

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Judith Krantz

REMZİ KİTABEVİ • BESTSELLER

ÂŞIKLAR

ÂŞIKLAR

Judith Krantz

ÂŞIKLAR

Çeviren:
Ayşegül Çetin

Remzi Kitabevi

ÂŞIKLAR / Judith Krantz

© Judith Krantz, 1994. Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi.
Bu kitap Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayımlanmıştır.

ISBN 975-14-0536-X

BİRİNCİ BASIM: Kasım, 1996

Remzi Kitabevi A.Ş., Selvili Mescit S. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul
Tel. (212) 522 0583 - 511 6916, Faks: (212) 522 9055

Steve'e, derin ve sonsuz sevgilerimle. Her ne kadar yeni futbol sezonunun başlamasıyla dokunulmaz bir kocaya dönüşse de, bu romanı ondan başkasına adamayı hayal bile edemem. Bilirim ki maçlar bittiğinde Steve oradadır; yeni yazılmış bir bölümü okumaya ve tüm yazarların ihtiyaç duyduğu – ve sadece çok şanslı olan birkaçının kendi yuvalarında bulabildiği – o vazgeçilmez, dürüst, açık fikirli, ilham dolu ve ilham verici destekçim olmaya hazırdır.

1

Sinirli Volkswagen sürücülerinden sakınmayan yok gibidir Los Angeles'ta. Bunlar, herhangi bir Rolls veya Mercedes'in önüne hırsla atılmayı gurur meselesi yapan, dört şeritli yollarda derhal sol şeride geçen ve daha gösterişli, ama manevra yeteneği daha az araçlara ait park yerlerine mazeret bildirmeksizin hızla dalan saldırgan, cesur, özgür ruhlardan oluşan başlıbaşına ayrı bir ırk olarak bilinmektedirler.

Gigi Orsini de, aylardır peşinden koşan Frost/Rourke/Bernheim reklam ajansının metin yazarlığı teklifini nihayet kabul ettiğinde kendine üstü açılabilir, alev kırmızısı bir Volkswagen almıştı.

Yıllardan beri, üvey annesi Billy Ikehorn'un armağanı olan değerli ama pek gösterişsiz Volvo'yu kullanıyordu, ancak eski işinden ayrılıp yeni işine başlamadan önce kendine tanıdığı üç günlük haftasonu tatilinde, son kazandığı paranın bir tomarını da severek kullanabileceği araba uğruna harcaıvermişti. Arabanın üstünü kapattı ve pırlıl pırlıl kaportasını okşayarak bu yerinde duramayan çılgın makinenin, yeni statüsü ve yeni kariyeri için kesinlikle doğru bir seçim olduğunu düşündü. Barbara Streisand'ın hem yönetip hem başrolünde oynadığı hem de prodüktörlüğünü üstlendiği *Yentl* ile film endüstrisini büyülediği; Los Angeles'in yaz olimpiyatlarında ev sahipliğine hazırlandığı, Kraliçe Elizabeth'in, korkunç bir fırtınanın ortasında kafasında kocaman eşarbyla Başkan Reagan'ı dağ başındaki çiftliğinde ziyaret ettiği, basketçi Kerim Abdülcabbar'ın ilerlemiş yaşına rağmen sezonda bir buçuk milyon dolarlık benzeri görülmemiş bir sözleşmeye imza attığı, TV'deki "M. A. S. H" dizisinin bitişinin hayatlarında daha önemli bir derterli olmayan milyonlarca Amerikalıyı üzdüğü bu 1983 yılında Gigi'nin iyimserliğiyle de uyuşacak keyifli, kıpır kıpır bir arabaydı kırmızı Volkswagen.

Ve şimdi, iyimser bir bakışla değerlendirilebilecek 1980'lerin başındaki bu olumlu yılın, insana iyimser düşler vaat eden bu sonbahar sa-

bahında Gigi Orsini; sinirleri gerilmiş, endişeyle dişlerini gıcırdatarak hiç de bir VW sürücüsüne yakışmayacak bir duyguyla yavaşça Sunset Bulvarı'nda La Cienega'nın yanındaki Frost/Rourke/Bernheim'in bulunduğu, İspanyol tarzını anımsatan eski moda ofis binasının arkasındaki park yerine giriyordu. Bu, işteki ilk günüydü ve aslında pek de çekingен olmayan Gigi, en utangaç olduğu lisenin ilk yıllarından beri kendini hiç böyle hissetmemişti.

Eğer bir çuval inciri berbat etmeyip, artık bir aile işi olarak gördüğü Scruples Two'nun bağrındaki güvenli ve mutlu hayatına devam edebilmiş olsaydı, şimdi burada reklamcılıkta ilk adımlarını atmak üzere olan ve endişeyle park yeri arayan biri olmayacağını düşündükçe kendine kızıyordu.

Metin yazarı Archie Rourke ve sanat direktörü Byron Serenson Bernheim altı ay önce New York'tan gelir gelmez Los Angeles'ta iş kuran üç ortaktan ikisiydiler. Gigi, pırıl pırıl bir Porsche'nin yanına dikkatle yanaşırken Archie'nin kendisini beraber çalışmaya ikna etmek için söylediklerini anımsadı.

“Reklamcılık 20. yüzyılın ikinci yarısının *en önemli* sanatıdır,” demişti. “300 yıl sonra bir müze müdürü günümüzü yeniden canlandırmak için bir düzenleme yapmak isterse, kullanacağı malzemenin büyük bir kısmını magazin ekleri ve televizyon reklamlarından toparlayacak.” Gerçi Gigi kararını bu sözlerle göre vermemişti ama Archie'nin ifadesi, yani tiyatro, edebiyat, müzik ve fotoğrafın ancak reklamcılıkla işbirliği ile var olabileceğine dair iması kafasında bazı soru işaretleri yaratmıştı. Bunlar Gigi'nin macera hissini kamçılarmış ve onu bu ana getiren bir merak duymasına neden olmuştu.

Gigi, dalgınca arabanın alarımını çalıştırdı ve belli belirsiz titreyen elleriyle eteğini düzeltti. En azından uygun bir şeyler giymişti. Byron ve Archie, beraber oldukları her yemekte, spor Armani takımları, çizgili gömlekleri ve mükemmel kırıvatları ile Doğu kıyısı şıklığının Kaliforniya versiyonunu sergiliyorlardı. Archie ve Byron'ın konuşmalarından anladığı kadarıyla *reklamcılık* ciddi bir işti. Her ikisi de reklam ajansı temsilcisi gibi görünüyorlardı ve reklamcılar tartışmasız Kaliforniya'nın en şık adamlarıydılar.

Kuşkusuz, Archie, Gigi'nin rastladığı en yumuşak ve en ikna edici konuşmaya sahip reklamcı idi. İçinden kıs kıs gülerek onun, düşünceli özgür şeytani bakışları, asi İrlanda kıvrırcığı siyah saçları ve koyu mavi

gözleriyle macera romanlarından birinin sayfalarından bakan yakışıklı bir vahşiye benzediğini itiraf ediyordu.

Uzun boylu, açık kahverengi saçlı Byron ise, gizli bir alaycılığın sınırlarında dolaşan kibar ve sıkıntılı tavırlarıyla, Archie'nin tam karşıtıydı. Gigi, araba sıralarının arasında yürürken onun dünyasının çok özel esprilerle dolu olduğunu, çarpıcı fikirlerini masa üzerinde kâğıda dökerken küçük gri gözlerinin mizah duygusuyla parladığını düşündü. Bu iki adamın arasındaki etkileşimden hoşlanıyordu. Aynı dayanılmaz kişiliğin iki ayrı yüzü gibi görünecek kadar uzun bir zamandır beraber çalışıyorlardı.

Park yerinden epeyce uzakta olan Sunset Bulvarı'ndaki binanın bulunduğu yere doğru isteksizce yürüyen Gigi, dün gece okuduğu kahrolası yazının da kendisini rahatsız ettiğini fark etti. Hangi kötü kader yeni bir işteki ilk günde bilinmesi gereken her şeyi anlatan o yazıyı, şu kadın dergisindeki makaleyi karşısına tam da şimdi çıkarmıştı?

Dergide iş arkadaşlarını tanımak için önerilen yollardan biri olan firmanın yıllık eğitim çalışmasında gönüllü olma durumuna sürüklenmemeyi diledi ümitsizce. Belki yazarın "işyeri politikası" dediği biçimde, ilk aktif hareketini yapmadan önce fazla göze çarpmadan işyerinin atmosferini gözlemek onu kurtarabilirdi. Yazı, dostça yaklaşan ve muhtemelen "işyerinde hiçbir geleceği olmayan bir şamar oğlanı" olarak nitelediği, dostça yaklaşan ilk kişiyle sıkı fıkı olunmaması konusunda uyarıyor, öyle hissetmese bile kaya gibi kendinden emin olduğunu gösterecek şekilde işyerinin kolektif bilinçaltını etkileyebilmek için abartıya kaçmadan neşeli olmasını, profesyonelce olmayan bir yapmacıklıkla değil, candan bir biçimde gülümsemesini, iş arkadaşlarının isimlerini ezberlemek üzere masaların bir şemasını hazırlamasını ve aşırı gayretkeşliğin pençesine düşmeden, birkaç ay sabredip yavaş yavaş kendini kanıtlamasını öğütüyordu.

Kraliçe Viktorya'nın tahtı ele geçirmek üzereyken söylediği ölümsüz sözleri mırıldandı: "Mükemmel olacağım."

Sonra, bir kamyonun yanından geçerken aniden durdu. Kafasının içi yuttuğu bilgilerle dolup taşmış bir vaziyette ve tüyleri ürpererek son bir kez daha kendini gözden geçirmek istedi. Üstünde ünlü New Yorklu tasarımcı Prince'in armağanı, klasik kesim harikası gri flanel bir takım vardı. Pek de kötü olmayan mütevazı eteği diz boyuydu, ceketinin altına beyaz pamuklu kusursuz bir bluz giymişti. 1. 63 boyundaydı ama

siyah opak külotlu çorabıyla ve giydiği yüksek topuklu sade ayakkabılarıyla olduğundan uzun görünüyordu. Mücevher olarak yalnızca bir çift sade inci küpe takmıştı. Kolunda da Scruples Two'dan ayrılırken düzenlenen veda partisinde Billy'nin ona hoşçakal hediyesi olarak verdiği timsah derisi kayışıyla pahalı olduğu kadar kullanışlı da olan, Cartier "Bathtub" marka saat vardı.

Başına iyice oturan, Edward dönemi modasına uygun şapka ketenden yapılmıştı. Şapkanın çift katlı koyu kırmızı taftadan şeridi, ön kısmında iki kırmızı kiraz, kocaman kırmızı kadifeden bir gül ve yeşil kadifeden aplike yapraklarla süslenmişti. Geniş kenarları ön kısmından yukarı kaldırılmış, kadife gül de şeride tutturulmuştu.

Gigi, bu cesur ve uçar şapkanın Dünya savaşıyla dönüşünde nişanlısını karşılarken yüzünü ıslıl ıslıl göstermek isteyen bir kız tarafından kullanıldığını düşünürdü hep. Nişanlının savaştan döndüğüne emindi, aksi halde şapkanın sahibi onu niye böylesine dikkatle kâğıda sararak Gigi'nin antika bir gecelik ararken keşfettiği, Londralı bir şapkacının adını taşıyan kutuda saklayacaktı ki? Gigi, şapkayı bugüne kadar yatak odasında dekoratif amaçla kullanmıştı, ama şimdi ciddi kostümüne bir romantizm katacaktı. Şapkayı başına dikkatle yerleştirdi. Seksen yıllık şapka üzerindeki her şey gibi yabancı malı ve ufak görünüyordu.

Gigi omuzlarını dikleştirdi, çenesini havaya kaldırdı ve kamyonun arkasından çıktı. Köşeyi dönerken hızlanarak binaya girdi ve her zamanki dans eder gibi yürüyüşüyle Frost/Rourke/Bernheim'in ofislerine giden merdivenleri hızla tırmandı.

Danışmadaki kız "Bay Rourke çok üzgün olduğunu ve müşteri toplantısına Bay Bernheim ile birlikte acil bir müşteri toplantısına gitmek zorunda kaldıklarını söylememi istedi," dedi kendini tanıtan Gigi'ye. "Ne zaman döneceklerini de bilemiyormuş."

Gigi şaşkınlıkla kıza baktı.

"Ben Polly. Beklerken kullanmanız için size geçici bir ofis ayarlamam konusunda da talimat verdi." Polly, kocaman açtığı gözlerinde en az Gigi'ninkiler kadar şaşkın bir ifadeyle onu süzüyordu. Gigi'nin mesai başladıktan sonra, on buçukta gelmesini istemişlerdi. Böylece Archie ve Byron ona ofisi gezdirebilecek, ötekilerle tanıştıracabilecek ve rahat ettirebileceklerdi.

"Nasıl isterseniz," dedi Gigi, şapkasını, perçemlerini ve çatık kaşla-

rını saklamak için başına iyice bastırırken. Archie ve Byron'ın çalıştığı ofisi görebilmek için sabırsızlanıyordu. Labirente benzeyen koridorlarda az sayıda insanın kendi dar alanlarında çalışırken dağınık bir görüntü sergiledikleri, geniş, yüksek tavanlı odalara bakarak Polly'nin arkasından yürüdü. Gigi'nin gördüğü kadarıyla Scruples Two'nun ofisleri FRB'ninkilerin yanında çok basit kalıyordu. Çalışanların birkaçı kayıtsızca baktılar ve şık mı şık Gigi'nin kendi işleriyle bir ilgisi olmadığına karar vererek daktilolarına, bilgisayarlarına ve çizim tahtalarına döndüler.

Bu bir film setini ziyaret etmeye benziyor, diye düşündü Gigi, gözleri şapkasının kenarından meraklı bir bakış yakalayamadan etrafı inceleyen. Bu insanlar onu, ne bir mesai arkadaşına, ne de reklam filmi oyuncusuna benzetememiş ve derhal kayda değmez hükmünü vermişlerdi. Reklamcılık 20. yüzyılın ikinci yarısının gerçek sanatı olabilirdi ama, bu sanatın şu anda görebildiği birkaç uygulayıcısı, eski-püskü prova kıyafetleri giymiş balerinlere benzeyen kılıksızlardı. Bir-iki tane si acayip renkli, biçimsiz ve gösterişli şeyler giymişti. Burada anlamsız bir zıtlık vardı ama ne?

"İşte geldik," dedi Polly yüksek bir tavandan sarkan iki floresanın sevimsiz bir hava verdiği küçük bir odaya girdiklerinde. "İki kişi için çok küçük, bu yüzden kimse kullanmıyor."

"Kimsenin kendine ait ofisi yok mu?" diye sordu Gigi.

"Yalnız kalmaktan hiç hoşlanmıyorlar, bu onları sinirli yapıyormuş. Sadece Bayan Frost'un özel bir ofisi var. Yaratıcı ekipler birbirlerinin kışından ayrıl... neyse. Bir kahve ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı Gigi. "Böyle iyiyim Polly." Gitmekte olan resepsiyoncuya yeterince sıcak ama abartısız, ne çok kuru, ne de amatörce olmadığını umduğu bir gülücük gönderdi. Küçük odada, üstünde bir yığın derginin durduğu garip bir masadan başka bir şey yoktu: Tüm dünyadan *Vogue*'lar ve *Bazaar*'lar, *Elle*, *Town* ve *Country*'nin yıllarca önceki sayıları ile Fransa ve İtalya'dan adını bile duymadığı ultramodern moda dergileri. Masanın etrafından dolaşıp ofisin kapısını sıkıca kapattı ve masanın arkasında saklı bulduğu, şaşırtıcı biçimde rahat olan eski koltuğa gömüldü.

Evet, Polly'yi tanımişti ve onun nerede oturduğunu biliyordu. Bu bir başlangıçtı. Şimdi de, muhtemelen ona ilham vermesi için buraya yığılmış dergileri karıştırarak devam edebilirdi, ama "hoşgelmedin"

partisinin şokunun ardından bu fikir hiç de parlak gelmiyordu. Masanın üstünde bir telefon vardı, ama aklına gelen tek numara POLİS İMDAT'ın telefonuydu.

Sıklaştan nefesini denetlemek için derin soluklar alıp verirken, bilmeden işyerinin ortak bilinçaltına dair ölümcül bir hata yaptığını düşündü. Bu abartılı şıklığıyla kendini onlara tanıtabilme şansı yoktu. Archie veya Byron kendisini niçin uyarmamıştı? Niçin kendi giysileriyle onu böyle bir tuzağa düşürmüşlerdi? Liseye başladığında diğer çocukların ne giyeceğini biliyordu ve bu, okulda hiç kimseyi tanımadığı günü kazasız belasız atlatmasını sağlamıştı. Tabii ki kendine gerçekten güveni olsaydı bir şey fark etmezdi – karşısına kim çıkarsa çıksın, ne giyerse giysin, kalıplaşmış normları aşacak özgüvene sahip olurdu. Anna Magnani olurdu. Lauren Hutton, Martha Graham olurdu. Hayır, Bella Aberg. Daha da iyisi Barbara Jordan. Alnında ter damlaları birikirken eli ayağı nasıl öyle buz kesebiliyordu? O, Graziella Giovanna Orsini, sırf buradakilerin giyim tarzını bilmediği için bu duruma nasıl düşebilirdi? Öte yandan, Ralph Waldo Emerson'un bile, mükemmel giyinmenin kendisine dinin veremeyeceği bir iç huzuru sağladığını söyleyen bir bayanı, büyük bir hayranlıkla onayladığını düşündü.

Düşünceleri bu noktaya geldiği sırada kapı vurulmadan açıldı ve içeri bir kafa uzandı.

"Neredesin?" diye sordu tanımadığı bir erkek sesi.

Gigi, sadece şapkasının tepesi görülecek biçimde bir dergiye gömülürken "Çalışıyorum," diye mırıldandı. Emerson'un hayali anında kaybolmuştu.

Adam, "Vay canına. Şimdiden mi? Ben de birkaç sandviç yerken birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatırız diye düşünmüştüm," dedi odaya girerken.

"Belki sonra," dedi Gigi ters ters, bakışlarını dergiden çekmeden, "çok sonra. Şimdi bununla uğraşıyorum."

"Ben, David," dedi genç adam. Gigi tam tepesinden birinin ona merakla baktığı hissine kapıldı.

"Ben de Gigi," diye yanıtladı sandalyesini en yüksek dergi kulesinin arkasına çekip kendini masaya yapıştırtırken. Derginin kapağı neredeyse burnuna değiyordu.

"Polly burada olduğunu söyledi. Sandviç istemediğine emin misin? Yeni almıştım. İstersen dünden kalma harika bir Çin yemeği de var.

Bütün gece yeriz diye almıştık ama çoğu arttı. Mikroalgada ısıtabilirim. Ofisimde bir kutu taze kahve ve bir makine var. Haydi gel, sana bir kahve yapayım.” Masaya yaklaşip onu görmeye çalışan adamın sesi istek ve merak doluydu.

“Hayır! Kesinlikle hayır! Hiçbir şey istemiyorum!” Gigi dizlerini çenesine yaklaştırip ayaklarını sandalyenin oturacak yerine dayayarak iyice büzüldü. Adamla tehdit eder tarzda konuşurken yalnızca ayakları, şapkası, elleri, bacakları ve flanel eteğinin küçük bir bölümü görünüyordu.

“Hiçbir şey mi?” diye inanmayarak tekrarladı David.

“Bir şeyler yemek aklımdaki en son şey,” diye olabildiğince soğuk bir şekilde cevap verdi sandalyesinde sinerken Gigi, “size meşgul olduğumu söyledim. Çıkarken kapıyı kapayın.”

David, “Pekâlâ,” dedi bozularak. “Seni sonra yakalarım. Belki öğle yemeği yeriz. Şapkan *harika*.”

Daha bir dakika geçmeden elma tutan koca bir el olarak yeniden göründü. “Anladım! Sen doğal yiyecekler yiyorsun. Senin burcun ne? Benimki Aslan. Astrolojiye inanmam ama onu yok sayamayız. Bana yattığın ilk çocuğu anlat. Çok hayal kırıklığına uğradın mı? Okulda bunun hakkında çok konuştun mu? Ailen hakkında ne düşünüyorsun? Evli misin, bekâr mı, dul mu, yoksa...?”

“DIŞARI!” Gigi elmayı yere atarak haykırdı.

İşte karşılaştığım burada geleceği olmayan ilk kişi, diye düşündü kapı kapanırken. Dergide bu tiplerin konuşacak kimseleri olmadığından, şüphe çekecek şekilde dostça davrandıkları belirtilmişti ama böyle aptalca özel sorulardan söz etmemişlerdi. Makalede her gelene yapışan, ofisin bu dışlanmış tiplerine karşı son derece dikkatli olunması öneriliyordu. Yapışmalarına izin vermek ölümdü. Beraber olduğunuz insanlarla tanınırdınız ve yemeği yanlış insanlarla yemekten sadece yemek daha iyiydi. Burcum neymiş? Tanrım!

Bu sülüğü başından atmak Gigi’yi rahatlatmıştı. Kafasının yeniden çalışmaya başladığını fark etti. Yerinden fırladı ve içeriye girebilecek herhangi birine karşı önlem olarak her iki omzuyla kapıya yaslanıp, alelacele eteği ve ceketinden sıyrıldı, kalçalarını örtecek kadar uzun olan, beyaz bluzunu düzeltti. Kollarını dirseğine kadar sıvadı, düğmelerini, hiçbir sütyenin gizleyemediği küçük, dik göğüslerinin hizasına kadar çözdü ve yakasını kulaklarına değene kadar kaldırdı. Beyaz, nefis kumaşı dökümlü, bol da bırakabilirdi ama o sizin bildiğiniz köylülerden

değildi. İçi sızlayarak ama tereddüt etmeksizin önce şapkayı, sonra üstündeki bantı çıkardı. Beline iki kez doladığı bant, sımsıkı ve geniş bir kemer haline gelmişti. İnci küpeleri çıkartırken kendini opak külötlü çorabın pekâlâ bir tayt görevi gördüğüne ikna etti. Ama inciler olmazdı. Onları çantasına koydu, şapkanın kirazlarını kulağına taktı ve kırmızı kadife gülü de kemerinin ortasına yerleştirdi. İpeksi saçlarını sallarken sırtarak, keşke bir ayna olsaydı, diye düşündü. Ceketini ve eteğini dikkatle katlayıp şapkadan geri kalanlarla beraber boş bir çekmeye tıktırdı.

İşte şimdi her şeye hazırdu. Aceleyle bir İtalyan *Vogue* dergisinin sayfalarını karıştırdı. FRB, özellikle yapılı kadınlar için mayo dizayn eden Indigo Seas adlı, merkezi San Francisco'da olan şirketin reklamlarını yapmaya adaydı ve bu Gigi'nin işi olacaktı. Amerikan *Vogue*'dan kat kat avangard gözüken derginin sayfalarını çevirirken, yetişkin bir kadının kâbuslarında bile seyretmeye dayanamayacağı cinsten olağanüstü vücutlara sahip kızların giydiği minicik bikinilerden başka bir şey göremedi. Lanet olsun, diye düşündü, gerçekte hiçbir ilgisi olmayan bu dergilere gömölmeğe ihtiyacı yoktu onun. Ya daktilosu ve hayal gücüyle bir odaya kapanmaya, ya da büyük bir mağazada gerçek canlılarla, kış ortasında yazın giyecekleri mayonun derdine düşmüş kadınlarla konuşmaya ihtiyacı vardı. Hepsinden öte açlıktan ölüyordu. Çin yemeği... erişte, domuz kaburgası, baharatlı köfte, tatlı ve mayhoş börekler. ...keşke şu şamar oğlanı dışında birisi bu teklifi yapmış olsaydı, diye düşündü içi sızlayarak. O yapışkan geri zekâlî sözünü edince Çin yemeği burnunda tütmişti.

Öfkeyle dergiyi masaya fırlattı ve odayı arşınlamaya başladı. Bu sadede dersten sonra cezaya kalmaya benzemiyordu, aynı zamanda oldukça kaba bir davranıştı. Archie ve Byron peşinde aç kurtlar gibi dolamışlar, öğle yemekleri, telefonlar, süslü sözler ve reklamcılıkta onu bekleyen masalsı bir gelecek vaatleriyle beynini yıkamışlardı. İş kabul etmeden önce onlara birçok kez hayır demişti ama şimdi buradaydı; kandırılmış ve terk edilmiş bir durumda, daha önce hiç görmediği bir ofiste, ona minnacık camından görülen sıkıcı otopark manzarasından başka bir şey vaat etmeyen bu hücreye tıklmış, nasıl kaçabileceği ya da ne zaman döneceklerine dair bir şey bilmeden bekliyordu. Ya toplanmaları bütün gün sürerse ne olacaktı? Korkutucu karışıklıktaki koridoru

gözledi, ama onu Polly'nin masasına götürecek birini bulsa dahi böyle bir şeyi yapamayacağını fark etti.

Koltuğuna geri döndü, kendini yıpranmış mindere bıraktı, ayaklarını kaldırıp masanın üstüne koydu ve yeni ayakkabılarını seyretmeye daldı. Tüm alçakgönüllülüğüne rağmen harika bacakları olduğunu kabul etmek zorundaydı. Nihayet gevşemeye başladığında, üstlerine üç kat rimel sürdüğü kirpiklerini taşımakta zorlanan göz kapakları, yeşil gözlerini kapamıştı bile. Harika bacaklar. . . davetkâr bacaklar. . . bir imparatorluğu devirecek bacaklar. . . bacaklar. . . bacaklar.

Archie ve Byron özürler yağdırarak boş görünen odaya daldıklarında Gigi tam bir saattir derin bir uykudaydı.

“Lanet olsun! Gitmiş! Gitmiş!” diye bağırdı Byron.

“Sakin ol,” dedi Archie. “Nereye gidebilir?”

“Scruples Two’ya. . . dur, ayakkabılara bak!”

“Dahası,” diye mırıldandı Archie masanın etrafında dolanırken “şu bacaklara bak!”

İki adam aylardır peşinden koştukları kelebeği yakalamanın keyfiyle Gigi’yi süzüyorlardı. O, ender bulunan ödül, koleksiyonda tutulması gereken bir parçaydı ve Tanrı biliyordu ya, ona deli gibi ihtiyaçları vardı. Indigo Seas’in amirleri Gigi’nin Scruples Two’daki yazısından büyülenmişlerdi ve o bu işi almak için anahtar olabilirdi. Sadece bu da değildi, her ikisi de hesap-kitap konusunda uzmandılar ve şimdiye kadar bu denli yetenekli bir moda yazarıyla karşılaşmamışlardı. Gigi’nin birikimi onlara bir sürü yeni müşterinin kapısını açabilirdi.

“Orada öyle durup sadece seyir mi edeceksin?” diye sordu Byron.

İrkilerek gerçeğe dönen Archie becerebildiği en iyi Ayı Tom taklidi ile “Sandalyemde kim uyumuş bakalım?” diye sordu.

“Seni salak, kızı korkutacaksın,” diye tısladı Byron.

“İyi, sen dene o halde.”

“Gigi. Ah Gigi. . . uyandın mı?” Archie yüksek sesle fısıldadı. “Haydi uyan.”

Gigi uyumaya devam etti.

“Bırakalım uyusun,” diye önerdi Byron. “Belki yorgundur.”

“İşe bu sabah başladı,” dedi Archie sertçe, “bu işte herkes yorgundur, eğer değilse yeterince çalışmıyor demektir zaten.” Hızlı bir el hareketiyle Gigi’nin ayakkabılarını ayağından kaptı ve topuklarıyla masanın üzerinde ritim tutturdu.

Gigi'nin gözleri açıldı. "Ne oluyor?. . . Onları geri ver!"

"Bak!" dedi Archie keyifle, "bu her zaman işe yarar. Kadınların süs eşyalarına müthiş bir sahiplenme duyguları vardır. Oysa, bir erkek uyumaya devam ederdi, ama. . ."

Onu omzundan dürtükleyerek susturan Byron, "Merhaba desene. Gigi, geciktiğimiz için üzgünüz," dedi.

"Ah, nezaketim nerede kaldı?" dedi Archie göğsüne bakarak. "Gigi! Frost, Rourke ve Bernheim kuruluşu sana hoşgeldin demekten tüm kalbiyle mutluluk ve kıvanç duyar. Ortaklarım ve kendim adına bu sabah seni karşılamak üzere burada olmadığımızdan dolayı en içten özürlerimi sunmak isterim, ama maalesef. . ."

"Ayakkabılarım!" diye emretti Gigi ayaklarını masadan indirirken.

Archie reverans yaparak ayakkabıları geri verdi. Gigi onları giyip yere bastığında, kendini daha rahat hissetti.

"Ben de ekmeğimi ve suyumunu getirecek gardiyanı bekliyordum," dedi sertçe Gigi. "Burası şeytan adasına benziyor, bir tek okyanus manzarası eksik."

"Kimse sana kahve ve sandviç ikram etmedi mi?" diye sordu Archie.

"Buraya iki buçuk saat önce geldim," dedi Gigi, garip ziyaretçisini unutup saatine bakarak. "Öğle vakti yaklaşıyor ve siz beyler, hatırladığım kadarıyla beni öğle yemeğine götürmeyi planlıyordunuz. Bunu bir tür hoşgeldin partisi sayabiliriz."

"Lanet olsun! Hayır. Üzgünüz Gigi. Planlarımızda kaçınılmaz bir değişiklik var," dedi Archie.

"Bu yemeği ertelemeliyiz," dedi Byron utanarak. "İşin aslı, Bugattini makarnalarıyla yepyeni bir kampanya için son günümüz. Aracı şahıs İtalya'dan geldi ve gitmeden önce üzerinde anlaştığımız proje hakkında fikrini değiştirdiğini söyledi."

En kötü zamana denk gelmekle beraber bu tip aksaklıklar reklamcılıkta normaldir, diye kendini avuttu Gigi. Müşterinin istekleri her zaman öncelikliydi, hele Bugattini gibi, sahip oldukları az sayıdaki müşterilerin en seçkinlerinden biriye. Onlar yeni bir plan kurmak için boğuşurken, Gigi'yi birkaç saat dergileriyle başbaşa bırakmak zorundaydılar.

"Dur bir dakika Byron," dedi Gigi öfkeyle, "öğle yemeğini unutun. Ben en yakın sandviççinin yolunu bulabilirim. Fakat sen ve Archie bana ofisi gezdirmeye, buradaki herkesle tanıştırmaya ve yerleşmeme yar-

dım etmeye söz vermişsiniz. Bu odada bir dakika daha kalmıyorum! Kendimi zorla bir tekneye konup Macao Adası'na gönderilmiş gibi hissediyorum. Bu başlangıç için hiç iyi değil, böyle başlayan işin de sonu iyi gelmez. Şu ana kadar verdiğiniz sözler sadece lafta kaldı. Siz ikiniz peşimden koşuyordunuz, hatırladınız mı? Siz kafama sokmadan önce reklamcılığın r'sini bile düşünmüyordum. Eski işim kollarını açmış beni bekliyor ve ben de ona dönüyorum.”

Elleri belinde, onlara haklı bir öfkeyle dopdolu olarak baktı. İyice yukarı kaldırdığı burnu da, sinirden al al olmuş yanakları kadar suçlayıcıydı. Gigi Orsini; ateşli soyların muhteşem bileşimi; anne tarafından İrlandalı ve baba tarafından Floransalı olan İtalyan Gigi iyice coşmuştu. İki adamı kesinlikle onaylamadığını belirtir bir biçimde başını sallarken, perçemleri kalkmış kaşlarına iniyor ve mükemmel bir ovalliğe sahip yüzünün her bir öfkeli kıvrımında sanki şu ana kadar maruz kaldığı bütün hakaretler görünüyordu.

“Ama Gigi...”

“Bugattini işinin beyin takımı biziz, bu ikimizin en büyük işi...”

“Lütfen anlayışlı ol...”

“Anlayışınıza başlatma şimdi. Gidiyorum,” dedi Gigi mağrur bir ifadeyle çantasını alırken.

“İşte sen *böylesin*,” dedi tanıdık bir ses kapının yanından.

“David, hangi cehennemdeydin!” diye bağırdı Byron..

“Bu hep senin hatan David,” diye suçladı Archie. “Gigi gidiyor, çünkü sen onunla söylediğimiz şekilde ilgilenmedin.”

“Buranın havası iyice bozuldu,” diyerek kibirli bir ifadeyle kapıya doğru ilerledi Gigi. Bütün bu rezaletin üstüne, kapının pervazına yaslanmış sırık gibi adama gözünün ucuyla bile bakmadan giderken, beni bu şamar oğlanıyla başbaşa bırakmayı *planlamışlardı*, diye düşündü acıyla. Adam upuzun kollarından birini uzattı ve onu belinden kısıvrak yakalayıp gerisin geriye odaya döndürdü. Kendisi de, elleriyle sımsıkı Gigi'nin beline sarılmış vaziyette dimdik arkasında durdu.

“Bırak gideyim!”

“Hayır.”

“Bırak *gideyim!*”

“Bırakmayacağım. Bugün beni yeterince reddettin. Aslında kalbimi kırdın.” Eğleniyor gibiydi, daha kötüsü ne elinden kurtulmak için ettiği laflardan, ne de hırçın çırpınışlardan etkilenmişe benziyordu.

“David, çek ellerini,” diye emretti, Gigi’yi David’in kollarından kurtarmaya çalışan Archie.

“İkiniz de durun!” dedi bu halat çekme oyununda üçüncü bir cephe açmak üzere Gigi’yi omuzlarından yakalayıp, kendine çeken Byron.

Gigi bunun o kadar da kötü olmadığını düşündü. Şimdiye kadar Scruples Two’nun tüm kadın personeli arasında onun vücudu üzerine hiç böyle gurur verici bir dalaşma olmamıştı. Yine de bu kaba, güvenilirmez sürüngeleler vücudunda birkaç çürük bırakacağı benziyorlardı.

“YANGIN VAR!” diye bir çığlık attı ve üç adamın onu bırakıp koridora fırlamasıyla özgürlüğüne kavuştu. Onlar yangına ait bir iz bulamadan koridorda fır dönerken, dağılan üstünü başını düzeltti. Anladığı kadarıyla bu serseriler ondan anlayış göstermesini istiyorlardı. Bu iş, daha önce aralarında hiç konuşulmamış olmasına rağmen, üzerinde *anlaşılmış* gibi davranıyorlardı. Fakat hayatının büyük bölümünde anlayışlı olmuştu ve bu değişikliği de anlayışlı tavrını sürdürmek için yapmamıştı. Eğer bir kez anlayışlı olmayı kabul ederse, bir daha kurtuluşu olmayacak, bundan sonra ondan güvenilir ve her şeye boyun eğen birisi olmasını isteyeceklerdi. Kendini içgüdülerine bıraktı. Ya öğle yemeği, ya da elveda. Eğer Bugattini Makarnaları gelişini gölgeleyebiliyorsa, yanlış yere gelmiş demektir.

Erkekler odaya döndüklerinde Gigi’yi masaya tünemiş, kolları kavuşturulmuş, bacakları çapraz ve başı tehditkâr biçimde yukarı kalkmış olarak buldular.

“Nerede yiyoruz?” diye sordu Archie’ye, “iştahımızı açtığınızımıza göre.”

“Döme?” dedi Archie çaresizce içini çekerken. Pahalı bir öğle yemeği daha. Buna değse bari.

“Neden olmasın?” dedi Gigi gülümseyerek onaylarken.

“David, git ceketini ve kıyatını al,” dedi Byron.

“O da mı geliyor?” Gigi inanmaz bir şekilde burun kıvırdı. David ise ona aldırmadan bir yandan az önceki itiş-kakışta kaybettiği geniş çerçeveli gözlüğünü arayıp, bir yandan gaga burnuyla birleştiğinde kendisine tatlı, dağınık genç bir kartal havası veren uzun kahverengi saçlarını toparlamaya çalışıyordu.

“Doğal olarak,” dedi Archie.

“Bana karşı zor kullandı. Böyle şeylere izin veremem.”

“Mecburdum,” dedi David, gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi.

rirken. “Sen benim takım arkadaşısın. Seni büyük bir hata yapmaktan korumalıydım. Takım arkadaşları bunun içindir.”

“Takım arkadaşı mı?” diye haykırdı Gigi öfkeyle masadan atlayarak. İşte şimdi onu gerçekten kaybetmişlerdi.

“Sen ve David; Indigo Seas işinin yeni yaratıcı takımısınız,” dedi Archie. “Yani, sana bundan söz etmedi mi?”

“Bizim en iyi sanat direktörümüzdür,” diye ekledi Byron. “Benden sonra.”

“Bir kelime bile etmedi,” dedi Gigi bocalayarak.

“Bazen genç David Melville dolaylı yoldan iletişim kurmakta zorlanır,” dedi Archie hoşgörülü bir sesle.

“Bana bir yabancıya anlatmayı aklımdan bile geçiremeyeceğim şeyler sordu,” dedi Gigi tükürür gibi konuşarak.

“Evet. Bütün kişisel kaprislerden sıyrılmak için en iyi yoldur, biz yaratıcı takımlarda bunu destekleriz,” dedi Byron. “Utandırıcı sürprizleri ve garip durumları önler.”

“Gigi bir şeyler giyinirken ceketimi alayım,” dedi David nazikçe. “Bu şeffaf gecelik ve külotlu çorapla Dôme’a gitmesi kışkırtıcı olmakla beraber, sanırım pek uygun kaçmaz.”

Gigi, Archie, Byron ve David şık kıyafetlerinin içinde pür neşe yemeğe çıkmak üzerelerken, “Pekâlâ, burada neler oluyor?” diyen buz gibi bir kadın sesi duyuldu.

“Victoria! Seni yarına kadar beklemiyorduk,” dedi Archie. “Gigi, Bu FRB’nin Frost’u. Victoria Frost, Gigi Orsini.”

“Bu şamata da neyin nesi?” diye Archie’ye sordu Victoria, Gigi’yi selamlamadan.

“Dôme’de öğle yemeği,” dedi Archie. “Bizimle gel, kutlama yapıyoruz.”

Onları seyrederken Gigi’nin gülümsemesi dudaklarında dondu. Onun geldiği yerde insanlar tanıştırıldıklarında merhaba der, el sıkışır ve bu sırada birbirlerinin yüzlerine bakarlardı. Hatta gülümserlerdi. Aslında daima gülümserlerdi, uyandırma servisiyle uyandırıldıklarında bile. Dudaklarının kenarını otomatik olarak yukarı kaldırmadan karşılıklarını selamlamaları imkânsızdı. Victoria Frost’un olağanüstü hoş yüzünde ise şaşkınlık ifadesinden ve siyah kaşlarının yukarı kalkmasından başka bir hareket yoktu.

“Öyle mi? Neyi kutluyorsunuz?” diye sordu sonunda Gigi’ye tepeden bakıp başını çevirerek.

“Yeni işimde ilk günümü,” dedi Gigi sertçe. Genç kızlık yıllarının yarısını şık giyinme yarışında dünyada bir eşi bulunmayan Billy Ikehorn’un yanında geçirmiş biri olarak, Gigi’nin herhangi bir kadından etkilenmesi söz konusu değildi. Buna rağmen sütlü kahve renginde süprüntü bir kazak giymiş olan Victoria Frost’un tıpkı olimpiyatlarda bütün jüri üyelerinden tam puan alacak bir atlet gibi mükemmel bir sadelik içinde olduğunu düşündü.

“Neyinizi?” diye Victoria buz gibi bir şaşkınlıkla sordu.

“Victoria!” Byron araya girdi, “Sana söylemeyi unutmuş olmalıyız, sen şehir dışındayken çok şey oldu, Gigi’yi Scruples Two’dan çalmaya çalıştığımızı hatırlıyordur.”

“Son duyduğumda ilgilenmiyordu,” karşılık verdi Victoria. “Fikrini değiştiren ne oldu Byron?”

“Byron’ın bunu tam olarak bildiğinden şüpheliyim,” dedi Gigi. “Ama kendime göre nedenlerim var.”

“Ve eminim hepsi de son derece geçerlidir. Ama yanılmıyorsam bu teklif çok önce yapılmıştı ve pek çok kez de reddedilmişti. Acaba Gigi tam olarak ne zaman bizi varlığıyla şereflendirmeye karar verdi?”

Gigi cevabı yapıştırdı. “Sanırım, bakalım, *tam olarak*, yani kesinlikle geçen Perşembe, boş mideye inen kadehlerce şarabın ardından. Saat dokuz kırk beş’te. Ya da beş dakika önce, ya da sonra. Saatiye bakmamıştım. Neden soruyorsun Victoria? Teklif hâlâ geçerli değil mi? İstenmiyor muyum?”

“Victoria!” dedi Archie uyarıcı bir ses tonuyla.

“Gigi!” dedi aynı anda Byron yalvarırcasına.

Gigi ikisine de aldırmayarak, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü kadına döndü. “Eğer burada herhangi biri tarafından istenmiyorsam, Scruples Two’daki masamın üstünde hâlâ adıma yollanmış ton balıklı bir sandviç duruyor.”

“Niyetim kabalık etmek değildi. . .”

“Ama bunu çok iyi başardın,” diye kesti Gigi.

“Ancak, ben ve ortaklarım işe alma ve işten çıkarmalarda birbirimize danışma kararı almıştık,” diye devam etti Victoria, Gigi’yi duymamış gibi. “İşte nasıl olduğuna dair bir fikrim yok. Anladığım kadarıyla reklamcılıkta deneyimli değilsin ve şu anda bunun doğru. . .”

“Victoria, kapa şu lanet olası çeneni,” dedi Archie onu kolundan tutup başka bir odaya götürürken.

“Evet, evet, evet,” dedi Gigi ağır ağır. “Neden Bayan Frost’la daha önce karşılaşmadığımı anlıyorum Byron. Bu sizin küçük iğrenç sırrınızdı. Sonsuza kadar elveda Byron, elveda David ve Archie’ye de benim adıma elveda deyin.” Çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve kapıya doğru ilerledi.

“Bekle! Haydi Gigi, bırak artık!” Byron onun yolunu kesti. “Victoria’nın yaratıcı takımlarla hiçbir ilgisi yok Gigi. Onun bölümü tamamen farklı. O, müşterilerin memnun edilmesini sağlar. Hiç, ama hiçbir zaman onunla çalışmak zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum. Sadece bu iş o yokken olduğu için biraz şaşırı.”

“Eğer şaşırıncı böyle davranıyorsa, öfkeli olduğunda nasıl oluyor acaba?” diye sordu Gigi, Byron’ın yanından geçmeye çabalarırken.

“Onu hiç öfkeli görmedim,” dedi Byron onun yolunu kesmek için bir sağına bir soluna geçerken. “Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Berbat bir yolculuk yapmış olmalı. Lütfen Gigi, gitme,” diye yalvardı. “Biliyorsun seni deli gibi istedik, senin birikimine hayranız ve Tanrı biliyor ki hepimiz sana âşığız. Melekler gibi uyuyorsun, çiçekler gibi uyanıyorsun.”

“Hepsi iyi güzel de,” dedi Gigi Byron’ın sözleriyle yumuşamamaya çalışarak “Sevgili Bayan Vicky...”

“Ona *asla* Vicky deme,” dedi David gülümsemesini tutamadan.

“Sevgili, şirin, uysal Bayan Vicky benim harcım değil Byron, biliyorsun, beni burada çalışmaya zorlayamazsın, şimdi lütfen yolumdan çekil yoksa kasıklarını tekmelemek zorunda kalacağım.”

“Beni tekmele,” dedi David, Byron’ın önüne geçerek. Kollarını iki yana açmış, kendini korumayacağını gösteriyordu. “Burada kıdem sırası vardır ve bana acı çekmem için para veriliyor.”

“Aman Tanrım!” Gigi bir gülme nöbetine kapılarak kendini bıraktı.

“Bütün hayatım boyunca hiçbir sabah bu kadar çok aptal, koca adamla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Hâlâ dost muyuz?”

“Hâlâ burada mı? Aferin Byron, aferin cesur dostum David,” dedi Archie odaya dalarak. “Victoria öğle yemeğinde bize katılmadığı için özürlerini kabul etmeni rica ediyor. Korkunç bir migreni var ve soğuk

algınlığı da yolda. Allerjisi tutmuş; çiçek tozu ya da onun gibi bir şey, havadan da olabilir, ama senin işi aldığına çok seviniyor.”

“Bize katılamaması ne yazık,” dedi Gigi hafifçe, bir düşmanla karşı karşıya olduğunu bilerek. “Eğer kartlarını açık oynarsa, belki bu onun ağrı ve sızılarını azaltır.”

2

Gigi, FRB'ye girmesinden yaklaşık bir hafta önce, 1983 Kasımının bir çarşamba günü, kendisine verdiği hiçbir işi tamamlamayan ama çıldırtıcı derecede sınırsız ve kendine özgü mazeretleri sayesinde her seferinde paçasını kurtaran sekreteri Sally Lou Evans'ı işten atmaya kararlı olarak Scruples Two'ya geldi. Sevimli Sally Lou, daima ikrama hazır olduğu ev kurabiyeleri, kırık bir tırnak için önerileri ve yeni saç kesimi konusundaki dalkavukça fikirlerinden dolayı öteki sekreterler arasında müthiş popülerdi. Tatlı bir baş belası, bir araya gelmek ve dedikodu etmek için bir vesileydi. Ofisi çeşme başına veya uzun yol şoförlerinin yemek yedikleri lokantalara döndürüyordu. Gigi, şimdiye kadar kimseyi işten çıkarmamıştı ama, şikâyetlerini dinleyen ofis müdürü bayan Josie Spielberg bu işi onun yerine yapabileceğini söylediğinde kovma işini üstlenmeye karar verdi.

“Haydi Gigi, insanları işten atmak zordur. Bu yüzden buradayım,” dedi Josie kendisinin bu şirketin vazgeçilmez elemanı olduğuna dair güveninin tadını çıkartarak. Bu işi de Akılcı Tavır Daire Başkanı Josie'nin – bu ad ona Scruples Two'dan çalmaya çalışan L. L. Bean'i reddettiğinde takılmıştı – ajandasındaki “yapılması gerekenler” listesine eklemeye hazırdı.

Gigi “Onu işe ben aldım, ben kovmalıyım,” diye ısrar etti “bu yapılması gereken bir şey.”

“Ben her zaman Bayan Ikehorn... yani Bayan Elliot'ın yerine insanları işten attım,” dedi Josie. Billy ile yıllardır Ellis Ikehorn'un zengin dul karısı olarak çalıştığı için onun yeni soyadına alışamamış ve Billy'nin, Gigi'nin babası Vito Orsini ile yaptığı ikinci evliliği sırasında Josie ona Bayan O. diye hitap etmişti. Bu evlilik Billy'ye tek anlamlı ve kalıcı miras olarak Gigi'yi bırakarak bir yıl kadar sonra sona ermiş ve Josie'nin bu tavrının ne kadar isabetli olduğu anlaşılmıştı. Ama şimdi Josie Ba-

yan Elliot adını zevkle kullanıyordu, çünkü bu üçüncü evlilikte aracı olmanın şerefini taşıyordu.

“Yo, sağol Josie. Sally Lou’ya karşı açık olacağım. İşini yapmıyor.”

“Sana bir ipucu verebilir miyim? İnsanları işten çıkarmayı kolaylaştırmamanın bir yolu var. Söze ‘Sally Lou, senin burada mutlu olmadığını görüyorum,’ diye başla. Sonra ne söylerse söylesin, ‘Hayır Sally Lou, biliyorum ofisi seviyorsun, ama bana güven, sen burada mutlu değilsin, işe ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama burada mutlu değilsin. Başka yerde daha mutlu olursun,’ demeye devam et.”

“Josie, o burayı seviyor. O, ofisin gözdesi. Kızlar yurduunun kraliçesi, deli durumuna düşerim.”

“Bu önemli değil. Sadece şu kovma işini dostça yap. Sen onunla ilgileniyorsun, mesaj bu.”

“Gidiyorum,” dedi Gigi kararlılıkla. “Sağ ol Josie. Ama artık, beyninin nasıl çalıştığını öğrendikten sonra söylediğin şeylere bir daha nasıl inanabilirim ki?”

“Ee, ne oldu?” diye sordu Josie, Gigi’yi şirketin kafeteryasında gördüğünde.

“Otur da anlatayım,” dedi Gigi, sersemlemiş bir halde.

“Zordu, ha? Zordur, ama bir dahaki sefere böyle olmaz.” Josie yakınlık gösteriyordu. “Ateşle oynamaya benzer. Birini işten çıkarmak çok hassas bir konudur. Ama erkekler bu konuda hiç de hassas davranmazlar.”

“Sally Lou bana teşekkür etti.”

“Desene çok iyiydin.” Josie şaşırmıştı.

“Bana mutlu olmadığını *fark ettiğim* için teşekkür etti. Bunu bana söyleyemeyecek kadar seviyormuş beni, ama Scruples Two’da çalışmaktan hoşlanmıyormuş. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyormuş.”

“Vay nankör! Tahammül ettiğin bunca şeyden sonra bu ne cesaret?”

“Josie, o sadece dürüst davranıyordu. İstifa etmek zorunda kalmadığı için çok sevindi, istifa fobisi varmış.”

“Anlamıyorum.”

“Bana Bette Davis’in ses tonuyla, ne dedi, biliyor musun? ‘Burası sıkıcı bir ofis, sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Flört edebilecek bekâr bir erkek bile

yok, bir sürü kadın var, hoş kadınlar.’ Dahası buraya gelirken Scruples Mağazası’nın ününden dolayı çok daha cezbedici şeyler beklemiş ama katalog işi çok monotonmuş. Yazılarımın hoş ama sürükleyici olmadığını düşünüyor ve Creative Artists’te bir sekreter boşluğu varmış. Açıkçası orası erkeklerle dolu ve bunun insanlara hangi kapıları açacağını kim bilebilir ki? Burada ‘kişisel yeteneklerinden’ yararlanılmadığını söyledi. Böylece gözyaşları içinde teşekkür ederek beni öptü, tazminatını aldı ve gitti. Şimdi yeni bir sekreter bulmalıyım.”

“Neden yerine başkasını bulana kadar kalmasını istemedin?” diye sordu Josie.

“Onu burada daha fazla alıkoyacak yürek yok bende. Doğruca CAA’ya geçmek istedi.”

“Bu işi benim yapmam gerektiğini söylemiştim sana,” dedi Josie bilmiş bir tavırla.

“Bana yeni bir sekreter bulabilir misin Josie, tercihan bir erkek. Belki o burada mutlu bir sosyal yaşam bulur.”

Gigi, o akşam yemekten sonra uzun bir süre şarap içerek oyalandı. Üç haftayı aşkın bir süredir, yani Zach Nevsky bir filmin ön hazırlıklarını tamamlamak için Montana’ya gittiğinden beri yalnızdı. Görünüşe bakılırsa en az üç hafta daha yalnız olacaktı. Bir yıl önce Hollywood tepesindeki 1927’de inşa edilen biraz İspanyol, biraz İtalyan, biraz da Fransız Provençal tarzındaki bu evi neredeyse yarı yıkıntı halinde olmasına aldırmadan kiralamışlardı. Ev tam olarak Marmont şatosunun arkasında yukarılara doğru kıvrıla kıvrıla tırmanan esrarengiz caddelerden biri olan Laurel Lane’in üzerindeydi. Üç katlı bina tepenin dik yamaçlarından birine yaslanıyor, güneybatıdaki pencerelerinden Los Angeles görünüyordu. Evde sadece birkaç parça eşya vardı. Gigi geçen yıl evin girişini dekore ederken bit pazarından ve eskicilerden topladığı romantik ve acayip ıvrı zıvrı şeyleri kullanmıştı. Duvarlar onun zevkinin birbiriyle tamamen uygunsuz çeşitlemelerinden ya parlak ve davetkâr, ya da pastel çiçek renginde kumaşlarla kaplanmıştı. Pencerelerde beyaz üzerine benekli perdeler asılıydı ve yer döşemeleri de bütün odalarda hoş bir yazlık ev rahatlığı havası yaratabilmek için yeşil, yıkanabilir bir boyayla boyanmıştı. Balkona açılan Fransız stili kapının iç tarafına kendisi için yuvarlak bir masa yerleştirmişti. Balkonun ferforje demir parmaklıklarına dolanmış yaseminler açmak üzereydiler ve odanın havası-

nı nostalji kokusuyla dolduruyorlardı. Sunset Bulvarı'nın öbür tarafında, bulunduğu yerin epey aşağısında ise Los Angeles, herhangi yüksek bir yerden görülebilen şehir ışıkları ile, geleneksel büyüleyici manzarasını sunuyordu. Üstelik emlakçı da haklı çıkmıştı. Bulutsuz bir havada Katalonya'yı bile görebilirdiniz. Öyleyse daha ne isterdi ki?

Gigi, içinin derin bir kederle dolduğunu hissetti. Yüreği ağırlaşmıştı. Daha doğrusu bunalmıştı. Zach'ın yokluğundan her gün daha da fazla etkileniyordu. Zach, en son uzaklardaki bir çekimden döndüğünde – bu uzun bir zaman önce değildi – bundan böyle Los Angeles dışına çıkmasını gerektirecek işleri kabul etmemeye çalışacağını söylemişti, çünkü yönetmen olarak çok teklif alıyordu. Bu tekliflerin içinden rahatlıkla seçim yapabiliirdi. Ama Montana Kalispell'de yüzyıl önceki hayatı konu alan Pulitzer ödüllü bir romanın filmi için yapılan tekliften öyle etkilenmişti ki, Gigi, Zach'tan bu teklifi geri çevirmesini istemeye cesaret edememişti. Nasıl olur da bir yandan onunla evlenmeyi reddederken, bir yandan da ondan yeteneğini ve tutkularını gerçekleştirebileceği projelerden vazgeçmesini isteyebilirdi? Eğer işini bırakmaya, onun eşi olmaya ve onun peşinden oradan oraya gitmeye razı olsaydı her zaman beraber olabilirlerdi, bunu biliyordu. Ama nasıl bir hayat olacaktı ki bu? Cevabı çoktan beri bildiğini kabullendi. İkisi evdeyken bile nadiren yalnız kalabiliyorlardı. Başbaşa kalabildikleri zamanlar bir iki saati geçmiyordu. Zach Nevsky uyumuyorsa tabii.

En iyi arkadaşı Sasha Nevsky ile New York'ta aynı daireyi paylaştıkları günleri hatırladı. Sonra Sasha'nın Broadwayli yönetmen ağabeyiyle tanışmış ve o andan itibaren de kendini bu tapınılası kahramanın hiç bitmeyen bir partiye benzeyen yaşamının büyüüne kaptırmıştı. Zach'ın yüzlerce arkadaşı vardı ve her gece onun aktörlerin dünyadaki önemi üzerine söylediklerinin parlaklığından feyz alabilmek için çat kapı damlıyorlardı. Onun o kocaman ve kendine güvenen kahrkahasıyla kendi güvensizliklerini yenebilmek, profesyonel hayatın sıkıntıları karşısında gömüldükleri bütün dertleri kolayca yere serebilen ve o kocaman cüssesiyle çelişir görünen zekâsına, aklına ve cömertliğine yakın durarak cesaret almak istiyorlardı.

Gigi ani bir öfke dalgasıyla Zach'ın lanet olası bir tiyatro kurumuna benzediğini düşündü. Allahın belası bir kurum, et ve kandan değil betondan yapılmış büyük bir binaya dönüşmesi gereken dev bir sauna.

Böylece ondan bir parça koparmak isteyen bütün ihtiyaç sahipleri içeri gelip onun duvarları arasında barınabilirler ve kendisi de günün birinde Zach'ı sıradan bir erkek gibi sevebilenin mümkün olduğu hayalini sürdürebilirdi. İki ayak üstünde yürüyen bir kuruma âşık olacak kadar aptal bir kız, yalnızca kendini suçlayabilirdi.

Gigi, mutfağa gidip akşam yemeği hazırlamak için kalktı ama sadece aç değil aynı zamanda hiçbir şey yiyemeyecek kadar da sinirli olduğunu fark ederek durdu. Etrafta boğazına dizilecek lokmaları sırtını yumruklayarak çıkartacak biri yokken ağzına bir şey koymaya çekiniyordu. Şarap iyiydi, kolayca boğazından kayıp gidiyordu ve belki de kendisini sakinleştirebilir diye umdu. Kendine bir bardak daha doldurup normalde geceyi romantikleştirdiği halde, bu gece Scruples Two'nun Sally Lou'ya görüldüğü kadar sıkıcı olan manzaraya döndü. Ama en azından aşağıdaki ışıklar, kaynağından çıkmasıyla dünyaya ulaşması arasında epey zaman olan yıldızların aksine, parıldadıkları anda görülebiliyorlardı. Şarabından bir yudum alarak, uzun zaman önce sönmüş bir yıldızın ışığına baktığını bilmek ne kötü, diye geçirdi aklından.

Samanyolu'nun bu garip doğasıyla insanoğlunun yok oluşu üzerine daldığı bu derin düşüncelerden de destek alarak, Zach'a olan kızgınlığının yerine Sally Lou için duyduğu üzüntüyü koymaya çalıştı ama eski sekreterine karşı hissettiği tek şey onun duygularını anlayabildiğiydi. Kızcağız sıkılmakta haklıydı. Gigi için de kendi işini yapmak sıkıcı olmaya başlamıştı, Sally Lou'nun yaptığı gibi metinlerle ikinci elden de ilgilenmiyordu. Bunu daha bugün mü fark edebilmişti? Zihni, Zach'la çözümsüz bir sorun yumağına dönmüş ilişkilerinin halini görmemek için kaçmaktan bu kadar mı yorulmuştu da her geçen gün işinden koptuğunun farkına varamamıştı?

İki kanatlı kapıyı açıp balkona çıkarken düşüncelerinden kaçmaya çalışarak, bu gece acı gerçeklerin gecesi, diye düşündü. Şans bu ya, belki de dolunayda düşüncelerini açabileceği bir kurt adam ya da kötü kalpli bir büyücü bulurdu. Bakışlarını göğe dikti, masum bir hilal, açık bir hava ve durgun bir geceden başka bir şey göremedi. Keşke sigara içseydim, diye düşündü. Kendini, demir almak üzere olan bir transatlanmış merdivenlerindeymiş gibi balkonun parmaklıklarına dayanmış, geçmişe sırtını dönmüş, heyecanlı, yürekli ve romantik bir geleceğe doğru yol alırken güvenli bir tavırla sigarasını tüttürür halde düşündü.

Lise günlerinde Mazie Goldsmith ile Mazie'nin babasının projeksiyon odasında izledikleri klasik filmlerdeki Hollywood yıldızları sigara içerlerdi. Belki de şimdiki filmlerin yanlışlığı buydu. Sigara yoktu, özellikle de etkileyici biçimde sigara tutan kadınlar.

Aniden sonbaharın soğuk esintisi ile ürperen Gigi içeri girdi ve bir kanepeye kıvrılarak, ateş yakıp müzik dinlemeyi düşündü. Ama Tanrı aşkına, gözlerini yaşartacak Nat King Cole veya hıçkırarak ağlatacak Patsy Cline, ya da uzaktaki bir sevgili hakkında şarkılar söyleyen, ona kendi yalnızlığını ve zavallılığını hissettiren bir müzik olmamalıydı elbette.

Peki, ya Scruples Two ne olacaktı? Gigi kafasındaki kısır düşünceleri bir kenara itti ve çözüm getirebileceği bir sorun üzerinde yoğunlaştı. Neredeyse üç yıl önce, Billy'nin yarattığı dünyaca ünlü butik Scruples'in adını taşıyan, Scruples'tan çok daha ucuz kıyafetler sunan, boşa harcayacak zamanı ve parası olmayan çalışan kadınları, eşleri ve anneleri giydiren katalog sistemi fikrini ortaya attığında, Billy'nin buna Scruples Two adını vermesini istemişti. Objektif olmak gerekirse, bunu Billy'ye en sonunda kabul ettiren, enerji ve para musluklarını açması için onu ikna eden Spider Elliot olmuştu, ama fotoğraflarla birlikte verilen yazıyı Gigi yazmıştı. Onun için kendini, en az Billy'nin desinatör olarak çalıştırdığı Prince ve hem sermaye koyan hem de katalogun tasarımını gerçekleştiren Spider kadar sorumlu hissediyordu.

Prince'in işi mevsim değişip katalog genişledikçe ona sürekli yeni sorunlar çıkararak sürüp gidiyordu. Billy evde ikizlerle kaldığından, bütün şirketi Spider yönetiyordu ve her gün yeni sorunlarla karşılaşılıyordu. Spider, Jones kardeşlerle beraber aldığı pazarlamaya yönelik kararların yanı sıra, katalogun her sayısındaki grafiklerin güncel ve cezbedici olması işinden de sorumluydu, özellikle de Scruples Two'nun belirlediği büyük pazarda diğer şirketlerin şiddetle rekabet ettikleri bir ortamda. Katalog sistemi, Spider'ın uzman yönetimi ve zekice uygulamaları sonucu aydan aya büyümüş ve elle tutulur bir başarı sağlamıştı. Katalog artık Amerikan moda dünyasının bir parçasıydı; zengin okuyucuların çoğunun posta yoluyla bu katalogdan aldığını fark eden *Vogue* bile, onların katalogundan alıntılar yapıp övgüler yağdırmaya başlamıştı.

Evet, Gigi açıkça görüyordu ki, kendisinden başka herkesin yeni bir işi vardı. Küçük Nellie'nin annesi Sasha, yeni adıyla Bayan Josh Hillman da doğum iznini kullanıp dönmüş, Prince'in ana koleksiyonları-

nın yanı sıra, satmak için yeni bir şeyler arayıp duruyordu. Bu arada Gigi, uykusunda bile yazabileceği basit metinlerle sınırlandırılmıştı. Artık belli bir tarz oluşmuştu, herhangi bir reklam yazarı da aynı işi devam ettirebilirdi; kendisine ihtiyaçları yoktu. Evet, ne yazık ki, *Scruples Two* bir süreden beri eğlenceli bir yer olmaktan çıkmıştı ve Sally Lou olayı buna dikkatini çekene kadar Gigi bunun farkında bile değildi. “*Gigi, burada mutlu olmadığını görüyorum.*” Yüksek sesle kendi kendine söylediği bu sözlerin gerçek olduğunu biliyordu. Gerçek ve belirleyici.

Ama Zach’la ilgili çözümlenemeyen sorunların tersine, bu benim değiştirebileceğim bir durum, diye düşündü ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürürken. Archie Rourke ve Byron Bernheim’a hiçbir zaman hiçbir şart altında hoşçakalın ve iyi şanslar, beni bir daha aramayın, ben de sizi aramayacağım anlamına gelen bir *hayır* cevabı vermemişti. Tekliflerini reddetmeyi düşünmeksizin onların kendisini ikna etmek için çırpınmalarını keyifle izlemişti. Aslında onlara pek az umut vermişti. Bildik işinde bu kadar rahatken son derece sorunlu, beklenmeyen stresler ve kavgalarla dolu bir alana atlamaya niye can atıyordu?

“Çünkü sıkıldım!” diye bağırdı sessiz, boş odaya, mutfığa doğru şişmanlatıcı bir şeyler bulmaya giderken.

Ertesi sabah, birkaç saatlik yarım yamalak bir uykudan, iş değiştirme konusunda akşamki kararının doğru bir karar olduğuna emin olarak uyandı, *Scruples Two*, bu gecenin sonrasında hafızasında, sevilen ama artık kapanmış bir dönem haline gelmişti. Frost/Rourke/Bernheim şimdi onun çekici ama, belirsiz geleceği olmuştu. Kahvaltısını hızla yapıp aceleyle giyinirken bir değişiklik yapmak için bundan uygun bir zaman olamayacağına karar verdi. Yeni katalogdaki bütün işini bitirmişti ve geçen hafta Archie Rourke ile konuştuğunda, adam, onu reklamcılığa ısındırmak için en az eskisi kadar hevesliydi.

Evet, ayrılmakta haklıydı biliyordu, ama asıl iş bunu Billy ve Spider ile Sasha’ya anlatabilmektir. Onlar Gigi için aileden biri gibiydiler, bunu onlara söylemeye ödü kopuyordu.

Josie neden insanları işten atmanın zor olduğunu söyledi ki, işten ayrılmak daha güç, diye düşündü Spider’ın ofisinin kapısının önünde *Scruples Two*’nun tanıtım metnini yazdığı geceyi hatırlayarak durak-sarken. O ana kadar bütün yazdığı, okurlar konusunda endişe duymadığı istediği bütün saçmalıkları dile getirmekte özgür olduğu, kendi ko-

leksiyonundan seçtiği antika hediye iç çamaşırları ile birlikte gönderdiği kartlardı. Derginin tanıtım metnini ona okumadan önce öylesine gergindi ki, Spider beğendiğinde – hayır, tam anlamıyla yazıya bayıldığında – hayatının en gurur verici anını yaşamıştı. Hiçbir şey ona bu mutluluk anını unutturamazdı. Derin bir nefes alarak Spider’ın kapısını açtı ve içeri girdi. Spider yalnızdı, uzun ve adaleli vücudu – şimdiye kadar onu rahat ettirebilecek bir büro sandalyesi icat edilmediğinden – önündeki bir sayfa dolusu fotoğrafı incelerken durmadan oturuşunu değiştiriyor, şekilden şekle giriyordu. Her zamanki gibi Gigi’ye, duygulu çekiciliğinden, özgür ruhundan ve kahkahasından hiçbir şey kaybetmeksiniz işadama kılığına girmiş sarışın bir barbarı hatırlatmıştı. Gigi onu yalnız bulduğu için sevindi. Bir başkasının önünde konuşamazdı ve yalnız görüşebilmek için bir randevu istemek, gelişinin hiç hayra alamet olmadığını belli edecekti.

“Selam, bir dakikanı alabilir miyim Spider?” diye sordu, onunla ilk karşılaştığı günü hatırlayarak. O zaman, on altı yaşındaydı ve annesinin ölümünden sonra babasının yanında kalmak için bir gece önce Kaliforniya’dan gelmişti. Hemen ertesi günü. Billy’nin yeni saç biçimi ve bir sürü yeni giysiyle destekli dostluğundan başı dönmüş halde, şaşkın şaşkın Scruples’in ofisine girdiklerinde şaşırma sırası Valentine’i Spider’ın kollarında gören Billy’ye gelmişti. Valentine ile Spider evlendiklerini açıkladıklarında Gigi’nin Spider’a söylediği ilk kelime “Tebrikler” olmuştu ve onun Gigi’ye söylediği ilk şey ise Gigi’nin Billy’den daha kaliteli olduğuydu. Hiçbir kadının – başka bir erkeği ne kadar severse sevsin – kayıtsız kalamayacağı bu muhteşem adam, bu Viking, başından beri onu korumuş ve onunla ilgilenmişti.

“Ah Spider Elliot, seni gerçekten özleyeceğim.” Gigi kelimelerin ağzından pişmanlık dolu bir tonda çıktığını duydu.

“Senin derdin ne?” Spider masasından telaşla fırladı. “Hasta mısın?”

“Hayır, elbette değil.”

“Zach’la evlenip şehri terk mi ediyorsun?”

“Bu henüz hesapta yok.”

“O zaman hangi boktan nedenle beni böyle korkutuyorsun? Sesin tıpkı *Love Story*’de oynayan Ali McGraw gibi çıktı.”

“Üzgünüm. . . Ben. . . Benim. . . Öff. . .” Gigi tek kelime edemeden

kaldı. Aklına gelen tek cümle “Spider, sen burada mutlu değilsin,” olmuştu.

“Gigi,” dedi Spider yavaşça, onun soğuk ellerini tutarak. “Hiçbir şey anlamıyorum. Otur ve her şeyi anlat. Bu her neyse, eminim daha kötüsünü duymuşumdur.”

“Bir reklam ajansındaki iş için Scruples Two’yu bırakıyorum.” Bunu mümkün olduğunca çabuk söyledi.

“Evet gerçekten bırakıyorsun!” Spider’ın gözleri onunkileri aradı, buldu ve aklından geçenleri dünyadaki hiçbir insanın yapamayacağı çabuklukla kavradı. “Bunu yapıyorsun. Evet, gerçekten yapıyorsun ve benim bunu engellemek için elimden gelen hiçbir şey yok. Her zaman senin kolay kolay hata yapmayacağını düşünmüşümdür Gigi. Ama bu bana kadınları oldukları gibi kabul etmeyi öğretecek. Ya sen bana hiç belli etmeden değiştin ya da ben hassasiyetimi kaybediyorum.”

“Düne kadar ben de bilmiyordum Spider. Önce Sally Lou’yu kovdum, sonra da kendimi. . .”

“Daha açık olabilir misin?” diye sordu Spider. Ne zaman böyle ışıklı mavi gözlerini neredeyse kapayarak kenarlarındaki kırışıklıkları ortaya çıkaracak biçimde gülse, Gigi bir devin el çırpıldığını duyar gibi olurdu. Ona bir gece önce aklından geçenleri anlatırken rahatlayıp gevşedi.

“Ve bu ajansta ‘Frost bilmem nede’ mutlu olabileceğini düşünüyorsunuz! Sonuçta Los Angeles’ta daha bir sürü ajans var.”

“Archie ve Byron harika bir ekip. *Çağdaş*. Onların çalışmalarını gördüm ve onlardan hoşlandım. Eğer biraz uğraşırsam Victoria ile karşılaşmam bile. Benim yaptığım her şey onları daha da ileriye götürür. Los Angeles’tan sadece altı ayda yıllık otuz milyon ciro yaptılar ve vahşileşen ekonomide reklamcılık iyi bir iş. Prince’in Madison Bulvarı’ndaki reklam müdürü, onları benim için araştırdı, Archie ile Byron’a tam puan verdi. Beni mayo bölümüne istemeleri mantıklı geliyor, bu konuda iyiyim ve ayrıca şey. . .” dedi birden ihtiraslarından utanarak, “belki ilginç şeyler olabilir.”

Spider ayağa kalktı ve Gigi’ye bakarak odanın içinde bir aşağı bir yukarı turlamaya başladı. Vito’nun geçmişinden gelen bu kız evladı, Billy’nin kendisine yasal vâris ve evlat olarak seçtiği bu cılız, tuhaf, esrarengiz çocuğun nasıl da ansızın hayatlarına giriverdiğini hatırladı. Onları birbirine bağlayan Gigi’nin varlığıydı. Gigi; yeteneğine bel bağladıkları, kendilerini bile sollayan kız. Cehenneme kadar yolun var, di-

ye düşündü. Onun gidişinden en çok kaybeden de Spider olacaktı. Gigi'nin duymayı hak ettiğinden çok daha fazla, bildiğinden ve bilmesi gerektiğinden çok daha fazla kaybedecekti. Yükselbileceği kadar yükselmek için özgür olmalıydı. Kendisi hiç fark etmesede de, o tek gece onunla sevişmeyi reddederek Spider'a ilk kez yenilgiyi tattıran bu kadına, nereye kadar gidebileceği konusunda hiçbir laf edilemezdi.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" diye sordu sonunda isteksizce.

"Sanırım. . . hemen şimdi," diye cevap verdi Gigi. "İki haftalık haber verme süresi dolmadan. Yeni katalogun basılmasına yedi haftadan fazla var, bu da yeni bir yazar bulmak ve eğitmek için yeterli bir zaman, ama Archie, Indigo Seas işini bir an önce halletmek zorunda."

Sesi özür diler tonda değildi. İsteklerinin geri çevrilmesi de olanaksız, diye düşündü Spider üzüntüyle. Acilen birini bulmak zorundaydılar. Archie! Archie! Ne biçim isimdi bu?

"Kahvaltı boyunca bunu düşündüm," diye sözlerine devam etti Gigi. "Bugün ayrıldığıma göre, onlara bugün söyler, yarın. . . ayrılır. . . ve pazartesi orada olurum."

"Tanrım! Sen kalpsiz bir cadısin. Büyük veda partisi ya da iki buçuk yıllık inançlı çalışmanın karşılığı olarak altın bir kol saatine ne dersin? Yoksa gümüş bir çay takımını mı tercih edersin?"

"İşte, ben tam da bundan kaçmak istiyordum. Lütfen Spider, telaş yok. Josie zaten vicdanımı rahat bırakmayacak."

"Bunu isteseydim ben de yapabilirdim. Vicdanını hiçbir zaman rahat bırakmayacak bir suçlama olurdu hem de bu."

"Ama yapmayacağını biliyordum. Bu yüzden ilk sana söyledim. Affedildim mi?" Gigi'nin hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış olan dudaklarında şimdi geniş bir gülüş vardı, Valentine'inkine benzeyen iri, biçimli yeşil gözlerinde de.

"Evet, affedildin, bütün kalbimle kalmanı istediğim halde seni affediyorum. Çünkü başka bir şey denemek istemekte haklısın, şimdiye kadar zamanını akıllıca kullandın, yerini asla dolduramayız, ama iyi askerler olup sensiz devam etmek zorundayız. Biliyorum, gerçek bir kariyer için katalogda pek şansın yok, ama reklam ajansı başka bir şeydir."

"Ah, Spider, teşekkür ederim!"

"Senin yerine Billy'ye benim söylememi ister misin?"

"Hayır, şimdi eve gidip onu göreceğim. Sanırım senin kadar anla-

yıllı davranmayacak, ama bunu ona başkasının söylemesini doğru bulmuyorum.”

“Cesur, küçük Gigi. Hâlâ bilmiyorsun. Billy de zamanında çeşitli risklere girdi, hayatını sıkıca kavradı ve birçok kez değişiklikler yaptı. Sana güveniyordu, ama anlayacaktır.”

“Belki,” dedi Gigi kuşkuyla. Billy, Spider’la evliliğinin kendisini yumuşatan etkilerine rağmen, hâlâ her şeyin en iyisini isteyen bir kadındı ve Gigi’yi tek başına yarattığını düşünmesi için geçerli nedenleri vardı. Scruples Two’yu bırakması, Billy için neredeyse onu batırmak kadar büyük bir darbeydi.

Spider eğilerek Gigi’yi omuzlarından kavradı ve müşfik bir aslanın yavrusuna karmaşık duygularını anlatışı gibi bir an sıkıca sarstı, sonra yüzünü şefkatle elleri arasına aldı. “Benimle ilk karşılaştığında ne söylediğini hatırlıyor musun?”

“Elbette: Tebrikler.”

“Sana da tebrikler,” dedi yanaklarından öperek. “Ve iyi şanslar Gigi tatlım.”

“Bayan Elliot oturma odasında. Hemen yukarı gelmeni söyledi,” dedi Burgo O’Sullivan. “Hey ufaklık, yüzünde bir kız çocuğunun benimle poker oynayamayacağını söylediğim günkü ifade var.”

“Evet. O zaman on altı yaşındaydım ve liseye yeni başlıyordum. Doğal olarak senin potu bir penilik haftalık oyunun bile, yeni oğlanlarla tanışmaktan daha iyi bir fikir gibi geliyordu.”

“Küstah, her zamanki gibi küstahsın. Arabanı mı çaptın? Burnumun dibinde bir başka aşçıyı daha mı baştan çıkardın, şu zavallı İngiliz’e yaptığın gibi?”

“Burgo, ne zaman bana bir yetişkine davrandığın gibi davranmaya başlayacaksın?” dedi Gigi. Holmby Hills’teki büyük evde bir sürü angaryaya gömülmüş Burgo’ya yarım yamalak bir gülücük gönderdi.

“Bunu düşüneneğim,” diye cevapladı Burgo “ve sana bildireceğim. Bir fincan çaya ne dersin? Sinirlerini yatıştırır. Sana şehir trafiğinde araba sollamayı öğretmeye çalıştığım günkü gibi davranıyorsun.”

“Yok bir şey Burgo, hayal kuruyorsun. Gidip Billy ile konuşmalıyım.”

“O zaman acil bir şey var. Yoksa mutaka uğramadan geçmezdin.”

“Onun gibi bir şey. Sonra gelip her şeyi anlatırım.”

“Bu hediye bana mı?” diye sordu Gigi’nin elindeki üzeri mavi saten kurdeleli beyaz kutuya ilgiyle bakarak.

“Hayır, Billy’ye, doğum hediyesi. İnsanların bütün işi yapmış olan anneler yerine hiçbir şeyin farkında olmayan bebeklere hediye göndermeleri haksızlık.”

“Anlıyorum, rüşvet,” dedi Burgo.

“Burgo, senin doğuştan kuşkucu bir huyun var, kendinden utanmalısın. Sonra görüşürüz.” Yanından ayrılırken onun her zaman nasıl olup da içini okuduğunu merak etti Gigi. Nadide iç çamaşırı koleksiyonundan getirdiği hediye olsa olsa Billy’nin tepkisini yumuşatabilirdi, ama bir rüşvet? Asla!... ya da... belki?

Burgo’ya acelesi varmış gibi görünmesine rağmen, binbir renk ve canlılıkla dolu geniş odaları geçerken neredeyse ayaklarını sürüyordu. Her köşe başında durup ilgiyle izlenen ve başlarında saatlerce oyalanılan yüzlerce antika ve çiçekler. Sanki Billy onları nadide birer hazineymişcesine sürekli elden geçirip düzenlememiş de, oraya buraya rasgele konmuşlar gibi görünüyordular.

Billy’nin üst katta, uzun koridorun sonundaki oturma odasının kapısı açıktı.

“Buradayım,” diye belli belirsiz seslendi Billy. Gigi onu kanepeye çökmüş, bitkin, siyah bukleleri yüzünün etrafına dağınık bir şekilde sarkmış, göz kapakları yorgun bir biçimde buğulu gözlerinin üstüne inmiş, yüzü solgun ve makyajsız bir halde buldu. Paspal bir kot ve üzerine Spider’ın eski tişörtlerinden birini giymişti. O anda bu mahvolmuş hurdanın muhteşem Billy Ikehorn; giyimde mükemmelliğin vücut bulmuş hali, muhteşem mücevherler takan, dünyanın sayılı birkaç yüz kadınının en ünlü iki-üç tanesinden biri olduğuna inanmak mümkün değildi.

“Spider kendini iyi hissetmediğini söylemişti,” dedi Gigi içtenlikle. “Seni rahatsız edeceğimi bilseydim gelmezdim.”

“Neden bahsediyorsun sen? Ben çok iyiyim,” dedi Billy kızgın olmayacak kadar yorgun bir sesle. “Sadece çocukları uyuttum, hepsi bu. Beni görmek için en iyi zaman. Gel, kanepeye otur.”

“Dadı Elizabeth ayrıldı mı?” diye merakla sordu Gigi kutuyu masanın üstüne koyarken. İkizler, yani Max ve Hal doğduğundan beri Billy’yi dört-beş kereden fazla görmemişti ve o da yalnızca hafta sonla-

rında. Bebekleri gösterdiklerinde, Spider her şeyi bilir babayı oynarken geri planda tecrübeli dadı beklerdi.

“Elbette hayır, buralarda bir yerde, muhtemelen bebeklerin çamaşırlarını yıkıyordur.”

“Anlamıyorum. Burada bir dadı varken bütün işleri yapmak zorunda olmadığını sanıyordum, şu haline bak. . . Eğer her şeye yetişemiyorsa neden başka bir dadı almıyorsun?”

“Yetişiyor Gigi, yetişiyor. Dadı Elizabeth Batının en iyisi ve korkarım onu deliye döndürüyorum, çünkü her şeyi yapmasına izin vermiyorum. Ama bebekleri ben doyurmazsam, gazlarını ben çıkarmazsam, üstlerini değiştirip, yatırıp kaldırmazsam sonunda anneleri olarak beni değil, onu görecekler. Bu onların hayatlarının en önemli, kritik günleri, Gigi ben bu anları kaçırsam bir daha asla geri getiremem. Eğer insanlar bebeklerin ilk yılda büyüdükleri hızda büyüyor olsalardı, hepimiz üç metre altmış santim falan olurduk, bunu biliyor muydun? Görüyorsun. . .” Billy’nin sesi, görevinin önemini ve büyüklüğünü düşünerek hafifledi.

“Ama Billy, onlar ikiz. . . Birilerinin sana yardımcı olması *gerekmez* mi?”

“Teoride evet, ama buna karar veren insanlar asla ikizlerden birinin sonunda diğeri kadar ilgili görmemeye başlayacağını düşünmüyorlar. Bu riski göze alamam. Onlar dört aylık ve çok hassas bir dönemdeler.”

Şahsen,” dedi Gigi gülmesini ihtiyatla bastırarak “dört aylık olduğum zamanla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Hatırlamadığını sanıyorsun, ama insanın başına gelen her şey hayatında bir değişiklik yapar. *Her şey*, inan bana.”

“Şüphesiz, ama bunun için şimdi çok geç. Dinle Billy, sana söylemek istediğim bir şey var. . .”

“Gigi, şu anda beni dinlemen senin için daha önemli. Çocuk sahibi olmadan önce gerçekten bilmen gereken bir şey var.”

“Hiç niyetim yok, inan bana.” Billy’nin kendisine yönelik bu son sözlerine güldü.

“Eğer gerçekler konusunda seni şu anda uyarmazsam asla bilemezsin. Sonradan hatırlayamayabilirim, çünkü insanlar çocuklarının ilk aylarını unutuyorlar, doğum anını unuttukları gibi. . . zaten o anlar bulanık.” Billy bir peygamberi bile kışkırtacak bir sesle konuşuyordu. “Şimdi beni dikkatle dinle. *Bebekler herkesin sandığından daha akıllıdır*lar.”

“Evet evet, eminim öyledir, özellikle Hal ve Max. Ama Billy ben, şey için. . .”

“Gigi bebeklerin büyükleri kontrol etmesi konusunda ne düşünüyorsun?”

“Ha?”

“Kontrol. Konuşamazlar, yürüyemezler, ama seni kontrol ederler. Bahse girerim nasıl yaptıkları konusunda en ufak bir fikrin yoktur.”

“Onları yalnız bırakamıyor ve dadıya da güvenemiyorsun, ve onların seni kontrol ettiklerini *düşünüyorsun*,” dedi Gigi mantıklı olmaya çalışarak.

“Yanlış!” dedi Billy dikleşerek. “Herkes böyle söylüyor, çünkü hiçbir şey bilmiyorlar, hiçbir şey!” Sesi Gigi’nin merakla öne eğilmesine yol açacak biçimde hafifledi. “*Seni gözleriyle kontrol ederler, evet, sadece gözleriyle!*”

“Elbette Billy,” dedi Gigi çabuacak. Başka gezegenlerden gelen mor yaratıklar gibi, gecenin bir yarısı gelen uzay gemileri gibi, onlar da gözleriyle insanları kontrol edebilirlerdi. Hal ve Max, kayıtsız ve umursamaz milyarder Billy Ikehorn’u, meraklı bebek gözleriyle kontrol ediyorlardı. Acaba hemen bir bahaneyle odadan çıkıp Spider’a telefon etse miydi? Spider, Billy’nin nasıl takıntıları olduğunu görmüyor muydu – takıntıları mı, yoksa delirmiş miydi? Yoksa ikizler Spider’ın da ilk çocukları olduğundan, Billy’nin tuhafıkları ona normal mi geliyordu?

“Bana inanmadığını görebiliyorum,” dedi Billy sabırsızlanamayacak kadar yorgun olduğunu gösteren bir hareketle saçlarını geriye atarak. “Masamın üstündeki şu mavi kitabı getir, açık olanı.”

Gigi aceleyle denileni yaptı.

“Sağ ol,” dedi Billy, *Bebeğin İç Dünyası* adlı kitaptan belli bir sayfayı bulmaya çalışırken. “Şimdi dinle. Bu, bir bebeğin ilk üç-beş aylık yaşamında olanlarla ilgili, yani bizimkilerden bahsediyor. Beni dinliyorsun?”

“Evet Billy.”

Billy, emin olmak için sertçe ona baktı. “Pekâlâ. . . işte burada. ‘Bebek kontrolü eline alır – sosyal faaliyetlerdeki direkt görsel ilişkilerin başlangıç ve bitişi üzerinde. . .’ Sana ne demiştim? Dahası var, okuyorum, ‘Görsel motor sistem. . . tam olarak gelişmiş gibidir. . .’ Duydun mu Gigi, *gelişmiş* ve diyor ki ‘bu süreç içinde anne ve bebeği izleyen bir kişi, iki insanı izliyordur’ – *insanlar*, Gigi – ‘aynı sosyal davranış üzerin-

de hemen hemen eşit yetenek ve kontrole sahip olan iki insan.' İşte! Sana ne dedim? *Eşit yetenek!* Onlar dört aylık ve ben kırk yaşındayım ve eşitiz! Ve daha kötüsü," dedi Billy sıkıntıyla ve okumaya devam etti. "Bakışlarını başka yere çevirebilir, mesafe koyabilir, gözlerini kapatabilir, takip edebilir, ifadesiz bakabilirler. Ve bakışların kararlı kullanımı sırasında' – *kararlı*, Gigi! – 'annelerini reddedebilir, mesafe koyabilir veya kendilerini ona karşı koruyabilirler,' Korkunç değil mi! Oh, Tanrım yardım et!" Billy iç geçirerek bağırdı, "Beni reddedebilirler," derin bir nefes aldı ve yorgun başını üzüntüyle iki yana salladı.

"Ama bunu yapmıyorlar!" dedi Gigi, neredeyse bağıırıyordu.

"Eh, bu onlara kalmış Gigi. Dinle," dedi Billy okumaya devam ederek. "Sesler çıkartarak, gülümseyerek, bakışlarla, istedikleri zaman ilişki ve bağlantıyı *yeniden kurabilirler*. İşte benim yılmamamı sağlayan tek şey bu. Yeniden kazanabilme bölümü." Billy kendini yastıklara bıraktı.

"Bunu kim yazmış?" diye kuşkuyla sordu Gigi kitabı eline alırken.

"Ünlü bir bebek psikologu Daniel Stern. Bu benim Kutsal Kitabım. Keşke içindeki her şeyi anlayabilseydim, ama gitgide güçleşiyor. Ama görüyorsun haklıyım. Hal ve Max beni yönlendiriyorlar, bir şey yapamıyorum."

Gigi, Billy'nin okuduğu sayfaya eğildi. "Bir dakika Billy, burada 'bebeğe kontrolü verenler annelerdir' diyor, bunu okumamışsın. Kontrolü onlara vermek zorunda *değilsin*."

"Evet, zorundasın. Bak şimdi. Bir bebeği istemediği bir sırada sana bakmaya zorla, bunu kesinlikle başaramazsın. Ya da mutsuz olduklarında sana yaşlı, incinmiş ve acı dolu gözlerle bakarken başka yere baktırmayı dene. Gigi onlara tapıyorum, ama onlar birer *canavar*, tam bir canavar. . ."

Gigi ayağa kalktı, Billy'den kitabı aldı ve masanın üstüne koydu. Üzerine titremekten çok cesaretlendirilmeye ihtiyacı olan huysuz ve yolunu kaybetmiş biriyle uğraşan bir psikologun sesiyle konuşmaya başladı. "Billy, eminim ki büyüdüklerinde harika birer çocuk olacaklar. Canavar değil. Bu da sadece bir dönem, başka bir şey değil. Bu arada, bir reklam ajansında metin yazarlığı için *Scruples Two*'yu bırakıyorum. Yarın benim son günüm."

"Bir daha söyle." Billy tek dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Haydi, beni duydun."

"Ah Gigi, senin adına çok sevindim! Bu *harika*. Bana bir öpücük ver!"

"Sen. . . üzülmedin mi?"

"Tabii ki hayır! Bu kadar bencil olduğumu mu düşünüyorsun? Ne zaman kanatlarını açıp uçacağını merak ediyordum. Tanrım, Gigi, ben senin yaşındayken Paris'te tek başıma bir yıl geçirdim, New York'ta yaşadım ve heyecanlı bir iş yaptım. Her türlü aşığı oldum, sonra Ellis ile evlendim ve Beyaz Saray'da Dior tuvaletimle akşam yemeği yedim. Bana imparatoriçe Josephine'in zümrütünü, Brezilya'daki çiftliği ve Barbados'taki o yeri aldı. En iyi giyinenler listesindeyim – Tanrım *neler* yapmamıştım ki yıllar önce senin yaşındayken! Sen her zaman geç açan bir çiçek oldun ve zavallı Zach senin ilk gerçek aşkın. O harika biri elbette, ama sen aslında. . . yani, diyelim ki fazla deneyime sahip değilsin."

"Bırak şimdi benim kusurlarımı Billy," diye atıldı Gigi. "Sevgililerinden bahsedelim – bu küçük ayrıntıdan daha önce hiç bahsetmemiştin. Daha açık olabilir misin? Bazı detaylar?"

"Bunlar tarih oldu." Billy güldü. "Bir kere ağzımdan çıktı, ama şu andan itibaren hepsini inkâr edeceğim." Eski enerjisini kazanmış bir sesle ekledi. "Ben senin için endişeleniyordum. Zach hep uzaklardaydı, senin işin hedeflerine uygun değildi, ama sen olayların olduğu gibi akışına razı görünüyordun. . . Küçük sıcak yuvanı karıştırmak istemiyordum. Bu harika bir haber, harikulade! Nasıl bir ajans bu? Bebekler doğmadan önce seni almak isteyen yer mi burası? Frost bilmem ne?"

"Evet, orası. Archie Rourke, Byron Berenson Bernheim ve Victoria Frost."

"Ah, evet hatırladım, Millicent Caldwell'in kızı." Billy kendine rapip saydığı birkaç kadından bahsederken farkında olmadan kullandığı ses tonuyla konuştu. "Kız nasıl biri?"

"Zor biri. . . olabilir. Ama erkekler harika."

"Evliler mi?" diye sertçe sordu Billy.

"Hayır değiller. Tanrım, çok basmakalıpsın."

"Üç kez evlenirsen sen de öyle olursun. Çok dikkatli ol, iş yerinde aşk yok."

"Ama sen Ellis'in sekreteri değil miydin?"

"Bu istisnaydı," diye omuz silkti Billy ve hafifçe kızardı. "Bunu hâlâ onaylamıyorum. Spider biliyor mu?"

“Evet, onun gönlünü aldım. Çok anlayışlı davrandı, neden bu kadar çabucak ayrıldığımı bile anladı.”

“Ama hayatım, güle güle partisi düzenlemeden ayrılmana izin veremeyiz. Josie her şeyi bir saat içinde ayarlar.”

Gigi homurdanarak itiraz etmeye çalıştı. Ama hemen telefona gidip ofisten Josie’yi arayan Billy ona hiç aldırış etmedi. Josie’ye detaylı talimat listesi veren Billy’nin o eski tanıdık sesini duyduğunda, Gigi bunun ikizlerin beyin bulandırıcı, korkunç günleri ile ilgili daha fazla şey duymadan sıvışmak için en iyi fırsat olduğunu fark etti. Billy’yi öptü, el salladı ve arkasından kapıyı kapatarak koridorda kayboldu. Merdivenlere doğru yürürken bebeklerin yeni yıkanmış giysileri ile dolu sepeti taşıyan tecrübeli dadıyı gördü.

“Dadı Elizabeth, size bir şey sorabilir miyim?” dedi Gigi onu durdurarak. “Bu benim hayal gücüm mü, yoksa Bayan Elliot biraz fazla mı... bebeklerle ilgilenme işine... girişmiş?”

“Benim yeni annelerim, ilk çocuklarına her zaman ya çok fazla, ya da çok az ilgi gösterirler Gigi. Yirmi yıldır bir tane dengeli olanına rastlamadım,” dedi kadın gülümseyerek. “Bayan Eliot’unki çok fazla – sanırım bunu o kitap yaptı – ama endişelenecek bir şey yok, bir at kadar kuvvetli ve normale dönmesi bir-iki ay alır. İşler karıştığında yönetimi ben ele alırım. Bu ekstra işten kaçtığımından değil, ama anneler gerçekten de çok şey kaçırıyorlar.”

“Bebeklerin yetişkinleri gözleriyle kontrol ettiklerine gerçekten inanıyor musunuz?”

“Eh, elbette, bunu herkes bilir Gigi. Ve eğer bunu gözleriyle yapmasalardı, başka bir şeyle yaparlardı, buna inan, ah şu küçük şeytanlar.”

Billy, mavi satenden kurdeleyle bağlanmış kutuyu Gigi ayrıldıktan sonra fark etti. İkizler hakkında yaptıkları tartışmaya öylesine dalmışlardı ki, Gigi onu vermeye zaman bulamamıştı herhalde. Merakla kutuyu açtı. Kâğıtların altında son derece seksi, pembe parlak satenden bir sabahlık buldu. Yakası krem rengi Valentine danteliyle süslenmişti, ilave danteller, onar santim aralıklarla dantelin yerlere sürünen geniş bir volana dönüştüğü kenarlara kadar giysi boyunca gidiyordu. Kollarında, dirseklerinden bileklere kadar danteller vardı.

Hayran kalan Billy sabahlığı banyoya götürdü ve tişörtüyle kotunu kapatması için iyice sarınarak boy aynasının karşısına geçti. Aynadan

başka bir kadın ona bakıyordu. Çoktan unutmuş olduğu bir kadın. Kendisine hayretle ve cinsel arzu olduğunu şaşkınlıkla fark ettiği bir duyguyla bakakaldı. Hay Allah, neler oluyor, dedi Gigi'nin hediyeye eklediği kartı açarken.

Gabrielle, evet, gerçekten o, Gabrielle, "Le Coucher de Gabrielle" i icat eden o ilah, her zaman bu sabahlığın onun uğuru olduğunu söylerdi, çünkü onu ilk defa Folies-Bérgere'deki ilk gösterisinde giymişti. Gösterisi bir ilkbahar gecesinde olmuştu. Elbette Paris'te ve tüm kadınların toplumdaki yerleri ne olursa olsun, sanki çözülmesi çok zaman alsın diye icat edilmiş, birbirlerine iğrenç kayışlar, kopçalar ve düğmelerle bağlanan beş kat iç çamaşırı giydikleri zamanda. Kadınlar, özellikle bizim ilahi Gabrielle'imiz, herhangi bir erkeğe kolayca teslim olacak gibi görünmek istemiyorlardı. Her kadın erkeklerin onlardan tek bir şey istediğini bilirdi ve bu tek şeyi vermemeye kararlıydılar, zira anneleri erkeklere izin vermenin tehlikelerinden söz etmişti ve anneleri bu zalim dünyayı tanıyorlardı. Parc Montsouris'te ağaçların tepesine hâkim bir manzaraya sahip küçük bir çatı katında birkaç kuruşla yaşayan Gabrielle, yapı olarak hayalperestti ve mor alacakaranlıkta kabaran tomurcukları seyrederken bütün Paris'te şu anda boş bekâr evlerine giden bütün bekâr erkekleri düşünüyordu. Ah, yumuşak kalpli Gabrielle! Bu adamlar ne kadar tehlikeli ve zalim olsalar da, dedi kendi kendine, bomboş odalarında yapayalnızlar. Onlar için üzüntü duyuyordu, yeni ay yükselir ve akşam yıldızı onunla konuşurken daha da büyüyen bir üzüntü. Bu cömert kız onları mutlu etmek için yapılabilecek bir şey yok mu, diye merak ediyordu. Gabrielle, elbette ki o çok değerli, nadide şeyi teslim etmeden, geceler boyu, insanlık tarihinde – veya en azından Fransa'da, ikisi de aynı şeydi – kimsenin bulamadığı bir sonuca varana kadar düşündü. Eğer bir kadın, Gabrielle kadar ağır başlı, iffetli ve sevimli bir kadın, bu zavallı bekârların kendisini yatmaya hazırlanırken seyretmesine izin verirse ne olurdu? Eğer üç yıldır bütün biriktirdiklerini verdiği pembe saten ve krem rengi dantelli sabahlığıyla bir tiyatro sahnesine çıksa? Üzerindeki gözlerin farkına varmadan dinleyeceği piyanist hafif bir klasik müzik çalarken sabahlığın üzerinden kaymasına izin verse? Yavaş, çok yavaş, müzikle uyumlu, narin el hareketleriyle bütün düğme ve kopçaları, bağcıkları, bütün kadınların giydiği beş katlı zarif iç çamaşırının ilkinin açsa? Sonra diğerini ve diğerini? Ve diğerini? Elbette ki sonuncuları hiç çıkarmayacaktı, fanilasını ve uzun paçalı külodunu. Çünkü bu erkeklerin uygunsuz düşüncelerini cesaretlendirmekle kalmaz, jandarma-

nın tiyatroyu kapatmasına da sebep olurdu. Sahnede bir perde olmalı, diye düşündü Gabrielle, böylece son parçayı da çıkarıp geceliğini – hiçbir kadının içini gösterebileceği korkusuna kapılmayacağı boğazlı, beyaz keten bir gecelik – perdenin arkasında giyebilirdi. Ve sahnede bir yatak da olmalıydı, perdeden iki adım atarak içine kayabileceği beyaz basit bir yatak. Belki günlük hayattan bir olayın temsili için seyirci bulunabilir, dedi Gabrielle kendi kendine, Folies-Bérgere'nin müdüründen randevu alırken.

Ah Gabrielle, Paris'te şerefine içilen kadın, şehirdeki adamlara acıdığı için striptizi icat eden Gabrielle, neden seninle evlenip küçük beyaz yatağını paylaşmak için seni eve götürmek isteyen erkeklere hiç izin vermedin? Her biri diğerinden yakışıklı iki kral, yirmi beş asil, ya da iki yüz borsacıyla evlenebilirdin. Bu, her gece, Le Coucher de Gabrielle gösterini tamamlayıp güvercin grisi kadife kabanını ve gri devekuşu tüylü şapkanı giyip, dört gri atı süren arabacına şimdi Parc Monceau'nun ağaçlarının tepesinden görülen büyük evine götürmesini söylediğin için miydi? Bu, evine yanında bir kral veya bir borsacı bile olmadan keyifle gidip küçük ikiz oğullarını uyurken seyrettiğin için miydi? Bu – ah yumuşak kalpli Gabrielle – erkekleri dinleyen kadınlara ne olduğunu çok iyi bildiğin ve hiç kimse sahip olmadığı takdirde sahip olunabilen paha biçilmez şeyden – biyolojiyi bir tarafa bırakıp – feragat ettiğin için miydi? Gigi'den sevgilerle.

Billy kartı okudu; güldü ve biraz ağladı, sonra sabahlığı bu gece giymeye karar verdi, çünkü o da bir adamı dinlemişti ve Gabrielle gibi hiçbir pişmanlık duymuyordu.

Gigi, Scruples Two'ya döner dönmez, o gün bütünüyle boş olan Sasha'yla öğle yemeği ayarladı. Mutlu olduğu sürece nerede çalıştığıyla ilgilenmeyecek Zach haricinde, Sasha Nevsky haber vermek zorunda olduğu son kişiydi.

Bir de babası vardı elbette. Vito Orsini şu anda Avrupa'daydı ama döner dönmez onunla bir akşam yemeğine çıkacak ve her şeyi konuşacaktı. Geçen yıllar boyunca ilişkileri yakınlaşmış ve sıcak olmuştu. Vito, Gigi yalnızken sık sık onu dışarıya çıkarıyor, her seferinde farklı bir restorana götürüyor, menüdeki en pahalı şeyleri ısmarlaması için ısrar ediyor ve Gigi'nin normalde babasının evinde büyüyen bir kız çocuğu ile olabileceğine inanmadığı bir samimiyetle oradan buradan konuşuyordu.

“Halinden çok memnun görünüyorsun. Biri sana ömür boyu kaçmayan bir külotlu çorap mı verdi?” diye sordu Sasha en yakın arkadaşına. Sasha’nın daha ilk buluşmada evlenmeyi kabul ettiği Josh Hillman’la – ki aynı zamanda Billy’nin avukatıydı – beraberliğinin başladığı bir yıl öncesine kadar New York’ta ve Batı Hollywood’da aynı evi paylaşmışlardı.

“Ne yapacağımı bilemeyecek kadar heyecanlı ve huzurluyum,” diye kabul etti Gigi neşeli bir ifadeyle. “Spider ve Billy’ye ayrılacağımı söylemeye ödüm patlıyordu, ama ikisi de bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorlar.”

“Ayrılmak mı? Los Angeles’tan mı?” Sasha şaşırmıştı.

“Elbette, hayır, Scruples Two’dan.”

“Ne?” diye bağırdı Sasha. “Ne yapıyorsun?”

“Bağırma, Tanrı aşkına. Sana bahsettiğim reklam ajansındaki işi kabul ettim, harika değil mi?”

“Şimdiye kadar duyduğum en kötü haber. Bunu nasıl yaparsın, Gigi? Tanrım, buna inanamıyorum – *inanmayacağım* – sanki önemli değilmiş gibi gelip sadece bunu haber veriyorsun. Seni bu kadar acımasız yapan ne oldu?”

Sasha’nın gözlerinde iki büyük damla yaş belirdi ve Edward dönemine yakışır güzelliğini daha da artırarak, yanaklarından aşağı süzüldü. Muhteşem profili, siyah saçlarının, gözlerinin ve beyaz cildinin şaaşası, harika vücudu ve dayanılmaz yürüyüşü, hepsi birlikte, onu Scruples Two’da Gigi’yle birlikte çalışmaya başlamadan önce, 7. Cadde’nin en iyi iç çamaşır mankeni yapmıştı.

Gigi şaşkınlıkla ona baktı. Sasha, erkeklere eziyet eden ünlü katı kalpli kadın; Sasha, Beverly Hills’in en seçkin bekârı Josh Hillman’ı bir akşam diz çöktürten; Sasha, sırık kadar uzun, hükmeden, bütün cevapları bilen kadın, ha? Ağlıyor ha? Bu gözlerde daha önce tek gözyaşı görmemişti.

“Ama Sasha,” diye itiraz etti Gigi gözlerinin iyice dolduğunu görünce, “senin için değişen bir şey olmayacak ki. Bu aramızda hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sen zaten sürekli ofisin dışındasın. Tanrı aşkına niye ağlıyorsun? Kes şunu, ya da en azından bir peçete al, rezil oluyoruz. . . insanlar sana bakıyor.”

“Bırak baksınlar,” bir damla çenesinden kayıp masanın örtüsüne düşerken yutkundu Sasha. “Dürüst duygulardan utanmam ben.”

“Açıklar mısın ne duygusu? Scruples Two’da beni özleyecek olamazsın, işte iken birbirimizi zar zor görüyoruz zaten, yeni işimi kıskanıyor olamazsın, çünkü kendine ait harika bir işin var. . . Bütün bunlar nedir?” diye sertçe sordu Gigi Sasha’ya bir peçete verirken. “Bütün bir sabah Spider ve Billy’yle uğraş, hallet ama Sasha kalksın, bana bir hain muamelesi yapsın!”

“Eğer. . . eğer sen gidersen artık Scruples Two *olmayacak*,” dedi Sasha sonunda gözyaşlarının hâlâ akmasına rağmen sesini kontrol altına alarak.

“Mantıklı ol! Bu dev bir iş ve her gün daha da büyüyor. Ben yeri doldurulmaz biri değilim.”

“Elbette senin stilin taklit edilebilir, ama sen ve ben, ah Gigi, daha ortada bir şey yokken Scruples Two *bizdik*. . . sadece ikimiz, ben ve benim eski Noel katalogu koleksiyonum, sen ve senin tasarıların. . . Eğer bırakırsan bütün ruh kaybolur.”

“Sasha,” dedi Gigi yavaşça “o ruh bin yıl önce kayboldu, Scruples Two başarı kazandığında ve bir sürü adam gelip büyük planlarını yapmaya başladıklarında. İlk başladığımız zamanı hatırlıyorsun, Spider, Billy ve ikimiz bir şeyler üretiyor ve başarımız üzerine kumar oynuyorduk. Bu Broadway’de başarılı olmuş bir oyunu, üçüncü yılında gala gesinden önceki son provaya döndürmeye benziyor.”

“Ah, Gigi, çok eğleniyorduk!” dedi Sasha, Gigi’nin yersiz olduğunu düşündüğü bir üzüntüyle. Sıradan bir kadının mükemmel olarak niteleyeceği bir hayatı vardı: Taptığı bir kocası, melek gibi bir kızı, harika bir işi ve herhangi birini mutlu edecek kadar parası.

“Ama hâlâ eğlenmiyor muyuz?” diye şaşırarak sordu Gigi.

“Hayır! *Biz artık yetişkiniz*. Yetişkinler bizim bir zamanlar eğlendiğimiz gibi eğlenmezler ve bunu şu anda bilmiyorsan, yakında öğreneceksin Gigi, bekle.” Sasha garip bir üzüntüyle dolu görünüyordu.

“Ulu Tanrım, yirmi altı yaşındasın, evlisin ve annesin. Eğer birazcık bile büyümediysen başın dertte demektir,” dedi Gigi arkadaşının olayı bu şekilde ortaya koymasını ve büyük üzüntüsünü görmezlikten gelmeye çalışarak.

“Bütün bunları bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye parladı Sasha.

“O zaman?” diye meydan okuyarak sordu Gigi.

“Sana göre hava hoş,” dedi Sasha. “Sen birkaç tahtası eksik olan şu

dâhi ağabeyimle evcilik oynuyorsun – oraya buraya gidebilir, onu bu-nu denersin – daha yetişkin olmadın ve *hiçbir şeye*... uymak zorunda değilsin.”

“İşten ayrılmamdan mı, evlilikten mi konuşuyoruz?” dedi Gigi ters ters.

“Ah, bilmiyorum,” dedi Sasha şaşkınlıkla “İstersen sen söyle Gigi.”

“Hayır, sen söyle.”

“Oh, Gigi,” diye patladı Sasha. “Josh tam bir yetişkin. Gerçek, katı, ciddi, değişmez. İlk birkaç ay elli yaşında olması fazla önemli değildi ama... şey, benimle böylesine ilgisiz konulara bu kadar gömüleceğini beklemiyordum. ... İkimizin diğer yeni evli çiftler gibi her şeye beraber başlayacağımızı sanıyordum, ama şimdi... Allah kahretsin!”

“Bak Sasha, mantıklı ol,” dedi Gigi sertçe. “Sen Josh’la karşılaştığında Los Angeles’taki en önemli avukatlık firmalarından birinin büyük ortağıydı, işi götüren kişiydi, bunun devam edeceğini biliyordun, değil mi? Strassberger, Lipkin ve Hillman’ın en önemli avukatının karısı olarak bir şelalenin yanındaki bir kulübede yaşamayı mı bekliyorsun?”

“Ya kendini Müzik Merkezi’nin, Cedars-Sinai Hastanesi’nin, şehir müzesinin, ya da en azından yarım düzine değerli vakfın başkanının karısı olarak bulmaya ne dersin? Ya şehirdeki en parlak işleri yapan eşleri tanımaya ve onlarla yediğin harika öğle yemeklerine, seninle yaşıt kızları olduğunu, onun ilk eşini tanıyıp çok sevdiklerini söylediklerini bilerek gitmeye ne dersin? Ya haftada üç gece bitmez tükenmez konuşmalarla süren, ama masan göze çarpan bir yerde, ya da Josh mikrofonun önünde olduğu için kaçamadığın siyah kıratatlı yardım yemeklerine ne dersin? Ya benim işe tekrar başlamak yerine evde kalıp Nellie’ye bakmamı gizli gizli aklından geçirmesine – çünkü onun kitabında böyle yazar – ama bu konuda anlayışlı olmasına, çünkü benim yaptığım fedakârlıklar gibi kendisinin de fedakârlıkta bulunmak zorunda olduğunu düşünmesine ne dersin?”

“Bu kötünün de ötesinde görünüyor.”

“Evet,” Sasha asi bir teslimiyetle burnunu çekti.

“Josh, bütün bu ilişkilerin bazılarında vazgeçemiyor mu?”

“Elindekilerin yarısıyla ilgisini kesti bile; vazgeçemeyecek kadar bağlı olduklarının sonuçlarını söyledim yalnızca. Onun kendi doğrularından vazgeçmesini isteyemem... sevdiğim yönlerinden biri de çok iyi olması, gerçekten iyi, gerçekten tatlı... oh, lanet olsun! Keşke öyle

olmasaydı. Veya olduğu gibi kalsaydı, bu kadar şeye *katılmadan...* beni anlıyor musun?”

“Hayır, pek anlamıyorum.”

“Neden erkeklerin en iyi yaptıkları ve kendilerine en çok zevk veren şeyler, karılarının onlardan yapmalarını istedikleri şeyler olmuyor?”

“Birkaç tahtası eksik olan şu dâhi ağabeyine sor,” dedi Gigi sertçe.

“Sen de mi?”

“Evet, ben de.”

“Eh, en azından seni uyarmıştım, uyarmadığımı söyleyemezsin,” dedi Sasha erdemli bir tavırla Gigi’ye hatırlatarak, “Ona çok bulaşmanın söylemiştim.”

“Çok iyi hatırlıyorum. Kıskanç bir kardeş olduğunu kabul etmiştin. Zach’ın ‘senin’ olduğunu söylemiş ve bana ‘sürtük’ demiştin.”

“Gördün mü? Birlikte çok eğlendiğimizi söylemiştim sana.”

3

Sasha ile yediği bu öğle yemeğinin üstünden henüz dört gün geçmişken, Le Dôme’da verdikleri gibi hızlı mı hızlı bir servisin hemen ardından Gigi kendini David Melville ile bir ofise yerleşmiş buldu. Allah-tan binanın eski moda tarzı buna uygundu da fikir üretme ekibinin tı-kıştırıldığı geleneksel kutu gibi odalardan farklı, gerçek boyutlarda bir oda bulabilmişlerdi. İkisi de ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını masaya dayamışlardı.

“Haydi mayolar hakkındaki düşüncelerini duyalım,” dedi David yumuşak bir sesle.

“Altı üstü on bir yaş üzeri herkesin kullandığı bir kumaş parçası,” diye cevapladı Gigi sertçe. “Benim istediğim ise Victoria Frost hakkın-da biraz daha bilgi. Öğle yemeği boyunca adı bile geçmedi. Siz beyler sürekli zırvalayıp durdunuz, geçmiş hesaplar üzerine bir sürü hikâyeler anlattınız, cinsiyet farkı gözetmeden bir kadına söyleyebileceğiniz pek çok espriler yaptınız, neredeyse erkeklik hormonları düzeyim bile yükseldi ama şu bizim ortalarda gözükmeyen bayan Vicky Frost’un hayaleti bizimle birlikte masada oturuyor gibiydi. Bana onun hakkında her şeyi anlat.”

“Burada sadece altı aydır çalışıyorum ve onun hiçbir zaman sürekli olarak bir haftadan fazla kaldığını görmedim,” dedi David hafifçe.

“Bir şeyler biliyor olmalısın, Davy, tatlım, haydi anlat!”

“Özel hayatı hakkında hiçbir bilgim yok. Gerçekten. Ama profesyonel hayatta katı ve deneyimlidir ve gerçek bir yöneticidir. Ofiste itici motor görevi görür, her zaman yeni işlerin peşinden koşar ve ne zaman muhtemel bir müşteriye yeni fikirlerimizi sunsak, pazarlama grubunun başındadır. Müşterinin görüş açısıyla çok ilgilidir; bizim dilimizde söylersek, müşterinin ‘kültürü’ yle, yani sanki başka bir ülkedenmiş gibi.”

“Ya müşterinin kültürü bizim fikirlerimize ters düşerse?”

“O zaman yurdumuza, kendi küçük kültürümüze geri döner, kafa-

mızı yeni fikirler üretene ya da geberene kadar duvarlara vururuz; artık hangisi önce olursa.”

“Fikirlerimizin iyi olduğuna onları ikna etmeye çalışmaz mı?”

“Bu yaratıcıların işidir. O bize müşteriye elde tutmak için ne yapmamız gerektiğini hatırlatır. Victoria’nın bütün derdi tavizdir. Ve müşteriye sülük gibi yapışmak, başka bir deyişle şirketle aralarında onları mutlu kılacak kişisel ilişkiyi kurmaktır.”

“Peki ajansı gerçekte kim yönetiyor?”

“Ha?” David şaşırmış gibi görünüyordu.

“Victoria mı, Archie ve Byron mu?”

“Üçü birlikte. Onlar yönetici, ajansın sahipleri ve kârı paylaşıyorlar ama nasıl bilmiyorum. Archie ve Byron yaratıcı takımdır; Victoria ise genel organizatördür ve hesapları denetler.”

“Anlaşmazlık halinde ne olur? Yaratıcı direktörlerin mi, Bayan Vicky’nin mi dediği olur?”

“Şimdi gerçekten bilmediğim bir konuya geldin,” diye itiraz etti David. “Bu toplantılara katılmıyorum.”

“Daha işin başında bu kadının beni neden ezmeye çalıştığı hakkın da bir fikrin var mı?”

“Son zamanlarda çok gergin, ayrıca New York’tan geldiği zamanlarda da özellikle anlaşılmaz olur. Ama sanırım senin yeni alınmış bir elemandan çok yöneticiye benziyor olmandan ve bu işlerin onun alanı olmasından kaynaklanıyor olabilir. Yöneticilik kesinlikle Bayan Frost’a aittir.”

“Ama ajansta başka yöneticiler de olmalı,” diye karşı çıktı Gigi, “başka mali müdürler, aynen Archie ve Byron dışında üç tane daha yaratıcı ekip olduğu gibi.”

“Onların hepsi erkektir ve Victoria onların kesin patronudur. Hepsi işe o aldı. Reklamcılık genelde erkek işidir ve bu durum FRB’de her yerde olduğundan daha belirgin. Victoria çetin ceviz olan tek kadın ve yönetici gibi giyinen tek kişi. Diğer bütün kadın elemanlar rasgele giyinirler, şu tuhaf sanat yönetmenlerimiz Ziggy ve Joan hariç. Archie ve Byron bazen New York’tan giyinirler, özellikle av peşindeyken, seni avladıkları gibi. Ben bugün sadece öğle yemeği için giyindim.”

“Eh, en azından kişisel bir şey olmadığını biliyorum,” diye iç geçirdi Gigi, ikna olmadan. Yeni işte giyim tarzının böyle düşmanca bir tepkiyle karşılanabileceğine inanması mümkün değildi. “Sana gelelim

Davy oğlum. Evli misin, bekâr mısın, yoksa boşandın mı? Hâlâ birbirimize anlatacak mahrem şeylerimiz var.”

“Şimdi ona vaktimiz yok,” dedi David, kızın samimi sorusunu es geçerek. “Şu andaki konumuz mayolar.”

“Mükemmel bir dünyada, yaşamlarının kısacık bir döneminde mayo modelliği yapmak için doğmuş, daha doğrusu genetik olarak bu işe tahsis edilmiş yirmi beş tane çok özel kadın haricinde hiç kimse halka açık, iyi aydınlatılmış mekânlarda etini sergilemek zorunda kalmamalı,” dedi Gigi makul bir tavırla. “Belki on yedi ve on dokuz yaşları arasında, birkaç yıl az veya fazla.”

“Bana bu mayoları veya annemin deyimiyle hamam kıyafetlerini satmakta yardım etmek gibi bir niyetin var mı, yok mu?” diye sordu David kaşlarını çatarak. Mümkün değil Gigi’ye âşık olamazdı, kendine söz verdi. Lütfen Tanrım, birisi, onu görür görmez başına böyle bir şey gelmediğini söylemeliydi. Âşık olmaya zamanı yoktu, reklamcılık günde on altı saat çalışma demekti, sıradan bir iş değil, ve en az on yıl için özel hayatından vazgeçmeye yeminliydi.

“Bu sabah bana yapmaya can attığın kapuçino nerede?” diye özlemle sordu Gigi.

“Mayo pazarı çok geniş bir pazardır, Gigi” diye ısrar etti David, sadece onun adını söylemekten duyduğu zevki dehşetle fark ederek. “Birçok dergi reklamı, bunlara yazıyla verilen destek, pek çok mağaza içi reklamları. Ne de olsa, kadınlar yüzerken vücutlarını bir şeyle kapatmak zorundalar, ve sonsuza kadar aynı mayoyu giyemezler.”

“Giyebilirler. Ya ben bu sabah burnuma soktuğun Çin yemeğini yiyebilir miyim? Halâ çok açım.”

“Araştırmalar gösteriyor ki,” diye sertçe devam etti David, ofisteki en ufak yiyecek kırıntısını bile dizlerinin üstünde ona sunmak isteğini göz ardı ederek, “kadınların en şikâyetçi olduğu bölgeler ağır kalçalar, geniş bel, şiş karın, sallanan popolar ve diğer normal kilo değişimleri. Indigo Seas’teki en iyi stilistler bu problemleri en aza indirmek için pek çok yol denediler. Hey, neredesin, Gigi? Gigi! Belki haberin yoktur ama diğer iki yaratıcı ekip, Kerry ile Joan ve John ile Lew da Indigo Seas işine verildiler. Biz birbirimize karşı yarışıyoruz. Biz konuşurken onlar deliklerinde oturuyor ve bizi hasta edecek güzellikte bir şey bulmaya çalışıyorlar. Tanrı aşkına, biraz ilgi gösterir misin?”

“Üzgünüm Davy, başka yerdeydim,” dedi Gigi pişmanlık belirtisi

göstermeden. “Bekâretimi nasıl kaybettiğimin ayrıntılarını anlatmaya hazır olup olmadığımı karar vermeye çalışıyordum ve hazır olduğumu anladım.”

David onu duymazlıktan geldi, kalbi güm güm atıyordu. Onun hâlâ bir bâkire olduğunu umacak kadar saf mıydı gerçekten? “Indigo Seas büyük beden giyinen kadınlara iyi görünüm verecek giysiler üzerinde uzmanlaşmıştır. Açıkça belirlenmiş bir hedef kitlemiz var. En son Lou Harris anketlerine göre Amerikalıların yüzde elli sekizi aşırı kilolu...”

“Öyle olduğunu iddia ediyorlar,” dedi Gigi kayıtsızca omuz silke rek. “Bu arada, ben Koç burcuyum.”

“Lanet olsun, hangi akla hizmetle seni işe aldılar ki? Bunu bilmek istiyorum.” David gözlüğünü çıkarıp, masanın üstüne fırlattı ve Gigi’yi süzdü. Koç, kaderindeki burç. Yirmi sekiz yıllık hayatında iki kez âşık olmuştu, her defasında da bir Koç burcuna. Koskoca yıldızlar bile onun karşısındaydı.

“Bu ne demek oluyor şimdi? O meymenetsiz elmanı kabul etmedim diye mi benden nefret ediyorsun?”

“Her şeyi kişiselleştirme. Victoria sırf bu işe teklif vermeye davet edilmemiz için haftalarını harcadı ve sen şu ana kadar olası müşterimize yüzde yüz zıt gidiyorsun. Ama sen insanların mayo almayı *istemelelerini* sağlamak için işe alındın Gigi. Bir kadının Indigo Seas mayolarını almayı istemesini sağlamak zorundasın.”

“Akıllı başında hiçbir kadın, Cole’un, Gottex’in, Sandcastle’ın mayo-sunu almak istemez ve büyük bedenli bir kadın ise hiç ama hiç istemez,” dedi Gigi inatla.

Henüz işin başına oturmak için hazır olmadığını düşündü hırçınlıkla. Archie ve Byron onu hâlâ ofistekilerle tanıştırmak için zaman bulamamışlardı, etrafta ona neye benzedikleri hakkında fikir verecek Indigo Seas giysisi yoktu ve böyle bir boşlukta, bir metin üzerinde düşünmeye çalışmak alışmadığı bir şeydi; her zaman materyalin kendinden gelen bir ilhamla ya da en azından fotoğraflarına bakarak yazmıştı.

“Onları *istemeye zorlamak zorundayız*,” diye üsteledi David.

“Bu mantıklı değil. Hiç kimseyi bir şeyi stemeye zorlayamazsın oğlum.”

“FRB’de değil Gigi. Bu katalog düşüncesiyle reklam düşüncesi ara-

sındaki can alıcı ayırımıdır. Burada istemeyi icat ediyoruz. Çalışmaya başlasak iyi olur Gigi. Haydi biraz hırs, lanet olsun!”

Sinirlenen Gigi ayağa kalktı ve sert bir asker selamı çaktı. “Ama ben zaten hırslıyım komutanım! Bana hedefi yeniden gösterin, onu alaşağı etmeye hazırım. Bombalar atıldı *komutanım!*” Demek hırs istiyordu, işte ona hırs.

“Dalga geçmeyi bırak.”

“Başüstüne, *komutanım!*” deyip tekrar selam verdi Gigi.

“Ciddiyim. Yapacak işlerimiz var.”

“Elbette *komutanım!*”

“Eğer tekrar selam verirsen kolunu kırarım.”

“Evet *komutanım!*”

“Otur aşağı!”

“Evet *komutanım!*”

“Bana bir daha ‘komutanım’ dersen kafanı kırarım.”

“Nasıl istersen Davy tatlım, yakışıklım,” dedi Gigi, oturup kendini daha fazla kendi gibi hissederek. Bir anlık asilik, sembolik de olsa her zaman olduğu gibi onu yenilemişti.

“Bir ekip arkadaşıyla birlikte çalışmak ne menem bir şeymiş. . . daha önce hiç takım arkadaşım olmadı. . . belki senin kıdemim beni kendimden geçirdi,” dedi Gigi ve gözlerini kırıştırıp sadece inadından, utanmaz, flörtçü bir gülücük gönderdi. Kaçınılmaz, büyüsü bir daha ele geçmez, yakalanması zor bir gülücük. Acaba David gözlüğünü çıkardığında şaşırtıcı derecede iri ve açık kahverengi pırıltılı gözlere sahip olduğunu biliyor muydu? Eski filmlerdeki kızlar gibi, miyop erkekler de gözlüklerini çıkardıklarında her zaman avantajlı oluyorlardı.

“Bana neden öyle gülümsüyorsun?” diye sordu David, isteyeceği tek özel hayat ofiste onunla oturmakken, özel hayatını on yıl boyunca nasıl askıya alabileceğini merak ederek.

“Çünkü sizi çıldırtmaya çalışıyorum. . . efendim.”

“Mayolar seni birazcık bile ilgilendirmiyor, değil mi?”

“Bende takım ruhu yok efendim, bu bende her zaman sorun olmuştur.”

“Bu yedi milyon dolarlık bir iş, bazı insanlar için küçük ama bizimki gibi bir ajans için iyi para. Ve Indigo Seas müthiş büyüme potansiyeliyle son derece sağlam bir şirket.”

“Vay canına!”

“Sekiz yaşındaki bir çocuğun kelime dağarcığına sahipsin.”

“Yedi milyon, hey, bu gerçekten ucuz bir film yapmak için yeterli bir miktar,” diye takıldı Gigi. Zavallı cahil çocuk çok fazla ciddiye. Onu gülümsetmek boynunun borcuydu.

“Gigi, hâlâ zaman kaybediyoruz.”

“Tersine, birbirimizi tanıyoruz, Archie’nin önerdiği gibi kişisel kaprislerimizi bir yana bırakıyoruz. Yoksa bunu öneren Byron muydu?”

“Bekâretini nasıl kaybettiğini duymak istemiyorum Gigi. Fikrimi değiştirdim. *Asla* bilmek istemiyorum.”

“Ah, kalbimi kırdın. Eğer şimdi dinlemezsen, sonra mecbur kalacaksın. Bunu üçüncü sınıf bir şey gibi atlayamayız. Ama pekâlâ.” Sarı bir defter ve kurşunkalem aldı.

“Davy, hedef müşteriyi ‘büyük bedenli’ diye adlandırmakta ısrar ediyorsun. Ben de biliyorum ve sen de biliyorsun ki aslında ‘şişman’ demek istiyorsun. ‘Şişman’ın bu ürünü sattıracak kelime olmadığına muhtemelen hemfikiriz. Hatta ‘tombul’ da olmaz. O halde müşterilerimizin fazla kilolarını ‘bereketli’ bir güzellik diye düşünebilir miyiz? *Bereketlilik* sevillebilir bir kavramdır; yiyecek ve içecek pek çok güzel şey, herkes için yeterli, her yerde eğlence ve konfor.”

“Elbette. Ben sadece sanat yönetmeniym buraya. Hiçbir zaman ‘büyük beden’ demek yok, hep *bereketli* denecek.”

“Scruples Two’da biz *bereketli* kadınlar için tonlarca elbise sattık ve bu bedene ‘Dolly Moon’ bedeni adını verdik.”

“Dolly Moon’un adını kullanmayı nasıl becerdiniz? Dustin Hoffman’la yaptığı son filmi en iyisiydi.” David dikildi.

“Dolly her zamanki gibi kilo vermeye çalışıyordu. O bedene Dolly Moon adını vermemizin onu bir daha bu bedene dönmemesi için motive edeceğini ve rejimi sürdürmesinde yararlı olacağını düşünüyordu. Bu nedenle adını kullanmamıza izin verdi. Dolly, Billy’nin en iyi arkadaşı. Bu yardımcı oldu. Hem de çok.”

“Sanırım ondan Indigo Seas’de yararlanamayız.”

“Hayır. Ama benim asıl üstünde durduğum nokta şu; katalogda Dolly Moons’u ince modeller üzerinde sergiletmedik biz, gerçekten kilolu kadınlar kullandık. Bu kadınlar gerçekten kilolu olduklarını çok iyi biliyorlar. Haklı olarak kuşkucular ve onlara uygun giysiler zayıf beden mankenlerle gösterilince çileden çıkıyorlar. Kilolu olmanın kötü bir yanı yok. Bazıları doğuştan böyledir, bazıları değildir. Bir başka yüzyılda

hatta bu yüzyılın başında bile kilolu olmak bir sorun değildi, çoğu erkeğin kilolu kadına bir itirazı yok. Kilolu kadınların çekiciliğini *asla* küçümseyemezsin. Ama onlar mayo alırken çok seçicidirler ve bu işi mümkün olduğu kadar ertelerler. Onları hiç değilse mağazalara çekebilmek için bu beden mayoları en azından *arzu edilen* ürün haline getirmeliyiz.”

“Dinliyorum.”

“Nina Blanchard Ajansı, çalışamayacak kadar kilo alan eski modellerin bir listesine sahip. Scruples Two için aradığımız mankenleri oradan bulduk. Neden ürünü bulabildiğimiz en kilolu ve sevimli manken üzerinde göstermiyoruz? Ve bu mankeni Indigo Seas’in poster kızı yapmıyoruz?”

“Eh... evet... belki,” dedi David yavaşça. “Şimdiye kadar denenmedi, ama bu denenmeyeceği anlamına gelmez.”

“Belki yanında bir de erkek?” diye sordu Gigi.

“Hayır, onu tek başına bir havuzda görüyorum. Dolgun bir Venüs turkuaz rengi suda... o... o yüzmüyor... havuzun dibinden suyun üstüne fırlıyor, çevresinde su damlaları, geniş omuzlar, kabarık saçları geriye taranmış ve yüzünde kocaman bir gülümseme. Mükemmel dişler – üründe bütün gördüğüm, bir çift dolgun bereketli göğsü tuttuğu yer – dolgun göğüsler şikâyet listesinde hiç görülmedi.”

“Ve slogan şu; ‘Indigo Seas İçin *Yeterince Kadın* mısınız?’ ”

“Hepsi bu mu?”

“‘Yeterince kadın’... bunu daha fazla vurgulamak istemez misin?”

“Hayır,” dedi Gigi kararlı bir şekilde. “Bir kere kadınları ‘yeterince kadın’ olmak konusunda meraklandırarak mayo bölümüne sürüklersek, bunu kendileri bulurlar. Asıl sorun onları oraya getirmekte.”

“Tamam. İşte taslak.” David özel bir ince kâğıt üzerinde kalemini gezdirdi ve taslağı ona uzattı.

Gigi çabucak göz gezdirdi. “Gerçekten iyisin,” dedi.

“Evet. Bunun için seninle çalışmama izin verdiler. Bu bir ödül; terfi niyetine.”

“Başka kaç tane fikre ihtiyacımız var?”

“Sende kaç tane var?”

“Henüz bilmiyorum. Daha yeni başladım. ‘Yeterince Kadın’... ‘Tümüyle Kadın Olan Kadın İçin: Indigo Seas’ de olabilir. Veya bereketin ya da verimin İtalyancası; *abbondanza*! ‘Sizin Abbondanzanız Var mı?’

diyen bir satır ve sonra bir liste; tango öğreniyorsunuz, dört dilde yemek pişiriyorsunuz, bütün komşu çocukları etrafınızda, inşaat işçilerine ısıklık çalışıyorsunuz, yaptığınız barbekü lezzetiyle armağanlar kazanmış, beş tane müthiş kırmızı elbiseniz var, Dolly Parton gibi şarkı söylüyorsunuz, büyük bir isim oluyorsunuz, 'Indigo Seas, Abbondanza Kadınlar için Mayo!' diyoruz ve Sophia Loren'e Indigo Seas için poz verdiriyoruz... Gözlük reklamı çekti, büyük göğüsleri var, abbondanza'nın cisimleşmiş hali, neden onu elde etmek için uğraşmayalım?"

"Büyük bir isim! Onu metne koyamazsın!"

"Davy, Tanrı aşkına... galiba seni şok ettim. Yüzün kızardı!" Gigi hain bir zevkle ona yan yan baktı. "Sadece beni dinlediğine emin olmak istedim."

"Dinliyordum." David o anda Gigi'yi minicik bir Indigo Seas mayosunu çıkarırken hayal ettiği için boş boş bakıyor olmalıydı.

"Mayoları bu kadar ciddiye almayalım, biraz boşverelim, havasına girmeye çalışıyordum. Kadınlar deneme yapmaya bayılırlar, ben hep bunu yaparım. Lanet olsun! Bende *abbondanza* olmadığını anlıyorum."

"Olayı tam yoluna koyarken konuyu değiştirme," diye yalvardı David. "Arch ve By'a göstermek için gerçekten de işe yarayacağını düşündüğümüz en az dört fikre ihtiyacımız var, artı fazla güvenmediğimiz başkalarına da. Sadece bu da değil, toplantıya gittiğimizde birçok değişik yaklaşım, çeşitli alternatifler denediğimizi göstermek zorundayız. Ama asla müşterinin kafasını karıştıracak kadar fazla değil."

"Şimdi kafamızı duvara vurmaktan neyi kastettiğini anlıyorum. Eğer bir kadın olmasaydım ve Dolly Moon'u ve vücudu hakkında ne düşündüğünü bilmeseydim, bundan sonra ne yapacağımı merak ediyor olurum şu anda," dedi Gigi düşünceli bir tonda. Ani bir kararla ayağa kalktı.

"Gerçek mayolara bakmalıyız Davy. Gel, Nordstrom'un spor bölümüne gidip daha derin bir araştırma yapalım. Sonra da Motorlu Araçlar Bölümü'ne uğrayıp göz testi için sırada bekleyen kadınlarla konuşalım. Babam her zaman bunların en iyi incelenen grup olduğunu söyledi bana. Onlara para vermek zorunda değilsindir çünkü konuşmayı çok severler."

"Dinle Gigi, ciddi olmadığını ve mayolarla hiç ilgilenmediğini söylediğim için üzgünüm."

"Şu sözü bilir misin? 'İşini ciddiye alma, yalnızca tutku ile sarıl'. Ben

de bunun için uğraşıyorum adım adım. Hey Davy, bekle! Sakın anah-tarlarını alma. Seni benim yeni küçük kırmızı arabamla götürüyorum.”

“Benim neredeyse milyarder bir alışveriş merkezi sahibi bir kuze-nim olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Billy. Spider’la yemekten önce şöminenin önünde içkilerini yudumluyorlardı. Bebekler nihayet uyuduklarından yalnız kalabilmişlerdi.

“Hayır. Adı ne?”

“Winthrop, Ben Winthrop. Aslında, Benjamin Warren Saltonstall Winthrop. Bir şey çağrıştırıyor mu?”

“Hem de gayet açık ve net olarak. *Focus*’a göre seksenlerin iş adam-larının en saldırganlarından. Akraba olduğunuzu bilmiyordum. Çünkü Boston’da değil, New York’un dışında çalışır.”

“Belki, ama aynı zamanda ben Boston’da büyürken bana eziyet eden korkunç kuzenlerimden birisi. Düzinelerceydiler, hepsi canavar gibiydi. Ben adında birini hatırlamıyorum ama, bugün öğleden sonra aradı ve kendini ikna edici biçimde tanıttı. Warrenlar aile ağacının ül-keye ilk gelenleri.”

“Seceresinin uzun geçmişine rağmen bence pek yontulamamış.”

“Buraya iş dolayısıyla geldiğini ve görüşmekten çok mutlu olacağı-nı söyledi. Ellis öldüğünden beri Boston’a hiç gitmedim, üstelik yirmi dört yaşında Cornelia teyzemin cenazesinden beri hiçbir kuzenimi de görmedim. Ben Winthrop diye birini kesinlikle hatırlamıyorum.”

“Onu davet ettin mi?”

“Elbette sevgilim. Daha küçük bir kızken hayatımı bir felakete çeviren bencil, sonradan görme, kendini beğenmişler çetesinden birine se-ni gösterme fırsatını kaçırmıyım? İkizleri gösterme olanağını es geçermiyim hiç?”

“Sanırım gurur kaynaklarının sırasını değiştirdin,” dedi Spider, sa-dece geçici bir an için ikinci olduğunu umarak.

“Pek de değil. Neyse, yarın akşam yemeğe geliyor. Gigi’ye soralım, o şimdi tamamen yalnız ve yeni işine dair anlatacaklarını duymak için çatlıyorum.”

“Ama o sadece iki gündür orada.”

“Doğru, ama ya ilk izlenimin önemi? Karşılaştığımız ilk dakika be-nim buz gibi bir fahişe olduğuma karar vermiştin.”

“Değil miydin?”

“Gerçekten öyleydim. Ve bununla gurur duyuyorum. Hiç değilse hayatımın bu dönemini geride bıraktım, artık beynim yıkanmış, yalın ayak, mutfığa mihlanmış haldeyim ve gebeyim.”

“Yine mi?” diye fısıldadı Spider.

“Yok canım, sadece bir tanım olarak kullandım.”

“Neyse ucuz atlattık.”

“Başka çocuk istemiyor musun?” Billy kendini acındırarak sordu. “Küçük bir kız?”

“Elbette istiyorum, ama şimdi değil hayatım, Max ve Hal seni gözleri ile kontrol etmeyi bırakıp onları daha iyi anlayabileceğin sözlü iletişime geçene kadar değil.”

Billy’nin Holmby Hills’teki malikânesinin araba yolunun girişinde bulunan kulübedeki bekçiye adını söylemek üzere arabasının camından uzanan Ben Winthrop şaşkınlıkla kuzeni Billy Winthrop’un da her gittiği yere bir çift fedai götürüp götürmediğini sordu kendi kendine. Bu uygulama tıpkı, zengin arkadaşlarından birinin evinin tepesine silahlı adamların yirmi dört saat nöbet tuttukları bir gözetleme kulesi yaptırdığı, çabuk büyümüş Houston şehrindeki gibiydi. Boston ve New York’ta çok zengin insanlar, Billy Ikehorn kadar, daha doğrusu hemen hemen onun kadar parası olanlar da dahil, caddede yürür, taksiye hatta metroya binerlerdi. Bunun aşırılık olup olmadığını düşündü. Haklarında bir uzman olmayı kafasına koyduğu Los Angeles zenginlerinin garip alışkanlıkları hakkında hâlâ pek az şey biliyordu.

Los Angeles yıllardan beri Ben Winthrop’u büyülemişti. Burası onun dünyanın belli seçkin noktalarına alışveriş merkezleri açma planında Amerika’da Hawai’den önceki son şehirdi. Artık otuz beş yaşına gelmiş olan Ben 1960’larda delikanlılık çağına girmişti, belli bir amacı olmayan biri geçici heveslere kapılabilirdi, ama Ben bu tehlikeli yılları yoldan çıkmadan atlatmıştı. Kendi kuşağından milyonlarca genç rock’n ’roll’a kayarken, o da gayrimenkule kaymıştı ve büyük bir hırsla, daha Harvard’a girdiği ilk yıl yirmi bir yaşında alacağı paraları karşılık gösterip kredi çekerek alışveriş merkezleri yapılabilecek arsalar satın almaya başladı.

Babasına göre Bostonlu olmayanların çoğu, kendisinin ticaret kafasını mantıklıca kullanmak dediği şeyden sapmasını hoş karşılamıyorlardı. “Güzelim alanları çirkin otoparklar ve korkunç mağazalarla kaplamaktansa aile yatırımlarıyla ilgilenmelisin, bunların çoğu zaten senin

Benjamin,” demişti kuru bir sesle, Mount Vernon Caddesi’ndeki Bulfinch konağının kütüphanesinde otururken. “Seninki gibi beyinler aile servetini geliştirmekte ve desteklediğimiz kuruluşları korumakta kullanılmalıdır. Kesinlikle o yapı olarak kaba, estetik olarak ahlaksız alışveriş merkezleriyle değil. Bu nedenle seninle bundan sonra ortak yatırım yapmamaya karar verdim.”

Ailenin serveti, babası ve babası gibi bir sürü gürültülü kahkahalı, kaya gibi sert eski tüfek tarafından yaratılmıştı, ama babamın mayasında sürat motoru kaptanlarının nitelikleri yok, diye düşündü Ben.

Ben Winthrop babasının red kararını, New York’taki hareket planlarının sağlamlığına bir kanıt olarak aldı. Boston’un kesin karar verme atmosferi ahlaki yargılardan sık sık etkilenirdi. Kendini *Alice Harikalar Diyarında*’da Lewis Carroll tarafından uyarılmış olarak farzetti. “Çık, çık, çocuk,” dedi Düşes. “Eğer farketmeyi becerebilersen her şeyden alılabilecek bir ders vardır.”

Hayatının ilk yıllarında, insanlar ona hâlâ çocuk kitapları verirlerken, kaybedecek bir dakikası bile olmadığına ve ahlakın onun ilgisini çekmediğine karar vermişti. Hiç kimse ahlaki ilkeleri koruyarak zengin olmamıştı ve Ben Winthrop on beş yıl içinde, alışveriş merkezleri ve diğer yatırımlarıyla, özellikle gemicilikle bir milyoner olmuştu. Her fırsatı kolluyordu ve fırsat tanrıları onu bolca ödüllendirmişti.

Ben Winthrop’un işindeki ani başarısının onun sabırsız bir insan olduğunu düşündürmesine rağmen, aslında böyle bir yargıya varmak yanlış olurdu. Tutkulu ve acımasız sabrı, yatırımlarının meyvelerini ona geri öderken onun doğuştan bir muhakeme kapasitesi vardı ve projelerinin mükemmel olgunluğa ulaştığı o ana kadar bekleme ve izleme sanatını öğrenmişti. Ondan sonra çabucak atılır, istediğini alır ve ona sahip olurdu. Elde ettiklerinin tamamını isterdi. Paylaşma kavramı ona yabancı ve son derece tatsız geliyordu.

Göz diktiği kadınlara mallarına davrandığı gibi davranır, en uygun an gelene kadar güven verici bir sabırla onların dostluğunu kazanmaya çalışırdı. Saldırgan içyüzü hakkında hiçbir ipucu vermeyen, ağırbaşlı dış görünüşünün avantajlarını bilen, bir gözlemciden daha fazla bir şeydi. Harvard’dan birincilikle, edebiyat ve tarihe samimi bir ilgi ve güzelliğin bütün biçimlerine içten bir aşkla mezun olmuştu. En büyük zevkleri para kazanmak, kadınları sevmek ve güzel nesneleri incelemek-

ti. Bir kadın ya da nesneyi özellikle dikkate değer bulursa, durup o şeyi veya kadını elde etmekten hiçbir şey onu alıkoymazdı.

Ben Winthrop'un kendi gururunun sınırlarının ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Hatta eğer birisi ona ahlaksız dese şaşırırdı. Çünkü onda ahlak değerlendirmesi yoktu. Zengin ve akıllılara ait ahlaksızlığın akılcı yanına kendi çabaları ile ulaşan bir adam, o kadar yükseğe zıplayamayanlar tarafından kıskanılır elbette, diyerek bazen için için gülerdi.

Ben Winthrop, ailenin diğer önemli bir âsisi olan ve yaptıkları yavaş yavaş aile efsanesinin dedikodu konusu haline gelmiş Billy Ikehorn'a her zaman yakından ilgi duymuştu. Billy Boston'dan ayrıldığında Ben daha bir çocuktü ve Billy yirmi bir yaşında Ikehorn ile evlenirken, Ben on yedisindeydi, ama hâlâ ailenin kadınlarının Pazar yemeklerinde, Boston denince akla ilk gelen Josiah Winthrop'un kızı hakkında nasıl dedikodu ettiklerini hatırlıyordu. Başarısız bir banka soygunu dışında girişimcilik ruhunu sergileyen her şeyi takdir eden Ben, Billy'nin Scruples'ı kuruşunu okumuştü bir yerde.

Park etmesi için arabasını Burgo'ya teslim ederken gecenin karanlığında hafif bir ışıkla aydınlatılmış kocaman eve ve onu çevreleyen dönümlerce bahçeye çabucak değer biçerek baktı. Her çeşit gayrimenkulde bir eksper olarak, üzerine alışveriş merkezi yapamayacaksa da her zaman mülkün son değerini biçmek isterdi. Bir hizmetçi tarafından içeri alındı ve sürekli acelesi olan bir adamın karakteristik hızlı ve uzun adımlarıyla, Billy ile tanışmak üzere ilerledi.

"Hoşgeldin kuzen Ben," dedi Billy, onun yüzünü inceleyerek. "Gözüm seni bir yerden ısıırıyor diyemeyeceğim."

"Muhtemelen hiç karşılaşmadığımız içindir. Ben ailenin diğer bir kolundanım. Sizinkiler bizimkilerle, biz büyüyene kadar dostluk kurmadı."

"Benim ailem *benimle* de dostluk kurmadı ki," dedi Billy çocukluğunun derin yaralarını iyileştirmeyi öğrenmiş bir insan tavrıyla.

Ben Winthrop vakarlı bir adam, diye düşündü Billy onu Spider'la tanıştıırken. Zayıf, sert bir yüzü, zayıf, sert bir vücudu, zayıf, sert bir el sıkışı ve yavaş, ikna edici, hatta tanışma anında bile sanki otomatik bir karşılık değil de, gerçek gibi görünen bir gülümsemesi vardı.

Dadı Elizabeth aşağı geldi ve Max ile Hal'ı tanıştırdı. Billy yeni ku-

zenin yabancı mikroplarla dolu yabancı elini onlara uzatmadığını, onlara bilinçli bir şekilde yaklaştığını gördü – Tanrı korusun, yoksa çocuklar mikroplu ellerini ağızlarına götürebilirdi. Bunun yerine Ben çocuksuz bir adamdan beklenmeyecek bir şefkatle onların ayaklarını okşadı.

“Çocuğum yok, ama onların anlatılmaz güzellikteki kokuları, üzerimde çok güçlü bir etki yaratıyor,” dedi dadı uykusu gelen ikizleri yukarı taşıırken. “Pek çoğunu gözledim, arkadaşlarım da deli gibi üretiyorlar, ama sizin ikili şimdiye kadar karşılaştığım en etkileyici bakışlara sahip. Beynimi taradıklarını ve kolayca beynime girebileceklerini keşfettiklerini hissettim. Yanılıyor muyum, yoksa onlar türlerinin özel örnekleri mi?”

“Hayır, onlar son derece aptallar,” dedi Spider.

“Bu durumda hatamı kabul ediyorum.”

Bu Ben Winthrop akıllı bir çocuk, diye düşündü Billy, daha doğrusu akıllı bir adam. Yeni bir ilgiyle ona baktı. Ona neredeyse entelektüel bir hava veren açık ve hafifçe kırışmış alnı, iyi kesime rağmen birkaç yerden uzayıp çıkmış uzun kahverengi saçları, büyükçe, uzun, yamuk, rahatlıkla okşanabilen akıllı bir köpeğinkine benzeyen karakteristik burnu, keskin hatlı ağzı, uzun, ince ve güzel bir çenesi vardı. Gözleri aniden değişen kış denizinin belirsiz koyu mavisi gibiydi ve kaşlarının altına yerleşme biçimleri ona, Billy’nin bir alışveriş merkezleri kralının, bu niteliklere sahip olabileceğinden kuşkulanmasına rağmen, güvenilir ve açık bir ifade veriyordu. Spider’dan aşağı yukarı on santim kısa olmalıydı, belki 1.80 falan ve hareketleri hoştu, bulunduğu mekânı dolduruyordu. Onda profesyonel bir şey vardı, Oxford soylusu diye düşündü Billy, Boston’da büyümenin etkilerini üzerinden atmayı başarmış.

Acaba sertleştiğinde organı neye benziyor, diye merak etti. *Aman Tanrım!* Bu nereden gelmişti aklına? Spider için dünyada başka erkek yokmuşçasına çıldıran Billy? Bu kadar uygunsuz bir düşünce nereden gelmişti aklına?

Spider, Ben’le konuşurken kendine hayret ederek, yavaşça bir bardak şampanya yudumladı. Sonunda bu aklına gelenin, tam bir eş ve soylu bir anne olmasına rağmen yalnızca eski alışkanlıkların kolay kolay kaybolmadığının kanıtı olduğuna karar verdi. Ya da bu Ben Winthrop’un karşılaştığı her kadında böyle karmaşık duygular uyandıran bir

çekiciliğe sahip olduğu anlamına mı geliyordu? Gördüğü her çekici erkek hakkında aynı şeyleri düşündüğü günler o kadar da uzak olmamasına rağmen ikinci açıklamayı daha uygun buldu.

“Evde kimse var mı?” Gigi’nin neşeli sesi bu gösterişli eve girerken mutlaka hoş karşılanacağından duyduğu bir güvenle çınladı. Bu sesle beraber eve sanki bütün hayatını çarliston yaparak geçirmiş bir yaratığın havası ve yıllar öncesinden kalma o ‘haydi eğlenelim’ yaklaşımı doldu.

“Herkes burada canım,” diye seslendi Billy. “Buradayız.”

Gigi dizlerine kadar gelen ve kenarı geniş bir şeritle süslü, en sevdiği kahverengi süet çizmelerine uyumlu açık kahverengi kadife pantolonu ile odaya girdi. Açık yeşil triko tüniği kalın altın rengi bir kemerle bağlanmıştı ve boynunda İrlanda dantelinden yaka vardı. Küçük göğüslerini, gençliği ve hakiki İrlanda cesareti dışında hiçbir şey tutmuyordu. Kahkülleri ve pırıltılı saçları ile bir duvar tualine, bir komiye, bir ortaçağ ozanına, genç bir prenze, ya da maskeli baloda oğlan gibi giyinmiş bir kıza benziyordu.

Gigi, Billy ve Spider’ı öptükten sonra her zamanki açık tavrıyla Ben Winthrop’a döndü ve merakla gözlerini açıp, elini uzattı.

“Gigi, bu benim kuzenim Ben Winthrop. Ben, bu Graziella Giovanna Orsini, benim üvey kızım.”

“Ne resmiyet bu? Yoksa Ben benim üvey kuzenim olduğu için mi?” diye sordu Gigi. “Billy, ne de olsa babama bir yıl katlandın, ama bana yedi yıldan fazladır katlanıyorsun. Eğer ikimizden biri erkek olsaydı medeni kanunla evli bile sayılabilirdik. Öyleyse neden senin kuzenin benim de kuzenim olmasın? Benim hiç kuzenim yok ve bundan yeterince mahrum kaldım. Bu kuzeni *istiyorum*.”

“Burada açık, sert bir yargı var,” dedi Spider, Billy’nin şaşkın bakışı ile eğlenerek. “Ben, benim de evlilik yoluyla kuzenim, bunu şimdi fark ettim. Neden sen de onu uzaktan kuzen olarak görmüyorsun Gigi, bu her ne demekse?”

“Benim de oy hakkım var mı?” diye merakla sordu Ben Winthrop, siyah rimellerin gerisindeki gözlerin, yeşilin hangi tonunda olduğunu görme isteğiyle Gigi’ye doğru çekingen bir adım atarak.

“Bu evde demokrasi geçerli değildir,” diye açıkladı Gigi, her zaman buna hazırmış gibi duran dudaklarında bir gülümseme derinleşirken.

Bu akşam pek iyi değil, diye düşündü Spider onu incelerken. Ya ye-

ni işinden, ya da Zach'ın uzun zamandır şehir dışında oluşundan, ama bu kalp kırıklığı olayını kullanıyor ve hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?

“O halde ne geçerlidir?” diye sordu Ben. “Monarşi mi?”

“Yumuşak bir diktatörlük,” dedi Gigi. “Hal ve Max kuralları koyarlar ve biz bunları anlar ve uygularız, değil mi Spider?”

“Öyle ufaklık. Yeni işin nasıl?”

“Harika, çılgın, karmaşık, sinir bozucu, entrika dolu, tam olarak denetlenebilen ve aynı zamanda görülmemiş derecede masum. Bir ürün eğer bize aitse, o gerçekten, ama gerçekten en iyisidir. Değilse aşağılığın da altındadır; reklamcılıkta bunu kavramamış olanlara yer yoktur. Ben ‘yeni eleman’ diye bilinenlerdenim ve herkes benden şüphe ediyor, artı ben ‘yaratıcı’yım, yaratıcılar havaidir ve onaylanma arzuları ile çocuk gibidirler, onun için şu anda yaptıklarım ne doğru, ne de yanlış. Mantığımızla hareket ettiğimiz Scruples Two’dan tamamen farklı. Reklamcılık çocuk parkı ile tımarhane birleşimi bir yer. Ona tapıyorum! Scruples Two’dan on bin kez daha sıkı.”

Gigi heyecandan ne yapacağını bilemiyor, diye düşündü Billy; bir savaşçı, horoz döğüştüren küçük, önemli bir kadın gibi, abartılı bir caka ile yaşayan, riske atılmaya, her fırsatı kullanmaya hazır bir kadın. Şişman kadınlara mayo satmak böyle bir değişime nasıl yol açabilirdi? Yoksa bu işte tanıştığı biri yüzünden mi, ya da tek başına olmasından mı böyleydi? Gigi heyecanlı, neredeyse mahçup, ama hâlâ enerji ile patlayan ruhunda tamamen kendisi ile doluydu.

“Kimin için çalışıyorsun?” diye sordu Ben.

“Yeni bir ajans, Frost Rourke Bernheim. New York’ta Caldwell ile çalışıyorlardı. Muhtemelen daha önce duymamışsındır.”

Ben, Gigi’nin reklamcılığın son dönemdeki tarihçesi hakkında bir şey bilmediğini düşündü içinden gülerek. Adı çıkmış kafatası avcılarının arasına düşmüştü ve onları çok masum buluyordu. Uzaktan kuzeni kesinlikle çok değerliydi.

Gece erken bitti, çünkü Billy ikizleri doyurmak için güneş doğarken kalkmak zorundaydı. Huzursuz ve eve gitmeyi düşünemeyecek kadar havasında olan Gigi, Ben’in bir şeyler içme teklifini kabul etti.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu Ben. “İkimizin de kendi araba-

larımıza binmek zorunda olmamız ne aptalca. Kendimi çok kaba hissediyorum.”

“Her köşe başında bir bar yok... publar millerce ötede. En yakın yer Bel Air Oteli, ama kendi başına bulamazsın,” dedi Gigi, kendi çöplüğünde olmanın avantajıyla. “Otel gösteren birkaç küçük işaret kolayca gözden kaçabilir. Beni izle.” Bir kolunu kaldırdı, ileriye gösterdi ve gururla Volkswagen’ine atladı.

Az sonra, Bel Air’in sadece yerliler bulabilsin, yabancılar kaybolsun diye aydınlatılmamışa benzeyen karanlık yollarındaydılar ve nihayet Los Angeles’ın bu en küçük ve şık otelinin fazla kullanılmayan ama geniş barının bir köşesine yerleştiler. Burası yazın bile yanan bir şömine-si olan, koyu renk kaplamalarla döşenmiş, duvarları kanaviçelerle süslü ve yeşil deriden iskemlelerin iri başlı çivilerle donatıldığı, İngiliz şatosundaki bir inziva yeri gibi dekore edilmiş bir bardı.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu Ben, sanki kendi oturma odasındaymış gibi banketin kenarına kıvrılmış, ayaklarını altına toplamış ve yastıkları arkasına sıkıştırmış Gigi’ye.

“Hollywood tepelerinde.”

“Bir dairede mi?”

“Küçük bir evde,” diye cevapladı kısaca Gigi. Özel hayatını bir erkeğe, hele yeni tanıştığı bir erkeğe açıklamaya hiç niyeti yoktu. “Bizim sevgili şehrimizi mahvetmek için mi buradasın? Manikür salonları, birbirine benzeyen dükkânlar ve fırınlarla doldurmak için mi? Eğer onun içinse çoktan bu yapıldı.”

“Ben küçük dükkânlar yapmam,” diye güldü Ben. “Gerçek bir şey yapıyorum, alışveriş merkezleri, çok katlı sinemalar, zincirleme yiyecek ve içecek dükkânları ve mağazalar, restoranlar...”

“Irza geçme ve yağma.”

“Kesinlikle.”

“Ben yapmazsam başkası yapacak mantığı ile.”

“Aynen. İlk olmakta ısrar etmem hariç.”

“Dürüst biri ile karşılaşmak çok rahatlatıcı,” dedi Gigi alaylı bir beğeniyle.

“Dürüstlük benim göbek adımdır, Saltonstall’dan sonra. Benim hakkımda daha fazla şey bilmek istemez misin?”

“Ya da, David’in dediği gibi, ‘kişisel kaprisleri bir yana atalım.’”

“David kim?”

“Bir sanat direktörü. Biz ikimiz bir yaratıcı takımız. İki yabancıyı bütün gün boyunca bir odaya kapatıp, toplantıdan önceki bir hafta içinde, onlardan bir reklam kampanyasını almak için çalışmalarını bekleyen bir iş düşünebiliyor musun?”

“Peki, olacak gibi mi?”

“Bunun üzerine bahse giriyorlar. Bence olabilir... belki... muhtemelen. Tuhaf şeyler oluyor reklamcılık işinde, ya da oyununda... sanırım buna ‘oyun’ diyorlardı.”

“Benim en son problemimi çözmekten çok daha kolay görünüyor.”

Ben Winthrop, Gigi’ye dikkatle baktı. Yemek boyunca ona dikkat edemeyecek kadar genel konulara dalmıştı, ama varlığının da farkındaydı. O kadınları kendi uzmanlık alanından sayan adamlardandı. İlgisini çektikleri süre içinde ülkedeki birçok güzel kadınla beraber olmuştu. Gigi, öyle ya da böyle, bildiği herhangi bir kategoriye girmiyordu.

Ben Winthrop’a göre kadınlar oyun oynarlardı ve Gigi oynadığı oyunu göstermemişti, ama o da kadındı ve oynaması gerekiyordu. Kötümser olduğunu biliyordu, ama kadınlar konusunda kötümser olmayan biri bir aptal demekti. Gigi insanı büyülemiyordu, oysa yapabilirdi; bakışlarını, kendisiyle eşit görsel zevk veren kadınlardan daha fazla kullanmıyordu; onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Bu da bir oyun olabilirdi, ama böyle nüanslar için çok genç ve tecrübesiz gibiydi.

“Son problemin nedir?” diye sordu Gigi.

“İlk kiracılarımı haczetmek zorunda kalacağım, Muller ailesini. Benim şirketim inşaat yaptığı gibi aynı zamanda mal sahibidir de ve bazen mal sahibinin başı derde girer. Çocuk Cenneti adlı şirket, Toys “R” Us’ın ortaya çıkışı ile piyasadan kaybolmak üzere olan bir oyuncak dükkânları zinciri. Onların düşük fiyatları ile yarışamıyorlar ve kaliteleri esas olarak aynı. Hemen her alışveriş merkezimde bir Çocuk Cenneti mağazası var, yöneticileri de arkadaşım. Ama aylardır kiralalarını ödeyemediler.”

“Kaç tane Cennet söz konusu?”

“Yüz iki. Yetmiş üç alışveriş merkezim var ve bunların haricinde dükkânları da bulunuyor.”

“Yetmiş üç! Bir marketler kralı!”

“Ülkeyi kaplıyorum... ve pek çok ülke var. Mümkün olduğu kadar uygun yerlerde merkezler kurmaya çalışıyorum ki, kiracılarımız çok iş yapsınlar da ben de çok kira alayım diye.”

“Los Angeles’da nerede inşaatlar yapıyorsun?” diye sordu Gigi. Ben Winthrop’un gözleri samimi ve korunmasız görünüyordu. Yine de istemediği hiçbir şeyi ele vermiyorlar diye düşündü. Deplasman maçları sırasında yakın çekimlerdeki basketbol koçlarını hatırlatıyordu ona. ‘Oyun suratları’nı takındıklarında, kamera, koçlardan takımlarının performansından memnun olup olmadıkları konusunda en ufak bir ipucu elde edemezdi, maç bittikten sonra bile. Otoriter olmak için şarlatan gibi görünmek zorundaydılar.

“Şu anda Santa Monica, Culver City ve Encino’da inşaat yapıyoruz. Sonra daha önce aldığım topraklar üzerinde kuzey ve güneye geçeceğim.”

“Bu bir işgale benziyor,” dedi Gigi, hafif bir ısıklık çaldıktan sonra. “Kabuklarını da beraberinde getirdin mi? Biz dünyalılara karşı dost musun, yoksa sadece uzaktan gözlemeyi planladığın bir tür müyüz biz, hani tanrıların oyuncakları gibi?”

“Bu senin kredi kartlarının durumuna bağlı.”

“Demek sen Visa gezegeninden geldin?”

“Kesinlikle.”

“Ne kadar aptalca!”

“Senin reklamcı olduğumu sanıyordum.”

“Sadece son iki gündür,” diye itiraz etti Gigi. “Senin gibi katı kalpli bir iş adamı olmayı öğrenemedim. Çocuk Cenneti denen yerlere el koyacaksın ve bunu açıkça söylüyorsun!”

“Dürüst olduğumu söyledim. İş iştir, bazı şeyleri yapmaktan nefret etsen de. Bak, benim Santa Monica’daki yeni alışveriş merkezimin taslaklarını görmelisin, gerçekten çok güzel. Kent arsayı almama ve inşaat yapmama izin verdi çünkü mimari açıdan mükemmel. Onları sana göstermeme, ünümü kurtarmama izin ver.”

“Yarın çoktandır kayıp olan bir tomar da Vinci çizimini görmeye zaman ayıramam. Indigo Seas’a dönmeliyim, bütün gün, gerekirse bütün gece.”

“Sadece on dakikanı alır, yarın değil, şimdi. Süitimdeler... burada.”

“Peki ne demeye otele nasıl gidileceğini bilmediğini düşündürttün bana?” diye öfkeyle sordu Gigi. “Ününü kurtarmak istiyorsun, dürüst olduğunu iddia ediyorsun ve burada kaldığını söylemedin ha?!”

“Savaşa giden süvarilere önderlik ediyormuş gibiydin. Seni seyret-

mek hoşuma gitti, stilini sevdim, canlı kadınlara hayranım, bu suç mu?”

“Tabii, tabii,” diye söylendi Gigi, fazla etkilenmeden.

“Lütfen?”

“Oh, pekâlâ. Ama sadece seni uzaktan kuzen olarak gördüğüm için. Aşırı tepki gösterdim, şimdi fark ediyorum, ama şüphecililiğimin sebebi sensin.”

“Gerçekten çok etkilendim,” dedi Gigi mimarın çizimlerine uzun uzun baktıktan sonra. “Bütün alışveriş merkezleri gibi, ne kadar çoğalırsa o kadar iyi olur. Ama sanırım içinde bir oyuncakçı dükkânı olmayacak.”

“Öyle görünüyor, Toys “R” Us gelmedikçe tabii ve yüksek kiramızla *bu* pek olası değil.”

Gigi sehpanın yanındaki koltuğundan kalktı ve Ben’in süitinin yirmi beş değişik turuncu renk tonunun hâkim olduğu geniş oturma odasında dolaşmaya başladı.

“Çocuk Cenneti hiç reklam verdi mi?”

“Bölgesel ilanlar, ama fazla değil.”

“Hımrın. Dinle Ben, son altı ay içinde beş vaftiz törenine gittim; biri Billy, biri Sasha, üçü de Spider’ın kız kardeşleri için. Konuklar hep paralı kadınlardı, senin alışveriş merkezlerine yakın oturan zengin ve rahat tipler. Ve hayatımda hiç böyle hediyeler görmemiştim.”

Konuştukça yürümesi hızlanıyor ve vaftiz törenleri ile ilgili anılarını hatırlarken kafasını sallıyordu.

“Bu kadar güzel çocuk giysileri olduğunu bilmiyordum... sonra çocukların kullanmasından veya oynamasından çok, annelerin eğlenmesine yarayacak gerçekten pahalı oyuncaklar ve eşyalar vardı, antika yorganlar, antika çocuk iskemleleri, müzik kutuları, eski oyuncak çay takımları.”

Gigi yürümeyi bırakıp ona döndü.

“Ben, dinle, demek istediğim şu. Hediyeler açıldıktan sonra gelenlerin hepsi vaftiz törenleri için özel bir şeyler bulmanın ne kadar imkânsız olduğunu ve hatta özel bir düğün hediyesi bulmaktan bile ne kadar zor olduğunu düşünüyorlardı. Çocuğu olan ya da ileride olacak olan bütün kadınlar bunu düşünüyorlar.”

“Neden beni bir tuzağa sürüklediğin hissine kapılıyorum?”

“Çünkü öyle de ondan. Şimdi sen sadece dinle. Vaftiz töreninde misafirler, hediyeleri açılırken diğerlerinin bakışlarının baskısını üzerlerinde hissederler. Bu resmen edepsizlik! Beni ele al meséla. Bir kere sinde Sasha’ya verecek gerçekten harika bir şey bulmak için saatlerimi harcadım. Umutsuzdum. En sonunda Valley’de eski çocuk kitapları üzerine uzmanlaşmış bir kitapçı buldum...ellerinde uygun olan ne varsa satın aldım, her Oz kitabını, her Beatrix Potter’ı, her Hard Boy’u, her Nancy Drew’u... Sasha’ya *İyi Glinda*’nın ilk baskısını verdim, tah-ta oturdum ve kaynağımı bir sır olarak saklıyorum ki kimse beni taklit edemesin.”

“Gigi, fedakâr davranışın çok etkileyici. Ama konuya gelir misin?”

“Dikkatini çekebildim mi? İyi. Tamam, her şeyin yaşamdan daha önemli olduğu bir toplumda bulunduğumun farkındayım, ama bebeklere hediye verme çılgınlığının bütün pahalı bölgelere yayılmış bir mantığı yok mu? Biliyorsun moda daima burada başlar. Shaker Heights? Oak Forest? Brookline? La Jolla? The Main Line? Biliyorsun. Bu, çocuk eşyalarından *başka hiçbir şey* satılmayan bir dükkâna ihtiyaç olduğunu göstermiyor mu, *özellikle dede ve ninelere?*” Gigi yürümeyi bırakmış, odanın ortasında kolları açık dikiliyordu.

“Dede ve nineler mi?”

“Tanrım, sen cahil bir bekârsın Ben! Dede ve nineler dünyanın en pahalı hediyelerini verirler, çünkü kendi çocuklarını büyütürken mesafeli durmak ve onları şımartmamak zorundaydılar, ama bunun artık önemi kalmamıştır. Artı, anne ve baba tarafı birbirleriyle şiddetli bir yarış halindedir.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Ben, onu konuşturmaya çalışarak. Bekâr ya da değil, Ben Winthrop her yıl kuzenlerinin sabit aralıklarla ürettikleri çocuklarına ve Harvard’daki sınıf arkadaşlarının ona yamadıkları vaftiz çocuklarına yolladığı hediyeler için binlerce dolar harcıyordu. Sekreterlerinden biri devamlı olarak bu işle uğraşmak üzere görevlendirilmişti ve işin zorluğundan şikâyet edip duruyordu.

“Çocuk Cenneti’ni değiştirmek, çocuk hediyeleri satan bir Scruples’a çevirmek istiyorum. Adı da... ee... Sihirli Tavanarası. Evet, işte *bu! Sihirli Tavanarası!* İsmine uygun bir dekorasyon yaparız – doğru paketleme gerekli, kutu markalı olmalı – orayı en iyi, heyecanlı ve orijinal hediyelerin bulunduğu bir yer, oyuncak dükkânlarının Tiffany’si yapmalıyız, mağazalarda olmayan çocuk antikaları ve giysileri, Tif-

fany'nin bebek diş halkaları mesela, daha az harcamak ama yine de kaliteli şeyler almak isteyen insanlar için ve... ”

“Oh, bilmiyorum,” dedi Ben ifadesizce. Biliyordu, Gigi ‘çocuklar için Scruples’ dediği andan itibaren bu fikrin doğal, potansiyel bir altın madeni, alışveriş merkezleri bu tür dükkânların gelişeceği yerlerde bulundukları için onun yatırım tarzı olduğunu biliyordu.

“Neden olmasın?” Gigi ellerini kalçalarına koydu ve meydan okurcasına ona baktı. “Bana iyi bir sebep göster. Senin hayal gücünün iyi olması gerekmiyor mu?”

“Hızlı konuşuyorsun bayan, ama bunu gerçekleştirmek için çok sermaye gerekir.”

“Bence sermaye, yerden daha küçük bir sorun. Eğer Çocuk Cenneti’ndekilerin, Mullerler’in, tam bir değişim gösterene kadar kalmalarına izin verirsen, onlar da kendilerine çekidüzen verirler.”

“Bütün bunlardan senin çıkarın ne?” diye sordu Ben.

“Açık değil mi? Kesinlikle reklam vermek *zorundalar*. Bu, işin önemli bir bölümü olacak. Sihirli Tavanarası FRB’nin bir müşterisi olacak ve ben de yeni bir iş almış olacağım.”

“Bütün istediğin bu mu? Emin misin?”

“Asla perakende satışa geri dönmek istemiyorum, teşekkürler, ama eminim ki Billy – bu tam onun alanı – belki de...”

Ben, Gigi, sözünü tamamlayamadan atıldı. “Burada dur Gigi, ben asla ortak almam.”

“*Bir daha söyle.*”

“Asla ortak almam. Ara sıra kumar oynamaktan hoşlanırım, onun için sermayeyi kendim koyacağım, hacizden vazgeçeceğim, kirayı erteleyeceğim ve Çocuk Cenneti’ndekilerle çalışması için bir uzman alacağım.”

“Vah vah vaah...!”

“Neden böyle inliyorsun?”

“Çok hızlı gidiyorsun! Burada bir dakika dur! Reklam bütçesi hakkında hiçbir şey söylemedin. Reklam yoksa, o zaman Sihirli Tavanarası da yok.”

“Senin kafanda nasıl bir bütçe var?” Eğer bütün hayatı boyunca sert bir yüz ifadesi takınmamış olsaydı, kızın saflığına gülümserdi.

“Evet. Hımm. . . biz sadece tek tip bayanlara satmak üzere tek tip bir mayo için yedi milyon dolardan bahsediyoruz, bütün yüzenlere değil. . .

ve burada çocuk patlamasından konuşuyoruz... geliri iyi olan ailelerin çocukları, on yaşına kadar olanlar, hepsi yılbaşı ve doğumgünü kutlar... bir düşüneyim... yüz iki zincirleme dükkânla bir şeyler yapmak için... sanırım,” dedi Gigi, deli gibi hızla düşünerek, “müşterinin kimliğini kabul ettirmek için yazılı reklamdan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak. Her şey bir yana, Indigo Seas’in zaten bir adı var, ama Sihirli Tavanarası’nın yok. Oh, kesinlikle *daha fazlasına* ihtiyacın olacak. Resimli dergilerde ulusal baskı ve şehir dergilerinde yerel baskı olmalı ve aile dergileri ile kadın dergilerini atlayamazsın... Televizyonu düşünmüyorum bile... İlk yıl için on iki milyon diyelim.” Nefesini tuttu.

“Bence... sekiz milyon. Değişim tamamlanana kadar ilanlar tam gaz gidemez.”

“Ama Ben, reklam kendini öder.”

“Yıl sonunda durumu tekrar değerlendiririm.”

“Bilemiyorum,” dedi Gigi ve durdu.

“Devam et, aklındaki söyle,” diye ısrar etti Ben gülerek. “Nasıl söyleyeceksin.”

“Bilemiyorum, eskilerin dediği gibi, gülsem mi, ağlasam mı? YUP-PII!” Neşeyle kollarını kendi vücuduna sarıp ayaklarını havada sallayarak kanepeye çöktü. “Bekle bir dakika,” dedi tam kendinden geçmişken. “Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi? Bu anlaşma yapıldı mı, yoksa yapılmadı mı? El sıkışalım,” dedi.

“Yapıldı, haydi el sıkışalım.”

Hâlâ kârdan yüzde isteyebilir, fikir onun olduğuna göre, anlaşma üzerinde el sıkıştıktan sonra bile, diye düşündü Ben Winthrop, ya da Billy veya Spider bunu yapmasını söyleyebilir ve kendisi de buna uymak zorunda kalabilirdi. Ama niye şimdiden endişeleniyordu? Sonunda yanılabilir ve Sihirli Tavanarası sonuç vermeyebilirdi. En kötüsü de vergi öncesinde kârı tamamen kaybedebilirdi.

“Kutlamak için bir şeyler içelim,” diye önerdi.

“Oh, hayır, gerçekten eve gitmeliyim. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.”

“Seninle park yerine kadar yürüyeyim.”

Ben’in süiti otel girişinden oldukça uzaktaydı. Otelin ünlü olmasını sağlayan çeşitli çiçeklerle çevrili, fıskiyelerin bulunduğu birçok esrarengiz karanlık avluyu birleştiren belli belirsiz aydınlatılmış patikada yürüdüler. Kendi düşüncelerine dalmış olarak son avluya girdiklerinde, Ben

durdu ve Gigi'yi kendine çekti. Gigi şaşırarak baktı ve adamın ona gülümsediğini gördü.

"Tatlı uzaktan kuzen, sen Tanrı'dan bir vahiysin," dedi ve eğildi, şüpheye yer bırakmayacak kadar derin bir tutkuyu yansıtır biçimde dudaklarını sertçe kızın dudaklarına yapıştırdı. Gigi'nin vücudu ani bir direnişle kasıldı. Ben, kız kendini geri çekmeden hemen onu bıraktı. *Hata*, diye düşündü kendine kızarak, *büyük hata*. Nasıl böyle yanlış bir hüküm verebilmişti? Kız bu akşam onu büyülemişti, ama bu aptallığına bir özür olamazdı. O asla karşıdan işaret gelmeden yarışa başlamazdı, lanet olsun! Bir daha olmayacaktı, gururun soğuk öfkesiyle kendine söz verdi.

"Ajansı görmek isterim," dedi Ben, hiçbir şey olmamış gibi sakın bir tonda. "Ne zaman uygun olur?"

"Önce onlara söylemeliyim." Gigi onun soğukkanlılığını aynı soğukkanlılıkla karşıladı. "Henüz o kadar ilerisini düşünmedim."

"Yarın arayıp bana bildirir misin? Altıda burada olacağım."

"Mutlaka ararım," dedi Gigi, patikanın karanlığının kaybolduğu lobi ışıklarına doğru olabildiğince hızla giderken.

Gigi uzaklaşırken, Ben hâlâ onun öpücüğüne gösterdiği tepkiyi düşünerek yavaşça süitine döndü. Evet, elbette uygunsuz bir an seçmişti, ama onun tepkisi de aşırı görünüyordu. Bu kadar utangaç mıydı? Alınmış mıydı? Emin olduğu bir şey varsa, bunun kişisel bir şey olmadığıydı. Kızın kendisinden hoşlandığından emindi, yoksa ona asla dokunmazdı. Bu Bayan Orsini bir muammaydı ve bir gün bu muammayı çözecekti, kendine söz verdi. Ama bunu öyle bir sabırla, öyle bir kurnazlıkla, öyle gizlice planlayarak yapacaktı ki, Gigi kendi isteğiyle ona gelecekti. Direnişi, ağzının ona dokunuşunda terslenişi yüzünden bunu yapmak zorundaydı. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde davranmamıştı.

Bir öpücük, diye düşündü Gigi arabasını eve sürerken, sadece doğal, mükemmel bir öpücük, Zach hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adamdan ve sen de kalkmış genç bir kız gibi davranıyorsun. Neden bu kadar... sarsılmış... suçlu hissediyordu kendisini... hayır sanki... *tehlikeden* kaçmış gibi? Evet, bu tamamen gülünçtü. Mantıksızca davranmayacaktı. Merdivenlerden yukarı yatak odasına koşarken karışık duygularını düzenleyecek mükemmel bir panzehir kullanmaya karar verdi. Davy'e telefon edip inanılmaz haberi verecekti. Geç olsa, uyuyor olsa bile. Ne de olsa Davy onun takım arkadaşıydı ve bunu bilecek ilk kişi olmalıydı.

4

“Oh, Gigi, sevgilim, bu yaşanacak bir hayat değil.” Zach Nevsky’nin sesi, aktörlerin hiçbir zaman ulaşmayı hayal edemeyecekleri performansla çıkmalarını sağlayan içten bir ikna gücüne sahipti. Gigi’ye olan aşkı, sesini pürüzlendirerek sözcüklerine dayanılmaz bir duygusallık eklemişti.

Gigi, yatakta birbirlerine sarılmış yatarlarken, zihnini aniden nahoş bir uyanıklığın kapladığını fark etti. Seviştikten sonra Zach’a özgü tatmin edici erkek kokusunu içine çekerek burnunu göğsüne gömmüş, ağırlıksız bir biçimde yüzdüğünü, bu hoş kokulu cennette hücrelerinin genişlediğini hayal ederek nefes alıyordu, ta ki onun sözleri büyüyü bozana kadar.

Benzer sözleri daha önce de duymuştu, bu ses tonunu daha önce de duymuştu, nerede olursa orada, yanında olmasını sağlayacak şekilde konuşma yeteneği yüzünden, kaymayı bilmezken kendisini yüksek bir dağın zirvesine çıkarmasına bile izin vermişti. O dağdan aşağı gözyaşları ve dehşet içinde, neyse ki sadece kırık bir bacakla indirilmişti ve eğer sizin için neyin doğru olduğunu sizden daha iyi bildiğine gönülden inanan Zach Nevsky’nin yapışkan inadına, azimli ikna kabiliyetine, yüce gönüllü patronluğuna bağışıklık kazanan biri varsa o da Gigi’ydi.

Bir yandan onun kollarının arasında gevşemiş, tatmin olmuş bir halde yatıp, bir yandan da kafasını toplamaya çalışırken. “Zach, sevgilim,” diye cevap verdi. “FRB’de çalışmaya başlayalı daha üç gün oldu. Nasıl izin alabilirim? Yalnızca... sanırım, ancak Cuma işten sonra ayrılabilir ve Pazar gecesi dönebilirim. Tabii bu bir ihtimal; eğer uçuşlar buna uygunsa.”

Billy’nin yemeğini takip eden gün, akşamüstüne doğru Zach beklenmedik bir biçimde dönmüş ve Gigi işten geldiğinde onu evde bulmuştu. Destansı bir film olan *Kalispell*’in ön hazırlık aşamasında, büyük bütçe sorunları ortaya çıkmış ve Zach bazı meslektaşları ile beraber

her şey kontrolden çıkmadan önce stüdyo şefleri ile görüşmek üzere gelmişti. Toplantılarla dolu bir günden sonra, sorunlar çözülmüş ve torbalar nakit para ile dolu olarak işte yarın da Montana'ya geri dönmeyi planlıyordu.

“Bir hafta sonundan söz etmiyorum Gigi. Ayrı olduğumuzda hayat çekilmiyor,” dedi Zach. “Bu gece içeri girdiğinde ve senin küçük yüzünü gördüğümde, bu işten istifa etmek, benimle evlenmek ve benimle olmak zorunda olduğunu anladım, ikimiz bir arada olmalıyız. Bu komik ‘bekle ve gör’ saçmalıkları olmadan. Bu *hayati* bir mesele, Gigi. Çok büyük bir delilik yapıyoruz, canım, beraber olmamız gereken bütün zamanı harcıyoruz, *yeri doldurulamaz* bir şey kaybediyoruz.”

Gigi yatakta hareketsiz yatarken, Zach bütün erkekliği ile onun üstüne eğildi. Gigi, Zach'ın güçlü boynunun üstünde başının hükmedici bir tarzda duruşuna, kayıtsız, dolgun, talepkâr ağzının kararlılığıyla uyum gösteren burnunun kibirine baktı ve içinden ona direndi.

“Zach, bu konuşmayı daha önce de yaptık,” dedi. “Durumumuzda değişen ne oldu?”

“Bak, Montana'ya gittiğimde bu yeni film ve olanakları ile öylesine doluydum ki sensizliğe mahkûm olduğum zamanı düşünmedim, 14 haftalık film çekimi süresini aklımdan çıkardım, tekrar aylar boyu ayrı kalacağımızı düşünmedim ama şimdi... kahretsin, senden ayrı kalmak bu filmi yapmanın verdiği zevkin yarısını alıp götürüyor.”

“Bunu kararını vermeden önce düşünmeliydin. Programın değişmedi ve Tanrı şahit, bunun üzerinde saatlerce konuştuk.” Gigi ondan uzaklaşıp çarşafı bacaklarının üzerine çekerken sesinin öfkesini yansıtmaması için çaba gösterdi.

“Biliyorum, konuştuk tatlım ve hepsi benim hatam. Hepsi tamamen benim hatam.” Öyle pişmandı ki, Gigi daha da sinirlendi. Ne kadar hata yaparsa ve bunları kabullenirse kabullensin, yine de kendi yolunda gitmeye çalışması haksızlıktı.

“Son iki filmin dışarıda New York ve Teksas'ta çekildi,” dedi. “Ve ben gelemedim. Hafta sonları mümkün olduğunca görüştük ve bu hiçbir zaman iki hafta üstüste olmadı, çünkü sen hep çalışmak zorundaydın. Ardından burada Hollywood'da üç film yönetme şansın vardı, ama sen onları değil bunu yapmayı tercih ettin.”

“Peki neden bunu geri çevirmem için *ısrar etmedin*?”

“Allah belanı versin Zach! Gidip yapmak için öldüğün şeyi yaptın

diye şimdi beni suçluyorsun!” Gigi kendini ondan tamamen kurtardı ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

“Bana kızmakta haklısın. Ben de kendime kıızıyorum! Çok kıızıyorum sevgilim. Ama benimle evlensen her şey hallolur, anlamıyor musun, bu açık değil mi?”

“Tek gördüğüm senin yapabileceklerin Zach ve seninle evlenseydim ben de orduyla birlikte taşınan bir fahişe olurdum. . . tabii bu arada sapıtmazsam.”

“Haydi meleşim, aptalca konuşma. Orada senin için koca bir hayat var. Orası gelmiş geçmiş en güzel ülke. Orada yaşayabilirsin, arkadaşlıklar kurabilirsin, prodüktörün karısı hoş bir kadın, o da orada olacak. Kasabadaki insanlarla tanışabilirsin, çekimlere gelebilirsin, hatta sana kostüm bölümünde bir iş bile ayarlayabilirim, gruptan olmasan da yapabileceğin bir şeyler olmalı. . .”

“Kapat şu lanet çeneni Zach Nevsky!” Gigi öylesine hızla kalkıp oturdu ki, Zach kafası çenesine çarpmasın diye geri sıçradı.

“Bunlar gurur kırıcı öneriler ve bunun farkında bile değilsin! Etrafta takılacakmışım, sanki bir lise öğrencisiymişim gibi. Burada bir işim olduğunu göz ardı etmen çok şaşırtıcı.”

“Oh evet, reklamcılık. Büyük iş!” Zach saklamaya gerek görmediği bir aşağılamayla konuşarak yatağın kenarına oturdu. “Büyük bir iş kolu. Sen de biliyorsun ki, reklamcılık hilekârlığın yasal şeklidir. Tanrım, kimse reklam edilen şeylerin çoğuna ihtiyaç duymuyor, arabalarını beş yıl daha kullanabilir, Cutty Sark yerine İskoç viskisi içebilir, tuvalet kâğıtlarını marketten alabilir, TV yemeklerinin ucuz cinsini yiyebilirler; hepsi de aynı pislikte! Lütfen söyler misin, gerçekten de bir çeşit pil, diğerlerinden daha mı uzun dayanıyor?”

“Marksizmi yeni keşfetmiş on iki yaşında parlak bir çocuk gibi konuşuyorsun,” dedi Gigi sertçe. Bu kavgayı o istememişti, bu noktaya o sürüklememişti, ama onun kendisini ezmesine izin vermeyecekti.

“Üç gündür reklamcılığın içindesin ve ne hikmetse bizden tecrübeli bir reklamcı oldun, gerçekten onu savunuyorsun,” dedi Zach, Gigi’nin inatçı yüzüne sırtarak. “Bu Archie sana bu işin sanat biçimi olduğunu söyleyecek kadar inanılmaz bir küstah ve sen onu tutup iyi bir filme götürmedin ha?” Zach, yirminci yüzyılın süregelen tek sanat biçimlerinin tiyatro ve sinema olduğundan emin bir halde onunla Olimpos’un tepesinden dalga geçiyordu. “Ona George Orwell’in sözü-

nü söylemeliydin, 'Reklamcılık bir kovanın içindeki süpürgenin takırtısıdır.' ”

“Bak Zach, şimdi sanat nedir ne değildir tartışmasına girmeyelim,” dedi Gigi oturarak. Hâlâ Indigo Seas ya da Sihirli Tavanarası'ndan bahsetmeye zaman bulamamıştı, çünkü birbirlerini gördükleri anda bir canavar açlığıyla yatağa düşmüşlerdi. “Saate bak. Birkaç dakika içinde beş kişi kapımıza dayanacak ve herhalde kapıya çıplak çıkamayız. Sanat uzun hayat kısa, onun için pantolonunu giy hayatım.”

“Bu sözün aslı 'Hayat kısa, sanat uzun, fırsat kaçıcı, deneyim aldattıcı, karar zordur, öyleyse pantolonunu giy, hayatım.' ” “Bahse girerim bunu kimin söylediğini de bilmiyorsundur.”

“Kazandın,” dedi Gigi. Zach'ı sevmeseydi ondan kolayca nefret edebileceğini düşündü. Muazzam bir hafızaya sahip bir adam her zaman kendisini haklı çıkaracak bir şey bulabilirdi.

“Hipokrat. Lisede yönettiğim bir Yunan oyunundan.”

“‘Karar zor,’ ha? Bunu hatırlayacağım. Ne giyeyim? Onlarla nerede yemek yiyoruz?”

“Şey... aslında... burada.”

“Ne dedin?!” İnanamayarak yutkundu.

“Sevgilim... yalnızca birkaç insan ve özel konuşmalıyız... restoran iyi bir fikir değil... basit bir makarna; senin beş dakikanı bile almaz...”

“Zach, aniden geliyorsun, beni bir saat boyunca yatağa atıyorsun, benimle iki üç defa sevişiyorsun, geleceğimiz hakkında ciddi bir tartışma başlatıyorsun ve şimdi de kalkmış kalabalık bir gruba makarna yapmamı istiyorsun... atladığım bir şey var mı?”

“Sadece iki şey,” dedi Zach hemen, “ama haklısın, dışarıda yeriz. Üzgünüm sevgilim, ama yemek yapmak senin için çok kolay... öyle değil mi? Ve... her neyse, nereye gidelim?”

Gigi başını sallayarak onu süzdü. Zach gerçekten üzgün görünüyordu, iri, kaslı, çıplak vücudu yatağın kenarına çökmüştü. Allah kahretsin diye düşündü, neden olmasın? Biraz makarna, bir bardak şarap... insanları beslemeye bayılırdı ve uzun zamandır kendisinden başkasına yemek yapmamıştı. Zach yarın için sıkı bir savaş planı hazırlamak zorundaydı. Takımını toplamıştı; yönetmeni, temsilcisi, filmdeki baş asistanı, senaryo yazarı ve film editörü. Bu geceki toplantı stüdyoyla kavga gitmeden önce yapılması gereken acil bir toplantıydı ve elbette ki birlikler doyurulmalıydı.

“Bir şeyler yaparım,” dedi, “tamam, önemli değil, aslında oldukça eğlenceli.”

Zil çalmadan önce, duş alıp bir pantolon ve T-shirt giymek için on dakikası olduğunu hesapladı. Kurulanırken, evde kendisi için bulunduklarıyla yedi kişi için bir yemek planladı ve oturma odasındaki sehpanın üstüne bir kova buz ve şişelerle bardakları koyduğunda, konserve ton balığı sosu, buzlu çözülmüş taze bezelye, kapari, ançuez, zeytinyağı, tavuk butu, kıyılmış maydanoz ve sarımsakla beraber servis yapılan, *vitello tonato*’dan esinlenerek bir melek saç makarnası icat etmişti. Her şeyin üzerine rendelemek için her zaman birazcık Roma peyniri, dilimlerce İtalyan ekmeği, dolapta kutu kutu dondurması ve salata için bol bol yeşilliği vardı. Tecrübeli elleri ekmek tahtası üzerinde hızlı hızlı çalışır ve Zach’ın kırık dökük mutfak eşyalarından biri olan konserve açacağı kullanırken, en iyi ziyafet sofrası değil belki, diye düşündü Gigi neşeyle, ama yedi mideyi doldurur.

“Tatlım, biraz daha makarna uzatır mısın?”

“Canım, oralarda biraz daha sos var mı?”

“Şekerim, ekmeğin geri kalanı nereye gitti?”

“Sevgilim, mutfakta biraz sarımsak var mı?”

“Bebeğim, peyniri nereye koydun?”

“Ançueze alerjim var. Domates sosu var mı?”

“Bebeğim, şu kırmızıdan bir şişe daha getirir misin?”

“Çikolata sosunu gören var mı?”

“Buzdolabında çilekli dondurma olup olmadığına bakabilir miyim?”

“Makarna, tatlım! Bu tarafta daha makarnaya ihtiyacımız var!”

“Şekerim, hiç salata kaldı mı?”

“Tatlım temiz bir tabağa ihtiyacım var.”

“Çikolata sosunu gören var mı?”

“Çilekli dondurma yok muydu?”

“Sevgilim, brendiyi getirebilir misin? Ve birkaç bardak?”

“Teşekkürler Gigi, harika bir yemekti; sarımsağı unutmana, çilekli dondurma olmamasına rağmen. Heyecanlı yetişkinlerle senin anlamının beklenmediği kadar karmaşık konuları konuşurken servis yapman, içkileri koyman ve yiyecek taşıman büyük incelikti. Sana aptal bir gar-

son ya da basit bir hostes gibi davranılmasına aldırılmaman büyük incelekti. Hiç kimsenin senin adını bilmediğini fark etmemen çok nazıkçeydi. Tatlım, şekerim, canım. Sana 'lütfen' ya da 'teşekkürler' diyemeyecek kadar işimizle meşgul olmamıza aldırılmaman çok hoştu," diye söylendi Gigi kendi kendine, oturma odasıyla mutfak arasında mekik dokuyup etrafı düzenlerken.

"Bana mı söylüyorsun?" diye sordu Zach. Onca içkiye karşın tamamen ayıktı. Savaş arifesinde olmanın heyecanı ile hareketsiz duramayacak kadar enerji yüklü, volta atıyordu.

"Hayır, sadece kendi kendime eğleniyorum."

"Tanrım! Ne müthiş bir grup! Sence de öyle değil mi?" İfadesi, sevinci dolayısıyla pırıl pırıldı; koyu, heyecanlı gözleri, iri ağzı ve gergin, yanık teni coşkun enerjisini yansıtıyordu.

"Müthiş," diye onayladı Gigi.

"Her zaman böyle olmayacak sevgilim, her ne kadar onları yok saymasak da, mali sorunlarla uğraşarak vakit kaybetmeyeceğiz, ama bu harika *atmosfer*, beraber çalışan bir grup insanın ortak ruhu; hepsi tutkulu, *tutkuyla süslü*, işte buna bayılacaksınız!"

Gigi elinde bir yığın kirli tabakla kalakaldı ve ona bakmak için döndü.

"Nerede bayılacağım buna?"

"Haydi tatlım," dedi Zach sabırsızlıkla, "Montana'da. Biliyorsun benimle geleceksin, neden bu kadar dikkafalısın? Akıllı bir piliç için bazen çok aptal olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Sana işimde olup bitenleri anlatmam için bir fırsat bile vermedin," dedi Gigi, hâlâ tabaklar elinde dikilmiş dururken.

"Tamam, neymiş?" Bezgin bir tavır takındı Zach.

"Unut gitsin. Silah zoruyla dinletmeye ihtiyacım yok."

"İlgilenmediğimden değil," diye itiraz etti Zach. "Eminim ki – ifade tarzım için kusura bakma – reklamcılıkta ne yapıyorsan harika yapıyorsundur, ama Gigi, sevgili Gigi, bu olayı değiştirmez, görmüyor musun? Oh bebeğim, benimle çok daha mutlu olacağın meydanda, benim seninle daha mutlu olduğum gibi," dedi en hileci ve ikna edici ses tonuyla. "Bak sevgilim, bu gece gözlerini biraz açmadı mı? Her zaman böyle olabilir, beni çalışırken *izleyebileceksin*, her gün benimle sette olabileceksin, istediğin her dakika, her tartışmaya katılabileceksin bu geceki gibi. İşleri nasıl hallettiğimi görebileceksin. . ."

“Acaba... ayaklarının dibinde oturabilecek miyim?” Gigi’nin sesi alçaktı, sorusu mübalağayı gizleyen bir sakinlikle sorulmuştu.

“Şey... aslında... pek çok kez setin yan çizgilerinde olmak zorunda kalacaksın, yönetmen ve aktörler arasında bir konsantrasyon alanı vardır, ama elimden geldiği kadar çok zaman...”

“Otur.”

“Oturamam, çok heyecanlıyım.” Zach, bir savaşçı, prens, patron, hükümdar gibi dolaşırken itiraz etti. Kendi potansiyelinin coşkusuyla öyle doluydu ki, Gigi’nin sesindeki normal olmayan tonu fark edememişti.

Gigi ellerini açtı ve tabakları mermer zemine büyük bir gürültüyle bıraktı.

“Otur!”

“Tanrım, bu ne pislik! Dur, yardım edeyim.”

“Otur Zach Nevsky, o kahrolası makarnayı bırak, o kahrolası sosu bırak, o kahrolası tabakları bırak!”

“Gigi, zavallı bebeğim, çok yorgunsun,” dedi Zach, ilgilendiği için kendinden hoşnutluk duyarak. “Gel, sevgilim, seni ait olduğun yere götürüyüm.” Onu kolayca kaldırıp kendisini bırakması için attığı vahşi tekmelere ve dirseklemelerine aldırmadan yatak odasına taşıdı. Güçlü kollarında isteksiz ve kararlı bir tavırla olanca gücüyle çırpınırken yatağa yatırdı. Çılgınca başını çevirmeye çalışmasına rağmen, dudaklarından tek bir kelime çıkmasına izin vermeden, onu öptü. Kavgalarında tamamen haklı olan Gigi, onu giderek artan bir öfkeyle tekmelediği halde Zach’ın kendisinin kırık dökük kelimelerini öpücükleriyle susturarak, pantolonunu ve külotlu çoraplarını çıkardığını fark etti. Zach’ın kollarından biri onu sıkıca yatağa yapıştırmıştı ve diğer eli öfkeli bir hayvanı sakinleştirmeye çalışırcasına ritmik bir sıkışla göğüslerinden birini okşuyordu. Gigi’nin ince tişörtünün altındaki etinin şeklini hissettikçe Zach’ın nefesi hızlanıyordu. Gigi daha çok çırpındı, göğsünü kurtarmaya çalıştı, ama Zach artan bir heyecanla hızla parmaklarını tişörtün altından göğsüne kaydırıp ve okşayışı kızın ipeksi göğüs ucunu bulduğunda daha da haşınlaştı. İsteğinde kararlı olarak inledi ve Gigi’nin ezilen vücuduna iyice yerleşmek için kendini kaldırdı. Cinsel organını kızın kalçalarına izinsizce yerleştirmeye çalıştı, fermuarını açarken elinin hızla göğüs ucundan çekildiğini hissetti Gigi. Bağırmaya çalıştı ama adamın dili ağzını doldurdu.

Gigi, Zach'ın dilini olanca gücüyle ısırdı.

"Lanet olsun! Acıttın!" şaşkınlık ve öfke içinde bağırdı Zach. Ağzının kenarında bir damla kanla geri çekilirken Gigi'yi hâlâ yatağa bastırıyordu.

"Üstümden çekil!" diye bağırdı Gigi.

"Niye beni ısırdın?" diye hiddetle bağırdı Zach.

"Çünkü bana tecavüz etmek üzereydin, seni aşağılık köpek!" diye haykırdı Gigi. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Tecavüz? Kendini kandırma. Bunu sen istedin! Bunun için ölüyorsun! İçinde bulunduğun ruh halinden kurtulmak için buna ihtiyacın var! Yalnızca benim *ilgimi* istiyorsun. Neden bütün gece huzursuz olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu toplantıyı yapmak zorundaydım, ama her dakikasında senin gözlerin üzerimdeydi." Onu süzerek bıraktı ve ayağa kalktı.

"Tanrım, sen gerçekten, gerçekten beni hiç tanıımıyorsun," dedi Gigi. Farkında olmadan düştüğü onur kırıcı durumu şaşkınlıktan çok derin bir öfke, acı ve kederle gördü. "Bütün gördüğün kendinsin, güneş kadar büyük ve iki kat daha parlak. Her şey Zach Nevsky'nin bir yansıması, hoşlandığım şeylerden neler hissettiğime kadar. Bütün *olabildiğim*, bütün *olduğum* senin zaferinin yansıması."

"Bu doğru değil! Biz birbirimizi seviyoruz, asıl önemli olan bu!"

"Önemli *idi*," dedi Gigi. Bunu daha çok kendine söyler gibiydi. Sesinde hafif bir fırtına vardı ve gözkapakları içlerinde şimşekler çakan gözlerinin üstünde yarı kapalıydı. "Bunu hayatımın en önemli şeyi yapmaya çalıştım ve bir müddet başardım... bir müddet yaptım... ama bu... artık olanak dışı. Hayatımı sadece *senin üzerine* kuramam, anlamıyor musun? Bunun olmasına *izin vermeyeceğim*. Beraberliğimizi ne kadar sürdürsek, o kadar kötüleşiyor. Artık beraberliğimizin imkânsızlığını anladım. Az önce yapmaya çalıştığın, söylediklerin... hayır Zach, bunu sen yok ettin."

"Tanrı aşkına Gigi, melodram haline getiriyorsun," dedi Zach yüzünde korkulu bir ifadeyle. "Küçük bir şeyi, kötü bir akşamı alıp büyütüyorsun. Söyle, ne yapmamı istiyorsun? Yalnızca söyle... Kahrolası işini bırakmanı istemeyeceğim... bunu ciddiye alacağım, Tanrım yardım et, bu beni öldürse bile... ihtiyaçlarını dikkate alacağım... duyarlı, ilgili ve hassas, her bir şey olacağım Gigi, yemin ederim. Değişiceğim!"

"Sana inanmıyorum. Sana güvenmiyorum. Bütün sunduğun yalan-

çılık veya ikiyezlülük.” Gigi yataktan kalktı ve banyoya gitti. “Buradan gitmeni ve geri dönmemeni istiyorum, asla dönmemeni istiyorum,” dedi dümdüz ve kararlı bir sesle. Zach’ın astığı kazağını ve ceketini ona doğru fırlatıp attı. “Anahtarlarını almak için zahmet etme, kilidi değiştireceğim.” Yatak odasından çıktı, oturma odasını geçti ve gitmesini bekleyerek merdivenlerin başında durdu.

“Bu kadar ileri gidemezsin Gigi, daha konuşmamızı bitirmedik,” diye bağırdı Zach.

Gigi döndü ve aralarında çelikten bir engel gibi duran bakışlarıyla ona baktı. “Artık burada yaşıyorsun,” dedi kararlı bir sesle.

“Seni küçük aptal... nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun...” diye homurdandı Zach merdivenlerin başında tereddüt ederek. “Sadece uyudruk bir akşam yemeği hazırlamak zorunda kaldın diye...”

“Defol. Her şeyi daha da kötüleştirmeden defol.”

“Daha kötüsü olamaz,” diye yalvardı Zach, Gigi’nin önünde gurununu hiçe saymaktan çekinmeyerek.

“Sadece çek git. Defol!” diye karşılık verdi Gigi. Ama o gittikten sonra gözyaşlarına boğuldu. Yine de Zach’ın âdeta zorla aldattığı bu karardan dönmeyi düşünmedi bile.

Josh Hillman’ın yasal işleri onu düzenli olmayan aralıklarla New York’a gitmeye zorlardı, böylece ne zaman Manhattan’a gitse, uzaktan iş yaptığı avukatlarla aylarca mektup ve telefonlar üzerinden kurduğu iletişimi pekiştirmek için en azından bir kere yemeğe çıkardı.

Bugün, yani Gigi ve David’in Indigo Seas projelerini Archie, Byron ve Victoria’ya sundukları; Zach Nevsky’nin stüdyonun patronlarından para koparmaya çalıştığı; Sasha Hillman’ın Josh’un ortaklarından birinin yeni nişanlanan kızının hediye partisine gittiği bugün; Josh Hillman da, Webstcott, Rosenthal, Kelly ve King şirketinin özel yemek odasında idi. Josh’un gelecekte ilgilenebileceği için Bill Westcott’a tanışmasını önerdiği birkaç genç ortak da yemeğe davet edilmişti.

Sohbet Josh’un genç avukatları yönlendirdiği biçimde, onların iş politikalarıyla ilgili düşünceleri için hiçbir önyargı olmaksızın – ki eğer beyinleri istenilen yönde çalışmasaydı kendilerini asla bu kalitedeki bir tartışma ortamında bulamazlardı – ama karakterlerini dikkate alarak rahat ve sakin bir biçimde gidiyordu. Gelecek yıllarda her birinden na-

sıl yararlanabileceğini hatırlaması için onları tanıdığı bugünü hafızasına dikkatle yerleştirmesi gerekiyordu Josh Hillman'ın.

Konuşma sinekle balık avcılığından tropikal adalara, Ronald Reagan'dan Trump Gökdelenin yavaş ilerleyen inşaatına, yavru köpek yetiştiriciliğinden çocuk büyütme, borsanın durumundan genç erkeklerin aşk hayatlarına kadar uzandı. Josh gelişmiş Skye terrier köpeklerine olan düşkünlüğünden daha özel bir şey anlatmadan konuşmalara ateşli bir şekilde katıldı. Seçmek, dinlemek, özümsemek, öğrenmek ve sonradan hatırlamak için buradaydı.

Kent Rosenthal ve Bill Westcott genç adamlardan birini, yarın için umut veren Tom Unger'i nişanlandığı için kutladılar.

"Tom'un asla evlenmeyeceğine inanmıştık," dedi Kent, Josh'a.

"Onu eşimin yeğeni ile tanıştırmak istedim, ama ilgilenmedi bile, kalbinin kırık olduğunu söyledi," dedi Mike Kelly kederle. "Sonra gitti Helen'i buldu."

"Kırık *idi*. Ciddi biçimde incinmiştim," dedi Tom Unger itiraz ederek. "Sasha ortadan kaybolduktan sonra bir yıl kimseyle çıkmadım."

"Ve bu sadakat mi oluyor?" dedi Kent Rosenthal.

"Onuncu sınıftan beri yalnız geçirdiğim en uzun zamandı."

"Tom bizim umutsuz romantikimizdir," dedi Bill Westcott geniş bir gülümsemeyle. "Her avukatlık şirketinin böyle birine ihtiyacı vardır. Ama sadece bir tanesine," diye de ekledi.

"Sasha kim?" diye sordu Josh. Kalbi bir alarm çarpıntısı ile hızla atmaya başlamıştı.

"Sasha Nevsky," dedi Unger ve üzüntüyle başını salladı. "Nişanlım Helen müthiş bir kız ve harika bir eş olacak ama asla Sasha olamayacağını kabul etmeliyim. Sasha bir taneydi."

"Nasıl yani?" diye hiç ilgilenmiyormuş gibi sordu Josh.

"Şey... önemli değil, eski bir hikâyeye. Gerçekten."

"Haydi Tom, hepimiz Sasha'yı dinledik, milyonda bir rastlanan bir kız. Josh'a da anlatabilirsin," dedi Mike Kelly, Tom'un isteksizliğine gülerek. "O Hollywood'da yaşar, onu şaşırtamazsın."

"Oh tamam, Helen'la karşılaştığım için şu an imkânsız görünüyor ama bu görkemli yaratık, Sasha, beni tamamen avcunun içine almıştı," dedi Tom. "Sorun her zaman hayatında benimle aynı anda, iki tane daha erkek olmasıydı ve bunu asla saklamadı. Denemedi bile. Kendine Muhteşem Sürtük derdi ve öyle davranırdı, bundan gurur duyarak. Şa-

ka yapmıyorum, size sadece güler ve karşı çıkmanız için cesaretlendirirdi. Bunda... bu dürüstlükte... neredeyse... af bir şey vardı.”

“Ve siz de karşı çıkmadınız?” dedi Josh.

“Elbette çıktım, bundan nefret ediyordum, ama yine de devam ettim. Diğerleri de öyle. Sasha’nın erkeklere kendi haklarını unutturacak yöntemleri vardı. Ve bu çeşit özgürlükten söz ediş tarzı bir erkeğin yapacağı gibi, sizi onun bunu yapmaması gerektiğini tartışmaktan alıko-yuyordu. Tanrı biliyor ki denedim ama başaramadım. Sanırım ona hiç durmadan çılgın gibi yalvarabilirdim. Öte taraftan, haklı mıydı diye hâlâ düşünüyorum. Belki belli bir yere bağlı olmayan kadın tam bir özgürlüğe *sahip olmalı*. Ama bu masadaki adamlar benimle bunu tartışmayacak kadar şovenist.”

“Tom insan özgürlüğü konusundaki elçimizdir,” dedi Mike Kelly içten bir kahkaha ile.

“Onunla evlenmek istemediniz mi?” diye kurcaladı Josh.

“Evlilikle ilgilenmezdi... görünüşe göre de iyi oldu, yoksa şimdi Helen olmazdı.”

“Peki o ne oldu?”

“En tuhafı bu işte. Bir gün ortadan kayboldu ve bir daha ondan haber alamadım. Ne bir mektup, ne bir hoşçakal. Umarım mutludur, her neredeyse. O... gerçekten olağanüstüydü.”

“Umutsuz bir romantik olduğunu söylemiştim,” dedi Bill Westcott. “Brandy ister misin Josh?”

“Hayır teşekkürler. Aslında beyler, ben gitsem iyi olacak, sohbet etmek güzeldi.”

“Gigi, geceyi üç erkekle geçirmişe benziyorsun. Sunuş için hazır olduğuna emin misin?” David Melville, kızın en az çizmeleri kadar eski fitilli kadife pantolonuna ve içine sokuşturduğu siyah kazağına bakıp endişelendi. Koskocaman siyah gözlükleri hariç 18. yy. öksüz baca temizleyicisi çıraklarına benziyor, diye düşündü. Yüzü soluktu, sanki taramaya üşenmiş gibi dağınık saçlarıyla hiç ilgilenmemişti. Bütün gün ajans çalışanlarının ana koridorda toplanıp bir yandan fast food ve taze meyve yer, bir yandan da sohbet edip dedikodu yaparken en iyi fikirleri buldukları self servis kafeden her zaman aldığı yiyecek poşeti bile yanında değildi.

“Çok kötü bir gece geçirdim, yediğim bir şeyden olmalı. Yorgunum, hepsi bu.”

“Bu sinirsel bir şey, kabul et. Çok fazla bekledik ve endişe ettik. Keşke sunuşumuzu dün yapabilseydik, tam zamanıyken, ama hayır, diğer yaratıcılarla son derece meşguldüler. Lanet olsun!”

“Ben endişeli değilim,” dedi Gigi bıkkın bir tavırla. “Beğenip beğenmemeleri umurumda değil. Hayat devam ediyor.”

“Oh, harika! Sen de sinirliyken ‘umurumda değil’ diyenlerdensin.” Sesi suçlayıcıydı. “1983’ün Bayan Gerçek Cesaret’i için çok fazla.”

“Nasıl istersen öyle düşünebilirsin.”

“Bir Valium işe yarar mı?”

“Bana ne yararı olur ki?”

“Endişeni azaltır, Tanrı aşkına kendini toparla!” dedi David, parmaklarını karışık saçlarının arasından geçirerek.

Tembelce saçını düzeltti Gigi. “Onu sen al Davy. Asıl senin ihtiyacın var.”

“Ben aldım bile. Haydi Gigi, bir dakika içinde konferans salonunda olurlar. Sunuş sırasında bu güneş gözlüklerini takmayacaksın değil mi?”

“Garip bir göz enfeksiyonum var. Berbat görünüyorum.”

“Ah, zavallı çocuk, sinir gözlerine vuruyor demek ha? Ben de kurdeşen dökerim bu gibi durumlarda. Dinle, bizim Indigo Seas projesini beğenmezlerse – ki bu imkânsız – Sihirli Tavanarası için havalara uçacaklar.”

“Evet, evet,” dedi Gigi donuk bir biçimde.

“Haz’rol! Marş!” dedi David bir asker gibi.

“Tamam.”

“Lanet olsun, bana selam çaksaydın bile kendimi daha iyi hissedirdim.”

“Peki.” Gigi gevşek bir selam verdi ve “Komutanım,” diye mırıldandı.

“Keşke bunu hiç istemeseydim.”

Gigi ve David, David’in çizimleriyle desteklenen yarım düzine Indigo Seas önerisinin sonuna geldikleri anda, Archie heyecanla ayağa fırladı. “Çocuklar tam isabet!”

“Bu tasarı da bize itibar kazandırmazsa, hiçbir şey kazandıramaz,” diye onayladı Byron yerinde duramayarak. “Tebrikler!”

“Sevincinizi kursağınızda bırakmaktan nefret ediyorum ama,” dedi Victoria Frost soğuk bir sesle, “şişman kadınları şişmanlık cazip bir şeymiş gibi düşünmeye iten bir imajınız var, müşterinin alış amaçlarını atlamayı becermişsiniz; bu kadınların mayo alma sebeplerini. Giysinin vücudu kapatma biçimi, patentli göğüs kesimi, kumaş çeşitleri ve büyük bedenleri; Indigo Seas’tekilerin sattıkları bu, yoksa Sophia Loren’in ucuz bir taklidi değil.”

Küçük Bayan Orsini’leri yüz­süz bir gösterişçiye ve büyük bir ukalaya dönüştü, diye düşündü Victoria hırçın, kinci bir kibirle. Archie ve Byron işe kesinlikle uygun olmayan birini almak için bütün güçleri ile çabalamışlardı, bunu ona baktığı ilk anda anlamıştı. Çekici kadınlara karşı değildi, ama Gigi’de ilk anda hissettiği ve sevmediği bir şey vardı; kendine güvenden, Victoria’nın gücünün ve pozisyonunun farkında olmamasından kaynaklanan, sonradan kazanılmış ve sadece dünyanın kendi ayakları altında yattığı gibi aptalca bir ilüzyona kapılmış lekesiz gençliğine dayanan bir şey. Bunu öğrenecekti, ama önce kendisiyle ilgilenilmesi gerekiyordu. Gigi’nin, o üç budalanın, Archie, Byron ve David’in kendisine âşık olduklarını mükemmel bir biçimde fark edecek kadar akıllı olması da ona yardım etmeyecekti.

“Bunu hepimiz biliyoruz Victoria,” dedi David, Victoria’nın sözle­rinden sonra ortalığa çöken sessizliği bozarak. “Ama değişik bir şeyler yapmak için uğraşıyoruz, kadınları ateşlemek için, mağazalara hazır bir kafayla gitsinler diye. Reklamlarla Indigo Seas tanıtım etiketine bakmak için yeterince şartlandırılmış olarak. Sadece etiketler bütün teknik bilgiyi kapsamalı. Biz bir moda ürünü için bol yazılı bir reklam istemedik.”

“Hata yapıyorsun David,” dedi Victoria. “Tatlı hayaller kurduran bir ihtimale kapılıyorsun, bifeğin kendisi yerine cızırtısını satmaya çalışıyorsun. Indigo Seas’in ürünleri pek ‘moda’ değildir, daha çok içinde yüzülecek korselere benzerler. Bu çalışma asıl toplantıda gösterilemez. Indigo Seas yeni satış partneri arıyor, bir Francis Ford Coppola değil.”

“Affedersin,” dedi Gigi, “ama bahsettiğin bütün noktalar şu anki reklamlarda var zaten Victoria. Eğer Indigo Seas bundan hoşnutsa neden yeni bir ajans arıyor?”

“Bu işte benim kadar uzun kalınca Gigi, bir müşteriye asla neden

yenilik istediklerini sormamayı sen de öğreneceksin. Sebep halihazırda ki kampanyayı tamamen değiştirmek değildir, şirket içi işler, özel politiklardır. Ama işi aldığında sağduyu yaratmaya çalışırsın. Onların sağlam noktalarının üstünü kapatmazsın.”

“Victoria,” dedi Archie, “David ve Gigi’nin bu fikri çok yeni ve tatlı, çok hoş, Tanrı aşkına neden bir şans tanımıyorsun?”

“Bu farklı Victoria, yeni, dikkat çekici, Indigo’Seas yıllardır piyasada. O koca afişlerden herkese fenalık geldi, o sözcükler tek başına seni bile devirir,” dedi Byron öfkeyle. “Bu proje cazip!”

“Şişman kadınlar için mayo ‘cazip’ olamaz Byron,” diye açıklama yaptı Victoria, ağzını küçümseyici bir tavırla büzerek. “Ne de şişman kadınlar ‘dolgun’ olarak nitelenebilir.”

“Bu nerede yazıyor?” dedi Gigi, kaynayan, azan, en sonunda aklının yerine geçip ruhunu parçalayan ve Zach Nevsky adında birinin varolduğu gerçeğiyle kabaran öfkesinin etkisiyle ayağa fırlayarak. “Böyle lanet bir şey nerede yazıyor!”

“Gigi,” diye Victoria onu buz gibi bir tavırla aşağıladı, “bu bir sunuş, sokak kavgası değil.”

“Bana ‘Gigi’ deme! Biz ‘bereketli’ kelimesini kullanırken sen ‘şişman’ demekte ısrar ediyorsun, o kadar mütevazısın ki içinden onların yüzmelerine bile izin verilmemesi gerektiğini düşündüğünü anlıyorum ve daha da kötüsü riske girmemek istiyorsun; müşteriye kendince onun istediğini sandığın şeyi veriyorsun. Eğer bu reklamcılıksa, ben yanlış yerdeyim!”

“Galiba öyle,” dedi Victoria ağır ağır. “Belki de geriye dönüp Kerry ve Joan’ın işlerine bir göz atmalıyız, John ve Lew’inkilere de. Büyük bir kısmı o kadar da kötü değildi. Bana göre reddetmekte acele ettik. Ya da eğer Gigi ve David işlerini algılamakta zorluk çekiyorlarsa FRB’deki grup işi alabilir.”

“Victoria!” Byron kulaklarına inanamayarak ona baktı. “Gigi’yi burada David’le birlikte yapmış oldukları iş için aldık. Senin derdin ne?”

“Bu küçük tartışmayı neden özel olarak yapmıyoruz Byron? Sanırım Gigi ve David’den bizi biraz yalnız bırakmalarını isteyebiliriz.” Victoria sakince oturuyor, çantasıyla oynuyor ve dikkatini Gigi ve David’den tamamen çekmiş görünüyordu.

“Daha bitirmedim,” dedi Gigi yerinden kalkmadan. “Ve ben senin masadan kaldırabileceğin bir çocuk değilim.”

“Gigi...” diye başladı Archie.

“Bir yere gitmiyorum Archie. David ve ben Indigo Seas reklamlarında gerekli değişiklikleri yapacağız.”

“Ne... ne yapacaksınız?” diye sordu Archie, Gigi’nin çabucak teslim olmasına şaşarak.

“Fazla önemli değil,” diye cevap verdi Gigi, omuz silkerek. Bazı dişmeler devam ediyordu ve FRB’deki grup her neyse, bundan hoşlanmamıştı. “Ayrılmadan önce söyleyeceğim bir şey daha var. İki gün önce alışveriş merkezi yapımcısı Ben Winthrop’tan iş istedim. Sihirli Tavanarası adında yeni bir çocuk mağazası zinciri için sekiz milyonluk bir imaj kampanyasına söz verdirdim.”

“İş mi istedin?” diye sordu Victoria, derin bir nefes alarak bembeyaz bir yüzle. “Bu yetkiyi sana kimin verdiğini sorabilir miyim?”

“Kendime bu izni ben verdim Bayan Vicky.”

David’in ağzı açıldı. Archie ve Byron, Gigi’nin küstah ve saldırgan tonu karşısında dona kalmışlardı.

“Ve Bayan Vicky, bu senin için bir sorunsa,” diye devam etti Gigi, “sekiz milyon dolarlık projemi cebime koyar, bunu isteyen ve yaptığım işe değer veren bir ajans bulurum. Bu benim projem, ben geliştirdim ve ben nereye gidersem oraya gelir.”

“Ah, gerçekten. Bu ne girişimcilik? Neden bu mağazalar zinciri hakkında hiçbir şey duymadığımı merak ediyorum,” diye sordu Victoria atomlarına kadar afallamış bir halde. “Şu anın kıskırtıcılığıyla keşfettiğin bir şey olabilir mi?”

“Aslında öyle,” dedi Gigi, elleri kalçalarında.

Aman Tanrım, diye düşündü David, bir saniyede baca temizleyicisi çırağından bir korsana nasıl dönebildi bu kız?

“Bunu hiç duymadın,” Gigi devam etti, “çünkü pek çoğu Ben Winthrop’un merkezlerinde kurulmuş olan Çocuk Cenneti adında 122 iflas etmiş mağaza haricinde böyle bir şey yok. Winthrop onlara yatırım yapacak, mağazalarını yenileyecek, satış bölümünü tamamen değiştirecek, baştan aşağı yeniden dekore edecek ve bunları Scruples’ın Tiffany’nin çocuk hediyeleri ile birleşmişinin dengi olarak lanse edecek. Sıfır ila on yaş arası çocuklara göre kıyafetler ve oyuncakların bulunduğu yerler olarak.”

“Yani aslında Sihirli Tavanarası diye bir şey yok, değil mi?” diye saldırdı Victoria. “Az ya da çok sekiz milyon dolarlık proje tamamen ‘eğer

olursa'ya bağı, değil mi? Reklam verecek sebepleri olmadan önce yeniden organize olmaları, yeniden inşa etmeleri, yatırım yapmaları gerek ve senin bunun yapılacağına dair hiçbir garantinin yok, değil mi? Olsa bile bu aylar, belki bir yıl, belki de daha uzun sürecek. Bu, tecrübeli birinin yeni bir iş diye nitelendireceği bir şey değil."

"Ben Bay Winthrop ile anlaştım." Gigi şimdiye kadar hiç olmadığı kadar kendinden emin konuştu.

"Peki bu anlaşmanın değeri nedir? Bankaya yatırabilir miyiz?"

"Eğer bu senin için yeterince somut değilse söyle," diye parladı Gigi. "Kabul ederim."

"Ben Winthrop," Victoria ağır ağır konuştu. "Senin üvey annenle akrabalığı var, değil mi? Bu fırsat tamamen bir akrabalık torpili sayesinde – ki bu da benim şüphe edeceğim bir şey olduğunu gösterir."

"Akraba torpilini benden daha iyi bildiğine eminim," diye cevap verdi Gigi, "ya da en azından Ben'in senin geçmişinden bahsederek bana söylediği buydu Bayan Frost." Gigi kendini bütün gece deliksiz bir uyku çekmiş gibi rahatlamış hissetti.

"Sizin bu tatlı sohbetinizi bölmek istemezdim bayanlar, ama bunu başka bir sefere bırakabilir misiniz? Hepimizin yapacak işleri yok mu?" diye sordu Archie umutsuzca.

"Ben söyleyeceklerimi bitirdim," dedi Gigi, odadaki şaşkınlığa aldırmadan. "Gel Davy, öğle yemeği benden."

"Ne kadar bekleriz?" Soran Gigi'ydi. Aradan birkaç gün geçmişti ve Beverly Wilshire'daki park görevlisine David'in arabasını bırakıyorlardı. Indigo Seas otelde bu iş için iki toplantı odası tutmuştu. Biri gruplar, diğeri de yetkili kurulun rahatlıkla kendi aralarında tartışabilmele-ri içindi. Grupların asil üyeleri Victoria, Byron ve Archie onların ardından geldiler.

"Indigo Seas en fazla bir buçuk saat dedi. Ama biz öğle yemeğinden hemen sonra gireceğiz. Bu, onların sabah iki grubu dinlediklerini, öğle yemeği yediklerini ve henüz yorulmadıklarını gösterir. Bu ideal bir zamanlama."

"Yani dört grup mu dinleyecekler? Bizden sonra bir tane daha mı dinleyecekler?"

"Bilmiyorum. Yarın için dört gruba daha randevulaşmış olabilirler.

Ya da dün. Ya da bu öğleden sonrası için üç tane ayarlamış olabilirler. . . asla söylemezler.”

“Bu dostluk toplantısı gibi bir şey mi?” Gigi daha önce yapmadığı bir şekilde, sahne korkusunu azaltmak için bu yeni deneyimin detaylarını anlamaya çalışıyordu.

“Dostluk toplantısına katılmaya çalışan birine mi benziyorum?”

“Hayır. Peki ben yurt öğrencisine benziyor muyum?” Gigi müşterisinin öneminin farkında olduğunu abartısızca gösterdiğini umduğu bir giysi giymişti. Aslında sadece müşterinin değil, bütün mayo endüstrisinin öneminin. Çeşitli Scruples Two kataloglarından Prince’in eserlerini seçip giyinmişti, kenarları bastırılmış incecik yeşil yün bir etek, yeşil beyaz şeritli, geniş kollu gümüş düğmeli bir bluz, kırmızı kadifeden yapılmış ve kalın antika gümüş kemer üzerine uygun bir yelek giymişti. Sabah son dakikada bunlara onu uzun gösteren bir çift gösterişli kırmızı timsah derisi kovboy çizmesi eklemişti.

“*Neşeli Günler* ile *Shane*’in kafısına benziyorsun.”

“Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim,” dedi Gigi dehşetle.

“Hayır, hayır, çok iyi. Harika! Herkes *Neşeli Günler*’e bayıldı. İnsanın içini açıyor. Bilinçli bir hareket. Provada giydiğinde Victoria bile bir şey söylemedi. Sence benim biricik ve tek takım elbisem iyi mi?”

“*Roma Tatili*’ndeki Gregory Peck’e benziyorsun. Gerçekten harikası.”

“Sen de öyle Gigi, sevgilim, çok güzelsin.” Tanrım, diye düşündü David, eğer Gigi’nin şeytanca kıvrımlı kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmasına neden olmadan ona güzel olduğunu söyleyip ‘sevgilim’ diye hitap edebilecekse, böyle bir vesilenin devamı için haftanın her günü bir toplantıya gitmeye razıydı.

“Bize ne zaman bildirirler?” Gigi bunu bu hafta içinde onuncu defa soruyordu.

“Bu da bilemeyeceğimiz bir başka şey Gigi sevgilim,” diye cevap verdi David. Daha önceki on sefer gibi, ona ikinci defa sevgilim dediğini anlamayacak kadar şaşkın olduğunu biliyordu. “İşi kimin aldığını, keyifleri ne zaman isterse o zaman bildirirler. Bugün, yarın, ya da iki hafta sonra. Ama kim alırsa alsın, haber ışık hızı ile yayılır.”

“Bu işte son derece uğursuz bir şeyler var,” dedi Gigi.

“Hiç kimse yedi milyon dolarlık bir işi ceremesini çekmeden ala-

maz. Bu oyuna katılmanın bedelidir. Sadistçe belki, ama bahse girerim ki her işte böyle tantanalar vardır.”

“Scruples Two’da yoktu.”

“Ama o bir aile işiydi.”

“Sence dua etmeli miyiz?”

“Ben bir Kongregasyonalistim, sizin tarikatla başarı kazanmak için dua etmeyiz. Ya da en azından ben etmiyorum.”

“Kongregasyonalist nedir?”

“Evrensel protestanlığın yumuşak, liberal bir biçimi, herkesi severiz Gigi. Özellikle de seni,” dedi David coşkuyla.

“Bu asansör çalışmıyor mu ne?” diye sordu Gigi sabırsızca, Archie, Byron ve Victoria lobide onlara katıldıklarında. Archie ve Byron tepeden tırnağa şık Armani’lerle donanmışlardı. Victoria ise, zirvedeyken zahmetlerine değer bulduğu birkaç kadın artık varolmadığından dolayı elbise dikmekten vazgeçmemiş olsa, Balenciaga’nın elinden çıktığı söylenebilecek sade denizci takımı içinde her zamankinden daha fazla işkadını havasındaydı.

Grup, sohbet ediyormuş gibi yapmaya bile lüzum görmeden üçüncü katta onlar için ayrılmış odaya çıktı. Victoria, kendisini Indigo Seas’ın başkanı George Collins’in yönetici sekreteri olarak tanıtan orta yaşlı, ağırbaşlı Jane Fairbrother tarafından kapıda karşılandı.

“Rahatınıza bakın,” dedi Jane Fairbrother sıcak ve mesafeli bir gülümsemeyle. “Patronlar biraz gecikecek. Size çay ya da kahve ikram edebilir miyim? İstemez misiniz? Masanızda su var, biterse haber verin.”

Gigi odaya göz gezdirdi. Bir ucta dinleyiciler için birkaç sandalye, diğer ucta arkasında beş sandalye ve iki tarafında birer ressam sehпасı olan bir masa duruyordu.

“Suyunu yalnızca yudumla,” diye fısıldadı Archie kulağına. “Ne kadar içersen iç, ağzının kurumasını önlemez ve sen de herhalde bütün işin ortasında çiçe gitmek istemezsin.”

Victoria, Byron ve Archie’yi iki yanına alarak ortadaki sandalyeye oturdu. Gigi ve David de büyük bir dikkatle yerleştirilmiş reklam taslakları ile dolu portföyleri taşıyarak iki uca oturdular.

Kısa bir bekleyişten sonra yan odadan bir grup insan geldi. Victoria tanıştırmaları yapmak için ayağa kalktı.

Önce Indigo Seas’ın sahibi üç Collins kardeşler geldi: Henry, John

ve George, en büyük ve belli ki en önemlileri. Sonra erkek yardımcısı ile satış müdürü ve yine erkek yardımcısı ile reklam müdürü geldi. Üç kardeş ikinci sıradaki yerlerini alırken, ölçülü giyinmiş, oldukça yaşlı üç kadın son sıraya yerleştiler. Kardeşlerin sekreterleri oldukları oldukça belliydi, çünkü üçünün de elinde steno defteri ve kalem vardı. Victoria onları saygıyla selamladı ama onlarla daha önce karşılaşmadığı belliydi ve Collins kardeşler de onları FRB takımıyla tanıştırmadılar.

Collinsler, diye düşündü Gigi, sekreterlerini ya işlerini iyi yaptıkları için bırakmıyorlar, ya da karıları kendi güvenlikleri için onları seçmişler. Gözlemediği kadarıyla Collins kardeşler otuz beşlerine yakındılar ve her biri, birbirlerine oldukça benzemelerine rağmen, değişik bir esmerliğe ve yakışıklılığa sahiptiler. Ve sanki hissizdiler. Daha önce hiç bu kadar ifadesiz, ne dostça ne düşmanca, ne sıkılmış ne katılımcı, ama sürekli, neredeyse göz kırpmayan bir dikkat dışında her şeye kapalı kara gözler görmemişti.

Yüzleri, Victoria konuşurken, neden Frost/Rourke/Bernheim'in akıllı araştırmacılar ve medyayı satın alma bölümü ile karar vermede ve Indigo Seas'in reklamını yapmada en kaliteli olduklarını, FRB'nin San Francisco temelli mayo şirketiyle ne kadar iyi çalışacağını, her birinin nasıl en küçük bir detay için uçağa atlayıp gitmeye hazır olduklarını ve FRB'nin Indigo Seas gibi bir şirketle ne kadar uyumlu olduğunu anlatırken, ifadesiz bomboş kalmaya devam etti.

Victoria'nın konuşması etkileyiciydi, hedefini bilen, güçlü ve ahenkli diye düşündü Gigi. Victoria Frost'un bu yönünü hiç görmemişti ve Victoria oturduğunda onu alkışlamak geldi içinden. George Collins ise en basit kelimelerle teşekkür etti.

Archie ve Byron ikinci ve üçüncü olarak konuştular ve Collins kardeşlere FRB'nin diğer özelliklerinden, New York'taki tecrübelerinden, ajansın gençliği ve kuvvetinden, yenilikçiliğinden, geçen sene yaptıkları işlerden ve kişisel yaratıcı kapasiteleriyle yeterliliklerinden bahsettiler. Gigi'nin Scruples Two katalogla satış sisteminin yaratılmasındaki çalışmalarını ve David'in sanat çalışmalarıyla aldığı üç Belding Bowl ödülünü anlattılar. Her biri Victoria kadar ikna ediciydi, farklı kişilikleri öyle mükemmel bir bileşimle birbirine karışmıştı ki, Gigi nasıl olup da kendisine teklif getirdiklerinde daha ilk sorduklarında ajansa katılmadığına şaşıtı. Aslında onu potansiyel müşterilerine gösterdikleri ilgiden daha az çabayla işe almışlardı.

Byron'un bitirdiğini görünce, keşke içinde buz olsaydı diye düşünerek bir yudum su içti. Dudakları birbirine yapışmış ve ağzında tükürük kalmamıştı. Keşke o ve David yan yana otursalardı, terleyen elini masanın altından tutabilirdi.

Gigi yalnızca müşterilere konsantre olmaya çalıştı, yalnızca nazik, sözsüz ve duygusuz işaretler değil, biraz olsun etkilendiklerini gösterecek bir ipucu arayarak kardeşlere baktı, ama asalet, ciddiyet, kıpırtısız bir dikkat ve Arch ve By'ı da geçen bir düzenden başka bir şey göremedi. Takımları, gömlekleri, kravatları, ayakkabıları, saçları, hatta tırnakları bile mükemmelliğin ötesindeydi, eğer böyle bir şey varsa tabii. Ötesinde, diye düşündü Gigi, kendi babası Vito Orsini'nin farklılık ve zerafetinin bile ötesinde.

Bella figura. Kelimeler beyninde parladığı anda Collins kardeşlerin İtalyan kökenli olduklarını anladı. İtalyan kanı taşımayan hiçbir Amerikalı işadamı onların şu anki görünümelerini kazanmak için bu dikkati, parayı ve zamanı böylesine harcamazdı. İçeride neler olursa olsun, dışarıya *bella figura* sunmak, köylülükten soyluluğa kadar gelen bir İtalyan geleneğiydi. Babasının bütün Hollywood'un maskarası olduğu, her yere borçlandığı ve zar zor kredi alabildiği zaman bile kendi *bella figura*'sını devam ettirdiğini görmüştü... Archie, Gigi'nin kaburgalarına bir dirsek attı ve Byron'un az önce "Şimdi Gigi Orsini ve David Melville, yaratıcı takımımız, size hazırladığımız taslakları gösterecekler," dediğini fark etti.

Gigi kendini yayından fırlayan bir ok gibi hafif hissederek ayağa kalktı. Ressam olduğuna göre ağır kartonları David taşıyacak, Gigi de metin yazarı olarak konuşmaları yapacaktı. Ama önce, diye düşündü heyecanla, biraz İtalyan gururu. Bu kardeşler üç tane Vito Orsini'ydiler, ve Gigi'yi biraz olsun korkutamıyorlardı. *Birazcık* bile.

"Benim adım," dedi yavaşça ve gururla, George Collins'in gözlerinin içine bakarak, "Graziella Giovanna Orsini." George Collins gözlerini kırıştırdı. John Collins gözlerini kırıştırdı. Henry Collins gözlerini kırıştırdı. Hatta sekreterlerin bile çabucak birbirlerine baktıklarını gördü Gigi. David ona şaşkın bir bakış fırlattı ama İtalyan olmanın önemini bir Kongregasyonalist nereden bilecekti?

Sonraki on beş dakika onlara, Victoria'nın istediği ayrıntılar göz önüne alınarak yeniden düzenlenmiş, hepsine Gigi'nin samimi ifadesiyle ayrı ayrı metin yazılmış, ve David'in bir deri bir kemik değil

ama bir mankenin ideal ağırlığından beş kilodan fazla olamayacak şekilde hafif yuvarlak hatlı, çekici, ideal ve Victoria Frost tarafından kabul edilebilecek çizimleriyle destekli bir düzine reklam gösterdi.

Her bir reklam, düşündüklerinden daha dolgun *abbondanza* geliştiren bir manken üzerinde fotoğraflanmıştı. Manken... kesinlikle şişmişti. . . hatta bütün kadınların standartlarından bile daha şişmişti, ama her nasılsa fazlalıklar üzerinde güzel duruyordu; sıkı, biçimli ve doğru. Son iki reklam yeniydi. Bir tanesi iri yarı, mutlu ve cazibeli mankeni yüzme havuzundan yarı beline kadar çıkmış, yakışıklı, çekici ve tamamen büyülenmiş bir kovboyun kolunu tutarken gösteriyordu. Sonuncu taslakta manken ve kovboy omuzlarına kadar suya girmiş, sarılıyor ve birbirlerinin gözlerinin içine gülüyorlardı.

Gigi bitirdiğinde toplantı odasına bir sessizlik çöktü. George Collins ona teşekkür etti.

“Biraz çekilmemize izin verir misiniz?” diye ekledi Gigi’ye hitap ederek.

“*Prego*,” dedi Gigi. Babasının ona öğrettiği birkaç İtalyanca kelimeden biri olan *Prego*, asla yanlış kullanılamayacak en yararlı kelimeydi. “Lütfen benim misafirim olun”dan “elbette”ye, “affedersiniz”e, “önünüzden yürümemin mahsuru var mı”ya, “tabii”ye kadar her anlama gelen bir kelimeydi.

Arkasındaki Victoria’nın, başına ölüm ışınları gönderdiğini görmekten çok hissetti.

“Görüş bildirmenizi bekleyeceğiz,” dedi Archie boğuk bir sesle. Archie, Byron ve Victoria tam bir sessizlik içinde oturdular. David ve Gigi, kaybedecek başka şeyleri kalmadığı için gülme krizine kapılma korkusu ile birbirlerine bakmaya cesaret edemedi taslakları portföylere koyma işlemini uzattılar.

Yan odanın kapısı açıldı ve Indigo Seas takımı dönüp George Collins’in yanına oturan sekreter hariç eski yerlerine oturdular.

George Collins büyük bir gülümsemeyle sekreteri gösterdi. “An-nemi tanıtmak istiyorum, Sinyora Eleonora Colonna,” diye anons etti. “Hepimiz onun için çalışırız. Anne?”

“Çalışmanızdan hoşlandım,” dedi onaylayıcı bir tavırla Sinyora Colonna, ayağa kalkıp FRB takımının üzerinde gözlerini gezdirerek. Konuşur konuşmaz güçlü kişiliği ortaya çıkmıştı. “İki kız kardeşim çalışmanızı beğendiler,” dedi, hâlâ arkada oturan iki kadını göstermek

için dönerek. "Oğullarım çalışmanızı beğendiler. Ben organizatör, süt-yen kesiminin patent sahibi ve reklam kartonları uzmanıyım ve siz hiçbir zayıf kadının bunları giymeyeceğini anlayan tek ajanssınız. İş aldığınızı söylemek için beklemeye gerek yok. Indigo Seas'e hoş geldiniz."

"*Grazia mille*," dedi Gigi herkes konuşmayı unutmuşa benzediği için. Bunlar İtalyanca'da bildiği diğer iki kelimeydi.

"*Prego*, Graziella Giovanna," dedi yaşlı kadın, dostça bir gülümseme ile.

"İtalyan olduğumuzu biliyor muydunuz? Ünlü araştırma bölümünüz, belki."

"Oğullarınızın *bella figura*'sını fark edene kadar değil," diye cevapladı Gigi.

"O zaman neden İtalyan bayrağının renklerinde giyindiniz Graziella Giovanna?"

"Ben. . . batıl inançlıyım," dedi Gigi deli gibi uydurarak. "Babam, Vito Orsini, daima bunların uğurlu renkler olduğunu söylerdi."

"Ya anneniz? O da İtalyan mı?"

"Hayır, İrlandalı. Yine yeşil beyaz bayrak, ama turuncuyla beraber."

"Ah demek İrlandalı. Bu da saçlarınızın açık rengini açıklıyor."

"Hayır Sinyora Colonna. Bu boya."

"San Francisco'ya gelmelisiniz. Ofiste çok fazla erkek var. İyi oğullarım var Giorgio, Enrico ve Gianni hepsi harika, ama bir kızım olmalıydı. Kardeşlerim ve ben size yeni dizaynlarımızı göstereceğiz, fikrinizi alacağız. Stiliniz var. Harika bir tarz."

"*Grazia*, Sinyora Colonna. Memnuniyetle Sinyora Colonna."

"*Prego*, Graziella Giovanna," diyerek Gigi'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı yaşlı kadın.

"Ziyaretinizi dört gözle bekleyeceğim. Sizi yarın arayacağım ve tarihi tespit edeceğiz. Belki geceyi bizde geçirip torunlarımla tanışırsınız. Ayrıca bütün oğlanlarla tabii, eh, ne yapabiliriz?"

Çevrelerinde Indigo Seas elemanları Archie, Byron, Victoria ve Davy ile el sıkışıyor, üzerlerindeki baskının ortadan kalkmasıyla gülüyor ve konuşuyorlardı, ama Sinyora Colonna ve Gigi'nin etrafında, onları Frost/Rourke/Bernheim'dan tamamen soyutlayan bir saygı çemberi vardı.

5

Gigi'nin FRB'deki ilk gününde, Victoria Frost kendi odasında Polly'nin meyve salatasına bile dokunmadan, Archie, Byron ve Gigi'nin şu anda tükettikleri pahalı yemeğe öfkelenerek oturuyordu. Ona danışmadan yeni bir metin yazarını nasıl işe alabilmişlerdi? Nasıl oluyordu da reklamcılık büyük bir eğlence partisiymiş ve acil hiçbir şey yokmuş gibi onu yemeğe götürebiliyorlardı?

İki yaratıcı takım da bu işi beceremeyince, Archie'ye her şeyden, özellikle de hızlı sosyal yaşamından elini eteğini çekip bu işle kendisinin uğraşmasını söylemişti; mayo metninin bir kadın tarafından yazılması bir kanun değildi. Ama Archie kendini bununla uğraşmak için yeterli bulmadığından, Gigi gelene kadar kaytarıp durmuştu. O doğru dürüst bir kadın bile değildi, bir aptaldı, katalogışinde şans eseri kazandığı azıcık başarıya dayanarak, hiçbir bilgisi ve deneyimi olmadan reklamcılığa atlayabilen bir aptal. Ortakları, sağduyularını yitirmiş olmalıydılar. Bu kızda kendisinin asla hoşlanmadığı, ama erkeklerin, bu tescilli aptalların kolayca kapılacağı bir cins albeni vardı. Bu kızın sadece boyalı kızıl saçlar, abartılı bir rimel, narin seksi bir vücut ve bayağı bir ruhtan ibaret olduğunu görmüyorlar mıydı? Gigi Orsini'de hoşlandığı tek şey giysisiydi. Prince'in kesimini ve kumaşını kolayca tanıyabilirdiniz, ama sahte elmaslarla kendini daha rahat hissedecek olan bu cafcıf- lı yaratığın üstünde harcanıyorlardı. Gigi'nin hiç değilse zevk sahibi sayılabilecek Billy Ikehorn'un elinde yetiştigine inanamıyordu. New York'ta yaşarken ve Scruples mağazası yeni açıldığında, diye hatırladı, kendi çizgisine uygun giysiler bulabilmişti. Tarzı onunkinden çok farklı, ama onun kadar seçici olan annesi de memnun kalmıştı.

Evet, kendisi ve annesi Millicent Frost Caldwell, birbirlerinden tamamen farklıydılar, ama kimse ikisinin de kolay hoşnut olabildiğini söyleyemezdi.

Dünyada istediği en son şey bir çocuk olmasına rağmen, yirmi birindeki Millicent Frost doğuştan bir reklamcı olmasından olsa gerek, kızına kendi annesinin ona vermediği, sevilen bir teyzeden gelen, görkemli, tarihi bir isim vermek için çok istekliydi. Bir çocuk sahibi olma konusunda en az kendisi kadar isteksiz kocası Dan Frost'un da onayıyla kızına Victoria ismini vermişti.

Frostlar 1951'in muhafazakâr yapısında herkesin yaptığı gibi çabucak evlenmişler ve Victoria bir yıl sonra, anne olduğu için sinirden köpüren annesini, oradaki en yetenekli genç beyin olarak görüldüğü Jack Abbott ve Ortakları'ndaki işinden on gün izin almak zorunda bırakmıştı. Kesinlikle bir altın kızdı ve kinetik enerji ve sihirden oluşan bir karizması vardı. Annesi bu karizmanın görünmez bir hırsı sakladığını bilecek kadar akıllıydı. Millicent, ufak tefek, canlı bir sarışındı, sevimliydi ve kadın erkek herkese tehlikesiz gibi görünme özelliğine sahipti. Millicent Frost çocuk doğurduğu ana kadar karizmatik kaldı, bu karizmayı bakıcılarla mülakat yaparken harcadığı zamana hayıflanıldığında da korumuştur. Victoria'yı Zürihli Lori Shaefer adında azimli ve güvenilir genç bir kadının ellerine bırakarak zaferle işe döndüğünde de.

Lori, Victoria'yı uyumlu, sağlıklı, anne ve babasının her gece kokteyllere veya yemeklere yetişmeye çalışırken birkaç dakika gördükleri kadarıyla, dadısının sözünden çıkmayan bir çocuk olarak yetiştirdi. Don Frost bu sırada büyük bir şirketin muhasebe müdürlüğünü yapıyordu ve işi çok yoğun bir sosyal hayat gerektiriyordu.

Frostlar Victoria iki yaşındayken boşandılar. Don önce Chicago'ya, sonra Milwaukee'ye gitti. Victoria için ödediği nafaka ise en sonunda kesilip Millicent'i kızının bakımından tamamen sorumlu bırakana kadar hep azalarak geldi. Neyse ki Millicent, hızlı bir yükselişle ikinci başkanı olduğu Abbott'da henüz yirmi dört yaşındayken Lori'yi ve part-time bir temizlikçi kadını tutabilmeye, Victoria'yı özel bir kreşe yollamaya ve haftada bir kez Saks'da saçlarını yaptırmaya yetecek parayı kazanıyordu.

Lori, Millicent'in kariyeri hızla yükselirken onunla kaldı ve bir gün, Millicent otuz bir yaşındayken, patronu kadar kendisini de şaşırtarak bankadan bütün parasını çekti ve bir koca bulmak üzere İsviçre'ye geri döndü.

“Yatılı okulu çok seveceksin tatlım,” derken Lori'nin kendisini terk ettiğine hâlâ inanamayan Victoria'ya güvence veriyordu Millicent.

“Neden burada kalamıyorum?” diye sordu kız yalvarırcasına. “Okulumu seviyorum.” On yaş için oldukça uzun boyluydu, neredeyse ufak tefek, düzgün vücutlu annesinin boyuna yetişmişti. Zayıf ve belirgin hatları, uzun, koyu kahverengi saçlarıyla Victoria’nın pek de güzel olmadığını biliyordu Millicent, ama kesinlikle çirkin de değildi. Ne şirin, ne de ilginç, sadece sıradan, iyi huylu on yaşında bir çocuk – belki alışılmadık bir vakarı vardı – bütün on yaşındakilerin sahip olabileceği, geliştirmenin onun görevi olduğu yeteneklere sahipti. Fazlasına değil.

“Victoria, burada asla doğru arkadaşlar edinemezsin, bisiklete binmeyi öğrenemezsin, doğru dürüst Fransızca konuşamazsın, Central Park yıllardır oyun için güvenli bir yer değil, artık hafta sonların Lori bizimleyken olduğu gibi olamaz, sana bakacak kimse yok. Of, Tanrı aşkına Victoria, birinci sınıf bir okula gitmediğin sürece kendine adil davranmış olmazsın.”

“Adil mi?”

“Tatlım, harika vakit geçireceksin. Keşke senin yerinde olsaydım,” dedi Millicent taviz vermeden.

Victoria nedenini anlasın anlamasın Millicent’ın onu kaydetmek için çok uğraştığı pahalı New England yatılı okuluna gidecekti. Başka bir mürebbiye için yaşı çok büyük, ama bütün gün bir kâhyaya bırakılmak için çok küçüktü.

Millicent çok çalıştı. Victoria altı yaşındayken, Abbott’u bırakıp ikinci müdürlerinden biri olduğu, piyasanın en ateşli ajansı Doyle/Dane/Bernbach’a geçti. Onun dur durak bilmeyen sosyal hayatı müşteri ilişkilerine yönelikti ve onun pozisyonunda biri için çok önemliydi bu. Çocuğuna ödevlerinde yardımcı olmak, uyku saatlerini ayarlamak ve acaba yarın okula giyecek temiz kıyafeti var mı diye endişelenmek için vakti yoktu. Millicent’a böyle bir yaşam düşüncesi çok garip geliyordu.

Victoria Boston’daki yatılı okula ve Maine’deki en iyi yaz kampına gönderildi. Okul tatillerinde ve okulun bitiş, kampın başlangıç tarihleri arasındaki haftalarda, eğer bir arkadaşına davetli değilse, Millicent kızını eğlendirmeleri ve oyalamaları için part-time iş arayan üniversiteli kızlar buluyordu.

Millicent Frost okuldaki ve kamptaki veli toplantılarının hiçbirini kaçırmıyordu. Sekreterine de her doğum gününde Victoria’ya harika hediyeler göndermesini söylemeyi unutmuyordu. Şehir dışından gelen bütün arkadaşlarını davet ettiği, kızının sakince katıldığı Şükran Günü

ve Noel partileriyle herkesi büyölüyordu. Şirketteki diğer kadınlar gencecik bir fidana benzeyen Victoria'ya bakıp, hem mesleğini hem de aneligi bir arada bu denli başarıyla götüren Millicent'in yerinde olmak istiyorlardı. Oysa Victoria annesine karşı olan nefretini öylesine iyi gizliyordu ki kendisinden başka kimse bunu bilmiyordu.

Lori İsviçre'ye dönünceye kadar, Victoria Lori'nin şiddetle savunduğu sevgili Bayan Frost'un bir erkeğin desteği olmaksızın çocuğuna bakan harika bir anne olduğu masalına inanmıştı. Bir süre annesinin hakkında düşünemeyecek kadar kendini güzel okulunun yaşantısına alıştırmakla meşgul olmuştu, ama sonra yeni arkadaşlarının annelerinden gördükleri ilginin yoğunluğunun farkına varmıştı; o sevgi dolu mektupların ve uzun telefon konuşmalarının.

Ara sıra o da okulun haftada iki defa yazılmasını zorunlu tuttuğu mektuplarına, annesinin sekreterine dikte ettirdiği kısa cevaplar almıştı, ama okul arkadaşlarını ziyaret edip aile yaşamlarını meraklı gözlerle izledikçe, tanıdığı hiçbir kızın kendisi kadar maddi imkânlara sahip olmadığını, ama kendisinin, onunla vakit geçirmesi için para ödenemeyecek tek kişi tarafından tümüyle ihmal edildiğini acıyla fark etti.

Elbette kimse onun bu gözlemini paylaşmıyordu. Victoria ergenliğinden ilkençliğine girerken bunu iliklerinde hissederek yavaş yavaş sindirdi. Annesi sahip olduğu bütün pahalı şeyleri, her bale biletini, her yelken ve binicilik dersini, yatak odasının dekorasyonundaki her yeni yastığı, her okul üniformasını ve parti kıyafetini ödüyordu. Ayrıcalıklı yaşantısını annesinin parlak başarılarına borçluydu.

Bunun yeterli olmadığını kuşkusuz biliyordu. Anne sevgisinin belirtisi, annesinin onunla vakit geçirme arzusu olmadan asla yeterli olmazdı. Bu bağışlanamazdı, kesinlikle bağışlanamazdı, ne şimdi ne de bundan sonra.

1968 sonbaharında, Victoria'nın on altıncı yaşının ardından henüz lise ikideyken, otuz yedi yaşında olmasına karşın en az on yaş genç gösteren Millicent Frost, kendisinden dokuz yaş küçük olan ve BBD & O'nun parlayan yıldızı, Angus Caldwell'e âşık olarak kendini ve kendisini tanıyan herkesi şaşırttı. Yirmi sekiz yaşındaki Angus, müşterilerle olan ilişkilerinde güçlü bir ayartıcılık dozunu yakalayamayanların tutunamadıkları mesleğinin en çekici muhasebe şefi olarak biliniyordu. İskoçyalı çoban atalarının bu uzun boylu yakışıklı mirasçısı Angus Caldwell, biraz sertçe, çilli teni, alnına dökülen ipeksi kumral saçlarıyla, ca-

zibesinin farkında değilmiş gibi görüldüğü koyu gri gözleriyle, gerçekten etkileyici bir adamdı. Cazibesi yeniyetme bir delikanlının utangaçlığı ve melankolisini taşıyan gülümseyişinden, biraz da bu fazla gelişmiş okul çocuğu görüntüsünden kaynaklanıyordu. Tüm mirası işlek bir zekâ, kitap sevgisi ve karşılaştığı herkese güven aşılama yeteneğinden başka bir şey olmayan Angus Caldwell de aslında Millicent Frost kadar hırslıydı. Millicent'in aşkı boşa çıkmadı, aralarındaki yaş farkının bir önemi yoktu, birbirlerini yalnızca birkaç aydır tanımalarına rağmen, olabildiğince çabuk evlenmeye karar verdiler.

Aslında Millicent düğün günü Victoria'yı okulda tutmayı tercih ederdi. Ona göre kızı uzun boyu, dimdik duruşu, balmumundan dökmüşçesine pürüzsüz, beyaz teni, parlak kahverengi saçları, duru kahverengi gözlerini çevreleyen uzun koyu kirpikleriyle bayağı hoş bir kız sayılabilirdi. Victoria'ya harcadığı para boşa gitmediği için Millicent kendini kutladı. Bir aristokrat yaratmıştı. Ancak Victoria on altı yaşında olmasına karşın rahatsız edici bir olgunlukta idi ve on yaşında bir kızken ona ayrı bir çekicilik kazandıran durgunluğu onu, annesinin bu özel ve romantik gününde pek de hoş karşılamayacağı kadar yetişkin yaştaymış gibi gösteriyordu. Victoria yıllarca gerçek bir genç kız gibi görünmemişti, sakarlık çağını bir hamlede aşmış, hiç desteğe ihtiyaç duymamış, kambur durmamış ya da bir gençte görülebilecek normal ve hoş giden gariplikleri olmamıştı. Annesinin zor beğenen gözlerine pek güzel de gelmiyordu. Uzun boyuyla orantılı olarak, soğuk ve görünmeyen bir kişilik. Millicent'in böyle bir gül goncasından beklemeye hakkı olduğunu düşündüğü tatlı gençlikten yoksun bir soğukkanlılık kazanmıştı. Aristokrat ya da değil, Victoria çekici bir kız sayılmaz, dedi Millicent kendi kendine ve düşkırıklığıyla dünyanın en güzel saçları ve teninin bile bir parça cazibenin yerini tutamadığını itiraf etti. Şaşırtıcı sıklık ve uzunluktaki kirpiklerinin bile değerini bilmiyor, insanların yüzlerine olabildiğince uzun süre gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Öyle ya da böyle, sınavlarının ortasında bile olsa, Victoria okuldan getirilmeliydi, aksi takdirde Madison Sokağı'nın bütün ileri gelenlerinin davetli olduğu, aceleyle ama dikkatle planlanan kilise töreninde neden annesinin yanında olmadığı merak edilirdi. Neyse ki Victoria'nın okul dansları için alınmış parti kıyafetlerinin arasında, koyu yeşil kadifeden bir mini elbise ve bunun kısa, parlak ceketi vardı.

Victoria'nın Cumartesi sabahı bir sınavı vardı, yine de üstünü deği-

şebilir, Boston uçağını yakalayabilir ve tören için zamanında New York'a gelebilirdi. Millicent onun havaalanında bir şoför tarafından karşılanmasını ve düğün başlamadan önce Angus ile karşılaşabilmesi için Park Sokağı üzerinden St. Bartholomew'a getirilmesini ayarladı.

Uçak yarım saat gecikti ve Victoria düğünü elinden geldiğince geciktirmiş olan annesinin önünden süklüm püklüm yürümek için tam zamanında geldi. Angus Caldwell onları, uzun kumral saçları özenle taramış ve koyu gri gözleri nazik, fakat beklenti dolu olarak sakince bekledi. Dönerek Victoria'ya eğildi ve onun sinirden titreyen parmaklarını kendi kocaman sıcak ellerinin arasına aldı. Şaşkın gözlerine bakarak kızın ellerini sıkıca tuttu, bir kaşını kaldırdı, utangaçlıkla güldü, ve kimse tarafından fark edilmeden ona göz kırptı. Sonra geline döndü. Tören boyunca Victoria gözlerini bir kere bile Angus Caldwell'in yüzünden ayıramamıştı. Anında âşık olmuştu ona, ilk ve tek aşkı, bir ömür boyu süreceğini ruhunun derinliklerinde bildiği ilk ve tek aşkı.

Angus ve Millicent Frost Caldwell kısa süren balaylarından döndüklerinde, bağlı oldukları ajanslarından ayrıldılar ve kendi ajanslarını, Caldwell & Caldwell'i kurdular. Angus ortaklığın ilk gününde eski arkadaşı Joe Devane'den, on yıl önce kurulan orta halli bir şirket olan Oak Hill Yiyecekleri'nin sahibinden bir telefon aldı. O zamana kadar Oak Hill Ogilvy & Mather'dan memnundu, ama Angus işe girdiğine göre, Devane, Angus'un Caldwell&Caldwell ne kadar büyürse büyü-sün, işini kendisinin takip edeceği sözüyle işi onlara devretmeyi kabul etti.

Millicent ve Angus, daha ilk günden, neredeyse çaba harcamaksızın başarıdan başarıya koştular. Dev firmalardan bir sürü yetenekli isim, yaratıcılıklarının kanıtı olan projeleriyle tıka basa dolu çantalarıyla yeni kurulan Caldwell'in çekirdek kadrosunda bir yer bulabilmek amacıyla akın akın geliyordu. Bu hırslı ve yetenekli kadronun kolaylıkla üstesinden geleceği sorunlara karşılık Caldwell'in kasasına oluk gibi para akıyordu. Böyle bir başarının benzerine yıllar önce Wells, Rich ve Green'de rastlanmıştı.

Victoria bir buçuk yıl sonra yatılı okuldan mezun olduğunda, Caldwell yılda yetmiş milyon dolar kazanıyor ve bünyesinde yüzden fazla eleman çalıştırıyordu. Victoria üç saygın koleje başvurdu ve bunlardan ikisi tarafından kabul edildi. Millicent mezuniyet armağanı olarak onu

yaz tatiline İtalya'ya göndermeyi düşünüyordu, ama o New York'tan ayrılmayı reddetti.

“İstediğim tek şey yazın ajansta çalışmak,” dedi annesine Victoria.

“Ama bu bir armağan değil Victoria. Burada çalışacak olan gençler bütün yaz boyunca deli gibi çalışmayı göze alırlar, gerekirse hafta sonları da.”

“Ben de öyle çalışırım. Lütfen beni dene anne. Hiçbir şeyi bu kadar istemedim.”

“Kesinlikle hayır. Bu bir işe gerçekten ihtiyacı olan başka birine haksızlık olur.”

“Ya gelecek yaz?” Victoria yalvarıyordu.

“Bak tatlım, çalışmak istemeni takdir ediyorum ama okulda çok yoğun bir yıl geçirdin ve şimdi biraz eğlenmelisin. Ben senin yaşındayken böyle bir tatil için neler vermezdim. Senin yaşındaki kızlar yaz tatilinde kendilerini sosyal ve kültürel açıdan zenginleştirecek şeyler yapmalılar. Sadece bu da değil, eğer seni işe alırsam adam kayırdığımı düşünürler ve ben de bunu yapamam.”

Üstelik, diye düşündü Millicent Caldwell, koskoca bir üç ay boyunca 18 yaşındaki kızı, Angus ve kendisi aynı dairede burun buruna yaşamazlardı. Tanrı aşkına, onlar daha yeni evliydi! Victoria'nın, annesinin etrafta her şeye karışan genç biri olmadan kocasıyla yalnız kalmak isteyebileceğini düşünecek mantığı yok muydu? Yo, elbette hayır, çocuklar ne kadar büyürlerse büyüsünler, böyle şeyleri akıllarının ucundan bile geçirmezlerdi.

Victoria ertesi yaz İngiltere'nin kırlık bölgesinde bir binicilik kampına, bir sonraki yaz ise Yunanistan'a gönderildi. Bundan sonra, Millicent onu Sorbonne'daki ilk yılı için Fransa'ya gönderdi ve o yazı İtalya'yı dolaşarak geçirmesini sağladı. Victoria annesiyle aynı çatı altında asla iki üç günden fazla kalamadı. Noel ve Şükran Günü'nde New York'a evine geliyor, ama diğer bütün tatillerini onu annesinden daha sıcak ağırlayan arkadaşlarının evinde geçiriyordu.

Victoria kolejden mezun olduğunda, Hill Associates adında, Caldwell & Caldwell ile olan ilişkilerini artı puan sayan küçük bir reklam şirketinde yaz için bir staj ayarladı.

Victoria, Hill Associates'de ufak işlere koşmaktan çekinmedi; kahve yaptı ve postayı dağıttı; izledi, dinledi, işlerin nasıl yürütüldüğüne dair en küçük detayı bile unutmadı. Ona ayıracak vakti olan herkesle ko-

nuştı. Olabildiğince mütevazı bir tavırla, kimin kızı olduğunu söylediğinde onunla uzun ve bilgilendirici konuşmalar yapmaları birçoklarının onunla sohbet etmeye can atması şaşılacak bir şey değildi elbette. Yaz sonunda annesinden tekrar iş istedi.

“Victoria, saçmalama,” dedi Millicent Frost Caldwell. “Sanatçı yeteneğine sahip değilsin ve yazma konusunda özel bir başarı göstermedin. İyi bir öğrenciydin ama reklamcılık tamamen farklı bir duygu, farklı bir duyarlılık, farklı bir şeyler gerektirir. Eğer buna sahip olsaydın Hill’de bile sivrilir ve fark edilirdin. Yaz bittiğinde sana sürekli bir iş teklif ederlerdi.”

“Bana ihtiyaç duyacak kadar büyük değiller. Bak anne, asla metin yazarı veya sanat yönetmeni olamayacağımı biliyorum. Yetersizliklerimin farkındayım.”

“Eh, bu da bir şeydir. O zaman burada yapmak istediğin ne?”

“Zamanla iyi bir müşteri temsilcisi olabilirim.”

“Ya? Gerçekten mi?”

“Gerekli niteliklere sahibim,” dedi Victoria. Kendisinden öylesine emindi ki, sesinde ne bir yükselme, ne de ikna etmeye çalışan bir ton vardı.

“Yaratıcı değilim, ama yaratıcılarla çalışabilirim. Yaptıklarını takdir ediyorum ve saygı duyuyorum.”

“Ama Victoria...”

“Hayır, lütfen sözümü kesme anne, beni dinle. Yaratıcı insanları anlayabilen bir insan müşteri temsilcisi olmayı da *öğrenebilir*. Müşterinin ne istediğini dinler, bunu analiz eder ve yaratıcı takıma iletir. Böylece yaratıcı takımın düşünceleri reddedildiğinde de yıkılıp kalmalarını önlemiş olursun.”

Annesi sarı kıvrıcık kafasını hayretle kaldırdı. Victoria müşteri temsilciliği konusunda sonuna kadar haklıydı.

“Güvenilir, düzenli, ayrıntılara önem veren bir aracı bulunduğunda iş bitmiş demektir,” diye devam etti Victoria. “Eğitime ve zamana ihtiyacım var, ama ne istediğimi biliyorum ve bu da işin yarısı. Gencim ama o kadar toy görünmüyorum. Zamanla hatta en kısa zamanda küçük bir işle müşteri temsilciliğine başlayabilirim. Her zaman reklamcılığın genç insanların işi olduğunu söylersin. Benim yaşımdayken kucağında bir bebeğin vardı ve metin yazarlığı yapıyordun. Yirmi iki yaşımdayım ve çalışmanla beni destekliyorsun. Hayatın boyunca senin iste-

diklerini yaptım. Anne, şimdi bana bir şans vermek *zorundasın*. Kendi paramı kazanmak, kendi evimde oturmak, kendi hayatımı yaşamak istiyorum.”

“Dünya üzerinde yapacak iş olarak bula bula müşteri temsilciliğini mi buldun Victoria?” Millicent kızının kararlılığı karşısında düşkünlüğü ve hayrete kapılmıştı. “Aman Tanrım! Sana verdiğim eğitime bak, gittiğin harika yerlere, yaptığın gezilere, muhteşem yazlarına bak! Karşılaştığın fikirlere, tanıştığın insanlara bak! Peki neden Victoria, neden?”

“Senden esinlendim anne, başka ne olabilir ki?” dedi Victoria, Millicent’a o anda kendisini oldukça güzelleştiren bir gülümseme yollayarak. Kazandığını biliyordu, Angus Caldwell’e duyduğu, içinde saklı olan büyük aşkı konusunda bir kere olsun tereddüt etmediği bütün o öğrenme ve gezi yıllarından sonra kazanmak zorundaydı.

Victoria Frost, içlerinden bazıları onun alışılmadık ciddiyetine, güven veren dimdik bakışlarına, sağlığından ve diriliğinden gelen çekime kapılsa da, etrafındaki genç erkeklerin hiçbirisiyle gerçek anlamda ilgilenmemişti. Öylesine ele geçirilemez görünüyordu ki. Pek çoğu onun peşine düşmüş ama reddedilmişti. Sahip oldukları onca zenginliğe, köklü ailelerine, reddedilmez inceliklere karşın öyle inanılmaz güzel de sayılamayacak bir kızın bütün bunlara burun kıvrması onları hayrete düşürmüştü. Oh, güzel, hatta harika bir vücudu vardı ama bu vücutta onu sadece etrafta oldukça bulunan bir et parçası olmaktan çıkarıp seksilik katacak hiçbir şey yoktu. Yine de, Victoria garip sayılabilecek bir... aristokrattı, evet, aristokrasi onun dünyasıydı. Neyse oydu, buna tamamen güveniyordu. Girdiği ortamlarda hiçbir kadınısı hilenin ardına saklanmıyordu. İnsanı çileden çıkaracak kadar kendine aitti ve her haliyle sizden daha iyi olduğunu hatırlatıyordu. Üzerinde bir etki bırakmak istemenize, uyanıp sizi fark etmesini sağlamak istemenize, değişip sizi memnun etmesini sağlamak istemenize sebep olurdu, ama bu ümitler bile boşa giderdi. Elbette bir oğlanın kendisini öpmesine izin vermişti, ama herkesin bildiği gibi, hiçbir sınırın olmadığı ve iyi aile kızlarının her şeyi denedikleri 1970’lerde bu Victoria’nın sınırı olmuştu.

1978’e gelindiğinde, Victoria yirmi sekiz yaşındaydı. Kolejden çıkılı sadece dört yıl olmasına rağmen, Caldwell & Caldweel’da Oak Hills Yiyecekleri’nin çeşitli bölümlerinde çalışan dört müşteri temsilcisinden

sorumlu olduğu müfettişlik görevine getirilmişti. Yiyecek şirketi, Angus Caldwell'in ilk müşterisi olduğu on yıl içinde oldukça büyümüşti ve büyük ajansın dünya çapında kazandığı yıllık bir milyar doların yüz milyonunu o veriyordu.

"Victoria'dan memnun değilim," dedi annesi kocasına.

"Neden? Fevkalade iş çıkartıyor. Joe Devane onun hakkında çok iyi düşünüyor."

"Ne kadar aptal olabiliyorsun Angus. Hayatta işten başka şeyler de var. Kimseyle çıkmıyor, okul arkadaşları onu sürekli birileriyle tanıştı- rıyorlar. Her biri evlenmiş, hatta bazıları boşanmış, hatta yeniden ev- lenmiş ve benim kızım, bildiğim kadarıyla... *bâkire*. Tanrı aşkına! Bu da beni üzmeye yeterli değilse, daha başka ne üzebilir?"

"Bu sadece kuruntu. Bâkire olduğuna dair bir kanıt mı var elinde?" dedi Angus çatık kaşlı karısına bir kaşını kaldırarak. "Eğer Victoria bir aşk yaşıyorsa bunu sana söylemek zorunda değil. Hatta bence tam ter- si. Siz ikiniz birbirinizi çok az görüyorsunuz ve samimi bir şekilde soh- bet etmiyorsunuz. Sizi hiç ana kız gibi hatırlamıyorum. İkincisi eğer 'bâkire' ve aseksüel olduğunu ima ediyorsan, ben hiç de öyle düşünmü- yorum. Bence Victoria sadece çok kapalı bir insan. Her zaman... bir muamma oldu, değil mi? Ama ben onun içinde derin bir sıcaklığın, onun herkesten sakladığı duygusal yönünün, çok özel ve kişisel, olum- lu bir şeylerin varlığını hissediyorum. Eminim ki asıl sorun doğru ada- mı bulmasında. O eski kafalı bir kız Millicent ve bunun nedeni de kıs- men senin onu yetiştirme biçimin."

"Ben ona, sahip olmak istediğim ama olamadığım her şeyi verdim," dedi Millicent Caldwell kendini savunurcasına.

"Bunu suçlamak için söylemedim. Victoria'nın kendine göre kural- ları, kendi değerleri var, yaşıtı kızlardan çok farklı düşünüyor, en azın- dan benim rastladıklarımın. Yaşına göre çok olgun."

Angus Caldwell bıkkınlıkla karısına bakarken, işte o bildik aptalca huysuzluklardan biri, diye düşündü. Millicent neredeyse kırk sekiz ya- şındaydı ve altı yıl önce erken menopoza girdiğinden beri, her ne kadar işini etkilemese de gittikçe daha da sinirli, münakaşacı, ters ve birlikte yaşanması güç biri olmuştu. Millicent'in annesi ve teyzesi göğüs kanse- rinden ölmüşlerdi ve daha da kötüsü, bu yüzden doktorlar erken me- nopoz için ona östrojen terapisi uygulayamıyorlardı.

Millicent kırk beş yaşındayken yüzünü gerdirmişti ama kim ne der-

se desin, kendisi yirmi sekizinde o otuz yedi yaşındayken evlendiği kadından yıllar çok şey alıp götürmüştü. O, bazılarının dediği gibi “ellisine merdiven dayamıştı”, kendisi ise hâlâ otuzlarında ve gücünün doruklarındaydı. Bir zamanlar hiç düşünmediği dokuz yıllık fark sık sık aklına geliyordu artık.

Millicent, Tanrı biliyor ya, hâlâ son derece sarışın ve hoştu – öyle kalmak için her gün neler çektiğini çok iyi biliyordu – ve her zamankinden daha hayat doluydu. Yine de, son derece kadınsı giysileri, başarısının ve stilinin simgesi haline gelmiş mücevherleri içinde o, minik bir boyalı kuştı; zorlama bir enerjiyle uçan, parıldayan ve bir zamanlar oldukça kolaylıkla yaydığı aurasını korumaya çalıştığı her dakika daha da kuruyan ve yapaylaşan. Durmadan uçan ve bir yere konamayan bir arıkuşu, diye düşündü Angus sıkıntıyla. Her zaman hareket halinde, küçük, iki dirhem bir çekirdek ama inandırıcılıktan, sahicilikten uzak bir arıkuşu.

Bu tamamen tenle ilgili bir şey, diye düşündü Angus kendi kendine. Millicent, cildini o harika tazelikte tutan öz suyunu yitirmişti. Gözlerinin çevresi kırışıklıklarla kaplanmıştı, çenesinin altında derisi öyle gevşemişti ki gerdan bile belirmişti. Gözlerinin arasına çizgiler yerleşmişti. En yetenekli cerrah bile yaşlanmanın belirtilerini silip atamazdı. Vücut çizgilerini koruyabilmek için yaptığı egzersizleri bir gün bile aksatmayan Millicent hâlâ otuz altı beden giyiyordu, ama vücudu eski sıkılığını yitirmişti. Angus tazeliğini yitiren bu bedene dokunmayı her gün biraz daha az ister olmuştu.

Şirket büyüdükçe, basın Millicent’ın üzerine daha çok düşüyordu. Basının yeni yıldızı Millicent Frost Caldwell, kimine göre alanın otoritesi, reklamcılar topluluğunun büyüğüydü. Angus da basını meşgul ediyordu ama bir kadın olarak, kendini, tanıtımını yaptığı bir ürün gibi sistematik bir şekilde durmadan yeniden yarattığı için asıl ilgi Millicent’ın üzerinde toplanmıştı. Amerikan modasının en seçkin örneklerini seçip giymeyi de kapsayan işinden asla bıkmadı. Southampton, Jamaica ve Cap Ferrat’daki malikâneleri ve Beşinci Cadde’deki sık sık fotoğrafları çekilen dubleks evlerinin dekorasyon, alım ve idaresinden de o sorumluydu.

Caldweller sık sık seyahate çıkıyor, Kanada, Londra, Japonya ve Almanya’da kurdukları ofisleri ziyaret ediyorlardı. Birinden biri şirketin başında kalsın diye çoğunlukla seyahate ayrı ayrı çıkıyorlardı. Ortaklık-

larının başından beri Oak Hill, Angus'a "aitti" ve kozmetik ürünlerinden gelen gelir Millicent'in egemenliğindeydi, ama büyük başarılarının sırrı müşterilerinin Caldwell'de beraber çalışan büyük adam ve büyük kadının zekâlarına güvenebileceklerini bilmelerinde yatıyordu. Reklam isteyen pek çok büyük şirket nihayet evlerde alım kararlarının çoğunu kadınların verdiği gerçeğini kabul etmişti, ama başlarında bir erkek yönetici olan şirketler Angus'la çalışırken daha rahat ediyorlardı.

Geçen on yıl içinde, Caldwell Doğu yakası iş ve kültürel yaşamının ayrılmaz bir parçası olmuşlardı. Müşterileriyle özel dostluklar kurmaya özen göstermişler ve neredeyse bütün akşamlarını sosyal etkinliklere adanmışlardı. Angus müşterilerinin bulunduğu Chicago, Detroit ve New York kulüplerine üye olmuş, New York Yat Kulübü'nde onlarla sörf yapmış, golf ve tenis oynamış, ve bricin önemli olduğu Cavendish Klübü'ne katılmıştı. Millicent'la beraber müşterileri ve ailelerini, Millicent'in müşterileri çeşitli ülkelerden dostlarıyla tanıştırdığı kır evlerinde kalmaya davet ediyorlardı. En iyi müşterilerinin eşleri, hayatlarında büyük ve güçlü bir mıknaş etkisi yapan Millicent'dan, mükemmel ev sahibi Millicent'dan oldukça etkileniyorlardı, "Caldweller" özel hayatları, sosyal hayatları ve işteki başarılarının bütünlüğü içinde gözalcı bir çifttiler.

Angus Caldwell'in zaman zaman karısını aldattığı oluyordu ama asla onun üzerinde hak iddia edebilecek bir kadınla ilişkiye girmeyecek kadar akıllıydı. İlişkileri daima New York dışında yaşanan isimsiz ilişkilerdi ve hiçbir zaman devam gelmiyordu. Gizli olmalarında erotik bir heyecan vardı, bunu kabul ediyordu, ama verdikleri fiziksel rahatlık haricinde tatminkâr değillerdi. Karısıyla olan iş ortaklığı, diye düşündü Angus, paranın aile içinde kalmasını sağlıyordu, ama kendisini de Sesar'ın sadakatsizlikte "şüphe edildiği kadar" ileri gitmemesi gereken karısının erkek versiyonunu oynamak zorunda bırakıyordu, zira Millicent yaşlandıkça ve kraliçevari statüsü arttıkça, şüpheciliği, sürekli gözetleyiciliği ve sektördeki kendisinden genç kadınlara karşı kıskançlığı da artıyordu.

Angus hayatında romantizme yer olmadığını, şimdiye dek kazandıklarını mahvetmeyeceğini bilse yeniden deneyeceği romantizmi yaşama şansını artık kendisine hiç cazip gelmeyen bir kadın için kullandığını düşündü yeniden.

* * *

Victoria, Caldwell'e katıldıktan sonraki bir yıl içinde ilk temsilciliğini alır almaz, mobilyalı stüdyosundan taşınabileceği boş bir daire aramaya başladı. Ne istediğini tam olarak biliyordu ve bunu Doğu Seksen Beşinci Cadde üzerinde, bir kenar mahallede buldu. Bina eskiydi, lobi zarafetten oldukça uzaktı, asansörler ayrıca bir asansörcü tutulmasın diye ucuz bir şekilde modernize edilmişti ve apartman yönetimi daireyi "olduğu gibi", onarmadan vermeyi öneriyordu.

Ne var ki bina onun her şeyden önce aradığı sükûneti veriyordu ve arkadaşlarının sık sık uğrayamayacakları kadar uzak bir yer olarak, gizlilik vaat ediyordu. Victoria yöneticiye nakit üç bin dolar rüşvet vererek, adını listeye yazdırdı. Mutfağa ve üç odaya yirmi beş yıldır el değmemiş olmasına rağmen, duvarların yeterince kalın, tavanın istediği yükseklikte ve odaların ölçülerinin uygun olduğunu gördü.

Kirli camlar ve sıvası dökülmüş duvarların ortasında yalnız başına durduğunda, burasının onun tutku ve içgüdüleriyle nasıl değişeceğini, Angus Caldwell'in içinde kendini rahat hissedeceği bir yere dönüşeceğini hayal etti. Hiç dile getirmemiş olmasına rağmen, Angus'un annesinin evinde alıştığından çok daha sade bir dekorasyonu tercih edeceğini biliyordu.

Dairenin tadilatını denetlerken bütün seçimlerini Angus'un zevklerini göz önünde tutarak yaptı. Bütün değişiklikler bir kadının sadece kendisi için düşünemeyeceği ayrıntılarla, uzun boylu aktif bir adamın içinde fark etmeksizin rahat edeceği bir biçimde yapılmıştı. Oturma odası yerden tavana kadar yükselen kitap raflarıyla çevriliydi. Bütün ahşap malzeme pembeden kahverengine dönen bir renge boyanmıştı. Pencerelerde yerlere kadar uzanan perdeler vardı. Yer bal renginde boyanmış ve cilalanmıştı. Açık kahverengi deri ve kahverengi, kırmızı kumaşlarla kaplanan, geniş derin sandalye ve koltuklar son derece yalın çizgiler taşıyorlardı. Yeşil ve uçuk sarının birkaç dokunuşuyla evde sonbahar havası estirilmişti. Victoria ahşap masaları köy stilinde seçti. Sade lambalar özenle evin en uygun köşelerine serpiştirilmişti. Yerde birkaç parça renkleri solmuş ama son derece güzel kilim vardı.

Cumartesi günlerini elden düşme kitaplar satan dükkânlardan Angus'un okuduğunu bildiği kitapları toplamakla geçiriyordu. Odanın baş köşesinde eski maun bir kütüphane merdiveni vardı. Sanata para harcanıyor, diğer şeylere de çok az harcayarak odaları temiz tutmakla

yetiniyordu. Oraya buraya içlerinde daima elma ve fındık bulunan krem rengi kâseler yerleştirmişti ve pencerelerin yanında da daima iyi bakılan, güzel yeşil bitkiler oluyordu. Kasvetli mutfak parlak bir beyaza boyanmış, yerleri Meksika çinisi ile kaplanmış ve yeni evye takılmıştı. Sofra takımının her parçası eski mavi-beyaz çiniden ya da karışık modellerde çanak çömlektен oluşuyordu. Victoria, bakır çömlek ve kapların dövüldüğünde daha değerli olduğunu keşfetti ve birinci sınıf bir mutfak takımı aldı; harika bir aşçı olmuştu. Geniş, eskitilmiş bir mutfak masası ve kontrast renkli kır sandalyeleri, tepesindeki boyalı sac avizenin tatlı bir ışık yaydığı eski bir kilimin üstünde duruyordu.

Burası her erkeğin isteyebileceği gibi ev sıcaklığı olan bir daireydi.

Victoria bir yıl geçmeden, Oak Hill işinde çalışmaya başladı. Kolejdeki ikinci yılından beri yiyecek endüstrisi üzerinde çalışıyordu ve bu ilgisinden kimseye bahsetmemişti. Şu ana kadar reklamcılık tarihinde bilmediği hiçbir yiyecek kampanyası, ya da okumadığı bir yiyecek endüstrisi dergisi yoktu.

Millicent iş için şehir dışına çıktığında, Angus New York'taysa, Victoria'nın onu arada sırada yemeğe davet etmesi giderek doğal bir hal aldı. Özel olarak ona pişirmediğini, kendisi için pişirdiğini söylüyordu ama her nasılsa daima iki kişi için yemek oluyordu. Mutfak masasına bir tabak daha koymaktan, bir şişe şarap açmaktan ve akşamı beraber çalışan iki insanın tartışacağı gibi işten, kitaplardan, politikadan, sanattan ve diğer konulardan konuşarak geçirmekten daha doğal ne olabilirdi?

Victoria bu akşamlarda mesafeli bir arkadaşlıktan ileri, en ufak bir duygusal yakınlık işareti bile vermiyordu. Kontrolünü yitirmemek için bütün akşam yarım kadeh şarapla yetiniyordu. Bir flört havası yaratmıyor, asla uzun uzun bakmıyordu. Kadınlığından tümüyle sıyrılmazdı elbette ama kendini Angus'a sunan, ya da karısıyla bir bağlantısı olan biri gibi davranmıyordu. Kızı mükemmel bir dinleyici, ilginç bir konuşmacı, zihin dünyasıyla yakından ilgili bir insan olarak Angus'un hayatını doldurduğunda Millicent Frost Caldwell'in hiç şansı kalmamalıydı.

Victoria bu uzun gecelerde Angus'a sohbet edilebilecek, ama henüz ilan edilmemiş bir samimiyeti belirtmeyecek bir yakınlıkta oturuyordu. Gitme zamanı geldiğinde, oturma odasında o anda dikkatini çeken bir şeyle meşgul görünüyor, böylece onu kapıya kadar geçirmiyordu. Masa-ya oturup yemeğe başlayacakları zaman bile, uzun masada ona bir kâse,

tabak ya da sürahi uzatarak ve ona servis yapmayarak veya bardağını doldurmayarak aralarında geçilmez bir boşluk yaratıyordu. New Yorklular daireleriyle hava atarlardı, ama Angus onun yatak odasına bakmaya davet edilmemişti hiç ve yavaş yavaş bunun asla olmayacağını anladı.

Victoria, Angus yemeğe gelmeden önce üstünü daima değiştiriyordu. İşe başladığından beri giydiği koyu, ciddi ve yaşının üstündeki iş kıyafetlerinden sıyrılıp, gündelik giysilerini – eski, ağarmış, bollaşmış jean, en az onun kadar yıpranmış t-shirt ya da sweat shirt – giyiyordu. Üstündekileri, çok parlak olmayan ve teniyle birleştiğinde sıcaklık yayan, şeftali, gül kurusu gibi pastel tonlardan seçiyordu. Dolgun ve dik göğüslerini belirginleştirmesi için içine sütyen giyiyordu, ama pantolonunun sert kumaşının sürtünmesi sürekli aklını başına getirdiği için, oynamak zorunda olduğu rolü kendisine hatırlatması amacıyla külot giymiyordu. Beline kadar uzanan saçlarını düzgünce tarayıp omuzlarından aşağı bırakıyordu. Yüzüne ve gözlerine makyaj yapmıyordu. Böylece de inanılmayacak derecede genç, saf ve masum görünüyordu.

Gerçekten de gençti ama son derece dikkatliydi; fiziksel görünümünün dışında masumiyetle hiçbir ilgisi yoktu. Victoria Frost, zaman geçtikçe, Angus Caldwell'i arzudan çılgına çevirdiğini biliyordu, ama hiçbir harekette bulunmadı, bir tek işaret vermedi, bir kelime bile söylemedi. Her şeyin karşı taraftan gelmesi gerektiğini tekrarlayıp durdu. Onu cesaretlendirecek, onu vücudunun her zerresiyle, beyninin her hücresiyle istediğini düşündürecek hiçbir şey yapmayacaktı. Zaferi kesin olmalıydı.

Angus Caldwell yavaş yavaş, herhangi bir bağlılık kurmak zorunda olmaksızın sahip olabileceği kadınlara rastladığı halde, bu bilinmeyen gövdelere ve onların bilinmeyen kafalarına soğukluk duymaya başlamıştı. Zorunlu bir kaçamak, kısa bir macera diye düşündüğü ilişkiler, Victoria aklına girdiğinden beri ona alçakça geliyordu. Hemen gözünün önünde Victoria'nın hayali belirliyordu. Küçük sakın dairesinde, yüzü ona özgü bir sıcaklıkla ıslıl ıslıl, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kendisine anlatılanları can kulağıyla dinler ve sorunlarına parlak öneriler getirirkenki görüntüsü aklından çıkmıyordu.

Angus, Victoria'yla yediği yemekleri giderek daha büyük bir sabırsızlıkla beklemeye başlarken, sadece bir tek gariplik olduğunu düşünüyordu. Ne kendisi ne de Victoria, o yokken buluştuklarını Millicent'a söylememişlerdi. Bu noktayı asla tartışmamışlardı. Victoria'nın daire-

sine gittiği ilk andan itibaren, Millicent'in geçirdikleri zararsız birkaç saati hoş karşılamayacağına sözsüz bir biçimde anlaşılmışlardı. Acaba müşterileri parmağının ucunda oynatan Victoria'nın taktiklerinden biri miydi bu, ya da Angus sonuçta onun patronu olduğu için mi, veya anne kızın her zaman pamuk ipliğine bağlı ilişkilerine karşı kızın bir çeşit isyanı mıydı? Bu konu hakkında Victoria'ya bir şey sorması için çok geçti. Nitekim bu sessizliğe dua ediyordu, çünkü Millicent'in giderek artan kıskançlığı kendisinin beraber çalıştığı bütün kadınları kapsıyordu ve Victoria buna sebebiyet verecek herhangi bir davranışta bulunmamış olmasına rağmen Millicent'in kıskançlığından kızının da nasibini almayacağı söylenemezdi.

Evet. Hiç açık vermiyordu Victoria, onu sınırsız, giderek artan bir şehvetle düşünmesine yol açacak hiçbir şey yapmıyordu, ama onu tüketen de tam anlamıyla bir şehvetti. Yirmi yedi yaşını bitiren, ondan sakın bir akşam yemeğinden başka bir şey istemeyen, onun için makyaj bile yapmayan, ona asla yanaşmayan, ona merakını gidermek için özel hayatını açmayan, ondan dostluktan başka bir şey istemeyen bu kız için gece gündüz yanıp tutuşuyordu.

Angus, Victoria'yı ofisteki iş toplantılarından birinde, her zamanki siyah takımları, sımsıkı toplanmış saçlarıyla neredeyse otuzlarını aşmış ciddi, soğuk iş kadını haliyle gördüğünde bütün düşünebildiği, beraber yedikleri akşam yemeklerindeki hali olmuştu. Sonraları bu mutlu saatlere gerçekten erişebildiği ve yemeğe davetli olduğu günlerde ise tek düşündüğü, üstündeki bu yırtık pırtık jeanlerden, soluk t-shirtten sıyrılmış, çırılçıplak yatağa uzanmış, gözleri kısık, bacakları hafifçe açık onu beklerken, onun için yalvarırkenki haliydi. . . Tanrım! Angus Caldwell Metropolitan Sanat Müzesi'nin Kostüm Enstitüsü'deki şu yardım toplantılarından birine daha gitmek için hazırlanırken, bundan vazgeçmesi gerektiğini düşündü.

Ya Victoria benim hakkımda ne düşünüyor acaba, diye merak etti Angus öne eğilip giyinme odasının aynasında kendisini incelerken. Daha doğrusu düşünüyor muydu hiç? Belki de geçenlerde Grey Ajans'tan çaldığı ve ofiste çok fazla vakit geçirdiği iki genç adamdan birini düşünüyordu. Archie Rourke ve Byron Bernheim. Özenilen bir yaratıcı takım. Oak Hill'in tanıtmayı planladığı düşük kalorili üç ürünün üzerinde çalışmak üzere tutulmuşlardı. Her ikisi de Vic-

toria'nın yaşıtıydılar ve Grey Ajans'tan önce üç yıl çalıştıkları BBD & O'da hatırı sayılır bir ün yapmışlardı.

Angus, Rourke'un her genç kızın çekici bulacağı biri olduğunu korkarak itiraf etti kendine. Bu esmer İrlanda yakışıklısı, ensesinden aşağı inen siyah dalgalı saçları, beyaz teni ve mavi gözleriyle öylesine çarpıcıydı ki, kadınların onun cazibesine neredeyse komik denebilecek kadar kısa sürede kapılmaları işten bile değildi. Bu yetenekli piç, reklamcılıkta olmasaydı, diye düşündü Angus hayıflanarak, istediği bir partiye girebilir ve kadınların oylarını tek başına alırdı. Evet, annesi Chicago dışındaki bir devlet lisesinde İngilizce öğretmenliği yapan, babası futbol koçu olan, sert Archie Rourke, patavatsız ve burnu havada olmasına rağmen, her kızın, üstünde iki kere düşüneceği bir adamdı.

Byron Berenson Bernheim'in, Victoria'nın tipi olmaya daha yatkın olduğunu düşündü Angus kıskançlıktan delirerek. Bernheim, San Franciscolu entelektüel bir aileden geliyordu. Annesi, şehirdeki bütün kültürel kurumlara bağışlar yapıyordu. Babası ise, sanat koleksiyonundaki parçaların ünü New York'tan bile duyulmuş bir bankerdı. Archie'den daha uzun ve zayıftı. Archie gibi iri kıyım görünmemesine rağmen, kızıl saçlarla çevrili, şaşırtıcı derecede canlı yüzünde, girdiği her kavgada kendini rahatlıkla koruyabileceğini belirtir bir ifade vardı.

İkisinin de canı cehheneme! Ve Victoria'nın beraber çalıştığı diğer erkeklere de hiç böyle bir şeyden bahsetmemiş olmasına rağmen, çıktığı, bilinmeyen erkeklere de lanet olsun, ve Millicent'la kendisinin, eğer Millicent ilerlemiş yaşı nedeniyle çıplak kollarının sarkmış etlerini gizlemek için kolları iki kat şifonla çevrilmiş koyu mavi elbisesini giymemiş olsaydı kolaylıkla yürüyerek gidebilecekleri üç sokak ötedeki müzeye de lanet olsun. Elbise sırf çıplak kollarını gizlemekle kalmıyor, üç milyon dolarlık elmaslarını da ustaca sergilemesine olanak tanıyordu. İki saat önce gelen uzmanlar tarafından saç hazırlanan ve makyajı yapılan Millicent, kelimenin tam anlamıyla, Beşinci Cadde'de bile soyulma korkusuyla apartmanlarının lobisinden limuzinin açık kapısına kadar yürümeye cesaret edemiyordu.

6

Millicent Frost Caldwell birkaç hafta sonra, aniden mücevher kutusunu, üç bavulunu ve özel hizmetçisini alarak bir Concorde'la Saatchi ve Saatchi'nin İngiliz havayolları işlerine yapacaklarını öğrendiği saldırıyı geri püskürtmek için Londra'ya uçtu. Angus akşam yemeği için kendini Victoria'ya davet ettirdi.

"Bu akşam mı, yarın mı?" diye sordu Victoria.

"Bu akşam daha iyi olur," dedi Angus öylesine, "eğer senin için sorun olmayacaksa?"

"Kalmış bir yahniiyi ısıtmak ne gibi bir sorun olabilir?" Victoria gülmüsedü ve aceleyle kendi ofisine, sekreterine bu akşamki randevusunu iptal etmesini söylemeye gitti.

"Sende olmayan bir Vivaldi kasedi getirdim," dedi kapı açıldığında Angus.

"Vivaldi ve biftek yahnisi... sence iyi bir ikili mi?" diye gülerek sordu Victoria.

"Müziği yemekten sonra dinleyelim," diye önerdi Angus. Kıza yeni kasetler getirmesinin sebebi, onun müziği gözlerini kapatarak büyük bir dikkatle dinlemesiydi. Bu da Angus'un onu fark ettirmeden uzun uzun seyretmesini sağladı.

Bu gece, yemeklerini bitirip teybi açtıklarında, Angus kızıl kadife kanepeye yerleşirken Victoria gözlerini kapatıp bacaklarını uzatarak deri koltuklardan birine oturdu. Aşınmış jean pantolonu öylesine eskimişti ki, kemere ihtiyaç duymaksızın vücudunun biçimini alıyordu. Özenle fırçalanmış düz saçlarının üzerine döküldüğü koyu şeftali rengi eski kazağının dirsekleri iyiden iyiye yıpranmıştı. Saçları yelken gezisindeki bir kız kadar dağınıktı; Angus'un kalbini çarptıracak kadar saflık ve gençlik doluydu. Onun, yumuşak yanağını okşamanın, uzun, düzgün boynunu öpmenin nasıl olacağını hayal etti acıyla Angus. Odayı dolduran hava ona dokunabilme arzusuyla yoğunlaşıp dumanlanmış

gibi geldi, ama kendini müziğe kaptıran Victoria bundan habersiz görünüyordu.

Vivaldi odayı doldurur doldurmaz, Victoria aynı zamanda gözleri kapalıymış gibi görüldüğünü aynadaki provalarından bilerek, kirpiklerinin altından Angus'a baktı. Kum rengi ipeksi saçlarını öpmek için dayanılmaz bir arzu duyarken Angus'un yüzünün ifadesiz olduğunu, hiçbir şey yansıtmadığını düşündü. Kanepede huzursuzca kıpırdandı. Pozisyonunu değiştirdikten birkaç saniye sonra, neredeyse öfkeli bir tavırla, ona hiç de uymayan bir biçimde Angus'un bacak bacak üstüne attığını gördü. Victoria derin bir nefes aldı, hâlâ onu izlerken bir dakika bekledi ve sanki sırtında bir ağrı varmış gibi alt dudağını ısırıldığını ve bacaklarını öncekinden daha sıkı biçimde birbirine yapıştırdığını gördü. Evet, diye düşündü, evet, yıllardır beklediği an gelmek zorundaydı, zamanı gelmişti, zamandan da öte, büyük an ve şimdi, heyecanını gördüğü ve kontrolünün derecesini ölçtüğü bu gece bir şey olmazsa bir daha asla olmayabilirdi, bir daha asla yemeğe gelmeyebilirdi. Ama Vivaldi hâlâ devam ediyor ve Angus hâlâ kıpırdamadan oturuyordu.

Victoria'nın aralarına özenle yerleştirdiği mesafe öyle geçilmez bir hal almıştı ki, sanki havayla değil de katı bir maddeyle doldurulmuş gibiydi. İkisi de yıllarca korudukları alışkanlıklarının etkisiyle donmuşlardı. Angus asla ilk harekette bulunmayacaktı. Vivaldi'nin ölçülü müziğine bir saniye daha dayanamayacağını hissetti Victoria.

Sabırsızlığının ıstırabı, yıllardır kendini tutmanın, insanüstü kararlılığının taşınmaz yüküyle, yeni bir kaset arama gibi bir şeyler geveleyerek koltuğundan fırladı ve en yakın kitaplığa dayalı duran kütüphane merdiveninin üçüncü basamağına tırmandı. Gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı yaşlarıyla sırtı Angus'a dönük, rafı karıştırdı. Birden onun ayak seslerini duydu ve aniden adamın kolları belini kavradı. Pantolonunun fermuarını aradığını hissettiğinde ne kıpırdadı, ne de konuştu, yalnızca düşmemek için merdivene tutundu. Ne isterse yapsın, diye düşündü, oh lütfen ne isterse yapsın. Angus onu kendisine çevirip susamış dudaklarını önünde kendisi için açılmış karanlığa gömdüğünde, kızın sessizliği onun yerine konuştu.

Merdivenin üstünde dakikalarca kaldılar. Angus başını karnına dayayıp kavuran dudakları ve kıvrak diliyle bütün vücudunu keşfederken Victoria'nın sessiz yardımı herhangi bir kelimedenden daha güçlüydü. Kızın bir an için dengesini yitirip arkaya düşer gibi olduğunda tutundu-

ğu saçlarından birkaç tel koparmış olmasına aldırmadan, kızın onu beklemeden doyuma ulaşacağını anlayana kadar sarılmaya devam etti. Onu kucağına aldı ve daha önce hiç görmediği yatak odasına taşıdı. Pek çok kez düşlediği biçimde yatağa yatırdı ve bir canı kadar aç bir şekilde kendi giysilerini ve kızın kazağını çıkarıp sütyenini göğüslerinden çekerken, yüzünü ve ağzını çılgın, vahşi, aceleci öpücüklerle örttü. Yumuşaklıktan hayli uzak, sertçe ve kabaca sarıldı. Victoria da en az onun kadar vahşice Angus'a sarıldı. Angus'un son düşüncesi okşamalara, konuşmaya, öpücüklerle daha sonra çok zaman olacığıydı ve organını eliyle kavrayıp kendisinin bile şaşırdığı bir şiddetle Victoria'ya bastırdı.

"Evet!" Victoria'nın söylediği ilk kelimeydi ve Angus'a hayatının en güzel orgazmını yaşatan bu olmuştu. Sonra yana çekildiğinde kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Bu şekilde uzun süre kaldıktan sonra kendine geldiğinde kıpırtısızca yanında yatan Victoria'nın hâlâ nefes nefese ve gergin olduğunu fark etti.

"Ya sen...?"

"Hayır," diye fısıldadı ve Angus onu az önce oturma odasında ulaştırmak üzere olduğu doruğa yeniden getirebilmek için eğildi. Victoria'nın bacaklarını bu kez daha nazik hareketlerle araladığında çarşafın üzerindeki kan izini gördü. Birden kendi vahşiliğinin, bencilce acımasızlığının farkına vararak "Seni incittim!" diye haykırdı.

"Ben istedim." Sesi kırılğan, incinmiş, sayıklar gibi çıktı.

"Kanıyorsun."

"Evet."

"Sen... demek bu ilkti!" İnanamıyordu.

"Elbette."

"Victoria! Beklemiş... beklemiş olamazsın!"

"Kendime her dokunduğumda... seni düşündüm."

Bunu söylerken boğazından tamamen kadınsı, küçük bir kahkaha kopmuştu. Angus ulaşılmaz bir duygu seline kapıldığını hissetti; tarifsiz bir zevk, müthiş bir gurur, tatlı bir aşk ve dayanılmaz bir merak. Yani taşınması çok güç, ilkel ve derin duygular. Angus bu duyguların etkisiyle ona yeniden sahip olmak, ağlatana kadar canını yakmak, dudakları patlatıncaya kadar öpmek, yatağa bağlamak ve yeniden birleşmek, tükeninceye kadar bunu sürdürmek istiyordu. *Kendime her dokunduğumda seni düşündüm.* Yeniden sertleştiğini hissettiğinde, aniden hassaslaşan parmaklarını kızın son bir saattir iyice kabaran cinsel orga-

nının kıvrımları arasında dolaştırarak, kendisini isteyen, bekleyen, çağıran bu bedene bu kez tatlı ve dikkatli bir yumuşaklıkla girdi. Bu ikincisinde boşalacağını hissettiği anlarda duruyor ve genç kadının mutluluğunun anahtarı olan sertliğini koruyabilmek için bekliyordu. Victoria'nın orgazma ulaşmak üzere olduğunu hissettiğinde ise derhal parmaklarını okşadıkları yerden çekiyor ve yalvarır bir edayla dudaklarını aralayan Victoria kendini sakince yatmaya zorlayana kadar yerine koymuyordu. Onu beklemişti. Şimdi de onu rahatlatmaya karar verene kadar beklemek zorundaydı. Hiç bu kadar kelimelere ihtiyaç duymadan onu anlayan bir kadın tanımamıştı, kaderini elinde tuttuğu kimse olmamıştı, hiç orgazma ulaşırken sahip olmanın heyecanıyla öldürmek arzusu duymamıştı, ve nihayet kendini tutamayıp yeniden boşaldığında Victoria da uzun zamandır kelimenin tam anlamıyla uzun zamandır beklediği doyuma ulaşmıştı.

Millicent'ın dört günlük Londra ziyareti boyunca Victoria'nın daireesinde buluşmaya devam ettiler. Ofisten mümkün olduğunca erken çıkıyorlar, ayrı ayrı taksilerle eve gelip, kapıyı kendi anahtarlarıyla açıyorlar, içeri girer girmez yatak odasına gidiyorlardı. Birbirlerine duydukları arzu öylesine güçlüydü ki, bir an bile durup ne yaptıklarını düşünmeye zaman bulamamışlardı. Düşünüp plan kuramayacak kadar uyuşmuş, birbirlerinin vücutlarında yaptıkları keşiflerin keyfiyle konuşmaya zaman ayıramayacak kadar esriktiler.

Angus bazen, rutin hayatında hiçbir şey değişmemiş gibi, birkaç saat uyuyup traş olmak, duş almak, giyinmek ve kahvaltı etmek için eve sürükleniyordu. Her zamanki iş toplantılarında mesai arkadaşlarıyla çevrili oldukları saatler kâbus gibi geçiyordu. Victoria'nın vücudu giysilerinin ciddi hatları ardında gizliydi ve birisi onun renkli yüzünü inceleyecek olsa bile, bütün düşüneneği gece iyi uyuduğu ya da her nasılsa güneş banyosu yapabildiği olurdu. Angus şirketi birkaç günlüğüne otomatik pilotta idare edebileceğini anlamıştı. Aynı toplantıda bulunmak zorunda olduklarında asla göz göze gelemiyorlardı; bir grup Oak Hill yöneticisiyle yemek yediklerinde lokmaları yutmakta güçlük çekiyorlardı, ama çevrelerindeki Angus Caldwell ve Victoria Frost'da her zamanki etkin, güçlü, işini bilir işadamı tavırlarının dışında bir şey görmüyorlardı.

“Şimdi ne olacak?” diye, annesinin dönüşünden bir gece önce sormaya zorladı kendini Victoria.

“Bütün düşünebildiğim beraberliğimizi nasıl sürdürebileceğimiz. Oturup... şehir dışına çıkmasını *bekleyemeyiz*. Bu söz konusu olamaz.”

“Ama sizin neredeyse her gece birlikte olduğunuz sosyal bir yaşamınız var. Uydurabileceğin hiçbir bahane yok.”

“*Ne yapacağımı bilmiyorum.*” Yatakta doğruldu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü Angus.

Victoria’nın korktuğu ve beklediği gibi, Angus henüz hayatını değiştirmeye hazır değildi. Kendisiyle yeni bir yaşama başlamak için öncesini alaşağı etmesi gerektiğini görmeyi kabullenememişti. Kazandığı her şeye sırtını dönmeye gerektiğini, Victoria’nın kendi sevgisiz, özverisiz, doğallıktan uzak, cezasını çoktan çekmesi gereken annesinin yerine geçeceğini kabullenmesi için daha erkendi. Ama Angus daha otuz dokuz yaşındaydı ve önlerinde çok uzun zaman vardı. Victoria bekleyecekti. Beklemek, beklemek. Şimdi Angus’un kendisine olan duygularından eminken beklemek daha kolay olacaktı. Zaten on altı yaşından beri beklememiş, onu sadece aşkı ve arzusu ayakta tutarken bütün o azap dolu yıllar boyunca sabretmemiş miydi? Gerçekleşmeyeceğini bir saniye bile aklına getirmedeği zaferine bu denli yaklaşmışken tek bir yanlış adım atmamalıydı. Yavaş yavaş da olsa Angus’u annesinin elinden alacağını biliyordu. Angus bunu ister bilsin ister bilmesin, onu gördüğü ilk andan itibaren o Victoria’ya aitti.

“Ofise yakın bir yer tutabiliriz,” dedi Victoria tereddütle, sorunun üzerinde uzun süre boyunca düşünmemiş gibi. “Fırsat buldukça orada buluşuruz... öğle yemeğinde ya da gün bitiminde, sen eve gitmeden önce bir müşteriyle bir şeyler içiyor ya da briç oynuyor olabilirsin. Bir saatlik boşluk yaratabiliriz.”

“Oh Tanrım, sevgilim!” Yüzünü onun omzuna gömdü. “Bir saat! Bir saat hiçbir şey değil ki!”

“Başka seçeneğimiz var mı?” dedi Victoria.

“Yok,” diye inledi adam, “yok.”

Angus birkaç gün içinde, ofise taksile beş dakika mesafede mobilyalı bir daire ve bir gündelikçi tutmuştu. Kılı kırk yaran planlar yapıp karşılıklı olarak randevularını atlatarak ya da akşam beşten sonra burada buluşuyorlardı. Ancak yoğun iş tempoları nedeniyle birbirlerine ayırabildikleri bu zamanlar inanılmayacak kadar kısa ve çıldırtıcı derece-

de önceden bilinmeyen anlarda oluyordu. Caldwell'ın ilkbahar başından sonbahar sonuna kadar Southampton'da geçirmeyi âdet edindikleri hafta sonları ise en dayanılmaz olanıydı. Gerçekten özgürce birbirlerinin kollarında olabilmek için Millicent Frost Caldwell'in kısa şehir dışı seyahatlerini beklemeleri gerekiyordu.

Neredeyse bir yıl geçti ve birbirlerine duydukları arzu buluşmalarının beklenmedik biçimde her ertelenişiyle, sıcak yataklarında bir saat yatamadan kalkıp genel ifadelerini her takınışlarında biraz daha arttı. İçlerindeki açlığı asla gidermeyen, ama bir bağımlılığa dönüştüren bu düzensiz kavuşmalar aşklarını körükleyerek bir yangına çevirmişti.

“Millicent'a dokunamıyorum,” diye itiraf etti Angus. “İlk beraberliğimizden beri ona dokunmadım.”

“Bir şey söyledi mi?” diye sordu Victoria. Kafasının içinde ona söyle, Tanrı aşkına, anlat diye bağıyordu.

“Hayır, fark etmezlikten geliyor. Belli ki kendini kör etmek istiyor, bilmek istemiyor,” dedi Angus ve Victoria dehşetle onun sesindeki rahatlamayı fark etti.

Kısa bir süre sonra, 1981 kışının başında, Victoria Oak Hill işinin başına geçtiğinde, kendisine bu kadar yakın çalışan ve her istediğinde yanına koşan bir sevgili ve hiç soru sormayan bir eşe sahip olmanın Angus'a çok rahat geldiği gerçeğiyle yüzleşti. Belki onu biraz kıskırtmak gerekiyordu.

“Anne, bu yıl Noel'de bir haftalığına Jamaika'ya gelmeyi düşünüyordum... yani bana da bir yeriniz varsa?”

“Çok mutlu oluruz,” dedi Millicent şaşkınlığını gizleyerek. “Birini getirmek ister miydin?”

“Bunu düşünmemiştim ama, işin aslı, isterim. Özel biri değil, en azından şimdilik, boşuna ümitlenme, ama partide biri daha olacak. Sağ ol anne.”

Telefonda konuşurken, bunu neden kendisinin düşünmediğine şaşıttı Victoria. Bir ürünü her ne pahasına olursa olsun satmak için Millicent Frost'a güven. Boş geçen birçok akşamında yalnız kalmamak için, kendilerini ona sunmaya devam eden şık adamlarla çıkmaya devam etmişti. Tanıdıkları diğer bekâr, kariyer sahibi kadınlarda sezdikleri ihtiyacı doğan küçük bir dokunuştan bile kaçan bu gizemli genç kadının ilgisini çekememekten ötürü hayal kırıklığına uğruyorlardı. Victoria Frost'un harika bir işi vardı, her yıl daha da çekici oluyordu ve hiç kim-

seyile ilgilenmiyordu... neredeyse yirmi dokuzuna gelmiş biri olarak nasıl doğru erkeği bulup dünyada hak ettiğı yeri almak konusunda endişelenmezdi? Güzel bir caddede bile olmayan küçük evine kapanıp kalmaktan ne zevk alıyordu? Her ne kadar memnun görünse de bekâr hayatı onun kaderi olamazdı; böyle bir yaşam onun gibi kızlara uygun değildi; zeki, zengin ve evet, güzel olan. Evet, güzel. Çünkü Victoria Frost ilerleyen yıllarla birlikte çok güzelleşmişti. İnsanlar onun nihayet gerçek güzelliğine kavuştuğuna karar verdiler.

Victoria, birçok hayranının arasından en çekicisini, Amory Hopkins'i seçti. Otuz beş yaşında boşanmış bir borsa simsarı, yeterince zengin, çocuk engeli olmayan, uzun boylu, yakışıklı, zarif ve esprili. Sportif faaliyetlerden anlar, dansetmeyi iyi, giyinmeyi daha iyi bilirdi. Yatakta da diğer insanlardan üstün olduğunu düşündürüyordu. Victoria'nın davetini memnuniyetle karşıladı. Annesinin de bu genç adama içinin eriyeceğini bilen Victoria, Angus ne kadar bozulursa o kadar iyi olacağını düşünüyordu.

Montego Körfezi'nin yanındaki malikânede geçirdikleri bir hafta boyunca Victoria sahip olduğu bütün silahlarını kuşandı. Bahçe köşelerinde flört etmek bunlara dahil değildi. Hiç ilgilenmediğı bir sanattı bu, ama Amory Hopkins'i dikkatle dinlemesinin, herkesten uzakta bir yerlerde onunla uzun uzun sohbet etmesinin Angus'ta açtığı yaralar hiçbir koketçe numaranın beceremeyeceğı kadar derindi. Angus, Victoria'nın hafif kahkahasını duyduğunda, ya da bir konuyu vurgulamak için Amory'e doğru eğildiğini, pırıltılı saçlarını parmaklarına dolayarak ensesinde topladığını gördüğünde kıskançlıktan titriyordu. Genç kadın her zamanki stilinin dışında, incecik yazlık elbiseler giyiyordu. Astarsız kıyafetlerinin altından iki yana sallanan diri göğüsleri, bikinisinin çizgileri arasından sımsıkı kalçaları seçilebiliyordu. Mini elbiselerinin altında upuzun bacakları Angus'un kalbini doğrayan keskin makaslara dönüşüyordu.

Victoria annesine nazik davranıyordu. Diğer konuklara da nazik davranıyordu. Angus'a özellikle nazik davranıyordu, yıllardır üvey babasıyla aralarında şefkatli bir baba kız ilişkisi varmış gibi. Odasında yalnız kaldığı her an müşteri ilişkileriyle geçirdiğı yıllardan edindiğı nezaleti ikinci bir deri gibi üzerine geçiriverme alışkanlığı için kendini kut-

luyordu. Nazik ve çekici olmayı başaramayan hiçbir müşteri temsilcisi ister işin başında olsun ister zirvesinde, bu piyasada tutunamazdı.

Amory Hopkins, eğer Victoria kendisiyle sevişse onu olduğundan da çekici bulurdu, ama yalvarsa bile kadın buna yanaşmazdı. Onu öpmesine, boynuna ve kollarına dokunmasına izin vermiş, bir seferinde de herkesle beraber havuz başındalarken erişebildiği her yerini güneş yağıyla ovdurmuştu, ama annesinin evinde yalnız yatmasının uygun olduğunda ısrar ediyordu.

Angus'la sadece bir kere öğleden sonra kapalı havuzda buluşabildi. Geldiği sırada Angus, orada durduğu birkaç dakika içinde onu nasıl titreyene kadar öpeceğini, kabinlerden birine götüreceğini, kapıyı kilitleyeceğini, eteğini çıkaracağını ve onunla birleşeceğini düşünüp uyarılmış olarak bekliyordu. Kendisine çektiği acı için bunu hak etmişti. Bu buluşmanın düşüncesiyle Victoria'nın da başının döndüğünü biliyordu. Seviştiklerinde onu tam orgazma ulaşacağı anda bırakıp gideceğine, kıvrılır halde bırakacağına kendi kendine söz verdi. Acı çeksün, dedi kendi kendine, benim bir haftadır hissettiğim ve tatmin edemediğim heyecanımın aynısını tatsın. Bırak yine kendi kendine dokunsun ve beni düşünsün, diye içinden geçirdi endişeyle dişlerini gıcırdatarak beklerken.

Victoria havuzun bulunduğu binaya girdi ve derhal kollarına atıldı. Genç kadın her iki elini birden adamın mayosunun içine daldırmadan önce, Angus onu sadece bir kere öpebilmişti. Mayonun içindeki elleri sertleşmiş cinsel organı kavrayınca Angus hiç de önceki planlarını uygulayamadan boşalmak üzere olduğunu anlamış ve donakalmıştı. Victoria tam bu sırada binaya giren birilerini duymuşçasına irkildi ve geriye sıçradı. Ellerini mayodan çıkardı, arkasını döndü ve geldiği kadar büyük bir hızla koşarak binadan çıktı.

Evin merdivenlerini uçarcasına tırmanırken onun ne kadar acı çektiğini biliyordu Victoria, çünkü kendisi de onun kadar acı çekiyordu. Onu içine alabilmek için her şeyi vermeye hazırdı; şu anda kazandığı zafer hariç.

1982'yi karşıladıkları yeni yıl partisinin hemen ardından New York'taki dairede ilk buluşmalarında, "Bunu kasten yaptığımı bilmediğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı Angus. "Çok alçaklaştın!"

“*Senin* bir hayatın var. Benim yok,” diye sakince yanıtladı Victoria adamın öfkesinden etkilenmeden.

“*Bizim* bir hayatımız var!”

“Bu yetmez. Bu kadar aızıyla yetinemem.” Victoria bir sohbet havasında konuşuyordu.

“Ulu Tanrım, elde edebileceğimizin hepsi bu, bunu anlamalısın.”

“Hayır.” Elinde eldivenleri, sandalyenin ucunda otururken çayını bekleyen bir hanımefendiyi andıran Victoria, kesip attığını belirtir bir edayla başını salladı. Angus, onun da en az kendisi kadar arzulu olacağını ummuştı, ama Victoria hiç böylesine seks duygusundan uzak görünmemiştir. Ona doğru yürürken, hâlâ kendisiyle oynadığını düşündü. Hızla kendine çekti, dudaklarını öptü, saçlarını tutan tokaları çekip çıkardı. Tayyörünün ve bluzunun düğmelerini çözdükten sonra, genç kadını en çok tahrik eden biçimde göğüs uçlarını emdi. Victoria her şeye izin verdi, kendisini kanepenin üstüne yatırmasına, soymasına, di- liyle istediği kadar ıslatmasına, bacaklarını ayırmasına ve içine girmesine. Ama en ufak bir karşılık vermedi. Angus şimdiye kadar duyduğu en şiddetli heyecanla ona sarıldı. Kadın ne kadar kendine hâkimse, o da o kadar çıldırıyordu. Bittiğinde yalnızca, “Bu sana yetti mi?” dedi Victoria.

“Lanet olsun, hayır. Sana yetti mi?”

“Sana verebileceğim yalnızca bu kadar,” dedi soğuk bir sesle. “Gitmek zorundayım. Bu gece Lighthouse Balosu var ve eve gidip hazırlanmalıyım.”

Kıpırdamaksızın, hatta tek bir şey düşünmeksizin kalakalan Angus, Victoria’ın eşyalarını toplayıp çabucak giyinmesini izledi. Saat daha beş buçuktu, bu kadar acele etmek zorunda değildi, daha bir, hatta bir buçuk saatleri vardı. Haftalardır orgazm olmamıştı. En azından kendisinin bildiği kadarıyla. Bu kız, kendisini uyarılmış ama tatmin edilmemiş olarak nasıl bırakabilirdi? Kıskançlıktan titreyerek sorarken, kendini küçük düşürmeyi göze aldı: “Seni baloya kim götürüyor?”

“Amory değil. Tanımadığın biri.” Ve onu korkunç bir umutsuzlukla bırakarak gitti.

Angus giyinebilmekten bile aciz bir halde yalnızca sabahlığına sarınarak, sıcak odada titreyerek ve olanları anlamaya çalışarak uzun bir süre kanepede oturdu. Onunla dans edecek ve gözlerine bakarak gülümsemesini görecekti erkeğe duyduğu kıskançlık ve şu anda onu tekrar

almak için her şeyi vereceği vücudunun ona karşı duyduğu susuzluk arasında ikiye bölünmüştü.

“*Senin bir hayatın var,*” demişti ona. Gerçekten de vardı. Uyandığı andan uyuduğu ana kadar, dolu bir hayatı vardı; dev bir şirketin bütün hazinelerinden sorumlu olduğu, her birisiyle şirketin en iyi uzmanlarının ilgilenmesine rağmen özel ilgi bekleyen müşterilerin isteklerini karşılamak için her dakikasını vermek zorunda olduğu bir hayatı; aynı uzmanların ve müşteri temsilcilerinin ve yaratıcı takımların müşterilere sunmayı planladıkları kampanyaların son onayını almak için kendisine ve Millicent’a baktıkları bir hayatı; kendisi gibi adamların iş ilişkilerini pekiştirdiği sporların yapıldığı bir hayatı; gittikçe genişleyen bir kalabalığı ağırlayıp davetlerine katılmasını, uluslararası şubelerine ve başka şehirlerdeki müşterilerine yetişmek için sürekli yolculuk yapmasını isteyen bir hayatı... reklamcılıktaki en önemli adamlardan biri olarak koruması gereken pozisyonunun ve başarılarının bedeli olan bir sürü zorunluluğun ağırlığı altında ezildiği bir hayatı vardı.

Angus Caldwell, bu şartlar altında Victoria’ya ayırabileceği zamanın birkaç saatten fazla olamayacağını anladı. Ona daha fazla ne verebilirdi?

Farzet ki, dedi kendi kendine, farzet ki Millicent’dan boşandın. Düşün ki şirket bir kargaşaya sürüklendi ve tıkr tıkr işleyişi bir süre için sekteye uğradı, olabilecek en büyük gürültü koptu. Ne olursa olsun, en iyi müşterilerin ve personelin hiç değilse bir kısmı seninle beraber kopacak ve biraz daha küçük çaplı olsa da, kendi şirketini kurabileceksin. Zamanla genişletebilirsin bile. Evet, bu senaryo tamamen uygundu. Birkaç ortağı olan pek çok şirket aynı şekilde zamanla bölünmüş ve ortakların herbiri kendi şirketiyle yoluna devam etmişti.

Parlak, popüler karısı Millicent’dan boşanıp başka bir kadınla, yirmi yaşında biriyle bile evlenmeye hakkı vardı ve arkadaşlarının çoğu ve müşterilerinin bazılarının kaybından başka bir riski olmazdı. Millicent’ın yaşı ve başarısındaki rolü düşünüldüğünde, kalpsiz olarak değerlendirilebilirdi belki, ama insanlar daima bir evliliğin gerçek içyüzünü bilemeyeceklerini gözönünde bulundurlardı. Taraf tutmaktan nefret ederlerdi.

Ama Millicent’dan boşandıktan sonra Victoria’yla evlendiğini farzet, diye düşündü Angus ve dehşetle Victoria’nın niyetinin evlilik oldu-

ğunu anladı. Kısacık buluşmalarla onu memnun edebileceğini düşünmekle korkunç bir aptallık yapmıştı.

Evet, eski karının ilk ve tek kızıyla, seni en iyi tanıyanların onu yeşil mini elbisesi içinde annesinin tek nedimesi olarak kilisenin merdivenlerinden inen uzun boylu, güzel bir yeniyetme olarak ilk gördükleri andan beri, on üç yıldır senin üvey kızın gözüyle baktıkları genç kadınla evlendiğini düşün.

Hayır! Asla! O, Angus Caldwell, bunun ensest olmadığını biliyordu. Victoria ile arasında kan bağı yoktu. Onu evlat edinmemiş, bunu düşünmemişti bile. Onu ilk gördüğünde on altı yaşında olduğunu biliyordu. Gençlik yıllarında uçaklar ve trenler arasındaki birkaç fırsat dışında hiç aynı çatı altında kalmadıklarını biliyordu. Annesinden ne kadar uzak olduğunu, bu altı yıl içinde kolejden mezun olmadan önce onu ne kadar az gördüğünü biliyordu. Yirmi yedi yaşına gelene kadar ona dokunmadığını biliyordu. Bu on bir yıl içinde, onu asla bir üvey kız olarak görmediğini biliyordu. Onun dairesindeki masum akşam yemekleri sırasında bir kere bile kimin kızı olduğunu düşünmemişti. Ve sonra... hayır, asla. Özellikle bundan sonra.

Oh, bütün bunları biliyordu, ama hiçbirinin önemi yoktu. Tek birinin bile. Hiçbirini kendine açıkladığı inandırıcılıkla açıklayamazdı. Skandal koptuğunda bunların *hiçbirini*, *hiçbirini* kanıtlayamazdı, insanlar bunu duyup kendisi öldükten sonra bile bitmeyecek olan spekülasyonlara başlardı. Tanıdığı herkes, kulüplerdeki bütün üyeler, ona güvenen bütün müşteriler onun doğaya karşı bir suç işlediğini düşüneceklerdi. Üvey kızıyla yatan bir adam. *Üvey kızıyla kim bilir ne zamandır düzüşen bir adam*. Karısını en aşağılık biçimde aldatan bir adam. Toplum dışına itilmesi gereken bir adam. Akli başında herkesin uzaklaşması gereken bir adam.

Victoria'dan vazgeçmesi gerektiğini bütün açıklığıyla görebiliyordu Angus. Bugüne kadar seks onu mantıklıca düşünemeyecek kadar sersemletmiş ve körleştirmişti. Hayatındaki en büyük hataya sürüklemişti kendini. Ama bundan dikkatli bir biçimde kurtulacaktı, büyük bir özenle, böylece hiç kimse, *hiç kimse* bunu bilmeyecekti. Victoria onun için önemli olan her şeyi alacak, bütün hayatını yıkacak güce sahipti. Onun felaketi olabilirdi.

Sonraki aylar boyunca, her buluşmalarında Angus Caldwell ortak geleceklerini gündeme getirmeye çalıştı. Victoria'nın bu şekilde devam

edemeyeceğini anladığını söyledi. Kendisi de aynı fikirdeydi. Birbirine bu derece âşık iki insanın evlenememesi, beraberliklerini gizlemek zorunda kalması bütün insani duygulara aykırıydı. Ama, Tanrı aşkına, sabırlı olmak zorundaydılar, bunu anlamalıydı. Mümkün olduğunca pisliğe bulaşmadan bir arada olmanın bir yolunu bulmalıydılar, öyle değil mi? Akıllı sevgilisi bu gerçeği görebiliyor olmalıydı. Hayır, onun başka erkeklerle görünmesi gerektiğini anlıyordu, bunu yapmazsa garip olurdu, ama onlarla yatmadığını bildiği halde kıskançlığını yenemiyordu, bu kıskançlığını bağışlamalı ve ona hiçbirinin kendisine, biricik sevgilisine dokunmayacaklarına söz vermeliydi.

Evet, kuşkusuz ona güveniyordu, onu ne kadar uzun zaman beklediğini de biliyordu ve bütün istediği özgürlüğünü kazanabilmesi için en iyi yolu bulmasına izin vermesi, bu arada kendisini aşkından, öpücüklerinden ve birlikte olmanın mutluluğundan mahrum etmemesiydi. . . Buna bir daha dayanamazdı. İşin çok uzadığını biliyordu, ama geleceklelerini birkaç haftada, hatta ayda kuramazdı. Gelecek doğum gününde yirmi dokuz yaşında olacağını biliyordu, ama o zamana kadar işe yarar bir plan kuracağına söz veriyordu. Hayır, Victoria şimdi kalkıp gidemezdi, Angus bu kadar uyarılmışken gidemezdi, hayır, kendisine bir kere daha sahip olmasına izin vermek zorundaydı, tek istediği buydu.

Angus çıkış yolu ararken bir yıl daha kazandı.

“Los Angeles! Ciddi olamazsın! Neden oraya gitmemi istiyorsun?” diye bağırdı Victoria.

“*Bizim* gitmemizi istiyorum. . .”

“Ama. . .”

“Sevgilim, sus ve beni dinle. Los Angeles aradığımız çare, neden daha önce görmediğimi bilmiyorum. Yeniden başlamak, yeni bir hayat kurmak, birbirimize ve işimize sahip olabilmek için bir şans ve. . .”

“Ama niye önce ben gidiyorum, yalnız başıma, sensiz?”

“Çünkü bu kadar büyük bir işte adım adım ilerlenilir. Beni iyi dinle Victoria. Caldwell&Caldwell’de çalıştığın sürece şirketin kölesisin. Ama eğer kendi işini kurar, bağımsızlığını ilan edersen, boşanır boşanmaz ben de sana katılırım.”

“Piyasanın üç bin mil uzağında, hiç bilmediğim bir şehirde tek kişilik ufacak bir şirketle işe başlayabileceğimi mi düşünüyorsun? Angus, bu söz konusu bile olamaz.”

“Ya şirketin yirmi milyon dolarlık bir işle açılırsa? Bir sürü genç, gerçek yeteneği çevrene toplayabileceğin böyle bir atılım yeni açılan bir şirket için iyi bir başlangıç olmaz mı? Ben de milyonluk işlerle şirkete katıldığımda burası tam bir güç merkezi olacak. Hem bu Millicent ile aynı şehirde olmaktan daha iyi, değil mi?”

“*Yirmi milyon?* Yirmi milyonu nereden bulacağım?”

“Bunu bana bırak. Ne yapacağımı biliyorum. Bu para olmadan hiçbir yere gitmiyorsun sevgilim ve şimdi B planı üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

Ertesi gün Angus Caldwell, Oak Hill Yiyecekleri’nin başarısı için kendisine çok şey borçlu olan eski arkadaşı ve ilk müşterisi Joe Devane ile bir öğle yemeği ayarladı.

“Joe, bana büyük bir iyilik yapmanı istiyorum.”

“Yaptım gitti.”

“Hayır, o kadar çabuk kabul etme. Yardım edemezsen anlarım, ama Victoria ve annesi arasında çok ciddi problemler var.”

“Bu çok kötü Angus. Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Hiçbir zaman yakın olmadılar Joe. İlişkilerini düzeltmek için çok uğraştım, ama Millicent ile evlendiğimde sorunları her neyse, bunu çözmek için iş işten geçmişti.”

“Bu çok kötü Angus, çok yazık. Bunu hiç fark etmedim.”

“Aile arasında tutabileceğimizi umduk, ama şimdi, neyse ilk sen duyuyorsun ama Victoria ajanstan ayrılmaya kararlı.”

“Allah kahretsin! İşte bu gerçekten *berbat* bir haber! Bu kıza ne kadar güvendiğimi biliyorsun. O benim en önemli elemanım. Ayrılması korkunç bir şey, korkunç. Ama ben ne yapabilirim? Onunla konuşmamı mı istiyorsun? Lanet olsun, Angus, eğer onu sen tutamıyorsan, bunu ben nasıl yaparım?”

“Seninle konuşmak istediğim de bu Joe. Victoria Caldwell’den ayrıldığında Los Angeles’a taşınmak istiyor. En iyi yaratıcılarımızdan bir kaçını alıp kendi şirketini açmayı planladığını biliyorum. Ve biz onu durdurmak için bir şey yapamıyoruz.”

“Hay aksi! Hale bak! Sana da imrenmiyorum, ama kendi adıma çok üzgünüm. Bu kıza *ihtiyacım* var, onun yaptığı reklamlarla bir sürü en iyi reklam ödülü kazandık, yiyecek satışlarımız da çok arttı.”

“Bunu bilmediğimi sanma. Yapacağın şu Joe. İşin bir kısmını ona verir misin? Şu ‘üç düşük kalori’ işini düşünüyordum.”

“İşi senden çekmek mi? Yirmi milyon doları sana *iyilik* olarak geri alıp yeni bir şirkete vermemi mi istiyorsun? Sen delirdin mi Angus?”

“Tam tersine. Victoria ayrıldığında bu teklifi sana zaten kendisi yapacaktır. Bu atması gereken mantıklı bir adım. Sekiz yıl önce, şirkete ilk girdiği günden beri senin işinle ilgileniyor. İşin içinde büyüdü ve senin pazarlama elemanlarıyla mükemmel bir uyumu var.”

“Eh, bu daha kötü ya.”

“Joe, işi ona vermeyi isteyebileceğini sanıyorum, ama bunu yapamayacak kadar bana bağlısın.”

“Lanet olsun ki bu doğru. Seninle şu anda yüz milyonluk iş yapıyor olmalıyız Angus.”

“O civarda Joe, yüz milyona yakın bir iş. Ama benim düşündüğüm Victoria’nın şirketten temiz bir şekilde ayrılması. Eğer almaya hakkı olduğu birkaç işi beraberinde götürebilirse, bunca yıldır deli gibi çalıştığı şirketten hak ettiği tazminatı aldığını düşünecektir. Böylece şimdiki durumunun biraz yumuşayacağını ve Millicent ile arasındaki sorunları kan davası haline getirmeyeceğini umuyorum.”

“Çok haklısın! İlginç, Angus, bu çok ilginç bir düşünce. Bir çeşit önce davranma taktiği mi bu?”

“Kesinlikle.”

“Millicent da aynı fikirde mi?”

“Millicent bunu düşündüğümü bilse... unut bunu Joe, hayatımı kötüleştiremem. Evde herkes gergin. Aslında, karım ve Victoria birbirleriyle konuşmuyorlar. Ortalığı yumuşatmaya çalışan benim. Sana güveniyorum Joe, kararın ne olursa olsun, kimseye söz etme.”

“Lanet olsun, beni tanıyorsun. Bak Angus, bana düşünmem için bir iki gün ver. Hazmetmesi çok zor, ama, başka yollar da var. Hem Victoria’yı, hem Caldwell’i elimizde tutabiliriz. Yine de bana düşünmem için zaman ver. Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin? Yirmi milyon büyük bir para, dev bir ajans için bile.”

“Aylardır başka bir şey düşünmedim.”

“Bu kadar kötü ha?”

“Daha da kötü Joe, daha da kötü.”

“Bomba gibi bir müşteri temsilcisi ve C&C’nin görünürdeki tek va-

risi olduğundan başka Victoria Frost hakkında ne biliyoruz Archie?" diye sordu Byron.

"Daha başka ne bilmek istiyorsun?"

"Şey, ben nasıl bu kadar *dokunulmaz* göründüğünü bilmek isterdim," dedi Byron. "Aşağı yukarı otuz yaşında, yani bizimle aynı yaşta, ama bu kadını ne kadar tanırsam gözüme o kadar kale gibi görünüyor. Bu doğal değil. Bu bir piliç davranışı değil."

"Bu bir piliç değil Byron. Bu pilicin tam tersi."

"Nasıl olur da aşk hayatı olmaz? Olsaydı, etraftaki bu kadar dedikoducuyla, bunu bilirdik. Bunu senden başkasıyla konuşmadım, ama beni rahatsız ediyor."

"Belki lezbiyendir. Bir kadın onlara ilgi göstermediğinde bütün erkekler aynı şeyi düşünmez mi? Emin olduğum şey şu ki, kurcaladığında görürsün ki kimse asexual değildir." Archie daha da ileri gitti. "Asexual cinsiyeti olmayan demektir, kendi kendine üreyen çiçeksi bir bitki gibi. . . Victoria asexual olamaz."

"Belki bu sadece bir oyundur. Belki de bir pavyonda orospu olarak çifte yaşam sürüyor, *Gündüz Güzeli* filmindeki Catherine Deneuve gibi?" dedi Byron umutla.

"Byron, sana Fransız filmlerini izlemekten vazgeçmeni söylemiştim."

"Dört Bunuel filminden sonra avuçlarında kollar biteceğini söylerler," diye yumurtladı Byron.

"Dört!" Archie bağırdı. "Bu büyük uyarıya kulak asmıyor olmalısın, 'Birincisinde filozof, ikincisinde sapık.' "

"Kim söylemiş bunu?"

"Jean Cocteau," diye çabucak cevapladı Archie, Byron'un bunu incelemeyeceğine güvenerek. "Bir de şöyle düşün. Bizim asla Vicky de-medığımız, muhteşem Victoria Frost, özellikle Oak Hill Yiyecekleri'nde bir sürü üst düzeydeki yöneticiyle çalışıyor. Belki son derece kapalı tavırları sadece yüzeydedir. Hepsisi bir oyundur. İş hayatında erkekleri alt edebilmek için kadınların öğrendiği bir yığın yoldan biridir belki de bu."

"Hayır. Bundan daha fazla bir şeyler var, Arch," dedi Byron. Victoria'yla yıllardır bu kadar yakın çalışmasına rağmen, hâlâ onun profesyonel ve bol cilalı diplomatik üslubu nedeniyle en ufak bir samimiyet

kuramamıştı. Ser verip sır vermeme tavrında, emekliliğinden hemen önce en prestijli mevkiine kurulmuş bir diplomat kadar ustaydı.

Son birkaç yıllık zaman diliminde Victoria sadece davranışlarını yumuşatıp sadeleştirmekle kalmamış, daha önceki eğilimlerini de avantgard, kusursuz ve son derece pahalı bir moda rahibesinin dış çizgileri içine hapsedmişti. Kahverengi ve siyahlarını çıkarıp beyaz, ya da taba renkli bir şeyler giydiğinde, etkisi başka bir kadının üzerindeki turuncu ya da eflatun kıyafetin etkisine benziyordu. Görünüşünü yumuşatacak hiçbir şey kullanmıyordu ve fildişi beyazlığındaki düzgün cildini koyu kırmızı bir rujla belirginleştiriyordu. Hem klasik, hem gizemli çizgileri onu erkeklerin meraklı bakışlarından saklamak şöyle dursun, ifade edilmemiş çok önemli bir sırrın varlığını çağırıyordu. Bu güzellikten daha fazla bir şeydi ve onu birlikte çalıştığı herkes için vazgeçilmez bir spekülasyon kaynağı yapmıştı.

Archie ve Byron onda tutku olduğuna emindiler. Ama bu öyle bir tutkuydu ki, demirden bir bariyerin ardına gizlendiğinden ne olduğunu ikisi de anlayamamıştı.

1982 yazının sonlarına doğru, otuzuncu doğum gününden hemen önce Victoria Frost iki adamı evine yemeğe davet etti. Şu son iki yıldır onlar Victoria'yı pek çok kez gayri resmi partilerine çağırılmış olmalarına rağmen, davet edilme şansını ilk defa elde etmişlerdi. Victoria çağrıldığı bütün partilere en küçük bir mahcubiyet alameti göstermeden yalnız gelmiş ve oradan yalnız ayrılmıştı.

Dairenin insanı saran huzuru karşısında şaşalamışlardı. Etraf bekledikleri gibi olmamasına rağmen, böyle görünmez bir zaferin ucuz olmadığını biliyorlardı.

Victoria üstüne sıkıca oturan kırmızı süet pantolonu, erkek kesimi pembe ipek gömleği ve kulaklarında bir çift muhteşem oymalı yeşim küpesiyle kapıda belirdiğinde, Byron ve Archie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Genç kadın saçlarını açmış ve geriye doğru taramıştı. Bu haliyle yalnızca olduğundan on yaş daha genç görünmüyordu, âdeta bambaşka bir insan olmuştu. Bu rahat ve açık insanın ofisteki ulaşılmaz profesyonel ile hiçbir ilgisi yoktu.

Mum ışığıyla aydınlatılmış, oturma odasından hiçbir farkı olmayan küçük yemek odasında hizmetçi tarafından yapılan yemek ve içki servisi boyunca ofis dedikodularından başka bir şey konuşmadılar. Kahve

ve brendi için oturma odasına döndüler. Brendinin gelmesiyle, Victoria sakın bir tonda Caldwell'den ayrılıp kendi ajansını açacağını söyledi.

“Bunu niçin yaptığımı sormayın,” derken yüzünde kararlı bir ifade ve sesinde aniden parlayan bir öfke vardı. “Her ikiniz de bunun anemle aramdaki köklü ve çözülmesi imkânsız problemlerle ilgili olduğunu bilmelisiniz, ama size detaylarını veremem, şimdi olmaz; muhtemelen de asla olmaz. Giderken Oak Hill'in üç işini beraberimde götürüyorum. Bu kampanyaları siz ikiniz yarattınız. Sizi ajanstaki en yetenekli takım olarak gördüğümü biliyorsunuz ve bana katılmanızı istiyorum.”

Şaşkınlıktan donmuş yüzlerini incelemek için durdu bir an. Daha yumuşak bir tonda konuşmasına devam etti. “Bakın çocuklar, eğer beni reddederseniz çok üzüleceğim, çünkü Joe Devane size gerçekten güveniyor. Ama sizi ikna edemezsem başka bir yaratıcı takımı da kabul eder. Başka bir deyişle, gelmenizi çok istememe rağmen, bu iş size bağlı değil. Sizinle ya da sizsiz, *bir şekilde olacak bu*. Bu riski alıp benimle ortak olmak istedikleri sürece, şehirdeki herhangi bir ajanstan herhangi bir yaratıcı takımı alabilirim. Tesadüfen değil, bu üç iş yirmi milyon dolar ediyor. Evet dersiniz, üçümüz yeni ajansta eşit payla ortak olabiliriz.”

“Dur bir dakika Victoria,” dedi Byron, tekliften ve Victoria'nın sunduğu olanaklardan sersemlemiş bir halde. “Ajansı bırakıp yeni bir ajans açmak işin bir yönü, Caldwell işlerini alıp götürmek ise başka. Özellikle senin aileden. Tanrı aşkına!”

“Ama siz de pekâlâ biliyorsunuz ki ara sıra böyle şeyler olur. Bu haksızlık, ama bazı büyük ajanslar da yola böyle çıkmışlar. Bunu düşünün. Bu tarihi bir gerçek.”

“Doğru, daha önce de oldu,” dedi Archie yavaşça. “Ama bunu neden yaptığını sen biliyorsun, biz bilmiyoruz. Joe Devane'in *neden* seninle devam ettiğinin birkaç ayrıntısını veremez misin? Onun işini da ima Caldwell yaptı. Caldwell olmasaydı, o bu çapta bir yiyecek imalatçısı olamazdı.”

“Hayır Archie, bunu açıklayamam. Benimle gelmeyi kabul etmeniz bile. Ama size her şeyin yolunda olduğundan emin olmasam istifa etmenizi istemeyeceğimi söyleyebilirim. Ben de işimi bırakıyorum, geleceğimden vazgeçiyorum. . . bundan daha iyi bir garantiniz olabilir mi?”

“Bunun *nasıl* olacağını söyleyebilir misin? En azından buna hakkımız var,” dedi Byron. Archie’yle beraber çok uzun zamandır kendilerine ait bir ajansın düşünüyordular, ama böyle bir takımın senaryosu akıllarının ucundan bile geçmemişti.

“Basit ve kolay,” dedi Victoria, “üçümüz aynı anda istifa edip yeni bir ajans kuracağız, Frost, Rourke ve Bernheim, ya da Frost, Bernheim ve Rourke; benim adım önce geldiği sürece, gerisi size kalmış. . . ne de olsa, bu benim fikrim. Ayrılmamızdan yaklaşık bir hafta sonra, Oak Hill üç ürünün reklam hakkını yeniden satışa çıkaracak: Answer Çorbaları, Lean and Mean Ekmekleri ve Thinline Tatlıları. Y & R, Ogilvy & Mather ve elbette Caldwell’den fiyat istenecek. Bizim yeni ajanstan da öyle. Yarışma sonunda üç işi de biz alacağız. Kimseyi kandıramayacağımız bir tezgâh, ama kurallara aykırı da değil.”

“Victoria, Byron ve ben bunu konuşmalıyız,” dedi Archie.

“Elbette,” dedi ayağa kalkarak. “Ama cevabınızı yirmi dört saat içinde almalıyım. Cevabınız ne olursa olsun, daima siz ikinizin en iyiler olduğunuzu düşüneceğim.”

Gelecekler, diye düşündü Victoria soyunurken, dayanamayacaklar. Önce razı olmalarını bekle. Sonra, bu iki bekâra Los Angeles’a taşınmaktan bahsedecekti. Frost, Rourke ve Bernheim mi yoksa Frost, Bernheim ve Rourke mi? Yıl sona ermeden herkes yeni şirketi “Caldwell Frost” olarak tanıyacak olduktan sonra ne fark ederdi ki?

“Kazanacaklarından daha fazlasını kaybedecek,” dedi Byron.

“Evet, ama ne olursa olsun Caldwell’den ayrılacak.”

“Caldwelleri doğru dürüst tanımıyoruz. Onlar da bizi yolda görse-ler tanımazlar,” diye belirtti Byron. “En son Noel partisinden beri onları görmedim.”

“Ama yine de bu bir dürüstlük sorunu.”

“Victoria bizim sadakatimizi Caldwell’lerden daha fazla hak ediyor. Onunla çalışıyoruz, ona rapor veriyoruz.”

“Byron, abartıyorsun.”

“Problemlerin çözümsüz olduğunu söyledi.”

“Ama bizim onlarla bir sorunumuz yok,” dedi Archie.

“Ajanslarına ortak da değiliz. Bu hayatımızın en büyük şansı.”

“Çok doğru,” dedi Archie dişlerinin arasından. “Dürüstlüğün bedeli ne?”

“Çok kabarık. Oturup bizim başlattığımız işlerin üstüne başkalarının yatmasını mı istiyorsun? Hayatımızın üç koca yılını ve en iyi fikirlerimizin büyük bir kısmını bu kampanyaya yatırdık.”

“Yani bunu istiyorsun öyle mi?” diye sordu Archie.

“Soruyor musun, söylüyor musun?”

“Biz bir takımımız,” dedi Archie.

“Soruyorsun ve söylüyorsun. Bunu yapmak için ölüyorsun.”

“Sen de öyle,” dedi Archie çabucak.

“İkimiz de istiyoruz ve ikimiz de yanlış olduğunu düşünüyoruz,” diye homurdandı Byron.

“Ama bu olacak, bizimle veya bizsiz. Bunu durduramayız, öyleyse neden içinde olmayalım?”

“Tek bir sebep düşünemiyorum, ahlaki olanlar hariç.”

“Eğer ahlaki gerekçeler bizi bu kadar ilgilendirseydi, reklamcı değil din adamı olurduk,” diye bağladı konuşmayı Archie.

Her şey kelimesi kelimesine Victoria’nın söylediği gibi gelişti, ama Archie ve Byron ülke çapındaki gazetelerin iş sayfalarındaki reklam bölümlerinde ve *Adweek*, *Advertising Age* ve *Wall Street Journal*’da gördükleri ilgiye hazırlıklı değillerdi. Üç ürünün bir ajanstan alınıp diğerine verilmesi, anne kız çatışması olmadığı sürece genellikle satır aralarında geçirilen bir haberdir. Bir sürü gazeteci hanedan ilişkisine benzettikleri olayı dillerine dolamıştı. Ana kız arasındaki, daha önce hiçbir belirtisi görülmeyen bu soğukluk sayfalarca süren yazılara konu olmuştu.

“Piyasadaki spekülasyonlar beni ilgilendirmiyor,” diye açıkladı Archie Byron’a, “ama Victoria’nın, evindeki yemekten sonra bizim efendimizmiş havasından vazgeçeceğini sanıyordum.”

“Bütün olanların pis bir oyun olduğunu mu ima ediyorsun? Bize o teklifi bir defaya mahsus yaptığını ve bir daha asla tekrarlamayacağını söylemesinin?”

“Onu kırmızı pantolonuyla bir kere gördük ve bitti. Demek istediğim, konu giysileri değil, tavrı. Yine her zamanki kırılmaz kabuğuna döndü. Ortak olmamıza rağmen bize hâlâ patronmuş gibi davranıyor. Bu da beni hasta ediyor.”

“Onun için bir şeyler düşünüyor gibisin.”

“Bir şey’ mi, Byron? Kelimeleri kâğıda dökememene şaşmamalı. Yalnızca bir sanat yönetmeni olmana şaşmamalı.”

“Arzu, onunla beraber olma isteği.”

“Dinle Archie, onunla beraber olmak istediğimi kabul ediyorum, sen de istemiyor musun sanki? Yalnızca ben bir kere elde etti mi, artık geri vermeyeceğinden endişe edecek kadar zekiyim.”

“O benim tipim değil By, ama eşit davranılmak isterim, bunun için anlaştık.”

“Ajansı Los Angeles’a taşımayı kabul ettin,” diye hatırlattı Byron.

“Mantıklı geldi. Sen de Frost, Rourke, Bernheim veya FRB demeyi kabul ettin, konuşmanın hızına bakarsak, bunun zararı var mı?”

“Hayır, kulağa daha hoş geliyor. Her neyse, FRB diye anılacak, yine de hantal bir isim. Ve Los Angeles bana da mantıklı geliyor. Burada takılacağım bir şey yok ve ailem San Francisco’da. . . yeni bir başlangıç, yeni bir sahil.”

FRB Kaliforniya’ya gelmesinden hemen sonra, nispeten daha küçük birkaç iş daha aldı. Napa Vadisi’nde muhteşem üzüm bağları, Bugattini Gurme Makarnaları, Kaliforniya Enginar Yetiştiricileri Birliği, sahil şeridinde bir bitkisel çay şirketi, pahalı belsem sirkesi ve zeytinyağı ithal eden bir şirket ve daha birçokları. Hepsi de gıda endüstrisi üzerineydi. İşe paket gıdalarla başlamışlardı ve bu kısırdöngüden kurtulamazlarsa oldukları yerde saymaya devam edeceklerdi. Aldıkları işler toplam on milyon dolar kadar tutuyordu, ilerlemiş sayılabilirlerdi, ama geniş bir ajansın ve büyük işlerin heyecanına alışkın insanlar için pek de parlak bir ilerleme sayılmazdı.

FRB kiralık dairelerde birkaç sancılı ay geçirdi. Sonra Victoria şirketin büyümesi ve yeni elemanların katılması olasılığını göz önüne alarak, ihtiyacın çok ötesinde bir yer kiraladı. Burayı gelecekteki müşterileri etkileyecek biçimde yeniden dekore ettirdi. Genç kadın bir yandan Oak Hill işini takip ederken, bir yandan da vaktinin çoğunu seyahat edip ajansa yeni müşteriler bulmaya harcıyordu. Zamanla tamamen pazarlama koordinatörlüğü üzerinde yoğunlaştı ve Archie ile Byron’u işin yaratıcı kısmında rahatça çalışabilmeleri için baş başa bıraktı.

Victoria bütün seyahatlerine rağmen, Angus’u umduğundan daha az görüyordu. Millicent işleri zorlaştırıyor, diye açıklamıştı, umduğundan daha da zorlaştırıyordu ve eğer ona karşı gelirse, direnecek ve işleri onlar için imkânsız hale getirecekti. Bu kadar ilerlemişlerdi, birazcık daha sabıra ihtiyaçları vardı, birazcık daha zamana. . .

Biraz daha zaman, diye düşündü Victoria suratını asarak Polly'nin getirdiği meyve salatasını iterken. Biraz daha sabır. Sanki şimdiye kadar yeterince sabretmemiş gibi ve biraz daha sabır, sabrı onu kan kaybından öldürene kadar. New York seyahatinde tek bir kere bile görüşmemişlerdi. Annesine duyduğu nefret ve kendisini yerine getirmesi gereken sonsuz sayıda zorunluluktan bir an bile koparamayan Angus'a duyduğu tiksinti bütün ruhunu ve bedenini paramparça ediyordu.

Ve döndüğünde ne bulmuştu? Archie ve Byron, güvenebileceği tek insanlar, onun kim *olduğunu* bilen, onu bu yalnız Kaliforniya sürgünü başlamadan önce tanıyan tek iki kişi, aşırı şık giyinmiş ve muhtemelen reklamcılık hakkında hiçbir şey bilmeyen Gigi Orsini ile yemeğe gidiyor ve vakit öldürüyorlardı. Tanımlayamadığı bir sebepten dolayı annesinin gençliğine benzettiği bir kızla.

7

“New York’tayken Tom Unger adında bir adamla tanıştım.” Sasha’nın Josh’un önemli bir davayla uğraştığına kendini inandırmaya çalıştığı sessiz ve gergin bir akşam yemeğinin hemen ardından açıkladı bunu Josh. Karyolasında uyuyan Nellie’yi seyretme zevkini kısa kesip genç kadını kütüphaneye götürmüştü.

“Oh, Tanrı’ya şükürler olsun!” Sasha, kızgınlıkla karışık bir rahatlamayla bağırdı. “Demek buymuş! Bunu bir daha bana yapma Josh Hillman! Ölümcül bir hastalığa yakalandığını ve haberi nasıl vereceğine karar vermeye çalıştığını sandım. Dün New York’tan geldiğinden beri nasıl görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok; kadercı ve bitmiş. Endişeden deli oldum... ama sormaya cesaret edemedim çünkü vereceğin cevaptan çok korkuyordum.”

“Tom... senin âşığındı.” dedi Josh güçlkle, saklayamadığı bir iç geçirmeyle beraber.

“Öyleydi. E, n’olmuş?” diye derhal yanıtladı, uzun siyah saçlarını öfkeyle geriye atarak. “Seni bu derece rahatsız eden bu mu? Bence asıl iğrenç olan, seninle evli olduğumu bile bile sana benden bahsetmesi. İyice düşmüş olmalı! Ve sen geçmişe dönük aptalca bir kıskançlık yüzünden bana azap çektiriyorsun. Erkekler! Beni hasta ediyorsunuz!”

Oturduğu sandalyeden fırladı. Odanın içinde sinirle bir aşağı bir yukarı dolanırken, göz ucuyla da ilk defa görüyormuşçasına Josh’u süzüyordu. Adamın keskin ağzı, Slav elmacık kemikleri, kısa kır saçlarla çevrili uzun boyu, hüznünlü fakat zarif yüz çizgileri, gözlerindeki hiç alışıksız olmadığı anlam yüzünden birdenbire kendisine yabancı gelmeye başlamıştı.

“Orada öyle oturup, evlendiğimizde bâkire olduğumu sandığımı mı söylemek istiyorsun?” Josh hiçbir şey söylemediği için Sasha sonunda patlamıştı. “Neredeyse yirmi dört yaşında bir kızın bekaret kemeriyle seni beklediğini mi sandın?”

"Hayır. Benim gibi senin de aşklar yaşadığını kabul ediyorum... aşk maceraları, ilişkiler, artık ne diyorsan. Bunu tahmin ettim ve sonra aklımdan çıkardım."

"Öyleyse Tom Unger nereden çıktı? Özür mü dilemeliyim? Ağzındaki baklayı çıkarınca ne dedin ona? Sakin sakin oturdun mu, yoksa ona vurdun mu?"

"Evli olduğumuzu bilmiyordu."

"Ne? Yani Tom Unger sağda solda benden eski zaferlerinden biri olarak mı bahsediyor? 'Oh, bu arada, Sasha Nevsky ile bir ilişkim oldu!' Öyle mi? O sıksa piçi arayacağım ve ona öyle şeyler söyleyeceğim ki, değil benim adımla, kendi adını unutacak. Bayağı olduğu kadar hasta biri olmalı! Ve işe bak, bir zamanlar ondan gerçekten hoşlanmıştım."

"Olay böyle olmadı."

"Nasıl olduğunu bana derhal anlatacaksın Josh, hemen şimdi, ve her kelimesini. Bu pisliği taşıyamam. Orada oturup beni Tanrı bilir neden her bir hücrenle suçlamana izin vermeyeceğim. Tom Unger ile beraber olmak bir suç değil. Kendisi bir suçlu olmuş olsa bile."

Josh güçlkle de olsa, New York'taki yemekte olanları, Westcott, Rosenthal, Kelly ve King'in ofislerinden ayrıldığından beri kafasında cınlayıp duran lanet olası kelimelerin tek birini atlamadan anlattı.

Bitirdiğinde, Sasha gözlerini halının bir köşesine dikmiş, dalgın dalgın kemeriyle oynayan parmakları hariç hareketsizce oturuyordu. Aralarındaki sessizlik bir müddet daha sürdü. Nihayet genç kadın başını kaldırdı ve şefkatle karşısındaki adama baktı.

"Üzgünüm hayatım. Elbette kırıldın. Sana kendim anlatmadığım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Bunları bu kadar kötü bir biçimde öğreneceğini bilseydim... oh, bunu bilmeliydim, sana söylemeliydim. . ."

"Aynı anda üç âşğın olduğunu öğrenmeme mi, *nasıl* öğrendiğime mi üzgünsün? Bunu ne *biçimde* öğrendiğim, bana açıklanış *tarzı* mı önemli olan?"

Sasha "Değil mi?" diye bağırıp ayağa fırladı ve yeniden halıyı adımlaymaya başladı. Bir yandan da karşısındaki kapıyı çalıp telefon etmek isteyen bir yabancıymışçasına ölçüp biçen bakışlarla adamı süzüyordu. "Değil mi?" diye sesinin en sert tonuyla tekrarladı.

"Hayır, Tanrım, değil!"

"Öyleyse ne? Daha önemli olan nedir Josh?"

“*Sen, Tanrı’ aşkına, sen!* Sen bu... *şeyi* yaptın! Saklamaya bile çalışmadın. Unger her adamın diğerlerinden haberi olduğunu söyledi, buna hakkın olduğunu düşünüyordun, hâlâ da öyle düşünüyorsun,” diye kederle bağırdı Josh.

“Oh hayır. Şimdi öyle düşünmüyorum.” Sasha durdu ve büyük bir ciddiyetle ona baktı. Başparmakları ve parmak uçları birbirine değecek biçimde ellerini bitıştirdi ve açtı, açan bir çiçek gibi, soylu geniş alnı parlak ve sorunsuz.

“Bunu hep düşündüm,” dedi yavaşça, “ilk kez bir erkekle beraber olduğum günden beri. Evlendiğimde hayatımın bu bölümü kapanacaktı. Hem de tamamen. Seks için bir çifte standarda sahibim. Sen değil misin? Diğer erkekler değil mi? İnsanların seks için olmasa da başka bir şey için çifte standardı olamaz mı? Bekâr bir kız için normal sayılabilecek şeylerin mutlu bir evliliğe sahip bir kadın için kabul edilemez olduğuna inanıyorum. Bu bir evliliği mahvedebilir.”

“Oh Tanrım, neden anlamıyorsun? Üç erkek! Üç âşik! Seninle bazı... şeyleri... yapmaya hakkı olan üç erkek... ve sen, üç portakalı havada döndüren bir cambaz gibisin, bundan daha fazla bir anlamı yok mu? Bir gün biri, ertesi gün diğeri... oh Tanrım!...” Josh başını ellerinin arasına gömdü.

“Bu böyleydi, Josh, bunun için özür dilemeyeceğim. Dilediğim gibi yapmaya hakkım vardı. Bundan utanmamı bekliyorsan sonsuza kadar bekleyeceksin.” Sasha savunma yapmıyordu, yaptıklarının uygunluğunun ve inançlarına olan bağlılığının bilincindeydi.

“Gerçekten *anlamıyorsun*,” dedi umutsuzlukla Josh. “Anlamak istemiyorsun.”

“Eskiden Büyük Sürtük olduğumu anlıyorum, kendime öyle dedim, ama ne fark eder? Kimseyi incitmedim. Bana ait olduğu sürece özgürlüğümü kullandığım için pişman olmayacağım. Gerçekten hoşlanmadığım hiçbir erkekle beraber olmadım. Beraber olduklarımdan da zevk dışında hiçbir şey istemedim. Onları asla aldatmadım. Birileri için özel olmaktan kaçındım. Seninle karşılaşp âşık olmasaydım, hâlâ bunu yapmaya devam ederdim.”

Sustu, ona bakmasını, onun ifadesini görmeyi isteyerek, ama Josh sandalyesinde kaskatı, yüzünü saklayarak oturdu.

“Neden böyle yaşamaya hakkım olmadığı konusunda bana tek bir iyi sebep göstermeye çalış Josh.” Sasha ısrarla Josh’un üzerine gitmeye

kararlıydı. “Senden, benim sana olan aşkımdan ne götürdü bu? Ben yine senin âşık olup evlendiğin insanım. Büyük Sürtük olarak yaşadığım günler kesinlikle geçmişte kaldı ve asla tekrarlanmayacaklar, ama yine de ben benim, ben Sasha’yım. Bana neden şimdi beni geçmişim için suçlamaya hakkın olduğunu düşündüğünü söyle.”

“Kaç... kaç tane... oldu?” Josh, kelimeler bağırsaklarına kısa kaç sokularak çıkartılıyormuşçasına konuşmuştu.

“Bilmiyorum.” Sasha’nın sesi öfkeyle çınladı. “Saymadım. Şimdi beni alçaltmaya çalışıyorsun, ama yalnızca kendini alçaltıyorsun. Böyle bir şey sormaktan iğrenmelisin. Sana yakışmıyor.”

Josh, “Ama erkekten erkeğe koşmak sana yakışıyordu, değil mi?” diye bağırdı.

“*Bu doğru değil.* Kendime karşı dürüsttüm.”

Sasha’nın basitliği Josh’un soluğunu kesti. Kafasını toparlamak, her şeyi, herhangi bir şeyi onun bakış açısından görmek için daha da öne eğilerek başını salladı. Ama sanki ikisi de derin bir uçurumun iki yakasındaydılar ve şiddetli bir rüzgârın ortasında birbirlerine nazik şeyler söylemeye çalışıyorlardı.

“Josh yalvarırım kukumav kuşu gibi oturmayı bırak. Başını ellerinin arasından çıkar! Bunun *şu andaki* bizle hiçbir ilgisi yok. Bu saçmalık!”

Adam başını kaldırdı ve Sasha onun çarpık yüzünü, kendisinininkilerle karşılaşamayan, ulaşamayan gözlerini gördü. Derin bir sızıyla, bunun saçmalığın çok ötesinde olduğunu fark etti. Aradaki sevgi ne kadar büyük olursa olsun, eşlerden sadece birine anlamlı gelen sebeplerle her şeyin altüst olabileceğini anladı.

“Josh!” diye bağırdı Sasha. “Josh!” Sasha ona koşup Josh’un başını göğsüne basmaya çalışırken dünyasının yıkılmayacağına kendi kendine söz verdi. İhtiyacı olan yalnızca zamandı. Adil bir erkek bunu anlayabilmeliydi ve Josh adıldı.

“Oh Davy, başardık, gerçekten başardık!” Gigi’nin içi içine sığmıyordu. Yemeğe çıkmadan önce kutlamak için bir içki içmek üzere David’i sürüklediği evinin oturma odasındaydılar. Sevinçten deli olmuştu, kazanmış olmanın mutluluğuyla uçuyordu. Temiz bir zafer, müthiş bir zafer, büyük hayır, *çok büyük* bir zafer, reklamcılığa duyduğu bütün şüpheleri sonsuza kadar yok eden bir zafer.

Toplantıdan çıktıklarında, o ve David doğrudan ofise gitmenin hiç de havalarına uymayacağına karar vermişlerdi, özellikle ortaklardan biri onların neşeyle ortalıkta dolanmalarından mutlu olmayacakken.

“Sen başardın,” Gigi’nin koltukta heyecandan kıpır kıpır, oturamaz haline bakıp güldü David.

“Biz başardık ve bütün şerefi bana yıkmaya kalkma, yoksa sana vururum Davy Melville. Şerefe!” Bardağını ona doğru kaldırdı. “Kahrolası yönetici sınıflar, ayağa kalk, Brown Ana, çın çın ve şerefine içmek istediğin her şey. Victoria ‘Pazartesi ayrıntılar için çalışmaya başlayacağız’ dediğinde bu kelimelerinin onu boğacağını düşündün mü?”

“Bayılacağını düşündüm, boğulacağını değil.”

David, Gigi’nin coşkusuna tam karşılık veremiyordu. İşi aldıkları için en azından onun yarısı kadar seviniyordu, ama diğer işlerde olduğu gibi reklamcılıkta da ilk zafer daima en büyük zaferdi. Beş yıl önceki ilk büyük başarısı olan yarım milyon dolarlık bir işi kaptığı zamanı hâlâ hatırlıyordu. Üç gün boyunca ayağı yere basmamıştı.

Bu kış öğleden sonrası içindeki sevinç daha ölçülüydü. Bunun aslında Gigi’nin başarısı olduğunu biliyordu, ama bir ekip beraber kazanır ya da beraber kaybederdi, o halde o da kazanmıştı ve bu yalnız kelimelerle olmazdı; kendisinin fotoğrafları da önemliydi. Ama David sevincini göstermesini engelleyen garip bir baskı altındaydı. Gigi’nin botlarını fırlatıp atmasını, yeleğini çıkarıp bluzunun üst düğmesini açmasını ve geniş kanepeye keyifle yayılmasını izlerken genç kadının ona bu kadar yakın olmasının kendisini rahatsız ettiğini hissetti.

David, Gigi ile ilk defa gerçekten yalnız kalabilmişti. Gigi’nin kendi mekânında bu kadar doğal, içten, yapmacıksız ve hoş olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Genç kadın her hareketini David kendisini çıplak halde düşlesin diye planlayarak yapsa, ancak bu kadar başarılı olabilirdi. İçki koymak için öne eğildiğinde bluzunun altından göğüslerinin çıktığını gördüğünü düşündü. Ona içki getirdiğinde, eteğinin altından kalçalarının birbirine süründüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. Bardağını gösterişli bir hareketle kaldırdığında, kollarının boynuna sarılmak üzere kalktığını ve dudaklarını boğazına götürdüğünü hayal etti.

Çıldırarak üzereydi.

“Nasıl bu kadar büyük bir yer bulabildin?” diye sordu David. Gigi sadece kanepenin yanındaki iki lambayı yakabildiğinden, erken çöken kış akşamı yüzünden oda çok büyük görünüyordu.

“Şans. Kiralık. . . Oh Davy, Sinyora Eleonora Colonna bir melek değil mi?”

“Melek. Yani burada kendi kendine mi konuşuyorsun?”

“İhtiyacından fazla yere alışabilmek çok şaşırtıcı. Of, ama boş ver şimdi bunu. Giorgio... Gianni... Enrico... Onları seviyorum! Birinci sınıf insanlar, değil mi?”

“Mükemmeller. Dinle, Gigi kimseyle görüşüyor musun? Yani, birisi gelip, ‘koltuğumda oturup benim leydimle içki içen bu yabancı kim?’ diyecek mi?”

“Çok nazıkçe söylediğin gibi, ‘kimseyle görüşmüyorum,’” dedi Gigi ve adrenalin düşmesinin yorgunluğunu hissederek esnedi. “Kimse-nin ‘leydisi’ değilim, çok teşekkürler. Kendimin kadınıyım, Davy dostum, bir daha bana leydi deme. Bu ifadeden nefret ederim. Kadın, dişi, kız, yavru, hatta piliç, ama leydi asla.”

“Ben demiyorum. Başkasının böyle dediğini düşündüm.”

“Kimse buna cesaret edemez,” dedi Gigi. Bu sözler özgürlüğünü bütün gerçekliğiyle iliklerine kadar duyabilmesini sağlamıştı. Özgürlüğü kendini bir yabancı gibi hissettiği evi, yalnız uyuduğu yatağı, tek başına yediği akşam yemekleri, bir erkeğin dokunuşundan mahrum bedeni kadar gerçektir. Indigo Seas kampanyasının hazırlıklarına kendini kaptırması, Zach’a ait düşünceleri kafasından atabilmesine yardımcı olmuştu. Sadece delicesine çalışma onun geri dönüşünü artık beklemediği düşüncesini beyninin ve ruhunun en derin yerine kadar kazımasını sağlamıştı.

Gigi iyice gerindi, kollarını başının üstünde birleştirdi. Sağ bileğini sol eliyle kavrayarak olabildiğince yükseğe çekti, sonra aynı hareketi diğer eliyle yaparak günün gerginliğini atmaya çalıştı. Rahatlayarak inledi. Sırtının ovulmasına ihtiyacı olduğunu düşündü tembelce. “Davy,” diye seslendi, “buraya gel, çok uzaktasın. Şimdi, gözlüğünü çıkar.”

“Gözlüğümü çıkarırsam göremem.”

“Beni ilgilendirmez, gözlerine bakmak istiyorum,” Gigi, arzusunda kararlı olarak ısrar etti. Sakinleşip Indigo Seas’a odaklanmış enerjisini kaybettikçe, ilgisi bu sürecin her anını kendisiyle beraber yaşayan David Melville’e dönmüştü. Burada onunla oturmakta gizemli ve rahatlatıcı bir şeyler vardı. Sıcak, ahbapça, harikulade.

Beklenmedik bir merakla David’i düşündü. Aniden aslında David’i tanıdığı halde, gerçekten *tanımıyormuş* gibi geldi. Böylesine bir eksiklik

yaratıcı takım arkadaşları arasında uygun değildi, değil mi? Belki onu daha iyi tanısam sırtımı ovmasını isteyebilirdim, dedi Gigi kendi kendine.

Odanın içi oldukça kararmıştı, David'in gözlerini yakından incelemek için öne eğilmek zorunda kaldı. "Hımm... düşündüğüm gibi, göz-bebeklerin benekli kahverengi, tıpkı şu ender bulunan benekli kahverengi yumurtalar gibi, saçların Godiva çikolataları gibi koyu kahverengi, içinde tek bir beyazlık yok ve cildin iyi çırpılmış kremaya benziyor. Hey, Davy," dedi gözleri büyümüş ve dikkatle ona bakarken alay ederek, "senden çikolatalı sufle yapabilirim!"

"Ve ben de senden harika bir yemek yapabilirim," diye cevap verdi, dayanma sınırını aşmış olan Davy onu kollarının arasına alarak. "Seni yiyeceğim, Gigi Orsini, geride bir tutam kısl saç ve boş bir rimel kutusu kalana kadar!"

"Davy!"

"Kendi hatan," diye inledi ve karşılaştıkları günden beri bastırıldığı büyüyen bütün arzu ve aşkla onu öptü David.

"Davy, ne yapıyorsun?" Sözlerine şaşkın bir ifade vermeye çalışarak sordu Gigi. Dürüstlüğünden arta kalanlarla, aklındaki tek şey basit bir sırt ovma mıydı, diye sordu kendine. Tanrım, ne güzel ve kuvvetli dudakları vardı. Hiç de sufleye benzemiyordu.

"Sadece sus ve dikkatini topla." Onu öpmeye devam etti ve Gigi kendini şaşılacak derecede gevşek hissetti. Davy çok iyi biriydi, ama onun böyle iyi öpüşeceğini kim tahmin edebilirdi? Onun Gigi'ye, Gigi'nin en hoşlandığı biçimde sarılacağını kim tahmin ederdi? Bu yanı başında yatan – bu nasıl olmuştu? – Davy denen yaratığın güneşte kalmış bir kaya parçası kadar sert ve sıcak olacağını kim fark edebilirdi? Bir adamla haftalarca aynı odada çalışıp da, ağzının güzel biçiminin sizi öptüğü anda sizin de aynı şekilde ona karşılık vermemenizi olanaksız kılacağını anlamadığınıza kim inanırdı? Bu adam saçlarınızı yukarı toplayıp boynunuzu yavaş yavaş öpmeye ve hafif hafif dişlemeye başladığında böylesine heyecanlanacağınızı kim bilebilirdi?

Bu sorular beyninde serin bir meltem gibi sürüklenirken, Gigi yaşayan en büyük şarlatan olduğunu biliyordu. Hiç şaşırmamıştı, hiç hiç hiç.

"Oh, Davy..." Kollarında kımıldadı ve bedenini kararsız adama yaklaştırdı.

“Lütfen sevgili Gigi, lütfen bana bir şans ver. Çıldırarak kadar sana âşığım...”

“*Prego...*” diye fısıldadı Gigi.

“Yani...” David *prego*’nun anlamından tam olarak emin değildi ve hazinesini en sonunda kollarının arasında tutmuş ve aşkını açıklamışken yanlış bir adım atmak istemiyordu.

“*Prego* yap demek... her yönüyle... ne istersen...”

“Bu da dahil mi?” diye sordu, beceriksizce titremeye başlayan yaratıcı sanatçı parmaklarıyla bluzunun düğmelerini açmaya çalışırken.

“Ne istersen...” diye mırıldandı Gigi, dudaklarının göğüsleriyle ilk temasını daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapatmıştı. Nihayet geldiğinde, üzerine düşen ilk yağmur damlalarıyla titreyen yapraklar gibi titriyordu.

“Oh, evet, kesinlikle *bu...*”

Davy kanepeyi yatırdı, böylece diz çöktüğünde genç kadının her iki göğsüne de ince, duyarlı parmaklarıyla dokunabiliyordu. Lambanın ışığında, okşadıkça dikleşen hassas göğüs uçlarının pembeliğine, taze cildinin beklenmedik esnekliğine şaşarak göğüslerine hayretle dokundu. Sessizlikte kadının kendini ona doğru çektiğini ve dudaklarının ağıza alınmayacak bir arzusun şeklini aldığını görünceye kadar göğüs uçlarına dokundu. Susamış, titreyerek, huşu içinde, David ılık bal ve parlak ipekten yapılmış tomurcuklara eğildi ve teker teker ağzına aldı.

Çömelmiş, Gigi’nin teninin tadıyla sarhoş olmuş David, gerçekleşen binlerce hayalinin etkisiyle güçlkle nefes alıyordu. İstekle gerginleşen Gigi, düzensiz soluklar alıyor ve David ağzını olduğu yerden ayırdıkça yavaş yavaş giysilerinden sıyrılıyordu. Adam şimdi kurnaz, şimdi ısrarcı, şimdi sanatçı, şimdi istekli, daima onu şımartıyor, onu eğlendiriyordu. Sarhoş ve dalgın, Gigi’nin ellerini yarı soran, yarı davetkâr bir ifadeyle saçlarına daldırdığını fark edene kadar dizlerinin üzerinde kaldı. Bunun üzerine, her hareketi güzel kokulu ağzından aldığı öpücüklerle kesilerek, giysilerini çıkardı. Gigi onun çıplak vücudunu ustaca keşfetti. Boynunun altındaki, köprücük kemiklerinin birleştiği noktada derisinin en yumuşak deri eldiven gibi narin, kalp atışının ılık denizdeki bir dalga gibi olduğunu fark etti. Lambanın kızıl ışığı altında omuzları, dirsekleri ve yumruk yaptığı elleri en az ağzı kadar güzeldi. Göğsündeki ve kollarındaki koyu renkli kıllar pürüzsüz tenini daha da be-

lirginleştirmişti. Sağlam ve biçimli kasları vardı. David doğrulduğunda, Gigi aniden, “Dur...” dedi.

“Dur mu?” diye bağırdı inanamadan.

“Evet... seni görmek istiyorum.” Gigi’nin erotik ve hınzır ruhu gülüşüne yansımıştı. Çıplaklığının bütün ihtişamı ile kanepede oturdu ve David’in uyarılmış penisini kavradı. Elinde tuttuğu şeyin boyunu ve iriliğini hissettiğinde az önceki gülüşü yüzünden çekilip gitmişti. Şimdi meraklı parmaklarıyla onu okşar ve avuçlarken ısırdığı alt dudağıyla hafif şaşkın ve heyecanlı bir hali vardı. David ise orada öylece yumrukları sıkılı, kasları gerilmiş vaziyette kıpırdamadan duruyordu. Genç kadının kendisiyle dilediğince oynamasına izin verecekti. Gözlüğünü çıkardığından beri üstünlüğü ele alan bu hınzırın ona vereceği her ceza ya dünden razıydı.

Gigi, aslında bu eğlenceli keşfetme oyunundan aldığı keyif ile ancak genç adamın onun içini doldurması, ona sahip olması ile dindirilebilecek şehvetli duyguları arasında kalmıştı. Ağzı kurumuştü ve kalbi deli gibi atıyordu. Nihayet kendini daha fazla tutamayacağını hissettiği anda koltuğa boylu boyunca uzandı ve kurak toprakların yağmura teslim oluşu gibi kendini ona sundu.

David şimdi ciddileşmiş, hareketlerini bir olimpiyat yüzücüsünün konsantre olması gibi hassasiyetle ölçüyor, onu memnun ediyor, güçlkle kazanılmış tecrübe sabrı ile yavaşça, gidebildiği kadar kısa, düzenli hareketlerle yavaş yavaş ilerliyor, kendi ihtiyacından çok kadını düşünüyor, bedenini dinliyor, iç çekişlerini ölçüyor, soluğunu ve terlemesini kontrol ediyordu.

Ancak zamanın yok olduğunu hissettiği bu anda, kendine, onun heyecanına katılma, bacaklarının arasında gizlenmiş yanan inciye konsantre olma izni verdi. Ardından kadın iç geçirdi ve yutkundü, soluğu ölenemez, utanmaz seslere dönmüştü. David ilk defa gülümsedi ve serbestçe daldı, defalarca, boşalana kadar dalışını sürdürdü.

Victoria Frost, Kaliforniya’ya vardıktan hemen sonra bahçeli evlerden oluşan bir sitede kendine bir yer tuttu. Burası, bir zamanlar Twentieth Centruy Fox’a ait arazilerin üstüne yapılmış kraliyet dönemini anımsatan bir stilde inşa edilmiş evlerden oluşuyordu. Sitenin hayli sıkı olan güvenlik önlemleri Victoria’ya ihtiyaç duyduğu gizliliği, yeraltı garajı ise kimse tarafından tanınmadan evine ulaşabilmesini sağlıyor-

du. Arabasını park ettikten sonra doğruca asansöre yöneliyor, dördüncü ve son kattaki dairesine çıkarken, üçlü bloklar halindeki apartmanın, hepsi de kendisinden çok yaşlı ve ağızlarını bıçak açmayan sakinlerinden başka kimseyle karşılaşmıyordu. Evinin bütün eşyasını New York'taki eski evinden taşımıştı. Bu yüksek tavanlı ve uygun bir planı olan evin odalarında, bir önceki evin neredeyse tıpatıp aynısını yaratmıştı.

Indigo Seas işini aldıktan sonra, günün geri kalanını ofiste diğer yaratıcı takımlarla görüşerek, Archie ve Byron tarafından bir başarıyı takip eden strateji ve zaferin tekrar edilmesi tuzağına düşürülmemeye dikkat ederek geçirdi. Büyük bir taktik hatası yaptığını biliyordu ve onları onu bundan kurtarma çabalarını duymak istemiyordu.

Menekşe rengi ipek sabahlığını sırtına geçirip kendine bir içki hazırlarken günün olaylarını düşündü. Gigi ve David'in kampanyasında tavrını belirlerken, her durumda gösteriyi takip etmek için kendine şans tanımamıştı. Daha önce yapmadığı bir hataydı, amatörce ve gereksiz.

Gigi, Ben'in birkaç hafta New York'ta olacağını söylemişti, ama Ben Winthrop ve onun Sihirli Tavanarası hâlâ gerçeğe dönmemişti. Yüzüne korkunç bir ifade vererek dudaklarını ve gözlerini kıstığından habersiz olan Victoria, bu tasarının da Abbondanza kampanyası gibi gerçek olacağını düşündü. Küçük orospu ofisten içeri girdiğinden beri parlak bir hayat sürüyordu, ve yanlış bir adım atacağına benzemiyordu.

Neden, diye kendi kendine sordu Victoria, neden Gigi'ye karşı içgüdüsel bir nefret duyuyordu? Kızıl saçlı aşifte ajansa fayda sağlıyordu, yine de Victoria, Gigi'nin başarılarının kendisinin yenilgisi olduğunu hissediyordu. Gigi'yi, Angus'a tarif ettiğinde, adam onun kariyerinin başlarındaki cazibeli, etkileyici, parlak fikirleriyle ışıldayan altın kız Millicent Frost'u anımsattığını söylemişti, ama bu kesinlikle mantıklı değildi. Bir anlam taşımıyordu. Zeki hiçbir insan reklamcılık tecrübesi olmayan, şans eseri bir başarı kazanmış, ve muhtemel ikincisi de yolda olan yirmi üç yaşında bir kızı yakında altmışına basacak ve ajans işini dünyadaki diğer kadınlardan daha iyi bilen güçlü bir kadınla karşılaştıramazdı. Hayır, bu kesinlikle olamaz, diye karar verdi Victoria, Angus'un Gigi hakkındaki içgüdüsel tahmini yanlıştı, annesinin gençliği olarak düşündüğü kendi ilk izleniminin yanlış olduğu gibi.

Oturma odasında yürüyüp ışıkları açarken, yenilgisi yüzünden öfke-

li olan Victoria, Angus'un başka nelerde yanılmış olduğunu sordu kendine. Onu Caldwell & Caldwell'den ayrılmaya ikna etmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve bunun karşılığında ne elde etmişti? Küçük bir ajansın üçte bir hissesi küçük piyasalarda hatırı sayılır ama Madison Bulvarı standartlarına göre kayda değmez bir noktacık doğduğu şehirden beklenmedik bir sürgün ve New York'ta çevresinde dolaşan âşıklarından zoraki bir ayrılık. Angus ve evlilik sözüne gelince; hiçbir şey. Angus'un onun yargılamaya hakkı olmadığına, kendisinin planlarını gerçekleştirebilmek için gerekli alt yapıyı hazırlamaya çalıştığına, tek ihtiyaç duydukları şeyin karşılıklı sabır olduğuna dair durmaksızın yinelediği sözlerine rağmen, yaşantısında kayda değer tek bir değişiklik yoktu.

Fark ettiği gerçekler teninin altına geçen metal tırnaklar gibiydi ve sinirlerini parçalıyorlardı. Her telefon konuşması o istediğini yapana kadar ona bağırma hissi uyandırıyordu. Ama Angus öylesine ikna edici, öylesine mantıklıydı ki, Victoria onunla aynı fikirde olmak ve içindeki panik duygusunu bastırmak zorunda kalıyordu.

Geçen yıl boyunca topu topu on dört kere görüşebilmişlerdi. Victoria New York'a geldiğinde Angus'un eve gitmeden birkaç saat için oteline geldiği dokuz buluşma. Diğer beşi de Victoria'nın dairesinde, Angus'un Batı Sahili'ne yaptığı kısa seyahatler sırasındaydı.

Ayrılmadan kıza vaat ettiği uzun hafta sonları, Ventana sahillerine, Laguna sahiline, çöle yapacakları yolculuklar. . . hiçbiri gerçekleşmemişti çünkü asla yeterli zaman olmamıştı, ofisle bağlantısını kesebileceği bir şans, Kaliforniya'ya toplantılarla dolu bir gün haricinde gelme fırsatı, bir hafta sonu ortadan kaybolup karısını evde yalnız bırakabileceği bir bahanesi olmamıştı.

Kendisinin ve Millicent'in sekreterleri, günün hangi anında olursa olsun, onu bulabilmek için sıkı bir işbirliği içindeydiler. Haberleşme ağının içinden sebepsizce birkaç saatten fazla yok olsa rahatsız oluyorlardı. Victoria onun bu güvenlik önlemleri içinde hapsedildiğini düşündü içi sızlayarak.

Bir iki dakikadan daha uzun telefon konuşmaları bile zordu. Victoria onu ne ofisinden, ne evinden arayamazdı. Los Angeles ile New York arasındaki üç saatlik fark nedeniyle Angus, ofisine varıp sekreterinin düzenlediği telefon konuşmalarına ulaştığında Los Angeles'da sabahın 6:30'u oluyordu ve bu telefon etmek için çok erken bir saatti. Angus saat beş buçukta ofisten ayrıldığında ise, Kaliforniya'da tam öğle yemeği

üstü, Victoria'nın işleriyle meşgul olduğu zaman oluyordu. Onun günü sona erdiğinde de, Angus eve gelmiş ya da dışarı çıkmış oluyordu.

Ne olursa olsun, acaba Angus öğleden sonra saat üçte bir sel halinde iş telefonlarının aktığı bir ofisteki telefon konuşmasının öpücüklerinin yerini tuttuğunu mu düşünüyordu? Ofise sekreterinden önce ulaşabildiği birkaç seferde telefon edip onu uykusundan uyandırmasının duygusal tatminin yerini tuttuğunu mu sanıyordu?

Hayır, teşekkürler, Victoria kendi başının çaresine bakabilirdi. En sevdiği köşede oturup şöminede yaktığı ateşi izlerken, bunun pek de zor olmayacağını düşünüyordu. Hiç de zor değildi.

Los Angeles'a New York'ta bıraktığı faal sosyal yaşamla bağları olan kadınlara yazılmış tanıtım mektuplarıyla gelmişti. Bunlar Los Angeles sosyetesinin en üst düzeyindeki kadınlardı, zekâ özürlü çocuklar için yardım toplayan İş Arkadaşları, Çocuk Müzesi, Planlı Ebeveynlik, ve Santa Monica Tecavüz Tedavi Merkezi idare heyeti üyeleriydi. Hayvanat Bahçesi Komitesi'nin, Joffrey Balesi Dostları'nın, St. John Hastanesi'nin, Los Angeles İl Sanat Müzesi'nin, İş Bölgesi Kadınları Merkezi'nin ve Olimpiyat Evsahipliği Komitesi'nin idaresinde çalışıyorlardı. Victoria bu hayırsever ve güçlü kadınların her birine sanki elli milyon dolarlık olası bir müşteriymiş gibi yaklaştı. Yaşlılarının hepsinden iyi bildiği bu piyasa oyunu gereğince, daha ilk toplantıda topluma yararlı olmak istediğini belirtmişti. Hemen ardından da bu hanımların zamanlarının büyük bir kısmını geçirdikleri yardım balolarına davet edildi.

Neden olmasın? Onlara her şeyi sunabilirdi. Onlar için çalışmak bir zevk olmuştu. Verecekleri parti ve kokteyllerin davetiye ve programlarının yazılmasında ajansın sağlayacağı kolaylıklar bir yana, Victoria Frost hakkında ülke çapında spekülasyonlar yapılan, ama skandal kokusu alınmayan meşhur bir aile kavgasının içindeydi. Saçının en ince teline kadar büyük bir mirasçıydı. Cinsi cazibesini vurgulamayan görünümlü ile Los Angeles'taki bir sürü kadının yıllardır içine girmeyi başaramadığı gruplara kabul edilmişti.

Yeni arkadaşlarının küçük bir bölümüne, ki bunlar hayır cemiyetlerinin en nüfuzlu kadınlarıydı, Victoria Londralı bir adamla aralarında "bir anlaşma" olduğunu itiraf etti. Çok az kelimeyle onun tanınmış, toprak sahibi, ama mutsuz bir evliliği olan bir adam olduğunu, onun da kendisini sevdiğini söyledi. İşte bu böylesine soylu ve hoş, ama hâlâ

evlenmemiş genç hanımın hüznünü açıklıyor diye yorumladı duyanların tümü, şehrin en lüks yerlerinde karşılaştıklarında. Bu, genç kadının neden yaşıtı bekâr erkeklerle çıkmadığını, kendilerinin kocaları, evli oğulları ve damatlarıyla kırıştırmaya kalkmayan mükemmel bir kadın olduğunu ve özel partilerine bile rahatlıkla davet edildiğini açıklıyordu.

Hiçbiri Victoria'nın sürünün içine dalıp damgalamak için bir öküzü çıkararak bir kovboya benzediğinden şüphelenmemiştir. Şöminenin alevi birden parladığında Victoria, Los Angeles Kır Klübü'ndeki tenis maçlarında, ya da Doğal Tarih Müzesi'ndeki Dinozor Balosu'nda, ara sıra gittiği Pasadena'daki Azizler Kilisesi'nde bile, olasılıkları aradığının hiç farkına varmadıklarını düşünüyordu. Beraber olduğu adam daima topluluğun gözdelelerinden bir kadınla evli ve Victoria'nın adını ağzına aldığı anda her şeyini kaybedebilecek bir adam oluyordu. Hoşuna giden bir erkeği gözüne kestirdiğinde seçimi genç adamın fiziksel çekiciliğine ve istediği gizliliğe uygun olup olmadığına bağlıydı büyük bir partide kulağına birkaç kelime fısıldayacağı uygun zaman gelene kadar sabırla beklediğini tahmin edemezlerdi.

"Seninle yatmak için öldüğümü söylesem seni çok şaşırtır mıyım?" Hepsi bu kadardı. Erkekler için de bu kadar kolay mı, diye merak etti. Bir kadın on ya da on iki kişilik bir masada, konuştuğu insan haricinde kimsenin sözlerini duyamazken, bu sözleri söyleyen bir erkekten bu kadar çabuk etkilenip uyarılır mıydı? Bunları bir erkek söylemiş olsa, ucuz ve kaba kabul edileceğini düşündü Victoria. Kadınlar kendilerini aşağılanmış hissederlerdi. Bir kadın söyleyince, erkekler bunu dayanılmaz buluyorlardı. Tanrım, ne kayıtsız, ne arzulu, ne aptallardı! Ne kadar da kolayca ayaklarının dibine düşüyorlardı!

İşleri düzenlemek kolaydı. Onların karıları Millicent Frost Caldwell değildi. Bunlar genç, saygın, Angus'un saat sınırlamaları olmaksızın öğleden sonraları golf oynamaya ya da iş yemeklerine gidebilen iş adamlarıydı. Victoria ise FRB'ye bir açıklama yapmadan bir müşteriyle buluşacağını söyleyerek ortadan kaybolabiliyordu.

Victoria birçok öğleden sonrasının uzun saatlerini Los Angeles'ın en çekici evli erkekleriyle geçirdi. Onları parmağının ucunda oynatabiliyordu. Eğer sevişmelerinden hoşlanmadıysa, çok erken boşalıyorlar ya da bir defadan fazla sertleşemiyorlarsa, karılarına yollamadan önce bir kereden fazla şans vermiyordu.

Victoria'nın standartlarına uygun olduklarını kanıtlarlarsa, ona en

gizli, en utanç verici fantezilerini anlatmalarına, karılarıyla yaşamayı akıllarının ucundan geçirmedikleri şeyleri yapmalarına izin veriyordu. Orada yarı açık dudakları, yalnızca şeffaf transparan bir kıyafetle örtülü güzel vücudu, onlar konuşurken – durdurmaya gücü yetmemiş gibi – bacaklarının arasında dolaşan elleriyle orada ilgiyle dinleyerek ya-tarken ne istediklerini anlatmak, tehlikeli kelimeler kullanmak onları arzudan deliye döndürüyordu. Yasak oyunları oynamaları bitince, Victoria onlara karılarının onaylamayacağı ya da kabul etmeyeceği şeyler öğretiyordu. Erotik çalışmalar için bir metrese dönüştürmüştü kendini. Fiziksel ya da duygusal açıdan incinmedikten sonra yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Onları terk etmeden önce, vücutlarından ve saf aşklarından daha çok, gelecekteki hayal kırıklıklarının düşüncesinden zevk alarak onlara bir daha elde edemeyecekleri bir zevk veriyordu son kez olduğunu sadece kendi bilerek.

Victoria seçtiği adamların kendileri tatmin olmadan önce onu tatmin etmelerini şart koşuyordu ve orgazm anı geldiğinde seslerini çıkarmamalarını istiyordu. Böylece gözlerini kapattığında içini dolduranın Angus olduğunu hayal ediyordu. Tekrardan ve tanıdıklarından çok, yeni erkekleri, taze, bilinmeyen ve keşfedilmesi gerekeni arzuluyordu. Angus'u görüp Kaliforniya'ya döndüğünde, ona olan arzusu hâlâ canlı ve doyurulmamış, kızgınlığı onu sabırsız ve aç biri yapmışken, her zamankinden daha vahşi oluyordu, iğneye ihtiyaç duyan bir eroin bağımlısı gibi.

İster iki defa, ister haftalar boyu, beraber olduğu her erkek, hep aynı sözlerle, Victoria'nın onları sonsuza kadar dost ve sessiz tutacağını bildiği sözlerle uğurlanıyordu. "Eğer sevgili karına bu kadar deli olmasaydım, seni görmekten asla vazgeçmezdim, ama onun anlayacağından çok korkuyorum. Seni bir dakikada boşardı, bunu biliyorsun değil mi? Onu ve evliliğini incitecek hiçbir şey yapmamalıyız... ama seni asla unutmayacağım hayatım. Harikaydın... oh, evet, çok, çok iyi... tanıdıklarımın en iyisi."

Victoria Frost New York'tan ayrıldıktan bir yıl sonra, Los Angeles'in en aranan bekâr kadınıydı.

Gigi ve Sasha, Indigo Seas işinden bir hafta sonra öğle yemeğinde buluştular. Gigi Scruples Two'dan ayrıldığından beri sık sık telefonlaşıyorlardı ama, işleri ve Sasha'nın faal sosyal haftasonları arasında, bir-

birlerini ilk defa görebilmişlerdi. Her ikisinin de ofislerine yakın bir yeri, Beverly Hills'teki Bistro Bahçeleri'ni seçmişlerdi. Oturdıkları deri kaplı sedir hem uzun odanın yarısına, hem de Fransız tarzı kapıların ardındaki çiçekli, kalabalık terasa hâkimdi. Önlerinde, son derece özenle düzenlenmiş masaların etrafında birbirinden şık ve kimisi şapkalı hanımlar piliç-burgerlerini atıştırıp birilerinin doğumgünü ve başka yıldönümlerini kutlamak için yanlarında getirdikleri cicili bicili paketleri birbirlerine uzatıyorlardı.

Gigi çevresindeki, kibarlıktan neredeyse kırılan kadınlara göz ucuyla baktı ve, "Yiyecek savaşı yapmak için iyi bir yer," dedi. "Neden hep tabaklarından aldıkları koca koca parçaları karşı masaya fırlattıklarını hayal ediyorum? Sonra da votkalarını birbirlerinin suratına döküp yapılı saçlarını mahvedecek kadar ıslandıklarını?"

"Bunu görmek için bütün paramı verirdim," diye onayladı Sasha, kuru sesi kendine güveniyle hiç bağdaşmıyordu.

Gigi arkadaşına bakmak için döndü. Sasha'nın bütün bu pervasız, yukarıdan bakan, caka satan hallerine, kendini iyice kaptırdığı havalı görünüşüne alıştı, ama bugün ters giden bir şeyler vardı. Genç kadın bakımlı ve pırıl pırıl gözüküyordu. İyice kabarttığı saçlarını alnını öne çıkaracak şekilde geriye atmıştı. Parlak rujlu dudakları zafer bayrağı gibiydi. Cıvıldaayan kadın güruhunu dostça bir kayıtsızlıkla, el sallayıp gülümseyerek selamladı, Gigi'nin yabancı olduğu bir davranıştı bu.

"Bugün her zamankinden... daha çok... Edward havasındasın," dedi cesaretle.

"Edward havası da ne demek?"

"En iyi tarz. Bir düşün. Tarihte kadınlar en son ne zaman kadınsı bir şeyleri büyük bir zevkle giyebildiler? İncecik beller, derin dekolteler, yerleri süpüren eteklerde yırtmaçlar, kabarık kollar, dantel şemsiyeler, tüylerle süslü şahane şapkalar? Sonra Birinci Dünya Savaşı ve etekler kısalıyor ve Chanel geliyor ve göğüsler düzleşiyor ve şimdi... etrafına bir bak. Dizboyu saygın ve pahalı şıklık. Herkes çok düzgün ve akli başında. Kırmalı yakaların yerinde düğmeler. Kadınlar kadınlar için giyiniyor. Bunda hiç seksilik yok."

"Edward havasında hissetmiyorum kendimi," dedi Sasha, "seksi de hissetmiyorum."

"Billy de öyle... çünkü anne oldunuz," dedi Gigi dışarıdan bakan bir uzmanın kesinliğiyle. "İşe dönmüş olmana rağmen, evde bir bebek

olması seksiliği öldürüyor...ama bu sonsuza kadar sürmüyor, yoksa neden insanlar ikinci bir çocuk yapsın ki?"

"Kazandın," dedi Sasha Gigi'nin dikkatle ona bakmasına neden olan bir umutsuzlukla. Şahane görünmesine karşın, sesi acı doluydu. Gigi alarmı geçti, Sasha'nın gözlerinde... mutsuz... ters... bir şeyler vardı.

"Nellie iyi mi?" diye sordu hemen.

"Elbette iyi. İyi olmasaydı burada olmazdım."

"Öyleyse ne var?"

"Buna inanmayacaksın," dedi Sasha.

"Her şeye inanırım," dedi Gigi ateşli bir şekilde. Geçen haftayı, Davy ile kendisinin Indigo Seas afişlerinin ayrıntılarıyla uğraşmaya çalışmalarını düşünerek. Kararlılıkları ofisteki kapıları açık bırakma âdetine rağmen çalınan öpücüklerle sönüyor, yalnızca ateşle oynamıyor, üzerinde koşuyorlardı, gün bitip Gigi'nin evine gidene kadar.

"Josh benim parlak Büyük Sürtük kariyerimi öğrendi."

"Oh, lanet olsun!"

"Daha da kötü. Tom Unger'i hatırlıyor musun? Josh New York'a en son gidişinde onunla karşılaşmış ve bu çenesi düşük ahmak bütün hikâyeyi anlatmayı nasılsa başarmış. Hem de Josh'la evli olduğumuzu bilmeyen bir grup adamın önünde."

"Buna kesinlikle inanmıyorum!" Gigi, Anglo-Sakson dilinin sınırlılığını hiç bu kadar kuvvetli hissetmemişti. Böyle bir felaket için daha kötü kelimeler olmalıydı.

"Bayanlar, bugünkü öğlen yemeği spesiyalimiz..."

Aynı anda bağırıldılar adama:

"HAYIR!"

"BİZİ RAHAT BIRAK!"

"Peki Josh ne dedi?" Gigi yutkundu.

"Elbette inandı."

"Ama bütün bunlar... ah... nasıl söylesem?... Doğruydı tabii."

"Bir seçeneği vardı."

"İki Sasha Nevsky varmış gibi mi düşünmeliydi?"

"Önemsemeyebilirdi," dedi Sasha ciddiyetle.

"Duyduklarını mezara mı götürürdü?"

"Kesinlikle. Koşarak eve gelip dünyanın sonu gelmişçesine beni suçlamak zorunda değildi. Bir şey söylenmemiş gibi davranabilirdi."

“Bak, ben daima ve sonsuza kadar senin yanındayım ama bu söylediğin hiç de mantıklı değil. Çok şey beklemiyor musun Sasha?”

“Ben öyle düşünmüyorum ve bu olay olduğundan beri başka şey düşünmedim. Bak Gigi, ben güvenilir bir kaynaktan Josh’un boşanmasıyla benimle karşılaştığı zaman arasında şehirdeki her kadını ayarttığını duysaydım, bunu büyütmezdim. Asla. Hakkı olan bir şey gibi kabul ederdim. O bir yetişkin. Hâlâ etrafta dolanmadığına emin olmak için şahin gibi gözlerdim, ama yanımda kalırdı. Her şey yaşanmış ve bitmiş. Geçmişte kalmış.”

“Ama . . .”

“Ama ne?”

“Sasha, o bir *erkek*.”

“Oh Tanrım, Gigi, sen de mi? Ne dediğinin farkında mısın? Onun etrafta oynaşmasına tamam çünkü o bir erkek, ama benim için tamam değil çünkü ben bir kadını. Bunu söylediğini kabul et.”

“Söyledim,” dedi Gigi utanarak. “Söylediğime inanamıyorum, ama söyledim.”

“Demek ki seks konusunda çifte standartlısın, erkekler için evet, kadınlar için hayır.”

“E . . . emin değilim. Nasıl olabilirim?”

“Ama öylesin,” dedi Sasha amansızca. “Yalnızca bunu hiç fark etmiyordun. New York’taki onca tartışma yıllarımızdan, nasıl Büyük Sürtük olunacağı konusunda sana verdiğim onca dersten sonra. . . asla, asla çifte standart politikandan vazgeçmemişsin. Ne yaptığımı kesinlikle biliyordun, ama üç gece üç ayrı erkekle yattığıma gerçekten *inanmadım* değil mi? Bir çeşit komediydi senin için değil mi?”

“Evet,” dedi Gigi yavaşça, “öyle olmalı. Onları asla görmedim, karşılıklı bir anlaşmayla bunu evin dışında tutuyorduk . . . bu bir . . .” Gigi bocalıyordu. “Komedi değil, hayır, bu yanlış . . . bu bir . . . fanteziydi. Ne yaptığını çok iyi *biliyordum*, ama buna *inanmadım*. Gerçek değil gibiydi. Bir şeyi bilmek. . . inanmak değildir. Ama ben doğruluğuna inanmadıysam, Josh nasıl inanabilir?”

“Oh, o tam tersi. Onun için çok farklı. İnanmakla kalmıyor, bundan kurtulamıyor bile. Kafasında *canlandırıyor*. Yüzüne baktığımda senaryodan senaryoya geçtiğini anlıyorum. Bu onu bitiriyor, benimle konuşmuyor, ama bunun onu öldürdüğünü biliyorum. . . bir adım sonrası ya cinayet ya intihar. Bebek hakkında konuşmaya çalışıyoruz, yalnız

kalmamak için arkadaşlarımızla meşgul oluyoruz ve yalnızken okuyoruz veya televizyon seyrediyoruz ya da o iş konuşmaları yapıyor.”

“Onu konuşmaya zorlayamaz mısın? Olayı tazeleyerek? Temiz hava işe yaramaz mı?” diye âdeta bağırdı Gigi.

“Bunu konuşmanın işi daha da kötüleştirdiğini söylüyor. Tartışmayı reddediyor, konuyu açtığım iki seferde de çıkıp gitti. Bir defasında epeyce üsteledim, evden fırladı ve saatlerce dönmedi.”

“Oh Sasha, çok üzgünüm! Neden daha önce söylemedin?”

“Değişeceğini düşündüm,” dedi soğuk bir sesle. “Sözlerimi hazmetmesi için ona biraz zaman verirsem, en azından beyninde kendi hayatını yaşamaya hakkım olduğunu kabul edeceğini düşündüm. Şimdi düşüncenin bununla ilgisi olmadığını biliyorum. Duygusal yönden, cina yet işlemişim gibi düşünmeyi yeğliyor. Josh benden yirmi beş yaş büyük. Bunun kuşak farkıyla ilgisi yok, ıstık yılı sorunu bu. Ve yalnızca yaş veya kuşak sorunu da değil. Cinsiyet sorunu. Zach kabul eder miydi?”

“Hiç konuşmadık. Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyor – ama hayır, bir kadına bu özgürlüğü vermezdi,” diye onayladı Gigi isteksizce.

“Ve sen Gigi, şimdi bunun bir fantezi değil, gerçek olduğunu bildiğine göre, hâlâ doğru buluyor musun? Emin değilsen beni rahatlatmak için evet deme, yalan söylediğini anlarım.”

“Canlandırmaya çalışıyorum,” dedi Gigi kararlılıkla. “Kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum.”

“Unutma, hayatında Zach yok, âşık olmayı bırak, onunla karşılaşmadın bile, yapabilir misin?”

“Sorun değil.”

“Ne var ki, sana tapan üç adam var, üç tane çok çekici, bağlantıları olmayan adamlar. Hepsi senin için çıldırıyor ve hiçbirine âşık olmama rağmen, onlardan çok hoşlanıyorsun. Üçü de birbirinden haberli ve hareket özgürlüğüne karışmıyorlar. Üçünden birini seçmiyorsun, çünkü üçünü de istiyorsun ve hepsiyle de sevişme hakkını kendine veriyorsun. *Bunu* algılayabiliyor musun?”

Gigi gözleri neredeyse şaşışmış biçimde dikkatini toplamaya çalıştı.

“Gerçeğe döndürmek için olayı somutlaştırmalıyım,” dedi. “Yalnızca bu konuşma için, diyelim ki... Archie... ve Byron... ve... sanırım Ben Winthrop. Yani Pazartesi Archie, Salı Byron, Çarşamba Ben, Per-

şembe Archie, Cuma Byron, Cumartesi Ben, Pazar hiç kimse. Pazar günü, eskiden olduğu gibi sen ve ben yemek yaparız.”

Gigi sustu ve kafasındakileri daha iyi görebilmek için gözlerini kapattı. Sonunda gözlerini açtı ve başını aşağı yukarı salladı. “Evet, görebiliyorum. Aslında. . . aslında sanırım gerçekten. . . hoşlanabilirim, kendime bu izni verir ve tempoya ayak uydurabilirsem. Oh, evet! *Harika!* Yorgunluk olacaktır; haftada altı gece fazla görünüyor ama hiçbirine âşık olmadığım sürece, neden olmasın?”

“Oh Gigi, anlıyorsun!” Sasha onun elini tuttu ve sıkıca salladı.

“Bu üç belirli kişiyi. . . düşünür düşünmez. . .” dedi Gigi, kendine şaşarak. Davy ile dört ediyordu. Kendisi için olası değil, ama olanaksız da değildi.

“Sözlerinin benim için ne demek olduğunu bilemezsin, özellikle sen seks konusunda bu kadar geri kafalıyken. Ama Gigi, sakın bunu yapma! Tanrı aşkına, yapmayacağına söz ver! Hayatını mahvedersin!”

“Aptal, elbette söz veririm. Ama Josh konusunda ne yapacaksın?”

“Bekleyeceğim. Yapabileceğim tek şey başımı suyun üstünde tutup neler olacağını görmek. Ona anlattığımdan beri yanıma gelmedi, bana dokunmadı, beni öpmedi bile. . . ve böyle devam ederse ve konuşmazsa, bir terapistle gitmezse, Tanrı bilir ne için buna katlanmaktan başka bir şey yapmazsa. . . belki bebek yüzünden, belki beni geçmiş yüzünden cezalandırmanın haksızlık olduğunu düşünüyor ya da başka bir şey. . . ondan ayrılacağım. Başka ne yapabilirim? Hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşayamam.”

“Oh Sasha, hayır!”

“Başka çare var mı?”

“Eski haline dönmezse. . . oh Sasha, sana yol göstermek, benim hadim değil,” dedi Gigi dikkatle. “Kendin için doğru olanı yap. Daima senin yanındayım.”

“Eh, bir dahaki gelişmeye dek benden bu kadar. Gelelim sana,” dedi canlanan Sasha, rahatlamış bir halde konuyu değiştirerek.

“Bana mı?” Sasha’nın sorunlarını düşünmekten neredeyse kendi varlığını unutmuştu Gigi. “Bende ne var?”

“Neden üçlü listende Davy yok? Ne tersliği var? Her konuştuğumuzda bana onun ne şeker olduğunu anlatıyorsun ve aniden sol açıktan listene Ben Winthrop giriyor, Davy yok.”

“Tanrım, ne fark eder? Yalnızca fa. . . far. . . farazi konuşuyorduk.”

“Kekeliyorsun.”

“Kekelemiyorum!”

“Yok ya!”

“Sasha, biliyorsun bu şekilde ‘yok ya’ demene dayanamıyorum!”

“Kızarıyorsun. Kekeliyor ve kızarıyorsun. Gerçekten benden saklayabileceğini mi sandın? Sen ve Davy. *Güzel*. Ne kadar ilginç,” dedi Sasha, eski gururlu haline dönerek. “Sandığım kadar geri kafalı değilsin, bu nasıl oldu?”

“Senin abin olacak bencil, megaloman, ilgisiz, nefret edilesi hayvanı evimden kovduktan hemen sonra! Hayatında gerçek bir kadın değil, Alo Hayat Arkadaşı hatlarını aradığında bulabileceğin beyinsiz bir köle istiyor. Sana anlatacaktım. . .”

“Ona nasıl dayandığını hep merak ettim. Kız kardeşi olmam hatalarını görmediğim anlamına gelmez. Özellikle o ortalarda yokken.”

“Restoranın yemekleri sadece berbat değil, aynı zamanda porsiyonları da ufacık diyen birine benziyorsun.”

“Bu Zach’ın mükemmel bir tasviri. Tanrım, açlıktan ölüyorum. Garson! Garson! Hangi cehennemde bu? Baksana Gigi, burası neredeyse bomboş. Herkes gitmiş ve biz daha yemek yemedik. Şef! Siparişimizi alır mısınız lütfen, bayılmak üzereyiz.”

8

Montana'nın Kalispell kasabasında Cuma öğleden sonraydı. Sıfırın altında on derecedeki bu Şubat gününde birkaç dakika önce yeterli ışık kaybolduğu için, Zach Nevsky ve yapımcısı Roger Rowan, kendilerini on dört haftalık çekim süresinin yedi haftasının tamamlandığı *Kalispell Tarihi*'nin bitimine kadar kamp kurdukları şehirdeki en büyük otel olan Outlaw Inn'in iyi ısıtılmış, konforlu dairesine attılar.

Kalispell, on üç bin nüfuslu, Victoria stili şirin evleri, yirmi altı odalıklık konağın da dahil olduğu yüzyıl başından kalma bir sürü otantik mekânıyla oldukça çekici ve hızla büyüyen bir kasabaydı. Bir bütçe ve meslek felaketi örneği sayılan *Cennet Kapısı* 1980'de burada Kalispell'de çekilmişti. Cimino'nun lanetine karşın, *Tarih*'in yazarı kitabını Kalispell'de hazırladığı için, film en iyi burada yapılabilirdi.

"Bunu kim söylemiş bil bakalım," dedi Zach, masasına oturarak, "Büyük bir aktör berbat bir koca, büyük bir aktris ise şeytanın kendisidir."

"Bence George Bernard Shaw söylemiştir," diye tahminde bulundu Rowan, "ama Billy Wilder ya da Hitchcock da olabilir. Onlar da mı değil? Tamam, her zamanki gibi pes ediyorum."

"W.C. Fields," dedi Zach, "ve Melanie Adams dünya üzerindeki en büyük kadın yıldız olmadan çok önce ölmüştü. Adam büyük bir kâhinmiş."

"Kâhin mi?! Yok canım, sadece tecrübeliydi. Kendi zamanının en büyük aktrislerinin çoğuyla çalıştı. Aslında değişen bir şey yok."

"Kim bizi lanetleyip onu filmimize koydu?"

"Sen onda ısrar ettin," dedi Rowan can sıkıntısıyla, "ben istedim, stüdyo istedi, yazar istedi, halk ayağına kapanıyor, çok değerli..."

"Gelişigüzel bir soruydu Rog. Yalnızca onu elde etmek için ne kadar uğraştığımızı düşündükçe, Wells Cope hayatını yönlendirmedeği için yeni vekillerinin getirdiği bin bir istek..."

“İyi tarafından bak Zach, çıkardığı iş mükemmel. İstedikinden daha fazlasını alıyorsun.”

Yönetmenler sanki kendileri de birer ulaşılmaz primadonna değilermiş gibi hep yıldızlardan şikâyet ederler, diye düşündü emektar yapımcı. Yönetmenlerden nefret ediyordu. Aktörlerden nefret ediyordu. Aktörler ve yönetmenler olmadan bir film yapabilseydi, mutlu bir insan olacaktı.

Zach Nevsky’yi yönetmen olarak tutmuştu, çünkü o bugün çalışan büyük yönetmenlerin yüzde doksan yedisinden daha az megalomandı. Yönetmenler, işin tarihinin şu sıralarında – ve Roger Rowan on beş yıllık yapımcıydı – her zamankinden daha güçlenmişlerdi ve bu güç onları bütün megalomanlıklarıyla birer zalim hükümdara dönüştürmüştü. Zach Nevsky, bir filmi zamanında ve belirlenen bütçeyle bitirmede Norman Jewison ve Richard Lester’in arasında ikinci olarak ün kazanmıştı ve bu da tek başına ona başarılı bir iş verilmesini sağlardı. Dengesiz ve mantıksız değildi. Gerçi o da gece gündüz kime ait olduğu meçhul sözlerin kaynağını sorup duruyordu ama buna da katlanmak zorundaydı.

“Değmese onun için savaşır mıydım?” dedi Zach, Rowen’in Melanie hakkındaki sorusuna cevap olarak. “Bak Roger, ben hayalperest değilim. Bazı saygın istisnalar bir yana, Melanie gibi büyük bir aktristten narsist olmasını beklerim. Son derece inatçı, dayanılmaz, dediğim dedik, ne yaptığı anlaşılmaz biri olmasını beklerim, zaten olmasa garip olur. Ama set işçilerine asılması – *iki* ayrı işçi – bu profesyonelce değil. Aktörlerle beraber olması tamam, bu normal, ama bir sınır koyması gerekmez mi? En azından bir seviye sorunu.”

“Karım bunun normal olduğunu söylüyor.”

“Norma’nın bununla ne ilgisi var?” Zach meraklanmıştı. Norma Rowan kocalarına her filmde eşlik edip ihtiyaçlarını karşılamayı ve yasak zevklere dalmamalarına dikkat etmeyi iş edinen çocuksuz kadınlardandı. Uzun evliliklerinin nedeni de buydu.

“Norma bir aktrisin işçilerden hoşlanmasının garip olmadığını söylüyor. Aktörlerin aksine, ekip elemanları onlar için öncelikle büyülemeleri gereken kişiler değil ve ekiptekiler de filmin baş aktrisinin kendisini onlara tam olarak vermeyeceğini bildiklerinden elde edebildikleri her şeye müteşekkik olurlar. Artı sonuna kadar da verirler, Zach. Bazıları iri, güçlü elemanlar, el işine alışkınlar. Norma’ya sorarsan söyler,

filmlerimin birinde yıldız oyuncu setteki bütün işçilerin üstüne dublör, kameraman ve şoförle de yatmıştı. Set İşçileri Birliği'nde saygın bir yeri vardı ve bu kariyerini uzun bir süre devam ettirdi. Kafayı çekmiş bir yıldız fena fikir değil, onu ayakta tutan alkol olmadığı sürece. O halde niye bozuluyorsun? Onunla ilgili başka planların mı vardı?"

"Nevsky'nin bir numaralı yönetmenlik kuralı Rog, asla yıldızla yatma. Hayır, beni rahatsız eden kadının o çocukları birbirlerine karşı kulanması. Allen Henrick ile daha önce çalıştım, karısı ve çocukları olan mantıklı bir insandır, kendisini avcunun içine almasına izin vermez; ona karşı ilgisinin yarısı lafta ama Sid White'ı tanımıyoruz. . . genç, anlaşılmaz, tutkulu, ciddi biri. Küskün, hayalci, belki biraz huzursuz. Senin iyi niyetli işçilerinden değil."

"Bir işçinin yerine başkası gelir Zach, ama Sid'i Los Angeles'a geri gönderirsek Melanie bizi sorumlu tutar ve daha da göze çarpan bir şekilde başkasıyla yeniden başlar," diye açıkladı Roger Rowan. "Her neyse, bu Sid'in ilk işi ve onu set işçilerinin babası Lou Cavona'nın isteğiyle aldık. Lou yalnızca bizim adamımız değil, Set İşçileri Birliğinde önemli bir güç. Böyle biri karısının kardeşini işe almamızı istediğinde bu arzû değil, emir olur. Cavonalar Mack Sennett'ten beri setlerde denetimi elinde tutan bir ailedir."

"Bilmiyorum," dedi Zach düşünceli düşünceli. "Her şeyi göze alıp Sid'den kurtulmamız gerekebilir. Sanki başka işim yokmuş gibi, sanki çekmem gereken bir filmim yokmuş gibi bütün hafta onu izledim ve o deli gibi Melanie'ye âşık, gerçek romantik bir aşk Rog, kelimenin tam anlamıyla aşk. Evet, Romeo Juliet tarzı; bana öyle bakma, Shakespeare oyunları yönettiğim yıllarımı tutkulu aşkı öğrenmeden geçirmediğim ben. Sid deli gibi Allen'i kıskanıyor ve Melanie bundan hoşlanmakla kalmıyor, yangına körükle gidiyor. O bir piromanyaktan da beter. Şimdiye kadar diğer işçilerin ancak çok azı bunun farkına vardı, ama bu sadece haberlerin yayılmasını önleyen dondurucu soğuk yüzünden."

"Zach," dedi Roger bıkkın bir sesle, "bu sadece bir fikir, ama Wells Cope'un onunla konuşmasına ne dersin? Yedi yılda bu kadını idare etmeyi öğrenmiş olmalı. Ona bu zevki tattırmayı hiç istemem ama film için değmez mi?"

"Bunu asla yapmam, Rog," diye hemen cevap verdi Zach. "Melanie ile nasıl başa çıkacağımı birisine sorduğum anda filmin kontrolünü elimden kaçırırım. Hayır, bu bir gün daha devam etmeden önce onun-

la ilgileneceğim. Yarın çekim var ve Pazar günü izinli, o yüzden onu bu gece göreceğim.”

“Bak, fikirlerine saygı duyuyorum,” diye ısrar etti Roger, “ama Kalispell’de çekim yapmaya karar verdiğimizde, bir sürü insan *Cennet Kapısı* faciasının yaşandığı o yere gitmeye nasıl cesaret edebildiğimizi sordu. Ben de onlara bunun bize neyi *yapmamamız* gerektiğini öğrettiğini anlattım ve şimdiye kadar United Artists’in Cimino ile yaşadığı tersliklerden uzak kaldık. Ben her saniye buradayım, filmi izliyorum. Cimino’nun güçlü bir yapımcısı yoktu. Çalışma başladıktan sonra sen kaptan oldun, hepimiz ben bile birer yolcuyuz, ama doğru şeyi yaptığına emin misin? Melanie Adams el bebek gül bebek muamele görmeye alışık.”

“Rog, o sadece bir aktris. En pahalı, en çok tapılan, dünyadaki en güzel aktris, ama yine de *bir aktris*.”

Zach bütün yapımcılar gibi en iyi filmi çekmekten çok yapımı korumaya çalışan, sürekli huzursuz ve endişeli yapımcıya baktı. Rowan deneyimli bir profesyoneldi, ama işe eleştirel açıdan hiç bakmazdı, içinde hiç tutku yoktu, hayal yoktu; stüdyo yönetimi gibi, filmi aslında bir *mal* olarak görüyordu. Diğerleri gibi evde oturup ticaretle uğraşabilirdi. Şimdiye kadar *Tarih* kadar önemli bir filmin yapımcılığını üstlenmemiş olmasına rağmen, onu seçen stüdyonun gözbebeği idi. Şüphelenmek için iyi bir sebep. Bir yönetmen, yapımcılar ve stüdyo işe karışmadan, sadece aktörlerle ilgilenebilseydi, diye düşündü Zach, o mutlu bir adam demekti.

“Bir aktris,” konuya ısınmış olarak devam etti Zach, “başka kadınları canlandırabilmek için gerekli birtakım yeteneklere, güven ve fiziksel yetiye sahip bir kadındır. İstersen ona izleyenlerde estetik duygusu bırakan bir karakter oyuncusu de, ama asla, *asla*, onu yüceltmelerine izin verme. Ben onların *sadece* kadın olduklarını unutmam. Benim işim aktrisleri kontrol etmek. Bir sürü başka şeyin yanı sıra. Beni bunun için tuttun. Ben kanlı bir aktris-kıranım, bunu böyle bil.”

“Niye tiyatroda kalmadın?” Roger somurtarak sordu. “Sahne görevlileri set işçileri kadar sorun çıkarmazlar, çünkü çok yaşlı oluyorlar ve Broadway aktrislerini kontrol etmek daha kolaydır.”

“Tiyatroyu tahminimden daha çok özlüyorum, tiyatro büyük ‘şov’ değil, insanı sinema kadar hızla topluma mal etmiyor.”

“‘Şov’.” Roger alaycılığının doruğundaydı. “Yirmi beş milyonluk bütçe, satış rekorları kıran Pulitzer ödüllü bir roman, iki yüz elli yerli

figüran, piyasanın en büyük erkek oyuncularından ikisi. Ve yapımcı ile yönetmen oturmuş, Bayan Adams'ın herkese kapısını açma politikası konusunda ne yapacaklarını tartışıyorlar. Keşke erkek oyuncularla bir Western çevirebilseydim, içinde bardaki revü kızları hariç aşkla ilgili bir şey olmayan. Kimse onların yaptıklarıyla ilgilenemezdi. Ah, Allah kah-retsin!"

Roger çıktıktan sonra, onun Melanie Adams hakkında kendisine üstünlük sağlayabilecek bir şeyler mi bildiğini merak etti Zach. Yönetmenini hiç iplemeyecek bir aktris varsa, o da ilk filminin üstünden yedi yıl geçmeden uluslararası bir yıldız olan Melanie'ydi. Ve kendisi de elindeki bütün silahları kullanmazsa aptallık ederdi.

Melanie Adams 1976'da, on dokuz yaşındayken Louisville'den ayrılıp New York'a gelmiş ve Spider Elliott tarafından manken olarak lanse edilmişti. Kısa bir süre sonra da ilk filminin yapımcısı olan Wells Cope'un himayesine girmişti. Adamın güçlü sermayesi onu film endüstrisinin en başarılı insanlarından biri yapmıştı ve Melanie Adams'ı kaptıktan sonra da arş-ı âlâ'ya yükselmişti.

Efsane, Melanie'nin ikinci filmydi ve Marlene Dietrich ile Greta Garbo'nun Hollywood'daki ilk yıllarından uyarlanan bir karakteri oynamasını gerektiriyordu. Güzelliği ve yeteneğiyle bu rolün hakkından gelmişti. Melanie'nin o filmde giydiği bütün kıyafetleri Spider'ın ilk karısı Valentine O'Neill hazırlamıştı.

Melanie Adams o günden beri, yapımcılığını Wells Cope'un üstlendiği, herbiri öncekinden daha önemli ve başarılı üç filmde daha oynadı. Wells Cope kırklı yaşlarının sonunda, akli başında, esprili, dışa kapalı ve parlak bir adamdı. Kendisini Hollywood'un hayhuyundan uzak tutmayı da başarmıştı. Hollywood'daki en pahalı projelere imzasını atmasına rağmen, hiçbir zaman film dünyasının devamlı üyesi olmamıştı.

Hayatlarını böyle şeyleri çözmeye adanmış insanlar Cope'un Melanie ile olan ilişkisini asla anlayamamışlardı. Hiçbir gazeteci yakınlıklarının içine girememişti, birbirleriyle ya da başkalarıyla evlenmemişlerdi ve ilişkileri varsa bile, kimse bundan emin olamıyordu. Yine de, Cope Melanie'yi yöneten kişiydi ve onun her hareketini denetliyordu. Baş kadın oyuncu olarak *Tarih*'te yer alması, Cope ile olan kontratı biter bitmez kendi başına aldığı ilk karardı.

Spider Elliott, diye düşündü Zach. Roger'a başkasıyla konuşmama-
yacağını söylemesine rağmen, o Melanie Adams hakkında bir şeyler bi-
lebilirdi ve bu kritik zamanda en küçük bilgi bile yararlı olabilirdi. Eh,
Wells Cope'u aramıyordu ya. Spider başkaydı. Saatine baktı ve sekrete-
rine Scruples'tan Spider'a ulaşmasını söyledi, Gigi'yi kaç kere oradan
aradığını hatırlamamaya çalışarak.

"Spider, merhaba, ben Zach Nevsky."

"Zach! Nasılsın? Montana nasıl? Biraz anlat bana."

"Ben iyiyim, Montana harika, ama keşke *Tarih* yazın çekilseydi. Bu-
raya gelene kadar rüzgârdan donmanın ne demek olduğunu bilmiyor-
dum. Montana'nın Vahşi Batı olduğunu zanneden bir New Yorkluy-
dum; şimdi ise Kanada sınırında olduğunu keşfettim. Kar kalınlığı be-
nim iki katım. Benden bu kadar, Billy ile ikizler nasıl?"

"Harika, bomba gibiler, teşekkürler. Film nasıl gidiyor?"

"Fena değil, programa ve bütçeye aşağı yukarı sadığız, görüntüler
harika, ama seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Söyle bakalım."

"Melanie Adams'ın bizim filmde oynadığını biliyorsun değil mi?"

"Hadi Zach, bütün dünya biliyor bunu."

"Zor biri. Zordan da öte. Her şeyin kendi istediği gibi olmasına alı-
şık ve Wells Cope tarafından şımartılmış. Gırtlak gırtlığa gelmek üze-
reyiz. Bana zekice öğütler verebileceğini düşündüm, ne de olsa onu
herkesten daha uzun süredir tanıyorsun."

"Zekice öğütler mi? Zach, Melanie Adams ile nasıl başa çıkılacağı
konusunda söz söyleyebilecek en son kişi benim. Sen bu işi benden da-
ha iyi becerirsin. Yapabilseydim yardım ederdim, ama o kendinden
başkasını düşünmeyen birisidir. Onunla aşağı yukarı altı yıldır, yani ilk
filmi çevrildiğinden beri karşılaşmadım."

"Ama Spider, duyduğuma göre kadınlar hakkında bilinmesi gere-
ken her şeyi biliyormuşsun sen."

"Bu çok abartılı bir değerlendirme. Dünya yüzünde hiçbir erkek ka-
dınlar hakkında çok şey bilmez. Benim ayrıcalığım belki de ne kadar az
şey bildiğimi anlamamdan kaynaklanıyordur. Her ne ise, Melanie'yi
hayvanlaştıranın ne olduğu konusunda bir fikrim yok. O çok orijinal-
dir."

"Ama onun Hollywood'un dikkatini çekmesini sağlayan fotoğrafla-
rını sen çektin," diye ısrar etti Zach.

“Sadece onu nasıl ışıklandıracağımı biliyordum Zach, hepsi bu ve çok da zor değil. Işıkları yakar ve kameranın düğmesine basarsın, geri kalanını onun yüzüne bırak. O yüzden kötü görüntü alman mümkün değil. Dinle, belki de bunun sana yardımı dokunur. Valentine, Melanie ile karşılaşmadan önce bana davranışlarına bakılırsa onun boş biri olduğunu düşünüyordu. Tanıştıktan sonra ise aslında ‘kederli’ olduğunu söyledi. Ona acıyordu, ama kimbilir neden, ondan hoşlanmamıştı. ‘Boş’ ve ‘kederli’. Bunlar onu daha iyi anlayabilecek bir kadının ağzından çıkan değerlendirmeler. Belki sana yardımcı olabilirler.”

“Olacaklar Spider. Teşekkür ederim, gerçekten teşekkrlers.”

“nemli değil. Keşke daha çok şey syleyebilseydim.”

“Billy’ye sevgilerimi ilet lütfen. İkiizleri de benim için p.”

“Tamam. Kendine iyi bak ve sakın ol, tamam mı? Hoşçakal.”

Zach Nevsky telefonu kapattığında, daha önce bilmediği iki şeyi birden öğrenmişti. Birincisi, Spider Elliott bir zamanlar Melanie Adams’a çılgıncasına açık olmuştu, bunu onun adını andığında sesinin değişmesinden anlamıştı. İkindisi ise Spider’ın Gigi ile arasında her şeyin bittiğini bilmesiydi. Onun adını ağzına bile almamıştı. Aman, Tanrı aşkına, ne umuyordun ki diye sordu Zach kendi kendine öfkeyle. Gigi’nin ondan ayrıldığını, aylardır ilişkilerinin kötüye gittiğini kimseye söylememesini mi? Neyse, olan olmuştu ve ilişkileri bitmişti artık. Ama onun hakkında hiçbir haber alamamak, kimseye bir şey soramamak öyle zordu ki. Spider’a laf arasında “Gigi nasıl?” diye soruvermek istemişti ama sesinin onu ele vermesinden korkmuştu. Eğer Zach, Spider’ın ses tonundan Melanie’ye olan duygularını anlamışsa, Spider da onun kileri rahatça anlayabilirdi.

Spider Elliott telefonu kapattı ve bacaklarını masanın üzerine dayadı. Zach’ın telefonu onu son derece kederlendirmişti. Melanie’nin fırtına gibi estiği yedi yıl boyunca, onun tek bir filmini bile izlemekten kaçınmıştı. Melanie açıklama olarak iğrenç, yalancı bir mektup bırakıp gittiğinde, onu ta yüreğinin derinliklerine kadar sarsmıştı. Genç kadın onun ilk aşkıydı, ilk gerçek aşkı. Tüm yaptıklarına rağmen, her ilk aşkta olduğu gibi onu kafasından çıkarıp atması mümkün olmamıştı. Melanie’nin aığı yaraları ancak Valentine iyileştirebilmişti.

Melanie’yi hayatından çıkarabilmek için çok uğraşmış ve genç ka-

dın bütün cazibesini kullanarak ona geri dönmek istediğinde ona karşı koyabilmişti. Hemen ardından Valentine ile karşılaşmıştı. Valentine ile yaşadığı aşk tamamen farklı, olgun ve karşılıklı bir aşktı. Bir yıl sonra ise Melanie bu kez başka bir biçimde yeniden hayatına girmişti. Valentine, Melanie'nin *Efsane* filmindeki kostümlerini hazırlamak için gece gündüz çalışırken ölmüştü.

Melanie, Valentine'i doğrudan öldürmüş değildi, böyle bir şeyi düşünmek çok saçmaydı, ama şu da bir gerçektir ki, eğer Melanie Adams olmasaydı Valentine hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Ve eğer Valentine hâlâ yaşıyor olsaydı, şu anda Billy ile evli olmazdı. Spider hayatındaki iniş çıkışlara baktığında Melanie Adams'ın onun kaderini elinde tuttuğunu anladı. Şu anda ne yaptıysa, nereye geldiyse, kimlerle beraberse ya onun yüzünden ya da ona rağmen gerçekleşmişti; yani hayatı onun tarafından belirlenmişti. Eğer Melanie biraz daha normal duygulara sahip bir kadın olsaydı, Spider onunla evlenmekte bir an bile tereddüt etmezdi ve muhtemelen hâlâ evli olurlardı. Şu anda belki de en iyi yaptığı işi, moda fotoğrafçılığını sürdürür, Melanie de ya mankenliğe devam eder, ya da yerini yeniyetmelere bırakıp evine, çocuklarına dönerdi.

Scruples Two'nun geniş pencerelerinden, Pasifik'in üzerinde kızıl bir ateş topu halinde batan kış güneşine bakarken, içinden keşke Zach beni hiç aramasaydı diye geçirdi. Keşke arayıp bu acı hatıraları yeniden canlandırmasaydı. Zach'dan daima hoşlanmıştı, ne kendisinin ne Billy'nin anlayamadığı sebeplerle Gigi'den ayrılmış olması bunu değiştirmezdi. Gigi başının çaresine bakabilirdi. Kadınlar hakkında bilip bileceği azıcık şeyden biri de Zach Nevsky'nin bütün gücüne ve çekiciliğine rağmen Gigi'nin dengi olmadığıydı.

Melanie Adams, Zach'ın baş başa görüşme önerisinin Lacy rolünde gösterdiği performansı değerlendirmek için olmadığını düşündü. Kısa zamanda kendi kendinin en iyi eleştirmeni olmuştu. Başka pek çok iyi rol arasından Montana'daki küçük bir kasabanın iki güçlü erkeğini birbirine düşüren gencecik bákire müzik öğretmenini seçmesinin iki nedeni vardı. Birincisi Clint Eastwood ve Paul Newman'ın karşısında oynayacak olması, ikincisi de film teklifinin Wells Cope ile olan kontratı biter bitmez önüne konmasıydı.

Henüz tanınmamış ve kendi yeteneklerinden habersizken Wells on-

daki güzelliğin çok iş yapacağını anlamış ve onu New York'tan Hollywood'a getirmişti. Burada onu eğitmiş, sınamış ve ilk filminin deneme çekimlerini görür görmez de dört filmlik bir kontrat imzalatmıştı.

O zamanlar, şehre yeni gelen her genç kız gibi çevresinde dönen dolaplardan onu koruyacak her şeye imza atmaya hazırdı, hele geldiği şehir Hollywood'sa. Wells onu yıldız yapacağını söylemişti. Onun aklına, stüdyolarla olan iyi ilişkilerine, kendisi için en iyi rolleri bulmaktaki şaşmaz becerisine dayanarak ilerlerken tek bir yanlış adım atmamasını sağlamıştı.

Melanie Adams'ın kendisine akıl verecek birilerine ihtiyacı vardı ve Wells Cope ona sadece akıl vermekle kalmamış, aynı zamanda hiçbir zaman karşılık beklemeyen aşkını da vermişti. O şimdiye kadar Melanie'nin güzelliğine vurulup ona sahip olmaktan delice hoşlanan, ama bir kez bile kendisini sevip sevmediğini sormayan tek adamdı.

Buna karşılık Wells'in bütün istediği Melanie'ye sahip olmaktı. Acaba ne zaman tepeden tırnağa Wells'in yarattığı ve ona ait bir kukla olduğumu anladım, diye geçirdi içinden. Melanie'yi yöneten ipler görülmeyecek kadar incecik ve ipeksiydiler, oysa en ufak ters hareketinde boynunu sıkıveren çelikten birer halat oluyorlardı. Ne zaman gözünü açmış ve kendine zarar veren küçük küçük isyanlarının, kaprislerinin aslında kazanabileceği zaferlerin en önemsizleri olduğunu anlamıştı?

Melanie istediği kadar para harcayabiliyordu, ama Akademi ödüllerrinin dağıtıldığı törende ne gıyeceği konusunda söz hakkı yoktu. Dünyanın neresinde isterse orada yaşayabilirdi, isterse Keşmir ırmağında yüzen bir ev alabilirdi, ama Wells'in kararlaştırdığı günde işe dönmek zorundaydı, okuyamadığı yüzlerce senaryo arasından seçtiği rol için ona ihtiyacı olduğuna karar verdiği anda. İsterse Wells'le beraber oluyor, istemezse olmuyordu. Ondandır sıkılmaya başladığı an hemen başkalarını bulabilirdi. Wells buna hiç şaşırmıyor, hatta ilgilenmiyordu bile.

Ama, öte yandan Wells onunla istediği gibi oynuyordu. Onun da bütün diğer yıldızlar gibi nefret ettiği bir oyundu bu; senaryoyu eline alıyor ve bu rolün ona uygun olup olmadığına karar vermeyi uzattıkça uzatıyordu. Bu da Melanie'yi kahrediyordu. Belki evlenebilirdi... ama evlenmek de birilerine sahip olmanın başka biçimi değil miydi? Hangi koca, karısı Melanie Adams bile olsa, ona hükmetmekten geri durabilirdi?

Birilerine âşık olabilirdi, ama Wells bunu engellemişti. Ama o bü-

tün hayatı boyunca hiç âşık olmamıştı zaten. Demek ki âşık olmak onun kaderinde yoktu. Çocukluğundan beri hep çok sevilmiş, ona ne kadar çok sevildiği söylenmişti. Aşk ona istemediği kadar çok yerden ve bol miktarda yağıyordu zaten. Aşk, istemediği halde kafasını daldırarak yemesi istenen bir kâse dolusu sıcak çikolata gibi iğrençti. Aşk mı, hayır. Oynamak ona iyi geliyordu zaten. Oynayamazsa hayatı çekilmez olurdu. Bunu bilmek, böyle bir âşk objesi haline gelmesini de daha katlanılabilir kılıyordu gözünde.

Çocuklar? Melanie ürperdi. Dünya üzerinde Wells Cope'a ait olmaktan daha kötü bir şey varsa, o da çocuklara ait olmaktır herhalde. Çocuklar geri döndürülemez bir süreçle, doğdukları andan itibaren annelerinin yaşamına sahip oluyorlardı. Resmi bir kontrat eninde sonunda biterdi ama ya annelik bağı? Hayat boyu feshedemeyeceğin, bunu beğenmedim, öteki olsun diyemeyeceğin bir bağlılık. Zaten bir kadının nasıl olup da çocuk doğurmayı isteyecek kadar kendinden habersiz olduğunu anlayamamıştı. Elbette ardında köle mantığı yatıyor olmalıydı. Onlara gereksinim duyulmasına gereksinimleri vardı. Güzel kadınların bile çocuk sahibi olmak istemeleri gerçekten anlaşılmaz bir şeydi.

Onun bütün istediği özgür olmaktı. Kimsenin ona hükmü geçmemeliydi, kimse ondan hesap sormamalıydı. Hepsinden önemlisi, başkalarının ona olan gereksinimlerinden bağımsız olarak, "gerçekten ve tamamen var olduğunu" hissedebilmeliydi.

İşte bu son dediğini kameranın önündeyken hissedebiliyordu. Kameranın önüne geçiyor ve onun kim olduğuyla değil, ne yaptığıyla ilgilenen kalabalığın ortasında varolduğunu anlayabiliyordu. Spotların altında ona âşık olduklarından değil, her kuruşunu hak ettiği işini nasıl yaptığını görmek için bakan bu kalabalık, onun varlığının en kesin kanıtıydı.

Yüreğinin derinliğinde olup bitenleri hissedebilmesi için, ona başka birisi, Melanie Adams olmayan birisi, vücudunu, ruhunu ve tüm benliğini bir kenara atıp başkası olması söylenmeliydi. Bütün hayatı boyunca peşinden koştuğu bu "varolma hissine" ancak oynadığı zaman ulaşabiliyordu. Mutluluğa sadece rol yaptığı zamanlar yaklaşıyordu, tanı yakalayamıyor fakat çok yaklaşıyordu.

Melanie Adams'a da Eastwood, Newman ve Rowanlar'a olduğu gibi Kalispell'in en rahat evlerinden biri ayrılmıştı. Diğer oyuncular, set

işçileri ve çekim elemanları kasabanın çeşitli otellerinde kalıyorlardı. Figüranlar ise zaten kasabalıydılar.

Zach Nevsky, akşam altıda Melanie ile buluşmak için Outlaw Inn'deki odasından çıkıp arabasına atladı. Melanie'nin, kuaförüyle beraber kaldığı şirin Victoria tarzı eve giden yolu, sanki canlıymışçasına yapılmış sağlı sollu dizilmiş kardan adamların arasından geçerek katetmişti. Kuaför Rose Greenway, kariyerinin başından beri Melanie'nin saç bakımını üstlenmişti. Yıllardır Melanie ile beraberdi. Onun ayrılmaz bir parçası, sırdaşı, bir sürü konuda yardımcısı ve Melanie ile ne kadar arkadaşlık edilebilirse arkadaşı olmuştu. Melanie Wells Cope'dan ayrıldığında Rose'u da yanına almıştı. Roger Rowan, Bayan Greenway vasıtasıyla çekim boyunca Melanie'yi rahat ettirmek için gerekli düzenlemeleri yapıyordu. Bu düzenlemelerin arasında özel bir vejetaryen mönü hazırlatmak, tam gün çalışan bir masör bulmak, Los Angeles'da kalıp Melanie'nin uluslararası basınla ilişkilerini düzenleyecek bir halkla ilişkiler görevlisi bulundurmak ve giysileriyle ilgilenecek bir kostümcü sağlamak vardı. Wells Cope ona yıldız olmanın bütün nimetlerini sunmuştu ve Melanie de kendisine en iyi nasıl bakabileceğini öğrenmişti.

“Buyurun Bay Nevsky,” dedi Rose Greenway, Zach'ın kabanı ve kürk şapkasını alırken. “Bayan Adams yukarı gelmenizi söyledi, sizi bekliyor. Kapı açık. Yalnız içeri girdikten sonra kapıyı kapatabilir misiniz? Klimanın üflediği nemli hava boşa gitmesin,” dedi ve ekledi, “bu dağ havası Bayan Adams'ın cildi için gerçekten çok kuru.”

Merdivenlerden çıkarken, “Biliyorum Bayan Greenway,” dedi Zach bu bildik yakınmaya cevap olarak. İkinci kata vardığında onu, Melanie Adams'ın oturma odası olarak kullandığı köşenin geniş pencereleri karşıladı. Daha önce buraya hiç davet edilmemişti ve buranın da alt kat gibi zevksiz ve şatafatlı mobilyalarla tıktık tıktık olmasını bekliyordu. Ama Melanie buradaki eşyaların hepsini yumuşacık renklerde irili ufaklı örtülerle kaplamıştı. Bu egzotik ve birbiriyle gizemli bir uyum içindeki örtülerle kanepenin, sandalyelerin, masanın, hatta karyola başının üstü bile kaplanmıştı. Döşemeyi boydan boya kaplayan beyaz halının üzerinde lambaların üstüne atılmış örtülerin yumuşak renkleri oynayıyordu. Çift kişilik örtüsüz yatağın üstünde dantellerle süslü İtalyan keteninden bir çarşaf vardı. Zach sağa sola bakınırken, şu yatak için herhalde on bin kuş yolunmuştur, diye geçirdi içinden. Şöminede bü-

yük bir ateş yakılmıştı ve her tarafta kocaman yeşil bitkiler vardı. Minik cam rüzgârlıklarının ardındaki mumların ışığı titreyiyordu ve şamdan-daki dört Rigot mumunun tatlı kokusu doldurmuştu odayı.

“İçeri gel,” dedi Melanie Adams banyonun açık kapısının ardından. “Su çok güzel.”

Ne incelik! diye düşündü Zach.

“Teşekkürler. Banyonu bitirene kadar bekleyebilirim,” cevabını verdi ve en geniş koltuğa yayıldı. Gözlerini kapattığında yapay olarak nemlendirilmiş havanın parfümlü kokusu, mumların hoş kokularıyla karışarak burnuna doldu. Bütün duyduğu, banyo süngerinin vücuda sürülürken çıkardığı yumuşak ses ve küvete damlayan suyun tatlı şırıltısıydı.

Elhamra bahçelerine gelmiş olmalıyım, dedi kendi kendine. Sultanın haremünde olmalıyım. Ya da İran’ın en zarif genelevlerinden birinde. Ama nerede olursam olayım, bu nemli ve sıcak odada terleyip grip olacağım kesin, dedi. Kazağıyla yün gömleğini çıkartıp jean pantolon ve atletle kaldı. Melanie burada iyi iş yapmış, diye düşündü. Boz ve şaşırt, kendiyile yüzleşmek için iyi bir yol. Diğer yandan, şimdiye kadar Cope’dan başkasıyla uğraşmamıştı, öyleyse bu tümüyle kendi zevki için olmalı... olmalı...

Melanie, Zach’ı dışarıda yeterince beklettiğine karar verdiğinde banyodan çıktı ve ıslak saçlarını bir havluya sardı. Beyaz ipek sabahlığını üzerine geçirdi ve kuşağını incecik belinde iyice sıktı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Ama odaya girdiğinde, Zach çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Bozularak ona baktı, girişinin etkileyiciliği ziyan olmuştu. Ama aslında bu da fena değildi. Onunla oturup bir çekim hakkında konuştuklarında üzerinde hissettiği zeki gözlerini ve yüzünü incelemek için eline bir fırsat geçmişti. Şu anda uyuyor olmasına rağmen onu dikkat çekici kılan kendine güveninden hiçbir şey eksilmemiş, diye düşündü. Onun odadaki varlığını hissetmemek elde değildi, şu anda bile Melanie’nin arkasını dönüp gitmesini engelleyen saf bir fiziksel enerji yayılıyordu vücudundan. Bu belki de iri gövdesinden, karmakarışık siyah saçlarından ya da boynunun sağlam hatlarından, yüzünün kemikli yapısından veya kırılmış benzeyen burnundan kaynaklanıyordu. Uyku, Zach Nevsky’i evcilleştiremiyordu.

Evet, onu istiyordu. Onu başından beri istiyordu ama Wells Cope

ile ayrıldıkları zaman o, ne olursa olsun asla yönetmeniyle ilişkiye girmemesini ısrarla tavsiye etmişti. Cope'a göre böylece yönetmeni karşı-sındaki en önemli avantajını korumuş oluyordu. Yönetmeni ona sahip olmak için yanıp tutuşuyor, ama dokunmak istediğinde buzdan bir duvara çarpıp geri dönüyordu. Bu çaresizlik ise onu daha da yaratıcı kılıyor, Melanie'nin görüldüğü her bir kareyi kafasında binlerce kez evirip çeviriyordu. Böyle bir titizlikle incelenen çekimler ise Melanie'nin bir kere daha kendini aşmasını sağlıyordu.

Melanie Adams'ın her yönetmenin düşündeki kadın olması elbette rastlantı değildi.

Ne var ki Wells Cope'u hayatından çıkarıp atalı çok olmuştu. Artık tamamen kendisine aitti ve Zachary Nevsky, Wells'in teorisini denemek için bir şans olabilirdi. Neden Wells haklı olsun ki? Belki de yönetmeniyle girdiği ilişki kendisini tutmasından daha iyi sonuç verirdi.

Zach üzerindeki bakışı hissederek irkildi. Kendisine bakan bu gözlerin ne demek istediğini anlamıştı.

"Banyo iyi miydi?" diye sordu yarı uykulu.

"Harikaydı, teşekkürler," cevabını verdi genç kadın, kollarını uzatıp gerinirken. "Ne kaçırdığını bir bilsen!"

"Ben duş almayı tercih ederim."

"Saçma, siz erkekler banyo yapmayı bilmezsiniz zaten. Hayatın en büyük zevklerinden biri küvette yıkanmak ve erkeklerin de bundan haberi bile yok."

Melanie diksiyon dersi almamıştı. Bu, sesindeki yarı tropikal melodi, o davetkâr iniş çıkışları veren hafif Louisville aksanını korumasını sağlıyordu.

Zach'ın koltuğunun yanındaki alçak bir iskemleye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. İpek sabahlığı dizlerinin üstüne dek sıyrılmıştı. Kafasındaki havluyu çekip aldığı anda, koyu kestane renkli saçları dalga dalga omuzlarına döküldü. Nemli saçlarını havalandırmak için kafasını hafifçe salladığında oluşan kızılımsı ışıltılara bakınca, insan bu harikulade renge ne diyeceğini şaşırıyordu.

Sadece şöminedeki odunların çıtırtısının duyulduğu sessizliği bozan Zach oldu. "Burası ne kadar sakin böyle?"

"Rose sen geldikten sonra herkesi pizza yemeye götürdü. Oradan da sinemaya gidecekler. Bunu her Cuma gecesi yapar, dışarıda olsak bile. İçecek bir şey ister misin?"

“Hayır, teşekkürler.”

“Ben kendime bir sherry alacağım... istemediğine emin misin?”

İçinde ince bir zekânın gizlendiği sesi, son derece masum ve savunmasız çıkıyordu. Ayağa kalktı ve içki şişelerinin durduğu sehpaye yöneldi. Zach onu izliyordu. Genç kadın attığı her adımın, içki şişesine uzanan ince bileklerinin, ellerinin ve parmaklarının her bir hareketinin bilincindeydi. Şöminedeki alevin parlak ışığı altında kadehi dudaklarına götürüşünün, bir yudumda içerken kaldırdığı çenesinin ve boynunun aldığı biçimin, beyaz ipek sabahlığın altından seçilen dimdik göğüslerinin ve belirginleşmiş göğüs uçlarının ve incecik beyaz kumaşın altından seçilmemesi imkânsız kalçalarının bilincindeydi.

Parıldamak konusunda dünyadaki herhangi bir aktris kadar çok şey biliyor, diye düşündü Zach. Benim kolay lokma olduğumu mu sanıyor acaba?

Aniden, “Rolü kaptın,” dedi Zach.

“Ne rolü?”

“Eflatun bukleli Afrodite rolünü.”

“Dur bir dakika... Bu bir iltifat, değil mi? Ne de olsa burada bir rol için sınanmıyorum.”

“Buna hiç ihtiyacın olmayacak. Homeros’un dediğine göre, Afrodit’in en akıllı adamın bile aklını başından alan tatlı dilli bir ikna kabiliyeti vardır.”

Melanie odayı adımlayarak Zach’ın yakınına, kanepenin kenarına oturdu. Heyecandan ağzı kurumuştı, ama yine de kendini kontrol altında tutuyor, göğüslerinin kıvrımlarını daha da güzel ve dolgun gösterecek biçimde belini nasıl kıvracağını hesaplıyor, kalçalarının nasıl yumuşak bir şekilde kanepeye yayılacağını en ince ayrıntısına kadar biliyordu.

Zach ona doğru dönerek açıkça, “Melanie, seninle şu anda özel birkaç dakika geçirmek istiyordum,” dedi. Böylece yüzünü daha yakından inceleyebiliyordu. Hayatında hiç bu kadar baş döndüren saydamlıkta, bu kadar arzu uyandıran parlaklıkta bir ten görmediğini düşündü, makyajsız ve televizyonda gördüklerinden çok daha kusursuz.

“Gerçekten mi?” Melanie kendini tutarak dudaklarında belirecek olan tatmin dolu gülümsemeyi engelledi.

“Bilmem farkında mısınız, bu filmi almamın tek nedeni senin oyna-

yacak olman. İnanıyorum, hatta biliyorum ki neslinin en müthiş aktristisin,” dedi Zach dürüstçe.

“Vay, teşekkür ederim.” Melanie yıllardır emin olduğu bu gerçeği alçakgönüllülükle kabullendi. Yine de bunun alışılmış iltifat oyunlarıyla başlayacağını ummuyordu.

Zach gözlerini kaçırarak, “Lydia Lacy, on sekiz yaşında bâkire bir müzik öğretmeni, tamamen masum ve öyle bir bâkire ki insanın içini burkuyor,” dedi.

“Bunu zaten biliyorum,” dedi Melanie, sesinde bir bıkkınlık ifadesi belirmişti.

“Asıl bilmediğin şu ki, Ackerman, o bunak canı senin inandırıcı bir şekilde on sekiz yaşında bir kızı oynayıp oynayamayacağı gibi aptalca bir soru ortaya attı. Ackerman! En azından yüz on yaşında olsa gerek. . . ama yine de stüdyo patronu. O her şeye burnunu sokan sarsak yaşlı budalayla bir toplantı yapmak zorunda kaldım ve inatla senin neredeyse yirmi sekizinde olduğunu ve bu iş için genç bir kız bulabileceğimizi söyledi – sanki bunu senin kadar güzel yapabilecek bir genç kız olabilmemiş gibi – hikâyenin Eastwood ve Newman’ın, yani şu iki yaşlı adamın, Lydia’nın katıksız gençliğiyle kendilerinden geçtikleri için kelimenin tam anlamıyla birbirlerine her şeyi yapabilecek duruma gelişleri üzerine kurulu olduğunu söyleyip duruyor. Öylesine saf bir çiçekteki gençliği ele geçirmek için öldürmeyi göze alıyorlar.”

Melanie öfkeyle, “Ve bu gece, prodüksiyona iki ay kalmışken buraya bunu söylemeye geldin, öyle mi? Zamanlama anlayışın biraz garip. Hayır, inanılmaz.” Doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Açıkkçası, bilmen gerektiği aklımın ucundan bile geçmedi. Neden Ackerman’ın ne düşündüğüyle canını sıkasın ki? Öfkeden kudurdum. . . ama hayatta kalmak istiyorsan Ackerman’a bağırma. . . . Günlük bölümleri tab ettirmek üzere Los Angeles’a gönderdiğim ve birkaç gün içinde geri aldığım o ilk iki hafta bana Ackerman’ın lanet olası bir deli olduğunu gösterdi. Günlük bölümleri görmemeyi ilke edindiğini biliyorum, ama on sekizden çok on yedi yaşında görünüyordun.” Zach bir an sustu ve utangaçça ona baktı.

“Tam olarak ne demeye çalışıyorsun sen?”

“Ardından Ackerman beni aradı. Stüdyo ekibinin günlük bölümleri bize geri göndermeden önce seyrettiklerini biliyorsun, değil mi? Neyse, Ackerman beni aradı ve. . . bunu dediğine inanmıyorum. . . ama o

bunak herif. . . aşınma ve kırışma var, dedi. Beni basbayağı seni çok yormakla, sabah altıda sette olman gerektiğini düşünerek geceleri iyi bir uyku çekmene izin vermemekle suçladı. O kadar uzun zamandır ortalıkta ki, bu yüzden gözlerinde bir sorun olduğu sonucuna vardım. Senaryo odasındaki diğer elemanların da kendisine katıldıklarını söyledi. Ona çekim yaptığımızdan beri geceleri çalışmadığını söyledim ve kola-jenden bahsetmeye başladı. . . ” Zach sustu ve gözlerini kanepenin yanındaki kürk halıya dikti.

“Kolajen mi? *Tam olarak ne dedi?*”

“Damadı bir dermatolog, uzmanlık alanı kolajen enjeksiyonu, hani şu bebeklerin kışının o kadar iyi görünmesini sağlayan madde, insanın hatları ne kadar yuvarlak olursa olsun, yıllar geçtikçe Tanrı bilir nereye akıp giden şu harika, yuvarlak, masum madde. . . ”

“Tanrı aşkına, kolajenin ne *olduğunu* biliyorum! O ne dedi?”

“Tam olarak mı? Aynen şöyle dedi, ‘Bu bir kolajen sorunu. Teninde tek bir kırışık bile olmaması kolajen seviyesinin değişmediği anlamına gelmez. Üç yaşında bir çocuğun bile azalır.’ Bana dedi ki, damadı her şeyin geceleri iyi bir uyku çekmeye bağlı olduğunda ısrarlıymış. . . özellikle senin cildin kuru olduğu için. Sana eğer gerekiyorsa kendi doktorundan aldığı tehlikesiz uyku haplarından göndereceğini söyledi. Ve senin seçeceğin bir yüz bakım uzmanı. İyi ışıklandırma yapmadığımızı söyledi ve o bölümler elimize ulaştığında kameramanla ben üzerlerine atladık. Ackerman’ın neden bahsettiğini anladık. Gözlerinin altındaki halkaları gidermek için seni aydınlatıyorduk. . . ”

“*Benim gözlerimin altında halka falan yok.*”

“Çıplak gözle yok. Ama kamera gözüyle var. Çok, çok hafif Melanie, ama yine de var ve bir çeşit, genel olarak ifade etmek gerekirse. . . tam şurada, kenarda, bir tür varla yok arası, ama Ackerman’ın dediğine göre, çok hafif, neredeyse görülmeyecek gibi, ama yine de bir miktar. . . kırışık var. Lydia Lacy, o on sekiz yaşındaki bâkire müzik öğretmeni böyle görünmezdi, tabii eğer bütün gece Montana’daki bâkire müzik öğretmenleri o zamanlarda ne yapıyorsa onu yapmadıysa.”

Zach sözlerini bitirmişçesine sustu, sanki konuyla ilgili söylemesi gereken her şeyi söylemişti ve flanel gömleğini pantolonunun beline sokmaya başladı.

Melanie ifadesiz bir sesle, “Sid ve Allen’la ilişkiyi kesmemi söylüyorsun,” dedi.

“Oh evet, o da var. Tabii eğer ikisini de araya sıkıştırıp haftanın altı gecesi de dürüstçe sekiz saat uyuduktan sonra sabah altıda sette olmak üzere evden çıkabileceksen sorun yok. Eğer kahvaltı yapmak istiyorsan, bu dokuzda yatağa gireceksin demektir... tek başına.”

“Eğer Wells burada olsaydı ciğerini sökerdi, seni ahlaksız ukala kal-leş!”

Zach geri çekilir bir edayla, “Bak Melanie,” dedi. “Kendimi suçluyorum. Eğer Wells burada olsaydı, bahse girerim, önüne gelenle ilişkiye girmek aklının ucundan bile geçmezdi. Senin için bir düzen kurdu, hayatını sürdürdü, seni benim yerini tutamayacağım bir şekilde idare etti...”

Melanie öfkeyle, “Ben Wells’in yerini tutacak birini aramıyorum,” dedi. “Allah kahretsin, Zach, ona rastladığımdan beri ilk defa kendimi özgür bir kadın gibi hissetmişim. Nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyor musun? Kendime ait tek bir dakikam bile yok. Ya Wells için çalışıyorum, ya da Wells için çalışmayı bekliyorum. Beş büyük film! Düzen! Burama geldi artık! Buraya gelmek, başkaları için çalışmak, başımda nöbet tutan, beni sahiplenen, dinlemek ve itaat etmek zorunda olduğum kimse olmaksızın; ilk filmimden sonra hayatımın en heyecan verici deneyimi bu.”

“Sid ile Allen da yitirdiğin zamanı telafi yolların herhalde?”

“Evet! Oh; bana neden vazgeçmemi söylediğini bilmiyorsun sen! Hiçbir fikrin yok! Şimdiye kadar hiç... böyle bir şey yapmamıştım. Bu yaşadıklarım... bir deneyimdi, itiraf ediyorum, çok zaman alıyor, ama... değerdı.” Yüzünde seyircilerin nefeslerini tutarak beklediği, o gizemli bir şekilde şehvet ve geri çekilişi andıran gülümsemesiyle ona baktı.

“Öyleyse, bana gerçekten büyük bir iyilik yapıp vazgeçecek misin?”

Zach kibarca konuşuyordu, ama Wells Cope bile Melanie için en doğrusunu söylediğine bu kadar inandırıcı olamazdı ve Melanie Adams’ın beynindeki bütün savunma hücreleri ona boyun eğdi.

Melanie çabucak, “Olmuş say,” dedi, konuyu kapatmaya çalışarak.

“İyi. Dinle Melanie, ben Sid ve Allen’la konuşurum. Onları idare etmeni gerektiren hiçbir neden yok.”

Melanie’nin yanakları gittikçe artan bir öfkeyle pembeleşmişti. “Zach, sakın deneyeyim deme!” diye haykırdı. “Bu tam Wells’in söyle-

yeceği cinsten bir şey. İstediyini yapacağım, ama bunu en iyi şekilde beceremeyeceğimi sanma. *Bu işe sakın karışma.*"

"Üzgünüm. Ama söz konusu benim yıldızım olduğunda işleri onun için kolaylaştırmaya çalışmamak elimde değil. Affedildim mi?"

"Elbette. Şimdi, şu içkiyi istiyor musun?"

"Teşekkürler, ama evime dönmek zorundayım, Los Angeles'tan bir telefon bekliyorum."

Melanie şüpheyle sordu, "Ackerman'dan mı?"

"Yok canım. Ackerman'ın konuştuğumuzdan asla haberi olmayacak. O orospu çocuğuna bu zevki tattıracağımı mı sandın? Nişanlım arayacak."

"İyi," dedi Melanie, rahatlamış bir sesle. "Ve tebrikler. Nişanlı olduğunu bilmiyordum. Tanıyor muyum?"

"Sanmam, bu çevreden değil." Zach, Melanie'nin elini tutarak hafifçe öptü. "İyi geceler Melanie. Yarın görüşmek üzere. Pırıl pırıl ve erkenden."

"İyi geceler Zach."

Zach arabasında yol alırken, kendini tebrik ediyordu, hem olası bir sorunu başlamadan yok etmiş, hem de Melanie'nin hayatına romantik bir yıldız olarak yirmi yıl daha eklemişti. Şimdi on altı yaşında görünüyordu. . . üstelik hayatının en kötü gününde. Seks hayatını düzenlediği müddetçe, yirmi yıl sonra da olsa olsa otuz beş yaşında görünürdü. Her zaman için gerekirse akşam yemeğinden vazgeçebilirdi.

Melanie Adams hiç farkında olmamasına rağmen, ona çok şey borçluydu. Melanie'nin egosunun Zach'ın söylediklerinden kimseye bahsetmesine izin vermeyeceğini biliyordu, kameramana da, ama ne olur ne olmaz diye Zach bu akşam kameramanla konuşacaktı.

Sonuçta, Valentine bir zamanlar Melanie Adams'ı boş ve kederli olarak görse de, bunlar doğrulanmadı. Zach'ın bildiği kadarıyla, Melanie hayatının doruk noktasındaydı ve artık Wells Cope işin dışında olduğu için, her dakikanın tadını çıkarıyordu. O iki adamla veda buluşmasından olabildiğince zevk alacaktı, Zach bunu gözlerindeki ışıktan anlayabiliyordu. Bu acıklı sahneleri ve ayrılık zamanını iple çekiyordu ve vedanın da tadını çıkaracaktı.

Nişanlım. Zach bütün gece söylediği onca yalandan sonra neden bir de bunu uydurduğunu merak etti. Bu büyük bir bahane oluşturunurdu, öyle bir bahane ki başının Melanie ile belaya girmesini engelleye-

cekti, çünkü açıkça görülüyordu ki bela oradaydı, bekliyordu ve Zach bununla başa çıkamazdı. Başa çıkabilse bile, buna ihtiyacı yoktu. Ve ihtiyacı olsa bile, bunu istemiyordu. Nasıl oluyordu da istemiyordu? Afrodit'i istememek mi? Yoksa kendinde bir gariplik mi vardı?

Rose Greenway o Cumartesi gecesi evine istediğinden çok daha geç bir saatte kapağı atabildi. Sid White'ı bekleyip onu yukarıya, Melanie'nin süitine götürmek zorunda kalmıştı. Yorgundu, bir hafta boyunca Melanie'nin şoförü onları almadan önce giyinip kahvaltı yapabilmek için sabahın beşinde uyanmak zorunda olduğundan beri hep yorgundu. İkisi de saat altıda saçlarını ve makyajlarını yaptırıyorlardı, yılın en kısa günlerinde çalışıyor olmalarına rağmen, çalıştığı müddetçe buna alışmamıştı. Battaniyeyi çenesine çekerken, yarın geç vakitlere kadar, mümkün olduğunca uzun süre uyuyacağını düşündü.

İki saat sonra ise aniden uyandı, galiba bir gürültü duymuştu. Dikkatle kulak kabarttı ama evde çıt çıkmıyordu. Yine de Melanie'yi gözetmekle yükümlü olduğu uzun yıllar boyunca edindiği bir alışkanlıkla, onu yataktan çıkarıp ılık yün sabahlığını giydirecek ve tıpkı bebeğini kontrol eden bir anne gibi Melanie'nin kapısına götürecek kadar huzursuz etmişti. Bir süre durup içeriyi dinledi. Kapının altından koridora hafif bir ışık sızıyordu. Mumlar hâlâ yanıyordu ve havalandırma hâlâ çalışıyordu. Rose Greenway, görünüşe göre her şey normal, diye düşündü, herhalde uyuyorlardı, yine de yatağına dönmek konusunda kararsızdı. Öte yandan, odaya nasıl girebilirdi ki? Melanie yalnız bile olsa, iyi niyetine rağmen, gecenin bu vaktinde rahatsız edildiği için kızardı.

Rose tereddüt içinde bir süre daha bekledi ve kulağını kapıya dayayarak dinledi. Öylesine sessizdi ki, hafif bir horlama ya da soluk alma sesi bile duyulmuyordu, nihayet Rose mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı açtı ve az ilerisindeki büyük çift kişilik yatağı baktı. Yastıklar dağılmıştı, ama yatakta kimse yoktu. Kapıyı biraz daha araladı ve çığlık atmasına bile engel olan büyük bir dehşetle soluğu kesildi. Yatağın ayakucuna yakın yerde Sid White çırlıçplak yüzüstü yatıyordu. Onun altında Melanie'nin saçları ve geceliği seçilebiliyordu. Rose ileri atılarak bütün gücüyle Sid'in bedenini kenara iterken, beyninin Melanie'yle ilgilenmeyen kısmı, adamın başının arkasının paramparça olduğunun ayırdına vardı. Bu görüntü karşısında korkuyla çekildi, sanki bu garip şeklin üzerine bir kova dolusu kan boşaltılmıştı. Çığlık atmamak

için dudaklarını ısırarak bornozunu sıyrıp Melanie'nin üzerine serdi ve yatağın başucundaki telefona koşarak polisi aradı. Önce Melanie'ye bakmak için ahizeyi bir kenara attı, sonra tekrar eline aldı. Otomatige bağlanmış gibi, yapımcı, diye düşündü, yapımcıyı aramalısın.

Geceyarısını biraz geçte telefon çaldığında, Roger Rowan ve Zach, Rowan'ın evinde gelecek haftanın programındaki bir değişiklik üzerinde çalışıyorlardı. Rowan bu beklenmedik telefona sinirlenmiş biçimde ahizeyi kaldırdı. "Evet? Rose? Ne? Aman Tanrım, hayır! Hemen geliyoruz!" Telefonu kapattı. "Melanie vurulmuş, hadi kalk. Allah kahretsin kahretsin, kahretsin! Buna inanamıyorum!"

Arabaya koşarlarken Zach, "Yaşıyor mu?" diye bağırdı.

"*Bilmiyorum!* O isterik karı beni Bay Cope sandı ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı!"

9

Kocası plastik bir işkemlede oturmuş deliler gibi sigortanın “Mükellefiyetler” bölümü üzerinde kafa yorarken, Norma Rowan da bekleme odasında koşturarak ona bardaklar dolusu kahve ve hastane koridorundaki makineden aldığı bisküvileri taşıyordu.

Roger en az onuncu kez, “Para konusunda bir sorun çıkmayacak,” diye yüksek sesle söylendi. “Açıkça belirtiliyor ki, eğer filmin yapımı oynayanlardan birinin ölüm, hastalık, fiziğinin bozulması ya da yetersizliği durumunda yarım kalırsa, sigortayla ilgili bir sorun çıkmayacaktır. Film çekimini sonsuza kadar durdursak bile bütün masrafları ödeyecekler.”

Rose Greenway, Zach’ın omuzuna yaslanmış, düzensiz hıçkırıklarla ağlamaya devam ediyordu. Şaşkınlığı ve üzüntüsü yerini gitgide yorgunluğa bırakmaktaydı. Sonunda daha fazla dayanamayacağını hissederek Zach öfkeyle, “Kapa çeneni Rog,” dedi, “Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Melanie iki saattir o ameliyat odasında ve senin tek yaptığın sigortadan bahsetmek.”

“İşin tek iyi yanı bu ama!”

Norma Rowan ise ona dönerek, “Yapımın en önemli işlerini Roger düşündüğü için şükretmelisin Zachary,” diye bağırdı. “O olmasaydı şimdi sen nerede olurdu acaba, söyler misin?”

“Ne olursa olsun, saçmalık bu,” diye suçlarcasına konuştu Rowan. “Wells Cope’u aramayan kim? Melanie ile konuşmakta direten kim? Allah aşkına, kim Sid White ile Melanie’nin konuşmasına göz yumdu? Kim bu işe burnunu soktu? Nevsky, şu bizim dâhi yönetmen. Bütün bunları onun yaptığını biliyorsun. Bu lanet olası şey de onun hatası!”

“Beyler, hanginiz yetkili şahıssınız?” Bu soru nefes nefese içeri giren, sanki daha biraz önce yataktan kalkmış gibi saçları darmadağın olan, çok genç bir adamdan gelmişti.

“Sen kimsin?” diye sordu Zach.

“Oliver Brady, *Kalispell Daily Inter Lake*, burada bir kaza olduğunu duydum.”

Rowan dişlerinin arasından yanıtladı: “Sana söyleyecek hiçbir şeyimiz yok.”

Gazeteci çocuk heyecanla, “Melanie Adams hastanede ve siz de bu konuda hiçbir yorum yapmayacaksınız öyle mi?” dedi.

Rowan çocuğun üzerine yürüyerek, “Defol git buradan!” diye haykırdı.

Zach, “Ben onu defederim,” diyerek Brady’i kolundan tuttuğu gibi koridora sürükledi. “Ben Zach Nevsky, *Tarih*’in yönetmeni. Sana kim haber verdi? Doktorlardan biri mi? Böyle olacağı belliydi.”

“Dalga mı geçiyorsun? Sana kaynağımı söyleyecek değilim. Melanie’nin birkaç yerinden vurulduğunu biliyorum, onunla beraber çırılçıplak ölü bir adam bulundu, muhtemelen intihar, polis evde araştırma yapıyor. Bu müthiş bir şey ve ilk öğrenen de benim. Ayrıntıları öğrenmeden hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Basının bilmeye hakkı var. Bekleme odasındaki herif de kimdi?”

“Roger Rowan, filmin yapımcısı. Tahmin edersin ki altüst olmuş durumda, bu konuda üzgünüm. Seni daha önce basın toplantılarımızda hiç görmemiştim.” Zach dikkatle onu yokluyordu. “Yeni misin?”

“Evet, bana inanmıyorsan işte basın kartım. Ben spor bölümündeyim, ama bu benim hikâyem ve kimse elimden alamaz.”

Zach onu sakinleştirmeye çalışarak, “Kimsenin böyle bir niyeti yok,” dedi. Hiç bu kadar aceleci ve asabi bir gazeteciye rastlamamıştı. Oliver Brady’nin bu fırsata kendini kaptırdığı açıkça belliydi, ama eline geçirdiği şeyi bırakmayacak kadar da kendindeydi.

“Henüz Bayan Adams’ın ne durumda olduğunu bilmiyoruz,” diye devam etti. “Doktorlar bir şey söylemedi, biz de bunu öğrenmek için bekliyoruz.”

“Peki ölen adam kim? Gece yarısı Melanie’nin odasında çırılçıplak ne işi vardı? Neden Melanie’yi vurdu? Öfke mi? Aşkılar arası bir kavga mı? Yoksa garip seks fantezileri mi?”

“Kim, nerede, ne zaman, ne, neden. . . *neden* dışında hepsini biliyorsun.” Zach ağır ağır konuşuyor, bir yandan da bütün dünyada bomba gibi patlayacak bu habere mümkün olan en iyi hikâyeyi uydurmak için zihnini zorluyordu. Pek çok şey bu konuda basına yapılan ilk açıklamaya bağlıydı. “Brady,” diye söze girdi, “yarına kalmaz olay duyulacak ve

her yeri güvenlik görevlileri saracak. Şu anda şirketin jetiyle buraya geliyorlar. Bütün büyük haber kaynakları kendi adamlarını göndermiş olacaklar. Senin gazeten de muhtemelen en iyi adamlarını gönderecek, genç bir spor yazarını değil. Büyük bir birlik olacak. Ancak sen başarılı, girişimci bir gençsin ve bir istisnayı hak ediyorsun.”

Brady kendinden emin bir şekilde, “Bunu zaten elde ettim,” diye atıldı.

“Şüphesiz. Onda birini elde ettin. Müthiş bir parça. Büyük çocuklar senin hikâyeni alıp, baştan yazıp diğerleriyle beraber basacak.”

“Dinle Nevsky, tek bir soru cevaplama san bile elimde yeterince bilgi var, beni kandırmaya çalışma.”

Zach sustu, bu heyecanlı gazeteciyi dikkatle inceleyerek düşündü. Sonunda içini çekerek, “Brady, beni ikna ettin,” dedi. “Yanında kayıt cihazın var mı? Güzel. Aç, çalışsın. Ve unutma, bunu yazmayacaksın, sana bunları söylememem gerek.” Derin bir nefes aldı. Bu, bir sınıf dolusu lise son öğrencisine karmaşık bir Shakespeare oyununun konusunu açıklamak kadar zor ve dikkat isteyen bir iş olacaktı.

İçini çekerek, “Melanie Adams bir aşk cinayetinin kurbanıdır,” diye başladı. “Sid White adlı bir genç adamla son derece yoğun, tutkulu bir aşk yaşıyordu. Sid White öldü, intihar etti. Bayan Adams ve Sid White ilişkilerini gizli tutmuşlardı, ama çok uzun sürdü. Bu Sid White’ın ilk film işiydi. Bayan Adams’a daha yakın çalışmak isteyen bir ışık yönetmeniydi. Ancak kısa bir süre önce Bayan Adams bu ilişkiyi bitirmek zorunda olduğunu fark etti. Sid White fazla duygusal davranıyordu, mantıksızca kıskançlaşmıştı ve onu deliler gibi sahipleniyordu. Bayan Adams onun akıl sağlığından endişe duyuyordu, Sid White evlenmekte ısrarlıydı ve Bayan Adams onu çok sevmesine rağmen evlenmek istemiyordu.”

“Onu seviyor muydu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Melanie Adams gerçekten de âşıktı. . . ancak üzülerek anladı ki Sid White ona göre değildi. Gerçekten de eski moda bir aşk yaşadılar Brady. Bayan Adams her zaman çok romantiktir, lanet olsun, yaptığı filmlere bir baksana.”

“Hiçbirini seyretmedim.”

“O zaman sinema eleştirmeninize sor Brady, Tanrı aşkına! Her neyse, Cuma akşamı konuyu görüşmek üzere onu ziyaret ettim. Ona bu işi bana bırakmasını söyledim, onun yerine ben halledecektim, ama o be-

nim karışmamı istemedi ve önerimi öfkeyle reddetti. Tavsiyemi dinlemeyecek kadar yufka yürekli ve eski moda bir âşıktı, Sid’le yalnız konuşmak için diretti. . . bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söyledi. Tam olarak böyle dedi Brady, ‘yapılacak en doğru şey’ . . . lanet olsun, keşke öylesine yumuşak kalpli, eski kafalı olmasaydı! Böylece Sid bu gece onun evine gitmiş, belli ki randevuyla, çünkü aksi takdirde Melanie’nin evini paylaştığı asistanı, kuaförü, arkadaşı Bayan Rose Greenway onu asla eve kabul etmezdi. Bekleme odasındaki o kadın Bayan Greenway’di, diğer kadın da Roger Rowan’ın karısı.”

“Peki sonra ne oldu? Sid’in yanında neden silah varmış?”

“Tanrı bilir. Bugünlerde kimbilir kaç kişi kimsenin haberi olmadan silah taşıyor. Ve dediğim gibi Melanie onun dengesizliğinden, sahicilikliğinden, anlamsız kıskançlığından endişe duyuyordu. Benim tek tahmin edebileceğim şu ki, Sid, Melanie Adams’ın kendisiyle evlenmeyeceğini, hatta ondan ayrılacağını öğrenince çılgına dönmüş. Onu vurmuş ve öldüğüne inanmış olmalı ki, ardından da intihar etmiş. Mayerling gibi. . . Mayerling’i hatırlıyor musun? Avusturya’da bir şato, Prens Rudolf’un deliler gibi sevdiği kadını, Maria Vetsera’yı ve sonra de kendini öldürdüğü yer. Bu 19. yüzyılın aşk cinayetidir Brady. Melanie Adams gibi bir kadın insanda böyle bir tutku yaratabilir Brady, bu onun uğursuz kaderi. . . *Montana’da Mayerling Faciası*. . . Bu gece burada tarihin tekerrür ettiğini hissediyorum.”

“Kalispell’de Mayerling. . . yo, ‘Montana’da Mayerling Faciası’ kulağa daha hoş geliyor.”

Zach balığın oltaya takıldığını düşünerek, “O gece Viyana’nın dışında olanlarla ilgili pek çok tarihi tahmin yapıldı,” diye sözlerini sürdürdü. “Maria Vetsera’nın da intihar edip etmediği tartışıldı, ama bu hikâye hiç unutulmadı. Senin hikâyen de asla unutulmayacak Brady! Seni bu hikâye yaratacak! Ama sakın yanlışlığa düşme. Bu gece olanlar çifte intihar değildi. Sid White kendisini öldürmeye çalıştığında Melanie Adams ondan kurtulmaya çalışıyordu. Rose Greenway onları bulunca yapımcı Roger Rowan’ı aradı, biz de hemen oraya gittik. Bayan Adams’ı orada yataarken gördüğümde kendini korumaya çalıştığını anladım. Onu itmeye çalışıyormuş ki, bir eli yüzünün yanındaydı.”

“Hâlâ neden Melanie Adams’ın üzerinde gecelik varken Sid White’in çıplak olduğunu anlayamıyorum. Neden giyinikken veda etmedi?”

Zach, "Tanrım, Brady, sende hiç romantizm anlayışı yok mu?" diye homurdandı. "Bir an önce edinsen iyi edersin, yoksa ömrünün kalan kısımlarını da beyzbol haberleri yazarak geçireceksin, vurgunu ya yaparsın ya yapmazsın. Neden dersen, nedenini söyleyeyim. Melanie Adams son bir kez o deli herifle sevişmeyi kabul etmişti, çünkü *vicdan azabı çekiyordu*. İşte bu yüzden! En kötüsü de Melanie Adams'ın yargılama yeteneğinin olmayışydı, çok yumuşak kalpli, çok romantik, eski kafalıydı. En büyük hata! Sid White ona sahip olamadı, bu yüzden onu öldürerek bütün dünyayı da ondan mahrum etmek istedi. Tipik aşk cinayeti, bencilce, çılgınca bir aşk. Tanrım! Burada Melanie Adams'dan bahsediyorsun, lig averajlarından değil. Melanie Adams aşk yüzünden, bir aşk cinayeti kurbanı olarak o ameliyat odasında Brady, bunu sakın unutma! Ben şimdi bekleme odasına dönüyorum."

Brady hevesle, "Durumunu öğrenir öğrenmez beni gazeteden arar mısın?" diye sordu.

"Yo, hayır, bunu yapmam olanaksız. Sana hikâyeni verdim, çok fazla şey istiyorsun. Bunu yapma yetkim yok Brady."

"Dinle Nevsky. Eğer beni arar ve durumunun tam olarak ne olduğunu, doktorların ne söylediğini bildirirsen, hikâyemi dosyalamadan önce kelimesi kelimesine sana telefonda okurum. Bu bir söz. Bu vurgunu kaçırmayacağım."

"Bu yeterince adilce. Ve Brady, eğer hikâyeni dürüst olursa, eğer sana anlattıklarımı çarpıtmıyor ve abartmıyorsa, *eğer tam olarak bana okuduğun gibi basılırsa*, ki bu önemli bir şart, seni işin içinde tutarım. Bir şey olur olmaz sana haber veririm. Bu kolay kolay unutulmayacak bir hikâyeye ve doğru yazılması ikimizin de çıkarına olur. Ancak bu bilgiyi nereden aldığını birine söyleyecek olursan, benim için bitersin Brady. İşte yapım bölümündeki telefon numaram, her zaman arayabilirsin, diğer gazeteciler bir açıklama yapılmasını bekleyedursunlar. Eğer dışarıdaysam, sekreterim bana ulaşır. Hastanedeysen, sana not bırakırım. Bana ev ve iş telefonunu ver. Magazin basını öyle lanet yalanlarla dolu ki, romantik olmasan da gerçek gazetecilik değerlerine sahip biriyle anlaşmak beni çok rahatlatmıştı."

"Nevsky nasıl yazılıyor?"

Zach telaşla atıldı. "Sana bunun kayıt dışı olduğunu söyledim. Tanrı aşkına, benden 'yetkili bir kaynak' diye bahset."

“Yine de nasıl yazıldığını bilmem gerek. Sen ve yapımcı Montana’daki Mayerling aşk cinayetinde ilk tanıklarsınız.”

Zach aceleyle bekleme odasına geri dönerken, *Dar Boğaz*’daki ilk rolünü düşündü. Vito Orsini denen o düzenbaz kurttan bir düzine faccia hikâyesi dinlemiş olmasaydı, Brady’ye ne anlatacağı ve ne anlatmayacağı konusunda bu kadar kendinden emin ve rahat olamazdı. Gigi’nin babasında Roger Rowan’da olmayan ve bir film için gereken bütün gerçek tutku ve hürmet vardı ve stüdyoları işletenlerle çalıştığı zaman boyunca medyayla ilişkilerini mükemmel yürütme becerisini geliştirmişti. Vito onu Broadway’den çekip alarak *Adil Oyun*’u, yani Vito için kurtardığı, Vito’nun uzun süren kesat bir dönemden sonra ilk büyük başarısı olan ve kendisini de Hollywood’un en iyi yeni yönetmeni yapan filmi yönetmesi için buraya getirdiğinden beri ikisinin sıkı dostluğu süregelmişti.

Zach, yine de yalnızca ilk adımı atmış, hikâyenin başlangıçta nasıl duyulacağına dair bir yol açmıştı. Melanie mucizevi bir şekilde filme devam etse bile, yapım artık yüzlerce önemli ve önceden tahmin edilmeyen yönde karmaşaya girmişti. Vito uzun ve zorlu kariyeri boyunca bunun gibi, hatta çok daha kötü durumlarla karşılaşmış ve asla yılmamış, asla suçu yönetmene yüklemeye kalkışmamıştı. Rowan’sa şimdiye kadar her ikisini de yapacağını belli etmişti. Zach burada bir müttefığe ihtiyacı olduğunu düşündü, bir Rowan ya da bir Ackerman’ın bütün niyetlerini önceden kestirecek birine, Vito Orsini’ye ihtiyacı vardı.

Bekleme odasında sessizlik içinde yarım saat daha geçmişti ki, iki operatör bitkin bir halde ameliyathaneden çıktı.

Yaşlıca olanı, “İyileşecek”, dedi. “Çok miktarda kan vermemiz gerekti, ölümün kıyısından döndü ama düzelecek. Şu anda yoğun bakımda, kritik listede.”

Rowan, “Ya yüzü?” diye haykırdı. “Yüzü ne durumda?”

Diğer operatör, “Tanrı’ya şükür, hiçbir şey olmamış,” dedi. “Bileğindeki atardamarı parçalayan kurşun çok kan kaybına neden oldu. Elindeki birkaç kemik kırılmış ve omzunda yaralar var. Elimizden geleni yaptık, ama bir el cerrahının özel bakımına ve rehabilitasyonuna gerek olacak, yarın birini getirirseniz iyi olur. Şanslı kız. On dakika daha

gecikilseydi, kan kaybından ölürdü. Hiç bu kadar derin şokta birini görmemiştim.”

Rowan, “Ne zaman işe dönebilir?” diye sordu.

“İşe mi?” Genç operatör hayretler içinde kalmıştı. Yaşlı olan soğuk bir sesle, “Bunlar sinemacı Joe, şaşıрма,” dedi. “Bilmiyorum. Bu, şimdiden söyleyemeyeceğim olası komplikasyonlara, fiziksel gücüne ve iradesine, kan nakline vereceği cevaba ve daha milyonlarca faktöre bağlı, fakat yoğun bakımdan çıkana kadar bir cevap veremem.”

Rowan üsteledi. “Bari tahminde bulunun, tek istediğim bu.”

“Eğer onun yerinde ben olsaydım, normale dönmek için kendime en azından altı ay verirdim,” dedi doktor, “ve başka bir iş bulurdum.”

Doktorlar odadan çıkınca Zach ve Rowan aceleyle koridordaki telefon kulübelerine gittiler. Zach, Brady’yi arayacaktı, Rowan da ajansını. Az sonra Zach Rose Greenway’in yanına geri döndü, Rowan’ın konuşmasını bitirmesini beklemeye başladı. Sonunda yapımcı kulübeden çıkarak karısına katıldı.

Zach alçak sesle, “Roger, seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Özel olarak. Koridorda küçük bir yürüyüş yapalım.”

“Bu seferki ne?”

“Allen Henrick, Melanie’nin kırıştırdığı diğer herif. Onunla ilgili hiçbir şey duyulmamalı, anlıyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Lou Cavona’yı bul ve olabildiğince çabuk ofiste bizimle görüşmesini sağla. O Allen’i idare edebilir. Üstelik Sid onun kayınbiraderi ve öldüğünü bilmiyor.”

“Bir şey yapmadan önce Ackerman’i arayacağım. Ona karşı bir sorumluluğum var.”

“Roger, Ackerman uyanır uyanmaz beni suçlamak için istediğin kadar fırsatın olacak. Neden gece yarısı onu rahatsız edelim ki? Bunun için sana teşekkür etmeyecektir. *Şu anda* önemli olan Lou Cavona, hâlâ bunu gizli tutma şansımız var.”

“Gizli mi! Bütün dünyada manşet olacak! Bütün radyo istasyonları, televizyon kanalları. . . bu her an olabilir. Tanrı bilir o genç punkçı neler yazacak.”

“Dua edelim de herif Melanie Adams hayranı olsun.”

Şubat ayında uzaklardaki Kalispell’e ulaşmak pek de basit bir iş de-

gildi, ama Oliver Brady'nin hikâyesinin duyuluşundan bir gün sonra haber bütün dünyayı dolaşmış ve yerel havaalanı dev stüdyo jetlerinden, kimileri çoktan emekliye ayrılacak denli eski küçük özel uçaklara kadar çeşit çeşit araçla dolup taşmıştı. Bunun, asıl kargaşanın sadece başlangıcı olduğunu bilen Glacier Park Uluslararası Havaalanı'nın müdürü yakındaki iki alanı temizlemesi için bir kar küreme aracı tutmuş ve düzinelerce uçağı indirecek yerleri ayarlaması için bir ekip kiralamıştı.

Kasabada 93 numaralı yol üzerindeki bütün moteller, geçen güz Glacier National Park'a giden yolun resmi olarak kapatılması nedeniyle erkenden sona eren turist mevsimiyle birlikte kilit vurulan odaların temizlenmesi için ekipler çalıştırıyordu. Restoran sahipleriye telefon başında ta San Francisco'ya kadar bütün toptancıları arıyorlardı, uçakla gönderilecek yiyecekler için ne fiyat olursa olsun ödemeye hazırdılar. Zira bir öğün yemeğe karşılık istedikleri ücreti alabileceklerini biliyorlardı.

Kasabaya ilk varanlar, büyük jetlerle gelen stüdyonun yapım müdürü Joe Irving, baş asistanları ve sekreterleriydi. Onlarla beraber sigorta görevlilerini taşıyan bir başka jet indi alana. Hemen ardından diğer stüdyo çalışanları, halkla ilişkiler bölümünün neredeyse tamamı, stüdyo güvenlik şefi, yardımcıları, bir grup stüdyo avukatı, Melanie'nin ajanı ve avukatı, Rowan'ın ajanı ve avukatı geldiler. Zach, anlaşılan işleri idare etmek için geride bir tek Ackerman kalmış diye düşündü, bütün yapım bölümü çalışanları, gazeteciler, televizyoncular ve onların ekipleri çadırlarını dikmeden önce kasabadaki en iyi otellerde yer kapma yarışına girmişlerdi. Ve bu işgalciler sadece Amerikan medyası değildi. Japonya, Fransa, Almanya, İngiltere gibi Amerikan filmlerinin gösterildiği ve Clint Eastwood, Paul Newman ve Melanie Adams'ın isminin duyulduğu bütün ülkelerden basın mensuplarını taşıyan uçaklar da yoldaydı.

Zach'ın gece yarısı telefonla aradığı Vito Orsini de Kalispell'e ilk gelenler arasındaydı, güvenlikçilerle birlikte gelmişti ve şimdi de Zach'ın Outlaw Inn'deki süitini paylaşıyorlardı.

Gözleri neşeyle parlayarak, "Eğer Kalispell'de bir evim olsaydı ne yapardım biliyor musun?" diye sordu. "Almanlar ve Japonlar arasında bir açık artırma yapar, en az üç aylık kirayı peşin alır, ailemi ve çocukları toplayıp Florida'da ucuz bir yerde bu hikâye bitene kadar tatil yapardım. Hem çocukların okul masraflarını çıkartırdım, hem de bronz

bir tene sahip olurlardı. Hey Tanrım, *Enquirer*'la *Sun* buraya vardığında hikâyenin suyunun suyu bile bir servet edecek."

Zach acıyla gülümsedi. "İyi vakit geçirdiğine sevindim Vito."

Vito, "Ben de bunun benim filmim olmadığına sevindim," diye cevap verdi.

"Ama manevi olarak öyle," dedi Zach. "Bu benim filmim ve burada benim elimden tutmak için bulunduğuna göre senin de sayılır."

"Cömertliğine teşekkürler evlat. Eee, anlat bakalım."

"Lou Cavona bir cevherdi. Ailesindeki set işçilerinin üç kuşak boyunca fırtınalara, depremlere, salgınlara, kum fırtınalarına, yılanlara, fillere ve tayfunlara gururla göğüs gerdiğini ve yönetmenlerin, yapımcıların ve oyuncuların deliliklerinin bunların yanında hiç kaldığını söylediler. Hepsini gördüler, yaptılar ve gözlerini bile kırpmadılar. Ama hepsi de birer Cavona'ydı. Sid White, Lou'nun karısının erkek kardeşi, genetik olarak bir işçi değildi; Lou işi bu herife verdiği için kendini suçladı. Karısı ve ailesi için çok üzülüyor, ama elinden tek gelen de bu. İçinde bulunduğu belayı en az Ackerman kadar iyi anlıyor."

"Ya diğer işçi?"

"Lou, Allen Henrick ile ilgilendi, nasıl yaptığını sormadım ve bilmek de istemiyorum, ama Henrick başka bir filmde çalışmak üzere Los Angeles'a doğru yola çıktı. Evli olduğu ve öyle de kalmak istediği için çenesini açmayacak, muhtemelen karısına müthiş bir soğuk ısırması nedeniyle döndüğünü söyleyecek. Lou diğer işçilerin de işkence görse, IA'dan atılsalar bile basınla konuşmayacaklarını söyledi. Bunu başarabilir."

"Ya ekibin diğer elemanları? Lanet olsun, medya bir kazmaya başladı mı, Craft Services'ten dikkatli bir garson kız bile dedikoduları başlatabilir."

"Biliyorum Vito. Ama konuşulanlar sadece dedikodu olacak, asıl hikâye değil, şu anda herkesin duyduğu ve gerçek olarak benimsediği şekliyle. Bu umabileceğimiz en iyi durum."

"Burada iyi iş çıkarmışsın evlat! Montana'da Mayerling Faciası ha? Ne ayıp!"

"Lise oyunları yönetmekten ve bana anlattığın korkunç hikâyelerden edindiğim ilhamın bir bileşimi."

"Sana benim Meksika fiyaskom *Yavaş Kayık*'tan bahsetmiş miydim, dokuz yıl önce, 1975'te yaptığım filmde? Hayır mı? Bu da işin içinden

nasıl çıkacağımı Maggie Mac Gregor'un gösterdiği zor durumlardan biriydi. Çözüm onun şimdiki kariyerini yarattı. Üstüne üstlük, katil şu anda tam gün çalışıyor ve Oscar almak üzere. Sorma! O da bu işin içinde mi?"

"Hiç kaçırır mı?"

"WASP'ın prömiyerinden beri onu görmedim," dedi Vito, bir yandan da şu anda ülkenin en güçlü TV habercisi Maggie Mac Gregor'un artık tarihe karışmış bir faciayı, yıllar önce yaptığı ve 'fiyasko' kelimesine yeni bir boyut getiren o filmi öğrenir öğrenmez doğru dürüst bir ve da bile etmeksizin çıkıp gidişini düşünüyordu. O zamandan beri üç başarılı filmi olmuştu, ama Maggie bir daha ona dönmemişti.

Zach ümitle, "Onun üzerinde bir etkin var mı?" diye sordu.

"Belki evet, belki hayır," dedi Vito. "Bu onun bir vicdanı olup olmadığına bağlı. Zor bir soru evlat. İliklerine kadar memnun etmek için düşünüp durduğun bir kadın başarısız bir film yapmışsın diye seni terk ederse, kendisini incinmiş mi hisseder, yoksa seni incittiğini mi düşünüür?"

Zach, Vito'nun bu itirafına şaşırdığını belli etmemeye çalışarak, "Bu onun durumu kendine nasıl açıkladığına bağlı," dedi, çünkü WASPya-pılırken Vito hâlâ Billy Ikehorn Orsini Elliott ile evliydi. "Her ikisi de mümkün."

"Ya yerel polis?"

"Şimdiye kadar doktorlar Melanie ile konuşmalarına izin vermedi. Ama kan nakline iyi cevap vermiş, yoğun bakımdan çıkarılıp özel bir odaya alınacağını söylediler, ki o zaman komiserin onu sorgulamasına engel olamayız."

"Onunla ilk senin görüşmen gerek. Bu gece."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Zach içini çekti. "Ona gerçeğin ne kadarını anlatmak gerek, karar vermeye çalışıyorum."

"Bir cümle yeterli. Ona Brady'nin hikâyesinin önemli kısımlarını okursun ve sadece hiçbir şey hatırlamadığını söylemesini istersin. Bütün o günün üzerini çizsin. Şok. Bir cümle, 'Hatırlamıyorum'. Ya da iki, eğer isterse. 'Burada ne işim var'? Bir klasik, bu cümleyi hep sevmişimdir. Hepsi bu. Şimdi artık beni bu senaryoyla yalnız bırakır mısın? Tekrar okumam gerekiyor."

"Vito, eğer bir mucize olsa ve Melanie on gün içinde, sadece on gün

içinde çalışacak hale gelse bile bileği ve eli alçılı ve askıda olacak. Zaten on günde çalışacak hale geleceğini de kimse düşünemez. Ama Eastwood ve Newman'ın tatil tarihleri var ve bu demektir ki, eğer Melanie bu on gün bitenekadar Newman'la o teklif sahnesini ve Eastwood'la o büyük kavgı sahnesini çeviremezse adamları elden geçiririz. İki büyük duygusal sahne! Sigorta şirketi tek kuruluş ödemesi bile filmi bitireceğiz. Joe Irving ve prodüksiyon grubu şu andaki ani bitişini görebiliyorlar ve garanti ederim ki sonuçtan pek memnun kalacaklar. Bu işi daha da kötüleştiriyor.”

Vito anlayışlı ve tecrübeli bir ifadeyle başını salladı. “Dinle, şimdi git ki ben de düşünebileyim. Tamam tamam, asıl bilmek istediğini sor bakalım.”

“Of, Allah kahretsin Vito.” Zach sessiz bir bekleyişle ona baktı.

“Gigi iyi evlat. Kariyeri müthiş, yeni bir servet ve son ayda sadece iki trafik cezası.”

“Vito...”

“Evet, biriyle beraber. Ne bekliyordun ki be adam?”

“Nasıl biriyle beraber?”

“Beraber çalıştığı biri, tek bildiğim bu. Gigi ayrıldığınızdan beri özel konuşmalar için vakit ayıramaz oldu. Sanırım basbayağı bana söylemek istemiyor, çünkü seninle dost olduğumuzu biliyor.” Vito omuz silkti. “Bakıyorum da, sen kadınları elde tutmak konusunda benden de kötüsün. Aramıza hoşgeldin.”

Zach, Kalispell polis şefi ve doktorla odaya girerken ‘acaba Melanie Adams dün ona söylediklerimi anlamış mıdır?’ diye düşünüyordu. Zach ona gazetedeki haberden bölümler okurken ve ne demesi gerektiğini söylerken Melanie tek kelime etmeden orada gözleri kapalı öylece yatmıştı, solgun yüzünde acıdan başka bir ifade yoktu. Zach'ın varlığının bilincindeydi. Sonunda üç dakika yalnız kalmalarına izin verildiğinde adını fısıldamış ve Zach ayrılırken başını hafifçe sallamıştı ama bunun dışında tamamen sessiz kalmıştı ve yüzü bir ölü gibi bembeyazdı. Ona ne kadar sakinleştirici verilmişti? Polis şefiyle konuşmamasının ne kadar önemli olduğunu hatırlayacak mıydı?

Baş operatör ve polisler Melanie'nin yatağının iki yanındaki sandalyelere otururken, Zach duvara dayandı.

“Sadece birkaç dakika,” dedi doktor, “ve çok zorlandığımı düşünürsem durmanızı isteyeceğim.”

Polis alçak sesle, “Haklısınız doktor. Bayan Adams, üzgünüm ama size sormam gereken birkaç soru var,” diyerek kayıt cihazını çalıştırdı. Melanie şaşkınlık ve merakla dolu o muhteşem gözlerini ona çevirdi. Polisin ağzı aralandı ama söze başlayamadı. Silkinerek kendine geldi ve konuştu.

“Bayan Adams, vurulduğunuz gece Sid White silahına davranmadan önce bir şey söyledi mi?”

Melanie yalvaran bir sesle, “Sid...o nasıl? Nerede?” diye sordu. Zach durduğu yerde doğruldu, ensesindeki tüylerin korkuyla diken diken olduğunu hissediyordu. Melanie dünü hatırlamıyordu.

“O iyi, o...” Polis sustu. Bu zavallı kadına Sid White’ın intiharından bahsetmek istemiyordu.

Doktor dikkatle, “Kendi canına kıydı Bayan Adams,” dedi.

“Hayır! Hayır! Oh, Tanrım...zavallı tatlı Sid... zavallı kayıp Sid, onun için çok korkuyordum.” Melanie kederle mırıldanıyordu. “Öylesine duygusaldı, öylesine acı çekiyordu ki, bu dünya için yeterince güçlü değildi... diğeri gibi değildi...”

“‘Diğeri’ mi?”

Zach ayaküstü bayılmak üzere olduğunu hissederek gözlerini yumdu.

“Diğerleri, başkaları... filmlerde çalışanlar memur bey. O yumuşak, güzel bir ruha sahipti ve onu seviyordum.”

Polis memuru, “Bayan Adams, o sizi vurdu,” diye üsteledi.

Melanie, “Bilemezdi... ne yaptığının farkında değildi,” diye fısıldadı. “Asla beni incitmek istemiş olamaz. Aklını yitirmiş olmalı. Ve şimdi... Sid...yok. Bu onun aşkını kanıtlıyor...Bütün o aylar boyunca... ona kıskanması için hiçbir neden olmadığını söyledim durdum... ama bana hiç inanmadı... oh, Sid, keşke bana inansaydın...”

Polis memuru, “Ona aranızdaki ilişkinin bittiğini mi söylediniz? Bu yüzden mi sizi vurdu?” diye sordu.

“Bu yüzden olmalı. Başka ne olabilir ki? Zach’ı dinlemeliydim... Sid’i kovmak istiyordu... Aptallık ettim... Onu öyle çok seviyordum ki kalbimin sesini dinledim.” Melanie’nin gözlerinde yaşlar belirdi. Doktor öfkeyle, “Memur bey, Tanrı aşkına, onu artık yalnız bırakın,” dedi.

Polis şefi aceleyle ayağa kalktı ve omzunun üzerinden bu bir daha göremeyeceği muhteşem güzelliğe son bir kez bakarak odadan çıktı. Doktor Melanie'nin nabzını kontrol etti, ardından başını eğip stetesko-buyla kalbini dinledi, bu süre Melanie'nin dosdoğru Zach'a bakarak anlaşılabilir bir şekilde göz kırpması için yetti bile.

“Başardı! Vito, eğer doktor durdurmasaydı saatlerce sürdürebilirdi!”

“Şimdi aktrisleri neden sevdiğimi anlıyor musun Zach?”

“Az daha kalpten gidiyordum. Ve bunun farkındaydı! *Bilerek* yaptı!”

“Onları sevmelisin.”

“Ya bunu? Melaine kötülüğün bambaşka bir boyutunda. Aktrisler uzmanlık alanıdır, ama bileklerimde kelepçelerle cehennemin dibine gönderileceğimi sandım.”

“İşte bu yüzden filmi bitirebileceksin evlat. Eğer bugün o haldeyken ‘masum kadın’ı oynayabilirdi on günlük süre bitmeden Eastwood ve Newman sahnelerini de oynayabilir, sorun yok.”

“Paul’un teklifi yaptığı sahne bir kızak gezintisi, kavga sahnesi de dışarıda, Clint’in malikânesinin merdivenlerinde olacak.”

“Artık olmayacak. Şuraya bak, 88. sayfa, işaretlediğim yer, burada Melanie attan düşecek doğal olarak bir dublör oynayacak ve yaralanacak. Teklif ve kavga sahnelerinin ikisi de hastanede çekilecek, Melanie yataktayken. Saç, makyaj, gece çalışması, alçılı ve askılı zaman. Melanie tekrar ayağa kalktığında, ki bence bu herkesin sandığından da erken olacak, onu ve atı çekersiniz, gerçekten binmez ama şöyle bir oturturunuz. Ondan sonrasında da rahatsız, filmin kalan kısmını alçılı ya da askılı bir kolla da oynayabilir. Tek sorunuz yeni kostümler.”

“Ama Vito!”

“Ama ne?”

“Melanie piyano öğretmeni! Bu kitabın çok önemli bir bölümü.”

“Ders verme sahnelerinden bahsediyorsun değil mi? Pekâlâ, öyleyse şu andan itibaren şan dersleri vermeye başlayacak şarkı söyleyebilir, değil mi? Ya da dublaj yaparsınız. Bu kadar dar kafalı olma. *Aynalar*’la Oscar’ı kazandığım yıl insanların filme dair en çok hatırında kalan şey En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü aldığı açıklandığında Dolly Moon’un gözyaşlarına boğulmasıydı. İnsanlar önce kitabını okuyup sahne sahne filmiyle karşılaştırmıyorlar. *Rüzgâr Gibi Geçti*’nin yüzde

doksan beşi filmde yok. Neşelen Zach, hiçbir kitap kutsal değildir. Geçen yılki Pulitzer'i kim aldı? Gördün mü, hiçbir ipucun yok. Hem neden senaryo yazarınız burada değil? Yarın onu burada istiyorum, döşemedi uyuyabilir."

"Vito, Tanrı aşkına, bir hastane odasında nasıl çekim yapabiliriz? Melanie'ninki hastahanedeki en büyük oda, ama kameralar, ekip, ışıklar, kablolar... imkânı yok sığmaz."

"Ameliyathaneyi birkaç günlüğüne kiralamak ne kadara mal olur? Aslına bakarsan, neden stüdyo hastaneye yeni bir kulis yaptırmasın ki? Neden en iyisi için uğraşmasın? Ameliyathanede kendi setinizi kurabilirsiniz, geceleri çalışırsın. Bir dublörle idare edebilirler, çok gerekli olduğunda Melanie'yi yatağıyla içeri alırsınız, geniş çekimleri de unut. Sadece çok yakın çekimler yapılacak. Ben bunu daha işin başında Spagetti Western'leri çekerken Sicilya'da yapmıştım."

"Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Aşağı yukarı evet. Hadi Zach, sana bir içki ısmarlayayım."

Outlaw Inn'in barı öyle kalabalıktı ki, Zach ve Vito bir masa bulabilmek için epeyce arandılar. Prodüksiyon karar aşamasına kadar durulduğundan, herkesin bol bol vakti vardı ve bir araya toplanıp dedikodu yapmaktan ve yığılan faturalardan bahsetmekten başka yapacak işleri yoktu.

Zach, neşeli bir kostüm ekibi ayaklanırken, "Tut şu masayı," dedi. Diğerleri kalkar kalkmaz Zach ve Vito, gençlik yıllarını New York'ta geçirmiş ve her gün metroyla yolculuk etmiş adamların boy ölçüşülmez ustalığıyla içeri süzöldüler.

Vito, "Ne içersin?" diye sordu.

"Bir Negroni, tatlım. Başka?" Bu meşhur bir kadının, yanlarına gelen Maggie Mac Gregor'un sesiydi. "Bana ilk Negroni'mi sen almıştın, hatırlıyor musun kedicik? 1974 Roma, Hostaria dell'Orso'da. Asla unutmam." Eğildi ve Vito'yu dudaklarından öptü. "Eğer Montana'da Campari yoksa çok büyük hayal kırıklığına uğrarım. Neyse, senin burada ne işin var?"

Vito gülerek, "Burada olacağını tahmin ettim, dışarıda kamp kurmuş seni bekliyordum," dedi. Maggie'yi gördüğüne çok sevinmişti ve Maggie söze daha tanınmamış bir magazin yazarıyken kendisinin Vito ile *Cosmo* için yaptığı ilk röportajı hatırlatarak başladıysa – ki bunu iki

haftalık bir sevişme ve karşılıklı derin bir dostluk devresi izlemişti – arada geçen tatsız olayların unutulduğu anlamına geliyordu bu.

“Her zamanki gibi genç John Huston ve genç Vittorio de Sica’nın arasındaki en iyi köprü gibi görünüyorsun,” dedi Maggie, bir yandan da beğeniyle Vito’yu inceliyordu, aradan geçen yıllar ve soğuk hava Vito’nun fiyakasını, adaleli yapısını ve bronz tenini hiç etkilememişti. Kısa, kıvrıkcık saçları tam Melanie’nin hatırında kaldığı gibi gürdü ve tabii ki o aristokratlara özgü büyük İtalyan burnu ve dolgun ağzı da her zamanki gibi Latin havasındaydı. “Sana güveniyorum Vito, herkesin lumberjackler giydiği bu yerde bile sen geyik derisi tüvit ve kaşmir yelek giyersin. Astragan paltonu da getirdin mi? Bu genç adam da kim?” Zach’ı işaret ediyordu.

“Maggie, seni *Tarih*’in yönetmeni Zachary Nevsky ile tanıştırayım.”

“*Adil Oyun*’u çok beğenmiştim Zach.” Maggie yuvarlak, siyah Betty Boop gözlerinin bütün cazibesini Zach’ın üzerinde deneyerek bakıyordu, bunlar show dünyasının bütün ünlülerini ürküten ya da tatlılıkla kandırın ve hiç niyetleri yokken Maggie’nin programında olmadık şeyleri itiraf ettiren, karşısındakini ölçüp biçen ve yargılayan gözleriydi. Otuz ikisindeki Maggie başarısının doruğundaydı, bedeninin en can alıcı bölgeleri inanılmaz şehvet uyandıracak biçimdeydi, son derece kendinden emin bir havası vardı ve Amerikan seyircisinin üçte birinden fazla bölümü için vazgeçilmez hale gelen, en çok izlenen show programcısıydı.

Zach saygıyla, “Teşekkürler Maggie,” dedi.

Maggie ona dönerek, “Vito’nun burada tam olarak ne işi var?” diye sordu.

“Eee. . . Vito. . . şey. . .”

“Zach’ı yeni filmimi yönetmeye ikna etmek için buradayım Maggie, ve bütün bu çingar çıkınca kalıp seyretmeye karar verdim.”

Maggie arsızca, “Ne filmi?” diye üsteledi.

“Bu çok gizli, bilgi vermek için henüz erken, sana bile sevgilim, ama Zach bana söz verdi, değil mi Zach?”

Zach, “kesinlikle,” derken içinden bu hiç haberi olmadığı film için şu anda, en az bir kontrat imzalamışçasına kesin bir şekilde taahhüt altına girdiğini düşünüyordu. Bu, Vito’nun bir uçağa atlayıp bu kadar çabuk gelmesinin asıl nedeniydi işte. Yine de bu, *Tarih* için Vito’ya borçlu olduğundan çok daha az bir karşılıktı.

“Demek yeniden birlikte çalışacaksınız. Bu harika, beni haberdar edin. Söylesene Vito, Beverly Hills’teki Boutique of La Scala’da yediğimiz yemeği hatırlıyor musun? Ben saçmalıyor muyum, yoksa o gece Billy şu Meksika fiyaskosu hikâyesini anmamıza bozulmuş muydu? Bunu hep merak ettim. . . Billy benden hiçbir zaman hoşlanmamıştır zaten, hâlâ da öyle, ama Tanrım, törenlerden önceki gün En İyi Film Oscar’ını aldığını söylemek için aradığımda, bu durumu telafi etmedi mi?”

“Oh, Billy’yi bilirsin, nasıl da. . .”

“O *zaman* aramızda hiçbir şey geçmediğini anlamadı mı?”

Zach aceleyle kalkarak, “Dinleyin arkadaşlar, ben gitmeliyim,” dedi.

Maggie otomatik olarak, “Bilmem gereken bir şey mi var?” diye sordu, gözlerini bir an olsun Vito’dan ayırmamıştı.

Zach, “Trenim kalkmak üzere, gecikmeye gelmez,” diyerek telaşla bardan ayrıldı, neredeyse bir kahkaha koyverecekti.

“Hoş bir adam,” dedi Maggie, “hatta çok hoş.”

“Sahibi var Maggie.”

“Ne demek ‘sahibi var?’”

“Kızım. Zach aileden biri.”

“Eee, bu durumda pekâlâ. . .” Maggie’nin bir anda parlayan ilgisi sönmüştü.

Vito, “Burası o kadar gürültülü ki seni duyamıyorum,” diye yakındı.

“Neden içkilerimizi daha sakın bir yerde içmiyoruz, mesela senin odanda? Birbirimize anlatacak çok şeyimiz var. Zach’ın süitinde kalıyor olmasaydım, seni oraya davet ederdim.”

“Benim yerime gel. Botlarımızı fırlatıp oda servisine akşam yemeği sipariş eder ve rahatlarız. Burada bu gece heyecanlı bir şey olacağı yok.”

“Sen de mi burada kalıyorsun?”

Maggie muzur bir sesle, “Eee, açıkçası Vito, ben kral dairesinde kalıyorum. Televizyon şirketim bir kıza nasıl davranılacağını iyi biliyor.”

Akşam yemeği kapılarına geldiğinde, Vito, Maggie’yi *Kalispell Tarihi*’nin kurtarılış hikâyesi üzerine bir saatlik özel program yapmanın Maggie’nin kendi fikri olduğuna inandırmıştı.

Yemeği muhteşem bir yeniden bir araya geliş nedeniyle ertelemiş-

lerdi, sarmaş dolaş yatarlarken Vito “Garip”, dedi, “beni asıl ilgilendiren filmin kendinden çok bu olaylar.”

“Şu cinayet girişimi ve intihar mı? Ama Vito, bu hikâyeyi artık herkes ezberledi. Bu konuda o kadar çok şey yazılıp çizilecek ki, insanlar on gün sonra bıkmış olacak. Ben bile gelmeyecektim ama program bölümü ısrar etti.”

“Haklısın, bir cinayet girişimi ve intihar gördün, hepsini gördün, hatta kurban olarak Melanie Adams’ı bile gördün. Beni asıl ilgilendiren bundan sonra ne olacağı. Karşımızda tarihte en kolay ve hızlı yoldan yıldızlığa yükselmenin tadını çıkaran bir aktris var. Şimdiye kadar başına hiç kötü bir şey gelmedi. Şüphesiz çok büyük bir yetenek, şüphesiz çok zarif, ama bütün bunlara doğuştan sahip olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ve bunda çok temel bir adaletsizlik var. Melanie rüya gibi bir hayat sürdü. Senin böyle bir şansın olmadı, benim de ve hatta birçok kişinin de olmadı.”

“Dinliyorum.”

“Bu yüzden ben bu travmanın onu nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Hiçbir şey olmamış gibi hayatını sürdüremez, bu bir insan için imkânsız. Bir gece yatak odasında korkunç bir kâbusla yüzyüze geldi, eli silahlı canı bir adam onu yıkıp *yüzüne* ateş ediyor ve ölümden kılpayı kurtuluyor. Bu Melanie’nin asla unutamayacağı cinsten bir şey, *asla*. Ölüme, ya da mesleğini yitirmeye ne kadar yaklaştığının farkında olmaması imkânsız. Bu deneyim onu nasıl değiştirdi? Kimsenin hikâyesinin bu kısmına ulaşacağını sanmıyorum.”

“Oh Tanrım! Melanie birçok kişi gibi kendini gün boyu koruyacak fedailer tutacak, birkaç büyük Alman çoban köpeği edinecek ve biraz akli varsa – ki bundan şüpheliyim – geceleri odasına aldığı adamlar hakkında çok daha dikkatli olacak. Belki bütün diğer yıldızlar gibi terapiye gider, ama bundan bir hikâye çıkmaz.”

“Maggie, beni şaşırtıyorsun.” Vito beline bir yatak örtüsü dolayarak akşam yemeğini ısmarlamak için ahizeyi eline aldı. Maggie’yi öyle iyi tanıyordu ki, ne yemek istediğini sormasına gerek yoktu.

“Yarım saat bekleyeceğimizi söylüyorlar,” dedi. “Biraz çerez ya da bu bedava meyveden ister misin?”

“Hıhı. Neden seni şaşırtıyormuşum ki?”

“Çünkü kimsenin elde edemeyeceği ve hatta *Time* ve *Newsweek*’e kapak konusu olacak bir hikâyeyi yazıp ‘efsanevi gücünü’ artırmak du-

urken tek yaptığın, orada her zamankinden seksi görünerek yatmak ve sıradan şeyler söylemek.”

“Ben neymişim meğer!” Maggie’nin gururu okşanmıştı.

“Öylesin. Bunları okuyacak ortalama bir ev kadının bakış açısını yakaladın. Yani Melanie Adams az daha kıskanç bir âşığın kurbanı oluyordu.” Esnedi. “Keşke ben de bu kadar şanslı olsam. Baksana, şimdi hiç olmadığı kadar zengin ve parlak.” Esnedi.

“Hımmm.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Eğer ‘saçma’ yerine ‘hımmm’ diyorsam, bu ‘haklı olabilirsin’ demektir. Nasıl haklı olabileceğini anlat bana. Ben bunu kendi kendime bulamayacak kadar yorgunum. Yıllara rağmen hızından hiçbir şey kaybetmemişsin. Şimdi kaç yaşındasın Vito, on dokuz mu?”

“Kırk sekiz. Aslında biraz yavaşladım, ama sen bana ilham veriyorsun Maggie.”

“İnsanoğlu için hâlâ ümit var. Devam et.”

“Bu o ebedi ‘öncesi-sonrası’ meselesi. Hepimiz olayın öncesinde Melanie’nin nasıl bir insan olduğunu biliyoruz, ya da bildiğimizi sanıyoruz. Ama sonrasında nasıl olacağını asla bilemeyeceğiz. Onunla şöyle samimi bir konuşma yapamayacağız, sadece halkla ilişkilerinin bilmemize izin verdiği kadarıyla yetineceğiz. . . tabii sen bunu yapmazsan. Kendini dünyanın en beğenilen ve korunan kadınlarından biri sanarken birdenbire sadece hayatı için yalvaran çaresiz ve değersiz biri olduğunu fark etmek nasıl bir histi? Bir daha kendini güçlü hissedecek mi? Dünyanın bütün fedailerini bir araya gelse bu saldırılara açık olduğu hisini yok edebilecek mi? Bunlar sana göre sorular Maggie. Seni ona nasıl hatırlanmak istediğini, mezar taşına ne yazılmasını dilediğini sorarken duyar gibiyim.”

“Hâlâ seni dinliyorum ama henüz o ampul yanmadı.”

“*Hâlâ cesareti var mı?* Aktrisler has o cesaret değil, insanca cesaret. Bilmek istediğim bu. Ve bunu soraamazsın, ancak gösterebilirsin.”

“Nasıl?”

“Zach Melanie’nin en önemli, en uzun ve en duygusal iki sahneyi şundan itibaren dokuz gün sonra hastanedeki yatağında yatarak nasıl çekebileceğini belirledi, biri Paul Newman’la, biri de Clint Eastwood’la. Tabii eğer Melanie isterse, eğer doktorlar izin verirse, son dakikaya kadar bunu Zach da bilemez. Bu sahneler normalde çok iyi durumdaki

bir aktris tarafından mümkün olan en iyi şartlar altında çekilmeliydi. Şimdi, Melanie gerçekten de bu çabayı *göstermek zorunda değil*. Kimse bunu ondan beklemiyor. Eğer bütün gücünü iyileşmeye harcamaya karar verirse, kimse onu suçlamaz. Kimse vazgeçilen filmin masrafları için onu sorumlu tutmaz. Ve Melanie bütün bunları biliyor. Ama de-neyecek mi? Elinden geleni yapmak isteyecek mi?”

Maggie düşünceli bir şekilde “Bilmiyorum,” dedi. “Ben olsaydım yapabilirdim de, yapamayabilirdim de, ama ben Melanie Adams değilim. Haklısın Vito, bu ilginç bir durum.”

Vito onu duymamış gibi sözlerine devam etti. “Bu sahneleri çekmek çok zor olacak. Ekibin zamana karşı bir mucize yaratması gerekiyor. Zach ameliyathaneyi film seti gibi kullanarak orada çalışacak. Eğer Melanie’nin buna dayanacak gücü ve iradesi varsa filmi tek başına kurabilir. Şimdi, eğer bunu başarırса çok özel bir şeye sahip olacak. Eğer dener ve bu yükün altında ezilirse – ki sadece bir gün önce yoğun bakımdan çıktığını göz önüne alırsak bence böyle olabilir – *bu en az başarması kadar ilginç bir durum olur*. Kahramanca değil, ama insanca. Her halükârda, sakın bana bütün bu perde arkası olaylarını televizyonda göstermek istemeyeceğini söyleme.”

“Madem bu kadar zor olacak, ekibimi oraya sokup bütün bunları çekmeme izin vereceklerini nereden biliyorsun?” Maggie şüphe ve aç gözlülük arasında kalmıştı.

“Çünkü yönetmen Zach ve filmleri yönetmen toparlar.”

“Neden fazladan bu belaya bulaşsın ki? Herkesin ensesinde dola- nan, hareket eden her şeye ışık tutan, sinir bozucu sorular soran, ayak altında dolaşan bir televizyon ekibi bu. Zaten gereğinden fazla zorluğu var.”

“Çünkü gelecekteki kayınpederi nazikçe rica edecek.”

“Saçma! Senin bundan ne çıkarın olacak?”

“Hiç şüphesiz en iyi yönetmen dalında Akademi ödülü alacak, bel- ki de bir Oscar. Ve bu benim bir sonraki filmim için iyi. Çok iyi. Üstü- ne üstlük, söylediğim gibi, Zach aileden sayılır.” Vito kendi kendine, “bunu bir kez daha söylersem, ben bile inanacağım,” diye düşündü.

Maggie memnun bir halde sırtarak, “Görüyorsun ya Vito, beni as- la kandıramazsın,” dedi. “Senin de bir çıkarın olacağını biliyordum. Ama bu müthiş bir fikir ve eğer sen ayarlarsan sevgilim ben programı yaparım ve bir saat boyunca en çok izlenen kanal oluruz.”

Vito, “Yemekten sonra Zach’la konuşurum,” diye ona güven verdi. “Tabii şu yemek gelirse.”

Tanrı aşkına, neydi bu ‘bir sonraki film’? Zach ve *Tarih*’e yeni bir gösteri sözü vermişti, olası bir Oscarlı yönetmen bulmuştu. . . ve elinde ne bir kitap, ne de bir senaryo vardı. Vito yatağa dönerken nasıl olsa bir şey çıkar diye düşündü. Şurada Maggie olanca sevimliliğiyle uzanmış, onu bulduğu için mutlulukla mırıldanırken neden enerjisini böyle şeyleri düşünerek harcansındı ki? Curt Arvey ölüp Arvey stüdyolarının başına geçince Susan Arvey ile ayrılmaya karar vermişlerdi. İş ilişkilerinin seksle bozulamayacak kadar önemli olduğunu düşünmüşler ve o zamandan beri kimseyle beraber olmamıştı.

Vito içinden “Oda servisi yarım saat bekleyin demişti” diye düşündü, yani akşam yemeğinden önce en az bir saatleri daha vardı. WASP fiyaskosuyla ilişkileri sona erdiğinden beri Maggie bazı nefes kesici numaralar öğrenmişti. Temiz hava mıydı, Kral dairesi miydi, yoksa Maggie miydi onu böylesine kızıştıran?

Maggie’nin de tahmin ettiği gibi, ayrıntılar için ortalığı eşeleyerek, çekim ekibinden yakalayabildikleri herkesle bitmez tükenmez gayri resmi röportajlar yaparak, sabırlı bir Rose Greenway’le, dayanılmaz bir sabırsız olan Roger Rowan’la, altüst olmuş bir Norma Rowan’la ve Kalispell Hastanesi’ndeki bütün doktorlarla ve hemşirelerle resmi röportajlar yaparak geçirilen bir haftanın sonunda, medya takımının çoğu kasabadan ayrılmıştı. Allen Henrick ile ilgili dedikodular birkaç gün su yüzüne çıkmış ve ortalıkta dolaşmış ve elle tutulur bir kanıt olmadığı için tekrar dibe çökmüştü. Kalispell Hastanesi’ne kimse sokulmamıştı, penceresinden bir fotoğrafını çekmekten öteye Melanie Adams’ın yanına kimse yaklaştırılmamıştı, Newman ve Eastwood röportaja yanaşmıyordu ve Zach Nevsky de basın mensuplarıyla görüşemeyecek kadar meşguldü.

Maggie Mac Gregor da en az Zach kadar meşguldü, ama sadık ekibi neredeyse ilahi bir düzenle sessizlik içinde, görünmeden çalışıyordu. Kürk mantosunun yakasına kadar inen kürk şapkası, kürklü su geçirmez botları ve güneş gözlükleriyle Maggie medya tarafından pek fark edilmeden ortalıkta koşturuyordu, zira onun hâlâ orada bulunması medya tarafından üzerinde çalıştıkları hikâyenin ne kadar önemli olduğunu bir belirtisi sayılacaktı.

Televizyon çekimi için gereken bütün aletler hastaneye gece gizlice birer birer taşınmıştı.

Zach önemli iki bölümü Newman ve Eastwood'un tatile gitmelerine mümkün olduğunca az süre kala, birini Cuma, diğerini de Cumartesi çekmeyi planlıyordu. Melanie bunu yapabilir miydi yoksa yapamaz mıydı bilmiyordu ama, onu son ana kadar çalıştırmamanın en iyisi olduğuna karar vermişti.

Planını yürütmesi için gereken sonsuz sayıdaki ayrıntılarla uğraşırken Wells Cope'un da Kalispell'de olduğunu, kiraladığı bir evde kaldığını fark etti. Melanie'nin isteği üzerine her gün birkaç dakikalığına onu ziyaret etmesine izin verilmişti. Cope Zach'ın yoluna çıkmamaya, ve onun sahasına girmemeye özen gösteriyordu, Outlaw Inn'in barına bir içki içmeye bile girmiyordu ama yapım ekibinden birçok kişi onu şurada burada görmüştü.

Zach Vito'ya, "Bir tahmin yürüt, sence neyin peşinde?" diye sordu.

"Yatırımını koruyor olamaz, Melanie artık ona hiçbir şey borçlu değil. Cope'u buraya getirebileceğini düşündüğüm tek neden bu olurdu, ama demek ki adam sandığımdan daha duygusalmış. Belki sadece eski günlerin hatırına hasta bir dostunu ziyarete gelmiştir. Hey, belki de Melanie'ye âşıktır. Bu hiç aklına gelmiş miydi?"

"Bırak da bir soluk alayım Vito."

"Ben de en az senin kadar merak ediyorum. Yolumuza çıkmadığı sürece itiraz edeceğimiz bir durum yok. Melanie'nin ondan fazla etkilenmediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Melanie için neredeyse adam burada değilmiş gibi. Ona çiçekler getirip hatırını soruyor, havadan sudan bahsedip gidiyor."

Vito farkedilir bir suskunluktan sonra, "Bu fazla uğursuz," dedi.

"Ciddi ol biraz."

"Ben ciddiym evlat. Bence planımızı biliyor."

"Oh, evet. Melanie bunu hiç de gizli tutmadı. Cope bunun müthiş bir fikir olduğunu düşünüyor, beni bol bol tebrik etti ve kendisinin de böyle bir durumda aynı şeyi yapacağını söyledi."

"Bu düşündüğümde de uğursuz."

Melanie, Zach Nevsky tarafından kusursuz bir şekilde yönetilen ikinci büyük sahneyi de bitirdiği gün, Maggie ile uzun bir röportaj yaptı.

Maggie ekip tamamen gittikten sonra hastaneden çıkarken Vito “Eee?” diye sordu.

“Evde ağlamayan kalmayacak. Beni bile ağlattı.” Maggie burnunu çekti. “Ne cesaret! Haklıydın Vito. Seni dinlediğime çok memnunum. Ve merak etme, o ve Nevsky ile ilgili müthiş haberlerim var, bütün başarıyı Nevsky’ye atfetti.”

“Benimle takıl ufaklık.”

“Bazen. . . neredeyse. . . keşke bunu yapmış olsaydım diyorum. Ama artık çok geç, değil mi Vito?”

“Korkarım öyle sevgilim. Ama düşünsene, kimbilir daha kaç kez karşılaşacağız. Ve kimbilir ne garip yerlerde.”

“Nevsky, bir dakikan var mı?” diye sordu Wells Cope, Melanie’nin odasından çıkmakta olan Zach’ın ardından gelerek.

Zach tedirgince, “Şu anda evet,” dedi. “KalisPELL’de kalmaktan memnun musun Cope?”

“Düşündüğümde de çok. Ama seninle paylaşacak bir kozum var.”

“Şimdi mi?”

“Evet! İşçilerden haberdar olduğunuzda ikisini de hemen kovmalıydınız. *Hemen!* Kim olduklarını öğrenir öğrenmez. Bunu yapmamış olmanız büyük aptallık Nevsky.”

“Tanrım! Dışarıdan bunu söylemesi kolay Cope. Beni deli ediyorsun.”

“Dışarıdan mı? Ben aynı şeyi dört filmde yapmak zorunda kaldım Nevsky, senin de bunu akıl etmeni beklerdim.”

“Yani sen. . . Melanie’nin bunu hep yaptığını mı söylüyorsun?”

Cope Zach’ın yüzüne dikkatle bakarak, “Ulu Tanrım, yoksa bunun ilk defa olduğunu söylediğinde ona inandın mı?” diye sordu. “Evet ya, gerçekten de inanmışsın, seni de kandırmış. Oh, şu işe bak, bugünlerde ne saflara film yaptırıyorlar. Nasıl derler, nazikçesi Melanie kıskançlık üzerine yaşar Nevsky.”

“Demişti ki. . .”

“Özgür olmak istediğini söyledi değil mi? Kendine ait bir kadın olmak? O bunu hep söyler. Kimsenin onu sevmesini ya da ona muhtaç olmasını istemediğini sanır, ama bu onun aslında dünyanın en bencil

kadını olduğunu ifade etme biçimi. Melanie aşka muhtaçtır. . . ve sonra onu öldürmek, ezmek, can çekişmesini seyretmek, son acı çılgınlıklarını duymak ister. Ve ardından bundan sıkılır ve aynı süreci tekrarlamaya *ihtiyaç duyar*. Yeniden ve yeniden. Zevk almanın çok tehlikeli bir yolu. Onunla bu konuda yeterince konuştum, ama vazgeçmeyecek ve ben onu vazgeçiremem. Ben de işçileri kovarım neyse – ki hep işçilerdir, asla aktörlerle değil – ve film bitene kadar onları kovmaya devam ederim. Şimdiye kadar IA'daki görevlilerin en az yarısına yazlık almışımıdır herhalde.”

Odadan Melanie'nin sesi duyuldu. “Wells? Buraya, içeri gel. Zach'ı da getir.”

Yatağında oturuyordu, Maggie'nin röportajı için iyi bir makyaj yapılmıştı.

“Zach'a haber verdin mi Wells?” diye sordu.

“Henüz değil. Konuya girmek üzereydim.”

Melanie o ahenkli sesiyle ve sahte bir baştan çıkarıcılıkla, “Burada ki işimizi bitirince, Wells ile bir film daha çevireceğim,” dedi. “Dünyada benim nasıl bir canavar olduğumu anlayan bir tek o ve onun ne dönem bir hayvan olduğunu bilen bir tek ben varım – ve birbirimiz' hoş görüyoruz – böylece birlikte çalışabiliyoruz. İyileşirken bu konu üzerinde çok düşündüm. Oh, Zach, bana öyle ipnotize etmeye çalışır gibi bakma.”

“Zach, benim bir çeşit Svengali olduğumu düşünüyor hayatım.”

“Benim Wells'e, onun da bana ihtiyacı var. Ama elbette bu kez kurallar farklı olacak. Bir seferde bir film, artık birkaç filmlik anlaşmalar yok. Wells istediğim senaryoları seçmeme izin verecek ve asla Oscar töreninde ne giymem gerektiğini söylemeyecek.”

Zach şüpheyle içini çekerek, “Dünya olabileceği en iyi halde görünüyor,” dedi.

“Ve bütün bunları sana borçluyum. Bunu kamera karşısında Maggie'ye de söyledim. Wells'i kıskançlıktan delirteceğini biliyordum. Umursamıyormuş gibi davranıyor ama, buna kanmayacak kadar iyi tanıyorum onu.”

Zach, Wells Cope'a baktı ve adamın gözlerinde sanki keskin bir şeytenine değmiş gibi kısacık bir an için beliriveren ve hemen bastırılan bir acı gördü. Neredeyse ona acıyacağım, diye düşündü Zach. Ama sadece neredeyse.

“Her ikiniz de tebrik edilmeyi hak ediyorsunuz. Umarım birlikte uzun ve mutlu bir hayat geçirirsiniz.”

“Sağ ol Zach, hayatım. Sen gerçekten ilahi bir adamsın. Kıpırdayamamam ne kötü. . . seninle ilgili harika planlarım vardı.”

Zach, “Sadece işçilerle ha Wells?” dedi. “Kesinlikle emin misin?”

10

Nisan'ın son haftası film biter bitmez ekip toparlanıp Kalispell'den ayrıldığında, Maggie Mac Gregor'un oldukça reklamı yapılan özel haberi televizyonda yayınlandı ve izlenme oranı öyle yüksek oldu ki bu Maggie'yi bile hayrete düşürdü.

Vito ise Gigi'yi şaşırtarak onu dışarı çıkarmakta ısrar etmek yerine o Cuma akşamı kendini yemeğe davet ettirdi. Yemekten sonra Gigi'nin bütün telaşlı itirazlarını kararlılıkla geri çevirerek o ve Davy'nin televizyon setinin önünde kendisiyle bulaşacaklarını bildirdi. Vito'nun yüzündeki inandırıcı poker oyuncusu ifadesi dünyadaki herkesten çok duyarlı olan Gigi'nin bizzat kendisinden de tanıdığı bir şeydi. Babasının ıslah edilmez bir vaka olduğunu düşündü, spot ışıkları neredeyse o da oradaydı. Vito'nun hep içinde uyandırdığı o karşılıksız sevgi ve ince anlayışla, bu özel TV programının neredeyse Vito'nun kendi yapımı olduğunu sanacağım, diye düşündü.

Bir zamanlar babasını şöyle böyle tanıyan on altı yaşındaki genç kız aradan geçen yıllar boyunca onu gittikçe daha yakından gözlemleyen olgun bir kadındı artık. Bu gözlemler genellikle baş başa yenilen akşam yemeklerinde yapılıyordu, Gigi artık neredeyse Vito Orsini konusunda bir uzman olmuştu, bu konuda kimse onu tebrik etmezdi, ama yine de onun tek çocuğu olan biri için yararlı bir bilgiydi.

Şovun başlamasını beklerlerken doğrudan babasına saldırdı. "Baba, neden bu şovla gereğinden fazla ilgilisin?"

"Bu yaz Zach benim içi *Uzun Hafta Sonu*'nu yönetecek."

Gigi, Zach'ın adını duymazlıktan gelerek, "Şimdiye kadar *Uzun Hafta Sonu* diye bir şeyden bahsettiğini hatırlamıyorum," dedi. "Nerede çekilecek? Kongo'da mı, Avustralya'da mı, yoksa Patagonya'da mı?"

"Malibu'da. Buradan arabayla 45 dakika uzaklıkta, trafiğe göre üç saat de olabilir. Malibu'ya asla Perşembe gecesi gitmeye ya da oradan

Pazartesi akşamından önce ayrılmaya kalkışma, dolayısıyla Zach sordukça senaryonun başlığını ve konusunu böyle belirledim.”

Davy merakla, “Zach Nevsky mi?” diye sordu. “Onunla çalışmak nasıl bir şey?”

Vito çabucak Gigi’nin yüzüne bir bakış attı ve yüzündeki sakin ifadeden hiçbir anlam çıkaramadı. Gigi benden bile beter, diye düşündü, dehşetle; tam bir maske. Boynunda bir uyarı işareti olmaksızın dışarı salınmamalı. Halbuki ne kadar da iyi bir çocuktur. Vito bir an babalık duygularıyla dolarak, bütün o yıllar boyunca Billy ile yaşamak onu yıprattı, diye düşündü. Bu zavallı oğlanın da hiçbir şeyden haberi yok. Gigi için tam anlamıyla yanlış kişi olduğunun farkında değil mi? Fazla normal, fazla tatlı. Bir gün – ki çok yakında bir gün – bütün espritüelliğine ve hoşluğuna rağmen beni sıktığı gibi Gigi’yi de sıkacak. Arıtılmamış tapınma, kendi kızıma karşı bile olsa, usandırıcı. Bu çok *sağlıksız*, Tanrım.

Davy’ye dönerek, “Çalışma açısından Zach müthiş bir adamdır,” dedi. “Her ne kadar altı ay önce aptalca bir yanlış anlama yüzünden ayrılmış olsalar da, Gigi ile neden evlenmeyi planladıklarını anlayabiliyorum doğrusu.”

“BABA!”

Vito yaralanmış bir masumiyetle, “Ne?” dedi. “Ne yani, Davy’nin ondan haberi yok muydu, öyleyse işin ne anlamı var ki? Siz, çocuklar, öyle katılaşmışsınız ki, hey, hayat kar toplayan bir kar topudur, yuvarladığın yere gider ve topladığın her parça seni sen yapan şeydir.”

Gigi öfkeyle, “Beceriksiz bir New Age müridinin kötü bir taklidi gibi konuşuyorsun,” dedi. “Ya da seri cinayetler işleyen bir katili savunan Dershowitz gibi.”

“Şışt bebeğim, Maggie girişi yapıyor. Tek kelimesini bile kaçırmak istemiyorum.”

Gigi, “Yeter, başlarım şimdi Maggie’ye!” diye haykırdı.

Vito onu sakinleştirmeye çalışan bir sesle – ki, bu Gigi’yi daha da kızdırıyordu – “Şimdi, şimdi bebeğim, inan ki ben Maggie ile iyi bir şekilde başladım ve bitirdim, onun için üzölmene gerek yok,” dedi.

Gigi babasına dönerek, “Ne zamandan beri bana ‘bebek’ diyorsun, seni sahtekâr?” diye atıldı.

Vito ise bir parmağını dudağına götürerek, “Şışş,” dedi, “biraz sessizlik lütfen.”

Bundan sonraki bir saat boyunca büyülenmiş gibi programı seyrettiler, sadece reklam aralarında konuştular.

Bittiğinde Davy, “Vay be,” dedi. “Eğer filmin devamı da bu kadar iyiye, yılın hiti olur.”

“Oh, yapma,” diye karşı çıktı Gigi, “Melanie resmen geviş getiriyordu.”

Vito, “Gigi, sen delirmişsin,” dedi. “Melanie harikaydı, ben bile önünde eğiliyorum. O sahnelerin gerektirdiği bütün güce ve arzuya sahipti. Davy’nin ‘vay be’ sine katılıyorum. Melanie şüphesiz Oscar’a aday gösterilecek ve ödül alma şansı da büyük.”

“Filmdeki sahnelerden bahsetmiyorum ben,” dedi Gigi. “Onlar. . . yeterince inandırıcıydı ama bütün şu öpücükler bölümü için beni saymayın, hele gözlerinde minnet gözyaşlarıyla inleyerek Maggie’ye her şeyi Zach’a borçlu olduğunu söyleyişi, yani Zach’ın ellerine sarılıp taparcasına ona bakması şart mıydı? Tanrı aşkına, o sadece bir yönetmen, Melanie’nin yeteneğini de o yaratmadı.”

Davy ona karşı çıkarak, “Bence rol yapmıyordu,” dedi. “Gerçekten öyle hissediyordu.”

“Oh, saçma, mide bulandırıcıydı. Ya Zach’ın ona bakışı? Sanki Melanie az önce İsa’yı doğurmuş da Zach da Üç Kralmış ve bütün yaratıklar bir olmuş. . . iyi bir *kandırma*caydı, hepsi bu. Artık Melanie’nin ayaktayken olduğu kadar yatarken de rol yapabildiğini biliyoruz, bunun nesi yeni? Her kadın eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalmıyor mu? Bence röportajın bu bölümü birinci sınıf bir numaraydı. Maggie’nin daha sıkı sorular sormadığına şaşırdım. Ya *onun* da ağlamasına ne demeli? Çok utanmış olmalı.”

Vito televizyonu kapatmak üzere ayağa kalkarak, “Pekâlâ,” dedi. “Zach’ı böyle iyi bir zamanda yönetmenliğe aldığım için memnunum. Hoşçakalın çocuklar, ben gidiyorum. Yemek için teşekkürler Gigi. Gel de bir iyi geceler öpücüğü ver.”

Gigi babasının yanağını öperken öfkeyle kulağına fısıldadı, “Gene ne haltlar karıştırıyorsun, seni çürük, her şeye burnunu sokan, geveze herif?”

“Ben mi? Sadece bir ev yemeği yemek istemiştım bebek.”

“Ve bu benim evimde yediğin son yemekti seni ihtiyar dönem!”

Kapı Vito’nun arkasından kapanır kapanmaz Davy, “Nasıl olur da

bana Zach Nevsky'den söz etmezsin?" diye sordu. Kısılan gözleri iki soru işaretine dönüşmüş ve biçimli ağzı incelmış ve buruşmuştu.

"Bu kimseyi ilgilendirmez," dedi Gigi, "özellikle de benim lanet olası babamı."

"Ben sana daha önce iki kez âşık olduğumu söylemiştim ama bunlar ciddi ilişkiler değildi. Neredeyse evlilikle sonuçlanacak olan bir ilişkiyi asla saklayamazdım." Köpek havlamasını andıran, neşesiz bir kahkaha attı.

Gigi yüzünde dikkatli ve gerçekçi bir ifadeyle uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Bu konuya yaklaşımım seninkinden farklı Davy," dedi. "Geçmiş geçmiştir. Seninle yeni bir ilişkiye başladık. Senin geçmiş aşklarınla ilgilenen ben değildim, anlatmak için kendin ısrar ettin."

"İsrar mı ettim?" Davy bu sözcüğü kekeleyerek söyledi, ardından sertçe başını salladı. "Sevdiğin birine kendinle ilgili önemli şeyleri söylemek ısrarcılık değildir."

"Ben hiçbir zaman senden ayrıntıları anlatmanı istemedim, asla. Ama baştan beri buna meraklı olan sendin, ilk günden beri, hatırlıyor musun? Bana bütün o kişisel soruları soran da sendin."

"Bu Archie ve Byron'un şaka anlayışydı ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

Gigi burnundan soludu. "Sen de fırsatı hiç kaçırmadın ama."

Davy yüzünde sinsi ve hesapçı bir ifadeyle sertçe, "Nevsky'ye dönelim," dedi. "Ayrılmadan önce ne kadar zaman birlikteydiniz?"

"Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok!"

"İkiniz burada mı yaşıyordunuz? Bu yüzden mi bu kadar büyük bir evin var?"

"Davy! Kapa çenen! Bu ahret suallerine cevap vermeyi reddediyorum!"

Davy oldukça çirkin, bir hayli kontrolden çıkmış bir haldeydi. "Senin şu 'özel hayatıma saygı' hikâyene inandığımı sanma sakın. Benimle paylaşmadığın bir şeyler döndüğünü biliyordum."

"Paylaşmak mı! İşte bu sözden öğreniyorum, nefret ediyorum! İstersen bütün komşuları çağırıp hep beraber yere oturalım ve bir çember yapıp çocukluk travmalarımızı paylaşalım ha Davy? İstedğin bu mu?"

"Soruyu geçiştirmeye çalışma." Davy'nin sesi kıskanç bir âşığın yapışkan paniği ve nefretiyle çatallaşmıştı. "Tek bilmek istediğim neden Zach Nevsky'den bana hiç söz etmediğin. Neden bunu babandan duy-

mak zorunda kaldım? Sanki... sanki her şeyin bir parçasının çalındığını, bozulduğunu, koparıldığını hissediyorum... çünkü bana kendin anlatmayı hiç istemedin.”

“Hâlâ da istemiyorum! Bu seni tatmin etti mi?”

“Gigi! Bunu yapma! Yarın Sihirli Tavanarası üzerinde çalışmaya gidiyorsun ve bu konuda neler hissettiğimi biliyorsun. Hiç olmazsa bana Nevsky’den bahsedebilirsin.” Davy bu yakıcı ıstırapla elinde olmadan gittikçe yalvarmaya, kendini küçük düşürmeye başlamıştı.

Gigi, “Davy,” dedi, “bu iş iyice aptalca ve anlamsız olmaya başladı. İkimiz için de alçaltıcı bir durum. Ofisteki Noel partisinde Archie ile By’a bozuldu, çünkü yeni yılı kutlarken beni öptüler. . . ama herkesi öptüler, seni bile! Indigo Seas için San Fransisko’ya her gidişimde Collins kardeşlerden şüphelendin, ki tanıdığım en sadık aile babaları. Organizasyona bakmak için ajansa geldiği ilk seferden beri Ben’i kıskanıyorsun ve o zamandan beri de gittikçe daha kıskanç ve sahiplenici olmaya başladın, benim fikrim olduğuna göre Sihirli Tavanarası’nda çalışmak için pek çok nedenim olduğunu bilmene rağmen üstelik.”

“Ne yani, bana ait değil misin? Biraz olsun bile mi? Bir düşünsene?”

“Benimle evlenmek istediğini mi düşünüyem? Sana evlenmeye hiç niyetim olmadığını defalarca söyledim. Hazır değilim! Ve asla da olmayabilirim! Kimseye ait değilim! Bu dayanılmaz bir şey. Bana böyle sorular sorma!” Gigi özgürlük ihtiyacıyla ve asla istemediği bu sahiplenmeden kurtulma isteğiyle titredi.

Davy, “Elimde değil,” diye yalvardı. “Bu hissetmemeye karar verebileceğim bir şey değil, bunu anlamıyor musun?”

“Senin için bu kadar çok şey ifade etmek istemiyorum! Bu ilişkiye hiç başlamamalıydım!”

Davy iğneli bir sesle, “Evet,” dedi, “başlamamalıydın.”

Gigi öfkeyle haykırdı. “Demek benim fikrimdi, öyle mi? Senin hiç ilgini yoktu da, sırf bana iyilik olsun diye mi sürdürdün?”

“Gördüğüm anda sana tutuldum. Birini bu kadar sevebileceğimi tahmin bile edemezdim. Ama sen deli gibi bana kur yaptın, bal gibi de böyle yaptığını biliyorsun, baştan beri beni sen cesaretlendirdin. Hatta benimle daha Nevsky’den ayrılmak üzereyken seviştin. Öyle değil mi Gigi? Bu yüzden bu kadar ani oldu. Cevap vermene gerek yok, haklı olduğumu biliyorum.”

Davy’nin yüzünde öyle derin bir acı, öyle karanlık bir çöküş ve öy-

le bir kendine acıma ifadesi vardı ki, Gigi onunla bir dakika daha aynı odada kalmaya dayanamayacağını hissetti. Davy dayanılmaz bir adam olup çıkmıştı. Eğer şu anda bir yılan olsaydı, Gigi onu hiç tereddüt etmeden çoktan ezmişti. Böyle bir evlenme teklifi ancak bir kelepçe olabilirdi.

Odasına gitmek üzere ona arkasını dönerek, "Bavulumu hazırlamıyorum," dedi. "Çok yorgunum ve bu konuşmayı sürdürmek istemiyorum. Seni New York'tan aramaya çalışırım." Ve kapıyı sıkıca arkasından kapattı.

David Melville bir dakika boyunca kararsızlık içinde salonun ortasında dikildi, sonra Gigi geri gelir de hâlâ orada olduğunu görür korkusuyla merdivenlerden inerek arabasına ilerledi.

Artık Gigi'nin neden bir türlü onunla yaşamasına izin vermediğini, ya da onun evine taşınmak istemediğini biliyordu; artık neden geceyi onun yatağında geçirip sabah onunla uyanmasına izin vermediğini biliyordu; artık neden David'in kendi evine gidip uyumasında ısrar ettiğini; neden sadece salondaki kanepede seviştiklerini ve asla bilmek istemediği, nedenini asla kendi kendine soramayacak kadar öğrenmekten korktuğu milyonlarca şeyi artık biliyordu.

Gigi o gece uyuyamayacak kadar öfkeliydi. Bir çantayı beceriksizce doldurdu, sonra sinirle içindekileri halıya boşalttı, New York'a götürmek için yanlış kıyafetleri seçtiğinin farkındaydı. Öfkeyle giysi dolabını altüst etti ve sonuçta en az öncekiler kadar uygunsuz kıyafetler buldu. Hevessizce eski kıyafetlerinden yeni takımlar oluşturmayı denedi, Kaliforniya giyimini Manhattan giyimine çevirdi ve sonra rasgele seçtiği birkaç takımı çantasına tıktı, nasıl olsa mümkün olduğunca kısa sürmesi gereken çok yoğun bir iş gezisinde nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu.

Öyle kızgındı ki, yatmadan önce dişlerini fırçalarken elleri titriyordu. Babası akşam yemeği için bir restoranda buluşmak yerine onun evine gelmeyi önerdiğinde bir şeyler planladığını anlamalıydı, şimdiye kadar defalarca onu evine davet etmesine rağmen hiç kabul etmemişti çünkü. Babası, Maggie'nin o şeytani programını seyretmek istemediğini gayet iyi biliyordu, ama öyle ısrar etmişti ki Gigi tuzağa düşmüştü.

Peki ya Davy'e Zach'tan bahsetmesi? Bu bir sır değildi, neden gizli tutsundu ki, ama babasının işe burnunu sokmasını isteyen yoktu. Ne

yapmaya çalışıyordu? Bir şey yapmaya ne hakkı vardı ki? Ama Vito hiç-bir şeyi nedensiz söylemezdi. Şüphesiz Davy'nin berbat kıskançlığından haberi yoktu, ama o ve Zach'tan sanki çocuklarmış gibi söz etmişti. 'Aptalca bir yanlış anlama'ymış! Baba katillerini hiç bu kadar iyi anlamamıştı.

Davy konusuysa artık bitmişti. Bu gece her şeyin sonuydu. Bu geceki gibi bir sahne bir daha yaşanmayacaktı. FRB'deki o ilk aylarda beraber o kadar eğlendiği Davy'yi hatırlamak bile imkânsızdı artık. Artık ajansın ana koridorundaki kafede herkesin ofis dedikodularını birbirlerine aktardığı büyük yemek masasına uğradığında, Davy de sanki tesadüfen oradan geçiyormuş gibi gelecek ve Gigi'yi ofisboydan Archie'ye, herhangi bir erkekle konuşur bulursa, hemen konuşmaya katıldığında da Gigi ile aralarında ekip arkadaşlığından öte bir şeyler olduğunu ima etmek için ustaca ve şüpheye yer bırakmayacak hareketler yapacaktı.

Saatler sonra ışığı söndürüp bitkince yatağa girdiğinde kendine de en az Davy'e kızdığı kadar kızgın olduğunu itiraf etti. Ajanstan biriyle asla böyle özel bir ilişkiye girmemeliydi. Artık başka çalışma arkadaşları bulmak zorundaydılar. Bu gecedен sonra bir daha eskisi gibi kolay ve uyumlu çalışamazlardı. Bu da yönetime gidip Archie ile By'a ajansın en üretken ekibini dağıtmaya ikna edecek kadar yeterli bir açıklama yapmak demekti. Yine de mahçup olmak işkence çekmekten iyidir, diye düşündü, birlikte çalışmaya uygun değil diye tanınmak kıskanç bir adamla uğraşmak zorunda kalmaktan iyidir. Davy onu da unutacaktı; zaten şimdiye kadar iki kere daha âşık olmuştu, kendisi de itiraf etmişti.

Hepsi bir yana, nasıl olmuştu da öylesine sadık bir adamın yeryüzünde varolabileceğine inanacak kadar aptallaşmıştı? Belki Abelard, ama eğer o da hadım edilmemiş olsaydı, kim bilir Heloïse'e olan aşkına ne olurdu? Hiç şüphesiz daha güzel bir kadın uğruna er geç onu terk ederdi. Yerel bir Melanie Adams versiyonu ortaya çıkar ve Heloïse yarırdı. Tarih bile değil... sadece bir dipnot.

Gigi aklına Melanie gelince öfkeyle dişlerini gıcırdattı, Melanie yatağında uzanmış, elinde evirip çevirdiği tek bir gülle cesur, kırılgan, enfes kraliçeyi, nekahat dönemindeki Sarah Bernhard'ı oynarken Zach da o esmer başını taparcasına onun üzerine eğmişti. Göz yaşartıcı! Maggie'nin sahnede beceremeyeceği şey olmadığını biliyordu, ama bu ka-

darı da fazlaydı, çok ileri gitmişti ve halk, oyuncularını Gigi kadar tanımadığı için hepsine kanacaktı.

Gerçekten de onları tanıyor muydu? Zach'ın aktrisler hakkında ne kadar sert ve alaycı konuştuğunu duymuştu, onları çok iyi biliyormuşçasına. Yine de her zaman için birkaç istisna olabileceğini kabul etmişti. Ya Melanie o istisnalardan biriye? Wells Cope onu öyle bir gizemle donatmıştı ki, gerçek kişiliği tam bir muammaydı. *Ya Melanie Adams gerçekten görüldüğü gibiye?*

İşte bu düşünce üzerine Gigi ışığı yaktı, yatağından kalktı ve kitaplığına bir göz attı. Onu sabaha çıkaracak somut bir şey okumaya ihtiyacı vardı. Jane Austen? Evet, Jane mükemmeldi. Onu seksten asla bahsedilmeyen, hatta seksin hiç varolmadığı, reklam ve film çekimlerinin de disko dans, mini etek ya da bütün Kaliforniya eyaleti kadar akla hayale gelmeyecek şeylerden biri olduğu bir dünyaya götürecek. Güzel ciltli kitabın, en sevdiği romanlarından birinin ilk sayfaları açıldı. "Şu, evrensel olarak kabul edilmiş bir gerçektir ki, iyi bir servete sahip bekâr bir adam, her kadının arzusudur."

Sen de mi Jane! Gigi sanki kitap elini yakmışçasına onu fırlattı, mutfağa gitti ve koca bir kutu dolusu sütlü mısır gevreğini sanki ağzında hindistancevizi kabuğu varmış gibi hırsla çiğneyerek yedi.

Ben Winthrop, onu Burbank Havaalanı'na götürmesi için bir limuzin göndermişti. Gigi'ye özel jetiyle Philadelphia'daki bir işi için doğuya uçmakta olduğunu ve Gigi'nin de onunla New York'a kadar gelebileceğini söylemişti, her ikisi de cumartesi yola çıkıyorlardı. O haftaki toplantılarına başlamadan önce bir gün vakti olacaktı.

Gigi yoğun bir şekilde Sihirli Tavanarası prototipiyle ilgileniyordu, zira Ben büyük bir incelikle ona yardım etmesi için Victoria'ya ricada bulunmuştu, bunu reddetmesi söz konusu olamazdı. Ben bütün prestijli magazin dergilerinde bulunan cinsten bir imaj yaratıcı reklam kampanyası başlatmayı uygun görmüştü. Ben'in söylediğine göre, Çocuk Cenneti işini başlatan Muller ailesi, bu işle ilgili hisselerini deneyimli bir ticaret menajeri olan Jack Taylor'un eline bırakarak Sarasota'da istirahate çekilmişti. Orta yaşlı, hırslı bir adam olan Taylor, fazla hayal gücü olmayan ama bu eksikliğini, konuya ilişkin pek çok ayrıntı sunarak kapayan biri gibi gelmişti Gigi'ye. Ben, yeni mağazaların tasarımı için ona istediğini yapma

şansını vermişti ve bu her ne kadar Gigi'yi metin yazımından uzaklaştırıyorsa da kendini alabildiğine geliştirme fırsatını geri tepemezdi.

Gelecek hafta New York'ta, Sihirli Tavanarası için her biri birbirinden değişik öneriler sunan üç iç mimarla görüşecekti. Jack Taylor da bütün Avrupa ve Amerika'daki ilginç oyuncak ve el yapımı bebek yaratıcılarıyla ilişki kurmuştu ve hepsi mallarını Gigi'ye göstermeye geleceklerdi. Gümüşçüler ve zanaatkârlar, özellikle bu mağaza için yapılan hediyelik tasarımlarını getireceklerdi, ayrıca hediye paket kâğıdı ve kurdele tasarımcıları da gelecekti.

Sevgililer Günü'nde Gigi'nin aklına Sihirli Tavanarası'na yılın herhangi bir zamanında romantik hediyeler arayan erkeklere yönelik ikinci bir bölüm açabileceği fikri geldi. Ne yaşta olursa olsun hiçbir kadın, küçük bir kıza verilen cinsten bir hediye'nin enfes bir versiyonuna kayıtsız kalamazdı, Gigi de Victoria dönemi bebeklerinin nadide kopyalarından, doldurulmuş ilginç hayvanlara kadar bu cins şeylerin peşine düşmüştü. Scruples'tan aldığı bir ilhamla Sihirli Tavanarası'nın erkeklerin de en az kadınlar kadar kendini rahat hissedebileceği bir biçimde düzenlenmesine karar vermişti, ve Toys 'R' Us'un self-servis politikasına karşılık, Sihirli Tavanarası'nda çalışacak her satış elemanının her yaştan çocuğa uygun hediye konusunda tam bir bilgisi olacaktı. Alışverişe giden hiç kimse beş buçuk yaşındaki bir oğlan çocuğuna hangi hediye'nin uygun olduğuna karar vermeye çalışarak rafların arasında gezinmeye terk edilmeyecekti.

Ancak tam şu anda, ilk Sihirli Tavanarası'nın açılıp açılmamasının umurunda bile olmadığını düşündü. Gün doğarken nihayet on beş dakikalık, baygınlık gibi bir uykuya dalmıştı, ardından telefonu çalmaya başlamış ve ahizenin öbür ucundaki Sasha ile Billy, New York'ta yapmayı, satın almayı ya da görmeyi unutmaması gereken şeyler üzerine bir sürü son dakika tavsiyesi vermişlerdi. Billy, yolculuk boyunca hiç makyaj yapmaması ve kuru havadan korunmak için her saat başı yüz kremi ve dudak koruyucusu sürmesinde ısrar etmişti. Gigi üzerine en rahat gri penye bluzunu ve aynı renk penye taytını giyerken, "Sanki makyajım için endişelenecek halim varmış gibi..." diye düşündü.

Bu, özel bir jetle ilk seyahati olmasına rağmen, uçağa yüzünde buna alışkın birinin kayıtsız ifadesiyle bindi. Kendini koltuğuna atarak boş gözlerle pencereden dışarı bakmaya başladı, Ben ise o sırada üzerindeki garip bir şekilde kolej öğrencisini andıran süveteri ve yakası

açık gömleğiyle kabinin öbür ucuna yerleşmiş, bir bilgisayarla çalışmakla meşguldü, Gigi'yi görmezlikten geldi. Gigi etrafındaki son derece alçakgönüllü lüksün farkındaydı, sakın, göze çarpmayan renkler, kendisine çay, çörek ve meyve getiren bir hizmetkâr, yine de onu şu anda tek ilgilendiren, bir jetin içinin, aslında sadece gökyüzündeki uzun, dar bir oda olduğuydu.

Ben başını bilgisayardan kaldırarak, "Bitkin görünüyorsun," dedi. "Uzanmak ister misin? Oradaki kanepeler açılınca yatak oluyor. Belki biraz kestirirsin."

Gigi minnettarlıkla, "Evet," dedi. Bu gerçekten birşeyleri değiştirebilirdi. Biraz kestirmek. Buna ihtiyacı vardı. Dünyanın en pahalı şekerlemesi. Kıyafetlerini çıkarıp hizmetkârın verdiği ve kendine büyük gelen ipek pijamaları giyip örtülerin altına girerken, dakikası ne kadara geliyor acaba, diye düşündü. Dakikası kaç? Yatak, yatay vaziyette kalabilirdiği sürece bu hiç umurunda değildi.

Jet inip, yakıt aldıktan sonra tekrar havalandığında Gigi hâlâ uyuyordu. Yaklaşık üç saat sonra uyandı, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, dolapta bulduğu bornozlardan birini üzerine geçirdi ve sersem adımlarla kabine girdi, beline sardığı, pijamanın koyu kırmızı ipekli kuşağı ardından yerleri süpürüyordu.

"Tanrım! Neredeyse New York'a kadar bütün yol boyunca uyumuşum! Saat kaç Ben?"

"Los Angeles saatine göre mi?"

"Haklısın. Aptalca bir soruydu. Ne zaman iniyoruz?"

"Öğleden sonra herhangi bir saatte. Rüzgâra bağlı." Gülümseyişi ince bir ilgiyle doluydu, her zamankinden farklı olarak daha az kontrollüydü ve Gigi, onun uyurken de hissettiği varlığının farkına daha yoğun olarak vardı, çünkü dışında düşünülemez kadar büyük bir boşluk uzanan, bu iyi aydınlatılmış kapsülde birdenbire yalnızlık duygusuna kapılmışlardı.

Gigi sesinde sabırsız bir tınıyla, "Ben, biraz sersemledim," dedi. "Gün ortasında uyumaya alışkın değilim, o yüzden benimle dalga geçip kafama karıştırma."

"Ben ciddiym."

"Oh, yapma!"

"Uçakla kaçırıldın."

Gigi dikkatle Ben Winthrop'a baktı. Birlikte çalıştıkları son birkaç ay içinde onu bir hayli iyi tanımıştı ve ne iğneli saldırılar ne de abartmak onun tarzı değildi. İnce bir espri anlayışı vardı ama tuhaf şakalar yapmazdı. Pek çok yönden kusursuz bir insandı.

Ben'in yanındaki yere oturarak uzlaşmacı bir sesle, "Pekalâ, kaçırılıyorum," dedi. "Hem neden olmasın ki? Hafta sonu geldi, insanlar kaygısız ve sağlıklı bir tatil sürecine girdiler. Yine de nereye gittiğimizi bilmek istiyorum, yoksa havada daireler mi çiziyorsunuz?"

Ben, "Venedik'e," dedi. Alnındaki kırışıklar derinleşti ve güven veren mavi gözleri büyük, aristokratik Bostonlu burnunun üzerinden ender görülen değerli bir sevinç ışıyla Gigi'ye baktı. Kolejli bir kızın fantazilerindeki, kızı notlarını masasının üzerinde yükseltmeyi konuşmak için ofisine çağıran seksi genç bir İngiliz profesörüne hiç bu kadar benzememişti, diye düşündü Gigi, yoksa masanın altında demek daha mı iyi olurdu?

"Venedik plajına mı?" diye sordu. "Main'deki Chinois'te öğle yemeği yiyebiliriz."

"Venedik'in ta kendisine."

"Venedik mi? İtalya mı?" Gigi'nin sesi öylesine temkinliydi ki bir oktav daha alçak çıkmıştı.

"Düşündüm ki, ilk kaçırılışında gittiğin yer böyle bir olaya uygun olmalı."

"*Venedik*?" Gigi'nin gözleri sevinç ışıklarıyla ve minik zümrüt rengi alevlerle parladı.

"İtiraz etmiyorsun, ha?" Ben'in sesi hiç duymadığı kadar tedirgindi.

Gigi, "Giyecek doğru dürüst bir şeyim yok," diye sızlandı. "Lanet olsun, niye beni uyarmadın?"

Ben, onu mantığa davet eder gibi bir ifadeyle, "Uyarsaydım bu bir kaçırma olmazdı," dedi.

"Neden söylemedin?" diye üsteledi Gigi. İlk tepkisi herhangi bir yolculuk sürprizi için normal olsa da, asıl önemli şeyin bu olmadığını fark etmişti. "Neden beni kandırman gerektiğini düşündün?"

"Haydi Venedik'e gidelim, desem gelir miydin?"

"Belki... bilmiyorum. Neden olmasın?"

"Nedense ben böyle olmayacağını düşündüm. Bunu düşünecek çok fazla zamanın olurdu. Ajansa haber vermen gerekirdi, Billy sana bir adamla yolculuk etmenin tehlikelerinden söz ederdi."

Gigi “Ne tehlikesi?” diye sorarken kaşları perçemlerinin altına gizlenmiş ve kalkık burnunun ucu böyle bir olasılığın düşüncesiyle kırılmıştı. “Billy asla bu kadar sıkıcı ve tutucu bir şey söylemezdi, Tanrım, onu gerçekten hiç tanıımıyorsun.”

Gigi tanıştıkları gece Ben’in ona verdiği öpücüğü gayet iyi hatırlıyordu, bu öyle bir öpüştü ki, Gigi garip bir şekilde bunun çok tehlikeli olduğunu hissetmişti. Daha sonra Sihirli Tavanarası projesinde beraber çalışırlarken Ben aynı şeyi tekrar denemeye asla kalkışmamıştı ve şimdiye kadar o garip anı tamamen unutmuş olmalıydı. Gigi onun yanında kendini son derece güvende hissediyordu.

Alaylı bir sesle “Tehlike ha?” dedi Gigi. “Yirminci yüzyılda yaşıyoruz.”

“Tehlikeli bir ruh halinde olmadığın sürece.”

“Nasıl bir ruh halinde olduğumu bile bilmiyorum,” dedi Gigi, ağzının kenarları hoş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Aç olmam dışında, ama bu bir ruh hali sayılmaz.”

“İstediğin zaman yemek yiyebiliriz. Uyanmanı bekliyordum.”

“Oh Ben, kendimi tamamen, harika bir şekilde özgür hissediyorum! Dışarıda sadece gökyüzü, oralarda bekleyen Venedik. . . Bir kız başka ne isteyebilir ki?”

“Ah. . . muhtemelen. . . bir pasaport.”

“Tanrım!” Gigi’nin elleri boğazına gitti. Hiçbir zaman pasaportu olmamıştı.

“İtalya’daki havaalanında seni bekleyen bir pasaport olacak. . . Dışişleri Bakanlığı’ndan eski bir dostum ayarladı.”

Gigi, “Ne kadar da iyi planlanmış bir adam kaçırma,” diye dalga geçti. “Sen CIA’de misin?”

“Hayır, ama eski dostum olabilir. Harvard yerine Yale’e gitti, ki bence bu süpheli bir durum.”

“Neden benim için bu kadar zahmete giriyorsun, bu kadar iyi davranıyorsun?” Gigi’nin yüzü ışıl ışıldı.

“Çünkü istiyorum. Çünkü eğlenceli. Çünkü ikimizin de bir tatil gezisine ihtiyacı var.”

“İyi cevaplar. Kabul edildi.” Gigi esnedi, gerindi, çıplak bacaklarını halının üzerine olabildiğince uzattı. Başını geriye atmıştı ve kolları serbestçe iki yana sarkıyordu.

Neşeli ve şımarık bir sesle, “Biraz şampanya fena olmazdı,” dedi. “Şu anda tatildegim.”

Jet, Marco Polo Havaalanına iner inmez, Roma’daki Amerikan Elçiliği’nden bir görevli Gigi’ye pasaportunu verdi. Gümrük memurları işlemleri hızla tamamladılar ve ikisi tahta bir iskeleden geçerek orada bekleyen parlak, bal renkli uzun bir sürat motoruna bindiler. Ben, Giuseppe dediğı kaptanla el sıkışırken, bir tayfa bavullarını teknenin kamerasına taşıdı.

Gigi merakla çevresine bakındı. Geniş bir gökyüzüyle, üzerinde birkaç adanın göze çarptığı büyük, durgun, yeşil sular ve uzaklarda zor seçilen bir dizi binadan başka şey görünmüyordu. Havada hafif bir tuz kokusu vardı, ama deniz kokusu gibi değildi.

“Venedik nerede?” diye sordu Ben’e.

“O tarafta,” dedi, uzaktaki binaları göstererek. “Aslında kayıkla gelmeliydik, işin gereğı budur, ama havaalanını buraya, tam da *Laguna Morta*’ya yaptılar.”

“Beni buraya yatla kaçırmalıydın. İlk izleniminin muhteşem ve klasik olmasını isterim.”

“Bekle. Biraz bekle.”

Sürat motoru ansızın hareket etti. Gigi neredeyse dengesini kaybediyordu.

“Kamaraya girmek ister misin?” diye sordu Ben. “Burası fazla rüzgârlı.”

“Venedik görünene kadar burada duracağım Ben Winthrop. Uzak-tan tanıyacak kadar çok resmini ve fotoğrafını gördüm,” dedi Gigi, rüzgâr saçlarını uçururken. Her zaman çantasında taşıdığı güneş gözlüklerini taktı ve sıkıca parmaklıklara tutundu, Ben de arkasında dikiliyordu. Lagündeki yolculuk hızlıydı, ama binaları açıkça görebilecek yakınlığa geldiklerinde kaptan motoru yavaşlattı.

Ben, “Dalga yapmamak için yavaşladık,” diye açıkladı. “Venedik’e yaklaştıkça yavaşlamamız gerekiyor. Şehrin batmasının bir nedeni de suyun sürekli taşları dövmesi.”

Harabeye benzeyen evler gittikçe yakınlaşıyordu, “en berrak” anlamına gelen *La Serenissima*’ya, Adriyatik’in Gelini’ne dair göze çarpan ilk ayrıntılar, iplerde asılı yeni yıkanmış çamaşırlardı. Az sonra sürat motoru dar bir kanala girdiğinde Gigi pitoresk ayrıntılar arayarak etra-

fına bakmaya başladı, ama tek görebildiği şey bir sürü kedi, pek çok sıradan taş köprü ve bağırsan çocuklardı. Bir köşeyi dönerek daha geniş bir kanala girdiler ve sabırsızlıkla olduğu yerde zıplayan Gigi, kirli taşların sadece birkaç santim ötesine kadar gelen meşrubat kutularından ve pet şişelerden oluşan bir çöp yığını görünce tiksintiyle ürperdi.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi Ben. “Havaalanından helikoptere binmeliydik. Nasıl oldu da düşünemedim? Tabii, helikopter yok da ondan.”

“Bu rezilliği seyretmek zorunda mıyız?”

“Evet.”

“Başka yol yok mu?”

Motoscafo daha da yavaşlarken, Ben ona bakarak güldü. “Kanalları, gondolların genişliğine göre yaptılar. Venedik’te acelen olamaz. Nepal’de bir dağa koşarak çıkabilir, Büyük Çin Seddi’nde koşabilir, hatta Place de la Concorde çevresinde sürat yapabilirsin, ama buradan geçerken önündeki en yavaş kayıktan daha hızlı gidemezsin, o yüzden otur ve bekle.”

Gigi dişlerini gıcırdatarak onun dediğini yaptı. Santim santim ilerliyorlardı. Hayal kırıklığı ile gözlerini kapattı.

“Aç gözlerini,” dedi Ben, dirseğiyle dürterek.

“Çöpler bitti mi?”

“Kesinlikle,” dedi, eğlenerek Ben.

Gigi gözlerini açtı ve kendini Büyük Kanal’da buldu. Bütün hayatının en şaşırtıcı anıydı bu. Göz kamaştıran, hayret verici bir renk prizmasının ortasındaydı; evrenin bütün neşesi ve güzelliği sanki bu suyun ve yansımaların yanardöner ışıklarının arasındaydı; en büyüleyici olan şeyse bunun gerçek oluşuydu. Büyük Kanal’ın, bu güzelliğin gerçekten var olması Gigi’yi kalbinden vurmuştu. Tek kelime etmeden huşu içinde etrafına baktı, sürat motoru sanki bir bulut kümesinin içindeydi ve Gigi sarayların manzaralarıyla, kilise kemerleriyle, oynaşan sularla büyülenmişti, ve hepsi ahenkli bir pırıltı halinde yağan gümüşsü ışıklar ve gül kırmızısı gökyüzüyle çevrelenmişti.

Ben, “Biliyorum,” diyerek elini onun omzuna koydu. “Buna asla alışamazsın, ne kadar sık gelersen gel.”

Gigi ona cevap veremedi. Bu kadarı fazlaydı. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarını ıslattı. Ben usulca ona mendilini uzattı. *Motoscafo* yükselip alçalarak yavaşça kanalın en geniş yerine geldi, sağa döndü, bi-

raz daha ilerleyerek oldukça küçük, uçuk pembe beyaz taşlı, ön yüzünde bir sürü penceresi olan bir palazzonun önünde durdu. Yeşil kadife minderli, büyük, parlak siyah bir gondol, kıyıdaki yeşil, beyaz ve siyah çizgili direğe bağlı duruyordu.

Gigi gözlerini son kez kurulayarak binaya baktı. “Otel burası mı?”

“Pek sayılmaz.”

“Burada mı iniyoruz?”

“Evet.”

“Birini mi ziyaret ediyoruz?”

“Hayır.”

“Geceyi burada mı geçireceğiz?”

“Evet.”

“O halde burası senin kulüben, ha?”

“Doğru.”

“Biliyor musun Ben, nihayet Billy’nin ne diyeceğini merak etmeye başladım.”

“Ona sormadığına pişman mısın?”

Gigi bir an düşündü. Sonunda, Ben’in sorusuna cevap vermek yerine “Kendimi hiç olmadığım kadar tatilde hissediyorum,” dedi.

“Ne zamandır kendi *palazzetto*’nı var?” diye sordu Gigi, üst kattaki balkondan güneşin batışını seyrederlerken. Evi içi, eskisini tıpatıp taklide çalışmaksızın Venedik ruhunu yansıtıyordu. Soylu, gösterişli, zekice bir hileydi bu. Her kattaki, yüksek tavanlı ve dar iki odaya mümkün olduğunca az mobilya konulmuştu, cilalı döşemeler çıplak bırakılmıştı, kumaşlar ise her pencereden görünen Büyük Kanal’ı ön plana çıkarmak amacıyla basit, dikkat çekmeyen renklerden seçilmişti. Yine de, orada burada büyük yaldızlı aynalar, sedef kakmalı ilginç mobilyalar Venedikliler’in bütün dünyadan aldıkları ganimetlerle evlerini doldurdıkları yüzyıllara göre daha dekoratif ve egzantrik görünüyordu.

Ben’in odası, balkon ve banyo, palazzonun en üst katında, misafir odası ise bir alttaydı; yüksek tavanlı ikinci katın bahçeye bakan tarafı salon-kütüphaneye, kanala bakan tarafı yemek odasına dönüştürülmüştü. Kiler, mutfak, ve hizmetçilerin odaları birinci kattaydı. Palazzo-nun arasındaki bütün pencereler mor salkımlarla kaplı, pembe sardunyalarla çevrili, top şeklinde budanmış minyatür zakkum ağaçlarıyla dolu, rüya gibi bir bahçeye bakıyordu. Bahçe duvarı hanımelleriyle örtü-

lüydü. Ben'in, gerçekte küçük bir saray, bir *palazzetto* olan, ama Venedikliler'in *palazzo* demekle direndiklerini söylediği bu küçük ev, Gigi'nin kendisini hayatın bütün güzelliklerini sergileyen, binlerce yıllık bir tarih skecinin oynandığı bir sahnedeymiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Bu evi on yıl önce aldım," dedi Ben. "Venedik'i Koruma Komitesi'ndeki yakın bir arkadaşımın evin satılabileceğine dair bir haber aldım ve daha görmeden aynı gün satın aldım. . . aynı saatte. Korkunç bir durumdaydı, yaşanır hale getirmek üç yıl sürdü. Üç yıl boyunca her hafta sonu uçakla buraya geldim. Her gelişimde bir öncekinden daha büyük bir kargaşa yaşanıyordu, cephe yapı iskelesi ve yeşil brandayla örtülüydü, mimarla müteahhit birbirlerine bağırıyorlardı. Ne satın aldığımı bilmiyordum. Sonra bir gün geldiğimde, iskele kalkmıştı, ilk kez cephedeki taş işçiliğini gördüm, tek bir sızıntı ya da rutubet yoktu, asansör monte edilmiş, döşemelerle duvarlar restore edilmişti ve yeni mutfaktaki fırın bile çalışıyordu."

"Ne kadar kaldın?"

Ben üzüntüyle, "Ertesi gün New York'a gitmek zorundaydım," dedi.

"Yani burada sadece bir gece mi kaldın?" Gigi hayretler içindeydi.

"O kadar bile değil. Ev bomboştu, bir uyku tulumu ya da bir şişe şarap bile yoktu. Geceyi kanalın karşı tarafında, sağ taraftaki Gritti'de geçirdim. Şafağa kadar uyuyamadım, düşkırıklığına uğramış bir sevgili gibi pencereden sarkıp boş *palazzetto*'mu seyrettim."

"Sonra ne yaptın?" Gigi daha önce pek dikkat etmediği bu Ben Winthrop'tan âdeta büyülenmişti.

"Ertesi sabah yola çıkmadan önce bir dekoratör, bir bekçi ve onun karısını tuttum, birinci katta kendi dairelerine yerleştirdim. İkinci gelişimde bir gün kalacağımı söyleyip bir hafta kaldım. O zaman sürat motorunu alıp kaptan Guiseppe'yi tuttum. Buraya gelmenin başka yolları da var, ama en uygunu bu."

"Burada yılda ne kadar süreyle kalıyorsun?"

"Hemen hemen bir ay, geliş gidiş, kısa ziyaretler, ne zaman vakit bulursam."

"Anlayamıyorum," dedi Gigi başını şaşkınlıkla sallayarak. "Nadiren gelecek olduktan sonra bu kadar masraf yapmanın ne gereği var?"

"Gerek yok," dedi Ben, "hiç gerek yok, ama *istiyorum*. Ve bence bu-

na değer, çünkü bu Venedik'in bir parçası. Dünyada beni en çok memnun eden yerin bir parçasına sahibim. *Elimde olsaydı, hepsine sahip olurdum.*"

"Yani sadece... burada olmak... bir otelde kalmak yetmezdi, öyle mi?"

"Asla," dedi Ben, dokuz yüzyıllık St. Mark Bazilikası'nın Bizans kemerlerini aydınlatan ışıklara bakarak. "*Asla.*"

Gigi'ye dönerek tutkuyla konuşmaya başladı. "Venedik'in eskisi gibi olmadığını, artık sadece yıkılmak üzere olan dev bir müze, geveze turistler için bir manzara olduğunu söylemek şimdilerde moda. Yüzyıllar boyu yazarlar Venedik'in büyüünün bozulduğuna dikkat çeken on binlerce kelime yazdı. Artık Dükalar olmadığından yakınıyorlar, Napolyon San Marco meydanındaki ağaçları kestirdi diye şikâyet ediyorlar, sokaklarda Byron ve Casanova gezmiyor diye rahatsızlık duyuyorlar. Bu, Birinci Elizabeth'in zamanındaki güzel eski günlere dönmeyi istemek gibi aptalca bir şey. Neden o yazarlar sadece gözlerini açıp bakmadılar, Tanrı aşkına, neden sadece Rialto'da bir yürüyüşe çıkmadılar ve sebzelere dokunmadılar, Florian'da bir kahve ya da Quattris'de içki içmediler, çene çalıp güvercinlere gülmediler ve Venedikliler'in her zaman yaptığı gibi bu kentin tadını çıkarmadılar? Neden buranın *Venedik* olduğunu, bu kelimenin uyandırdığı imkânsız romantik beklentileri unutup, burayı olduğu gibi, yeryüzündeki bu sadece bir tane olan kenti kusurlarıyla beraber sevmедiler? Bugün bütün o hiçbir şeyi beğenmeyen yazarlar öldü, Venedik ise hâlâ Batı medeniyetinin tartışılmaz zaferi ve harikası. *Venedik hâlâ yaşıyor.*"

Gigi hayranlıkla ona baktı. Ben coşku doluydu. Yeşil alanların yüzeyini inceleyen, orman alanını hesaplayan ve bir mağaza için en iyi yeri görebilen iş adamından eser yoktu şu anda.

"Sinyor Ben?" diyen bir kadın sesi duyuldu. Bekçinin karısı kapıyı vurarak içeri girdi. "Gondolcu bu gece ona ihtiyacınız olup olmadığını soruyor."

"Lütfen beklemesini söyle Maria."

Gigi, "Sanırım tam gün çalışan bir gondolcu çok masraflıdır," dedi.

Ben güldü. "Düşünme bunları," dedi. "Seçimimi yaptım ya New York'taki dairem, Klosters'teki kayak evim, ve Venedik'teki küçük evim, jetim, tekne ya da tam gün çalışan bir gondolcu."

"Yani bir sınır koymak zorunda kaldın?"

“Sınır koymaktan bahsetmiyoruz, ya biri ya ötekilerden bahsediyoruz. . . bütün diğerleri. Gondolcu saatlik çalışıyor.”

Gigi, gözlerini doğan ayın ışığının altında gittikçe gençleşen Venedik’in muhteşem görüntüsünden isteksizce ayırarak, “Ben giyineyim öyleyse,” dedi. “Gondolcunun saati çalışıyor.”

Jet, palazzo, alışveriş merkezleri ve diğerleri, diye düşündü Gigi, gondolcudan bahsedene kadar Ben’in ne kadar zengin olduğunun farkında değildi. Ve Ben, adamı saatliğine tutmaktan bahsederken şaka yapmıyordu. Bu kadar küçük bir tasarrufu düşünebilmek için Billy gibi zenginden de öte olmak gerekirdi. Billy, mutfaktaki şef yardımcılarının kahverengi karton rulodaki kâğıt havluyu son yaprağına kadar değerlendirmelerinde ısrar ederdi. Bu Gigi’ye mantıklı, somut ve son derece doğal geliyordu.

Gigi çabuk olmaya çalışıp toplanırken rüya âleminde gibiydi ve çıldırmak üzere olduğunu hissetti. Yanındaki buruşuk öteberi arasında birbiriyle uyumlu hiçbir şey yoktu. Sadece düz siyah ince bir süveter, ayak bileklerine kadar uzanan siyah bir etek, geniş siyah bir kemer ve bir çift amber küpe bulabildi. Bunları giyerek endişeyle kendini süzdü. Bu Venedik’teki ilk gecesi idi ve kendisi önemli bir cenazeye gider gibi görünüyordu.

Umutsuzca son bir kez çantalarını karıştırırken Billy’nin verdiği bir paket geçti eline. Üst üste sarılı yedi kat paket kâğıdını açtıktan sonra ortaya çıkan şeyi yatağa serdi, bu büyük üçgen biçiminde bir file şaldı. Yüzlerce küçük altın telle işlenmiş küçük kareleri ve üç ucunda sekizer santimlik altın oyaları vardı. Bu, Billy’nin sık sık giydiği, Geoffrey Beene’nin tasarımı olan gece elbisesinin şalıydı. Tek bir buruşuğu bile yoktu.

Gigi heyecanla denedi şalı. Hem pelerin, hem şal, ya da sarong veya bir bluz olarak kullanılabilirdi. Uygun iç çamaşırlarıyla kısa bir straples gece elbisesi bile olabilirdi. Ama en iyisi Geoffrey Beene’in tasarladığı gibi omuzlarından sarkan bir şal olarak kullanmaktı.

Gözlerine iki kat daha maskara çekti, dudak parlaticısı sürdü, saçlarını parlayıncaya kadar fırçaladı, şalı süveterinin üzerine omuzlarına aldı ve siyah kadife ev terliklerinin ucuna kadar bir Venedikli olarak odadan çıktı; yanına, gece kıyafetine uygun ayakkabılarını almayı bile unutmuştu.

* * *

Ertesi sabah Florians'ın önündeki hasır iskemlelerde oturmuş yan kafede orkestranın çaldığı eski bir müzikal komedinin tınlarını dinlerken, Gigi, Ben'e dönerek, "Ya New York'ta beni bekleyenler ne olacak?" diye sordu.

"Hepsini ayarladım. Onlara yola çıktığını haber verene kadar seni beklemiyorlar."

"Ya ajans? Kaldığımı sandıkları otelden beni ararlarsa?"

"Sekreterim bütün telefonları not alıp buraya teleksle haber verecek, odamda bir teleks var. Sen de direkt olarak Kaliforniya'yı ararsın ve kimse nerede olduğunu anlamaz."

"Yani beni kanala itsen ve ben de boğulsam, bu bütün zamanların en esrarengiz olayı olacak."

"Espri anlayışına bayılıyorum." Ben sıırıttı. Gigi'nin üzerinde Versace, Valentine ve Krizia'dan aldığı kıyafetler vardı, diğerleri de ayak ucundaki çantalardaydı. Her şey bir yana, Venedik dünyanın ilk ve en güzel alışveriş merkezlerinden biri, diye düşündü. Ben ve bu faturaları ödeyen diğer erkekler de dünyanın en büyük tüccarlarıydı.

"Hani şu korkunç İngiliz filmi vardı. . ." Gigi cümlesini tamamlayamadı. O filmdeki Venedik, uğursuz, kasvetli bir kentti. Nisan güneşi altında parıltıyan, mermer kaldırımlarda koşuşturan çocuklarıyla, insanların ellerinden yem yiyen güvercinleriyle, San Marco'nun taşlarında oynayan renkleriyle, binanın önündeki dört bronz at ve her yerde göze çarpan kanatlı aslan heykelleriyle, havadaki çan sesleriyle bu mucizevi kent değildi o.

"Daha ne kadar kalıyoruz?" diye sordu.

"İstedğin kadar. Daha Nisan'dayız. . . ve sezon Ekim ortasına kadar sürer, bazı insanlar Venedik'i sezon bittikten sonra görmeyi tercih eder. Dediklerine göre Venedik'i Venedikliler gibi asıl kışın tanıyabilirmişsin."

"Ciddi ol. Ne kadar çok işin olduğunu biliyorum."

"Benden bugün ciddi olmamı isteme," dedi Ben. "Çok, çok mutluyum."

"Venedik'te olduğun için mi?"

"Venedik'te olduğum için, kafedeki orkestra sevdiğim bir müzik çaldığı için, Danieli'deki öğle yemeğinden sonra Akademi'ye gidip en sevdiğim Giorgione'yi göreceğimiz için. Oradayken istersen saatlerce bakabilirsin, ama sonra oradan da çıkacağız çünkü benim Venedik'te

her zaman uyguladığım Bir Tek Şey Kuralı'mı uygulayacağız; hergün bir sanat eseri göreceğiz, *sadece* bir. Su üstünde en az bir saat geçireceğiz, en az bir iyi yemek yiyeceğiz, bir şey satın alacağız, ne olduğu önemli değil. Tamamen benim kontrolümde olan bir dostla burada olduğum için mutluyum, çünkü bensiz bir yere giderse kaybolur, mutluyum çünkü canımız isterse bu akşam Lido'da poloya gideriz, çünkü bu sabah hiç teleks yoktu, çünkü "Viyana Ormanları'ndan Hikâyeler"i çalmaya başladılar, bu vals bende hep dans etme isteği uyandırır. . ."

Ben, Gigi'nin elini tutarak onu ayağa kaldırdı ve San Marco meydanında döne döne vals yaptılar, güvercinler uçuşuyor, çocuklar neşeyle onları seyrediyor, garsonlar gülümsüyor, turistler hayretle onlara bakıyor ve müzisyenler de nihayet sezonun gerçekten başladığını düşünüyorlardı.

Sonraki üç günü Ben'in Bir Tek Şey Kuralı'na göre geçirdiler. Bu üç günün sonunda Gigi, kocaman bir turist rehberi alıp her dakikasını ona göre geçirseydi bile, şehri bu kadar iyi tanıyamayacağını düşündü. Şehrin yaşam ritmini damarlarında hissetmeyi öğrenmişti ve artık Venedik keyfinin hep burada onu bekleyeceğini biliyordu; istediği zaman yeniden gelebilirdi, nerede ve kaç yaşında olursa olsun.

Venedik'teki dördüncü gününün sabahı palazzonun ikinci katındaki yemek salonunda kahvaltı masasına oturduğunda, umulmadık biçimde yalnız olduğunu hissetti. Bardağındaki portakal suyunu yavaş yavaş içiyor; bir yandan da az ötesindeki kanal trafiğini zevkle seyrediyordu, buna neredeyse alışmıştı. Portakal suyunu bitirip, bardağı masaya bıraktığında ansızın Venedik'i tanıdıkça Ben Winthrop konusundada bir o kadar kafasının karıştığını fark etti. Gündüzleri renkli İtalyan süveterleriyle sıradan pantolonlar, geceleri seçkin İtalyan takımları içindeki Ben Winthrop bunlarla öyle uyumluydu ki, her zamanki Bostonlu profesör-işadamı karışımı görüntüsünden eser yoktu, Gigi neredeyse o halini unutacaktı. Uzunca asi saçları hâlâ berberin uğraştığı yönün aksine uzuyordu, ama o gri gözleri daha önce hiç görmediği kadar sonsuz bir maviye dönüşmüştü, belki deniz ve gökyüzünün yansımasındandı bu, ama tavırlarındaki değişiklik yanında bunlar ancak küçük birer detay sayılırdı.

Değişik olan sadece Ben'in şimdiki pervasız hali değildi, ya da özenle her dakikasıyla bir tatil yaşayabileceği özgür bir yer yaratan meşgul

bir işadamı tavırları; daha derin bir şeyler var diye düşündü Gigi. Bunun nedeni o işadamı kişiliğinin önemli bir parçası olan poker oyuncusu ifadesini ve aşırı kontrollü halini bırakması mıydı? Venedik'te geçirdikleri zaman boyunca bir an olsun ilk karşılaşmalarında Gigi'nin ona yakıştırdığı, çetin ceviz, gururlu ve kasıtlı olarak her şeyi ifadesiz bir yüzle, düşünceli gözlerle ölçüp biçerek yargılayan adama benzeyen hali kalmamıştı.

Ben bir oğlan çocuğuna döndü, diye düşündü Gigi; ince, güçlü bir oğlan çocuğu, teni günden güne bronzlaşıyordu. Tıpkı on üçünde, ergenlik çağında, sanatı öğrenen ve seven, heyecanlı, arzulu, ne yapacağı kestirilemeyen, kendini kontrol etmekten aciz bir oğlan çocuğunu andırıyordu, en çok da Gigi'ye karşı tavırlarında. Onu tekrar öpmek için en ufak bir girişimde bulunmamıştı, Gigi motoscafoya veya gondola binerken dengesini sağlaması için elini tuttuğunda, bu bir oğlan çocuğunun yardımsever eliydi, bir tünel kadar kalabalık olan, *vaporetto* denen yavaş ama sarsıntılı vapurda koruyucu bir havayla Gigi'nin arkasında dururken, vücudu bir oğlan çocuğunun esirgeyici bedeniydi. Gece yemekten sonra palazzoya döndüklerinde ayrılmadan önce, Gigi'nin alınına bir oğlan çocuğu öpücüğü konduruyordu ve Gigi yeni kıyafetleriyle geldiğinde onu bir oğlan çocuğunun masum hayranlığıyla karşılıyordu.

Ama, bu dost canlısı, kibar oğlan çocuğuyla, daha birkaç ay önce öylesine sahiplenici, hırslı öpüşüyle kendisini korkutan o yetişkin adamı nasıl bağdaştırabilirdi ki?

Gigi yemek salonunda oturmuş Ben'i düşünürken, Ben de oturmuş, Gigi ile yeni bir güne başlamadan önce aralarındaki durumu düşünüyordu.

Venedik yolculuğuna başladıkları andan itibaren kusursuz bir yol arkadaşı görüntüsünü muhafaza etmeyi başardığı için kendini tebrik ediyordu. Gigi'nin etraflarındaki güzelliğin büyüyle romantik anları kabul edebilecek durumda olmasına karşın onun yoğun heyecanlar ve duygusallıklar yaşadığı anlarda asla durumdan istifade etmeye kalkmamıştı. Ona Venedik'i verdim, diye düşündü Ben, olabilecek en güzel haliyle. Planladığı gibi karşılığında hiçbir şey talep etmemişti, bir genç kızın rüyalarındaki en iyi erkek kardeş ya da amca gibi davranmıştı. Gigi'ye bu kadar yakın olmanın ve onun o enfes, çekici sıcaklığının için-

de uyandırdığı duyguları bir kez olsun belli etmemişti, herhangi bir evcil hayvanı olsaydı ona bile Gigi'ye karşı olduğundan bin kat samimi davranırdı herhalde, ona her dokunuşunda ellerinin alev alev yanmasına ve gün boyu yüzlerce kez onu güzelim mis kokulu saçlarından tutup kendine çevirerek yüzünü öpücüklerle boğma isteğiyle altüst olmasına rağmen. Her gün dudaklarını ondan uzaklaştırmak için iradesinin sınırlarını zorlamıştı, Gigi ise her gün bir o kadar soğukkanlı, ilgisiz davranmıştı, sanki Ben'in davranışını son derece doğal buluyordu.

Ona sunduğu bunca davete başka hangi kadın direnebilirdi? Ben kendine güveni sarsılmış bir halde bunu düşünüyordu. Bu Venedik gezisini önemli bir iş anlaşmasına harcadığı zamanı harcayarak ve özenle hazırlamıştı; Gigi ile yoğun bir çalışma içindelerken, ona bir gece verdiği o hatalı ve aceleci öpücüğün üzerinden aylar geçtikten sonra. Gigi'nin tepki göstermediği ve Ben'in gururunu kıran öpücüğün.

Gigi, Ben'in kendisini bu Venedik seyahati tuzağına düşürdüğü gerçeğini kibirle ve korkusuzca kabullenmişti. Ama bir kere Ben ile Venedik'e gelen hangi kadın Ben'in yüzünde gördüğü kayıtsızlığa içerlemez, o yüzde; kendisine duyulan arzuyu görmek istemezdi?

Eğer Gigi karmaşık oyunlar oynayan kadınlardan biri olsaydı, Ben onun bu mükemmel performansına hayranlık duyardı, ama her iddiasına vardı ki Gigi görüldüğü gibi bir insandı ve oyun oynamaya çalışsaydı bile Ben kadar tecrübeli birini kandıramazdı. Gigi'nin tepkileri saftı, duyguları anında su yüzüne çıkıyordu. Nasıl oluyordu da Ben'in kendisine karşı hislerini öğrenmek için en ufak bir çaba sarfetmiyordu? Ben'i kızdırmak, soğukkanlılığını delip geçmek, kendine güvenini sarsmak içindi bu. *Yoksa onun harekete geçmesini sağlamak için miydi?* Gigi için tasarladığı bütün testler, tuzaklar etkisiz kalmıştı çünkü o bunları fark etmemişti bile, onun yerine neşeyle Ben'in her günün ayrı bir kutsuzluğu olması için yaptığı planların keyfini çıkarmakla meşguldü. Yine de, diye düşündü Ben, balık oltaya öyle bir tutulmuştu ki, artık kaçamayacağı kesindi.

Ve tam o anda günlerdir sessiz kalan teleks birden çalışmaya başladı. Ben acıyla, "Tam da sırasıydı!" diye kâğıdı öyle hoyratça çekti ki, kâğıt yırtıldı.

Gigi, tostundan bir lokma daha ısırırken, peki senin istediğin nedir, diye sordu kendi kendine. Özgürlük istiyordun ve işte çılgıncasına öz-

gürsün; birinin seni sahiplenmesinden nefret ediyorsun ve burada bunu yapan kimse yok; sürekli seks gerginliğinden kaçmak istiyordun, gece gündüz ve dünyanın en bilgili ve en centilmen tur rehberine sahipsin; kıskançlık objesi olmaktan iğreniyorsun ve şimdi sana Huck Finn gibi davranan bu oğlan çocuğuyla birliktesin, bu yetmez mi seni sersem, ahlaksız kaçık? Hiçbir mecburiyet olmaksızın Venedik'e kaçırılı vermek. Dünya üzerinde kaç kadına nasip olurdu bu şans? Yoksa Venedik... biraz... romantizm olmadan... olması gerektiği gibi, bir bütün olarak yaşanmıyor muydu? Bu şehrin doğası biraz romantizm mi gerektiriyordu? Tıpkı akıntıların gelgitleri gibi. Onlar olmadan kanallar kıpırtısız kalırdı.

Gigi doğuştan flörtçü biri olduğunu biliyordu, ama kendine bir an olsun Ben Winthrop'la flört etme izni vermemişti. Aynı zamanda en iyi müşterisi olan bir hava korsanı ile flört etmezdi insan, hele Billy'nin söylemesine hiç gerek yoktu ki içinde bulundukları şartlar son derece uygundu ve hepsinden öte kendisini bir keresinde öylesine arzuyla, öylesine unutulmaz ve tehlikeli bir şekilde öpen adamla flört etmek belaya davetiye çıkarmak olurdu. Ben'in Bir Tek Şey Kuralı vardı, Gigi'nin de Ben Winthrop İle Flört Etmeme Kuralı.

Ama yine de... yine de *vaporetto* ile Büyük Kanal'da yukarı aşağı gezerlerken, vapur her kıyıya yanaşışında yüzen iskelelere çarptığında Ben dengesini kaybetmemesi için onu gözetirken Gigi ona yaslanmayı, başını çevirip onun göğsüne dayamayı ve orada kalmayı arzulamış, oysa Ben çarpmanın şiddeti geçer geçmez onu serbest bırakmıştı. Ben'i her cappuccino içerken seyredişinde onun diğer elini tutmak için kıvranmış, ani bir yağmurdan kaçıp kiliseye sığındıklarında başını Ben'in ceketinin içine saklamamak için kendini zor tutmuştu, Ben bir çeki incelerken onun gözkapaklarına bakıp parmak uçlarıyla dokunmayı düşlemişti; ama bu flört etmek sayılmaz, diye kendine telkinde bulundu Gigi, bu sadece karşı cinse duyduğun gayet doğal, ani bir dokunma ihtiyacıydı, aşkın hüküm sürdüğü bu inanılmaz, muhteşem şehirde her kadının hissedeceği bir şeydi bu. Venedik'te birbirlerine aşkla dokunmayan bir kadınla erkek düşünülemezdi. Hatta Gigi'nin İtalyan asıllı olduğu düşünülürse, bu özüne de aykırıydı.

Venedik'te flört ettiği adamlar – yani aslında onunla flört eden adamlar – her restorandaki her bir garson, motoscafo kaptanı Giuseppe, gondolcu Guido ve – en tatmin edicisi – Arrigo Cipriani idi.

Dün öğle yemeğinden önce Ben ve Gigi ani bir Amerikan hamburgeri özlemiyle dolmuşlardı. Avrupa'da doğru dürüst Amerikan hamburgeri yapan tek yere, Harry'nin Barı'na gitmişlerdi. Barda oranın sahibiyle, Ben'in arkadaşıyla tanışmıştı ve soğukkanlı ifadesine rağmen, dünyanın en büyük, en kurnaz ve insanın içine işleyen çapkınlarından biri olduğunu fark etmişti. Öğle yemeğinden sonra Gigi'ye sürekli taktığı, imzası haline gelmiş olan kırmızı kravatını vermişti. Gigi'nin üzerindeki denizci blazer, beyaz gömlek ve kota çok yakışmıştı kravat. Bu sabah Gigi yine o kravatı takmıştı, o fiyakalı görüntüsü hoşuna gidiyordu, dün aldığı Burberry süveterinin içine giydiği gök mavisi gömleğinin üzerine taktı.

Venedik'teki dördüncü gününün sabahı kahvaltı ederken Gigi, iyi ki kredi kartlarım yanımda, diye düşündü. Baştan çıkarıcı şeyler konusunda buranın da Beverly Hills'ten bir farkı yoktu, dolar liretin iki katı değerindeydi ve butiklerin çoğu haftanın yedi günü açıktı. İki gün önce Venedik kuyumcularının en ünlüsü Nardi'nin vitrinine bakmaya gidecek kadar güç bulmuştu kendinde, ve Ben onu içeri sürükleyerek gözüne çarpan elmaslarla çevrili büyük zümrütlü küpeleri denemesini istemişti.

Gigi ona bu kadar pahalı bir hediye kabul edemeyeceğini, en lüks cinsinden bile olsa bir hava korsanlığının böyle pahalı hediyeleri içermeyeceğini açıkladığında Ben'in üzüldüğü açıkça görülüyordu, ama aynı gün Ben ona İsveç malı küçük bir manikür seti hediye ederken, o küpelere bir servet harcamasına izin verilmediği için üzüldüğü kadar mutlu görünüyordu. O küpelere ödeyeceği paralarla bir asır boyu tam gün çalışan on gondol kiralayabilirdi. Bu adamın paranın değeri konusunda *hiç mi* fikri yoktu?

"Allah kahretsin!" Ben yemek odasına gelerek Gigi'nin yanına oturdu. "Dün gece bir teleks geldi. Şu makineyi duvardan söküp atmalıyım."

"Geri dönmemiz mi gerekiyor?"

"Hayır, öyle bir durum yok, bir mağaza havaya uçmadığı sürece de gerekmez. Bu başka bir durum. Ben gemilerle de ilgileniyorum ve birdenbire bu öğleden sonra Mestre'e gidersem üç şilep alabilme fırsatı ortaya çıktı. Sahibi bütçesinde fena halde açık vermiş, şilepleri hurda fiyatına da olsa bir an önce satmak zorunda. Eğer ben bu sabah onları almazsam, akşama başkası alacak."

Gigi, hayır, diye düşündü, Ben paranın değeri kavramını kesinlikle yitirmemiş, sadece bu Gigi'ye göre bir şey değildi. Hurda fiyatıymış! Venedik'te geçirilecek bir günü bozmak için ne biçim bir neden?

Ben sözlerini sürdürdü. "Seni burada Guido ile bırakacağım, o sana refakat eder, birkaç saat içinde de dönerim."

Gigi, "Mestre buradan ne kadar uzak?" diye sordu.

"En fazla yarım saatte orada olurum. Sürat motoruyla tren istasyonuna gideceğim, orada bir araba ve şoför beni karşılayacak, şileplere bakıp öğle yemeğinden önce gelirim."

"Neden seninle gelemiyorum?"

"Mestre'e mi? Tam anlamıyla korkunçtur. Gri, pis bir sanayi bölgesi. Orada bir dakikanı bile harcamamalısın."

"Ben ciddiylim," diye üsteledi Gigi, "Korkunç bir şey görmeye de ihtiyacım var, bir değişiklik olur."

"O zaman bu hoşuma gider, ama niye beni uyarmadın deme!"

Tersane girişinde Gigi ve Ben'i bir rehber karşıladı. Onlara numaralı birer bisiklet, kask ve birer çift de "emniyet ayakkabısı" verdi; tersaneye girmeden önce demir kafesli ve lastik tabanlı bu ayakkabıları kendi ayakkabılarının üzerine giydiler. Şilepçiler bir mil ötedeki bir doktaydılar ve her köşesinde korkunç bir gürültüyle çeşit çeşit dev metal gemilerin yapıldığı bu dev alanda ulaşım bisikletlerle yapılıyordu.

Doka vardıklarında beton zeminde durarak dev alandaki şilepçilere baktılar, onların arkasında, su seviyesinin hemen üzerinde üç tane birbirinin aynısı boyasız gri metal gemi vardı. Kederli görünüyorlar, diye düşündü Gigi. Sadece böyle suyun üzerinde asılı durdukları ve altlarındaki dev boşluk ortaya çıktığı için değil, parçalara ayrılıp doğranacakları için de. Yine de Gigi bu gemilerin ne kadar seçkin, hatta mükemmel bir zevkle şekillendirildiğini görebiliyordu, onları bekleyen sonun kötülüğü kadar büyük bir güzellikleri, güçlü ve onurlu bir görünümüleri vardı.

Ben sabırsızlıkla, "Nerede şu Severini denen mal sahibi?" diye sordu. "Bu işi bir an önce bitirip öğlene kadar dönmek istiyorum."

Birkaç dakika sonra hızla yanlarına gelen iki adam bisikletlerinden indiler. Baba oğul oldukları açıkça belliydi, her ikisi de dikkat çekecek kadar gururlu, iyi giyimliydiler, ve bir o kadar da asık suratlı.

"Lütfen beni mazur görün Bay Winthrop, uzak bir yerdeydim ve ulaşım için sadece en küçük bisikletlerin kaldığını gördüm dehşetle. Si-

ze oğlum Fabio'yu tanıştıracabilir miyim? Gemi mühendisidir. Bu bisikletlere el koymak zorunda kaldık, aksi takdirde hâlâ kapıda bekliyor olacaktık.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi Ben. “Bu Bayan Orsini, son derece meraklı bir turist.”

“Mestre'ye de ancak böyle bir turist gelir,” dedi baba Severini.

El sıkışırken Gigi adamın acısını, telaşını ve soyluluğunu hissetti. Ne kadar iyi giyimli olursa olsun, bu adam son derece kötü bir mali kriz içindeydi. Gigi ve Fabio biraz öteye yürüyerek diğerlerini iş konuşmak üzere yalnız bıraktılar.

“Gemi mühendisisiniz, öyle mi?” dedi Gigi. “Yani gemi tasarımlarını yapıyorsunuz?”

“Evet,” dedi Fabio Severini. “Bu üç gemi benim ilk işimdi. Akademi eğitimimden sonra, Cenova'daki büyük Guiseppe de Jorio'nun yanında çıraklık etme şerefine eriştim. Tabii eğer babam bu gemileri yapmasaydı bu kadar büyük bir iş alamazdım. Belki de ilk işim zengin bir adam için bir sürat motoru ya da yat yapmak olurdu. Kim bilir?”

Fabio korkuluklara dayanarak gözleri talihsiz gemilere dikili, sanki Gigi orada yokmuş gibi sözlerini sürdürdü. “Hayatımın çoğunu önem verdiğim tek işi öğrenmeye adadım. Bazıları, babam gibi gemi sahibi olmaktan daha iyi bir şey olmadığını düşünür. Ailemizin yüzyıllardır gemileri vardı, bazıları Venedik'in gururuydu. Ama bence bu gemilerin tasarımını yapmak da en az o kadar iyi.”

Gigi ne diyeceğini bilemeyerek, “Tabii,” diye mırıldandı.

“Yeni bir şilep tasarımı yaptım, sıradışı, güçlü çizgileri olan bir şilep. Neden bir şilep de okyanusta seyreden herhangi bir gemi kadar güzel olmasın ki? Benim felsefem buydu. On ayımı burada bu çanakları tek tek birbirine kaynaklayan adamları idare ederek harcadım, gemilerin parça parça yükseleyerek oluşmasını seyrettim... ve şimdi? Öylece yüzen üç kutu. Enfes biçimli, denize layık ve bir süre sonra bırak yüzmeyi, ham metale dönüştürülecek üç kutu. Motorları hâlâ Trieste'de. Bir İsveç firmasının lisansıyla yapıldı. Bir alıcı bulabilsinler diye dua ediyoruz. Eğer bulunamazsa tamamen iflas edeceğiz. Her motora bir geminin üçte biri kadar para ödedik, normal bir oran. Babam beni suçlamıyor, üç tane birden yaptığı için kendini suçluyor. Sorun tasarımda değil, piyasayı yanlış değerlendirmekte.”

“Kutu mu? Anlamıyorum. İçleri boş mu?” Gigi aslında bu soruyu

merak etmeksizin sormuştu, bu kederli genç Venedikli ile aralarına giren sessizliğe dayanamıyordu.

“Evet, içleri boş. En son iç kısmı yapılır. Bu gemiler neredeyse bitti sayılır, ne var ki işe yaramaz. Bir tersanede gemi inşa edilirken iki kutlama yapılır, biri ilk levha yerine koyulduğunda, diğeri de gemiyi yapan işçiler bunu sahibine sunduğunda. Bu ikinci kutlama asla yapılmayacak.”

Gigi omzunun üzerinden acaba anlaşma bitmek üzere mi, diye Ben’e bakarak, “Başka bir iş için kullanılacak şekilde değiştirilemezler mi?” diye sordu.

“Eğer gerekli zamanımız olsaydı, kesinlikle evet,” dedi Fabio. “Bir gemi, Birleşik Devletler’de limuzin denen şey gibidir. Kolaylıkla değiştirilebilir, hatta uzatılabilir. Pek çok modül vardır. Tanker için ayrı bir modül, yolcu gemisi için ayrı bir modül, şilep için başka bir modül. Geminin nasıl kullanılacağına bağlı. Ama bu dönüştürme için para gerekir. Çok para. Uzun yıllardır gemi işiyle uğraşan Mariottler yıllardır denizde seyreden bir konteyner gemisini kısa bir süre önce sekiz yüz kişilik bir yolcu gemisine dönüştürdüler. Her şeyi söktüler, sadece motorla çanağı bıraktılar, sonra içine sıraları, odaları, salonları yerleştirdiler. Bir yüzme havuzu bile koydular. Bütün bu işleri geminin inşa edildiği zamanın yarısında bitirdiler. Ah, bakın, babam bize el sallıyor.”

Diğerlerinin yanına gittiklerinde, Gigi onların anlaştıklarını gösteren bir tavırla el sıkıştıklarını gördü. Yaşlı Severini ona bakarak hem rahatlatma, hem umutsuzluk dolu bir ifadeyle gülümsedi.

“Hoşçakalın baylar,” dedi Ben. “Bir an önce geri dönmemiz gerekiyor.” Tersane boyunca kablolar ve çukurlar üzerinden dikkatle bisikletlerini sürerlerken Gigi arkasına baktığında baba oğulun korkuluklara dayanmış, tek kelime etmeden üç şilebi seyrettiklerini gördü. Baba, bir kolunu oğlunun omzuna dolamıştı. Ben haklıydı, diye düşündü, keşke gelmekte ısrar etmeseydim.

11

Gigi ve Ben'in Mestre'ye gittikleri günün akşamı Venedik için bile öyle inanılmaz güzellikte bir günbatımı vardı ki, Ben, Guido'ya gondolu lagünün ortasında bir yere getirip mümkün olduğunca burada tutmasını söyledi.

Gülümseyerek, "Şu anda para kazanıyor," dedi Ben. "Tekne hareket halindeyken daha büyük araçların yaptığı en kötü dalgaları bile atlatmak mümkündür, ama bir gondol demir atamaz ve günün bu vaktinde çok yoğun bir trafik olur. Aslında emniyet kemeri takıyor olmalıydık. Venedik tarihine yeni bir skandal eklenirdi."

"Bizim 'çılgın Amerikalılar' olduğumuzu mu düşünüyor?"

"Çok daha kaba bir şey düşünüyordur. Sıkı tutun!"

Lido'ya giden bir *vaporetto*'nun dalgası gondola çarptığında Gigi ve Ben oldukları yerde sarsıldılar. Gigi, başlarının üzerindeki yüksekçe bir yerde duran ve her yönü görebilmek için telaşla etrafı gözleyen Guido'ya baktı, adam bütün dikkatiyle olası bir tehlikeyi görmeye çalışıyordu, özellikle de polis *motoscafo*'larından gelenleri; Venedik'te hız sınırını sürekli aşan tek araçlar bunlardı.

"Oh," diye içini çekti Gigi, "geçmişle bugünü kıyaslamaktan hoşlanmadığını biliyorum Ben, ama Venedik'te suyun üzerindeki bütün tekneler gondol olsaydı, tek bir sürat motoru olmasaydı, harika olmaz mıydı? Sadece bir gün için?" Gigi'nin sesinde öyle dokunaklı bir özlem, imkânsız bir şey için duyulan öyle bir arzu vardı ki, Ben bunun beklediği an olduğunu hemen anladı, Gigi'nin Ben'e karşılık vermeye hazır olduğu andı bu, kendisi farkında olmasa bile.

"Ben geçmişteki başka bir güne dönmek isterdim," dedi Ben. "Bütün bir güne bile değil, özel bir gece ve özel bir dakikaya."

Gigi şaşırmış, "Ne zamana?" diye sordu, lavanta rengi gökyüzündeki pembe ve altın rengi bulutlara bakıyor, şayet böyle bir renk karışımı-

nın herhangi bir adı olabilirse bu günbatımı bitmeden böylesine güzel bir renge ne isim verilebileceğini bulmaya çalışıyordu.

Ben elleriyle onun çenesini tutarak yüzünü kendisine çevirdi. “Seni ilk öptüğüm gece,” diyerek Gigi’yi, o güne kadar tanımadığı bir yumuşaklıkla öptü. “Seni zamansız öptüğüm o gece,” ve daha yumuşak bir öpücük. “Ve seni şaşırttığım o gece,” diyerek onu öyle yumuşak öptü ki, dudakları neredeyse Gigi’ninkilere şöyle bir değmişti. “Dudaklarının tadı bulutlarıinki gibi,” dedi Ben, bu kadar etkilendiğine ve kendi ağzından çıkan bu sözlere şaşarak. “O geceden beri senin tadını hatırlamaya çalışıyordum, artık biliyorum. . . en güzel Nisan günbatımı.”

Gigi “Venedik’te mi?” diye kekeledi, flört havasında olmayan başka bir söz gelmiyordu aklına.

“Koca dünyadaki herhangi bir yerde.”

“Oh.”

Ben çekinerek, “Bana bir öpücük verebilir misin?” diye sordu.

Gigi ona eğilerek Ben’in kendisini öptüğü yumuşaklıkta öptü onu, ama tam o sırada gondola çarpan bir dalgayla öne doğru sendeledi, Ben onu yakalayıp kollarına aldığı anda Gigi burnunun Ben’in kulağında olduğunu fark etti. Üzerlerinden küfreden ve özür dileyen Guido’nun sesi duyuldu.

Gigi kahkahalara boğuldu. Yüzünü Ben’in boynundan çekerek ama kollarında kalmaya devam ederek, “Aslında niyetim dostçaydı,” diye fısıldadı, “ama bir gondol biraz fazla. . . sarsıntılı.” Acaba bu flört havasında bir konuşma oldu mu, diye düşündü.

Ben, “Guido, bizi olabildiğince çabuk palazzoya götür,” diye bağırdı.

Hiçbir gondol yolculuğu Gigi’ye bu kadar inişli çıkışlı ve uzun gelmemişti. Guido son hızla kürek çekiyordu. Ben Gigi’yi sıkıca kollarının arasına almış, yüzünü onun saçlarına gömmüş, şimdiye kadar defalarca isteyip de yapamadığı şekilde saçlarını öpüyordu. Gigi mantıklı düşünemiyordu, beşikteki bir bebek gibi sallanırken her yanının duyarlılıkla ürperdiğini hissediyordu, sanki vücudu uğuldayan tellerden ve insanı sarhoş eden nabız atışlarından ibaretti ve sanki damarlarında bal, funda ve pembe şarap dolaşıyordu. Guido’nun bakışları altında ağırbaşlılıkla palazzonun merdivenlerini çıktılar. Gigi kapının önünde durarak ani bir utangaçlıkla Ben’e baktı. Mantık ve iradesinin geriye kalmasıyla artık vazgeçemeyecek kadar ileri gittiğini düşündü, peki ama bü-

tün o iyi kararlarına ne olmuştu? Ben'in gözleri nazik ve buyurucuydu, Gigi ona bakarken bu gözleri tanımadığını düşündü, karşısındaki artık kesinlikle bir oğlan çocuğu değildi.

Ben soru sorduğunu yalanlayan bir kesinlikle, "Şimdi ne oldu?" diye sordu.

"Ben... emin değilim," dedi Gigi, içinden keşke kadınlar eski zamanlardaki gibi bayılabilselerdi, böylece bu gibi sorular kolay yoldan atlatılırdı, diye düşünerek.

"Ben... ben... oh Gigi, eğer benden biraz olsun hoşlanmıyorsan seninle sevişmek istemem... sonuçlarını bilmeden..."

Gigi elinden geldiğince gizemli bir sesle, gözlerini ondan kaçırarak, "Denemeden bilemezsin," dedi. "Hiçbir şeyi garanti edemem..."

Ben'in yatak odasına girdiklerinde Gigi usulca, "Bir Tek Şey Kuralı'nı çiğnedin," dedi, karşılarında, işlemeli taş çerçeveli üç uzun Gotik pencerenin önünde, yerden yüksek bir platformun üzerinde, Ben'in yatağı duruyordu. "Bir Tek Şey Kuralı; bir öpücük."

"Ama bugün bir sanat eseri görmeye gitmedik, bunu telafi etmemiz gerek ve benim kuralımda hiçbir zaman tek bir öpücük lafı geçmiyordu," dedi Ben, boğuk sesi kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu, "asla tek bir öpücük demedim." Gigi'yi ortadaki pencerenin önüne götürdü, arkasından Büyük Kanal görünüyordu, Gigi'den biraz uzaklaşarak durdu. "Seni tam burada öpmeyi düşünmüştüm, gözlerim açık olarak, böylece iki büyük zevki aynı anda yaşayacaktım," dedi.

Gigi usul, alaylı bir gülüşle, "Ama ruhsuzca," dedi. "Ya dokunursun, ya bakarsın, ama ikisini birden yapamazsın; tabii eğer bir heykeli öpmüyorsan..."

Ben'in yanına giderek parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarına bir kar fırtınasını andıran küçük, sade ama kararlı öpücükler kondurdu, Ben kendinden geçerek gözlerini kapatmıştı. "Seç," dedi Gigi ve Ben gözleri hâlâ kapalı olarak Gigi'nin dudaklarını öyle arzulu bir şekilde öptü ki Gigi dudaklarının daha önce bilmediği yeni bir maddeden, yanan güllerden yapıldığını sandı.

"Oh Ben," diye içini çekti. "Sana böyle kur yapmamalıyım."

Ben onu yatağa götürürken sabırsız bir sesle, "Haklısın," dedi. "Bu hem çok fazla, hem yetmiyor... kur yapmayı bırakalım. Bunu sonra da yapabiliriz."

“Sonra?” Gigi meraklandı. “Sonra?... ”

“Yine bana kur yapıyorsun,” diye mırıldandı Ben, onun giysilerini çıkarırken. “Tanrım... çok güzelsin... umutsuzca... ıslah edilmez biçimde... affedilmezce... çok güzelsin... düşlediğimden çok daha güzel...”

Gigi son gücüyle, “Düşlediğinden mi?” dedi suçlarcasına ve soluk soluğa. “Bunu mu yapıyordun, beni böyle düşünmeye cesaret mi ediyordun?”

“Başka bir şey yapmıyordum ki. Geldiğimizden beri Mestre’de olabiliyordum, Venedik’i biliyorum, oh Gigi...” Ve ağzı, dudaklarını öptüğü arzuyla göğüslerine kapandı, kısa sürede ikisi de öyle heyecanlanmış ve tereddütsüzlerdi ki, Gigi’nin, Ben’in öpücüklere boğduğu bedeni de hiç şüphesiz onu istiyordu. Bir kasırganın bile farkına varamayacak kadar arzuyla dolmuşlar, küçük bir esintiyle Gotik pencerelerden çıkıp gidebilecek kadar da hafiflemişlerdi, daha yakın olabilmek için birbirlerini ısırabilecek kadar arzuyla vahşileşmişlerdi, yine de bu dünyanın en eski dansını yaparken her adımda titreyecek kadar özenliydim.

Bir saat sonra, günbatımı çoktan geçip gitmişken, Gigi tekrar konuştu. Sesi kulaklarına yabancı geliyordu, sanki birileri onu almış ve daha iyi ve ilginç bir şekilde geri getirmişlerdi. “Artık benimle sevişmenin sonuçlarını bildiğine göre... denediğine memnun musun?”

Ben düşünceli bir sesle, “Tam olarak denediğimden emin değilim,” derken Gigi’nin ona direnmeyen bacaklarını ayıran elleri, sesindeki tereddüdü yalanlayan bir kararlılıkla hareket ediyorlardı. “Bir kez daha denemem gerekecek... emin olmak için.”

“İlk seferdeki gibi... gondolda başlamamız... gerekmiyor mu?”

“Eğer istemiyorsan hayır.” Gigi’yi gondolda öptüğü gibi nazıkçe öptü.

“Ama istiyorsan rol yapabiliriz.” Balık yemi ısırdı, diye düşündü Ben. Ve balıkçıyı avladı. “Neden rol yapalım?” derken soluğu kesildi Gigi’nin, O sırada da Ben tekrar içine giriyordu. “Oh, Ben, bu hayatın ta kendisi değil mi?”

Saatler sonra, erotik bir gizemle parlayarak, yarım daire biçiminde bir bölmede oturmuş, bütün İtalyan otellerinin en seçkininde, Cipriani’de akşam yemeği siparişi veriyorlardı. Bu otelin içindeki restoran dünyanın hiçbir otelinin sahip olmadığı bir gösterişe sahiptir, pencerelerinden gökyüzü, kanalın pırıltılı suları ve ardındaki San Giorgio Mag-

giore Katedrali'nin kemerleri ve kulesinin soylu Rönesans manzarası görünür.

Söyleyecek çok fazla şey varken nereden başlayacaklarını bilememelerinin sessizliğini, mutluluktan ve belki de konuşmaya gerek olmadığı için oluşan o sessizliği Gigi bozdu. "Burada olmak tıpkı bir gemide olmak gibi."

"Hmmm." Ben başını sallayarak onu onayladı, aslında bakışları Gigi'ye kilitlenmiş, birkaç masa ötelerindeki yerden tavana kadar uzanan pencerelere bakmıyordu bile.

"Hayır, gerçekten öyle. Baksana, dön ve bak, ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Biliyorum, burası en sevdiğim yerlerden biri," dedi Ben. İlgiyle Gigi'nin parlak başını seyrediyordu, sanki sadece yaprakları eksik, nadide ve harikulade bir çiçektir. Yoksa aşk bu muydu? Âşık mı olmuştu? Ben, kafası karışmış, son derece yorgun ve mutlu bir halde, Tanrı yardımcım olsun, daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim, diye düşündü. Karakter olarak duyguları konusunda öyle tutumluydu ki, onlara kesinlikle güvenemiyordu.

Elini ceketinin cebine sokarak siyah kadife bir kutu çıkardı. "Unuttum," diyerek kutuyu açıp zümrütlü, elmaslı küpeleri çıkardı, "Şu ana kadar tamamen unutmuştum. Bunları almadan edemedim. Madem sana vermeme izin yok, hiç olmazsa bunları bu gece benim için takar mısın?"

Gigi düşünceli bir şekilde, "Bu bir tek şeye bağlı," dedi. Ben'in avcundaki küpelere dokunmamış, hatta bakmamıştı bile, sanki bir cevap bulabilirmiş gibi odaya bakıyordu. Zaman kazanmaya çalışırken, bu neye bağlı, diye düşündü. Bu sabah öylesine akıllıca Ben Winthrop ile flört etmeme nedenlerini düşünen o kıza ne olmuştu? Kendini Venedik uçağında bulduğu andan itibaren titiz bir dikkatle engellemeye çalıştığı bu duruma nasıl düşmüştü? Ben kendisini öptükten sonra bile seçeneği vardı, onun yatak odasına gidene kadar seçeneği vardı. Bu aşk mıydı? Zach'la beraberken kendine bu soruyu sorma gereğini hiç hissetmemişti, Zach'la aralarındaki şey ilk andan itibaren aşktı. Davy'le beraberken ise yaşadıklarının aşk olmadığını biliyordu. Ben'le aralarındaki şey hakkında bildiği tek şeyse hiçbir şey bilmediği idi.

Gigi susunca, Ben "Neye bağlı?" diye sordu.

Gigi zihnini sarsarak unuttuğu bir şeyi hatırladı. "Pencereden dışa-

rı bakıp bakmayacağına. Ama *gerçekten* bak, sadece dışarı da değil, etrafımızdaki masalara da ve pencerelerin kendisine de bak, sanki hepsini ilk kez görüyormuşçasına, bir bütün olarak.”

“Ne kadar süreyle?”

“Üç dakika.”

“Al.” Ben ona saatini verdi. “Bu saatle hem beni, hem ayın evrelerini, hem on iki kuşaktaki zamanı, zodyak simgelerini, kısaca yıldız büyüleri dışında neredeyse her şeyi kontrol edebilirsin.”

Gigi, ilgiyle odaya bakan Ben’i izleyerek, “Bende zodyak talihi vardır,” dedi. “Her zaman için en parlak fallar bana çıkar. Üstelik farklı dergilerde.”

Ben bakışlarını acele içindeki garsonlardan ve iyi giyimli müşterilerden ayırıp dışarıdaki karanlık gökyüzüne ve sulara yönelterek, “Bende de park yeri talihi vardır,” dedi. “Her şehirde, günün her vakti bir park yeri bulabilirim. Sana park yeri şansımı verebilir miyim? Yoksa buna da mı izin yok?”

“Kişisel talihini başkasına verebileceğini sanmıyorum.”

“Kim demiş? İşin doğrusu talihim otomatik olarak küpelere bağlı. Onları takarsan.”

“Oh, hayır, sanmıyorum. Tabii sana akşamın sonunda küpeleri geri verdiğimde en ufak bir itirazla karşılaşmayacaksam olabilir.”

Ben, Gigi’nin niyetini anladığını fark ederek, “Ne kadar titiz bir şekilcisin,” dedi.

“Biçim, özden sonra gelir.”

“İnanıyorum ki aslında ‘biçim, işlevden sonra gelir’ demek istiyorsun, ki bu da pek uygulanmıyor. Şu üç dakika bitmedi mi?”

“Az kaldı. Benim söylemeye çalıştığım şu ki, eğer küpeleri bu gece takarsam, sadece birkaç saatliğine ödünç almış olacağım. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle. Artık sana bakabilir miyim?”

Gigi saate baktı, iki saniye bekledi ve “Tamam, zaman doldu,” dedi.

Ben, bakışlarını pencerelerden çevirerek açık avcunu uzattı. Gigi yavaş ve düşünceli hareketlerle kulaklarındaki amber küpeleri çıkardı, çantasına koydu, ağır, sallantılı zümrüt küpeleri birer birer Ben’in elinden alarak kulaklarına taktı.

Ben, gözlerini ondan alamayarak, “Eğer yıldızlar dans edebilseydi...” diye söze başladı, sonra cümlesini bitirmek yerine “Ayna ister misin?” diye sordu.

"Bu küpeleri denediğimde nasıl göründüğümü gayet iyi hatırlıyorum," dedi Gigi, masanın üzerinden Ben'e eğilerek. "Kendimi görmenden de şu anda yeterince kendime güvenim var. Neden burayı daha önce hiç görmemiş gibi seyretmeni istediğimi merak etmiyor musun?"

"Bir çeşit tören mi?"

"Mestre'den dönerken aniden aklıma bir fikir geldi, belki de şimdiye kadar aklıma gelen en ilginç fikir. Sana bundan bahsedecektim ama... nedense... tamamen unutmuşum. Sonra bu küpeleri çıkardığında, tekrar hatırlayıverdim, tümüyle."

"Tümüyle." Ben, mekanik bir sesle tekrarladı, gözleriyle Gigi'yi süzer ve sahiplenirken kendini çok imtiyazlı bir durumda hissediyordu.

"Sen beni dinlemiyorsun," diye bağırdı Gigi ve ondan uzaklaştı.

"Dinlersem yine bana yaklaşır mısın?"

Gigi ciddi bir sesle, "Önce dinle," dedi. "Bu çok ciddi. Bugün aldığın o üç şilebin parçalanıp hurda olarak satılması gerekmiyor. Son derece özel bir şekilde yapılmış, seçkin, onurlu gemiler. Gerçekten çok güzeller. Seyahat gemilerine çevrilebilir."

"Ne? Hangi Allahın kulu seyahat gemileriyle ilgilenir?" Ben şaşırmış ve böyle bir anda Gigi'nin bunları düşünmesinden kırılmış bir halde onun sözünü kesti.

"Sen, Ben Winthrop."

"Sevgilim, Tanrı aşkına, sana gemicilikle ilgilendiğimi söyledim, ama seyahat gemileriyle ilgili bir şey söylemedim, bu tamamen farklı bir endüstri. Neden bunu konuşuyoruz ki?"

Gigi ona aldırmadan, "Ah, ilgilenmediğini biliyorum," diyerek onun itirazlarına kulak asmadı. "Ama ilgilenmelisin. Cipriani'ye benzer bir seyahat gemisi düşün; seçkin, ama fazla büyük olmayan, özgün, çok pahalı ve en küçük ayrıntısına kadar kusursuz. Sana bu restoranda olma hissini veren bir gemi. Gördüğümüz şilepler böyle gemilere dönüştürebilir, tek sınıf *süitlerle*, süper lüks süitler, olabilecek en yüksek fiyatla sınırlı sayıda insan taşınacak."

Ben birden tavır değiştirerek Gigi'yi dikkatle dinlemeye başlamıştı. "Nasıl?" diye sordu. "Söylesene, böyle bir gemi için talep olduğunu nasıl bileceksin?"

"Indigo Seas'in sahipleri, Collinsler. Hepsi deniz yolculuğuna bayılır, hepsi de, çocukları evde bırakıp yılda iki kez deniz yolculuğuna çıkarlar. Yine de sürekli birinci sınıf kamaraların küçüklüğünden ve bü-

tün denizyollarında üç sınıf yolcu taşındığından yakınırırlar. İnsanlar biletlere korkunç farklı fiyatlar ödüyorlar ama gemiye bindiklerinde kaçınılmaz olarak aynı yolculuğu yapıyor, aynı salonu ve aynı restoranı kullanıyorlar.”

“Ama kâr sağlamak için üç sınıfa ihtiyaç var, uçaklarda olduğu gibi.”

“Hayır, benim anladığım kadarıyla asıl sorun bu işe çok büyük gemilerle girmeleri, bu yüzden masrafları karşılamak için bir sürü kama-ra doldurmak zorunda kalıyorlar,” dedi Gigi. “Ben, biliyorum, kulağa pek demokratik gelmiyor, öyle olduğunu da iddia etmiyorum zaten, ama şu anda hep olduğu gibi – hatta her zamankinden de çok – gerçekten pahalı yolculuklara çıkacak kadar parası olan insanlar aynı zenginlikteki insanlarla birlikte olmak istiyorlar. Tıpkı bu restorandaki insanlar gibi, birbirlerine bakmakla meşguller ve herkesin de kendileri kadar zengin olmasından memnunlar.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bu küpeleri taktığımdan beri, daha önce bana sıradan bir kızmışım gibi şöyle bir bakıp başlarını çeviren bir düzine insanın bu sefer hayranlık ve takdir dolu bakışlarına maruz kaldım. Pekâlâ,” Gigi gösterişli bir dürüstlikle devam etti, “belki biraz daha fazla, ama çok değil. Ama şimdi, bu zümrütleri takarken, aralarına kabul edilmekten öte, onlardan biri oldum ve bunu görmekten hoşlanıyorlar.”

Ben, “Söylediklerinin doğru olduğunu farz edelim,” dedi, “ama gerçek şu ki o şilepler seyahat gemisi değil.”

Gigi ısrar etti, “O şileplerin şilep olması da gerekmiyor. Fabio Severini onların gerçekte ‘yüzen boş kutular’ olduklarını söyledi. *Kolaylıkla yolcu gemisi olabilirler*. Ayrıca, motor ve gövde yapıldıktan sonra bunun için normal bir gemi yapmaya yeten zaman ve paranın yarısının yeterli olduğunu söyledi. Trieste’de özel olarak o gemiler için yapılmış üç motor var.”

“Emin misin?” Gigi’nin söyledikleriyle gittikçe daha çok ilgilenen Ben’in sesi dikkatliydi.

“Evet. Babası o motorları satmaya çalışı. . .”

“Bu olanaksız, o motorlar belli gemiler için yapılır ve yıllar sürer.”

“Oh hayır! O zaman Severiniler’in işi bitti.” Gigi bunu duyunca hissettiği duyguya şaşırmıştı, sanki bir şeyler yitirmişti. Yine de bundan hep korkmuştu. Severiniler’in bu aile işinin yıkılması, şilepleri kurtarmak istemesinin en önemli nedeniydi. Ama eğer motorlar için ödedik-

leri parayı telafi edebilirlerse, yine ellerinde bir sermaye olurdu. Şilepler o kadar da büyük bir kayıp sayılmazdı.

“Ben, eğer motorları *sen* alırsan – gövdeler zaten *senin* – o zaman onları en mükemmel mücevherlere dönüştürebilirsin! Bu işteki en iyi gemi tasarımcılarını tut! Tek hamlede, kendi denizyolları şirketin olabilir! Neden olmasın? Bana bunun iyi bir fikir olmadığını kanıtlayan bir şey söyle.” Gigi heyecanla öyle yanıp tutuşuyordu ki, o upuzun topuklu ayakkabıların içinde bile kendini evinde hissetmişti.

“Hey, sakin ol sevgilim. Bir yolculuk şirketi için gemilere sahip olmak yetmez.”

“Bir alışveriş merkezi için de araziye sahip olmak yetmez!”

“Ama o konuda her şeyi biliyorum.” Gigi, Ben’in sesinin bu harika fikre karşılık garip bir şekilde ifadesiz olduğunu düşündü.

“Yeni bir iş istemez misin Ben?” diye sordu, onun hayal gücünü uyandırmaya çalışarak.

Ben cevap vermedi. Onu duymamıştı bile. Ben’in yeni bir fikrin uygulamaya döküleceği zamanı hissetmekte şaşmaz bir yeteneği vardı. Gigi böyle bir fikrin tam üstüne basmıştı. Ben, bunu zaten benimsemişti.

Orada oturmuş akli başından gitmiş gibi görünürken, Ben Winthrop’un beyni denizyolu şirketlerinden hangi anahtar adamları tutması gerektiğini söyleyecek uzmanların isimlerini düşünüyor, motorları satın alabileceği en ucuz fiyatı hesaplıyor, bir an önce kendini eğitmesi gereken deniz yolculuklarıyla ilgili düzinelerce konuyla ilgili düzinelerce not alıyordu, kesinlikle biliyordu ki 1980’li yılların zenginleri eskiden hiç olmadığı kadar çok para kazanıyor ve harcıyorlardı. Denizyolu endüstrisi henüz bu yeni utanmazca lüks harcama dalgasına cevap veremiyordu. Müthiş miktarda para kazanılabilirdi ve kaybedilecek zaman yoktu.

Gigi öfkeyle, “*Ben!* Sen beni dinlemiyorsun bile,” diye bağırdı. “Sadece düşün! Adını Winthrop Denizyolları koyabilirsin.”

Ben otomatik olarak, “Herhalde sen de ilk gemiye *Winthrop Zümrütü* adını vermek isterdin, değil mi?” diye karşılık verdi.

“Pekâlâ... biraz basmakalıp olabilir... ama yine de düşünmeye değer. Bu konuda ne düşünüyorsun?” Gigi sevinçle, bir gemiye isim vermekten bahsettiğine göre, belki de bu denizyolu fikrini ciddiye almaya başlar, dedi kendi kendine.

Ben, birden ona dönüp değişik bir ilgiyle, “Hoşuma gitti,” dedi.

“Akılda kalan bir isim, üstelik bu geceki görüntünü hatırlatacak. Gemiye *Winthrop Zümrütü* adını verdiğinde belki bu küpeleri yine ödünç vermeme de izin verirsin.”

“Yani... yani bunu yapacaksın! *Yapacaksın!* Gözlerinden belli! Dalga geçmiyorsun.”

Ben, “Elbette dalga geçmiyorum,” dedi. “İş konusunda asla şaka yapmam. Bu harika ve gerçekleştirilmeyi bekleyen bir fikir, ama benim için hâlâ bir muamma olan bu iş hakkında bir şeyler öğrenmeden, reklam bütçesini bile tartışmayalım.”

Gigi’nin ağzı açık kalmıştı. Başka bir hesap için olta attığı falan yoktu, aklının ucundan bile geçmemişti. Ancak öte yandan, doğrusu bu ya fikir onun fikriydi. Büyük işlerin gelişmesini istiyor muydu? Ben’in kendisine atfettiği derecede tam bir profesyonellikten çok uzaktı.

Ben sesinde bir pişmanlık ifadesiyle, “Tek bir sorun var,” dedi. “Bu bir alışveriş merkezinin havaya uçmasına denk bir durum. Keşke fikrini bu gece söylemeseydin... keşke dâhi zihnin birkaç gün bekleseydi. Yarın hemen geri dönmemiz gerekecek, ben de bu işle uğraşmaya başlayacağım.”

Gigi üzüntüyle onayladı. “Ben her halükârda gitmek zorundayım zaten. Bunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama New York’ta işe yarar biçimde geçirebileceğim zaman sınırlı. Biz burada otururken büyük ihtimalle Archie sabırsızlıkla köpürüyordur.”

“Eğer yarın yola çıkarsak, altı saatte New York’a varırız. Bütün hafta sonu Jack Taylor ile Sihirli Tavanarası üzerinde çalışabilirsiniz ve Pazar günü seni Los Angeles’a gönderirim, böylece ofise gitmeden önce doğru dürüst uyuyabileceğin bir gece geçirirsin. Yemekten sonra sekreterime teleksle haber veririm, o senin için her şeyi ayarlar.”

“Ben, gülsem mi, ağlasam mı bilemiyorum. İkiye bölündüm. *Winthrop Zümrütü* için çok sevinçliyim, Venedik’ten ayrılacağım için üzülüyorum.”

“Sevgilim, sevgilim... anlamıyor musun, Venedik’e daha defalarca geleceğiz. Asla Venedik’e veda etmek zorunda değilsin.”

“Gigi’den haber aldın mı?” diye sordu Sasha. Billy ile ikizlerin odasında oturmuş, çocukların ilk karşılaşmalarını seyrediyorlardı. Öyle ılık bir gündü ki, bebeklerin üstünde sadece bezleri ve pamuklu tişörtleri vardı. Üçü de emekleme dönemindeydiler, kocaman sekizgen bir oyun

bahçesinde, yumuşak bir minderin üzerinde oynuyorlardı. Billy'nin dokuz aylık ikizleri, Hal ve Max, kendilerinden iki hafta büyük olan Nellie'den büyülenmişlerdi. İki kişi olmalarına ve her biri Nellie'den en az iki buçuk kilo ağır olmasına rağmen, küçük kız açıkça kadınlara özgü o ilahi iradeyle ikisine de baskın çıkmıştı.

"Bir bakıma," diye yanıtladı Billy. "New York'u aradım ve oteldeki santral memuru Gigi'nin dışarıda olduğunu söyledi, sonra da Ben Winthrop'un sekreterinden Gigi'nin ertesi sabah sekizde burayı arayacağına dair bir mesaj aldım."

"Neden 'bir bakıma'? Aramadı mı?"

Billy bıkkın bir sesle, "Hayır, aradı ama konuşacak hiç vakti yoktu," dedi. "Yaptıklarıyla ilgili konuşmak isteyeceğini sanmıştım ama döne-kadar anlatmayacağını, çok karmaşık olduğunu söyledi. Telefonda konuştuğumuz onca karışık şeyi düşünüyorum da! Ha! Sihirli Tavana-rası bunların yanında hiç kalır, inan. Telefonu kapatmak için sabırsızlanıyormuş gibi geldi."

"Ben de onunla benzer bir konuşma yaptım. Telaş içinde. Bence ya bir işkolik oldu ya da New York'ta gününü gün ediyor da söylemek istemiyor."

Billy, "Yapma Sasha, sen de en az benim kadar Gigi'nin o tür bir serseri olmadığını bilirsin," diye karşı çıktı. "O projenin içine daldı git-ti, her lanet projesine böyle kaptırır kendini zaten. Önce antika iç ça-maşırlarını icat etti, ardından o eczane tartısını, sonra reklamcılık yap-mak için bu işi bıraktı ve yeni cins bir bornoz icat etti, ardından da gi-dip yeni bir oyuncak mağazası icat etmek zorunda kaldı. Çocuklarımız baksana... yeni oyuncaklara ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlar mı?"

Billy çocuklar için parlak renkli üç çift yeni ayakkabı almıştı, bir be-beğin, içindekinden çok kutuyla ilgileceğini biliyordu. Çocuklar ku-tuları iyice kemirip bütün sırlarını keşfettikten sonra, sıra dayanılmaz bir şekilde çiğneme isteği uyandıran ayakkabılara ve bağcıklara gelmiş-ti, bu gibi şeyler dişleri yeni çıkan ikizleri dakikalarca oyalıyordu. Ayak-kabılardan bıktıklarında da onlara vereceği kırılmaz plastikten üç güneş gözlüğü vardı, zira Billy'nin güneş gözlükleri çocuklara çok çekici geli-yordu, son olarak da, içlerinde iyi temizlenmiş büyük gümüş dolarla-rın, kemirme zevkinin son noktası için serin tutulduğu, buz dolu bir kâse vardı.

“Kutularla oynamıyorlar,” dedi Sasha, “Nellie ile oynuyorlar, fark etmedin mi? Onu *araştırıyorlar*. Acaba onu oyuncak mı sanıyorlar? Bir oyuncak bebek?”

“Daha önce başka bir bebeğe bu kadar yakın olmamışlardı. Neyse, Nellie başının çaresine bakacak kadar zeki.”

“Elbette,” dedi Sasha, “Zeki doğdu. Kötülerin yaradılışı böyle.”

“O bir kız,” dedi Billy, kırılmamıştı, “ne bekliyordun?”

“Oh Billy, kızlar zeki olarak doğabilirler, ama hepsi öyle kalmıyor!” dedi Sasha ve gözyaşlarına boğuldu.

“Tanrım, Sasha, zavallı çocuk! Ne oldu, Tanrı aşkına, neyin var? Anlat bana,” Billy omuzlarını sımsıkı kavramış soruyordu ama Sasha’nın tek bir kelime edebilecek hale gelmesi uzun sürdü. Sonunda gözlerini kuruladı, burnunu sildi ve konuşacak kadar kendini topladı.

“Boşanıyoruz.”

“Oh Tanrım. Oh Sasha, çok üzüldüm.”

“Ama... şaşırmadın, değil mi?”

“Hayır... pek şaşırmadım. Bir şeyler olduğunu sezmiştim... ne olduğunu bilmiyordum ama ikinizi de iyi tanırım... ümit etmişim ki...”

“Ben de ümit edip durdum, ta ki ümit etmekten çıldırana dek. Gerçekten, hakikaten hiç ümit yok. Aylardır sürüyor Billy ve gittikçe de kötüleşiyor. Emin olana kadar dayandım, ama hemen hemen üç ay önce boşanmak için başvurdum. O zaman Josh evden ayrıldı. Gigi olanları anlattı mı?”

“Tek kelime söylemedi, imada bile bulunmadı. Ama Spider’la ben Josh’la seni son gördüğümüzde ikimiz de Josh’un... oh, sen iyi rol yaptın, ama onun her halinden belliydi, öyle yalnız, öyle... kötü görünüyordu ki... sonra sizi her davet edişimizde işiniz vardı ve biz de nede-nini merak ettik.”

“O neredeyse hasta Billy, ona rastlamadan önce yattığım adamlar konusunda kıskançlıktan ölesiye hasta. Aslında iyi bir nedeni var.”

Billy hayret ve şüpheyle, “Nasıl böyle konuşabilirsin?” diye sordu. “Josh aklını mı yitirdi?”

“Bu konuda, evet.”

“Neden bahsediyorsun? Sasha, açıklamam gerek!”

Sasha elinden geldiğince çabuk, ama ama hiçbir detayı gizlemeden Billy’ye, Josh’ın New York ziyaretini ve Sasha’nın geçmişini öğrenmesini anlattı.

Sesi son derece soğukkanlıydı ama Billy'nin gözlerine bakmıyor ve farkında olmadan kendinden utanırcasına başını sallıyordu.

Billy sessizce, dikkatle Sasha'yı izleyerek dinledi. Sözlerini bitirince, Billy onun ellerini sıkıca tuttu.

"Şimdi beni dinle ufaklık. Josh sana berbat, iğrenç bir numara yapmış. Sana gerçekten kötü bir kız olduğunu düşündürmeyi başarmış. Bütün o mantıklı savunmalarını duydum ama gördüğüm kadarıyla bütün bunlar başladığından beri onun saçmalıklarına kanmışsın! Josh piçin teki, ve eğer şu anda bu odada olsaydı, çocukların önünde bile onu ellerimle boğazlardım ve dünyadaki hiçbir jüri beni suçlamazdı!"

"Billy!"

"Benim de Vito'ya rastlamadan önce nasıl olduğumu bilmelisin. Josh duysa senin yaptığının bin katı beter olduğunu düşünürdü. Adamlar seçtim – Ellis'in bakıcılarını – ve onları *kiraladım*, tek bir amaçla; düzüşmek için. Hiçbirini tanımak istemedim, onlardan hoşlanıp hoşlanmamam önemli değildi, önemli olan fiziksel açıdan çekici olmalarıydı. Amaç düzüşmekti. Sadece düzüşmek. Sen sevgililerle *çıkıyordun*, onlarla ilişkin vardı, yemekler, dans, şakalar, aşk. Bense benimkiyle insan içine çıkmıyordum, onlar da sevgilim falan değillerdi zaten, hiç konuşmadık, onlar birer cinsel organdan başka bir şey değillerdi. Ve bu yıllarca sürdü."

"Billy!"

"Pekâlâ, hiç olmazsa seni güldürmeyi başardım. Yoksa şoke mi oldun? Her neyse bu da bir gelişme. Bir şeyi bil Sasha, sen asla sürtük olmadın, ancak bir zamparaydın sen. Spider eski günlerindeyken New York'taki mankenlerin neredeyse hepsini becermişti, ve bu da on yıl sürdü, Valentine'e rastlayana kadar. O bir zamparaydı, sen de öyleydin. Ben de bir sürtük değildim... suya olduğu kadar sekse de ihtiyacım vardı ve Ellis ölürken bunu elde etmenin tek yolunu buldum. Ve Ellis'e rastlamadan önce, Jessica ile New York'ta yaşarken benim de kendi zamparalık dönemim oldu, inan bana. O yüzden insanların birbirine rastlamadan *önce* yaptıkları şeyler konusundaki kıskançlığın kabul edilebilirliğinden söz edip zırvalamayalım. Bu *kabul edilmez* bir şey ve eğer Josh bunu anlayamıyorsa, boşanmaktan başka yapılacak bir şey yok ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur. Bana sorarsan Josh değişemeyecek kadar yaşlı ve geleneksel fazilet anlayışına çok bağlı."

"Bundan da ötesi var Billy, kıskançlıktan da öte. Belki bir gün kıs-

kançlığı idare etmeyi başarabilirdi, ama asıl karar vermemi sağlayan onun *utancıydı*. Josh benimle hiçbir yere gitmek istemiyordu çünkü geçmişimi bilen birine rastlamaktan korkuyordu. Benimle evli olduğu için *utanç duyuyordu*.”

“Lanet olsun! Keşke evlenmeden önce ona anlatsaydın!”

“O zaman bu evlilik asla olmazdı.”

“Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Bütün bunları yaşamak zorunda kalmazdın. Bu saçmalığa kimin *ihtiyacı* var ki? Oh Sasha, sana nasıl yardım edebilirim?”

“Dalga mı geçiyorsun? *Yardım ettin zaten*.” Sasha hem ağlamaya, hem kahkahalarla gülmeye başladı, Billy de kendini bütün kalbiyle ona katılmış buldu, Sasha’nın haline çok üzülmüştü. İkisi de sakinleştiklerinde, unuttukları çocuklarına döndüler, bütün bu duygusal boşalma süreci boyunca çocukların hiç sesi çıkmamıştı.

“Gördüğümü sen de görüyor musun?” diye sordu Billy.

“Hepsi birden bezlerini çıkarmayı nasıl becerdiler?”

“İkizler fırsat buldukça bunu yapıyorlar zaten... bezlerden nefret ediyorlar ve bunu yapmayı da kendi kendilerine öğrendiler, yapışkan bantlar ne kadar güçlü olursa olsun. Spider mekanik zekâya sahip olduklarını söylüyor.”

“Ama Nellie bunu yapmayı bilmiyor!”

“Ya az önce öğrenmiştir ya da onlar çıkarmıştır. Nellie oyuncaklardan çok daha ilgi çekici. Her neyse, kimin umurunda ki? Doktorculuk oynamayacak kadar küçükler.”

Sasha kuşkuyla “Acaba?” diye sordu.

“Evet Sasha, kesinlikle öyle, seni temin ederim. Sana bunun yazılı olduğu kitabı göstereyim.”

Gigi, kendini Güney Kaliforniya’dakinin aksine, saat ve gün kavramının bulunmadığı bir zaman boyunca uzaklara gitmiş gibi hissediyordu. Arabasını Frost/Rourke/Bernheim’in arkasındaki kendine ayrılan yere park etti ve Mayıs’ın bu ilk pazartesi sabahı ajansa doğru yürürken yeniden duruma ayak uydurmaya çalıştı. Dün gece evine varmıştı, ayrılışından sekiz gün sonra ve ancak birkaç saat uyuyabilmişti.

Kendisine suçlayıcı ve anlamlı bir bakışla karşılık veren Polly’yi aceleyle selamlarken, geç kalmış olmalıyım, diye düşündü. Jet yolculuğundan sonra kendini sersem gibi hissediyordu, beyni anılarla doluydu ve

kalbi cevapsız sorularla doluydu, ama “Venedik” kelimesinin alnında yazmadığından emindi. Polly’nin ‘ne işler karıştırdığını biliyorum’ der gibi bakışının nedeni onun doğuştan şüpheli bir insan olmasıydı. Kasıtlı bir aceleyle kafeden geçerek ofisine yöneldi. Her zamanki dedikoducu kalabalığın içinden yürürken son derece kibar bir gülümsemeyle insanları selamlıyordu, ki bu onu merhaba demek için durduran birini buna pişman edeceği anlamına geliyordu. Şu Davy Melville meselesini hazır kafası meşgulken halletmek niyetindeydi.

Ofis bomboştu. Davy’nin orada çalıştığına dair hiçbir iz yoktu, duvarlardaki fotoğraflardan kahve makinesine, çizim masasından meyve kâsesine kadar her şey yok olmuştu. Gigi, Davy’nin onun dönüşünden önce yeni bir partner bulacak kadar düşünceli olmasından rahatlamış bir halde odanın ortasında durdu. Masasındaki telefon çaldı.

“Gigi? Ben Archie. Bir dakikalığına ofisime gelebilir misin?”

Gigi, “Hemen geliyorum,” diyerek tekrar hızla koridoru arşınladı. Nesi var, diye düşündü. Ne ‘Hoşgeldin Gigi’, ne ‘Döndüğüne sevindim’?

Archie başını masasından kaldırarak, “İyi iş becerdin Gigi,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Gigi kendi kendine, iyi bir iş becerdiğimi nasıl şimdiden bilebilir, diye sordu. Ofiste bir adamı beş dakikada boğacak bir piton yılanı gibi bir dedikodu hattı vardı, ama henüz pazartesi sabahıydı ve kimseyle konuşmamıştı.

“Ya. Müthiş bir iş. Davy, Byron’un sağ kolu ve sol beyniydi, hepsi bu, tabii sana rastlayana kadar. Şimdi aynı işi Jay Chiat için yapıyor, muhtemelen onun eleştirileri ve tehditleriyle buradakinden çok daha iyi iş çıkarıyordur.”

“Oh, Allah kahretsin, istifa etmiş.” Gigi afallayarak bir iskemleye çöktü.

“Evet, bir hafta önce. Buraya gelip Byron’a, Victoria’ya ve bana kişisel ilişkinizin beraber çalışamayacak kadar acı verici bir hale geldiğini ve seni her gün göreceği bir yerde kalamayacağını söyledi. Biz de. . . diyelim ki. . . onun duyularıyla oynadığın sonucuna vardık.”

“Biraz dur Arch, Davy duygusal beklentilere girmişti. Ne yapmalıydım yani, önemli bir yaratıcıyı kaybetmeyin diye sevmediğim bir adamla evlense miydim?”

“Senden sadakat beklerim Gigi, ama o kadar da değil. Şahsen, yaratıcı ekipte beraber çalıştığın biriyile iş arkadaşlığı dışında fiziksel bir yakınlık kurmamayı önerirdim.”

“Bravo Arch, hiç reklamcı olmayı düşündün mü? Amerikan Deniz Kuvvetleri Eğitim rehberini yazabilirdin mesela. Kelimelerle aran çok iyi. Hatalıydım, tamam, Davy ile işlerin bu kadar ilerlemesine izin vermemeliydim, bunun gayet iyi farkındayım. Hem de fazlasıyla. İstifa etmesi gerektiğini hissettiği için ölesiye üzgünüm ve gelecekte dışı bir ekip arkadaşı isteyeceğim, böylece kendimi kontrol edilemez arzularıma, ipini koparan duygularıma ve vahşi cinsel isteklerime kaptırmam, açıkça görüldüğü gibi Davy ne kadar uğraştıysa da bunlara dayanamamış.”

“Ama dedi ki. . .”

“O, gerçeği asla bilmedi, zavallı çocuk. Davy benim seks kölemdi Arch. Orsini Laneti denen tılsımlarla ve iksirlerle onu büyüleyerek zorla kendime âşık ettim. Bu Floransa’da, İtalya’da başladı ve Savonarola da ilk kurbanıydı. Bunlar bu talihsiz vakayı açıklıyor mu? Yoksa beni kafedeki bölmeye mi koymak istersin, böylece herkes günahlarımın bedelini ödediğimi görür, bilmiyor da değiller, düşünülemez kadar korkunç ayrıntılarıyla beraber. Bununla yaşamayacağım. Şimdi Polly’nin neden öyle garip garip baktığını anlıyorum.”

Archie o parlak artist sırtışını bırakarak, “Tabii, biraz dedikodu yapıldı,” diye itiraf etti, Gigi’yi daha fazla zorlamak zorunda kalmadığına seviniyordu. Byron ile her ikisinin de istemediği, ama yapılması gerekli bu konuşma için yazı tura atmışlardı.

“Neden bu boktan ofiste hiçbir şey, herkes anında boktan bir bölümünü öğrenmeden olmuyor?” diye yakındı Gigi.

“Bu da hayatın küçük sırlarından biri. Sanırım sandviçlerdeki bir şeyden geliyor. New York nasıldı?”

“Hepimiz hazırız. İlk yirmi beş Sihirli Tavanarası iki ay içinde açılacak, yaz sonunda yetmiş ya da seksen tane daha, sonuncular da sonbaharda. Ben’in adamları yeni medya pazarlamalarını Victoria ile görüşecekler. Oh, bu arada, ne kadar büyük olacağını bilmiyorum ama, galiba bize yeni bir iş buldum.”

“Ne? Gigi, bu harika!”

Gigi temkinlice, “Umarım bu Davy’i kaybetmenizi telafi eder,” dedi. Archie hevesle, “Bu iş ne?” diye sordu.

“Winthrop Denizyolları”

“Nedir bu?”

“Şu an için, Venedik dışındaki bir dokta bekleyen üç boş gemi ve Trieste’de bekleyen üç motor.”

Archie sesinde belirgin bir hayal kırıklığıyla, “Winthrop Denizyolları dediğinde, büyük ve heyecan verici bir şey bekledim. Ben, bir sürü dev gemi aldı sandım,” dedi.

“Bir yıl içinde, Archie dostum, mücevher gibi yeni bir gemi denizlerde seyredecek, kısa sürede iki tane daha, her biri ikinci evleri için pek çok para harcayabilecek ama sorumluluğa ya da zahmete girmek istemeyen yüz çift zengin insan taşıyan, gösterişli, lüks, ferah ve pahalı standartlara sahip gemiler. Bu yeterince heyecan verici mi?”

Archie aceleyle not alarak, “Hey, şunu dinle!” dedi. “*‘İkinci adresiniz yedi deniz olduğunda’*... reklam için buna ne dersin?”

“Dün uçakta bunu yazarken benim de hoşuma gitmişti. İşte on iki reklam sloganının listesi, seninki başta.”

“Gigi?”

“Evet Archie?”

“Bir sorunum var. Kurumlu bir züppe gibi görünmemek için sana dizlerimin üzerinde yalvarmalı mıyım, hayranlığı hak ediyorsun aslında... ya da artık tabiri yerindeyse biriyle beraber olmadığına göre seni bu akşam yemeğe mi davet etmeliyim?”

“Akşam yemeğini seçiyorum Archie, ne de olsa tartışmamız sırasında meslektaşlarıyla hiçbir şekilde herhangi bir tarafın yanlış yorumlayabileceği fiziksel veya duygusal bir yakınlık kurmayacağın sonucuna vardım.”

“İkinci fikir...neden öğle yemeğine çıkıp yeni işi kutlamıyoruz? Ben Byron’u arayıp bize katılıp katılmayacağını sorayım.” Archie elinde olmadan gülüyordu. “Senin ahlak standartlarına yetişebileceğimden emin değilim. Byron seni davet ettiğinde – ki piç kurusunun bunu planladığını biliyorum – ona da aynı şeyi söyleyeceğine güvenebilir miyim?”

Gigi dürüstçe, “Umarım hatırlarım,” dedi. “Ama eğer dolunay varsa – o zaman bütün bahisler yatar. Sana bahsettiğim Orsini Laneti var ya? Anlarsın Archie,” dedi Gigi, aceleyle kapıya yönelirken, “bu her bireyden daha güçlü ve,” diye ekledi koridora kaçarken, “ailemdeki kadınlar kendi ölümcül güçlerinin çaresiz kurbanları. Bu Byron’a olabilir, hatta bu sana bile olabilir, *şekerim*.”

Victoria Frost, masasında duran *Adweek*, *Advertising Age*, *The New York Times* ve *The Wall Street Journal* yığınınına bakıyordu. Her birinde

Ben Winthrop'un bir basın toplantısında duyurduğu Winthrop Denizyolları projesiyle ilgili bir hikâye vardı. Her ne kadar hiçbiri Ben'in tanımladığı seyahat gemisi fikri için Gigi'yi kutlamasa da, hepsi Frost/Rourke/Bernheim'a verilen işle ilgili bölümde Gigi'den "müşteri avcısı" olarak söz ediyor ve Sihirli Tavanarası projesiyle, Indigo Seas ile ve parfüm tasarımı işinin de yaratıcısı olan Gigi ve David'in, geçenlerde ele geçirdiği küçük ama gelecek vaat eden Beverly Hills Güzellik Merkezi kozmetik işiyle ilgili birkaç paragraf içeriyordu.

Bugüne kadar FRB'nin müşteri avcısı ben olmuştum, diye düşündü Victoria, ama bundan sonra bu pozisyonu reklam camiasının zihninde Gigi ile paylaşmak zorunda kalacaktı. Winthrop Denizyolları işi için on beş milyon dolarlık bir bütçe ayrılmıştı; en kısa sürede ilk "merak uyandıran" reklamlar Amerika'daki ve Avrupa'daki bütün önemli dergilerin en yüksek fiyatlı arka kapaklarında ve ön kapağın içinde verilmeye başlanacaktı. Ben Winthrop basına, *Winthrop Zümrütü* ile başlayan Winthrop Denizyolları'nı beş yıldızlı otellere denk bir şirket yapacağını açıklamıştı.

Gigi geldiğinden beri ajansın bütçesine otuz üç milyon dolardan fazla eklendi, diye hesapladı Victoria. Archie ve Byron normal zamanı beklemeden Gigi'nin maaşına zam yapmak istemişler ve kafa kafaya verip ona bir ikramiye vermiş, maaşını da üç katına çıkarmışlardı. Victoria'ya bundan bahsettiklerinde o da kabul etmişti; Gigi'nin kazandırdığı parayı inkâr edemezdi. Gigi'yi kaybetmemeliydiler ama dünyanın mantığı bir araya gelse Victoria'nın duyguları üzerinde sağladığı disiplin sayesinde gizlemeyi başardığı, içindeki o acı duyguları değiştiremezdi.

Ne şanslıydı şu yaratık! Sihirli Tavanarası ve Winthrop Denizyolları hep Ben'in Gigi'ye düşkünlüğünden geliyordu. Buna ne şüphe! Daha küçük olan Indigo Seas, parfüm ve Güzellik Merkezi işleriye sadece insanların her zaman parıltıya ve ıvır zıvıra kandığını gösteriyordu; Gigi'nin kaptığı büyük işler hep seks oyunları oynamaya hevesli olduğundan kaynaklanıyordu ve bu onun lehine olduğu gibi aleyhine de dönebilirdi. Delişmen kız, yapması için tutulduğu işi yaparak ofiste durduğundan daha fazla dışarıda Ben Winthrop'un parasını harcayarak oyalanıyor, diye düşündü Victoria hırsla. Winthrop kararlar alması için ona ihtiyacı olduğu gerekçesiyle Gigi'nin yokluğu için bahaneler sağlıyordu, halbuki asıl istediğinin, Los Angeles'ta olmadığı zamanlarda da Gigi'yi eli altında tutmak isteği olduğu aşikârdı. Victoria'nın Gigi'ye

duyduğu nefret, Gigi'nin her zaferiyle daha da büyüyordu, ama Victoria kendini kıza dürüstlük ve düşmanlığını belli etmeyen bir tavırla yaklaşmaya zorluyordu.

Victoria gün geçtikçe kendisini sabırsızlıktan deliye çevirenin, Ben Winthrop'tan milyonlar çekmeyi başaracak kadar ikna edici olan Gigi değil, Angus Caldwell olduğunu anlamaya başlamıştı.

Angus kendisini Kaliforniya'ya gelmesi için ikna ettiğinden beri ne-redeyse bir buçuk yıl geçmişti ve Angus hâlâ tereddüt ediyor, New York'tan kesin olarak ayrılmak için ne kadar uygunsuz bir zaman olduğuna dair bir sürü neden buluyordu. Yine de, ne zaman birlikte olsalar, ne kadar kısa sürerse sürsün, Victoria Angus'tan başka beraber olabileceği her erkeğin üçüncü sınıf olduğunu, sadece küçük bir fiziksel rahatlamaya yarayacağını fark ediyordu.

Victoria dalgın bir şekilde bazen Angus'un ölmesini dilediğini düşündü. Onu o kadar uzun süredir öyle fazla ve öyle kararlılıkla sevmişti ki, ölümden başka hiçbir şey onu Angus'tan vazgeçiremezdi. Angus ölmüş olsa, herhalde Victoria da bir zamanlar olduğu gibi hayatına devam edebilirdi, ama Angus yaşadığı ve annesiyle evli olduğu sürece, Victoria bir an olsun mutluluğu tadamayacaktı. Angus ölse bile Victoria'nın aşkı hep yaşayacak, ama huzurlu ve acısız olacaktı, her gün kanyan kıskançlık, ihtiyaç ve açlık yarası yerine tarihsiz yumuşak anılar kalacaktı. Belki zamanla kendini iyi hissedeceği bir yer bulurdu.

Keşke hayatını baştan yaşayabilseydi! Tanrı aşkına, karşısına çıkan en zengin oğlanı tutup evlenirdi. Adama baskın çıktığı sürece aşkın hiç yeri olmazdı. Bugün ihtişam içinde yaşayan ve tek sorunu beşinci evinin iç dekorasyonu ya da üçüncü çocuğunun adı, ya da bir sonraki sevgilisi konusunda karar vermek olan genç bir hanım, en gözde toplulukların en genç sosyal lideri olurdu. Annesinin kendisini yaşaması için dünyaya getirdiği hayatı yaşıyor olurdu ve bunu öyle üstün bir şekilde başarırdı ki özentisi veya taklidin çok ötesine çıkardı. Angus Caldwell adlı bir adama umutsuzca ve sonsuzca âşık olmamanın aslında ne büyük bir şans olduğunu asla bilemezdi.

Ama hayatımı baştan yaşayamam, diye düşündü tatsızca. Otuz iki yaşındaydı ve hiçbir şeyi yoktu.

Masasında, soğuk savaşla yaralanabilecek firmaların reklamlarını gözden geçirmesi için sekreterinin her hafta topladığı dergi yığını duruyordu. Victoria *Cosmopolitan*'ın son sayısını açtı bir testle karşılaştı.

Cosmo editörleri ya da *Cosmo* okurları testlere bayılıyorlardı. Bilinçsizce soruları okumaya başladığını ve zihninden bunları yanıtladığını fark etti.

Kusursuz mutluluk anlayışınız nedir? Angus'la gizlenmeden ve son-
suza kadar beraber olmak.

En büyük korkunuz nedir? Angus'un asla annemden ayrılmaması.

Yaşayan en beğendiniz kişi kim? Hiç kimse.

En sevmediğiniz özelliğiniz? İnatçılık.

En pişman olduğunuz şey? Angus'a ait olmamak.

Hayatınızın aşkı kim? Angus.

Hangi durumlarda yalan söylersiniz? Angus'a başka bir erkekle asla
yatmadığımı söylerken.

En mükemmel anınız ne zaman ve neredeydi? Angus'la ilk seviş-
tiğimizde.

Başkalarında en sevmediğiniz özellik nedir? Vazgeçmek.

Yaşayan en küçümsediğiniz kişi kim? Kendim.

Kendiniz hakkında bir şeyi değiştirebilseniz, bu ne olurdu? Angus'a
âşık olmaktan vazgeçmek.

En büyük başarınız nedir? Angus'a ait olmak.

Şu anki ruh haliniz nedir? Cehennemdeyim.

12

1984 Eylül'ünün başında Zach Nevsky *Kalispell Tarihi*'ni bitirerek hemen Vito'nun yeni filmi, *Uzun Hafta Sonu* üzerinde çalışmaya başladı. Malibu ve çevresinde film dünyasına ilişkin bir komedi çekilecekti. On iki haftalık yapımın çoğu, milyarderlerin oturduğu özel bir bölge olan Malibu Kolonisi'ndeki üç evde geçecekti.

Çekimlerin başladığı sabah buraya vardıklarında Zach, Vito'ya dönerek, "Bu evlere ödeyeceğimiz kirayla üç yazlık ev satın alabilirdik," diye yakındı.

"Üç yıl önce olsaydı evet, ama Koloni'de imkânsız. Komşunla burun buruna oturacağın bir ev için beş altı milyon ödemen gerekir. Dünyanın en pahalı sahili burası."

"Özel hayat diye bir şey yok," dedi Zach. "İnsanlar da bunu istiyor zaten diyeceksin ama, burada herkes gelip piknik yapabilir, uçurtma uçurabilir, suların yükseldiği çizgiden ötede oldukları sürece bu evlerin önündeki plajı herkes kullanabilir."

"Sahil şeridi Kaliforniya Eyaleti'ne ait ve plaj halka açık. Bana göre en aptalca olanı evlerin çoğunda yan pencerelerden komşunun bütün odalarının görünüyorsa olması. Peki o komşular kim? Bütün hafta beraber çalıştığın lanet insanların ta kendisi. Tanrım, buradan nefret ediyorum," dedi Zach neşeyle.

Möbleli kiralık evleri ayarlamak bir kâbus gibiydi. Sezon bitmiş olmasaydı bunu asla yapamazlardı. Tuttukları evler yeterince genişti. Dekordaki eksikleri set dekoratörleri sağlayacaktı. Vito, içinde bulunduğu, sinirleri geren bekleme döneminde sn derece rahattı, her şey hazırды ve hiçbir şeye başlanmamıştı. Henüz hiçbir terslik çıkmayan bir film için duyulan huzur, tıpkı henüz hiçbir silahın ateşlenmediği bir savaşta duyulan huzura benzer; yalancı bir rahatlıktır. Biraz hayal gücü olan biri için sinir bozucu ve her an uçup gidecek bir huzurdur bu; yine de bu altın renkli Eylül sabahında Vito, Kuzey Amerika kıtasının tam kena-

rında olmaktan ve az sonra burayı bir kablo, ışık, kamyon ve treyler yığınıyla dolduracaklarını düşünmekten katıksız bir sevinç duyuyordu.

Kumsala oturup bugün çekilecek olan ve henüz hiçbir önemli üyesi gelmemiş bir parti sahnesinde çalışacak on altı adamla uğraşan Zach'ı seyrederken, bu berbat işi seviyorum, diye düşündü. En azından bugün için kendini çekimin yapılacağı yerin etrafında dolanıp durmaktan alıkoymayı başarmıştı, bu özelliğiyle Vito, yapımcıların görünmez adam olmasını isteyen yönetmenler arasında kötü bir üne sahipti. Vito'nun parlak enerjisi öyle fazlaydı ki, bir filmin bütün köşe bucağına burnunu sokmadan, olan her şeyin tepesinde dikilmeden, başrol oyuncusunun vejetaryen yemeğinin hazırlanışından yıldızın peruk rengine, her günün sonunda senaryonun kaçınıcı sayfasına gelindiğine kadar her şeyi öğrenmeden durmak, onun için dayanılmaz bir şeydi.

Vito, yönetmenleri düz duvara tırmandırdığının farkındaydı ve bu konuda hiç tasalanmıyordu. Onun üretim tarzından hoşlanmıyorlarsa, onunla çalışmak zorunda değillerdi. Ama *Uzun Hafta Sonu*'nun çekimlerinde, Zach'ın etrafında mümkün olduğunca az dolaşmaya kararlıydı. Zach, Broadway'den Hollywood'a ilk geldiğinde, *Adil Oyun*'un çekimi boyunca Zach'ın tepesine dikilerek her şeyi kontrol etmişti. Şimdiyse Zach güvenilir ve başarılı bir profesyonel olmuştu, Vito da bütün sorumluluk onun omuzlarında değilmiş, maddi kaynak bulan, çalışanları ve Zach'ı tutan kendisi değilmiş gibi ayakkabılarını çıkarıp kumsalda gezinmeyi Zach'a olan saygısının bir göstergesi olarak kabul ediyordu.

Vito, madem Zach'ın yeteneklerine bu kadar güveniyorum, neden son bir saat boyunca gözlerimi ondan ayırmadım, diye sordu kendi kendine. Hazırlanmakta olan sahneye kararsızlıkla ve kendini zorlayarak sırtını döndü ve gözlerini ufuğa dikti.

Her zamanki gibi Malibu'daki Pasifik can sıkıcı ve kıpırtısızdı, kumsalda oynayan bir grup çocuk bile yoktu insanı oyalayacak. Şimdi hepsi okuldadır diye düşünerek kendinden başka kumsaldaki tek kişi olan ve aktörleri seyreden birine baktı yan gözle. Filmciler etraflarında bir meraklı olmadan iki saat bile çalışamazlar, diye düşündü. Yarına koca bir grup olur, çarşamba günü ise kalabalıkla aramıza bir bariyer çekmeden çalışamaz hale geliriz. Saatine baktı. Zach'la biraz atıştırırken ilk sabahın nasıl gittiğini konuşmalarına daha vakit vardı.

Vito ayağa kalkarak yalnız başına duran seyirciye doğru yürüdü.

Eğer biriyle konuşmazsa kendini tutamayıp setin çekim alanına gireceğini biliyordu ve hiç olmazsa ilk sabah işlere burnunu sokmayıp, bunu başarmasından dolayı kendisini kutlamak istiyordu.

Kumda oturan, kot pantolon ve soluk renkli bir ceket giymiş olan kadına "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Kadın umursamaz bir sesle, "Burası halka açık bir plaj," diye yanıtladı gözlerini setten ayırmadan.

Vito onun yanına oturarak şöyle bir baktı, başını çevirdi, ardından dikkatle tekrar baktı. İnsan bir profile âşık olabilir mi, diye sordu kendi kendine, şaşırmış ve dehşete düşmüştü.

"Güzel bir gün," diyen kendi sesini duydu. Belki kadın yüzünü ona çevirdiğinde etkileyiciliği kaybolacaktı, sadece bir ışık ve açılma vardı bu, ya da bu kız ömrü boyunca farkında olmadan aradığı kızın ta kendisiydi.

"Öyle." Kadın ona dönmemişti, belki birazcık kıvıldamıştı o kadar. Koyu renk saçlarını sarı bir tokayla özenle arkada toplamıştı, yandan görebildiği kaşı ve gözü de aynı koyu renkteydi, ruhsuz dudaklarıysa yumuşak bir pembelikteydi. Teni son derece beyazdı, gardenya gibi pürüzsüzdü, elmacık kemiklerinde ve burnunda güneşin yarattığı bir pembelik vardı. Vito ömrü boyunca hiçbir profilden böylesine etkilenmemişti. Bu profilde bir soyluluk, bir saflık ve hepsinin ötesinde bir hüznü vardı. Hangi canavar onu üzmüş, diye düşündü Vito, mantıksızca bir koruma içgüdüsüyle dolmuştu.

"Dikkat etmezseniz güneşte yanacaksınız," dedi.

"Az önce koruyucu sürdüm," diye yanıtladı kadın kıpırdamadan, "ama düşündüğünüz için teşekkürler." Sonra gözlerini aktörlerden ayırmadan hafifçe gülümsedi, ve Vito'nun yüreği ağzına geldi. Sanki kalbim göğsümden dışarı fırlayacak, diye düşündü şaşkın bir sevinçle, ve bunun fiziksel açıdan imkânsız olmasını diledi.

"Film çekimiyle epey ilgileniyorsunuz anlaşılan," dedi zorlukla.

"Bu filmle ilgileniyorum. Nedense daha önce Zach'ı çalışırken hiç görmemiştim."

Vito ifadesiz bir sesle, "Zach mı," dedi. Mahvolmuş, yıkılmıştı.

Kadın sevgi dolu bir sesle devam etti. "Şu beyaz tişörtlü, uzun boylu, geniş omuzlu olan, yönetmen o, şu kameramanla konuşan, Zach o işte. Ne kadar dinamik, her şeyin tepesinde, baksanıza. Çok güzel, onu seyretmeye bayılıyorum."

“Ya, evet.”

“Saatiniz var mı?” diye sordu kadın.

“On bir buçuğa geliyor,” dedi Vito. İki dakikalık bir konuşmayla dünyanın başlayıp bittiği gün, saat on bir buçuk.

“Erkenden seyretmeye geldim, ama bir film çekimini seyrederken zaman duruyor sanki. Zach bu konuda beni uyarmıştı. O yemeğe çıkmadan ben açlıktan öleceğim.”

“Filmin yönetmeniyle mi... yemeğe çıkacaksınız?”

“Evet. İlk gün bunun uygun olabileceğini söyledi. Sonraki günlerde film hakkında görüşmeler olacağı için çok meşgul olacaktım, benim ortalıkta olmam da pek uygun kaçmaz.”

Kadın konuşurken yüzünü Vito'ya çevirmişti ve Vito az önce hissettiği yalnızlığın buna kıyasla mutluluk sayılacağını düşündü. Bu kadının profili, yüzü hakkında sadece bir uyarıydı; burun deliklerinden dolgun üst dudağına inen kıvrım Vito'nun bugüne kadar gördüğü, ya da hayal ettiği en mükemmel biçimli insan parçasıydı. Ve gözleri. Tanrım, bu gözlerle asla bakmamalıydı. Ayağa kalkıp gitmeli ve bir daha dönmemeliydi. Bir insanın gözlerindeki ifadeyi saklayabilecek bir maske henüz icat edilmemişti ve bu gözler belirgin bir yalnızlığa rağmen öyle yaşam dolu, öyle şakacı, öyle canlıydı ki, Vito'ya, Zach'a ait olan bu kadın için yaşayıp öleceğini söylüyorlardı. Ona sahip olmak için ölmeyecekti, bu imkânsızdı, ama onu savunmak, korumak için rahatlıkla hayatını verebilirdi.

Vito canını kurtarmak için kaçmak isterken, yerinden kıpırdayamadan Zach'ın çekimi bitirişini, kameramana son birkaç emir verişini ve üzerine bir süveter giyerek kendilerine doğru gelişini seyretti.

“Selam!” diye seslendi ve kadın ayağa kalkarak sevinçle Zach'a doğru koştu. Zach ona sarılarak kucığına aldı ve yanaklarına, pek çok öpücüğü, pek çok sırrı, birlikte geçirilen pek çok saati anlatan iki öpücük kondurdu. Zach ve kadın gülümseyerek Vito'nun yanına geldiler, Zach kolunu sevgiyle Vito'nun omzuna doladı.

“Erken bitirdik,” dedi, “buradaki ufaklığımın açlıktan öleceğini biliyordum. Haydi, bir şeyler yemeye gidelim. Kumsalın sonunda harika hamburgerleri olduğu söylenen bir yer var.”

“Hayır, teşekkürler,” diye homurdandı Vito. “Ofise dönmem gerekiyor.”

Zach gülerek, “Oh, Tanrı aşkına, bütün sabah çektiğin eziyeti bilmi-

yor muyum sanıyorsun?” dedi. “Kes şunu Vito, aklımın yarısı işte, yarısı senin filme burnunu sokmadığın için ne zaman çatlayacağında. Her halükârda beni deli ediyorsun.”

“Yarın döneceğim... sen ve... arkadaşın... ee, rahatsız etmek istemem.”

“Ha?” Zach şaşırılmış görünüyordu.

“Bir yemek randevun var Zach.”

“Ee, ne olmuş? Sen neden bize katılamazmıydın?”

Vito, sabrı tükenmek üzere, “Bu bayanın seninle randevusu var Zach,” dedi.

“Vito, senin neyin var? Güneş mi çarptı?” diye sordu Zach.

Sasha hayretle, “Vito mu? *Vito Orsini mi?*” diye haykırdı.

“Sasha, sen de mi deliriyorsun?”

Vito, nasıl dua edildiğini hatırlıyorumdur umarım diye düşünerek, “*Kız kardeşin Sasha mı?*” dedi.

“Hayır, büyükannem Sasha. Ne sanmıştın ki? Yoksa ikiniz. . . daha önce. . . karşılaşmadınız mı. . . bu imkânsız. . . değil mi? Yani, *nasıl* olabilir? İmkânsız. Kesinlikle imkânsız. Gigi sizi yıllar önce tanıştırmış olmalı.”

Sasha hayatında ilk kez kıpkırmızı kesilerek ve Vito’nun gözlerine bakamadığı için gözlerini kuma dikerek, “Ama tanıştırmadı, değil mi Vito?” dedi.

“Hayır, demek ki fırsat olmamış.”

“Baş belası Gigi. Ben de onu en iyi arkadaşım sanırdım.”

“Zalim Gigi. Bugün onu vasiyetimden çıkarıyorum.”

Zach ellerini kaldırarak, “Bakın dostlar, siz ikiniz gidip yemek yiyin, ya da aklınızda ne varsa onu yapın,” dedi. “Ve geri gelmeyi de dert etmeyin!”

Arabayla yemeğe giderlerken, Sasha tedirgince çene çalarak Vito’ya kaçamak bakışlar atıyordu, görünüşe bakılırsa Vito bir iki kelimeden fazla konuşamıyordu.

“Bir çeşit mitolojik kahramansın,” dedi. “Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki sonunda bir tür İtalyan-Amerikan Zeus’u olduğuna ve hiçbir ‘ölümlü’ye görünmediğine karar verdim.”

Sasha, Vito’nun güçlü profiline bakarak, korkusuzca kuralları çiğneyen bir grubun liderini andıran bu doğuştan otoriter, buyurgan gö-

rünüslü, Zach'ın bile çekindiği bu adamla, bu mükemmel insanla Gigi beni niye tanıştırmadı diye düşündü. Bunun nedeni kıskançlık olabilir-
di. Gigi, şu korkunç sürtük, Sasha'nın erkek zevkini öyle iyi biliyordu
ki bu adamın onun için yaratıldığını anlamamış olamazdı.

Sasha bu suskunluğun ardından, "Yani düşünsene, birbirimize rast-
lama şansımız öyle yüksekti ki," diye devam etti. "Gigi ile beraber New
York'ta yaşadığımız onca yıl boyunca... sonra da burada ben evlenene
kadar aynı dairede oturduk..."

"Ama Gigi dedi ki..."

"Şu anda dulum."

"İyi."

"İyi mi? Çoğunlukla 'oh, üzüldüm' derler."

"Saçmalık. Josh sana uygun değildi. Hoş adam, ama yanlış adam."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Ben Billy ile evliyken, bizi birbirimize tanıştıran da, boşanmamızı
sağlayan da oydu."

"Oh! Oh! Bunu tamamen unutmuştum. Bu çok zaman önceydi, Gi-
gi'ye rastlamadan yıllar önce. Ee, bu da gerçekten ilginç... yeni bir or-
tak yanımız çıktı. Gigi, Josh, Spider, Zach, Billy..."

Sasha, Billy delirmiş olmalı, diye düşündü. Bu enfes tenli korsanı,
bu konkistadoru, bu dünyadaki en *başdöndürücü adamı* nasıl elden ka-
çırmıştı? Vito ile evli olduktan sonra Spider'la, hoş, ama sıradan iri ya-
rı bir Amerikan şekerlemesi olan Spider'la nasıl yetinmişti?

Bu inanılmaz, akla hayale sığmaz bir şeydi. Ama o evlilik de bir yıl
sürmüştü, demek ki birbirlerine uygun değillerdi. Billy körce, aptalca
inatçı olabilirdi... Vito onun için fazla güçlüydü herhalde, pek çok ko-
nuda çok iyiydi, Billy'nin o zengin kadın alışkanlıklarına göz yumma-
mıştı büyük ihtimalle. Birlikte korkunç huzursuz olmuş olsalar gerek,
diye düşündü Sasha sevinçle.

Vito, "Zach kumsalın *sonunda* küçük bir yer mi demişti?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum, biz kumsalın *başına* doğru ilerliyoruz. Az önce
Trancas'ı geçtik."

"Buraya ne dersin? Açlıktan öldüğünü biliyorum."

"Hoş görünüyor." Açlıktan ölmek mi, diye düşündü Sasha, niye ki?

Arabayı restoranı denize bakan basit, döküntü bir otelin önüne
park ettiler. Vito, bir tentenin deniz meltemiyle çırpındığı taraçanın

köşesinde yuvarlak bir masayı seçti. Birlikte hevesle mönüyü inceleme-ye başladılar.

“İlginç gelen bir şey var mı?” diye sordu Vito.

“Her şey, ne olursa... belki bir tavuk ve salata.” Sasha yemeğini sadece didikleyeceğini biliyordu, lokmalar boğazından geçmeyecekti.

“Önce bir içki almaya ne dersin?”

“Oh, evet. Lütfen. Yemekten önce ne iyi gider?”

“Şampanya, sek şeri, ya Tio Pepe ya da La Ina, Lillet, Negroni, Blo-ody Mary, Cinzano...”

Vito saymaya devam ederken Sasha, bu adam önceki hayatında bar-men miydi acaba, diye düşündü, ama kendisi sormuştu, o da anlatıyor-du. Bilmek istediği her şeyi anlatırdı ona. Her şeyi.

“Cinzano olsun lütfen, buzlu,” dedi Sasha, aslında bu içkiyi daha önce hiç denememişti ama karar vermiş olmak için söylemişti.

“Garson, iki buzlu Cinzano ve bayana tavukla salata.”

“Neden siparişi daha sonra vermiyoruz? Aç değilsen tabii.”

“Aç değilim. Öyleydim, ama artık değilim,” dedi Vito.

Sasha, “Ben de,” dedi.

“Evet ya, şey olduğunda hep böyle olur...” Vito devam edecek ce-sareti toplamaya çalışarak sustu. Ya şimdi ya hiç ve hiç olmayacaksa da iş ilerlemeden bilmem iyi olur diye düşündü, aslında onun için hisleri şu an olduğundan daha ileri bir derecede olamazdı ya.

Sasha nefesini tutarak, “Ne olduğunda?” diye sordu.

Vito, “Ee... iki insan karşılaşp ellerinde olmadan birbirlerine karşı bir çekim hissettiklerinde,” dedi, başını kaldırıp Sasha’nın kendininkiler kadar koyu renk olan gözlerine baktı.

“Yani, istenmeyen bir şekilde mi?”

“Hayır, başka ilişkiler yüzünden olan, özgürce seçilmeyen, anlamsız günlük hayatın, her çeşit sorumluluğun ve medeniyetin getirdiği zorun-luklardan dolayı kurulan ilişkilerin. Çünkü gerçek ve apaçık, çünkü kendiliğinden oldu, çünkü kaçınılmaz; çünkü kaderimizde yazılı.”

Sasha zorlukla nefes alarak, “Bugüne kadar sana rastlamayacaktım,” dedi. “Sen de bugüne kadar bana rastlamayacaktın. Üstelik ben bu çe-şit şeylere *inanmam*. Budist ya da herhangi bir Tibet tarikatı üyesi de-ğilim, ya da reankarnasyona ve benzeri şeylere *inanmam*, ona bakarsan. Ama bu durum farklı. Değil mi?”

“Oh, evet. Evet. *Evet*. Ellerimi tut.”

Vito onun ellerini sıkıca tuttu ve titreyerek sessizce oturdular, sürekli birbirlerine ve masaya bakarak, konuşmaya devam edecek kadar sakinleşmeyi beklediler. Sasha kendi kendine verdiği sözü hatırlayarak, acılı bir kararlılıkla, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Hayır, değilsin, olamazsın, oh, olsan bile bu duygularımı değiştirmeyecek. . .”

Sasha, Vito’nun yüzünde aniden beliren korkunç endişeye şaşırılmış bir halde, “Tanrı aşkına, neden söz ediyorsun?” diye sordu.

“Hastasın, bir sorun var; bana söylemen gereken buydu, değil mi?”

“Oh, Vito. Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Tanrı’ya şükür! Başka hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin!”

“Benim için var. Bir sürü adamı içeren bir geçmişim var.”

“Bir kez Billy ile bir konuşma yapmıştık,” dedi Vito, “evlenmeden önce. Ona geçmişiyile ilgili tek bir kelime duymak istemediğimi söylemişim, çünkü kıskanç olabilirdim. O zamandan beri akıllandım ve çok daha az kıskancım, ama yine de her ne yaptıysan bunun beni ilgilendirmediğini düşünüyorum.”

Sasha onu dinledi ve aldırmadı. “Aynı anda sadece üç sevgilim oldu, asla daha çok değil, her birine bir gecemi verdim, haftada ikişer gece, ama asla pazar gününü değil,” dedi ciddiyetle.

“Umarım ne kadar şanslı olduklarının farkındadırlar. . . bilmek istediğim tek şey. . .”

Sasha, “Bir soru soracağını biliyordum, biliyordum işte,” diye inledi.

“Sevgililerin arasında benim kadar yaşlı olanı var mıydı? Ben kırk sekiz yaşıyım.”

“Çoğu kırklarındaydı, birkaçı otuzlarında. Genç adamları asla çekici bulmadım.”

“Pekâlâ, bu iyi işte.” Vito rahatlayarak derin bir iç geçirdi. “Benim geçmişimi öğrenmek istiyor musun?”

“Hayır. Tek kelime bile duymak istemiyorum. Hiçbir şeyi değiştirmez.”

“İyi.” Ona Suzan Arvey ve Maggie Mac Gregor’dan bahsetmek hiç hoşuma gitmezdi, diye düşündü Vito, ama eğer sorsaydı her şeyi anlattırdım. Ondan hiçbir gerçeği asla saklamazdı. Ve şimdiye kadar olan kimseyi de saklamazdı, isimlerini hatırlamadıklarını bile, lisedeki ilk kız

arkadaşına kadar. Gerekirse ipnotize edilir, geriye döner, hatırlayıp anlatırdı.

Birden önemli bir şeyi hatırlayarak, "Aman Tanrım," dedi.

"Ne oldu?"

"Ben berbat bir babayımdır."

Sasha, "Ama Gigi sana tapıyor," diye itiraz etti.

"Çünkü o bir melek. Çocukken onu alçakça ihmal ettim. O daha bebekken annesi ve ben boşandık. Gigi'nin bir babaya ihtiyacı olduğunu fark etme zahmetine bile girmedim. Onunla zaman geçiremeyecek kadar kariyerimle meşguldüm, çocuk yardımını ödeyerek payıma düşeni yaptığımı sanıyordum. Bir baba olarak alçağın tekiydim ve bunun için hiçbir mazeret olamaz, hiçbir şey uydurulamaz, ne kadar uğraşır-san uğraş."

"Ama şimdi pişmansın, değil mi?"

"Elbette pişmanım! Hayatımda hiçbir şey için bu kadar pişmanlık duymadım. Şimdi oradayken onun da bana ayıracak zamanı olduğunda yemeğe çıkıyoruz, uzun sohbetler ediyoruz – yetişkinler gibi – ama o büyürken yanında olsaydım her şey ne kadar farklı olurdu bir düşün-sene. Neler *kaçırdığımı* bir düşün."

"Gigi'nin hayatını mahvedecek bir baba kompleksi olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Bana inanmıyorsan ona sor."

"Sana inanıyorum. Sana her konuda inanıyorum." Vito, mest olmuş bir halde, gerçekten de öyle, inanıyorum, diye düşündü. Yavaş yavaş, daha önce hiçbir kadına güvenmediğini anlıyordu.

Sasha usulca, "Ee, o zaman. . ." dedi.

Vito kendi kendine heyecanla neden Sasha'nın gözlerinde o insanı kışkırtan karanlık tılsımlı ışık pınarı var, diye sordu, ya dudaklarını böylesine baştan çıkarıcı biçimde kıvrıran şu gülümseme? Böyle bir bileşimin Vito için ne büyük bir tehlike olduğunu bilmiyor muydu? Boğuk bir sesle, gözlerini ondan kaçırarak, "Yemek yemedin," dedi.

"Sen de yemedin."

Vito. "Bu gece benimle yemeğe çıkar mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü geceye kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Vito dikkatini toplayarak Sasha'nın cevabını düşündü. Öğle yeme-

ği yememişti, ama akşam yemeğini bekleyemezdi. Aşkla başından giden aklına tek bir anlam geliyordu, ama buna inanamıyordu, bu dünyada ya da başka bir varoluşta Sasha Nevsky'e rastlaması, Zach'ın kız kardeşi ve kızının en iyi arkadaşı olan Sasha'ya tam da bu sabah rastlaması ve aynı gün öğleden sonra onunla sevişmesi tek bir Cinzano'dan sonra mümkün müydü? Bu imkânsızdı. Bazı kadınlarla evet. Hatta çoğu kadınla. Sasha'ya rastlamadan önce, kendisi de başka bir adamken, bu fırsatı kaçırmazdı. Ama Sasha ile hayır. Sasha çok, çok önemliydi. Yine de... bundan sonra atılacak bir adım yok gibiydi. Bütün diğer sorular yanıtlanmıştı. Yine de hiçbir erkek Sasha'dan böyle bir şey isteyemezdi. Hiçbir kadın buna razı olmazdı. Peki ya Vito? Ya Sasha?

"Evet, yapabiliriz," dedi Sasha. "Kimse bize engel olamaz. Kendi kurallarımızı koyacağız. Tam şu anda. Eğer yanılmıyorsam, plaj otelleri bu işe yarıyor."

"Sen... aklımdan geçenleri okuyorsun."

"Bu ilk defa oluyor! Hayatım boyunca! Ben pek de medyum sayılmam. Oh Vito, başın *gerçekten* belada."

"Seninki değil mi sanıyorsun?"

Sasha bütün evren bir yatağa dönüşmüş gibi hissediyordu, sanki yatak büyük, beyaz, yumuşak tüylü bir kuştı ve onun güvenli sırtında kendisi ve Vito aşkla transa geçmiş bir halde uzanıyorlardı, yavaş bir tangoyla dönüyorlar, batan güneşin ışıklarıyla altlarında renk değiştiren kıtaları seyrediyorlardı.

"Zach!" Sasha aniden heyecanla yataktan fırladı. "Onu unuttuk! Neredeyse gece olmuştur. Geri gelmeyi dert etmeyin demişti. Gerçekten bunu mu demek istedi?"

Vito üşengeççe, "Hayır," diye itiraf etti, daha önce hiç görmediği duygularla dolu bir paletin anılarına dalıp gitmişti. Sasha'ya şimdi olduğu gibi eskiden de âşık olduğunu nereden bilebilirdi? Sasha'nın sarsmasıyla zorlukla doğruldu.

"Zach hiçbir şekilde geri dönmeyeceğimi düşünmez, bugünün işi bitti mi, ekip nasıl çalıştı, hangi sahneler çekildi gibi şeyler sormadan duramayacağımı bilir... galaksideki en tapılası göğüslere sahipsin."

Sasha, Zach'ı unutarak "Şablon göğüsler," dedi. "İç çamaşırı mankenliği yaparken yeni sütyen modellerini benim üzerimde denerlerdi, çünkü... dediklerine göre... göğüslerim kusursuzdu."

“Göğüslerinle çalışan kalıpçılar mı dedi bunu? Çelik iradeli adamlardı herhalde.”

“Kadınlardı.”

“İyi ki öğle yemeğinde o bol ceketi giyiyordun. Sana söylemem gerekenleri söyleyemeyecek kadar kendimden geçerdim.”

“Demek bana bu kadar saf nedenlerden dolayı âşık oldun.”

“İnan bunun mantıkla, nedenle ilgisi yoktu, saf olsun ya da olmasın. İnsanlar nedenler öyle gerektiriyor diye âşık olmazlar, yoksa dünya bambaşka bir yer olurdu, çok daha huzurlu ve çok daha sıkıcı bir yer. Göğüslerin Tanrı'nın insanlığa bir lütfu, kalçaların kelimelerle anlatılmaz, ama kimsenin dönüp bakmayacağı sıradan bir vücudun da olsaydı seni bu kadar severdim. Bu kadar. Çünkü daha fazla sevgi imkânsız.”

Sasha emreden bir sesle “Ama beni her gün daha da çok seveceksin,” dedi.

“Elbette, bunun farkındayım. Sadece şu andan bahsediyordum.”

Sasha onun ılık omzunu öperek içini çekti. “Beni ilgilendiren de tam şu an,” dedi. Sanki hayatında ilk kez bir erkeğin omzunu görüyordu, sanki bu güçlü kas, sinir ve ten karışımı onun dudaklarıyla canlanıyordu. Josh'ın New York'a gidişinden sonra boşanmayı beklediği ve Josh'ın ona dokunmadığı altı ay boyunca Sasha kimseyle birlikte olmamıştı. Şimdi, Vito'nun fırtınalarından ve şimşeklerinden sonra, hayatında daha önce kimseyle gerçekten sevişmemiş olduğunu fark ediyordu. İlk izleniminde yanılmamıştı, Vito gerçekten de bir Zeus'tu. Kendini bekâretini yeni yitirmiş bir genç kız gibi hissediyordu. Aklını başına toplamaya çabaladı.

“Sevgilim, peki ya Zach? Hem benim evi arayıp Nellie'nin dadısıyla konuşmam gerek, üstelik bu her şeyin başlangıcı sadece... oh, düşüncesi bile korkunç!”

“Neyin düşüncesi?”

“İkimizin de tanıdığı bütün o insanlar. Keşke hiç ortak arkadaşı, ailesi, ilişkisi olmayan iki yabancı olsaydık. Bu durumu ne kadar garipseyeceklerini tahmin bile edemezsin.”

Vito usulca güldü. “Benim harika bir fikrim var,” dedi. “Dram benim mesleğim, üstelik gariplik de görüldüğü kadar başa çıkılması zor bir durum değil. Dinle bak ne yapacağız? Hemen bu gece Vegas'ta evlenip herkese sonra haber vereceğiz. Böylece herkes bunu kaderin garip bir cilvesi olarak kabul eder, bu da çıkacak kargaşanın onda dokuzunu

halleder, bize bir anlam vermeye, ya da ne yaptığımızın farkında olup olmadığımızı sormaya veya insanların uydurduğu bütün o garip şeyleri yapmaya kalkışmazlar.”

“Kocaya kaçma hikâyesi ha?”

“Kesinlikle. Milyonlarca insan bunu yapıyor, üstelik bahse girerim hiçbiri bizim kadar mecbur kalmamıştır.”

“*Hiç kimseye* haber vermeden! Oh, evet!”

“Zach hariç hiç kimseye.”

“Neden herkesin içinden bir tek ona söylememiz gerekiyor?”

“Bu bir onur meselesi. Zach senin tek erkek akraban. Ona haber vermeden seni kaçırırım.”

“Ama o benim koca ağabeyim, ben de onun bebek kız kardeşiyim, ailede beni destekleyen, büyürken bana yalnız ve çaresiz olmadığımı hissettiren tek kişi oydu, şu benim dayanılmaz derecede üstün kabiliyetli ailemde Zach’tan başka herkes benim utanç verici küçük bir fareden başka bir şey olamayacağıma inanıyordu. Zach’a taparım – *beni öldürecek!*”

Vito “Bakalım,” diyerek saatine baktı ve yatağın başucundaki telefona uzanarak prodüksiyon için Malibu’da kiraladıkları hattın numarasını çevirdi. Bir dakika sonra Zach hattın öbür ucundaydı.

“Selâm evlât, benim, Vito. Hayır, uyuyup uyumadığın umrumda değil. Bir gelgit dalgasıyla tuttuğumuz bütün evler yerle bir olduysa bile umrumda değil. Hatta senarist kız kumsalda üçüz doğurmuş bile olsa umrumda değil. Sasha’yla ben evleniyoruz, bilmen gerekir diye düşündüm. Hıhı. Hıhı. Hıhı. Madem öyle niye zamanında söylemedin? Her neyse, biz yedi uçağıyla Vegas’a gidiyoruz ve şahidimiz olman için senin de gelmeni istiyoruz, haham mıdır nedir, gerçek bir tane bul. Neden mi? Ahmak herif, annen nikâhımızın dini geleneklere uygun olmasını olmasını ister de ondan. Harika! Uçakta görüşürüz. Yarın her zamanki saatte işe başlayacak kadar zamanın kalır. Tamam, söylerim. Hoşçakal.”

Sasha, Vito’nun Zach’ı böylesine maharetle idare edişine hayran kalmıştı, merakla “Neyi zamanında söylememiş?” diye sordu.

“Bizi tanıştırdığı anda evleneceğimizi anlamış, sadece ne zaman olacağını tahmin edememiş. Hayatı boyunca aşk filmleri çektiğini, bu yüzden ondan bir şey gizlememizin imkânsız olduğunu söyledi. *Romeo ve Juliet*’ten bahsetti. Bence kendine çok pay çıkarıyor, sonradan konuş-

ması kolay tabii, ama her şey bir yana Zach bu yüzden müthiş bir herif. Hiçbir zaman karakterleri göz ardı etmez, insancıl duyguları küçümsemez. Oh, sana seni sevdiğini ve doğru şeyi yaptığını söylememi istedi. Eğer kutsal kitaba bakarsan, güneşin altında yeni bir şey olmadığını anlarmışsın. Ve annen konusunda endişe etmeyecekmişsin. Bunları sana ben de söyleyebilirdim.”

Sasha ürpererek “Annem! Niye hatırlattı ki, onu unutmuştum,” dedi. “Bütün gerçeklik kavramını yitirmiş olabilirim, ama Tatiana Orloff Nevsky’nin, yani aileyi hiçbir papanın hiçbir kiliseyi yönetemediği bir güçle yöneten, bir buçuk metrelik saf otorite kütlesinin, ondan en az benim kadar korkan beş kız kardeşin en büyük ablası olan...”

Vito sırtarak “Annen konusunda endişelenme,” dedi. “Zach’tan onun yarattığı terör hakkında öyle çok şey dinledim ki bunlardan birkaç film çıkarabilirim diye düşünmüştüm. New York’tayken bir gün onu ziyaret etmiştim. Daha en başından çok iyi anlaştık, eğer bu kadar yaşlı olmasaydı bana kur yapacağını söyledi, ben de kabul ettim, o da güldü. Karşısına çıkmak için en az on yıl geç kaldığımı, artık benim bile onu baştan çıkaramayacağımı söyledi. Ama onu kucağıma alıp kaldırarak bir veda öpücüğü vermeme göz yumdu. Zach’ın dediğine göre bu Zafer Madalyası almak gibi bir şeymiş.”

Sasha’nın ağzı hayretten açık kalmıştı. “*Onu kucaklayıp kaldırmana izin mi verdi?* Kimse, hiç kimse, Zach bile bunu yapamaz. Ailenin en ufak tefek üyesi olduğu konusunda hep çok alıngandır. Kendince ben-den uzun boylu olduğunu düşünür, bu yüzden onu kucaklayıp kaldırmak yasaktır.”

“Pekâlâ, o zamanlar ben aileden biri değildim. Ve onu bir dahaki görüşümde kucaklayıp havaya kaldıracağım ve yeni bir Orloff-Nevsky geleneği başlatacağım. İtirazın yoksa Tatiana’yla bir hayli cilveleşeceğiz. Ben tam onun tipiyim.”

“Benden iyidir,” dedi Sasha şaşkınlık ve sevinçle. “Şimdi telefon edip Nellie’nin iyi olup olmadığını öğrenmem ve dadıya yarın döneceğimi söylemem gerek. Soru sorarsa ne diyeyim?”

“Eski bir dostuna rastladığını söyle. Sürpriz bir parti var de. Sonra de telefonu kapa.”

Vito yumuşak yastıklara dayanarak telefonda konuşan Sasha’yı seyretti, uzun ipeksi siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. ‘Şimdiye dek ne yapıyordum ben,’ diye düşündü. Senaryo ve telif hakkı kovalamaca-

ları, yönetmenlerle didişmeler, her bağımsız prodüktörün stüdyolarla giriştiği, bitmek bilmeyen o yorucu savaş, aldığı Oscarlar, Oscar adayları, kazandığı ve kaybettiği bütün o paralar, yine de Tanrıya şükür bu son birkaç yılda iyi iş yapmıştı, WASP felaketinden sonra vergilerden geriye kalan her şeyi biriktirmişti, tek başına *Adil Oyun* bile onu ömür boyu zengin etmeye yetmişti, ama Sasha'dan önceki hayatı boyunca ne yapmıştı? O zamanlar bütün bunlar önemli görünüyordu şüphesiz. Şimdiyse aklında sadece iki şey vardı. Bir şeyler yemek ve evlenmek. Gerekirse önce evlenmek, sonra bir şeyler yemek.

Ertesi sabah Sasha, Vito'yla evlenir evlenmez ajansı, Gigi'yi aradı. "Gigi, benim Sasha. Seni mutlaka görmeliyim, bu gerçekten önemli bir durum. Akşam yemeğini beraber yiyebilir miyiz?"

"Oh tatlım, bu akşam imkânsız. Collinsler burada ve bu akşam hepimizi yeni Abbondanza başarılarını kutlamaya Orangerie'ye davet ettiler."

"Öğle yemeğine ne dersin? Gigi, bu gerçekten acil bir durum."

"Pekâlâ, öğle tatilinde de çalışacaktım, yapmam gereken tonlarca iş var, ama tamam, öğle yemeği olur. Ne yaptın, saçını korkunç bir modelde mi kestirdin? Yoksa, Tanrım, dadının istifa ettiğini söyleme sakın?"

"Hayır, öyle bir şey değil, endişelenecek bir durum yok, sadece konuşmamız gerek."

"Neden telefonda konuşamıyoruz?"

"Çünkü olmaz! Saat 1'de Dôme'da buluşalım mı?"

"Tamam. Ama acele etmemiz gerek."

Sasha telefonu kapayarak Vito'ya döndü. "İyi haber, fazla vakti yokmuş. Yemekten sonra hemen ajansa dönmesi gerekiyor."

"Sevgili bebeğim, ne kadar korkmuş görüldüğünü bir görsen kahkahalar atarsın. Gigi seni çiğ çiğ yiyecek değil ya. Asıl korkan benim."

"Hiç belli olmuyor." Vito prodüktör kimliğine bürünmüştü, bu son derece pahalı bir zevki yansıtan bir görünüştü, öyle ki bankerleri ve stüdyo sahiplerini tehlikeli derecede yaratıcı olmayan biriyle iş yaptıklarına ikna ediyordu. Vito düşmanı için giyinmek konusunda uzmandı, asla giyimine aşırı özen gösteren biri gibi görünmezdi, çok zarif ya da titiz değildi, asla züppeliğe kaçmazdı, bu yüzden özel imalat en iyi kalite charvet gömlekler ve sanat harikası kravatlar ve ayakkabılar giy-

mesine rağmen, kılığı hiçbir zaman egzantrik görünmezdi. Hiçbir stüdyo sahibi Vito'yu kıyafetleriyle çok uğraşmakla suçlayamazdı, her ne kadar dikkat çeken İtalyan havası ve giydiği her şeyi İtalyan tarzı gösteren bir vücudu olsa da bir gösteriş düşkünü izlenimi bırakma tehlikesi vardı. Özensiz görünmeye çalışıyordu, sanki giysilerinin tartışılmaz kalitesi ve uyumu kazaraydı, öyle rastgelmişti, giyinirken gardrobundan üzerine düşüvermişti.

Vito kasıtlı bir ilgisizlikle kravatını bağlarken "Zach'ın bizi korumak için burada olamayışı çok kötü, ama setten ayrılamaz," dedi.

"Öyle olmasaydı da gelmezdi," dedi Sasha. "Gigi ona tekme bastığından beri görüşmediler."

"Yani kayınbiraderimle kızım aynı odada ölü bulunmayacak."

"Müthiş bir aile disiplini vardır ve biz evleneli daha 24 saat bile olmadı. Kocaya kaçmak her şeyi halletmiyor." Sasha biçimli ağzını büzdü. "Sırf bununla da kalmıyor, son derece iyi giyinmem gerek yoksa Gigi daha masaya oturmadan bir gariplik olduğunu anlar."

"Bize ilişmedikleri sürece, ailemdeki herkes senin ailedekilerle sonsuza dek küs kalsa bile umrumda değil."

Sasha boy aynasındaki derli toplu görüntüsüne bakarak "Ailende tam olarak kimler var?" diye sordu. Saçları ve makyajı hiç olmadığı kadar göz alıcıydı, en zarif sonbahar takımını giymişti ve kuşkusuz kendinden çok daha sönük güzelliklerle dolu bir balo salonuna girecek gibi kendinden emin görünüyordu.

Vito onun yanına gelip durdu, uzun boylu, sert görünümlü, yine de son derece soylu ve bir orkestra şefi kadar güvenliydi, bir senfoninin icra edilışindeki ya da bir filmin yapılıışındaki bütün öğeleri bir arada ve uyumla tutan o büyümlü otoriteye sahipti. Bu kadar hoş ve birbirine yakışan bir çift oluşturdıklarına şaşarak birbirlerine bakmaktan kendilerini alamadılar.

"Sen, Nellie, Gigi, Zach, annen ve tüm akrabaların," diye yanıt verdi Vito.

"Onlar aynı zamanda benim ailem, nasıl olur da küs kalırlar?"

"Şu anda olumsuz bir yönünü keşfettim işte."

"Şimdiden mi?" diye sordu Sasha, bozulmuştu.

"Evet. Mantıklısın."

Gigi telaşla ve on dakika gecikerek Dôme'a girdi, şef garsona yardım

eden genç bir kadın onu her iki yanda masaların sıralandığı ve konuşulan her şeyin duyulduğu aynalı bir koridordan geçirdi. Koridorun sonunda iki küçük oda vardı, sondaki aşırı gizlilik isteyenler içindi, ortadakiyse başkaları tarafından dinlenmeden rahatlıkla konuşmak ama yine de kendilerini Sibiry'a da değil bir restoranda hissetmek isteyenler için.

Vito ortadaki odada bir masa seçmişti, böylece başkalarının da onu görüyor olması ve dört masa dolusu insanla çevrili olmasından dolayı Gigi'nin tepkileri kısıtlanacaktı.

“Sasha, kusura bakma geciktim. Baba? Ne güzel! Harika görünüyorsunuz! Aslında ikiniz de harika görünüyorsunuz. Ama baba. . . burada ne işin var?” İkisini de öperek Sasha'nın yanına oturdu.

Ağzının kenarından tıslayarak “Ona sen mi söylersin?” dedi Sasha'ya.

Sasha “Neyi?” diye kekeledi.

“Benimle konuşman gerektiğini tabii,” diye homurdandı Gigi. “Gerçekten Sasha! Baba, dinle. Sasha'yla benim konuşmamız gereken bir şey var. Sana istemeyerek kendi masana dönmeni söylemek zorundayım, çünkü çok az vaktim var.”

Sasha “Aslına bakarsan...” diye söze başladı ve susarak yalvaran gözlerle Vito'ya baktı.

Vito “Gigi,” dedi, “Sasha sana bir şey söylemek istiyordu, ama dili tutuldu, bu yüzden onun adına sana ben söyleyeceğim.”

“Önce yemek siparişimi verebilir miyim? Söyleyeceğiniz her ne ise, kırk beş dakika içinde ofise dönmem gerek ve dünkü gibi ayak üstü bir şeyler atıştırmak istemiyorum.”

Gigi şehirdeki en uzun mönülerinden biri olan listeyi inceledi. “Bu çok karmaşık. Sen ne alıyorsun Sasha?”

“Biz dana eti ve tavuk sosisiyle sıcak patates salatası alıyoruz,” dedi Vito.

“‘Biz’ mi? Seni davet eden kim? Kızlar arasındaki bir öğle yemeğine burnunu sokuyorsun baba, bunu yapman istenmiyor. Nezaketine ne oldu?”

Sasha “Aslına bakarsan...” diye söze başladı ve yine sustu.

“Aslına bakarsan ben davetliyim,” dedi Vito.

“Sasha, onu niye davet ettin? Fazla kibarsın. O dinlerken nasıl konuşabiliriz? Üzgünüm baba, ama kendini davetsiz misafir sayman ge-

rek. Seni seviyorum, ama şimdilik git. Söz veriyorum, başka bir sefere seni de davet ederiz.”

“Gigi, Sasha’yla ben dün evlendik.”

“Çok komik. Çin usulü tavuk salatasına ne dersiniz? İyi bir seçim mi?”

“Gigi,” dedi Sasha, “Gerçekten evlendik.”

Gigi mönüyü bırakarak onlara baktı. Eğildi, sonra arkasına yaslanıp mümkün olduğunca uzaktan bir daha baktı. Başını bir yana eğerek nadir bulunan bir tür hayvan görmüş gibi onları inceledi. Dirseğini masaya dayayarak çenesini eline koydu ve uzun uzun, bir rüyadaymış gibi onları süzdü.

“Vay canına,” dedi usulca. “Vay canına!”

Vito suskunluğu bozdu. “Biliyorum bu fikre alışman biraz zaman alacak...”

“Sen ve Sasha, siz birbirinizi tanımıyorsunuz bile! Sizi hiç tanıştırmadım, bana birbirinizden hiç bahsetmediniz. Zach ve ben bu konuda dalga geçerdik. Her ikiniz de bunun ne demek olduğunun farkında mısınız? Bunun olacağını bilinçsizce sezmiş olmalıyım, kilometrelerce öteden gelişini hissetmiş olmalıyım! Yani niye sizi tanıştırmadım ki? Bir nedeni olmalı, öyle değil mi? Birbiriniz için kusursuzsunuz! *Tek kelimemle mükemmel!* İkinizin de başına gelen en iyi şey bu – ama niye sizi daha önce tanıştırmadım, bunu anlayamıyorum. Tanrım, ikinizi de kendime saklamak istemiş olmalıyım, her ikinizi de. Ne berbat, kıskanç, bencil bir fareyim ben! Kendim gibi insanlardan nefret ediyorum ve iğreniyorum. *Oh!*”

Gigi ağlamaya ve onları durmadan öpmeye başladı, heyecanlı bir köpek yavrusu gibi yüzlerini öpücüğe boğdu, böylece masaları bir düzine çift meraklı gözün ve kulağın ilgi odağı haline geldi.

Nihayet konuşabilecek duruma geldiğinde, hıçkırmaya devam ederek sordu: “Ne zamandır tanışıyorsunuz? Benden gizlemeyi nasıl başardınız? Sizi suçlamıyorum, sizi ayrı tuttuğum düşünülürse. Herhalde bir çeşit... nazik bir durumdu, özellikle Sasha’nın boşanmasını bekleyerek buluşuyordunuz değil mi?” Burnunu çekerek gözlerini kuruladı, merakı gözyaşlarına baskın çıkmıştı.

Vito gururla “Dün tanıştık,” dedi.

“İşte şimdi beni kandırıyorsunuz.”

“Malibu’da, plajda karşılaştık. Vito beni kaçırdı.”

Vito “Kim olduğunu bile bilmiyordum,” diye ekledi.

“O zaman nasıl evli olabilirsiniz?”

Sasha “Dün gece Vegas’a kaçıp evlendik,” dedi.

“Oh, ne üzücü! Yapayalnız, sadece ikiniz. Ama çok da romantik! O anın eşiğinde sadece ikiniz... çılgın aşk...” Gigi karmaşık duygularla başını salladı.

Vito vicdan azabıyla “Açıkçası, bir de şahidimiz vardı,” dedi. Gigi nasıl olsa bunu öğrenecekti.

“Kim?”

“Benim... ağabeyim,” dedi Sasha.

“ZACH mı? Kaçamak düğününüze Zach’ı çağırdınız ve beni çağırmadınız! Bunu nasıl yapabildiniz?” Gigi haykırıyordu. “Dün gece evdeydim, tek yapmanız gereken bir telefon etmekti, fişek gibi gelirdim, çok kırıldım... çok üzüldüm...”

“Ama bizi tanıştıran Zach’tı!” diye atıldı Sasha. “Bizi resmen setten kovdu. Böylece birbirimize kaldık. Onun etrafından uzaklaşıp başbaşa yemeğe gitmemizi söyledi. Zach olmasaydı bütün bunlar da olmayacaktı, yani bu kadar çabuk olmazdı. Zach bu durumun tek sorumlusuydu, pekâlâ. . . Gigi, ne demek istediğimi biliyorsun, ardından Vito birden sorumluluk sahibi bir İtalyan’a dönüşüverdi ve ailemden bir erkeğin rızasını alması gerektiğine karar verdi evlenmek için ve Zach’tan başka kimse yoktu, Zach da Kutsal Kitap’a uyarak işin içine daldı ve Vegas’a gelip bir haham tutacağız diye üsteledi, bir yargıçla veya bir Elvis taklidiyle kaytarmayalım diye. Gerçekten de Zach dediğin kadar deli Gigi, ya da daha deli.”

“Pekâlâ... bu durumda... sanırım, biraz anlıyorum. Şüphesiz ben haham konusunu umursamazdım. Ama kutlama partisini ben vereceğim, Zach değil, anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle.”

“Tamamen.”

Gigi’nin heyecandan beti benzi solmuştu. “Şimdi farkına varıyorum, artık iki üvey annem var, sen ve Billy! Sasha, kızım, işin bir hayli zor. Gözüme girmek konusunda sizden sıkı bir rekabet bekliyorum. Ve... Tanrım... küçük, tatlı Nellie benim kız kardeşim ve Zach da... Allah kahretsin! O neyim oluyor? Her neyse, onu istemiyorum.”

“Babanın kayınbiraderi ya da üvey annenin ağabeyi oluyor, korktuğun buysa amcan değil. En azından ben sanmıyorum.” Sasha annesini,

onun şu anda Gigi'yle Zach arasındaki bağlantıya tam bir Kutsal Kitap ismi bulacağını, ve Gigi'nin hiçbir şeyden habersiz bir saflıkla kaçınılmaz olarak Orloff-Nevsky halkasına katıldığını düşündü.

"Pekâlâ, Yehova'ya dua edin. Söyleyin bakalım, bir şeyler yiyecek miyiz yoksa sadece havayla beslenecek kadar âşık mısınız?"

"Şimdi sipariş verimiz," dedi Vito. "Ve Gigi, biz sana tamam diyene kadar kimseye bir şey söyleme. Bunu bilen tek kişi sensin. Ben Billy'yle Josh'ı hallederim."

Gigi aceleyle yemeğini bitirip onları başbaşa bıraktığında Vito "pek çok yeteneğin var," dedi. "Gigi'yi nasıl idare edeceğini çok iyi biliyorsun. Zach hikâyesini öyle anlatmasaydın ölümcül olurdu."

Sasha kendini beğenmiş bir edayla "En iyi dostlar bunun içindir," dedi. "Üzülmesini istemedim."

Vito "En iyi dostunun ben olduğumu sanıyordum," diye yakındı.

"Sen benim her şeyimsin."

"Yani beni de mi idare edeceksin?"

"Sen katıksız gerçeği duyacaksın bir tanem. Bunu kaldırabilecek yaştasın."

"Sanırım yaşamın en iyi yanı da bu."

Josh Hillman soğuk gözlerle Vito'ya baktı. "Beni mi görmek istemiştin Vito? Eğer kanunlarla ilgili bir meseleyse, endüstri hukuğunda uzman şirketler var, biz bu konuyla pek ilgilenmiyoruz."

Vito, bir ay öncesine kadar karısının yasal kocası olan ve Sasha'dan öğrendiği kadarıyla onunla evli olmayı bir an bile hak etmeyen bu adama çok daha soğuk gözlerle bakarak "Bunun film işiyle bir ilgisi yok Josh," dedi.

Josh isteksizce "Öyleyse senin için ne yapabilirim?" diye sordu. İçindeki şiddetli arzuya rağmen Vito'ya bir an önce ofisinden defolup gitmesini söylemek için bir nedeni yoktu ve bu arzu da kendisi gibi resmi ve formalite düşkünü biri için yeterli bir neden değildi.

"Sana dün Sasha'yla evlendiğimiz söylemeye geldim."

Josh o güne kadarki düzenli, muhafazakâr hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar net bir kinle donakaldı. Bir an sonra yerinden sıçrayarak masasının çevresini dolaştı ve yumrukları sıkılı bir halde Vito'nun önüne dikildi.

"Ne cüretle?"

“Birbirimizi seviyoruz. Onun tercihleri üzerinde artık hiçbir yetkiye sahip değilsin.”

“Seni pis orospu çocuğu! *Senin ne mal olduğunu biliyorum*, kim olduğunu, nerelerde bulunduğunu. Seni rezil piç kurusu, Billy’ye nasıl davrandığını, seni neden boşadığını ve Gigi on altısına girene dek, bir kızın olduğunu bile hatırlamadığını biliyorum. *Adil Oyun*’u Billy’nin finanse ettiğini, *Aynalar* için ne kadar emek sarfettiğini, ve Oscar alınca onu nasıl ödüllendirdiğini, Billy’nin Gigi’nin yasal vasisi olmakta neden hiç engelle karşılaşmadığını, senin bütün o aşağılık hayatını biliyorum. Asalak, leş kokulu herif! Karımla evlenerek paçanı sıyrabileceğini mi sandın?”

“Sasha senin karın değil. Duygularını anlıyorum, ama o artık senin karın değil. Ve seni boşamasına sen neden oldun.” Vito son derece ifadesiz bir sesle konuşuyor ve geri adım atmıyordu.

“Son derece iyi nedenlerle boşandık Orsini, sen de öğreneceksin.”

“Sasha’nın New York’taki hayatını biliyorum, bana ilk söylediği şey bu oldu, sonradan bu konuda hiçbir sorun çıkmasın diye. Bak Josh, Sasha ve ben birbirimizi tanımadan önce yaptıklarımız konusunda eşitiz. Kıskançlığın birini sevdiğinde ortaya çıktığını, bunun doğal olduğunu, kendince hoşgörülebilir olduğunu anlıyoruz. Ama senden farklıyız; bizim için, eski bir aşk öldüyse daha fazla kıskançlığa neden olamaz. Bitti, sona erdi, unutuldu. Bizi gün be gün yiyip bitiren ve yeni aşkı öldüren bir kanser gibi yaşamaz. Sasha artık benim ve benden önce kaç adamla yattığı umrumda değil. Onu mutlu edeceğim, sana söz veriyorum.”

“Senin sözlerine kulak asacağımı mı sanıyorsun? Beni tozlu felsefi gözlemlerle sindirebileceğini mi sandın? Ben onun nasıl bir kadın olduğunu anlamadan çok çok önce bile arkamdan kırıştırdığınızı bilmediğimi mi sanıyorsun? Ve tek bir saniye bile kızımın senin yanında yetişmesine izin vereceğimi mi sandın? Onun velayetini almak için dava açacağım ve kazanacağım. Sasha uygun bir anne değil. Tanrı biliyor ya senin uygun bir baba olmadığın da apaçık meydanda; Nellie’yi alacağım!”

“Kapa çeneni Josh. Deliler gibi bağırıp çağırıyorsun. Sekreterini ara, kendini küçük düşürmeye devam etmeden önce seninle görüşmeyi bekleyen biri var yanımda.”

“Lanet olsun. Burada emirleri ben veririm.”

Vito, Josh’ın yanından geçerek masaya ilerledi ve dahili haberleşmenin düğmesine basarak “Lütfen onu içeri gönderin,” dedi.

Kapı açıldı ve Billy girdi.

Vito ona "Haklıydın," dedi. "Sana gerçekten ihtiyacım var."

Josh öfkeyle kendini öyle kaybetmişti ki, Billy'yi gördüğüne şaşırmadı bile. "Bu rezil herifin bana ne yaptığını biliyor musun?" diye haykırdı.

Billy oturarak soğukkanlılıkla "Birkaç saatten beri haberim var," dedi. "Ve mükemmel bir şey yaptığı fikrindeyim."

Josh "Billy, sen çıldırmışsın!" diye bağırdı. "Senin de beynini yıka-mış. Bu Vito, ne pahasına olursa olsun hayatından çıkacağını söylediğin adam."

"Kim olduğunu gayet iyi hatırlıyorum, onu evlenecek kadar sevmiş-tim. Ve seni de hatırlıyorum. Josh, kim olduğunu da biliyorum. İyi ve değerli bir arkadaşım-sın, düşüncelerine önem verdiğim birisin, sen ol-masaydın ben kaybolurdum, ama şu anda tanıdığım o Josh Hillman gi-bi davranmıyorsun."

Josh onu duymamış gibi öfkeyle devam etti. "Onu kızıma yaklaştır-mayacağım! Karımı çaldı, şimdi de kızımı çalmak istiyor! Ona neler ya-pacağım hakkında en ufak bir fikri bile yok, onu yasal faturaların altına gömeceğim, Nellie on sekiz yaşına gelene dek velayetini vermeyeceğim."

"Josh, otur ve sakinleş!" Billy Ikehorn uzun süredir onunla bu ses to-nuyla konuşmamıştı, yıllardır Billy'nin en diktatör ve başedilmez halle-rinin üstesinden gelen ve bu yılların otomatik itaatkârlığını taşıyan Josh masasının arkasındaki koltuğuna oturdu.

Billy kelimelerin üstüne basarak "Sen ve Sasha boşandınız Josh," dedi. "Bir avukat olarak boşanmanın ne demek olduğunu gayet iyi bi-liyorsun. Ona karım diye hitap ediyorsan, bunun nedeni geçici olarak isterikleşmendir. Güvendiğim ve Los Angeles şubesinin direği olan, herkesin yardım ve öğüt almak için danıştığı Josh Hillman gibi düşün-müyorsun."

"Billy, eğer imajımı biraz olsun umursadığımı sanıyorsan sen de de-lirmişsin! Ben adalet istiyorum, bana yaptıklarının cezasını çekmeleri-ni istiyorum." Billy sesinde daha çok bir mahkeme kararını ilan etme-ye uygun düşen aynı buyurucu tonla "Tanrım Josh, gerçekten kronik bir vakasın," dedi. "Adalet mi istiyorsun? Ne için? Affetmeye yanaşma-dığın, dokunmadığın, anlamaya çalışmadığın karın sonunda seni terk ettiğinde onu durdurmayı denemediğin için mi? Onu koşulsuz seven biri var diye sana nasıl bir haksızlık etmiş olabilir?"

Josh heyecanla “Anlamıyorsun!” diye atıldı.

“Korkarım anlıyorum,” dedi Billy. “Bu eski, bildik bir hikâye. Sasha’yı hâlâ seviyorsun, ama ne kadar çabaladıysan da – belki de hiç çabalamadın – onu affedemedin. Onun mutlu olmasını istemiyorsun. Asla. Başkasını seviyor diye kıskançlıkla kıvranıyorsun. Karanlık, hastalıklı, kinci bir kıskançlıkla bu mutluluğu bozmak istiyorsun. Elinde olsa ikisini de öldürürdün.”

“Herkesten vazgeçtim, ama sen hissettiklerimi nasıl salt kıskançlığa indirgeyebiliyorsun? Vito’nun Oscar kazandıktan sonraki halini unuttun mu?”

“Salt kıskançlık diye bir şey yoktur Josh, ben oradaydım ve biliyorum. Hollywood’da ömrümün yarısını geçirdikten sonra bir sonuca vardım: Oscar kazanan herkesin kendini göklerde sandığı bir yıl vardır ve bu onlar için tehlikeli bir dönemdir. Vito bu dönemi pek de iyi geçirmede, ama başka pek çok insan kadar kötü de değildi.”

Hâlâ öfkesini yenememiş olan Josh “Peki ya Gigi?” diye atıldı. “Vito’nun ne kadar berbat bir baba olduğunu sen bana söyledin. Neden onu kızıma yaklaştırayım? Her şey bir yana bunu unutmamı bekleyemezsin. Hayır Billy, üzgünüm ama hayır, asla Nellie’yle aynı evde yaşayamaz, hiçbir şekilde. Asla! Sonuna kadar savaşağım!”

Billy “Vito, bizi bir dakika yalnız bırakır mısın?” diye sordu.

Vito odadan çıkar çıkmaz Billy sandalyesini Josh’ın koltuğuna yaklaştırarak usulca ve dikkatle konuşmaya başladı.

“Sen de hiçbir zaman kusursuz, doğru dürüst bir baba olmadın, öyle değil mi Josh? Hatırlasana dostum, yedi yıl kadar önce, yirmi yıllık karını, bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olan o harika kadını boşayıp üç yetişkin çocuğunun velayetini de *tamamıyla* ona vermiştin.”

Josh bu beklenmedik saldırı karşısında öyle şaşırdı ki öfkesi uçup gitti. “Bunun ne ilgisi var?” dedi. “Scanne ve ben geriye dönüşü imkânsız bir noktaya gelmiştik.”

“Fransızların dediği gibi Josh, izin ver de güleyim. Yirmi altı yaşında bir kızla gizli bir ilişki sürdüren kırk iki yaşında bir adamdın. O kız için üç harika çocuğun da dahil hayatındaki her şeyi feda etmeye hazırdın, deliler gibi âşıktın ve ne babalık görevlerin ne de diğer sorumlulukların umrunda bile değildi. Eski hayatını geride bırakıp her şeye yenisinden başlayacaktın. . . hepsi kızıl saçlı çekici bir kız uğruna. . .”

“Nasil? . . . Bunların hiçbirinin kanıtı yok. . . hayal görüyorsun sen. . .”

“Valentine’le arkadaş olduğumuzun farkında değil miydin? Çok yakın arkadaşlık. Bana anlattı Josh, Valentine bana her şeyi anlattı, hatta yanlış hatırlamıyorsam ona benim bir işim üzerinde çalışırken görür görmez tutulmuşsun. Şunu kesinlikle biliyorum ki Vito, Sasha’yla siz boşandıktan sonra tanıştı. Ayrıca Londra’daki Savoy’da Valentine’le geçirdiğiniz o hafta sonu kaçamağını da biliyorum, Scanne’e fazla me-saiye kaldığını söyleyip Valentine’le geceler geçirdiğin o daireyi de, hâlâ sapına kadar Scanne’le evliyken Valentine’le New York’a Lace’in partisine gittiğinizi de biliyorum – Josh, Prince bile bana bu kaçamaktan söz etmeden duramadı – bana hortlakmışım gibi bakma. Valentine bana bunları anlattı çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve kimseye tek kelime söylemeyeceğimi biliyordu. Çünkü seni çok seviyordu. Eğer Spider’ı daha çok sevdiğini fark etmeseydi seninle evlenirdi. Valentine ve Spider. Benim Spider’ım. Kendime izin verseydim ben de kıskançlık krizine kapılabilirdim, ama bunu yapmayacağım.”

“Tanrım, Billy, bütün bunları biliyordun, bu kadar çok şeyi biliyordun ve tek kelime bile etmedin...”

Billy ayağa kalkarak Josh’ın arkasına geçti ve kollarını onun omzuna doladı. “Aşkta şansın yaver gitmedi canım, ama yine de şehrin en yakışıklı bekârsın... senin için hâlâ ümit var. Üçüncü sefer uğurludur... Scanne’i, Valentine’i ve Sasha’yı sevdiğin gibi sevmediğini biliyorum, o yüzden onu saymıyorum.”

“Billy... bilemiyorum... ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Kabul et Josh. Vito, Gigi konusundaki hatasını anladı, bunu o kadar iyi anladı ki Nellie için mükemmel bir üvey baba olacaktır. Gigi için özlediği ve kaçırdığı her şeyi fazlasıyla telafi edecektir. Ve ikiniz ortak velayet alacaksınız, anlaşmalar hep böyle olur. Sadece kabul et. Oluruna bırak. Yeterince acıya neden oldun... ve yeterince acı çektin.”

Josh içini çekerek başını Billy’nin kollarına yasladı. Billy tıpkı bir çocuğun saçını okşar gibi usulca onun saçlarını okşadı. Josh nihayet başını kaldırdı. “Sanırım haklısın. Lanet olsun, haklı olduğunu biliyorum. Ama Vito’yla sen konuş. Onu bir daha görmek istemiyorum.”

13

Gigi, Ben'in Gulfstream III jetiyle New York'a uçarken, acaba bir daha normal uçaklara nasıl alışacağım, diye düşünüyordu. Eylül ayının ortalarıydı ve Ben geçen yaz boyunca nerede olursa olsun hafta sonları özel uçağıyla Gigi'yi Los Angeles'tan aldırıp yanına getirtmişti. Gigi kendini gizli bir toplantının arka kapısından gizlice içeri sızmış biri gibi hissediyordu. Kraliçe Elizabeth zamanında Avrupa'nın bütün hükümdarlarının birbirini tanıdığı ve milliyetleri ne olursa olsun kendine özgü katı kuralları olan bir sınıf oluşturduğu dönemlerdeki gibi. Amerika para piramitinin sivri ucundaki zenginleri, onların hemen altında gibi görünen diğer zenginlerden ayıran şey – ki bu büyük bir farktı – her an hazır bekleyen iki pilotuyla sadece kendine ait bir uçağa sahip olmalarıydı.

Ben'in şirketi Winthrop Gelişim'in kendine ait üç jeti vardı, bu sayede geniş bir alana yayılmış alışveriş merkezleri anında ziyaret edilebiliyordu, ama Gulfstream Ben'in özel uçağıydı ve bunu bisikletine atlayan bir çocuğun sıklığıyla kullanıyordu. Gigi, şımartılmaya çok çabuk alışıyorum, diye düşündü. Artık onu Burbank Havaalanı'na götüren limuzin, arabadan fırlayıp bagajını onu beklemekte olan uçağa taşıyan şoför, uçağın merdivenlerinde onu karşılayan hostes içini titretmiyordu. Evet, gerçekte bunca lüks karşısında hâlâ ürperiyordu, ama bu his her seferinde gitgide daha da zayıflıyordu, ve yirmi yıl önce aynı Billy için olduğu gibi kendisinin de bunu giderek normal bir alışkanlık gibi görebileceğini düşünüyordu.

Bu sefer bir haftaya yakın bir süre New York'ta kalacaktı. *Winthrop Zümrütü* projesi öyle ilerlemişti ki Ben, satın aldığı ve yolculuk gemisinin inşası sırasında Amerika'da yapılacak bütün işlemleri için dev bir merkeze çevirdiği depoda olan biteni Gigi'ye göstermek istiyordu. Ben, yaz boyu zaman buldukça bu konuda bilgi edinmeye çalışmıştı, ama yeterince çok şey öğrenmeden bunları Gigi'yle paylaşmak istememişti.

Gigi, bu ziyaretin Ben'in planladığı, bir çeşit yarattıklarını gösterme gezisi olduğunun farkındaydı. Sihirli Tavanarası'nda olduğu gibi bu işle de daha yakından ilgileneceğini sanmıştı, ama ajanstaki işleriyle öyle meşguldü ki Ben'in bu projenin üstüne çektiği neşeli gizem perdesini aralayacak vakit bulamamıştı.

Hostesin getirdiği som balığı fumesini ve tereyağlı ekmeği dalgınca didiklerken, Ben'in *Winthrop Zümrütü* konusundaki tutumu pek çok yönden bana karşı olan tutumuna benziyor, diye düşündü. Her ikisinin de otoriter bir sahiplenme vardı. Ben'in bu gemiyi yeni oyuncağını kendine saklayan bir çocuk gibi gizlemesi önemli değildi, ama her beraber oluşlarında Gigi, Ben'in kendisini de seçip aldığı şeylerden biri olarak görmesini engellemek için sürekli tekte durmak zorunda kalıyordu.

Eğer bir adam senin için her şeyi yapmak, hatta seninle evlenmek istiyorsa, ve sen onu sevdiğinden emin değilsen, araya belirgin bir mesafe koymak gerekir, diye düşündü. Zach'la yaşadıklarının acısı – ne kadar uğraştıysa da henüz unutamadığı bu derin acı – Gigi'ye hiç olmazsa bunu öğretmişti. Tabii asıl sorun şuydu ki Gigi bu mesafeyi korumakta ne kadar başarılı olursa, Ben de bunu aşmayı o kadar çok istiyordu. Eğer Ben'in oltasına takılmak niyetinde olsaydı, ki Ben çok cazip bir avcıydı, bu kadar kurnazca planlar yapmazdı, ama Cipriani'de geçirdikleri akşamdan beri Ben'i sevip sevmediğinden hâlâ hiçbir şekilde emin olamıyordu. Ne zaman Ben'le evlendiğini hayal etmeye çalışsa, içini yoğun bir sis ve boş, anlamsız bir duygu kaplıyordu. Acaba erkeklerin henüz evliliğe hazır olmadıklarını söylerken hissettikleri şey de bu muydu, yoksa Gigi'nin göklere yükselen şatolar kurmasını engelleyen sadece pratik mantığı mıydı?

Belki de nedeni, Sasha'nın Ben'e 'Bay Harika' lakabını takmış olmasıydı, kim bilir? Bu ifade Gigi'nin sinirine dokunuyordu, yine de içten içe bu fikre katılıyordu – şu anda babasının durumunun da gayet mantık dışı bir şekilde ama apaçık ortaya çıkardığı gibi – ne kadar iyi görünürse görünsün, hiçbir erkek gerçekte o kadar da iyi olamazdı.

Kahretsiz, Ben gerçekten de harikaydı! Akıllı, zevk ve güzellik konusunda insanı hayrete düşürecek kadar ince, her zaman şık – her ne kadar Ben'i devasa servetinden ayrı düşünmek imkânsız da olsa, yoksul bir Ben bile bu kadar yakışıklı görünürdü. Gigi'nin nesi vardı böyle,

Ben'i görünmez bir Sasha'ya karşı savunma ihtiyacı duyuyor, hatta onda kusur bulmaya çalışmaktan sapıkça bir zevk alıyordu.

Kendisini bir yere kapatsalar daha iyi olurdu, ancak uçak Mississippi'nin üzerinden uçarken Gigi iki hafta önce Ben'in Harvard'dan arkadaşlarıyla Martha's Vineyard Adası'ndaki partide buluştuklarında olanları düşünmekteydi. Topu topu altı çift vardı, ve hepsi de Ben'e öyle yakınlardı ki Ben çocuklarının isim babasıydı. Deniz kıyısında bir uçuşun kenarındaki eski büyük bir evdeydiler, herkes için yeterince yer vardı. Zaman hafif zevklerle geçip gidiyordu, tekne gezintisi, yürüyüş, sohbetler, yemekler – ortak anıların ve dostluğun oluşturduğu hoş bir atmosfer vardı – yine de Gigi sözü edilmese de grubun tartışmasız liderinin Ben olduğunu fark etmemiş miydi? Üstelik Ben de bunu – kabullenmekten de öte – başarısının bir mükâfatı olarak beklememiş miydi?

Belirgin bir olay yoktu, ama gruba yabancı olan Gigi, Ben'in fikrinin hemen bütün grubun ortak fikri olduğunu, tüm o hoş, orta yaşlı kadınların kocalarınınkinden çok Ben'in iltifatlarından hoşlandıklarını, Ben tekne gezisinden bıkınca hepsinin kıyıya dönmeye karar verdiklerini, Ben bir içki isteyince hepsinin birdenbire susuzluktan kavrulduklarını fark ediverdiklerini ve hemen uzun bardaklarda buzlu votka getirildiğini ve Ben o akşam için hazırlanan yemeği yemek yerine dışarı çıkıp istakoz avlamayı teklif ettiğinde hepsinin şakadan bir tartışmadan sonra onun peşine düştüklerini çok açıkça gözlemişti.

Doğuştan lider miydi bu adam? Yoksa zamanlama konusunda uzman mıydı? Kim bilir. Peki ya Ben'in kendi zevki için anlar, ortamlar planlama huyu? Gigi ilk sevişmelerinden beri, Ben aynı anda onu öpmek ve Büyük Kanal'ı seyretmek istediğini söylediğinden beri bunun böyle olduğunun farkındaydı. Son derece zararsız, şairane bir istek, hiç şüphesiz Cipriani'de cebinden çıkarıp 'öylesine alverdiğini' söylediği Verdi küpelerden çok daha masumane. Açıkça belliydi ki Ben, Gigi'nin başlangıçta bu küpeleri geri çevirmesini hiç ciddiye almamıştı. Eğer Ben Winthrop birine bir çift küpe hediye etmek istiyorsa, Tanrı'nın emri, o kadın bunları alacaktı, her ne kadar Gigi küpelerin Ben'de kalmasında ısrar ettiyse de birkaç özel akşamda daha onları takmıştı.

Yoksa... ben de... onun kendisi için tasarladığı zevkli planlardan biri miyim, diye düşündü. Ben'in kafasında tasarladığı resme uyduğum için elde ettiği bir parça mıyım? Yoksa Ben'e haksızlık mı ediyordu, onun aşkla yaptığı şeyleri sinsice planlarla mı karıştırıyordu? Belki de

Ben aşkını başka türlü gösteremiyordu. Lanet olsun, Sasha, kendisine bu soruları soruyorsa bu hep Sasha'nın suçuydu! Ben'de Gigi'nin bir sevgiliden isteyebileceği her şey vardı. .yine de. . yine de. . zamanı ve yeri neden hep Ben seçiyordu?

Adadaki hafta sonunda ev sahipleri büyük bir incelikle onlara ayrı yatak odaları vermişlerdi, yine de Ben, herkes odasına çekildikten bir saat sonra habersizce uyuyan Gigi'nin odasına gelmişti ve onu uyandırıp korkunç bir şehvetle üzerine atlamıştı, öyle ki yan odalarda kalanların Ben'in inlemelerini ve orgazm anında attığı vahşi çığlığı duymamış olmaları imkânsızdı. Ve Ben, Gigi'nin ona direnemeyeceği kadar arzu-lu bir hale gelip yeniden sevişmek istediğinde Gigi ona bu sefer sessiz olacağına dair söz verdirtmiş, yine de Ben kendini tutamamış ve yine haykırmıştı.

Ertesi sabah kahvaltıda Gigi utançtan yerin dibine geçmişti, bütün bu yabancılar hiçbir şey olmamış gibi aşırı bir nezaket gösteriyorlardı. Böyle rol yapmalarındansa birbirlerine kaş göz etmeleri daha çekilir olurdu. Bir kişi gülse, Gigi rahat bir nefes alacaktı. Ben ne kadar piş-mansa Gigi de o kadar öfkeliydi, Ben'i o hafta sonu boyunca bir daha yanına yaklaştırmadı, Ben de itiraz etmeksizin bu cezayı kabullendi. Yi-ne de Gigi diğerlerinin aralarında neler konuştuklarını tahmin edebili-yordu, o içine kapanık, son derece sessiz ve dostane kadınlardan oluşan grup Boston'a döndüklerinde kim bilir arkasından neler diyeceklerdi.

Elbette Ben başkalarının ne diyeceği ya da düşüneceği konusunda zerre kadar endişelenmiyordu. Gigi'den özür dilerken, daha önce kim-seyi bu denli arzulamadığını ve diğer kadınların da en kötü ihtimalle kocaları onlarla iki kez sevişmiyor diye Gigi'yi kıskanacaklarını söyle-mişti. Ama eğer New England'da bulunmak Gigi'yi Bostonlulardan da-ha Bostonlu yapıyorsa, Gigi'nin duygularına saygı gösterecekti tabii.

Gigi uyuşan bacaklarını açmak için ayağa kalktı. Oval bir pencere-nin önünde durup bulutlara bakarken, itiraf etmeliyim ki Ben'in attığı o unutulmaz çığlıklar hiç olmazsa benim inlemelerimi bastırdı, diye düşündü, zira Ben inanılmayacak kadar kısa sürede Gigi'nin cinsel sır-larını keşfetmişti ve Gigi yan odadaki ev sahiplerini düşünerek endişe-lenirken bile elinde olmadan zevk çığlıkları atmıştı. Ben'in bu cezadan yeterince ders aldığını umuyordu, çünkü ondan uzak durmak kendisi için de çok zor olmuştu.

Ertesi gün öğleden sonra Gigi Winthrop Denizyolları Merkezi'ni zi-

yaret etmek üzere özenle en etkileyici kıyafetini giyyordu, bu, Frost/Rourke/Bernheim'in temsilcisi olarak ilk ziyaretiydi. Karl Lagerfeld'in Chanel için hazırladığı sonbahar koleksiyonundan yeni bir takım satın almıştı. Lagerfeld Matmazel Chanel'in ölümünden sonra zora düşen yılların modaevini canlandırmak için yardıma koşmuştu. Krem rengi bir tüvitti bu; anvelop bir etek ve eliş bir hırkadan oluşuyordu, her ikisi de krem rengiydi ve siyah ekose biyelerle süslenmişti, içine geniş yakalı siyah ipek bir gömlek giydi ve beline kalın altın zincir kemerini taktı. Aynada kendini incelerken, 1920'lerin gösterişli, uçarı havasını taşıyan bu takımın çene hizasına kadar kat kat inen saçlarına çok uyduğunu fark etti, uzun siyah kirpikleri de öylesine sıkı ki neredeyse etrafta uçan sinek olsa takılacaktı. Dışarı çıkarken, Matmazel Chanel'in yüzünü kara çıkarmadım, diye düşündü. Günün modasına uyarak ağır adımlarla yürümesi gerekirdi belki ama Gigi her zamanki dans eder adımlarını yavaşlatmaya çalışmadı.

Ben'in Manhattan'daki depoda onu ilk tanıştırdığı kişi, operasyonun kilit adamı olan, Ben'in kurduğu yönetim kurulunun başkanı, altmış üç yaşındaki Erik Hansen'di.

Royal Viking Denizcilik'ten alınan Erik Hansen, bu konuda dünyada en önde gelen üç uzmandan biriydi. Kralı olduğu bu işten emekliye ayrılma vakti geldiği halde hâlâ çok enerjik olduğundan Ben'in teklifini kabul etmişti. Winthrop Denizyolları onunla 10 yıllık bir kontrat imzalamıştı, ayrıca ömür boyu maddi güvenlik garantisi vermişti. Orta boylu, etrafına sert bir kararlılık havası yayan bir adamdı Erik Hansen. İnce yapılı, ince telli beyaz saçlı, ince zekâlı. Ve ansızın Gigi'ye içten bir tebessümle gülümsediğinde Gigi hayretle bu adamın ince bir büyükbabaya dönüşüverdiğini gördü.

Hansen'in ofisinde birer fincan kahve içerken Ben "Hangi kilit adamların çalınmaya değer olduklarını gayet iyi bilen adam bu işte," dedi. "Ve listesindeki hemen herkesi aldı. Çağırın Hansen olunca, onlar da geldiler."

Gigi merakla "Bu işler hep böyle midir?" diye sordu. "Hırsızlıkla mı yapılır?"

"Tek yolu bu," dedi Hansen. "Bay Winthrop gibi yolcu gemisi sahipleri, bir gemi inşa ederlerken sürekli rekabet içindedirler. Pek çok ünlü isim var ve herkes onların peşinde. Bay Winthrop bana ödenecek maaşlar konusunda tam yetki vererek işimi kolaylaştırdı. Ayrıca bu gü-

ne dek görülmemiş bir gemi dekorasyonu yapacağız, bu da diğer deniz-yollarının en iyi adamlarını cezbedecek, çünkü bütün ömürleri bu gemilerde geçiyor.”

Ben “Aldığımız her yönetici, kendi adamlarını da beraberinde getiriyor,” diye ekledi. “Böylece ilk ve orta derece kademeleri oluşturduk sayılır. Şu anda hepsi bu binadalar. Otel müdürümüz, ünlü bir İngiliz çay eksperisi aileden gelen Eustace Jones üst katta çalışıyor, yanında da Norveçli kaptan Per Dahl var.”

“Ama henüz bu aşamada onlara ne ihtiyacınız olabilir ki?” diye sordu Gigi. “*Zümrüt*’ün denize indirilmesine daha bir yıl var.”

Hansen “Atılan her adımda onlara danışmamız gerekiyor,” dedi. “Sayısız iş söz konusu. Mesela baş mühendis Arnsin Olsen, dümen, haberleşme, elektrik ve atık sistemlerinin yapılışında çok gerekli. O kaptan Dahl’a rapor veriyor, böylece işe kaptanın uzmanlığı da ekleniyor. Biz burada konuşurken aşçıbaşı André St. Hubert, ocakların olması gereken yere bulaşık makineleri konmasın diye restoran tasarımcısı Antonio Zamboni’nin peşinde dolanıyor. St. Hubert, otel müdürü Jones’a rapor vermesine rağmen, baş şef Paul Vuillard’la ve Metrdotel Granni Fendi’yle ortak karar vermek zorunda.”

Gigi “Fendi, Vuillard, St. Hubert, hiç Amerikalı yok mu?” diye sordu.

Hansen kibar bir tebessümle “Amerikalılar seçkin bir restoran atmosferine pek de uygun düşmez,” dedi. “Bütün dünyadaki yolcu gemileri, servis personellerini toplamak için İtalya’ya giderler, şef garsonlar, garsonlar, şarap hostesleri, hatta yemek arabalarını taşıyan elemanlar için bile. Portekizliler de iyidir, Fransızlar genellikle yemek pişirmek dışında bir şey yapmayacak kadar ukaladır, İspanyollar’ın ise kendine has bir geleneği yoktur. Hostesler ve odacılar İskandinav olacak, çalışanlar ve kaptan Norveçli, Danimarkalı veya İngiliz, hastane personeli İsviçreli. Bütün gemilerde olduğu gibi kumarhaneyi Avusturyalı bir firma işletecek, güzellik salonu da bütün gemilerde adı duyulmuş bir İngiliz’in.”

“Peki *Zümrüt*’te Amerikan bayrağı dalgalanmayacak mı?”

Ben “Uluslararası bayrak,” diye yanıtladı. “Bu bize istediğimiz adamları çalıştırma hakkını sağlıyor.”

“Yani hiç Amerikalı çalıştırmayacak mısınız?”

“Elbette çalıştıracız,” dedi Ben. “Orkestra, animatörler ve cimnastik hocaları. Ama jigoloların Yunanlı olması gerektiğini düşünüyo-

rum, çekici, ateşli ve dayanıklıdrlar.” Ve öfkeyle kendisine bakan Gigi’ye göz kırptı.

Hansen son sözleri duymazlıktan gelerek öksürdü ve mutfaklar hakkında konuşmaya devam etti. “Gördüğünüz gibi Bayan Orsini, baş mühendis Arnsin Olsen aşçıbaşıyla birlikte çalışmalı, et dolapları, ıstakozları taze muhafaza etmeye yarayan su tankları, havyar depolama bölümü, hatta kahvaltılık ekmek için çeşitli tahılın saklanacağı yerler gibi önemli meseleler var – şımarık yolcular illa ki de kendi zevklerine uygun ekmekte diretirler ve Güney Pasifik’in ortasında alışveriş merkezi bulunmaz. Geminin her bir santimetrekaresinin nasıl değerlendirileceği çok önemli bir konudur. Bu adamların her biri kendi alanında uzmandır, her biri kendi kaynakları için mümkün olandan fazla yer ister ve birlikte çalışmak zorundadırlar çünkü her ayrıntı bir diğeriyle bağlantılıdır, mesela şarap kadehlerinin boyu, bulaşık makinelerinin raflarına uygun olmak zorundadır.”

Gigi elinden geldiğince sabırlı görünmeye çalışarak “Elbette,” dedi. Bulaşık makineleri mi? Bu gemi *neye* benzeyecekti Tanrı aşkına? Yüzen bir ticaret merkezine mi?

“Kulağa Birleşmiş Milletler gibi geliyor,” dedi. “Peki patron kim?”

“Geminin sahibi Bay Winthrop patrondur ve ben ona rapor veriyorum. Faturaları o ödediği için son söz onun. Doğal olarak eğer bir yıllığına diğer aktivitelerinden ve Venedik’te yaşamaktan vazgeçebilseydi, işler çok daha kolaylaşırdı, ama bu olamayacağına göre biz Porta Margena’yı onun ayağına getiriyoruz. Bütün planlar hazırlanıp bahsettiğim şarap kadehlerine dek ihtiyacımız olan her şeyi elde edince, gemi doklarda inşa edilecek.”

Ben, ayağa kalkarak “Sanırım Bayan Orsini artık birkaç taslak görmezse düşüp bayılacak,” dedi. “Gözlerindeki bu ifadeyi iyi tanırım.”

Ben, onu kolundan tutup Hansen’in ofisinden çıkarırken Gigi “Bayılmak değil, çılgık atmak üzereydim,” diye fısıldadı. Ofislere ve muhasebeye ayrılan birinci kattan geçerek yeni monte edilen asansöre binip yüzlerce teknik ressamın bilgisayarlarının başında çalıştığı dev bir salon olan ikinci kata çıktılar.

Arnsin Olsen’le gezerek şilebin yüz doksan metre uzunluğundaki alt bölümünün nasıl değerlendirildiğini gördüler: Geminin altında içme suyu, banyo suyu ve yemek yapılan sudan iki kat zeminle ayrılmış yakıt

tankları vardı. Deniz suyu karmaşık bir sistemle arıtılarak havalandırma sisteminde, çamaşırhanede ve temizlikte kullanılıyordu.

Gigi anlaşılmaz bir karışıklıkta olan gövde boşluğunda yer alacak borular, elektrik kabloları ve telefon hatlarının bilgisayar taslaklarına baktı.

Olsen'in arkasının dönük olduğu bir sırada Ben'e dönerek "Bu kadar karışık olacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

"Ben de," diye yanıtladı Ben, "Ve daha hosteslerin kabinlerini bile görmedik. Hepsi su seviyesinin altında olacak."

"Görmesek...?"

Ben "Büyük kabalık olur. Olsen bunlarla gurur duyuyor," diyerek onu susturdu. "Bu işi sen başlattın, şimdi sabırlı ol." Kolunu Gigi'nin beline dolarken, kaşla göz arasında kalçasını çimdikledi.

Gigi ilgiyle onlara bakan teknik ressamalara belli etmemeye çalışarak alçak sesle "Kes şunu!" dedi.

Ben ise onu bir kez daha çimdikledi. "Alışveriş merkezleri seçkin müşterileri okyanuslarda gezdirmezler. Bir gemi planı için en az elli bin bilgisayar çizimi gerekiyor, bütün bu iş sadece gövdedeki boşluğun nasıl en iyi şekilde değerlendirileceğini kestirmeye çalışan mühendislere ve tasarımcılara yardımcı oluyor, daha insanların yerleşeceği bölümlerin tasarım süreci var, o yüzden birkaç çimdikten daha fazlasını hak ediyorsun."

Olsen "Bayan Orsini, *Sizione Maestra*'yı görmek ister miydiniz?" diye sordu.

Gigi tedbirlice "Bu, ne olduğuna bağlı," dedi. Kulağa kanalizasyon sistemi gibi geliyordu.

"Ana çizimler, geminin orta bölümü."

"Lütfen! Beni ona götürün!"

Gigi ve Ben, yanlarında Olsen ve Hansen olmak üzere asansöre binerek ikinci kattakinden de çok teknik ressamın ve bilgisayarın bulunduğu üçüncü kata çıktılar. Salonun sonundaki büyük bir ofise girdiler, burada Gigi Kaptan Dahl'la, Eustace Jones'la ve boş bir şilep gövdesini yedi denizden gelmiş geçmiş en güzel yolcu gemisine dönüştürmek için gereken bütün tasarımları yapacak olan gemi mimarı Renzo Montegardini'yle tanıştı.

Gigi, Montegardini'nin sadece çekleri imzalayan Ben'den sonra bu büyük girişimin en önemli adamı olduğunu bir bakışta anladı. Hansen

bile bu ince, uzun boylu ve Vito Orsini gibi giyinen, insanı anında etkisi altına alan adama büyük bir saygı gösteriyordu. Adam eğilip Gigi'nin elini öperken Gigi kendini şövalye ilan edilmiş gibi hissetti.

“Demek nihayet o muhteşem ilhamıyla beni Cenova'dan, canım stüdyomdan, çıraklarımdan ve diğer müşterilerimden ayıran genç bayanla tanışıyorum.”

Gigi elinde olmadan gözlerini kırptırarak “Bana kendimi suçlu hissettiriyorsunuz,” dedi.

“Kendinizi suçlamayın, kibar ve sevimli Bayan Orsini. Ben de bir Yeni Dünyalı'ya dönüştüm. New York'u seviyorum, karım New York'u seviyor, karımın kedileri bile New York'u seviyor. Ve bu gerçekten de muhteşem bir atılım. Şimdiye kadar bir geminin yapımında hep ilk eskizden çalışmaya başladım. Buradaki sorunlar doğrusu pek büyüleyici, ama şilebin çizgileri enfes olduğu için çözülemeyecek bir sorun yok.”

“Demek geminin hatlarını beğendiniz?”

“Karşısında eğilmek gerek. Ben bile daha iyisini yapabileceğimden şüpheliyim. İtalya'da kimse bana alçakgönüllü demez, tabii beni gerçekten tanıyan karım hariç. Yine de yapılması gereken pek çok şey var. Ben işe bacayla başladım... ama bunu biliyorsunuzdur...”

Gigi “Ben hiçbir şey bilmiyorum!” diye atıldı, sonra kendini toparlayarak “Yani yakıt deposu, su deposu ve mutfaklar dışında. . .”

“Ah şu mühendisler! Her zaman pratik meselelerden başlarlar. Profesyonel bir hastalık, hatta bir engel, ama takıntılarını hoşgörürüz çünkü bir gemi her şeyden önce yüzebilmelidir. Gördüğünüz gibi Bayan Orsini, baca fevkalade önemlidir. Bir geminin silüetini, imzasını, tarzını ve romansını belirler, tıpkı ceketinizin karımın arkadaşı Lagerfeld'e ait olduğunu belli eden kesimi gibi.” Odasının arka duvarına dönerek üzeri örtülü bir resim sehпасına doğru ilerledi.

Gigi, Ben'in kulağına “Kalbim, sakın ol,” diye fısıldadı.

“Baca için mi?”

“Hayır aptal, Renzo için. Evli olduğunu söylemiş miydi?”

Ben elini sıkıca Gigi'nin kalçasına koydu, Montegardini *Winthrop Zümrütü*'nün resminin üzerini örten kumaşı kaldırırken de oradan çekmedi.

Gigi resmi inceler ve Mestre'de gördüğü gri şileple ne gibi bir ben-

zerliği olduğunu düşünürken kalbi mutluluk ve heyecanla deliler gibi çarpıyordu.

Evet, pupayla civadranın görüntüsü aynıydı, ama onların dışındaki her şey sanki başka bir evrene aitti. Ana güverteden dört güverte daha yükseliyor, geminin pruvasından ikiz bacanın yükseldiği pupaya kadar düz bir hat halinde uzanıyordu, bacaların şekli Gigi'ye hiç ummadığı, kendine has bir macerayı ve asaleti çağırıyordu. Gemi bembeyazdı, sadece pupadan cıvadraya kadar dev gövdeyi çaprazlamasına kesen zümrüt yeşili bir çizgi vardı. Beyaz bacaların yuvarlak madeni uçlarının hemen altında zümrüt yeşili birer bant vardı. Dört yeni güvertenin çevresi mavi camla kaplanmıştı. En üstteki güvertenin ortasında üzerinde sinyal bayraklarının dalgalandığı köşeli bir merdivene benzeyen yüksekçe bir yapı vardı. Resimdeki, durgun sularda dinlenen bir gemiydi, yine de yerçekimi kanunlarını hiçe sayarak ileri atılmaya hazır bir uzay gemisini andırıyordu, aynı zamanda da insanoğlunun denizle arasındaki derin ve sade ilişkiyi anlatıyordu.

Gigi ansızın, tek kelime etmeksizin *Winthrop Zümrütü*'nün resmine dalıp gitmiş bir oda dolusu adamın ortasında olduğunu fark etti. Çaresizlik belirten bir jestle Montegardini'ye dönerek "Söyleyecek söz bulamıyorum," dedi.

Montegardini gülümseyerek "Söylediniz bile," diye karşılık verdi. "Dört dakikalık suskunluk, bana başardığımı anlatıyor."

"Düşlerin bile ötesinde," dedi Gigi.

Ben, sesinde neredeyse sabırsız bir tonla "Gigi," dedi "Bunu seveceğini biliyordum, ama *Sizione Maestra*'yı görmen gerek." Metal kısıkaçlarla birbirlerine eklenmiş bir dizi hışırtılı kâğıdı havaya kaldırarak tuttu. "Bunları görmeden geminin neye benzeyeceğine dair gerçek bir. . ."

"*Ecco*, Bennito, içimden bir ses Bayan Orsini'nin bugünlük yeterince çizim gördüğünü söylüyor," dedi Renzo Montegardini, "Ozalit çizimlere baka baka bitkin düşmüş gibi bir hali var. Neden ona model süitleri, restoranın döşenmiş bölümünü ve gemi sahibinin süitini göstermiyorsun, sonra alt kata dönersiniz, eğer Bayan Orsini hâlâ bu planları görmek isterse tabii."

"Bu ozalit bıkkınlığı değil, mutluluk," dedi Gigi. "Ama haklısınız, bu müthiş geminin iç tasarımlarına bakarak resmin etkisini bozmak istemiyorum."

Ben elindeki kâğıtları isteksizce yerine bırakarak “Nasıl istersen,” dedi. “Sen de bizimle geliyor musun Renzo?”

“Nasıl gelmem? *La bella Signorina*’nın beğenip beğenmediğini görmeliyim.”

“Bir erkeği daha fethettin,” diye mırıldandı Ben asansöre ilerlerken.

“Nasıl oluyor da bir tek o sana ilk adınla hitap edebiliyor?”

“O herkese istediği gibi hitap eder. Geminin mimarı, sanatçı olan o, biz sadece işçi arlarız.”

“Zavallı işçi sevgilim. Sana öyle acıyorum ki. Yine de geminin üzerinde senin adın yazılı.”

“Bu kadarına izin verdi,” dedi Ben, asansörün en dibinde Montegardini, Olsen, Hansen, Dahl, Jones, St. Hubert ve Zamboni’nin arasına sıkışıp kalmışlardı, hiçbiri Gigi’nin model odalara göstereceği tepkiyi kaçırmak istemiyordu. Şimdi Ben’in eli Gigi’nin bacaklarının arasındaydı, kimsenin bunu görmesine imkân yoktu, orta parmağını ısrarlı bir ritimle hareket ettirirken onu engelleyen tek şey Gigi’nin sımsıkı kilitlenmiş kasları ve Mösyö Lagerfeld’in tüvitiydi. Gigi, aralarında tartışan diğer adamların duyamayacağı bir sesle “Eğer şunu kesmezsen asansörden inmeyeceğim,” dedi. “Bu adamlar öyle kibarlar ki önce benim inmem için yol verecekler ve önümüzdeki haftaya kadar burada böyle çakılı kalacağız.”

Asansör durduğunda Ben elini çekti. Peşlerindeki altı kişiyle dışarı çıktıklarında Gigi etrafına bakındı ve üzerinde en az bir saat konuşulacak bir dizi model odayı gördü.

Ben’e dönerek “Bana sahibin süitinden söz et,” dedi. “Böyle bir yer olacağından haberim yoktu.”

“Her gemide diğer süitlerin iki katı büyüklüğünde birer tane olacak.”

“Sadece senin için mi zavallı işçi?”

“Ben gemideyken evet, diğer zamanlarda çok çok önemli müşteriler için.”

“Önce orayı görebilir miyim lütfen? Sadece ikimiz?”

“Ama...”

“Çekleri imzalayan sen değil misin?”

“Baylar,” dedi Ben, “Ben Bayan Orsini’ye sahibin süitini göstereceğim. Bir dakika içinde tekrar size katılırız.”

Model odalar gemideki oranlarıyla tasarlanmıştı, bu yüzden duvarları deponun yüksek tavanından çok daha önce son buluyordu. Gigi

süite adımını atar atmaz ardından kapanan kapının kilit sesini duydu, aynı zamanda dışarıda gezinip kusur arayan adamların konuşmaları duyuluyordu.

Odanın içinde döne döne ayakkabılarını çıkardı ve Ben'e "Nihayet başbaşayız," dedi.

"Hadi tatlım, dalga geçmeyi bırak. İnanılmaz bir yer, öyle değil mi? Baksana. Tanrı aşkına daha önce böyle bir yer görmüş müydün? Üstelik burası sadece yatak odası. Oturma odasını, mutfak, yemek odasını, güneşlenme bölümünü, banyoları ve giyinme kabinlerini bir görsen. Bütün detaylar tamam, Avrupa'da hâlâ aradığımız birkaç şey dışında"

Gigi kocaman yatağın üzerindeki ipekli yatak örtüsünün ortasına kadar emekledi ve kendini öyle bir attı ki boylu boyunca yatağa uzandı.

"Enfes örtüler. Önce buraya gel ve bana küçük bir öpücük ver. Biraz uzanmam gerek, başım dönüyor."

Ben, sabırsızca omuz silkerek Gigi'nin yanına oturdu ve eğilip onu hafifçe öptü.

"Oh, bundan daha iyisini istiyorum," diye fısıldadı Gigi, "çok daha iyisini yapabilirsin. Beni hayata döndürmeye çalış, yorgunluktan bittim."

"Seni pes ettiren su arıtma sistemi miydi yoksa Renzo mu?"

Gigi yatakta doğrularak ceketini çıkardı. "Sanırım asansör yolculuğuydu," diye mırıldandı ve ani bir hareketle eteğini çıkararak ceketin üstüne fırlattı.

"Ya da belki çimdiklerinden morarmışımıdır. En iyisi bir hasar tespiti yapayım," diyerek çabucak çoraplarını ve iç çamaşırını da çıkarıverdi.

"Sana neler oluyor?" diye tısladı Ben. "O duvarın ötesinde bir sürü adam var. Seni duyabilirler."

Gigi yumuşacık bir sesle "Alçak sesle konuşursam duymazlar," derken kaşla göz arasında Ben'in üzerine eğilerek pantolonunun fermuarını indirdi. "Tabii sen aptalca yaygara koparmazsan."

"Kes şunu!" Ama Gigi, Ben ne olduğunu anlayamadan onun üzerine çıkmıştı bile. Gözlerinin içine dimdik bakarak usulca "O eski şarkıyı anımsıyor musun, 'sadece inan'? Sanırım şöyleydi, 'sadece seni sevdiğime inan, sadece seni sevdiğime inan!' Öyle bir şeydi işte," diye mır-

rıldandı. “Sadece yalnız olduğumuza inan hayatım, sadece beni istediğine inan...”

“Sen delirmişsin!”

“Evet... oh, evet Ben, açık denizlerin havası aklımı başımdan aldı. Şu duvarların tavana kadar yükseldiğine ve kimsenin bizi duyamayacağına inanıyorum.” Gigi sinsi, acımasız bir edayla gülümseyerek ılık parmaklarını Ben’in şortunun içine soktu ve penisini iki eliyle kavradı.

“Yapma!”

Gigi “Şşt, seni duyacaklar,” diye onu azarlayarak ustaca penisini okşuyordu. Gereksiz hilelerle, kışkırtıcı oyunlarla vakit kaybetmiyordu. Ben’i istiyordu. Hemen, şimdi.

Ben’in artık kontrolünü yitirdiğini ve dolayısıyla Gigi’yi üzerinden itip fermuarını çekip gidemeyecek duruma geldiğini anlar anlamaz güzel başını eğerek Ben’in organını ağzına aldı ve bütün gücüyle emdi, sahip olduğu tüm vahşi enerjiyle dilini ve dudaklarını kullanıyordu, bir yandan da bir eliyle sıkıca tutuyordu, böylece Ben parmaklarının arasına kısılmıştı, bütün duyguları vücudunun en duyarlı bölgesinde yoğunlaşmıştı. Gigi bir yandan da dikkatle onun düzensiz, gürültülü soluklarını dinliyordu. Kaslarının kasılışından ve nefeslerinin sıklaşmasından Ben’in doyuma ulaşmak üzere olduğunu anladığında ağzını çekerek çıplak dizlerinin üzerinde kaydı, böylece tek bir hareketle Ben’in organını bacaklarının arasına, derinlere kadar içine aldı, zaten süitin kapısını kapadığı andan beri buna hazır durumdaydı.

Ben’in üzerine binerken eğilip onun yüzüne baktı, bu arada göğüsleri gömleğinin yakasından taşıyordu. Ben’in gözleri zevk ve heyecandan sımsıkı kapanmıştı. “Sana bağlı,” diye mırıldandı Gigi, acımasız bir yırtıcılıkla onun üzerinde inip kalkarak, “Ne kadar ses çıkaracağın sana bağlı.” Gözlerini bir an olsun Ben’in yüzünden ayırmıyor, her saniye bu yüzde beliren ve gittikçe yayılıp yoğunlaşan zevk gülümsemesini seyrediyordu. Ben’in dişleri gıcırdıyordu ve Gigi’nin içine daha fazla girebilmek için elleriyle Gigi’nin kalçalarını kavradı, ama Gigi başarıyla silkinerek eski pozisyonuna döndü, böylece onu dikkatle inceleyebiliyordu. Ben’in dudakları sımsıkı kilitleniyor, çığlıklarını bastırmaya çalışan ince bir çizgiye dönüşüyordu, Gigi çılgınca hareketini daha da hızlandırdı, öyle ki sonunda Ben kendini kaybederek dört nala doruğa ulaştı. Ancak o zaman Gigi ağzını, Ben’inkine kapayarak büyük, vahşi bir rahatlamayla Ben’in boğazından çıkan alçak, yabani sesleri hapsetti.

Ben'in içine boşaldığını hissettiğinde, onu ağzına aldığı andan beri er-telediği orgazmı yaşadı, ama öyle sessizdi ki Ben kendini tutmaya çalışırken bunu fark etmedi bile. Gigi kıımıdayabilecek hale geldiğinde Ben'in üzerinden kalkarak masumca deponun tavanına baktı.

Ben gözlerini açarak sersemce bakışlarını etrafta gezdirdi.

"Neden?" diye inledi.

"Neden mi? İstedığinin bu olduğunu sanıyordum. . . asansör. . . kalçamdaki el. . . parmağın. . ."

"Sen. . . tek kelimeyle. . . delisin."

"Demek ki seni yanlış anlamışım. Ama düşün ki artık çılgınlıklarınla evi başımıza yıkmadan boşalmayı öğrenmiş oldun. Bir gün yine lazım olabilir."

"Sürtük!"

"Evet ya! Ve bunu sakın unutayım deme!"

"Oh Tanrım, seni seviyorum!"

"Vaay, teşekkür ederim Ben. Oh, hayatım, çamaşırlarımı bulamıyorum."

"Tanrı aşkına giyin. Oh, Allah kahretsin, yatak örtüsü!"

"Bu odayı girdiğimdeki hali kadar mükemmel bırakmalıyım. İnsanlar ne düşünür sonra?"

Gigi kıyafetlerini attığı yerlerden teker teker alarak çabucak giyindi. Yatağın karşısındaki tuvalet masasının önüne geçerek kendini süzdü, onaylamazca başını salladı.

Ben yatak örtüsünü düzeltmeye çalışırken "Şimdi ne var?" diye sordu.

"Üstte olmanın da avantajları var; saçım bozulmamış ama yüzümdeki ifade hiç şüphesiz 'az önce düzöldüm' diyor."

"Oh kes, kes! İntikamını aldın işte. Hiçbir şey anlamazlar."

"Renzo anlar, diğerleri de, her biri bâkir bile olsa anlar."

"O zaman burada kal ve sakinleş. Bir duş falan al. Onlara kendini iyi hissetmediğini, başının ağrıdığını söylerim."

Gigi dudaklarına parlaticı sürerken "Ama kendimi harika hissediyorum," dedi. "Turun devamına hazırım. O örtünün yerine yenisini koyman gerek, spermelerin ıslak bezle temizleneceğini sanmam." Ayakkabılarını giyerek kapıya doğru ilerledi. Omzunun üzerinden ona bakarak "Geliyor musun?" diye sordu ve kapıyı açarak dışarı çıktı.

“Baylar, süitin manzarası beni canlandırdı. Kendimi yepyeni bir kadın gibi hissediyorum, devam edelim mi?”

Gigi New York’a gider gitmez, Victoria Frost aylardır üzerinde düşünüp taşındığı bir planı devreye soktu. Archie’yle Byron Gigi’yi FRB’ye almayı ilk denediklerinde, Scruples Two işini almayacaklarına söz vermişlerdi. Gigi bu ballı işle ilgilenmemeye kararlıydı, yılda on üç milyon dolarlık bir bütçesi vardı, hiç şüphesiz çok daha büyüyecekti ve Gigi biliyordu ki Billy’yle Spider, istemeseler de Gigi yüzünden kendilerini işi FRB’ye vermek zorunda hissedeceklerdi.

Gigi, Arch ve By’a işin bu yönünün onu bağımsızlık anlayışından ödün vermek zorunda bıraktığını ve aile ilişkilerini de kara kara düşündürtecek bir hale soktuğunu söylemişti. Bu konuda anlaşılan kadar iş tekliflerini düşünmeyi bile kabul etmemişti. Arch ve By da Victoria’nın Scruples Two’nun yasak bölge olduğunu bildiğine dair teminat vermişlerdi.

Ve üçü de yanılıyordu, diye düşündü Victoria.

İlk olarak, hisse karmaşası diye bir durum söz konusu değildi, ajans Scruples Two için çalışsa bile Gigi kendi kendine iş yapmış sayılmazdı çünkü ajansın kârına ortak değildi. İkinci olarak, Gigi’nin Scruples Two için yazdığı reklam metni, kataloğun bu kadar başarılı olmasının en büyük nedeniydi. Ve üçüncüsü de, Gigi’nin profesyonelliğe yakışmayan duygusallıklarının ve aşırı inatçılığının reklamcılıkta yeri yoktu. Arch ve By bu şartı asla kabul etmemeliydiler, ama o sıralarda Gigi’ye öyle ihtiyaçları vardı ki onu fazla hassas davrandığına ikna etmeye çalışmamışlardı.

Aradan yeterince zaman geçmişti, neredeyse bir yıl. Gigi başarıdan payına düşenden çok daha fazlasını almıştı, bu aptalca anlaşmanın da artık bir anlamı yoktu. Victoria’nın hamle yapma zamanı gelmişti. Scruples Two işini elinde tutan Russo and Russo ajansı ile ilgili yeterince araştırma yapmıştı. Başarılı olana dek Archie’yle Byron’a bir şey söylemenin gereği yok, diye düşünerek Spider Elliot’ı aradı ve onun ofisinde bir görüşme ayarladı.

Spider ofisine giren Victoria’ya “Scruples Two’ya hoşgeldin,” dedi. “Ne de olsa her gün Gigi’nin patronuna rastlamıyorum...gerçi Gigi’nin kelimenin tam anlamında bir patronu hiç olmamıştır. Bu yüzden

biz, yani Gigi'nin patronları çok ayrıcalıklı bir grup sayılırız. Emily Gatherum adlı bir aşçı, sen ve ben. Ve tabii ki karım, ama oğlanlar doğduğundan beri işe gelmedi."

Victoria hararetle "İkizler hakkında çok şey duydum," dedi. "Gigi'yle kadın kadına yemeğe çıktığımızda sık sık bana oğlanların son öğrendikleri numaraları anlatır, resimlerini bile gösteriyor, gerçek bir teyze gibi. Onlarla gurur duyuyor olmalısınız."

"Onlara tek kelimeyle tapıyorum, ama bunun doğal olduğunun farkındayım. Ne içersin, kahve, çay, ya da soğuk bir şey?"

"Sağ olun, bir şey almayayım. Bay Elliott. . ."

"Spider de lütfen. Kimse bana başka türlü hitap etmez."

"Ben de Victoria."

Spider hiçbir kadına, zihninde onu otomatik olarak soymadan bakmazdı. Scruples'ı işletirken, en kendinden emin müşteriler bile onun onayını almadan önemli bir kıyafet seçmeye cesaret edemezlerdi. Victoria Frost'un onun öğüdüne ihtiyacı olmadığı açıkça belliydi. Bej yünlü kıyafetinin içinde tam bir etkileyicilik ve otorite abidesiydi. Bu giysi içinde ancak son derece başarılı bir işkadını olabilirdi, yine de garip bir hüznün seziliyordu. Tuhaf, diye düşündü, Gigi onun güzel olduğundan söz etmemiştii, bu kadın çoğu erkeğin ilgisini çeken klasik bir balerin güzelliğine sahipti.

Victoria, Spider hakkındaki ilk izlenimlerini edinirken, bu adamla bir gecelik kaçamağın tadını çıkaramayacağını kesin oluşuna hayıflanmıştı. Erkekler hakkında bildiği her şey ona bu adamın cinsel yönden kendisine karşılık vermeyeceğini söylüyordu. Sahibi vardı. Bir adamın ait olabileceği en son dereceye kadar karısına aitti. Victoria, tıpkı ilk notalarıyla seyircilerin yerlerine oturup susmalarını sağlayan büyük bir müzisyen gibi, karşısındakini alıcı bir zihinle dinlemeye iten bir özgüvenle konuşmaya başladı.

"Spider, buraya Scruples Two'nun reklam işlerini görüşmek için geldim. Geçen dört ay boyunca kampanyanızı yakından takip ettim, ve Russo and Russo'nun sizin için, bizim Frost/Rourke/Bernheim'da yapabileceğimiz kadar iyi bir iş çıkaramadıklarına kanaat getirdim."

"Öyle mi?" Hiç vakit kaybetmeden konuya giriyor, diye düşündü Spider.

"Gerçekten öyle. Sizin için gerekli olan ideal karışım onlarda yok.

İdeal pazarlama ortağınız olmak için yeterince iyi değiller. Her iddiasına varım ki yaratıcı ekip erkeklerden oluşuyor.”

“Bu konuda haklısın, ama hepsi de son derece yetenekli çocuklar. Harika grafikler hazırlıyorlar. Onlardan memnunum.”

“Buna saygı duyuyorum, ama yeterli başarıyı göstermiyorlar. Reklamcılıkta sadece yetenekleri olanların ayakta kalacakları tartışılır. Ayrıca harika grafiklerin de ancak bu kadar şanslı olduğunu söylememe gerek yoktur sanırım. Ne kadar iyi olursa olsun, *doğru* grafik olmadığı sürece işe yaramaz.”

“Hı-hı.”

Victoria gittikçe hızlanan bir ahenkle “Tek bir ürün satıyorsunuz,” diye sözlerini sürdürdü. “Sadece kadınları ilgilendiren bir katalog. Reklamlarınızın tek hedefi daha çok kadının kataloğunuzdan alışveriş yapması, hiçbir erkek Scruples Two’nun kataloğuna bakmaz, sen de bir erkeksin ve erkek vücutlardaki erkek zihinlerden oluşan bir yaratıcı ekip kullanıyorsun. Bu ekipte çok fazla testosteron var Spider.”

“Gerçekten de erkeklerin kadınlara uygun reklam metinleri yazamayacağına inanıyor musun? Ya tersi? Kadınlar da erkekler için reklam metinleri yazamaz mı?”

“Bazen sıradışı bir kadın bunu başarabilir. Örneğin annem. Kadınlara olduğu kadar erkeklere de hitap eden işler de aldı. Ama bu on yıl önceydi ve kadınlar da değişti. İnsanlar artık bir paket Camel için bir mil yol yürümüyorlar, en azından buna gerek olmadığını biliyorlar ve bugünün kadınları, özellikle de sizin kataloğunuzdan alışveriş yapan iş kadınları, çalışan genç anneler, alışverişe vakti olmayan kadın yöneticiler. Bunlar tamamıyla yeni bir nesil Spider, pek çok yeni ihtiyaç, talep, öncelik ortaya çıkıyor. En önemlisi de yeni bir fantezi anlayışı var... kadınların fantezileri.”

Victoria, Spider’ın ilgisini tamamen çektiğinden emin olmak için bir süre sustu.

“Bu kadınların aklından neler geçtiğini ve onların kendileri için nasıl bir imaj istediklerini gerçekten bilen, *yaşayan* bir erkek yok.”

“Bütün bunları zaten biliyoruz Victoria, aksi halde katalog bu kadar başarılı olmazdı.”

“Evet, katalog son derece iyi, buna katılıyorum ama tamamen Gigi’nin yarattıkları üzerine kurulu reklamlar kullanıyorsunuz. Elimde Scruples Two kataloglarının tam bir serisi var, Gigi’den sonraki reklam

metinlerinde neredeyse hiçbir değişiklik yok; sadece onun sözcüklerinin yerlerini değiştirerek yeni ürünler için kullanmışsınız.”

“Bu doğru sayılır.” Doğru sayılmaz, dedi Spider içinden, gerçeğin ta kendisi. Aylardır bununla uğraşıyordu. Tekrarlara dayalı reklamdan nefret ediyordu, ama kimse Gigi’ninkiler gibi Scruples reklamı hazırlamıyordu.

Victoria rahat bir sesle “Ancak dergilerdeki reklamlar değişmiş,” diye devam etti. “Ve bence... yetersizler. Russo and Russo’nun elinden daha iyisi gelmez, bu reklamların yeni bir rotaya ihtiyacı var. Ayrıca ciddi olarak yeni bir dizi medya planına ihtiyacınız var. Özel müşterileriniz için en çok satan dergilere ve seçkin televizyon şovlarına reklam vermelisiniz, satış rakamlarınıza oranla reklama yeterince para harcamıyorsunuz.”

“Senin teklifin nedir?”

“Sizin için bir örnek reklam hazırlamak istiyorum.”

“Bu konuda biraz tereddüt ediyorum. Yaratım işini yapan Gigi mi olacak?”

“Elbette, yoksa buraya gelmeye cesaret edemezdim. Archie Rourke’tan sonra en iyi yaratıcımız Gigi; o bir kadın ve ürünle yakından ilgili. Her ne kadar son derece yetenekli başka kadın yaratıcılarımız da olsa, tabii ki ilk tercihimiz Gigi. Ajansın bütün yaratıcılarını bu konu üstünde çalıştırırız, kadın, erkek ya da başka bir cinsiyet hiç fark etmez, öncelikle herkesin fikrini görmek isteriz, yine de en iyi işi Gigi’nin çıkaracağından eminim.”

Spider yerinden kalkarak Victoria’nın önüne geldi, masasına oturarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve dikkatle ona baktı. Ciddi bir sesle; “Gigi’nin bundan haberi var mı?” diye sordu.

“Hayır. İşe girerken FRB’nin sizinle çalışmaması şartını koydu. Ama bu uzun zaman önceydi. Gigi çoktan kendini kanıtladı; buradan birilerinin yardımı olmadan da kendi ayakları üzerinde durabileceğinden kimsenin şüphesi yok. Bu yüzden bu görüşmeyi ben yapmak istedim.”

“Peki hazırladığınız örnek reklamı beğenmez de Russo and Russo’yla çalışmaya devam edersek Gigi utanmaz mı?”

“Hah! Gigi mi? Onu şimdiye kadar utanmış gördüğümü hiç hatırlamıyorum Spider. Bunu kişisel bir acı gibi üzerine alınmaz. Buradan ayrıldığından beri çok değişti. Artık son derece profesyonel.”

“Bundan emin misin? Benim tanıdığım Gigi, usta Gigi... duygusaldır.”

“Eminim öyledir. Ama ajans işi insana duygularını evde bırakmayı çabuk öğretiyor.”

“Pekâlâ... dinle, söylediklerin gayet mantıklı Victoria. Düşünce tarzından hoşlandım. Ve hepsinden çok da Gigi’nin beynini özledim. Ama yeni katalog reklamına da ihtiyacımız var, sadece medya reklamlarına değil. Gigi’den buna da zaman ayırmasını isteyebilir miyiz?”

“Bunun için Russo and Russo’yla değil bizimle FRB’yle pazarlama ortağı olmanız gerekiyor Spider.”

“Victoria, dürüst olacağım. Gigi’nin tekrar Scruples Two’da çalışması için ne gerekiyorsa yaparım. Russo and Russo’dan memnun değilim. Başkalarının desteğine ihtiyacım yok, grafikerlerinizin, özellikle Bernheim’in mükemmel olduğunu biliyorum. Bana Gigi ve Bernheim’den oluşan bir ekip için söz verirsen, iş sizindir.”

Victoria, şaşkınlığını ve sevincini soğuk gülümsemesinin ardına başarıyla gizleyerek “Çabuk karar veriyorsun,” dedi.

Spider “Sadece teklif geri çevrilemez cinsten olursa,” diyerek elini uzattı.

Victoria Frost, Scruples Two’nun binasından ayrılmak üzere asansöre bindiğinde, asansör alçaldıkça sevincinin yükseldiğini hissediyordu. Gigi bunu öğrendiğinde kan tükürecekti... ama elinden hiçbir şey gelmezdi... yöneticilik yöneticilikti ve ortada kısa zamanda çok daha artacak olan on üç milyon dolarlık bir fırsat vardı, bu kişisel nedenlerle geri çevrilemeyecek bir işti. Tanrım, Victoria bir taşla iki kuş vurma'nın sevinciyle kendini formunun zirvesinde hissediyordu! Gigi ve Scruples Two. Keşke Spider Elliott da karısına bu kadar bağlı olmasaydı, üçüncü kuş da o olurdu diye düşündü; ama her şeyi birden elde edemezsin.

Billy havuzda kulaçlar atarken, keşke konuşabileceğim birileri olsaydı, diye düşündü. Spider’a yalnızken yüzmeyeceğine dair söz vermişti, ama bahçıvanlardan biri ortalıktaydı, eğer kramp girerse bağırduğunda onu duyup yardımına koşabilirdi. Böylece kendini haklı çıkarak, ve kendine acıyarak dördüncü elli kulaçlık sete başladı.

Gigi, New York’taydı, Sasha, Vito’yla birlikte birkaç gündür Santa Barbara’daydı, yine de *Uzun Hafta Sonu* bitene kadar gerçek bir balayı-

na çıkamayacaklardı, Los Angeles'taki en iyi arkadaşı Dolly Moon, Maine'de Alan Alda'yla bir boşanma komedisi oynuyordu, hepsinden daha eski arkadaşı, Elliott Ikehorn'la bile tanışmadan öncesinden beri beraber olduğu Jessica Thorpe Strauss, hazır beş çocuğu da okula dönmüşken kocasıyla Avrupa gezisine çıkmıştı. Billy, hiçbir şekilde Spider'ın altı kız kardeşinden biriyle çene çalacak havada değildi. Gerçekten değer verdiği herkes onu yalnız bırakmıştı.

İkizler uzun öğle uykularına yatmışlardı ve Spider da Scruples Two'yu işletmekle meşguldü. İşte ölü bir öğleden sonra, diye düşündü, tek kelimeyle ölü. Yüzmekten nefret ediyordu, ama egzersiz yapmak zorundaydı, yoksa koca bir oda dolusu kıyafetin hiçbirine sığamayacaktı, onları giyip gideceği bir yer olduğundan da değil hani. Zavallı küçük zengin kızın aptalca, önemsiz sorunları...

Aklından geçenlere ve kendine kızarak, kalan otuz kulacı da boşvererek hızla havuzdan çıktı, sertçe kurulandı ve bornozuyla bez ayaakkabılarını giyerek yılın her vakti özel tapınağı olan yere, etrafı duvarlarla çevrili bahçesine gitti. Madem yalnızım, bari yalnız kalmak için yaptırdığım yerde olayım, diye düşünerek, Russell Page'in onun için düzenlediği beyazlarla bezenmiş bahçedeki sonbahar çiçeklerine baktı.

Burada, her şeyin güzel ve huzurlu olduğu bu bahçede bile sonbahar ölü bir mevsim, diye düşündü. Güzellik ve huzurun da kendine has bir yeri vardı, ama Billy'nin Doğulu kanı her zamankinden hızlı akar-ken, ona yılın başlangıcı gibi gelen ve elinde olmadan heyecanlı bir şeyler beklentisine girdiği sonbaharda değil. Sonbaharda bütün galerilerin yeni sergileri açılır, partiler verilir, insanlar çıktıkları tatillerden dönerler, tiyatrolar açılır, yeni bir gardrop düzenlenir... ama bu lanet olasıca Kaliforniya'da sonbaharın tek özelliği orman yangınları ve güneşin altında her zamankinden daha çok huzurun ve güzelliğin olmasıydı.

Çiçekleri çoktan dökülmüş ve yaprakları sararmış kameriyede otururken kendim için bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü. On aydan uzun süredir kendini tüm benliğiyle anneliğe adanmıştı. Spider'dan sonra hayatının merkezi Hal ve Max olmuştu. Henüz hamileyken, tam gün annelik, yarım gün annelik veya iş hayatına dönme gibi seçenekler arasında acele bir tercih yapmamaya karar vermişti. Önce ne istediğini görecekti, istediği tercihi yapabilecek kadar çok parası olan ender kadınlardan biriydi nasıl olsa.

Artık tam gün anneliği istemediğinin farkındaydı. Tabii eğer hafta-

lardır içinde bulunduğu ve kendine bile itiraf edemediği şu kederli, kendine acıyan ruh haliyle sağlıklı yargılarda bulunabiliyorduydu.

Evde kalıp ikizlerle olmayı seçse bile, bu moralini bozuyordu; çünkü ikizler birbirleriyle ve yeni keşfettikleri dünyayla öyle ilgiliydiler ki dünyayı dümdüz etme politikası güderek savaşa giren minyatür askerler gibi önlerine çıkan her şeyi kurcalayıp yerle bir ediyorlardı. Eskisine oranla Billy'ye çok daha az ihtiyaçları vardı ve ona çok daha az ilgi gösteriyorlardı.

Her şeyi kurcalamaları hiç şüphesiz ince bir zekânın belirtisiydi, mesela son hedefleri tuvaletteki sifondu, ama bu durum her şeyi talan etme alışkanlıklarını Billy için eğlenceli hale getirmeye yetmiyordu işte. Artık yürümeye başlamışlardı, geleceğin olimpiyat şampiyonları olacakları her hallerinden belliydi, dadıları Elizabeth bile takviye kuvvet istemişti ve tezcanlı bir yardımcı dadı daha tutulmuştu.

Scruples Two'daki işine de dönebilirdi, tabii Spider'ın geçen yıl boyunca Billy'nin işlerini de üzerine aldığı düşünülmezse. Kabul et, dedi kendi kendine, senin işini de o yapıyor artık. Hepsini o üstlendi. Onu suçlamıyordu... yani hemen hemen... Spider'ın yetenekleri her zaman sorumluluklarından fazla olmuştu zaten, ama Billy elini kolunu sallayarak ofisten içeri girip eski işini geri alamazdı çünkü onun işi artık Spider'inkine kaynayıp gitmişti ve Spider bunun farkında bile değildi. Eğer Billy'ye katalogla ilgili ne kadar az şey anlattığını, onunla işten konuşarak ne kadar az zaman geçirdiğini söylese Spider herhalde şok olurdu, artık tipik bir işadamı gibi işini ofiste bırakıyor ve evine, küçük karısına geliyordu.

“Günün nasıl geçti Spider hayatım?”

“Oh, her zamanki gibi tatlım, bilirsin işte ayrıntılar, ayrıntılar, söyle bakalım ikizler bugün neler yaptılar, yeni bir şey var mı?”

Şimdilik “Yemekte ne var?” diye sormuyordu ama yakında buna da başlardı.

Billy, böyle olacağını tahmin etmeliydim, diye düşündü. Spider'a rastladığı günden beri, on yıl önce Scruples'ı gezip Billy'ye işletme ve dekorasyondaki hataları gösterdiğinden beri Spider bütün sorunları çözen adamdı. Valentine ile Spider'a tam yetki vermişti ve mağaza muthiş bir başarıya ulaşmıştı.

Bu dönem bittiğinde, Spider dünya gezisinden dönmüş ve Scruples adına kataloglar çıkarılması fikrini ona kabul ettirmişti, üstelik Billy da-

ha önce aynı teklifi getiren Gigi ve Sasha'ya deliler gibi karşı çıkmışken. Ve Spider haklı çıkmıştı. Her zaman olduğu gibi. Spider'ın zoru olmadan bugüne kadar kendi başıma ne yaptım ki, diye düşündü. On yıldır Spider'ın bana bu kadar baskın çıkmasına nasıl göz yumdum? Kameriyeden kalkıp hızla bahçeyi arşınlayarak, yaptım işte, dedi. Onu akli başından gidercesine sevmiş, her dediğini yapmıştı, Spider için her zaman yönetebileceği, cazibesine kapılan zengin bir kadındı işte. Zengin bir süs bebeği. Kendisi, yani Wilhelmina Hunnenwell Winthrop Ikehorn Orsini Elliott, zengin, aptal, bağımlı bir süs bebeğiydi.

Pekâlâ, canı cehennem! Müthiş bir fikri vardı. Billy ardından kapıyı kilitlemeye bile gerek görmeksizin aceleyle bahçeden çıktı ve on bir dönümlük korusunda saatlerce yürüyerek hayatında hiç düşünmediği kadar hızlı ve derin düşündü.

14

Spider oturma odasının kapısında durarak şaşkınlıkla Billy'ye baktı. "Bu gece dışarı mı çıkıyoruz?"

"Hayır sevgilim, neden sordun?" Spider içeri girerken Billy öyle heyecanlı bir beklentiyle ona dönmüştü ki Spider'ın ilk aklına gelen şey arkadaşlarıyla yemeğe çıkacakları bir akşam eve geç kaldığıydı.

"Giyinip kuşanmışsın ve sanki bir yerlere yetişmek istiyor gibisin."

"Öyle mi?" dedi Billy. Aslında Spider'ın neden bu kadar şaşırdığını gayet iyi biliyordu.

Öğleden sonra bahçede gezinerek yeni fikrini geliştirmeye çalışırken öyle heyecanlanmıştı ki neredeyse kanatlanıp uçacaktı. Her gün giydiği rahat, özensiz kıyafetleri giymeye içi elvermemişti, genelde akşam yemeğinden önce Spider'la birer içki içip çocuklarla oynarlarken bile üzerini değiştirmiyordu. Ancak ikizler üstünü başını çok dağittıklarında başka bir gömlek ve kot pantolon giyyordu. Spider işten dönmeden iki saat önce, dolabındaki sekizer metreden dört sıra askı dolusu kıyafeti didik didik etmişti. Yüz metre karelik odanın yerleri fildişi renkli halıyla, duvarları lavanta renkli ipekle kaplıydı. Heyecanlı ruh haline uygun bir kıyafet arayarak bütün askıları indirmişti, topuklu ayakkabı ve naylon çorap giymek evde geçirilecek bir akşam için tuhaf kaçacaktı, ama sıradan görünmek de istemiyordu. Gündüz kıyafeti olmazdı, sonbahar-kış takımları da; resmi olmamalıydı, ama uzun, gösterişli sabahlıkları da fazla sönük kalıyordu. Yirmi üç yaşında En İyi Giyinen Kadınlar listesine giren bir kadının kocasıyla evde geçireceği bir akşam için uygun kıyafet bulamaması mümkün müydü? Çocuk sahibi olmak insana bunu da mı yapıyordu?

Nihayet aradığını spor giysilerini koyduğu yere tıkıştırılmış bir halde buldu. Dar bir pantolon ve derin yakalı, parlak pembe ipekten uzun, havalı bir tünik. Bir zamanlar, her kıyafete uygun bir çift ayakkabısı ol-

ması gerektiğini düşünürken bir tünik için yaptırdığı sandaletlerle mükemmel bir kostüm olmuştu.

Duş yapıp gür, asi dalgalı saçlarını geriye doğru fırçaladıktan sonra, tünün renginin daha fazla göz kalemi, allık ve ruj gerektirdiğini fark etti. Makyajını bitirdikten sonra bir eksiklik daha da göze çarpar olmuştu ve Billy de uygun bir takı seçmek için kasasına ilerledi.

Çocuklar çekip alarak ağızlarına atmasınlar diye öyle uzun süredir takı kullanmıyordu ki neredeyse kasasının şifrelerini unutacaktı. Ağır kapı açıldığında Billy raflarda duran dizi dizi siyah kadife kutuya baka kaldı. Evet, mücevherleri olduğunu biliyordu, Elliott Ikehorn, İmparatoriçesini yeni bir gelin gibi süsleyen bir imparator misali ona pek çok mücevher hediye etmişti, ama bu kadar çok olduklarını bilmiyordu. . . unutmuştu.

Birer hazine taşıyan kutuları teker teker çıkarırken bunların hepsini nerede, ne zaman takabilirim ki, diye düşündü. Altın olmazdı, pembeyle berbat görünüyordu, elmasları denemeye bile gerek yoktu, Billy uygun olmayanları birer birer yerlerine geri koyuyordu. Zümrütler de olmazdı, hatta pembe ve kırmızıyla iyi giden yakutlar da. Üzerindeki öyle parlak bir pembeydi ki yakutlar bile bunun yanında sönük kalırdı. Her zaman uygun olan incileri fazla tutucu görünüyordu. Siyah olanları bile. Yarı değerli taşlar koleksiyonu, turkuazlar, mercanlar, akvamarinler, ametistler, turmalinler, sitrinler ve yeşimler – hiçbiri tününün üzerine tutup da aynaya baktığında uyumlu görünmüyordu gözüne. Geriye safir taşları kalmıştı, her birinden barok inciler sarkan safir küpelerini ve iki sıra safir ve inciden oluşan kolyesini taktığında mükemmel bir uyum yakaladığını gördü.

Herkes mücevherleri tenin üzerine takmak gerektiğini bilir, yoksa pırıltılarını yitirirler, diye düşündü, yoksa bu sadece inciler için miydi? İncilerle, yılda en az iki kez tuzlu suda yüzülmesi gerekmiyor muydu? Her neyse, en azından yine tanıdığı Billy gibi görünüyordu.

Üç taraflı aynasında kendini inceledi. Bir zamanlar üzerinden sarkan fazla kilolarını verdikten sonra, her tür giysiyi rahatlıkla giyebilecek bir vücuda kavuşmuştu, uzun boylu ve ince yapıydı, ama bu gece, onca zaman ev kıyafetleriyle gezinip çocuklarla uğraştıktan sonra, aynadaki görüntüsü sevinçten nefesini kesti. Oh, tek kelimeyle *muhteşem* görünüyordu. Lorenzo de Medici veya Sultan Süleyman gibi muhteşem, gösterişli, zengin, soylu ve güzel.

Spider'ı beklerken, muhteşemlikte yanlış bir taraf yok, diye düşündü. Spider kendisini ne zamandır böyle görmemişti. . . bir daha kocasını böyle ihmal etmemeliydi. Spider onu eski muhteşem günlerinde tanıımıyordu, o zamanlar Billy, Ellis'le evliydi ve Ellis karısının hep böyle göz alıcı görünmesinden hoşlanırdı, yine de Spider da onu başka muhteşem anlarında görmüştü. Billy'ye neler olduğunu merak ediyordu mutlaka, hatta belki de kendi kendine ne den doğumdan sonra Billy'nin kendini evlendiği o kadından çok farklı bir ev hanımı ve anne kılığına soktuğunu soruyordu.

Spider'ın oturma odasının kapısına geldiğini duyduğunda Billy balkon kapısının önünde durmuş, sonsuz gibi görünen yola ve iki yanında sıralanan ulu çınarlara bakıyordu. Spider'ın tam arkasına geldiğini hissedene dek ona dönmedi.

Spider onu kendinden biraz uzaklaştırıp tepeden tırnağa süzerek "Tanrım, ne olduğunu biliyorum!" dedi. "Bu kadar güzel ve heyecanlı görünmenin ancak bir nedeni olabilir."

Billy onun güçlü kollarını iterek "Beni öpmeyecek misin?" diye sordu, ama Spider kolaylıkla onu yine yakaladı.

"Ve rujunu dağıtayım, değil mi? Yeniden hamile olduğunu doğrulayana kadar hayır."

Billy derin bir hayal kırıklığıyla "Allah kahretsin Spider!" diye haykırdı. "Güzel olmam için düşünebildiğin tek neden bu mu?"

"En iyisi bu, ama tek neden değil," dedi Spider, Billy'yi kızdırabildiğine sevinmişti.

"Neymiş o?"

"İkizler daha önce hiç yapmadıkları bir şey yaptılar değil mi? Mesele altlarına neden bez bağlandığını keşfettiler, ya da eve gelecek bir kuaför buldun, ya da harika bir haber aldın, ya da, ne bileyim, belki çocuklara o köpeği aldın. . ."

Billy öfkesini belli etmemeye çalışarak. "Hayal gücün beni düşkırıklığına uğrattıyor," dedi. "Bir içki ister misin?"

"Memnuniyetle. Çocuklar nerede?"

"Dadılarıyla oyun odasında oynuyorlar ve yer karolarını birer birer sökerek eğleniyorlar. Aslına bakarsan Max'la Hal'ı sürekli kadehlerimizden uzak tutmaya çalışmak yerine baş başa birkaç rahat dakika geçiririz diye düşünmüştüm."

"Boşver hayatım, hiç dert etme. Ufak haydutlar kadehlere ulaşmayı

başarsalar bile olsa ömür boyu likörden uzak dururlar. Antipati Terapisi. Neden Dadı Elizabeth'i arayıp çocukları getirmesini söylemiyorsun? Onları şimdi görmezsem, biz yemekten kalktığımızda uyumuş olacaktılar."

Billy dahili telefonla dadıyı ararken hiddetle yeniden hamile olmak ha, diye düşündü, yeniden hamile olmak... ikizler yetmiyormuş gibi, bir kadının kocası için muhteşem görünmesinin tek nedeni rahminin hâlâ işe yarar durumda olduğunu ilan etmekmiş gibi. Spider onu böyle mi görüyordu, iki ayak üzerinde bir rahim, sıcak bebekler fırlatan bir çeşit tost makinesi mi? Ya da, daha da kötüsü, eve yeni bir şey satın almak istediğinde süslenip kocasına yaranan biri mi? Ya da yeni bir kuaför istediğinde? Görünüşe bakılırsa durum aynen buydu, orospu çocuğunun canı cehennem! Spider onu ne kadar küçümsediğinin farkında bile değildi.

Billy içkisini yudumlayarak Spider'ın üzerine tırmanan ve kendisine hiç ilgi göstermeyen çocukları seyrederken, ben de en az onun kadar suçluyum, diye düşündü, bunu itiraf etmem gerek. On aydır bazı Viktorya dönemi yazarlarının "bebeğe tapınma" dediği duruma dalıp gitmişti, doğumdan önceki aylar boyunca da tek ilgilendiği şey kendi doğurganlık yeteneğiydi, doğal olarak Spider onun gerçekte kim olduğunu unutmuştu. *Kendisi bile unutmuştu*. Kendini çok uzun süren bir koadan yeni uyanmış gibi hissediyordu.

Yine de... bu dönem, hep ona nerede hata yaptığını söyleyen ve bunları kendi üstün yetenekleriyle düzelten bu adamın da işine gelmemiş miydi? Billy'nin evde kalma isteğini şaşırtıcı bir çabuklukla kabul etmemiş miydi, en ufak bir itiraz etmiş miydi? Ancak Spider'a da haksızlık etmemeliydi, her erkek aynı şeyi yapardı. Bu piçkuruları doğuştan böyle değil miydiler zaten? Hatta *doğmadan önce bile*. Spider Elliott bile böyle değil miydi?

Pekâlâ, öyle olsundu. Ama Billy'nin, Spider'ın o 1950'lerden kalma iğrenç tipik erkek düşüncesine daha fazla takılmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Akşam yemeğinin sonuna kadar yeni fikrini kendine saklaması gerekecekti; hem bundan bahsedip hem yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı çünkü.

Yemekten sonra üst kattaki oturma odasına döndüklerinde Billy,

insanın evinde ne kadar çok oturma odası olursa olsun neden kendini evin en küçük odasına alısmış bulur, diye düşündü.

Odanın kapısı kapanır kapanmaz, Spider kolunu onun beline doladı.

“Tamam, demek ki hamile değilsin,” dedi. “Ama seni bu gece hamile bırakmamam için bir neden var mı? Düşünsene, iki yaştan altında üç çocuğumuz olabilir. Hatta yine ikiz şansını yakalarsak, dört tane.”

“Bak bu epeyce eğlenceli bir fikir,” dedi Billy, aslında bu sözlerin alaylı bir ‘hayır’ olarak anlaşılacağını umuyordu, ama Spider’ın kararlı elleri, bu iğnelemeyi fark etmediğini gösteriyordu. Billy, pantolonundaki yılan imadan da anlamıyor, diye düşündü.

Spider onu ensesinden öperek “Göz kamaştırıyorsun,” dedi.

Göz kamaştırıcıymış, dedi Billy içinden, bu kelime ona hep elmas bir taç takan zengin bir dolu çağrıştırıyordu, sadece iki anlamı olan bir kelime: Yaşlı ve zengin. Spider’dan uzaklaşarak antika Japon vazolarının önünde durdu, Afrika papatyaları düzinelerce renkli tomurcuk açmıştı, tünığının parlak pambesinin yanında bu parlak sarı çiçekler ne kadar güzel duruyordu. Çiçeklerden birini alarak yapraklarıyla oynadı. Sonunda konuşmaya başladı.

“Spider, bir fikrim var ve seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.”

Spider, çiçeği elinden alarak şehvetle onu dudaklarından öptü ve “Benim daha iyi bir fikrim var ve bunu senin üzerinde uygulamak için can atıyorum.”

“Spider, ben ciddiylim!”

Spider onu duymazlıktan gelerek daha arzulu bir sesle “Ben de ciddiylim,” dedi. “Ciddi şekilde azmış durumdayım.”

Billy hızla ondan uzaklaşarak masanın arkasına kaçtı. “Otur ve beni dinle. Sen hep azgınsın zaten.”

“Sadece seni gördüğümde.”

“O zaman bekleyebilir, değil mi? Lütfen, lütfen beni dinle.”

Spider “Ne kadar sürer?” diye yakındı.

“Ben sözlerimi bitirinceye kadar ve dilerim üzerime atlayana kadar saniyeleri saymak yerine beni gerçekten dinlersin.”

Spider, Billy’de her zaman onun kucağında kıvrılma isteği uyandıran o kahrolasica tebessümüyle gülümsedi.

“Emrine amadeyim, zihnim açık, benden uzak durduğun sürece. Ben bir sandalyeye oturacağım, sen de koltuğa geç. İstersen başının üs-

tüne bir kâğıt sepeti de koyabilirsin. . . neyse, zahmet etme, ben sadece dizlerine bakacağım. Şimdi, anlat bakalım neymiş bu fikrin?”

“Bu öğlen aklıma geldi. Kendime yapacak bir şeyler bulmalıyım, diye düşünüyordum, evde oturmak bana göre değil ve yeniden dekorasyon. . .”

“Neden olmasın? Hep yeni bir görünüm. . . eğlenceli olur.”

Billy onu duymamış gibi devam etti “Yeniden dekorasyonu düşünüyordum ve istediğimin gerçek bir iş olduğunu fark ettim. Şu anki halinden son derece memnun olduğum bir şeyle oyalanmak değil.”

“İş istiyorsan eski işinin nesi var?”

“Benim eski işim diye bir şey yok artık Spider. Ben devre dışı kaldım. Şikâyet edemem; Scruples Two’da bir gün bile geçirmeyeli bir buçuk yıldan uzun bir süre geçti. Benim yaptığım işleri yapması için kaç kişiyi işe aldınız?”

“Bir bakalım, Prince’le çalışması için Bill Blass’tan Dodie’yi çaldık, aksesuar alımı ve Gigi’nin antika dükkânı reklamına yeni parçalar bulmaları için Fabienne, Serena ve Lacy’yi işe aldık, hamile kıyafetleri bölümüne Mary Anne. Bir de Sasha kendi bölümünü genişletti, iki asistan daha aldı, önümüzdeki hafta başında geri döne. . .”

“Yani bana yer yok.”

“Hey, sevgilim, iş bizim işimiz, istediğin yeri yaratabiliriz. Bu kadar çok yeni eleman almamızın nedeni işin inanılmaz bir hızla büyüyor olması. Joe Jones bütün gün telaşla ortalıkta gezinip ‘envanter, envanter’ diye sayıklıyor, sanki L.L. Brenda pazarlama şefiyken bu işle hiç uğraşmamış gibi. Demek ki onların envanteri bile bizimkinin yanında basit kalıyor. . .”

Billy yine onun sözünü keserek “Spider,” dedi, “Scruples Two benim için artık şöyle bir bakıp ‘başardık’ diyeceğim bir şey. Her yeni kataloğa sevinçle bakarak ‘Spider’la ben birlikte çalışarak bunu yarattık’ diye düşünebilirim. Kendimden çok şey kattığım, elle tutulur, ilerleyen bir başarı, şekillenmesinde benim de katkıda bulunduğum, bana, sana, Gigi’ye, Sasha’ya ait olan, başladığı gibi süren ortak bir çalışma, ama bu benim için yeterli değil.”

Spider sevgi dolu bir merakla onun yüzünü inceleyerek “Peki yeterli olacak olan ne?” diye sordu.

“Yeni bir katalog hazırlamak istiyorum. Eskizlerden oluşan, daha

önce yapılmamış, bana ait bir katalog. Böyle bir şey daha önce hiç denenmedi.”

“Nasıl bir katalog?”

“Bir dekorasyon kataloğu. Adı ‘Scruples Ev’ olacak ve dünyanın en iyi dekoratörlerinden bir ekip oluşturup Scruples Two’nun sattığı elbiseler gibi düşük fiyatlı, fakat bayağı olmayan küçük, özel mobilyalar yaptırmak...”

“Ama bu işin pazarı nerde?” diye atıldı Spider. “İnsanlar mobilyalarını kataloglardan seçmiyorlar, en azından bizim müşterilerimiz. Mağazaya gidip seçmek, denemek...”

Billy “Sen hiç bir mobilya mağazasına ya da bir alışveriş merkezinin mobilya bölümüne gittin mi?” diye sordu.

“Aslına bakarsan... pek sanmıyorum... New York’tayken kendi köşeme bir çift palmiye ağacı ve bir yatak örtüsü almıştım. Los Angeles’ta da kiraladığım iki evde ne kaldıysa onlarla idare ettim, sonra da bu eve, bu mobilya cennetine taşındım. Hayır, hiç gitmedim.”

“Şanslısın, New York’taki Bloomie’s Mağazası bile model odalarıyla insanı deli ediyor. Bir satış elemanı yakalayıp gördüğün kargaşadan bir şeyler çıkarmaya çalışmak tam bir azap. Bunu başarsan bile, saatler sonra kendini yorgun, sinirli ve hiç istemediğin bir sürü masrafa girmiş buluyorsun. Scruples Two müşterisinin mağazalarda harcayacak zamanı yok, bu yüzden bizim katalogumuzdan alışveriş yapıyor.”

“Doğru. Ama ya iç dekoratörleri kullanmak ne güne duruyor?”

“Spider, onlar çalışan bir anne için özel alışveriş hizmetçisi tutmak kadar pahalı bir kavram.”

“Sen öyle diyorsan, öyledir, iç dekoratörler senin uzmanlık alanına giriyor.”

Billy, sanki masraflarını aptalca buluyormuş da bunu belli etmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali var, diye düşündü. Billy’nin bu konuda ne kadar dürüst olduğunun farkında değil miydi?

Spider’ı dikkatle izleyerek “Bir katalogdan alışveriş etmekteki amaç, düşük fiyata satın almaktır, çünkü kataloglar bir nevi uygun, gösterişli depodur,” dedi.

Spider sabırsızca “Biliyorum Billy, bu benim işim,” dedi. “Hâlâ sorumu cevaplamadın.”

“Scruples Ev, beş temel tarz sunacak; geleneksel kent evi, klasik modern, Amerikan Country, Fransız çiftlik evi ve Western çiftlik evi. Beş

mükemmel kanepeler, beş mükemmel koltuk, çeşitli amaçlarla kullanılabilen beş yemek masası, beş çekyat, beş sehpa, bu böyle sürüp gidebilir ve hepsi de bir arada ya da ayrı kullanılabilir olacak, Prince koleksiyonunu bu kadar başarılı kılan karıştır-uydur prensibiyle.” Billy bir onaylama görme umuduyla Spider’a baktı ama o hâlâ tereddüt ediyordu.

“Spider! Dinle! Scruples müşterisi evini başkalarının eline bırakmadan kendisi dekore edebilir. Koleksiyonlardan birinden gösterişli bir çekyat alır, bir diğerinden modern, açılabilir bir yemek masası ve nihayet evini kurmuş olur. Tabii eğer sandıkta yaşamıyorsa, mesela yeni evleniyorsa ve tek odalı bir stüdyo daireye taşındıysa, Scruples Ev’deki sayısız seçenekten yararlanabilir ve zaman buldukça öteden beriden topladığı eşyaları buna ekleyerek bir kişilik katabilir. *Ama bütün temel eşyaları toptan fiyatına almış olur.*”

Spider “Mesela şu çekyat, neyle kaplı olacak?” diye sordu.

“Ben her şey için sade müslin döşemelik düşündüm, birkaç da değiştirilebilir yüz.”

“Değiştirilebilir yüzler mi? Tanrım, Billy, bu bir envanter faciasına yol açar. Müşterine yeterli sayıda seçenek sunmak için kaç çeşit kumaş alacaksın?”

“Bence başlangıç için altı çeşit yeterli. Tabii yıkanabilir kumaşlar, siyah beyaz çizgili pamuklu, birbirine uyan üç temel renkte pamuklu, ve bir floral. Müşteriler istedikleri kadar yüz kullanabilir. Gerekirse yeni kumaşlar eklerim.” Billy gururla konuşuyordu. Bütün fikrin en ilginç yanı bu değiştirilebilir yüzlerdi. Üretimi çok ucuzdu, kullanımı pratik ve eğlenceliydi.

Spider gözünün önüne gelen binlerce metre istenmeyen kumaş arasında kalmış bir Billy görüntüsünden kurtulmaya çalışarak “Şimdilik şu yüzleri bir kenara bırakalım,” dedi. Herhalde bir sonraki işi de artık kumaşlar satan bir depo açmak olacaktı. “Fiyatlar nasıl olacak?”

“Dekoratörümle bu evi döşerken gördüğüm fiyatlar; mevsim sonu toptan fiyatları; üç kişilik bir kanepeler altı yüz civarı, sekiz kişilik iyi, ağır bir çiftlik evi masası dört yüz elli...”

“Ama sen bu evi üç yıl önce döşedin.”

“Hemen hemen.”

“Oh Billy, Billy, o zamandan bu yana fiyatlar çok yükseldi, sen burada korkunç miktarda bir paradan söz ediyorsun, mevsim sonu fiyatları bile olsa. Ayrıca, sen bu fiyata nereden aldın?”

“Dekorâtörümle her yere gittim – bensiz alacağı kararlara güvenmiyorum – ve hizmetçi odalarını hazırlıyorduk.”

“Hizmetçi mi! Billy, sen burada malikâne sahibini oynuyorsun! Scruples Two müşterisi için mobilya kataloğu hazırlayacaksın; seçkin bir zevke sahip, orta gelirli bir kadın. Senin evindeki hizmetçiler için aldığı mobilyaları kullanmaz o.”

“Lanet olsun Spider, bu odalara aldığım her şey kibar ve konforluydu. Ne sanıyorsun sen, burada çalıştırdığım insanların sefalet içinde yaşadığını mı? Sence ben öyle biri miyim?”

“Sakin ol hayatım, tabii ki öyle bir şey düşünmüyorum. Sadece pek pratik bir fikir olduğunu sanmıyorum, işleri insanların zevkine göre değil kendi zevkine göre yapıyorsun.”

“Yanılıyorsun!” diye haykırdı Billy. “Kendim için aldıklarımı sırt çeviriyorum. Kendi zevkimi kullanıyorum, müsrifliğimi değil. Şu anda üzerinde oturduğun koltuk tek başına beş bin dolara mal oldu, kumaş Fransa’dan sipariş üzerine getirildi, ki bu da dokuz yüz dolara patladı, üstüne işçilik, kaplama, nakliyat ve vergiyi ekle. Üstelik bütün bu masrafların üçte biri kadarını da dekoratöre ödedim. İnan tamı tamına böyleydi, her faturayı ben onayladım.”

“Tanrı seni affetsin bayan. Gerçekten çok pahalı zevklerin var.”

Billy “Bunun karşılığını alıyorum,” diye homurdandı. “O koltuk müthiş rahattır ve kıyamete dek dayanacak kadar da sağlamdır. El dokuması keten, döşemesi Kaliforniya’daki en pahalı döşemelik kumaştır. Scruples Ev koltukları da bundan farklı *görünmeyecek*, koltuk koltuktur, ama aynı olmayacaklar tabii. Yüzde yüz kuş tüyüyle doldurulmuş, el yapımı ya da aynı ince işçilik olmayacak. Spider, bir antika taklidi konsolu beş yüz dolara alabilirsin, ya da Philedelphia’ya gider açık arttırmadan bir milyon dolara orijinalini. . .”

“Aynı tadı verdiğini söyleme.”

“Her ikisi de bir tat verir! Spider, işin bu tarafını anlamıyorsun işte, çünkü dinlemiyorsun. Doğru tasarımcıları, yani en iyilerini tutarsam ve güzel fakat sade mobilyalar yapmalarını söylersem, çeşitleri sınırlandırıp pek çok parça satarsam, bu iş olur!”

Spider oturduğu yerden kalkarak masaya ilerledi ve bir kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. Billy onu izlerken, Spider’ın ona sormadan yazdığı her şeyle öfkesi daha da artıyordu. Sonunda Spider “Benim he-

saplarıma göre senin temel möbleli oturma odan, bir lamba bile olmaksızın en az dört bin dolara çıkıyor,” dedi.

“Halılar, lambalar, aksesuarlar... elbette bunlar için de katalogda bir bölüm ayırmayı düşündüm, bunu söylemeye bile gerek yok,” dedi Billy kendimi savunan bir sesle. “Her fiyata düşünemeyeceğin kadar güzel ufak tefek bulabilirsin...”

“Sen bunu nereden bileceksin ki, sekiz bin dolarlık koltuk prense-si?”

“Çünkü en ucuzundan en pahalısına kadar bütün dekorasyon der-gilerine aboneyim, her zaman keşke bir dekoratör olsaydım diye...”

“Aha! İşte şimdi bütün bunların nereden çıktığı anlaşıldı! Demek dekoratör olmak istiyordun. Bana bundan neden hiç söz etmediğini merak ediyorum doğrusu. Scruples Ev fikri de Scruples Two’nun ilk gördüğüm hali kadar pratikten uzak, tıpkı Beverly Hills’in ortasında bir Pario Dior Galerisine benziyordu da!”

“Spider, bunu habire başıma kakmaktan asla vazgeçmeyeceksin değil mi? Bu tamamen farklı bir konu, bu Scruples ve Scruples Two’dan öğrendiğim her şeyin üzerine kurulu. Pazarlama konusunda liberal bir eğitim gördüm ve şu anda böyle bir şeye gerçekten ihtiyaç...”

Spider trafiği durduran bir trafik polisi gibi elini kaldırarak “Dur bir dakika,” dedi. “Scruples Two’da paranın iade garantisi var. Hiç soru sormadan. Aksi takdirde bu kadar iş yapamazdık. Değil mi? Farzet ki müşterin yemek odası için her şeyi ısmarladı ve mobilyalar geldiğinde görüşmelerinden hoşlanmadığına karar verdi, belki odayı yanlış ölç-müştür, ya da mobilyalar kocasının hoşuna gitmedi ya da benzeri baş-ka bir terslik çıktı, o zaman ne yapacak, hepsini geri mi gönderecek?”

“Evet.” Billy, öfkeli bakışlarını Spider’a dikmişti. “Bir yolunu bulurum.”

“Oh Billy, bunu bir yana bırak, bütün bu eşyaları müşterinin evine taşımanın ne kadara patlayacağını hiç düşündün mü? Ya ne kadar büyük bir depoya ihtiyacın olacağını? Bana sorarsan Kentucky kadar bir alan gerekir. Müşterin evine getirilen eşya sandıklarının nasıl açacak? Eğer çalışıyorsa eşyalar geldiğinde evde olacağı ne malum, bunu düşün-sene ve en kötüsü, beğenmediği bir şeyi iade etmeye karar verirse nasıl paketleyecek? Bunlar büyük, ağır eşyalar. Üç kişilik bir kanepeyi zarfa koyup posta kutusuna atamazsın. Bela Billy, başına bela almaktan baş-ka bir şey değil bu. Peki ya bir hata yaparsan – Scruples Two’da pek çok

hata yaptık, bunda da yapabilirsin – kimse Fransız tarzı raf istemezse ve iki bin tane rafla baş başa kalırsan, ya da herkes isterse ve bir an önce yirmi bin tane bulman gerekirse?”

Billy, Spider’ın söyledikleriyle son derece incinmişti. “Bu fikrin üzerine daha kaç kova soğuk su boca etmeyi düşünüyorsun?” Spider’a baktı ve içinde kabaran nefreti hissetti.

“Olumsuz olmaktan nefret ediyorum, ama birilerinin sana bu planın yürümeyeceğini söylemesi gerek. Sevimli, anlamlı bir fantezi, ama iş değil. Scruples Two baştan beri işti. Ben seni ikna edene kadar buna da inanmamıştın, ama bu seferki. . . hayır, yürümez.”

Billy öfkeyle “Yürüyecek!” dedi. “Kendi paramla yapacağım, göreceksin.”

Spider ifadesiz bir sesle “Pekâlâ, ne de olsa her zaman böyle bir şansın var, değil mi?” dedi.

“Neden bu ses tonuyla konuşuyorsun?”

“Finanstan hiç anlamıyorsun, hiçbir zaman aldığın borcu geri ödeme zamanı yaklaşıyor diye endişelenmek durumunda kalmadın, ama bu fikrin için sana tek kuruş kredi verecek bir banka olduğunu sanmıyorum. Eğer şu kendi *alinteriyle kazanılmış* parayı harcamak istiyorsan buyur harca, ama başın sıkıştığında bana gelip yakınma.”

“Bunun olmayacağına garanti verebilirim.” Billy, Spider’ın yüzünü görmeye daha fazla dayanamayacağını hissederek arkasını döndü ve balkona çıktı. Lanet olsun, ne halt etmeye Spider’a anlatmıştı ki? Neden tek başına işe başlayıp o tasarımcı grubunu tutmamıştı? Kataloğu hazırlayıp her şeyi eyleme dökebilirdi. Beverly Hills’in en iyi köşesini satın alıp Scruples’ı kurduğunda, hiç kimseye bir şey sormadan, anlatmadan, danışmadan işe girişmişti ve dev bir mağaza ve büyük bir posta ağı bunun üzerine kurulmuştu. Bütün bunları Spider Elliott’a rastlamadan yıllar önce tek başına becermişti. Billy bunları düşündükçe öfkeyle titriyordu.

Spider, ona verdiği bütün pazarlama hizmeti için son derece dolgun bir maaş alıyor ve yine de bir an olsun yardımlarını Billy’nin kafasına kakmaktan geri durmuyordu, onun yaptıklarını bir başkası da pekâlâ yapabilirdi.

Billy, tırnaklarını öfkeyle avuçlarına geçirdiğini hissetti. Tüm bunlar *affedilir gibi değildi*. Spider, onunla evlendi diye Billy’nin patronu olduğunu mu sanıyordu? Scruples Two’yu kendi kendine yarattığını mı

düşünüyordu? Ailesinin evinden ayrıldığından beri bir saksı çiçek bile almayan bu kendini bilmez herif, Billy'nin harika evine gelirken yanında sadece bir gömlek getiren, ondan önce de möbleli kiralık dairelerde yaşayan bu cahil herif, şimdi de kendini dekorasyon işinde neyin yapıp neyin yapılamayacağı konusunda uzman ilan edecek kadar ileri gitmişti. Billy bunları düşünerek olduğu yerde donmuş bir heykel gibi duruyordu. Scruples Ev Kataloğu için kendisine tavsiyede bulunacak en iyi dekoratörlerden yüz tanesini tutabilirdi, müşterilerin renk seçimi, duvar ölçümü gibi ihtiyaçlarını karşılaması için herhangi bir dekorasyon dergisinin baş editörünü tutup bir telefon hattı kiralayabilirdi... Spider'ın imkânsız dediği her şeyi başarabilirdi... ama Spider yardım etmeye çalışmak yerine neden hemen bu fikri yerin dibine geçiriyordu?

Billy balkonda gözleri boşluğa dalmış dururken Spider arkasına gelerek kollarını beline sardı.

“Kızgın olduğunu biliyorum,” dedi. “Bu kadar olumsuz konuşmamalıydım. Belki de bu iş yürür, kim bilir? Neden işe daha küçük bir adımla başlamıyorsun? Scruples yatak takımları ya da banyo aksesuarları kataloğu gibi bir şeyle. Eğer tutulursa, adım adım işi büyütürsün.”

Billy öfkesini güçlükle kontrol ederek konuşmayı başardı. “Böyle kataloqlar her yerde var, bana düzinelercesi gönderiliyor. Ve ben küçük işlere başlamam.” Aman ne lütuf? Demek tuvalet kâğıdı aksesuarları ve sabunluklar yapabilecekti ha? Ne düşüncesizlik. Ne saygısızlık. *Spider'ın ona zerre kadar saygısı yoktu.* Hiçbir zaman da olmamıştı, tanıştıklarından beri ancak hayal meyal bir saygı duymuştu belki, asla derin değil. Spider'ın kollarından sıyrılarak “Yorgunum,” dedi. “Gidip yatacağım.”

Soyunup makyajını temizlerken, öfkesi azalacak yerde gitgide artıyordu. Üzerine bir sabahlık geçirerek eline bir kitap aldı ve yatak odasındaki divana uzanarak okumaya başladı. Spider uykuya dalmadan onunla aynı yatağa girmek istemiyordu. Çift kişilik yataklar da şeytanın işiydi galiba.

Kafasındaki öfkeli düşüncelerden kurtulmaya çalışarak aynı satırı bilmem kaçınıcı kez okurken, Spider üzerinde pijamalarıyla banyodan çıktı.

Uyumadan önce havayı yumuşatmaya çalışarak “İyi bir kitap mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.”

“Madem öyle neden yanıma gelip uzanmıyorsun, senden daha etkili bir şekilde özür dilerim.”

“Çok ilginç bir espri anlayışın var. Kitap okumayı tercih ederim. Kötü bir kitap olsa bile.”

“Nasıl istersen.” Spider her zaman yatağın yanındaki komodinde duran not defterini aranmaya başladı. “Defterimi gördün mü?”

“Hayır. Neden? Benim için yeni ıvır zıvır katalogları mı planlıyorsun?” Spider onu küçümsemişti, canı cehenneme, onu *küçümsemişti!*

“Bundan vazgeçtim, sağ ol. Sadece yarın Russo and Russo’yu aramayı unutmayayım, diye not alacaktım. Bunu başkasına yaptıramam.”

“Neyi?”

“Sana söylememiş miydim? Scruples Two için Frost/Rourke /Bernheim’ı tutmaya karar verdim, bu yüzden Russo kardeşlere kötü haberi vermem gerekiyor.”

Billy elindeki kitabı atarak yerinden fırladı. “*Ne yaptın?*”

“Söyledim ya. Ajans değiştiriyorum. Bugün Victoria Frost büroma geldi ve beni yanlış ajansla çalıştığımıza ikna etti. Çok etkileyici bir hanım.”

Billy “Bill ve Ed Russo’yu ben tutmuştum. Onları ben keşfettim,” diye bağırdı. “Onlar benim dostlarım ve sen de bunu biliyorsun. Reklam işleri benim yetki alanımdaydı. Bana danışmadan onları işten atmaya nasıl *cüret edersin?*”

“Lanet olsun Billy, çocukların doğumundan beri işle ilgilenmedin ki. Russolar yeterince iyi iş çıkarmıyorlar, bu kadar. Sabahları pantolonunun fermuarını nasıl kapayacağımı da sana sormuyorum.”

“Ne kadar saçma, çocukça bir klişe. Sekiz yaşında bir çocuk gibi konuşuyorsun. Bilmem hatırlıyor musun ama Gigi iş değiştirirken hiçbir şekilde bizim reklam işimizi almayacağı şartını koşmuştu.”

“Hatırlıyorum. Victoria, Gigi’nin bu konuda artık rahat olduğunu söyledi.”

“Oh, Victoria öyle dedi ve sen de ona inandın ha?”

“Niye yalan söylesin ki?”

“Bilemem, ama Victoria Frost’un Gigi konusunda uzman olmadığına eminim, birbirlerine uygarca davranmaktan öte hiçbir yakınlıkları yok.”

Spider hayretle Billy’yi seyrederek “Benim izlenimlerim böyle değil,” dedi. Billy şu anda neye benzediğinin farkında mıydı acaba, ilk ko-

casından kalan para ona her konuda istediği gibi karar verme, kural koyma hakkı tanıyormuş gibi davranıyordu.

“Victoria Frost’un laflarına kandın ve şimdi de tıpkı benim duygularıma yaptığın gibi Gigi’nin duygularını da hiçe saymaya hazırsın. Beni dinle Spider. Scruples Two sana olduğu kadar bana da ait. Beni yok sayamazsın. Beni cebine atıp keyfine göre hareket edemezsin. Sabah Victoria Frost’u *arayacaksın*. Ona fikrini değiştirdiğini söyleyeceksin. Yeni bir ajans seçme konusunda bana danışacaksın. Ben sorunu inceleyip bir fırsat daha hak edip etmediklerine karar verinceye dek Russolar’ı işten *çıkarmayacaksın*. *Beni duyuyor musun?* Gigi’ye saygı duymuyorsun diye bana da saygı duymadan bu işten paçayı sıyrabileceğini sanma sakın.”

Spider, Billy’nin üstüne yürüyerek kolundan yakaladı ve canını acıtacak kadar sıkı.

“İnsanları cinsel oyunlarla tuzağa düşürerek, küfürbaz bir kadın gibi ciyak ciyak bağırarak ve düzüşme konusundaki müthiş yeteneklerini ortaya koyarak başarıya ulaşan bir kadına kimse saygı duymaz,” dedi.

“Sözlerini geri al!”

“Almayacağım,” diye bağırdı Spider. “Gerçek bu. Sen de biliyorsun.”

“Yatak odamdan defol. Git başka bir yerde uyu. Midemi bulandırıyor. Ve söylediklerimin bir tekini bile yapmayı unutayım deme.” Billy’nin sesi ezici bir öfkeyle ve buyurganlıkla çınlıyordu.

“Billy, inan bana yapmak istediğin bu değil.”

“Bana ne istediğimi öğretmeye kalkma. Ne istediğimi bilmiyorsun. Beni tanımıyorsun. Ne yazık ki ben seni fazlasıyla tanıyorum. Aşağılık herifin tekisin.”

Spider, Billy’yi çileden çıkaran bir soğukkanlılıkla “Ben gidiyorum,” dedi. “Yoksa seni dizime yatırıp hak ettiğin gibi pataklayacağım.”

Ertesi sabah Spider banyoya girdiğinde traş aynasının yanında bir not buldu.

Ben gidiyorum ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bensiz de gayet iyi idare ediyorsun, kalıp sana ev kâhyalığı yapmam için hiçbir neden yok. Neden bana hiç saygı duymadığımı bilmiyorum, ama söylediklerinden ve davranışlarından açıkça belli oluyor ki bana zerre kadar saygın yok. Bunu kabul edemem.

Yakında çocukları yanıma aldırırım.

Başka hiçbir şey yazmamıştı, altına imza bile atmamıştı. Spider koşarak Billy'nin banyosuna girdiğinde bazı makyaj malzemelerinin de orada olmadığını gördü. Giysi dolabındaki karmaşa ve yerlere saçılmış kıyafetler Billy'nin bir çantayı dolduracak kadar eşyasını topladığını gösteriyordu.

Dahili telefondan Burgo O'Sullivan'ı aradı. "Bayan Elliott ne zaman çıktı?"

"Bir saat kadar önce bir limuzin gelip onu aldı Bay Elliott."

"Teşekkürler Burgo. Aşçıya evde kahvaltı yapmayacağımı söyler misin."

Billy şu anda New York'a giden ilk uçaktadır, diye düşündü. Kuşkusuz her başı sıkıştığında yaptığı gibi Jessica'nın yanına yerleşecekti. Her şey tahmin ettiği gibiydi, notun biraz fazla dramatik olmasına rağmen. Tanrı biliyordu ya, bugün Billy'yi görmek istemiyordu.

Traş olurken, Jessica ona başkalarının kabul ettiremeyeceği şeyleri kabul ettirebilir, diye düşünüyordu. Billy'nin Vito'yu anlamasını ve onunla birkaç hafta evli kalabilmesini sağlayan da Jessica olmuştu. Billy'ye sonuna dek savaşımadan kabul etmeyeceği, kendi kendine anlamayacak kadar zengin ve dik kafalı olduğu günlerde fedakârlık kavramını öğreten de şu akıllı, herkesin sevgilisi, dost canlısı Jessica'ydı. Çocukları yanına alıracakmış, öyle mi? Ancak ölümü çiğner de alır onları. Spider kararlı adımlarla ofisine girerek Russoları aradı ve artık Scruples Two için çalışmadıklarını bildirdi.

"Ama bir sorun var," dedi Sasha, Santa Barbara'da kumsalda Vito'yla el ele yürürlerken. "Gigi bizim düğün partimiz için bir zamanlar birlikte yaşadıkları eve Zach'ı da davet etmek zorunda."

Vito sakinleştirici bir sesle "Koca bir kalabalığın içinde sadece bir davetli o," dedi. "Gigi'nin ona merhaba demekten başka bir şey yapmasına gerek yok. Hatta Zach ayrılırken bir şey söylemezse ona güle güle demesi bile gerekmeyecek, ki benim tanıdığım Zach da böyle yapar. Ama Zach'ın orada olmamasını bekleyemez, artık o da bir akraba. Daveti Billy veriyor olsaydı da ikisinin de gelmesi gerekcekti, bizim hatıramız için."

"Doğru söyle, insanlar ayrıldıktan sonra da dost kalamazlar mı? Herkes için böylesi daha iyi olurdu ve daha medeni."

“Aslına bakarsan hayır. Sen Josh’ın partiye gelmesi hakkında neler hissediyorsun?”

“Oh Tanrım, Gigi onu da mı davet edecek yoksa?”

Vito “İkisi çok uzun süredir tanışıyorlar, nezaketi gereği onu da davet etmek zorunda,” diyerek içini çekti. “Ama ben Gigi’yi Josh’ı istemediğimiz konusunda uyardım.”

“İğrençsin Vito, sırf bana işkence etmek için Josh da geliyor dedin.”

“Sana işkence etmeye bayılıyorum. Çok çekici oluyorsun.”

“Şansını zorlama koca oğlan.”

“Sende kesinlikle biraz Jean Harlow’luk var, yoksa Mae West mi desem?”

“Sen de bana. . . George Raft’ı anımsatıyorsun.”

“İşte şimdi çok ileri gittin. Beni kıskırttın.”

“Eee, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bekle ve gör.”

“Ne zamana kadar Georgie?”

“Şu andan iyi zaman mı olur!”

“Vito, hayır, kumsalda olmaz! Yapma!”

Ertesi gün akşam altıda FRB ofisleri boşalmıştı. Victoria, Archie ve Byron herkesi erken gönderip Victoria’nın bürosunda toplanmışlar, ikinci şişe kutlama şampanyasını da bitirmek üzereydiler. Erkekler kravatlarını çoktan çözmüş, yakalarını açmışlardı. Victoria bile bu keyifli ortamın etkisiyle son derece ağırbaşlı beyaz gömleğinin bir düğmesini açmış, kollarını sıvamış ve ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını masaya uzatmıştı.

“İkinizin de komik olan yanınız ne biliyor musunuz, çok tutarsızsınız,” dedi, odaya hâkim olan o büyük zafer sarhoşluklarından sonra çöken huzurlu sessizliği bozarak. “Scruples Two işini almam karşısında Gigi’nin ne tepki göstereceğini düşünüyorsunuz da Gigi’nin Sihirli Tavanarası’yla Winthrop Denizyolları işlerini Ben Winthrop’la yatarak elde etmesinden endişe duymuyorsunuz.”

“Bu onun sorunu,” dedi Archie ve şarkı söylemeye başladı. “Onun sorunu bu, benim sorunum değil, herkes bunu bilir, da da da. . .”

Victoria kelimeleri dikkatle seçerek “Cinsel ateşe bağlı işler,” dedi, dikkatliydi çünkü Archie ve Byron ondan çok daha sarhoştular. “Bir müşteriyle yaratıcı arasındaki. . . cinsel. . . tansiyon, bu tehlikeli bir du-

rum. Winthrop Gigi'den sıkılınca ne olacak? Sorunlar başlayacak, sadece bir an meselesi. Winthrop büyük bir lokma. Hiç olmazsa Spider Elliott'un Gigi'nin sadece işiyle ilgilendiğini biliyoruz.”

“Büyük bir lokma mı?” dedi Byron. “Arch'la ben büyük lokmalar değil miyiz? Bak sana ne diyeceğim, bu fikre katılmayacak pek çok kadın tanıyorum.”

“Ben, büyük, zengin anlamında büyük lokma dedim. Üzerine alınma Byron Bernheim, senin de önünde rahat bir gelecek var, ama çok, çok, çok zengin olmaktan bir ışık yılı uzaksın. Günün birinde Gigi'nin büyük ilişkisi bitecek.” Victoria bundan adı gibi emindi.

“Belli olmaz,” dedi Archie. “Onları birlikte gördüm, herif Gigi'ye kancayı fena takmış...ona resmen tutkun. Bu işin sonu evlilik de olabilir.”

Victoria “O zaman da Gigi müşterinin karısı olacak, işi bırakacak ve yepyeni, farklı bir hayata başlayacak,” diye devam etti. “Balayından sonra düşüneceği ilk şey, işi kendisini çalıştığı zamanlardan tanımayan başka bir ajansa vermek olacak. Müşteri eşlerinin en sevdiği şey başkalarının tekerine çomak sokmaktır, reklamcılıktan anlamıyor olsalar bile. Ve Gigi bu işi öyle iyi biliyor ki...bin kat daha beter olur.”

Üçü de sessizliğe gömülerek reklamcılık ilminin bir parçası olan müşteri eşleriyle ilgili anlatılan korkunç hikâyeleri düşündüler. Onlardan herkes çok çekinirdi ve müşterinin ailesine katılan bir Gigi, müşteriyile ilişkiye giren bir Gigi'den çok daha büyük sorunlar yaratırdı.

Archie “Oh boşverin, bunun için endişelenerek tek saniye daha harcamayalım,” dedi. “Unutalım gitsin. Kutlayacak çok şeyimiz var. Victoria bu kadar karamsar olma, bana Harris Reeves'le konuşmanızı bir daha anlat. Tam olarak ne oldu, o ne dedi, sen ne dedin?”

Victoria öyle çekici bir şekilde gülümsedi ki aynı anda Archie de Byron da onları New York'taki dairesinde ağırladığı geceyi anımsadılar. “Ciddi misin Arch? Belden aşağı bir hikâye anlatacaktım gibi konuştun.”

“Henüz yerine oturmadı,” dedi Archie. “Kendimi doğum günü hediyesi olarak koca bir sirk almış bir çocuk gibi hissediyorum. Filleri, aslanları, çıplak ata binen cambazlarıyla gerçek bir sirk. Ya da içinde yarış pisti olan bir kumarhane. Haydi Bayan Frost, yalvartma beni.”

“Evet, haydi,” diye üsteledi Byron. “Ben de tekrar dinlemek istiyorum.”

“Bu sabah ofise geldiğimde New York’taki Beach Casuals’dan Harris Reeves’i aramamı söyleyen bir not buldum.” Victoria susarak adamların yüzlerindeki sabırsız bakışı zevkle seyretti.

“Yalvarıyorum Victoria,” diye yakındı Archie. “Yalvarıyorum!”

“Ben de. Lütfen bize daha fazla eziyet etme!” diye haykırdı Byron. İçinden, ofisteyken bile dünya çapında bir baştan çıkarıcı olan bu kadınla aynı işyerinde çalışmak ne büyük şans, diye düşünüyordu.

“Onu aradım, ama öğle yemeğine çıkmıştı. Adam ülkenin en büyük mayo firmasının yönetim kurulu başkanı olduğu için, bütün sabah tırnaklarımı kemirerek ve öğle yemeğine ne kadar zaman ayırdığını merak ederek onu tekrar aramak için dakikaları saydım. Kaliforniya saatiyle tam on birde – yeterince ayrıntılı anlatıyor muyum çocuklar? – tekrar aradım, telefonu adamın kendisi açtı. Demek ki kısa bir öğle tatili yapıyormuş. Ona mesajı üzerine aradığımı söyledim ve onun için ne yapabileceğimi sordum. Ve o da dedi ki... dedi ki... bakalım, şimdi ne söyleyelim?”

Archie “Victoria! Şimdi o nefis boynunu kıracağım!” diye gözdağı verdi.

Victoria “Ama Archie, bunu yaparsan sonun gaz odası olur,” diye rek kıkırdadı.

“Victoria!”

“Oh, tamam. Sana anlayış gösteriyorum. Amma da bebeksiniz! Ve o da dedi ki, Indigo Seas için yaptığımız iş onu çok etkilemiş ve satışlardaki artışı izliyormuş. Çok teşekkürler dedim, o da bizi yakından araştırması için birini tutmuş ve bizim hakkımızda Joe Devane’den ve diğerlerinden çok iyi şeyler duymuş, ben de çok teşekkürler dedim, o da şu anki ajanslarının on yıldır bu işi rakipsiz yapmasına rağmen son zamanlarda bozulduğunu, onları uyardığını ama adamların hiç kulak asmadığını, yeni ve heyecanlı bir şeyler üretmediklerini söyledi, ben ise sadece ‘hmmm’ dedim, sonra o Beach Casuals işini bizim almamızı istediğini söyledi. Aynen böyle dedi. Üstelik de telefonda, tamı tamına bunları söyledi. Ben ‘Çok teşekkürler!’ gibi mantıklı bir şeyler söylemeye çalışırken Harris Reeves hepimizin gelecek hafta New York’ta olmamızı ve adamlarıyla tanışmamızı istediğini söyledi, ben de ‘çok memnun oluruz’ dedim ve hangi gün uygun olur diye sordum, o da çarşamba dedi ve hafta sonuna kadar orada kalacağımızı, işin içindeki herkesle tanışıp görüşeceğimizi söyledi, ben de tekrar teşekkürler

dedim, o da Indigo Seas'in bir ikilik yaratacağını söyledi, ben de doğal olarak, tabii; o işi bırakacağız, dedim, o da iyi, dedi ve klasik görüşme konuşmalarını yaptık ve konuşma bitti. Şimdi mutlu musunuz yoksa tekrar anlatmamı ister misiniz?"

Archie "En iyi kısmını atladin," diye yakındı.

"Kasten yapıyor," diye atıldı Byron. "Ayaklarını yalamamızı istiyor. Çıkar çoraplarını Victoria, emrindeyim."

"By, çok etkilendim ama hayır, teşekkürler. Belki – ama sadece belki – sana bir gün bir fırsat tanırım."

"Bırak şimdi fırsatı Victoria, en iyi bölüme gel!"

"Bu, yılda doksan milyon dolarlık bir iş."

Archie "Doksan milyon!" diye soludu.

"Doksan milyon!" diye yineledi Byron. "Doksan lanet milyon. Ne müthiş bir zafer!"

Archie "Hayır," diye itiraz etti. "Yarış yoktu ki zafer olsun, ne müthiş bir *vurgun* diyeceksin."

"Hayır, hayır çocuklar. Biz kimseden bir şey çalmadık," dedi Victoria. "Bu basbayağı gökten zembille indi, en güzel yanı da bu. Kimseye durup dururken doksan milyon inmez, anneme bile."

Archie "Tanrım, Victoria, iyi ki Harris Reeves'le konuşan sendin," dedi. "Eğer sevinçten kalp krizi geçiriliyorsa ben kesin geçirirdim."

Victoria kendi kendine konuşur gibi "Bende reklamcılarından memnun olmayan bir adam izlenimi bıraktı," dedi. "Her şeyi üstüne alan, son derece ağır bir gemiyi yüzdüren ve kendisinden başka kimseye yetki vermeyen biri. Adam otuz yıl önce sıfırdan başlayarak Beach Casuals'ı yarattı ve haklıydı, onun reklamları gelenek haline geldi."

Archie "Collinsler'i arayıp işi bıraktığımızı sen mi söyleyeceksin?" diye sordu. "Yoksa Gigi mi aramalı? Onları tanıyan Gigi, belki en doğrusu onun haber vermesi olur."

Victoria sert bir sesle "Onlarınkinden on kat daha büyük bir iş için onları bıraktığımızı haber vermek yöneticinin görevidir," dedi.

Nasıl olur da Arch ve By Indigo Seas'i arayıp artık Victoria Frost için yeterince büyük olmadıklarını söyleme zevkini başkasına bırakacağını düşünürlerd. Ve Gigi kafası kendisiyle ve sevgilisinin onun için yaptırdığı şu pahalı gemiyle dolu bir halde geri döndüğünde ne güzel bir 'hoşgeldin' sürpriziyle karşılaşacaktı.

Victoria hepsinin kadehlerine tekrar şampanya doldurdu ve kendi

kadehini kaldırdı. “Frost/Rourke/Bernheim’a, iş gerçeğini anlayan ajansa!”

“İş gerçeği!” Kadehlerini kaldırıp tokuşturarak başlarına diktiler.

“Ben bir şişe daha açıyorum,” dedi Victoria. “Siz açgözlü ufaklıklar ilk ikisini bitirdiniz.”

15

Billy, Paris Rue Vaneau'daki 'özel otelim' dediği evinin yüksek kapısından geçerek geniş bahçenin parkelerine adımını attığında, yüreğindeki derin sızıyı ve ruhundaki kanayan yaraları iyileştirme ümidi olan tek yere geldiğini hissetti. Dört yıl önce içinde hiç oturmadığı bu evi alması herkes tarafından şımarıklık diye yorumlanmıştı, kendisi bile böyle hissetmişti, ama o zamanlar Vito Orsini'den boşandıktan sonra karşısına çıkan ilk yakışıklıya kapılmayacak kadar akli başında bir kadındı. Bu evi oldukça yüksek bir fiyata, sekiz milyon dolara satın almıştı, çünkü gördüğü anda kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu hissetmişti; bu soylu, gri taş ev, yüzyıllar önce Parisli bir aile için yapılmıştı ve Billy ona tutulana dek de içinde başka kimse oturmamıştı. Girişteki evde yaşayan Dujardin'ın karısı Marie Jeanne selamlaştıktan sonra "Madam evin durumunu beğenecektir," dedi, "Her sabah Pierre'e 'Ya Madam Ikehorn bir gün habersizce geliverirse, Paris'te yaşadığı zamanlarda olduğu gibi?' dedim ve inanın Madam, her gece uyumadan önce kilerdeki son borudan çatıdaki son kiremite kadar her şeyin yerli yerinde ve sağlam olup olmadığını kontrol ettik."

"Teşekkürler Madam Marie-Jeanne. Size çok minnettarım, evimi emin ellere bıraktığımı biliyordum."

"Uzun süredir sizi göremedik Madam."

"Evet, haklısın," dedi Billy, "ama hayatım biraz karmaşıktı."

"Elbette Madam," dedi bekçinin karısı.

Bayan Ikehorn, Paris'in en gözde ve seçkin muhitindeki böyle bir evi bomboş bırakmanın, ahırlardaki bölmelerde hâlâ sandıklarında du-ran hakiki antikaların yanına bile uğramamanın sadece karmaşık değil çılgın bir hayatın belirtisi olduğunun farkında değil miydi? Yine de Marie-Jeanne ve Pierre her ay dolgun maaşlarını alıyorlardı ve Madam Ikehorn'un onlar için yaptırdığı, kendi evindeki gibi modern kalorifer ve yeni mutfak monte ettirdiği ev, Paris'teki bütün bekçilere parmak

ısırtıyordu. Hiç şüphesiz Madam Ikehorn'u yeniden gördüğüne sevinmişti, geri geldiğine göre evi yabancılara satmamıştı.

"Madam Paris'te uzun süre kalacak mı?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Billy. "Bir süre kalacağım kesin. Sakıncası yoksa evi yalnız gezmek istiyorum Madam Marie-Jeanne."

"Tabii Madam."

Çift kapı arkasından kapanır kapanmaz Billy kendini yarım daire biçimindeki giriş holünde buldu ve yine evinin özel atmosferiyle, bir zamanların uygar, lüks hayatının havasıyla büyüldüğünü hissetti. Ev hem son derece lüks, hem de dokunaklı bir şekilde insancıldı. Evi ilk gördüğünde duvarları sarmaşıklarla ve dökülen boyalarla çirkinleşmiş, parkeleri rutubetten kabarmıştı, şimdiyse her şey özenle restore edilmiş ve orijinal klasik ihtişamına kavuşmuştu, yine de bugünü hatırlatan yeni bir şey yoktu. Fransız stili kapıların kalın, lavanta rengi camlarından parlak döşemeye ve boş ama temiz şömineye yumuşak sabah ışıkları vuruyordu. Duvarlardaki çerçevelerine asılan orijinal aynalar hâlâ geçmişteki daha sakın ve güzel günleri yansıtıyordu, döşemeler hâlâ her adımda biraz gıcırdıyordu, sanki ona hoşgeldin diyorlardı.

Billy acılar içindeki ruhunu biraz olsun rahatlatan bir keşif duygusuyla evin yirmi odasını da gezdi. Sonunda evin arkasına yaptırdığı yeni kış bahçesine ulaştı, duvarların üzerinden bakınca kendi yeşil bahçesinin ötesindeki Hotel Matignon'un geniş parkı ve onun ilersindeki Fransa Başbakanı'nın konutu görülüyordu. Billy geniş sıraya oturarak anılara daldı.

Buraya son gelişi 1981 Noeliydi, o zamanlar tek düşüncesi buraya taşınıp tatilleri kendisini sadece Seattlelı öğretmen Honey Winthrop olarak tanıyan San Franciscolu heykeltraş Sam Jamison'la geçirmekti.

Bu kandırmacayı bir yıl kadar başarıyla sürdürmüştü, böylece Sam onun gerçekte kim olduğunu bilmeyecekti, bütün erkeklerin Billy'nin herkesin özendiği ve küçümsediği o garip kadın olduğunu öğrendiğinde takındığı tavrı takınmayacaktı, herkes için Billy dünyadaki bütün bağımsız ve zengin kadınların olduğu gibi, dedikoduların odak noktası ve insandan hem az hem fazla bir yaratıktı.

O zamanlar Spider Elliot dışında bütün erkeklerin böyle olduğuna inanıyordu, ki Spider da bir gün önce onu "sekiz bin dolarlık koltuk prensesi" diye iğnelemiş, alay etmiş, "alın teriyle" kazandığı parayı harcamaya konusundaki aptallığını belirterek onu küçümsemişti. Billy'nin

en son yirmi beş yıl önce bir maaş için çalıştığını ve o zamanlar küçük bir sekreter olduğunu biliyordu.

Tanrım, aralarında ne fark var ki, diye düşündü, Sam ve Spider, her ikisi de ona olan aşklarını parayla özdeşleştirmişlerdi. Spider bunu yıllarca Billy'nin basit bir hamur olduğunu ve şekillendirilmesinin uzun sürmeyeceğini ima eden tavrının ardına gizlemeyi başarmıştı. Sam de bir gece onu Paris Operası'nda görmüş ve asıl kimliğini öğrenmişti. Anında Billy'yi terk etmiş, Billy'nin ertesi gün ona gönderdiği acı dolu özür mektubuna bile kulak asmamıştı. Sam, Billy'nin arkadaşlarını ayarlayarak Sam'in sergisinden heykeller aldırıldığına ve serginin de bu yüzden başarılı olduğuna inanmıştı. Billy'ye hiç şans tanımamıştı. Çıkar peşinde olmadığı açıktı. Yine de Sam'in onu terk etmek için dokuz ay kandırılmış olmak gibi büyük bir nedeni vardı.

Hangisi daha iyiydi, Sam gibi kendisine eşitmiş gibi davranmadığın için seni reddeden bir adam mı, yoksa Spider gibi kendisiyle eşit olman imkânsızmış gibi, onun yardımı olmadan hiçbir şeyi başaramayacakmışın gibi davranan biri mi? Hayır, hangisi daha iyi değil, aslında hangisi daha kötüydü?

İkisinin de canı cehenneme, diyerek eve doğru ilerledi ve bekçiye aradı.

"Mösyö Pierre, bu gece burada kalmaya karar verdim, lütfen ahır-daki bölmelerden bir dolap, bir ya da iki masa, bir ayna, bir vazodan ve iki sandalye bulup banyonun yanındaki küçük odalardan birine yerleştirebilir misiniz?"

Resmi hoşgeldinleri şu an için bir yana bırakması gerektiğini anlayan bekçi "Fakat Madam," diye itiraz etti. "O bölmelerde sadece antikalar var. Madamın uyuyabileceği bir yatak yok."

"Birkaç saat içinde o da gelecek," dedi Billy.

"Paris'te mi? Hah! Bu bir mucize olur." Bekçi Paris'te bir şeyden bu kadar emin olunmasına kahkahalarla güldü.

"Göreceksiniz. Ve teşekkürler Mösyö Pierre, ev harika görünüyor."

"Teşekkürler Madam, siz de harika görünüyorsunuz. Döndüğünüzü görmek sevindirici."

"Görüşmek üzere Mösyö Pierre." Billy aceleyle kapıda kendini bekleyen arabaya doğru ilerledi.

"Görüşmek üzere," dedi bekçi. Madam harika görünmüyordu. Ma-

dam aslında. . . eğer bu kadar güzel bir kadın için bu mümkünse. . . yıkılmış görünüyordu.

Billy, Galeries Lafayette'nin mobilya bölümünde, yorgun bir bayan satış elemanının eline bin frank tutuşturup bir an önce servis beklediğini söyleyerek işini sağlama aldı.

Satış elemanı o gün ilk defa gülümseyerek "Sizin için ne yapabilirim Madam?" diye sordu.

"İyi kumaştan yapılmış bir yatağa, iki yastığa, iyi lambalara, ampullere, mumlara, yatak örtüsüne, havlulara, iki pencere için solmaz perdeler, kilime, . . . oh, banyo için de bir çamaşır sepetine ihtiyacım var, aklıma gelen başka bir şey olursa söylerim."

Bu liste karşısında şaşkına dönen kadın "Ama bütün bunlar değişik bölümlerde bulunur," dedi. "Ben sadece mobilya bölümünde çalışıyorum."

"Ayrıca perdeleri asacak, yatağı kuracak ve gereken diğer şeyleri yapacak birini arıyorum. Rue Varcau'da oturuyorum. Bütün bunlar bir an önce getirilmeli ki işler bugünün sonuna kadar bitsin. İşin sonunda sana iki bin frank daha vereceğim, ayrıca nakliyecilere ve montajcılara da cömert bir ücret ödeyeceğim."

"Tabii Madam, size hizmet etmek benim için zevktir. Sizi diğer bölümlere kadar götüreyim."

Billy mükemmel Fransızcasıyla "Anlıyorsunuz ya," dedi. "Ben deli bir Amerikalıyım, bu her şeyi açıklıyor, değil mi?"

"Oh hayır, Madam deli değil, belki biraz çılgın."

"Bu tam benim mezartaşıma yazacakları türden bir şey. Hadi başlayalım, harcayacak zamanım yok."

Büyük mağazada telaşa oraya buraya koştururken, uzun süre dört odalı bir süitinde yaşadığı Ritz'de kalsaydım her şey çok daha kolay olurdu, diye düşündü, ama kendisini bulmak isteyen herkes ilk önce orayı arardı. Paris'teki ilk gecesini havaalanı otelinde geçirmiş ve Sam Jamison'layken yaşadığı o garip çılgın çifte hayatı boyunca kullandığı araba ve şoför acentasına kendisini alması için emir vermişti. O günlerdeki garip hayatına ancak vahşi bir cinsellik ve duygusal arzuyla katlanabiliyordu.

Aşk için neler yaptım. Billy bir yatak örtüsüne bakarken, böyle bir şarkı vardı, diye düşündü. Benim gibi kandırılan kadınlar için yazılmış

olmalı. Ama şüphesiz hiçbir duygularında benim kadar ümitsizce yarılgılara düşmemiştir. Ve muhtemelen hiçbir Fransız değildir.

Billy dört yıl önce iki değişik kimliği bir arada nasıl koruyabileceğini keşfetmişti. Bu kişiliklerden birisi Ritz'deki en iyi süitte kalan, günlerini elbiseler deneyerek, antikalar satın alarak, partilere katılarak ve gecelerinin çoğunu da kimbilir nerelerde geçiren milyoner Amerikalı Billy Ikehorn'du. Diğeriyse o sırada sömestr tatilinde olan ve günlerini Voltaire'i araştırarak geçiren, haftada beş gece, Sam Jamison ile, onun Paris'in hareketli, garip bir bölümü olan Place des Vosges'teki kaba stüdyosunda kalan Seattlelı öğretmen Honey Winthrop'tu.

Şimdiyse kendine yarattığı kapsülün içinde yalnız bir hayatı ve yalnız bir yatağı vardı. Hiçbir yerde beklenmiyordu, alışverişe çıkmıyor, öğlen partilerine katılmıyor, Dior ya da Givenchy'de kıyafet denemiyordu. Sevgilisi, söyleyecek yalanları, arabası ve şoförü yoktu – neredeyse bomboş bir ev ve geliş gidişine karışmayan kâhyaları dışında hiçbir şey yoktu. Billy iki gün içinde Paris'in çatlakları arasından duman gibi kayıp geçtiğine, insanları seyrettiğine ama kimse tarafından izlenmediğine emin oldu.

Rue Vaneau'nun çevresindeki alan Paris'in karanlık çekirdeği gibiydi, turistleri çeken bir yanı olmadığı için geceleri bir kasaba gibi ıssızdı. Billy ancak dikkatle kulak kabarttığında etrafındaki şehrin sürekli uğultusunu, insanı eğlenceye çağıran yumuşak davetini, ışıkların cazibesini, taksilerin sabırsız kornalarını, neredeyse kadınların ve erkeklerin kahkahalarını duyuyordu.

Ama yan sokakta, Rue de Varenne'de, ciddi polisler hiçbir arabanın park etmesine izin vermeyerek Başbakanın evini koruyorlardı. Ticari açıdan ilginç pek bir şey yoktu, sadece eski aristokratların binici çizmelerini ve el yapımı ayakkabılarını getirdiği ünlü ayakkabı tamircisi Cordonniere Vaneau, küçük bir peynirci dükkânı, birkaç küçük çiçekçi, kuaförler ve ötede beride müşterileri sadece buranın yerlileri olan bir kaç küçük bar-restoran vardı.

Evi ve Luxembourg Bahçeleri arasındaki alandan çıkmadıkça tanıdık birine rastlama riski yoktu. Her şeyden önce, kendisini tanıyan birine rastlayıp da Paris'te ne işi olduğunun sorulmasını istemiyordu.

Ama şu anda, sonbahar turist sezonunun ortasında bile, kimse Paris'in bu tarafındaki sessiz, kasvetli, dar ve melankolik ara sokaklara girmezdi. Bütün büyük oteller, alışveriş merkezleri, müzeler ve ünlü res-

toranlar Sağ Yaka'daydı; küçükşirin antikacılar, barlar ve galerilerse Sol Yaka'nın Sen nehrine yakın olan bölümündeydi. Eğer gizleri bilinirse Billy'nin bulunduğu yer harikaydı ama bahçelerini yoldan geçenlerden gizleyen büyük taş malikânelere veya elçiliklere giremezsiniz; burası aynı zamanda karanlık, itici, hatta ürkütücüydü.

Billy yorgunluktan yığılıncaya kadar yürümeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Şu anda yüzleşmeye hazır olmadığı düşünceleri sadece sürekli hareket ederek kafasından uzaklaştırabiliyordu. Zihninin çalışmasını saatlerce yürüyerek engelleyebilirdi, ama kaldırımlar yeterli değildi. Kendine yasakladığı alanın sınırında, Rue Guynemer'de durup imrenecek caddenin karşı tarafına, sivri, demir parmaklıkların ardındaki Luxembourg Bahçeleri'nin baştan çıkarıcı manzarasına baktı. Tam karşısında pek kullanılmayan bir yan giriş vardı. Tek yapması gereken caddeyi geçmekti, bunu yaptığı anda kendini sadece özgür ve meraklı turistlerin gezdiği Paris'in en büyük ve en burjuva parkında bulacaktı.

Ağaçlar şimdiden Paris'in sonbahar rengi olan altın ve kıvıll renklere bürünmüştü. Billy, Luxembourg'un patikalarının tertemiz yüzeylerini ayağının altında hissetmek, Chartreux rahiplerinin 1257'de yaptığı bahçelerin içinde kendini kaybetmek, küçük bir sandalyeye oturup gökyüzüne bakmak için müthiş bir istek duydu. Hafta içinde bahçelere sadece okul çocukları, genç anneler, öğrenciler ve emekli insanlar gelir, diye anımsadı, hafta sonlarındaysa dünyanın her yerinden aileler buraya, kukla tiyatrosuna ve nesiller boyu çocukların oyuncak kayıklarını yüzdürdüğü geniş, sekizgen sığ havuza gelirlerdi.

Sağına soluna bakarak hızla caddeyi geçti ve birkaç saniye sonra kendine yasakladığı ama şimdi neredeyse bomboş olan Luxembourg Bahçeleri'ndeydi. Derin bir nefes alarak yaşlı ağaçların altından ayaklarının onu götürdüğü yollara dalarak hızla yürümeye başladı, sonunda bitkin düşerek oturmak üzere durdu.

Paris'te bir parkın çimenleri üzerine oturmayı aklınızdan bile geçiremezsiniz. Billy de kendini pek de rahat olmayan sandalyeye sürükleyerek minnetle oturduğunda, bir mağara yerine açık havada inzivaya çekildim, diye düşündü. Dünyadaki hiç kimse şu anda onun nerede olduğunu bilmiyordu ve şurada düşüp ölmediği sürece kimse de bilemeyecekti. Fransız yasalarına uygun olarak yanında her zaman kimlik bulunduruyordu. Bir zamanlar burada yaşarken, cüzdanında pasaportu-

nun bir fotokopisini taşırdı. Bugün yanında sadece ehliyeti ve birkaç yüz frangı vardı.

Hayatının bir sonraki adımını atmadan önce bir süre hiçbir sorumluluğun kaygısını taşımaksızın sürdürdüğü bu yalnızlığa ihtiyacı vardı. Evdeki duvarlı bahçesinde kendini dünyadan soyutlamaya çalışsaydı, burada, evinden altı bin mil uzakta, kendi hayatlarını yaşamak isteyen yabancılarla paylaştığı böylesi bir parkın ortasında bulduğu bu tam kaçış hissine asla ulaşamayacaktı. Yüzlerce bağla, duvarların ardındaki eve, o evdeki insanlara ve onların sorunlarına bağlı olacaktı. Ömrü boyunca ürkütücü bir atılganlıkla yaşamıştı hayatını, bunu çok iyi biliyordu ve garip görünmesine rağmen Paris'e gelişinin nedeni herhangi bir eylemde bulunmamaktı. İşte bu karşı-atılganlık, diye düşündü.

Bu kadar yalnızlık onu üzer miydi? Ne kadar da aptaldı. Yirmi beş dakika ötede bir evi ve Sen nehrinin tam karşısında, Rue Cambon'daki Chase'in bir köşesinde bankeri olan, sadece bir taksiyi durdurup Ritz'in resepsiyonunda belirlediğinde istediği servisi alabilecek, yarın New York'a giden uçağa binip oradan uçakla bir saat içinde Los Angeles'a gidebilecek bir kadın, pek de dünyadan kopmuş sayılmazdı. Luxembourg Bahçeleri'ydi burası, Tibet değil.

Ama hayır, gerçekçi düşünürse yalnızdı işte, tek başınaydı. Bekçiyle karısı dışında hiç kimse Paris'te olduğunu bilmiyordu. Maddi kaynaklarının var olması durumu çabucak değiştirebilirdi ama bu, çölün ortasında bir mağara kazıp içine yerleşmek yerine aynı amaçla dünyanın en medeni yerine geldiği gerçeğini değiştirmiyordu. Spider ile aralarında geçen tartışmadan sonra onu buraya getiren şey içgüdüleri idi. Burası onun tercih ettiği yerdi, Spider'la paylaşmadığı, Los Angeles'ı asla tanımadığı kadar iyi tanıdığı yer, Kaliforniya'da doğup büyümüş olmasına rağmen, Los Angeles'ın on kez deri değiştirmesi onu etkilemezdi ama Paris'in ortasında yükselen modern bir bina onu ezer, rahatsız ederdi.

Ne kadar kalacaktı? Belki de onu buraya getiren içgüdü, burada ne kadar kalacağını sonsuza dek kalıp kalmayacağını da söylerdi. Billy bunları düşünerek Rue Vaneau'ya döndü. Bir duş alarak üzerine sıradan bir süveter ve pantolon giyerek akşam yemeğini yemek üzere tekrar dışarı çıktı. Şu an için ilgilenmek istediği en önemli sorun, yemeğe yağlı ve semiz bir ateş balığı ve günlük sebze çorbasıyla mı, yoksa bir dilim Paris jambonuyla mı başlayacağıydı. Canım ne isterse onu yiyebile-

cek kadar çok yol yürüdüm, diye düşündü, yine de garip bir şekilde iş-tahı kaçtı. Uçak tuttu herhalde, diye düşündü.

Billy sonraki beş gün boyunca günde altı saat yürüdü, geceleri on saat deliksiz uyudu ve iştahsızca hafif yemekler yedi. Sadece o anı yaşıyor, her zaman çantasında taşıdığı macera romanlarını okuyarak kendi duygu ve düşüncelerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu rutin hayatındaki tek değişiklik, iki sokak ötedeki kuaföre yaptığı ziyaretlerdi, ne olursa olsun Paris'te asla dağınık saçlarla dolaşılmasa gerektiğine inanıyordu. Kimsenin onu tanımayacağından öyle emindi ki, arada bir parktaki havuzun kenarına oturup minyatür yelkenlilerin bata çıka ilerleyişini seyrediyordu. Elişleriyle oturup dedikodu yapan anneleri ve büyükanneleri dinliyor ve tüm gücüyle bu yerli dramaya adapte olarak hiçbir şey düşünmemeyi başarıyordu. Bir öğlen, ekim güneşinin altında öyle mayıştı ki gözlerinin kapandığını hissetti. Ayakkabılarını çıkararak keyifle uyuklamaya başladı.

“Derler ki, eğer burada yeterince oturursan, tanıdığın herkesi görmüşsün.”

Bu, bir sandalye çekerek yanına oturan Sam Jamison'ın sesiydi.

Billy kulaklarına inanamayarak, herhalde rüya görüyorum, diye düşündü ve gözlerini açmadı.

“Hâlâ kendini Honey Winthrop diye mi tanıtıyorsun?” Bu onun sesiydi, hâlâ eskisi kadar tehlikeli ve şakacı.

Billy hâlâ onu tanıdığını belli eden hiçbir hareket yapmadan gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu, ama artık rüyada olmadığından emindi.

“Burada ne aradığımı merak etmişsiniz, bu yol benim stüdyomdan Boulevard de Montparnasse'ya giden en kestirme yol,” dedi Sam “ve herhalde kendine öğle vakti neden Montparnasse'a gittiğimi soruyorsundur. Yeni bitirdiğim bir parça için kaide yapan bir çerçeveciye gittiğimi söylesem inanır mısın? Cumartesi gitmeyi düşünüyordum, ama hava evde durulmayacak kadar güzel. Görüyorum ki-sen de aynı fikirdesin, yoksa niye burada olarsın ki? Paris'e döndüğünden hiç habirim yoktu. Ben hep buradaydım, biliyorsun. Hayır, bilmiyorsundur. Yani sanat dergilerini okumuyorsan. Geçen yıl Los Angeles'ta bir sergim vardı, ama seni davet etmedim, o zaman için hiç de iyi bir fikir gibi. . .”

Billy gözlerini açarak öfkeyle ona döndü. “Ne cesaretle buraya otu-

rup böyle zırvalıyorsun? Benimle ne cesaretle konuşuyorsun? Halka açık bir yerde beni taciz ediyorsun, ya sen gidersin ya da ben!”

“Hiç olmazsa hâlâ kızgınsın,” dedi Sam. “Bana sadece gülseydin kahrolurdum.”

“Kendini bu kadar önemli sanma,” dedi Billy, titreyen elleriyle ayakkabılarını giyerken. “Sana üç yıl kırgın kalacak kadar önem verdiğimi mi sanıyorsun? Kendini ne sanıyorsun sen?”

“Bu ne kadar rezil ve aptal olduğuma bağlı. Bana sonsuza dek kızsan da az kalır.”

“Eğer bu bir özürse, istemez, kalsın! Beni ilgilendirmiyor.”

Billy ayağa fırlayarak hızla Medici Fountain’e doğru yürümeye başladı. Sam kolaylıkla ona yetişti, bir zamanlar tanışmalarının birinci safesinde kendisine ‘bebeğim’ demesine ve onu çırlıçıplak soyup yatağa atmasına izin verdiği bu kızıl saçlı enerjik adam, çevikliğinden hiçbir şey yitirmemişti.

Sam güçlü heykeltıraş elleriyle onu omzundan tutarak yolun ortasında durdurdu.

“Lütfen! Honey, kaçma! Gerçekten hâlâ kırgın değilsen, bir açıklama yapmam için bir dakikanı ayıramaz mısın?”

Kapana kısıldın, dedi Billy içinden, eğer ona bu fırsatı vermezsem ömrümün sonuna kadar onu sevdiğimi düşünecek ve egosunu besleyecek, bu isteyeceğim en son şey. Saatine bakarak “Bir dakika ayırabilirim,” dedi. “Ama bana Honey deme. Bu sadece bir takma addı ve bu isimden hep nefret ettim.”

“Ne diyeyim peki?”

“Billy.”

“Billy Ikehorn... Bana kim’olduğunu söylediğin o son geceyi hatırlıyorum. Hâlâ o kişi misin?”

Billy sertçe “Hemen hemen,” dedi.

“Billy, mektubunu okudum ama sana inanmadım.”

Billy umursamazca omuz silkti. “Bu yeni bir haber değil. Sen Lipp’in Yeri’nde pat diye suratıma tükürdükten sonra Henri söylemişti.”

“Ama anlamıyor musun?” diye yalvardı Sam, sesi sıkıntılı fakat kararlıydı. “Bir akşamda beş büyük heykel satmıştım! Beş! Paris’teki ilk sergimde heykellerin yarısından fazlası satılıverdi, üstelik yıllardır heykeltıraşlık yapıyordum. Adı sanı duyulmamış biriyle birdenbire du-

yulmamış bir başarıya ulaşivermiştim. *Tabii ki* bunun altında senin olduğunu düşündüm, sanat dünyasında kim olsa böyle düşünürdü. O zamandan beri yaptığım hemen hemen her şeyi sattım. . . ama Tanrı aşkına, Billy, o akşam her şeyin tam başındaydım, üstelik tam da aslında ne kadar zengin olduğunu öğrendikten sonra oldu bütün bunlar. İnsaf et, bana kendinle ilgili gerçeği söylememiştin. . . ”

Billy sertçe “Neden yalan söylediğimi mektubumda açıklamıştım,” dedi.

“Ama ben o mektubu ilk heykel satılmadan birkaç dakika önce okudum. O ilk alıcılar Billy, satılan her heykelle kendime olan güvenim de azalıyordu. Kendimi. . . Tanrım. . . bir kapatma gibi hissettim! Senin jigolon, kendi başına bir iş beceremeyen şımarık sevgilindim sanki. Hayatımın en kötü akşamıydı. Heykel satın alan herkesin üzerine atılıp seninle bir ilişkileri var mı diye son yağmuruna tuttum. Deli olduğumu sandılar. Ama sonunda kendime senin bu işle bir ilgin olmadığını kanıtladım. Fakat o sırada sen ortadan kayboldun. *Ve kendimi asla, asla affetmedim.*”

Billy acımasızca “Çok dokunaklı,” dedi.

Sam çaresizlikle “İnan böyleydi,” diye yalvardı. “Hiç böyle bir acı çekmemiştim.”

“Madem bana yaptıklarına o kadar pişmandın, neden bana yazmadın? Ritz’e göndereceğin bir mektubun bana ulaşacağını biliyordun.”

“Yani. . . bunu açıklamak çok zor. . . ” Sam duygulandığında olduğu gibi kızardı.

Billy hızla ona arkasını dönerek “Hoşçakal Sam,” dedi. Bu açıklamayı duymaya ihtiyacı yoktu. Duymak istemiyordu.

“Hayır, bekle. Nedeni senin *zengin olmandı*, Allah kahretsin!” Sam soluk soluğaydı.

“Sana o kadar kötü davrandıktan sonra. . . söyledığım o soğuk, rezil sözlerden sonra. . . sana yazsaydım. . . beni de diğerleriyle. . . lanet olsun! Paran için, diğer erkekler gibi yani, mektubunda zengin olduğunu öğrenen bütün erkeklerin değiştiğini yazmıştın ve beni de onlardan biri sanacaktın.”

“Hep çok fazla gururluydun Sam. Bu bir fazilet değil ama, sadece zaaf.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diyerek Billy’yi kollarından

kavradı. “Bana neye mal olduğuna bir bak! Bir daha asla âşık olamadım. Ve inan bana, denedim!”

“Abartma Sam. Bu sana hiç yakışmıyor ve hiçbir şeyi değiştirmez veya düzeltmez. Dünyada aşk denen binlerce bileşim var, istediğini iddia et, bana yutturamazsın.”

“Billy... sen bana uygun tek kadındın. *Hâlâ öylesin.*”

“Güzel sözler Sam, ama biraz geç kalmadın mı? Özürün – eğer bu bir özürse – kabul edildi, ama sözcükler işe yaramaz. Burada vedalaşalım, ben bu tarafa gitmiyorum.”

“Sana veda falan etmiyorum! Seni orada iki ihtiyarın arasında uyuklarken bulduktan sonra böyle bırakmam. Seninle konuşacak cesareti toplayana kadar az kalsın kaçıp gidecektim. Orada olduğum yerde sallanıp yutkunarak on dakika dikildim. Dinle, sadece biraz konuşsak, bir yerlerde oturup bir şey içsek? Senin kim olduğunu artık biliyorum. Kendimin bile kim olduğunu biliyorum artık, sana güvenecek kadar kendine inancı olmayan ahmak herifin biriyim. Hiç olmazsa birlikte bir içki içelim, eski günlerin hatırına? Lütfen Billy, izin ver sana biraz daha bakayım, tek isteğim bu.”

“Önce bir dakikaydı, şimdi bir içki oldu.”

Tedbiri elden bıraktım, diye düşündü Billy. Bu gölgeli, küçük güneş ışınlarının oynadığı yolda çok fazla durmuş, Sam’in pürüzsüz tenine ve gür kaşlarının altındaki güzel gri gözlerine, elmacık kemiklerinin altındaki bir zamanlar sevgiyle öptüğü gamzelere ve dolgun dudaklara fazla uzun süre bakmıştı, Sam’in kendisine fazla yakın durmasına ve dokunmasına izin vermişti ve onun kokusunu hâlâ unutmadığını fark etmişti.

Yine de, kaybedecek neyi vardı ki? Neden onunla bir içki içmesindi? İkisinin de vakti vardı ve bu tam da bir içki içilecek zamandı. Üstelik hava serinlemeye başlamıştı ve az sonra parkın kapıları kilitlenecekti. Eski dostlar, ya da eski sevgililer, ne kadar ciddi olursa olsun bir yanlış anlama yüzünden sonsuza dek unutulmamalıydı, hele bu kadar ki-bar bir şekilde özür dilemişlerse, değil mi ya?

Üstelik macera romanları okumaktan da bıkmıştı artık.

Sam bu suskunluk ‘evet’ anlamına geliyor, diye düşündü. Çabucak “Sen ne tarafa gidiyorsun?” diye sordu.

“Havuzun diğer tarafına.”

“St.-Germain-des-Prés’den fazla uzakta değiliz,” dedi Sam. “Flore’a

ya da Deux Magots'ya gitmek ister miydin? Yoksa yılın bu zamanında turistlerle mi dolu olur?"

"Artık Paris'i en az benim kadar iyi biliyor olman gerek. Hep buradaydım, dedin. Oysa bu benim o zamandan beri ilk gelişim."

Sam "Aslına bakarsan pek de iyi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Karşılaşmamızdan önce yeterince turistik yer görmüştüm. Sen gittikten sonra nihayet Fransızca öğrendim ve gerçekten param olduğuna inanınca daha geniş bir daireye taşındım, tam şu köşede. Hâlâ eski stüdyoda çalışıyorum. Menajerim yurt dışında bir sergi ayarlamadıkça evden pek uzaklaşmıyorum. Hatta o zaman bile menajerime bol bol şikâyetle bulunuyorum."

"Eski Parisliler gibi konuştun," Billy güldü. "Pek çoğu Sen nehrinin öte yanına bile geçmeden kendi mahallelerinde yaşayıp öldü."

"Sol Yaka pek bana göre değil. Bugün burada sana rastlamam müt-hiş bir rastlantıydı. . .eğer o çerçevenin olmasaydı. . .şey, stüdyoma bir uğramak aklımdan geçmez herhalde."

"Filmlerde dedikleri gibi, kati surette hayır. Yine de rastlantıları göz ardı etmemek gerek. Hollywood'da senaristler her filmde iki rastlantı kullanabiliyorlar; ikiden sonra başları derde giriyor. Polisin kapıları kilitlemek üzere olduklarını söylediğini duyuyorum. Aslında güneş baktarken parkları kapatmaları gayet mantıklı," dedi Billy. "Yine de keşke böyle yapmasalar."

"Evet, bu da Fransızlara has bir özellik, romantik olmalarıyla ünlüdürler, ama işi çok erken bitiriyorlar."

"İşin doğrusu, Avrupa'nın en mantıklı insanları."

"İsveçlilerden sonra."

"Evet, onlardan sonra," diye onayladı Billy. "Bahse girerim ki Ceno-va'da bir sergin vardı."

Sam gülümseyerek "Zürih'te," dedi.

"Hepsi satıldı mı?"

"Hepsi."

"Bu harika."

"Teşekkürler. Nereye gidiyoruz? Ben kayboldum."

Billy umursamazca "Oh, bu tarafa yürüyelim," dedi. "Orada bir ca-fé olmalı."

Billy aslında nereye gittiklerini gayet iyi biliyordu. Sam'e evini gösterecekti. Sam, Billy'nin birlikte yaşayacaklarını düşleyerek aldığı evi,

onun için bir stüdyoya dönüştürdüğü ahırları görmeden Billy'nin ilişkilerini ne kadar ciddiye aldığını anlayamazdı. Ancak o zaman, kelimelerin anlatamayacağı bir şekilde Billy'yi ne kadar yanlış değerlendirdiğini anlayacaktı.

Billy, Rue Vaneau'daki sarmaşıklarla kaplı duvarın içine gömülü yüksek kapıyı açarken Sam "Bu da nesi?" diye sordu.

"Benim şımarıklığım işte. İyi akşamlar Madam Marie-Jeanne."

"İyi akşamlar Madam, iyi akşamlar Mösyö."

"İyi akşamlar Madam," dedi Sam.

"Madam Marie-Jeanne, lütfen bana bir şişe şarap ve iki kadeh ödünç verebilir misiniz?"

"Tabii Madam. Hemen getiriyorum."

"Teşekkür ederim Madam Marie-Jeanne."

"Hiç önemli değil Madam."

"Peki onları kış bahçesine bırakabilir misiniz lütfen Madam Marie-Jeanne?"

"Elbette Madam. Hemen Madam."

Billy ve Sam Fransız nezaketinin formalitelerine sessizce gülerek avluyu geçtiler.

"Sizi tanıştırmadığım için şanslısın," dedi Billy. "Bu bir fasıl daha 'Madam' ve 'Mösyö'ye yol açardı ve muhtemelen havanın nasıl olduğuna dair mecburi bir sohbetle devam ederdi."

"*Kimdi o?*"

"Bekçinin karısı. Bekçi eve girmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum." Billy onu evin ilk katından biraz daha yüksek olan taş binalardan birine götürdü, anahtarlardan birini seçerek şaha kalkmış bir at heykelinin altındaki bir dizi ahşap kapının asma kilidini açtı.

Işıkları yakarken "Burası bir zamanlar ahırdı," diye açıkladı, tavana monte ettirdiği dev halojen lambalar girişi göz kamaştırıcı bir ışık seline boğuyordu. Sam gözlerini kırptırarak "Daha çok dev bir depoya benziyor," dedi.

"Her biri açılmayı bekleyen mobilya sandıklarıyla dolu yirmi dört bölme."

"Ne zaman yapılmış?"

"1720'lerde veya 1730'larda."

Sam yüksek tavana bakarak "Büyüleyici," diye mırıldandı.

Billy, mimarının bir hastanenin ameliyathanesinde kullanılan aydınlatma kadar pahalıya patladığını söylediği güçlü ışıklandırmanın nedenini henüz açıklamamaya karar vererek “Bence de,” dedi. “Haydi gidip şu şarabı bulalım.”

Billy ve Sam kış bahçesinde oturmuş, Madam Marie-Jeanne’nin özel günler için sakladığı ikinci şişe Bordo şarabını açıyorlardı.

“Bir evin içinde böyle bir bahçe olabileceği hiç aklıma gelmezdi,” dedi Sam. “Elbette, eğer daha önce buna benzer bir şey görmediysen, hiç mobilya yokken bu kadar gösterişli olacağını ummuyorsun. Neden bu evi almak istediğini anlıyorum.”

“Aldığımda kimse bunu anlamamıştı, ama ben pek kulak asmadım.”

Hayır, diye düşündü Sam, sen kimseye kulak asmazsın. Bana bitpazarından küçücük bir antika şişe hediye ettiğinde çılgınca cömert olduğunu düşündüğüm o harika kız. Sen, gizli ve vahşi güzellik, istediğini dile getiremeyecek kadar utangaç olduğunu sanmıştım, sana heykellerimi göstermemi istediğin ve asıl isteğinin tıpkı benim de istediğim gibi beni içinde hissetmek olduğunu anladığım o güne kadar. O pizzacıda beni yine baştan çıkarmakla tehdit eden kız ki, seni üçüncü kez düzelebilmek için bir şeyler yemeye öyle ihtiyacım vardı ki... Üstelik seni durdurmasaydım bunu sadece sesinle, sözlerinle başarabilirdin... hayır, bir ev almak gibi önemsiz bir konuda kimseye kulak asmazdın sen.

“Bahçedeki şu çam ağacını görüyor musun, büyük olanı?” diye sordu Billy.

“Evet, neden?”

“1981 Noelinde süs ışıklarını o ağaca asacağımızı düşlemiştim.”

“Oh.”

Tanrım, bunu bana neden yapıyorsun Honey? Sana Billy dememi isteme, diye düşündü Sam isyanla. Beni bu boş eve getirmen, burada benimle oturup şarap içmen, aramızda biraz mesafe bırakarak öylece uzanıp yatman yetmez mi? Ama süveterinin altındaki göğüs uçların göremeyeceğim kadar uzak değil ve üzerime çıkıp eğildiğinde göğüslerinin nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, her ikisini de ağzıma almaya çalışırdım, ama göğüslerin öyle iri ve dolgundu ki asla ikisini birden ememezdim. Yine de nasıl uğraşırdım, hatırlıyor musun Honey? Üzerimde, karnımda olmanı nasıl da severdim ve sen yeni eziyetler keşfederdin,

ayak tabanlarımdan baldırlarıma kadar beni yaladığın o günkü gibi, asla daha yukarı çıkmayarak, beni çıldırtana kadar yalayıp emmiştin öyle ki yatak örtülerinin üzerine boşalıvereceğimden korkmuştum, ama sen tek kelime etmeden dizlerimin arkasındaki o yumuşak yeri emmeye devam ediyordun, tam zamanında “önüne dön” diye fısıldamıştın ve elinle beni içine almıştın ve ben daha içine girmeden boşalmıştım Honey, hatırlıyor musun?

“Bahçedeki ağaçlar bütün yıl yeşil kalan cinsten,” dedi Billy. “Böyle bir bahçe yaptırmak Kaliforniya’ya olan gönül borcumdu.”

“İyi fikir.”

Sam içinden, ah Honey, diye haykırdı, tek düşünebildiğim stüdyomda geçirdiğimiz o geceler, ağaçlardan bana ne! Yatağымda beraber uyurken ben yavaşça uyanırdım ve sertleştiğimi hissederdim, senin elin organımın üzerinde olurdu, ama sen uyuyormuş gibi yapardın ve bana arkan dönük, bacakların hafif aralık yataydın, ben sanki seni uyandırmaktan korkuyormuşum gibi usulca, yavaş yavaş içine kayardım, soluklarının sıklaştığını duymazlıktan gelirdim, tamamen içine girene kadar, o muhteşem popolarına dayanana kadar abanırdım ve o zaman elimi uzatıp parmaklarımı bacaklarının arasına sokardım, ne yaptığının farkında değilmişim gibi ve sonra... Honey... sonra bacaklarının arasında beni bekleyen o olgun meyveye ulaşırdım, sırf benimle dolu olduğunu hissetmek için, sonra parmaklarımı içine kaydırırdım, sonra da içinde kayarak, senin parmaklarımın etrafında doyuma erdiğini hissedene dek gittikçe daha hızlı gidip gelerek... oh Tanrım... öyle iyiydi ki... ve ikimiz de tek kelime etmezdik... ertesi gün bile. Hiç olmamış gibi davranırdık. Şimdi yine aynı şeyi yaparsın bana Honey, öyle değil mi, burada hiç olmadığım kadar uyarılmış bir halde oturduğumdan habersizmiş gibi davranıyorsun, senden tek bir işaret beklediğimi bilmezmiş gibi. Bunu yapıyorsun... seni o kadar iyi tanıyorum ki Honey, bundan eminim.

Yüksek bir sesle “Billy, hiç evlendin mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Mutlu bir evlilik miydi?”

Billy kısaca “Öyle sanıyordum,” dedi.

“Öyle mi sanıyordun? Bu da ne demek?”

“Ben... emin değilim.”

Billy, bu verdiğim en sakat cevaptı, diye düşündü, neredeyse bir da-

vet. Emin değil miyim? Emin değilsen, bir zamanlar âşık olduğun adamla burada baş başa olmamalısın değil mi? Dışarıda, mütevazı bir lokantada akşam yemeğini yiyip, terbiyeli macera romanları okuyor olmalıydın, bütün hafta yaptığın gibi. Bir ışık, geleceğe dair bir görüntü bekleyerek, ama kesinlikle bu loş yerde Sam Jamison'la birlikte olmalıydın. Spider şu anda beni görebilseydi neler düşünürdü? Varlığından haberdar olmadığı bir evde, varlığından haberdar olmadığı bir adamla beraber olduğumu bilseydi? Peki ya Sam'i yukarı çıkarıp ikinci katı göstermeye karar verseydim? Ama bunu yapmadım, değil mi? Ya Sam onu içinde sadece bir yatak olan bir eve getirdiğimi fark etseydi?... Benim yatağım... ne yapardı... kim kimi kandırıyor? Şu anda ona sahip olabilmek için dizlerimin üzerine çökebilirim, kendimi onun üzerine atıp fermuarını açıp... oh Tanrım, dudaklarını dudaklarımda istiyorum, onu içimde istiyorum. Onunla burada böyle yalnız kalacak kadar çıldırmış olmalıyım, giysilerimi parçalayıp bacaklarımı açabilirim, bu sıranın üzerinde, şu anda bana dokunmasına, beni öpmesine ve eskiden olduğu gibi bacaklarımı ayırıp içime girmesine izin verebilirim... beni çok arzuluyor... farkında olmadığımı mı sanıyor? Bu ışıkta bile onun ne kadar uyarılmış, ne kadar hazır, ne kadar istekli olduğunu gördüğümü biliyor olmalı, ama ben bir şey yapmazsam o da yapmaz, ona bir işaret vermezsem, ufacak bir işaret yeter ve gelecek belli olur, bütün kaygılarımı unuturum ve asla geçmişe bakmam. Asla! Oh, bu adam hâlâ bana âşık, söylemesine gerek bile yok, yüzünün kızarmasından anlamıştım bunu, saatler önce. Ve gözlerinden okudum, onu öyle iyi tanıyorum ki hiç şüphem yok...

Sam "Bu yüzden mi bir başına Paris'tesin?" diye sordu. "Emin olmadığın için mi?"

"Evet."

"Bir karara varabildin mi?"

"Henüz hayır. Aslına bakarsan bu konuyu düşünemiyorum bile. Mantıklı düşünemiyorum."

"Neden beni buraya getirdin?"

"Sana mektupta anlattıklarımın doğru olduğunu, sergi açılır açılmaz sana kim olduğumu açıklamayı planladığımı, bu evi bizim için hazırladığımı sana ispat etmek için. Evlenme teklifini geri çevirmemin nedeni sana güvenmemem değildi, bunu göstermek istedim."

"Ya ahırlar?"

“Orayı senin için bir stüdyo olarak planlamıştım.”

“Ama gün ışığı yok.”

“Beaux Arts tarihi eser kapsamına giren yapılarda, özel ev bile olsa, büyük değişikliklere izin vermiyor. Bu yüzden o ışıklandırmayı yaptır-dım.”

“Anlıyorum. Ya sana benim evime gelmeni ve geceyi benimle geçir-meni teklif etsem ne dersin?”

“Yapamam Sam.”

“Neden? *Lanet olsun, neden?* Tanrım Billy, seni seviyorum, seni hep sevdim. Neden bana bir fırsat vermiyorsun? Seni istiyorum... sakın ba-na beni istemediğini söyleme, asla inanmam.”

“Seni gerçekten istiyorum... ama yapamam.”

Billy hayretle, gerçekten de yapamam diye düşündü. Düşüncesi bi-le beni çıldırtıyor, ama sana gelemem. Allah kahretsin, çünkü ben artık o eski ben değilim... onu yitirdim... ama bir başkasını buldum... ki-min ihtiyacı var ki ona?... İlk defa dürüstçe birlikte olduğumuzu, o ar-tık gerçek kimliğimi bildiği için ve ben de onun bildiğini bildiğim için o eski heyecandan bir şeyler eksildiğini fark eden bir başka ben. Honey’in yaptığı şeyleri yapar mıydım... yapabilir miydim? Yoksa Spi-der için endişelenir miydim? Sam, Spider Elliott’u düşünmemi engelle-yebilir miydi? Sam’i, Spider’ı sevdiğim kadar sevebilir miydim?

“*Yapamaz mısın?* Kocanı hâlâ sevdiğin için mi?”

“Öyle görünüyor, değil mi?”

“Şu şanslı herif ne kadar uzakta?”

“Altı bin mil.”

“Sanırım beklediğim cevabı aldım. Biz buradayız, sadece sen ve ben, baş başa. O bir kıta ve okyanus ötede. Kocanın haberi bile olamaz, de-ğil mi? Ona asla söylemezsin... dünyanın en iyi yalancısıysın sen... ama yapamazsın. Yapamazsın çünkü nedeni yok. Çünkü basitçe, bunu yete-rince istemiyorsun.”

“Bu sonuç çıkıyor.”

“Benim şansım işte.” Sam gitmek üzere ayağa kalktı.

“Seni geçireyim,” dedi Billy. “Nasıl açıldığını bilmiyorsun, kapı şif-relidir.”

“Sadece benden uzak durun hanımefendi.”

“Sam, üzgünüm.”

“Her ikimiz de üzgünüz, ama yanlış zaman. Bizim zamanlamamız hep yanlıştı.”

Avludan geçerlerken Sam kendinden oldukça uzak yürüyen Billy’ye baktı. Onu asla unutamayacaktı, bütünüyle asla, ama şimdi... hiç olmazsa şansını denemişti. Hiç olmazsa Billy’nin kocasını sevdiğini biliyordu.

“Billy, bir şey var, doğal ışık olmadan asla çalışmadığım hiç aklıma gelmedi mi? O muhteşem ahırlar benim için karanlık, kasvetli bir hücre olurdu. Beş kat yukarı çıkıp gün ışığı alan bir yerde çalışmayı sevdiğimi unuttun mu?”

“Hiç aklıma gelmemişti... Ne kadar aptalım! Ama eski stüdyonu da...”

“Sabahları gün doğarken kalkıp kahvaltıdan önce saatlerce çalıştığımı hatırlamıyor musun? Hâlâ öyle çalışıyorum, tek yapmam gereken üzerime bir şeyler giyip köşeye kadar yürümek.”

“Belli ki çok fazla şeyi gözden kaçırmışım.”

“Yo, sadece bunu. Çok fazla şeyi değil.”

“Aslında çok fazla şeydi... İnanılmaz bir düşüncesizlik.”

“Bunu düşünerek vaktini harcama. Nasıl olsa asla gerçekleşmedi. Bana bir veda öpücüğü verecek misin? Billy, Honey, hayatımın aşkı?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Zamanında benim için pek çok şey dendi, ama tam bir aptal diyen olmadı, Sam, hayatım. En azından son zamanlarda... son bir hafta boyunca.” Billy hafifçe gülerek kapıyı onun ardından kapadı.

16

Kaliforniya dönüşü Gulfstream suya iniş irtifasına ulaştığında Gigi arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Aklında, geçen bir hafta boyunca Renzo Montegardini'nin öğretmenliğiyle okumayı ve anlamayı öğrendiği *Winthrop Zümrütü* planları vardı. Gigi'nin reklam metinlerinde vurgulanacak en önemli noktaları bilebilmesi için, geminin bütün bölümlerinden haberdar olması gerektiğine karar verilmişti.

“Bir yolcunun göreceği en alçak güverte, gemiye binerken geçeceği Capricorn Güvertesi,” demişti Montegardini. “Bu, daha önce şilebin en üst güvertesiydi. Şu anda temel olarak çalışanların kalacakları yere, mutfığa ve restorana ayrıldı, böylece yolcular okyanusa olabildiğince yakın bir yerde yemek yiyecekler. Ayrıca bu güverte alçak ve merkezi olduğu için, geminin aynı zamanda en sarsıntısız bölümü oluyor.”

Gigi “İnsanlar restoranın neresinde yemek yiyeceklerine nasıl karar verecekler?” diye sordu.

“Gün boyunca isteklerine göre rezervasyon yaptıracaklar. Metrdotel her isteği karşılayacak, iki ya da on iki kişilik masalar hazırlanabilecek ve rezervasyonlar yedi buçuk-dokuz buçuk arası yapılacak ki, on bir buçukta restoran kapanabilsin.”

“Kaptan masası var mı?”

“Elbette. Kaptan masası olmazsa kaptan nerede yemek yer ki? Her gece masasına ayrı bir grubu davet edecek, eski günlerdeki gelenekten farklı olarak yani. Şimdi şuraya bak, Graziella Giovanna, bir üst güverte, Gemini Güvertesi'nde bu gemiyi diğerlerinden farklı kılan süitlerin başladığını görebilirsin. Ana koridorun her iki yanında her biri yüz yetmiş metre karelik on dört süit var, süitler beş yeni güvertenin üçünde yer alacak, hepsi seksen dört tane, artı sahibin süiti. *Winthrop Zümrütü* en dolu haliyle en fazla – en fazla diyorum – yüz yetmiş yolcu taşıyacak, artı yüz kırk kişilik personel grubu. Normalde bu büyüklükte bir gemi birkaç süit fazlasıyla bunun iki katından fazla yolcu taşır.”

Renzo Montegardini, kendisinden otuz yaş küçük olan bu kadının, Gigi'nin kendisini tedirgin ettiğini fark etti. Bugüne dek kendisine, yani bu karizmatik adama pek çok kadından sayısız teklif gelmiş ve çoğu da memnuniyetle kabul edilmişti. Planların üzerine müthiş bir öğrenme hevesiyle eğilen, kadife kirpiklerinin arasından zümrüt gözleri heyecanla parlayan bu kızın yanında soğukkanlılığını kaybediyordu. Bir süitin taban planlarını bir mimar kesinliğiyle açıklarken, bu kadına dokunsam omuzları alev alev yanar, küçük burnu da bir o kadar serin olur, diye düşündü.

Ben Winthrop'u hatırlayıp bu düşünceleri kafasından atmaya çalışarak "Her süit yan yana iki odadan oluşuyor," dedi. "Arada kısa bir hol var, bunun her iki yanında da uçuk pembe mermerli banyolar ve içinde kıymetli eşyalar için bir kasa bulunan soyunma odası olacak. Duvarlar için soluk ahşap ve uçuk pastel renklerde brokar kullandım. Bu, ses geçirmezliği de sağlıyor. Ayrıca tavandan yere kadar uzanan aynalar koydum, böylece hem mekân geniş görünüyor hem deniz yansıyor."

"Ya lumbozlar?"

Gemi mühendisi şaşkınlıkla "Müthiş bir öğrencisin!" dedi. "Tayfaların bölümünde pek çok lumboz olacak, ama süitlerde yerden tavana pencereler tasarladım, bir düğmeye dokunarak ışık geçirmez panjurlar inecek, böylece geç uyanmak isteyenler ışıktan rahatsız olmayacak, lumbozlar ha!"

Gigi kibarca "Kim tahmin ederdi ki?" dedi. "Süitin kalan kısımları nasıl olacak?"

"Giriş holünden bir buçuk metre sonra odaları ayıran duvar var. Yatak odasında ikiye ayrılabilen dev bir yatak var, gömme komodinler ve yatağın karşısında uzun bir tuvalet masası. Diğer oda çok amaçlı, televizyon ve video, gömme bar, yazı masası ve yuvarlak bir yemek ya da oyun masası var. Her neyse, her parça mobilya, tasarımcılar tarafından keyifli bir tatil havası yaratacak şekilde seçildi."

Gigi eliyle planda bir yeri işaret ederek "Odaları ayıran duvar burada mı son buluyor?" diye sordu.

"Tam öyle. Yatak odası bölümünü gizliyor. İki odanın birleştiği yer denize bakan, geniş, konforlu bir oturma odası oluyor, otuz kişilik bir kokteyle ya da iki kişilik bir samimiyete yeterli alan var."

O samimi süitte, onu öpmek için eğilsem Gigi'nin ağzı yumuşak ve heyecandan kurumuş olurdu, diye geçirdi içinden Montegardini. Gö-

güsleriye küçük bir çocukken karşısında acı çektiği şu eski duvar kabbartmalarındaki gibi diri, yuvarlak ve ayırık. Kalçaları baştan çıkarıcı, bacaklarının arasında insanı çıldırtacak kadar çocuksu tüyler. Renzo için çekerek, ne kadar genç, diye düşündü. Ve ben ne kadar yaşlıyım.

Gigi sabırsızlıkla “Bu güvertede başka ne var Renzo?” diye sordu.

“Butikler ve liman gezi bürosu, Graziella Giovanna. Üst katta herhangi bir yolcu gemisinde olması gereken her türlü sosyal salonu bulabilirsin, balo salonu, büyük ve mini barlar, kumarhane, kütüphane, sauna, güzellik salonu, Rick’in Yeri adlı özel bir bar, ayrı bir toplantı salonu ve tabii yüzme havuzu, güvertedeki sandalyeler ve iddialı atletler için pek çok boş alan.”

“Peki bu güvertede yirmi tur attıysam ve acıktıysam?”

“Zodyak Güvertesi denen güneşlenme güvertesinde bir açık hava Sky Bar’da sağlık düşkünleri için taze meyve suyu bulunacak. Zodyak Güvertesinin pruvasında, Ekvator Bölümü’nde tam kaptan köşkünün üzerinde, sandviç ve çay servisi yapılacak. Hâlâ açsan, gece gündüz oda servisinden yararlanabilirsin. Müthiş bir iştahınız var galiba *piccola signorina*.”

“Eskiden aşçıydım,” dedi Gigi. “Yemekler hakkında düşünmeye bayılırım.”

Renzo her dakika artan bir iç sızısıyla “Harika bir yetenek,” dedi. İştah olmadan güzellik ne işe yarardı ki?

Gigi eliyle işaret ederek “Renzo, şurada, Zodyak Güvertesi’nin civadrasındaki iki dev boşluk, bunlar baca temelleri mi?” diye sordu.

“Evet. Sadece dekoratif amaçlı, başka fonksiyonları yok. Ve kış tarafta, arkalarındaki boşluk da başka bir güneşlenme güvertesi.”

“Peki ya gemi iki helikopter taşırsa? Baca temellerini hangar olarak kullanabilir misiniz? Helikopterler o güverteye iniş yapabilir mi?”

“Şüphesiz, ama planlarımızda helikopter yok. Neden?”

“Düşünüyorum da... diyelim ki o gün Londra’da demirlediniz ama bir grup kadın Londra’yı gezmek yerine Paris’e gidip moda koleksiyonlarını görmek istiyor, helikopterle bunu kolayca yapabilirler ve akşam yemeğine kadar dönmüş olurlar, değil mi? Veya Pire’de demirlemişken Akropolis’teki dumanla boğuşmak yerine Yunan adalarına bir gezi yapabilirler. Helikopterler yüzlerce şekilde kullanılabilir.”

“Bunu Ben’le görüştün mü?”

“Hayır, ama sen onları yerleştirecek alan olduğunu söylediğine göre, görüşeceğim.”

Sen beni bir yerlerine yerleştirecek olsaydın dört helikopter için bile yer bulurdum, diye düşündü Montegardini. Yeşil gözlerin açık ve küstahça bakarken beni al, alay edercesine ve kibirlice al, ben savaş alanında zafer kazanmış bir adam gibi yorgun düşene kadar bütün o eriten, emen, kızıştıran cazibenle al beni. Ben Winthrop’u düşündü tekrar dudağını ısırarak. Sahiplenici bir adam, kesinlikle son derece sahiplenici.

“Renzo? Renzo! Balo salonunun bir kısmını kostüm deposu ve giyinme odası yapabilir misiniz? Gerçekten fazla büyük.”

“Ne amaçla sevgili gemi mimarı çırağım?”

“Maskeli balolar için. Her yolculukta sürpriz bir temayla ve her seferinde değişik kostümle birer maskeli balo olmalı. Kostümler önceden alınır, hangarlarda saklanır ve becerikli terziler yolcuların üzerine uydurur. Buna uygun başka bir yer göremiyorum.”

“Peki bu terziler nerede uyuyacak?”

“Belki. . . çalışanların yanında olmaz mı?” Gigi’nin sesi öyle mırıltılı ve yalvaran bir tondaydı ki Renzo ümitsizlikle karısının kedilerini düşünmeye çalıştı.

“Deneyeceğim Graziella Giovanna, şu aşamada hiçbir şey imkânsız değil.”

“Oh Renzo, sen bir meleksin! Madem hiçbir şey imkânsız değil, yemek odasını biraz küçültüp insanların İtalyan gecesi, Çin gecesi gibi özel partiler verebileceği küçük bir parti salonu da yapılabilir değil mi? Yolculuk başlamadan önce rezervasyon yaptırırlar ve doğum günü, yıl dönümü partileri burada verilir. İyi fikir, değil mi?”

Montegardini “Bakacağım, *cara Gigietta*, mümkün mü değil mi bakarım,” diyerek içini çekti.

Ve sen, benim büyüleyici kızım, sen işlenmemiş, halis bir şeytansın. Farkında bile olmadan sıcak silahlarını kullanan doğuştan şehvetli bir hayvansın. . . ve mantığıma geri kavuşuncaya kadar seni ofisimden dışarı atmalıyım. . .

Gigi, planları incelemekten öyle hoşlanmıştı ki hafta sonuna kadar hepsinin küçük boy fotokopilerini çıkartmış ve *Winthrop Zümrütü*’nün resmi *Sizione Maestra*’yla birlikte bir dizi süit fotoğrafını da bir portfö-

ye koymuştu. Ben'in de heyecanlı onayıyla bunlar, *Town and Country*, *Architectural Digest* ve *Vogue*'a verilecek özel reklamlara malzeme oluşturunca. Özenle seçilmiş posta kodları ile bunları geleceğin Amerikalı Zümrüt yolcularına göndermek mümkündü. Bu kataloğun son sayfasında *Winthrop Zümrütü*'nün ilk yolculuğunun bütün biletlerinin satıldığı ilanı vardı. Renzo kaşlarını kaldırarak "Bu kadar çok yolcuyu çantada keklik saymakta biraz acele etmiyor musunuz Graziella Giovanna?" diye sormuştu.

"İlk yolculuğa sadece davetliler gelecek," dedi Gigi. "Venedik'ten New York'a. Böyle bir teklifi geri çevirir miydiniz?"

"Sizden gelen hiçbir teklif geri çevirilemez sevgili ve değerli meslektaşım."

Gigi, kendisini Kaliforniya'ya götüren jette elinde kalemi ve not defteriyle oturmuş, gelecek hafta altmış beşinci yaşına girecek olan Eleonora Colonna'ya göndereceği hediyeye ilâştireceği kartı yazıyordu. Geçen yıl boyunca Indigo Seas'in tasarımcılarıyla çalışmak ve reklamlarını canlı tutmak için pek çok kez San Francisco'ya gitmişti. Ailenin en büyüğü olan Eleonora Colonna'yla da bir hayli sıkı bir dostluk kurmuştu. Artık San Francisco'ya her gidişinde Eleonora Colonna'nın misafir odasında kalıyordu ve birbirine son derece bağlı bu aileyi, Collins kardeşleri, eşlerini ve torunları yakından tanıyordu.

New York'ta geçirdiği beş gün boyunca, çok sevdiği antikacıları dolayışp, kadınların erotik kışkırtmalar konusunda uzman olduğu ve minimum iç gıcıklamanın maksimum arzu uyandıracağını bildiği o eski zamanlara ait romantik, gösterişli el yapımı kıyafetler bulmuştu. Ayakucundaki kutuda 1894'ten kalma yüz yıllık eksiksiz bir deniz kıyafeti vardı. Bu, kumsaldaki bütün erkeklerin bir çan sesiyle kovalanmasından sonra bu giysiyle denize giren özgür bir bayana aitti.

Giysi dört parçadan oluşuyordu, ilki kenarları volanlı, çift kat farbelalı bir yakanın altından boyuna bağlanan beyaz ketenden ağır bir pelerindi. Bu pelerin, sahibesi kumsalda yürürken onun bütün vücudunu gizliyordu. Cüretkâr sahabe bu pelerinin altına etekleri diz boyunda, beyaz ince ketenden dar bir elbise giyiyordu, bunun altında da daha ince ketenden, diz kapaklarının hemen altından bağcıklarla bağlanan bir çamaşır vardı. Elbise ve çamaşır, beyaz ve gemici mavisini çizgiliydi. Kı-

yafetin son parçası da başa kondurulan mavi beyaz çizgili bir saç bandıydı.

“Deauville’in bir sabah ansızın kumsalda beliren ve kasabanın centilmenlerini bir anda kendine tutsak eden o esrarengiz İtalyan kızın yol açtığı sansasyonu atlatması yirmi beş yıl sürdü, öyle ki bu kızın ortaya çıkışını takip eden günlerde tüm Normandiya’da tek bir dürbün bulabilmek imkânsızdı. Her gece kumarhanedeki herkes, hatta krupiyeler bile bu kızdan bahsediyordu, aıllı adını bilen yoktu. Bir süre sonra bu kızın isminin Eleonora olduğuna dair bir söylenti yayıldı. Fakat bu kız bir dansçı mıydı, yoksa bir dükün kızı mı? Ağırbaşlı, namuslu bir leydi miydi yoksa bir artist mi? Denizden çıktığında onu kurulusayan bayan hizmetçilere rüşvetler verilerek şu kadarı öğrenilebildi; bu kızda müthiş bir fahişenin vücudu, küçük bir çocuğun teni, bir meleğin yüzü ve bir rahibenin ağırbaşlılığı vardı. Ayrıca, henüz on beş yaşındaydı. Arzudan çılgına dönen iki genç prens, bu hizmetçiler aracılığıyla ona hediyeler gönderdiler. Prenslerden biri ona daha önce bakara düşkününü bir Hint prensine ait olan ceviz büyüklüğünde bir elmas, diğeryse beş yüz yıllık aile yadigârı olan elmas bir taç gönderdi. Tek istekleri Eleonora kumsalın kenarında onu bekleyen kapalı arabaya yürürken bir randevuydu. Fakat Eleonora tek bir cevap vermeden hediyeleri geri gönderdi. İki prens her gün dürbünlerinden onu izliyorlardı, öyle sevdalanmışlardı ki başka hiçbir şey düşünemez olmuşlardı. Bir gün, Fransa Cumhurbaşkanı’na yetecek rüşvetin iki misli bir para karşılığında, prensler hizmetçi kızların yerine geçmeyi başardılar ve onların giysilerini, bonelerini giydiler. Hizmetçileriyle hemen hemen hiç konuşmayan Eleonora hiçbir şeyden şüphelenmedi, denizden çıkıp giyinme kabinine giderek kıyafetinin değiştirilmesini beklemeye başladı. Şaşkınlıkla “Niçin burada sıırsıklam bekletiliyorum?” diye sordu. “Görmüyor musunuz, bu lanet elbise üzerime yapıştı. Acele etmezseniz gribe yakalanacağım.” Ancak hizmetçi kılığındaki prensler, üzerine yapışan ıslak kumaştan belli olan o muhteşem vücudun görünüşüyle öyle kendilerinden geçmişlerdi ki, oldukları yerde donakalmışlardı. Eleonora tir tir titreyerek “Pekâlâ, o zaman ben kendim giyinirim,” diyerek deniz kıyafetini üzerinden çıkardı, zira akıllı ve becerikli bir genç kızdı. İşte o an, prensler utanç içinde

onun önünde diz çöktüler, çünkü her ikisi de Eleonora'nın eşleri olması için canlarını verebileceklerini anlamışlardı. Elleriyle gözlerini kapatarak Eleonora'ya gerçek kimliklerini açıkladılar. Eleonora'ysa soğukkanlılıkla "Bu şartlar altında belki aramızdan biri bana bir havlu uzatacak kadar kibardır," diye karşılık verdi. O gece Eleonora iki kolunda iki prensle kumarhanede görüldü. O uzun beyaz pelerini ve omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarıyla özel odaları gezerken, rulet tekerleklerinin bile sesi soluğu kesilmişti. Mücevher takamayacak kadar küçük olduğu için, tek süsü saçlarındaki kavuniçi renkli çiçeklerdi. Ertesi gün Eleonora kumsala gelmedi, prenslerden en yakışıklı olanı, ona havluyu uzatanı da ortalıklarda görünmüyordu. Güvenilir bir kaynağa göre, Kaliforniya sahillerine göç ederek sonsuza dek mutlu yaşamışlar, Eleonora bir prenses olmuş, çok sonraları bu unvanları bırakıp Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlığına geçmişler. Eleonora'nın en küçük kızı da, ıslak bir deniz kıyafetinin gücünü gayet iyi bilen bir başka dilberin, Eleonora Colonna'nın annesiymiş.

Sevgilerimle,
Gigi"

Gigi kartın alt köşesine etkileyici, şakacı çizgileriyle Eleonora'nın Deauville'de denizden çıkararak arzulu centilmenler kendisini dürbünlerinden seyrederken ellerinde peleriniyle onu bekleyen hizmetçilere doğru koşan bir eskizini yaptı.

Memnun bir bakışla kartı kutuya koyarak kutunun etrafına bir kurdele bağladı. Öğle yemeğine hazır olduğunu söylemek için bir zili çalarak hostesi çağırdı. Sasha'ya aldığı Viktorya dönemine ait beş parçalık göz kamaştırıcı beyaz dantel 'evlilik seti'nin ve Vito'ya aldığı Edward döneminden kalma Charvet yapımı hiç giyilmemiş bir smokin ceketin yanına ilıştırilecek kartları yazmak için saatlerce vakti vardı. Vito, bu ceketin hakkını verebilmek için bıyık bırakmak zorunda kalacaktı.

Gigi, ertesi sabah ajansa öyle erken geldi ki, herhalde Bagel Central'daki en aç ruh benim diye düşündü. Bütün gece Winthrop Zümrütü planlarını düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Renzo'yu güvertedeki sıralara ayrılan yere bir pinpon masası koydurmaya nasıl ikna edeceğini düşünürken saatin sabahın üç buçuğu olduğunu fark etmişti. Gi-

gi'ye göre pinpon, atletizmden ne kadar uzak olursa olsun herkesin yapabileceği bir spordu. Sonraki bir saat boyunca da yolculuk boyunca sürecektir muhteşem ödüllü bir pinpon turnuvası planları kurdu, nihayet bir pinpon masasının kolaylıkla oradan oraya taşınabileceğini, ona ait bir yer ayrılmasına gerek olmadığını fark ederek bir saatlik uykuya dalacak kadar sakinleşmiş, saat tam altıdaysa yastığının yanında çalan saatin itfaiye sireni gibi sesiyle yatağından sıçramıştı.

Uykulu bir sesle danışmadaki sekretere "Selam Polly," dedi ve içinde karbonhidrat kompleksi bulunduğunu umduğu bir tabak kahvaltılık aldı.

"Selam yabancı. New York nasıldı?"

"Enfesti. FRB'de hayat nasıl?"

"Çılgınca. Dinle, Victoria gelir gelmez kendisini görmeni istedi."

"Victoria *sabahın bu vaktinde burada mı?*"

Polly, açıklayamayacağı bir sır tutan insanların havasıyla "Bugün herkes erkenci," dedi.

Gigi hayal kırıklığıyla "Bu da neden hiç çörek kalmadığını açıklıyor," diyerek tabağına iki tarçınlı kurabiye koydu ve sıcak çay aldı. Victoria'nın hiçbir emrinin iyi beslenme kadar önemli olmadığını düşünerek ofisine girdi, birlikte çalıştığı yetenekli sanat tasarımcısı Lisa Levy'nin bu saatinde henüz gelmemiş olurdu. Evde kahvaltı yapmamıştı ve kendini sersem gibi hissediyordu. Telefon çaldığında ağzı tıka basa doluydu.

"Benim, Polly. Victoria onun ofisine doğru yolda koyuldun mu diye soruyor."

Gigi lokmasını elinden geldiğince çabuk çiğneyerek güçlkle yuttu.

"Tanrı aşkına, daha ne kadar hızlı yiyebilirim ki? Tıkanıp boğulacağım."

"Kahvaltını da yanında götür, Victoria çok acele ediyor."

"Boşversene. Bayan Vicky'ye Transandantal Meditasyonumu yapıp gazetemde 'Dert Ortağınız' köşemi okur okumaz ofisine gideceğimi söyle. Sabah ayınlerimi yapmazsam bütün gün işlerim ters gidiyor."

"Gigi lütfen, benim hatırım için," dedi Polly.

"Tamam tamam." Gigi, Victoria'nın tahtı olan büyük ofise doğru ilerlerken, eğer Victoria Frost sabahımı mahvedebileceğini sanıyorsa yanılıyor, diye düşündü.

"Eee?" dedi açık kapının önünde durarak. Victoria koca bir tabak

dolusu çörek, krem peynir ve somon fümenin yanında duran bir taze biber öğütücüsünü kurcalıyordu, Archie'yle Byron'sa onun etrafında son derece heyecanlı bir halde dikiliyorlardı.

Öpmek için Gigi'nin yanına gelirlerken Gigi sevinçle "Yoksa bugün benim doğum günüm mü?" dedi.

"Küçük bir yuvana hoşgeldin partisi," dedi Archie. "İster inan ister inanma, o neşeli güler yüzünü özledik, bu yüzden bir sevgi gösterisi olarak en sevdiğin kahvaltayı hazırladık."

Gigi, önceki düşüncelerinden hafifçe utanarak Victoria'ya döndü. "Neden bu kadar acele ettiğini şimdi anlıyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

Byron gururla "Fikir benimdi," diye atıldı. "Archie kek almak istedi, ama ben senin en çok neyi sevdiğini biliyordum."

Gigi "Sen işin parasındaydın, Üçüncü Byron," dedi ve merakla sordu: "Senin fikrin neydi Victoria?"

"Ben bir kilo Beluga havyarı ve şişelerce Dom Perignon'dan yanaydım," dedi Victoria. "Ama saf dışı bırakıldım. Çörekten hiç anlamam. Som balığı için taze biber ister misin Gigi?"

"Biraz," dedi Gigi. Eğer Victoria Frost tepeleme havyar, şampanya ve Gigi Orsini'yi bir arada düşünüyorsa, bu işte bir bit yeniği var demekti.

Victoria nazik bir sesle "Archie, Gigi'ye geçen haftadan bahsetsene," dedi. Bu aptalca kahvaltı fikrini kabul etmesi yetmiyor muydu? Victoria'nın Gigi'nin şu yolculuk gemisiyle ilgili safsatalarını dinlemeye hiç niyeti yoktu. Geçen salıdan beri bu anı bekliyordu, Gigi'nin altı günlük yokluğunda ajansın yüz milyonluk iş aldığını ve kendisine bir harika çocuk gibi davranıp başını okşayan o yeni dükkânın sadece bir işçi olarak görüldüğü bir ajansa dönüştüğünü anladığında Gigi'nin yüzünün alacağı ifadeyi görmek için can atıyordu.

Bu yuvana hoş geldin kutlaması Byron ve Archie'nin fikriydi. Her ne kadar Victoria tam tersini düşünse de, onlar Scruples Two işini Gigi'nin yokluğunda aldıkları için biraz suçluluk duyuyorlardı. Hatta Archie, Gigi'ye yaratıcı müdür yardımcılığı unvanı vermek istemiş, ama Victoria bunu reddetmişti.

"Gigi'ye bir unvan vereceğimiz zaman, yıllık maaş zammı zamanıdır," demiş, ve onları da ikna etmeyi başarmıştı. Gigi'nin kendini bir şey zannetmesine neden olacak ödüller vermeye ne kadar da meraklıy-

dılar. Zaten ona hak ettiğinden çok daha fazla para ödüyorlardı. Bir tek unvan kalmıştı, ama Arch ve By'ın yöneticilik konusunda hiç yetenekleri yoktu, ertelenen ödüllerin ve yaratıcı grup içinde düzen sağlamanın önemini hiç anlamıyorlardı.

Küçük bayan Orsini ödüllendirilecekti elbet, buna ne şüphe, ama abartmanın da âlemi yoktu. İşe başladığı ilk günde bile müthiş fikirler üretmişti, şu kapıdan içeri hevesle dans ederek girmişti, ama yeni bir moda ajansı olmak için çabaladıkları o günler boyunca Gigi'de iş gerçeğinden eser yoktu; tek kişilik bir orkestraydı sanki. Ama bu Beach Casuals zaferinden sonra her şey değişmişti, Gigi arka plana düşecekti. O artık dâhi kız değildi, Ben Winthrop'un o kolay cömertliğinden pek çok para sızdıran ufak fahişe değildi artık, ki büyük olasılıkla adam Gigi'yi her düzüşünden sonra nasıl olsa masrafları IRS ödüyor diye kendi kendini kutluyor olmalıydı, zira reklam masrafları da şirketin hesabından ödeniyordu. Gigi, parasal açıdan bir iş yemeğinin seks versiyonu olduğunun farkında değil miydi?

"Neden sen anlatmıyorsun?" dedi Archie. "Senin marifetindi, benim değil."

Gigi "Kim neyi anlatacaksa anlatsın artık," dedi. "Yeter ki sadede gelin. *Zümrüt* hakkında size anlatacağım o kadar çok şey var ki."

Victoria her zaman kendi hakkı olduğunu düşündüğü lider rolüne bürünerek "Gigi, buraya gelişinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti," diye söze başladı. "İyi bir reklam metni yazarı olarak kendini kanıtladığını ve yeni işler hak ettiğini biliyor olmalısın. Scruples Two işinden uzak durma şartının nedeni birilerinin seni akraba olduğunuz için kayırmalarını istememendi, bunu biliyoruz. Yine de..."

Gigi "Yine de ne?" diye atıldı. "Bu sözden hiç hoşlanmadım." Artık havyar ve şampanyanın nedenini biliyordu.

Victoria sanki aralarında kimsenin bilmediği bir sır varmış gibi gülümseyerek "Yine de, tereddüte meydan bırakmayacak kadar başarılı olduğunı gayet iyi biliyorsun, tabiri caizse profesyonelliğe yakışmayan ve iş arkadaşların olarak bize de haksızlık sayılabilecek bir şart bu," dedi.

"Bana profesyonel olmadığımı mı söylüyorsun Victoria?"

"Tam tersine. Başta değildin Gigi, ama artık öylesin. Gerçek bir reklamcılık uzmanı olduğuna hepimiz inanıyoruz." Victoria'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Sen buraya gelip bu işin doğasını kavramadan önce, Archie ve Byron aceleden bir hata yaptılar. Kesinlikle çok uygun

olduğumuz bir işin arkasından gitmememiz için kanatlarımızı kırpmayana göz yumdular. Geçen hafta Spider Elliot'la bir görüşme yaptım, uzun süredir Russo and Russo'dan memnun değilmiş ve Scruples Two işini bize verme fikrine balıklama atladı. .. başka ajanslardan deneme metni bile istemedi."

Gigi öfkeyle "Spider Elliott'la anlaşmadan önce neden New York'u arayıp bana sormadınız?" dedi.

"Sana sormak mı? Yapma Gigi, bir profesyonel olarak yönetimin bir işi almak için kimseden izin istemesine gerek olmadığını biliyor olmalısın. Senin de onaylayacağından emindik."

Gigi yanakları alev alev yanarak "Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordu.

"Bir hafta kadar önce. Bu neyi değiştirir ki?"

"Bir hafta önce mi? Spider ve Billy bu konuda neler hissettiğimi biliyorlardı. Bana haber bile vermediler. . . bir hafta ha. . ." Gigi altüst olmuş bir halde etrafına bakınca sözlerini tutmayan Archie ve Byron'ın sevinçle kendisine gülümsediklerini gördü.

"Hiç şüphesiz Elliottlar da senin artık yetişkin bir kız olduğun ve bakıcıya ihtiyaç duymadığın fikrine katılıyorlar."

Gigi "Neden reklam metni yazamadığını şimdi anlıyorum Victoria, en aşağılayıcı kelimeleri seçme konusunda fazla yeteneklisin," diye homurdandı.

Victoria bu sözleri duymamış gibi "Byron'la birlikte sanat yönetmenliği yapacaksın," diye devam etti, "ve katalog için yenilikçi reklamlar hazırlama şansın olacak."

Gigi ayağa kalkarak "Yıllarca kataloglar için yenilikçi reklamlar yazdım zaten, çok teşekkürler," dedi. "Buraya gelmemin en önemli nedenlerinden biri, katalog işinden kurtulmak istememdi."

Victoria sabırsızca "Gigi," dedi, "bu iş senin için çocuk oyuncağı. Neden bizi en az bizim onları istediğimiz kadar isteyen bir firmanın işini almamıza engel olduğunu bir türlü kabul etmiyorsun?"

"Kahvaltı için teşekkürler, ama bu haberleri kabul ettirmek için beni beslemenize gerek yoktu."

Gigi hızla kapıya yöneldi, Archie'yle Byron'ın haince sırıtan yüzlerini daha fazla görmek istemiyordu. Güvenilir dostlar olduklarını sanmıştı, ama artık yanıldığını biliyordu. Evet, çekici adamlardı, ama zaten

çekicilik de yaratıcı müdürlerin en önemli özelliği değil miydi? Onu sırtından vurmaları ve Victoria'yla birlik olmaları onu çok kırmıştı.

Eğer Victoria onu gerçekten bir profesyonel olarak görseydi, o New York'tayken arkasından iş çevirmek yerine Scruples Two konusunda yapılacak en iyi şeyin ne olduğu konusunda onunla yüz yüze görüşürdü. Ve eğer böyle bir görüşme yapılsaydı, Gigi şu anda Scruples Two işini gönül rahatlığıyla kabul ederdi.

"Daha haberler bitmedi Gigi, otur. Hemen kaçma," dedi Victoria.

Gigi "Ne haberi?" diyerek arkasına döndüğünde üçünün yüzünde de aynı zafer dolu sevinç gördü.

"Müthiş bir haber! İnanılmaz bir haber!" dedi Archie. "Beach Casuals işi bizim!"

Gigi olduğu yerde kalakaldı. "İnanmıyorum!" Mayo endüstrisini gayet iyi tanıyordu ve bu işi almanın ne demek olduğunu da biliyordu.

Archie heyecanla "İnan!" dedi. "Yılda doksan milyon papele inan!"

"Oh Tanrım ! Bu harika... muhteşem... ama... ama..."

"Ama ne?" dedi Byron. "Doksan milyon papellik bir işte 'ama'lara yer yoktur."

"Ama bu... Indigo Seas'le çatışıyor."

"Oh, Tanrı aşkına Gigi, bu bir 'ama' sayılmaz." Byron güldü.

Gigi "Hayır sayılır," diye üsteledi.

"Tabii ki de sayılır," dedi Archie. "Bu yüzden Indigo Seas'i bıraktık."

Byron "En inanılmazı da Beach Casuals'la Scruples Two'yu aynı gün aldık. Burada oturup zil zurna sarhoş olana dek içtik," dedi. "Burada olmalıydın." Gigi alçak bir sesle "Sanırım gerçekten de burada olmalıymışım," diyerek onların heyecanlı yüzlerine baktı. "Collinsler'e haber vermekte bir sorununuz olmadı mı?"

Victoria kibirli bir tavırla "Halledemeyeceğim bir şey değildi," dedi.

"Benim bundan haberim olup olmadığını sordular mı?"

"Onlara şehir dışında olduğunu söyledim. Eminim anlamışlardır, onlar da bizim gibi bu işin içindeler."

"Hepimiz değil," dedi Gigi. "Beni saymayın."

Archie şaşkınlıkla "Sen ne diyorsun?" dedi. "Şaka ediyor olmalısın. Ne demek 'beni saymayın'?"

"Gerçeğin ta kendisi Arch. Reklamcılık işi için uygun olmadığımı

anlamış bulunuyorum. Söylediğiniz gibi bir profesyonel de değilim, ben. . .”

“Ben sana Gigi bozulacak dememiş miydin Victoria?” dedi Archie.

“Archie, bu Scruples Two’yla ilgili değil, bu çifte standartla ilgili. Bu verdiğin sözü tutmamakla ilgili. Bu, işe girerken senin ve Byron’ın bana verdiğiniz bir söz. Sözüünüzü tutmadınız çünkü bu işi alma fırsatı çıktı ve beni düşünerek bu fırsatı riske atmak istemediniz. . .”

“Dur bir dakika, bu Victoria’nın fikriydi, bizim değil. . .”

“Kimin planladığı önemli değil, hepiniz de seve seve kabul ettiniz, bir hafta boyunca bana hiçbir şey söylemediniz ve şimdi de ağzıma bir parmak bal çalarak beni idare edeceğinizi sanıyorsunuz.”

Byron “Allah kahretsin Gigi, kendine hiç güvenmiyor musun?” diye sordu.

“Kendime çok güveniyorum Byron ve eğer bana da sorulsaydı Scruples Two için deneme metinlerin yazılmasına bile yardımcı olur-
dum.”

“Asıl sorun burada işte. Biz sana yeterince güven göstermedik,” dedi Archie.

“Bu egomla ilgili bir şey değil Arch, bu benim reklamcılığa uygun olmamamla ilgili bir şey. Siz büyük balığın küçük balığı yediği bir iştesiniz. Bense uygunsuzca küçük balığa bağlanıyorum, Eleonora Colonna ve oğulları gibi bana iyi davranan insanlara bağlanıyorum ve onlar bana güvenmişlerdi. . . o güveni yıktınız. Indigo Seas’i bırakmanız gerektiğini kabul ediyorum, ama hiç olmazsa bana onlara bir açıklama yapma şansı veremez miydiniz?”

Victoria öfkeyle “Bu çok saçma,” dedi. “Sen yönetim bölümünde değilsin.”

“Hayır saçma değil ve olmadığını sen de biliyorsun. Bu yönetimle yaratıcı ekibi birbirinden ayırma işi de tamamen suni bir uygulama, gücü elinde tutmak için uydurduğu bir yöntem Victoria. Sadece yaratıcı olarak bütün yeteneğimi bu işe verebileceğimi sanıyor musun – ürünleri tanımak ve müşterileri anlamak. Ve bir karar verileceğinde de her şeyi senin insafına mı bırakacağım?”

“Bu dükkânda işler böyle yürür,” diye haykırdı Victoria. “Bu ajans sana ait değil.”

“İşte bu yüzden buradan çekip gidiyorum Bayan Vicky. Bu işlerin

yürüyüşü bana uymuyor. Ya da sadece bu işyerindeki yürüyüşü. Kahve fincanımı göndermesen de olur.”

Gigi ofisten çıktı, koridoru geçerek binadan ayrıldı ve evine gitmek üzere arabasına bindi.

“Demek bebeğim işsiz kaldı,” dedi Vito, Gigi’nin elini okşayarak. Sasha’yla birlikte akşam yemeğine oturmuşlardı.

Gigi kendini zorlayarak gülümsedi. “Öyle görünüyor. Bu gidişle Nellie’nin odasına taşınacağım.”

“Aileler ne güne duruyor?” dedi Sasha. “Bu dadıyı kovabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Yerinde olsam bunu yapmazdım. Aşçılıktan istifa ettim, reklamcılıktan istifa ettim, ama dadılık yapacak kadar cesaretim yok. Her şeyi deneyebilirim ama bunu asla. Yine de beni düşündüğün için sağ ol.”

“Yönetmenlik yapmak ister miydin?” diye sordu Vito.

Gigi hayret ve sevinçle içini çekti. Hollywood’daki herkes, hatta dünyadaki herkes Canterbury Dükü ve Jerusalem’in baş hahamı da dahil olmak üzere yönetmenlik yapmak isterdi.

Vito yarı şakayla karışık “Seni kullanabilirim,” dedi.

“Şimdiki yönetmeninin nesi var?” dedi Gigi, her zamanki gibi mecbur kalmadıkça Zach’ın adını ağzına almayarak.

“Ona bir şeyler oluyor,” dedi Vito. “Anlamıyorum. *Uzun Hafta Sonu*, Hollywood üzerine bir kara komedi. Karakterlerin çoğu sevebilecek tipler olmaktan çok uzak. Endüstrinin içindeler işte, nasıl olduğunu bilirsin.”

“Senin gibi tipler mi yani baba?” Gigi, babası ve Sasha’dan yayılan ve kendisini de içine alan o sıcak mutluluk dalgasıyla gülümsedi. “Düzenli izciler ha?”

“Gülme, bazıları neredeyse o kafayla yönetmenlik yapıyor. Orijinal siyahlık tatlı-acıya dönüşüyor, orijinal tatlı-acılıksa resmen romantizme. Zach birkaç kez dokunaklılık sınırına kadar geldi... bir beyaz atlı prens yarattı... ve ona bağırıp çağırdığımda filmi hissettiği gibi yönettiğini söylüyor. Tanrı beni yönetmenlerden korusun! Ona *hisset* diyen oldu mu?”

“Başka bir konuda konuşsak?” dedi Sasha. “Ne de olsa Zach benim ağabeyim, onu savunmam gerektiğini hissediyorum. Şimdi neden ‘ai-

leyle iş yapma' dediklerini anlıyorum. Ben Winthrop'tan, şu milyarlar çocukta bahsedelim."

Vito "Gigi," dedi, "Dur bir dakika Sihirli Tavanarası'nı ve Winthrop Denizyolları'nı akıl eden sensin değil mi? Bu demektir ki en azından bir ajansın tercihleri konusunda çok şey biliyorsun. Sana yaptıklarından sonra bu işleri FRB'ye bırakmayacaksın herhalde?"

"Almaya da çalışmayacağım," dedi Gigi. "Bu çok kolay olurdu, ama düşündükçe anlıyorum ki ortada bu işlerin FRB'de kalmasından daha önemli bir sorun var."

Haklı intikamlara düşkün Vito bu sözlere çok bozulmuştu. "Bu kadar önemli ne olabilir ki?"

"Bu işler benim nüfuzum altında zaten. Ben'e işleri FRB'den almasını söylemek istemiyorum."

Sasha şaşkınlıkla "Ama neden?" diye sordu.

"Ona... *borçlu* olmak istemiyorum. İstesem anında yapar, ama o zaman ben... Lanet olsun, bunu size nasıl açıklayabilirim ki?... O zaman ben de onun kontrolünde olurum, şimdikinden çok daha fazla hem de."

"Dur biraz," dedi Vito. "İşleri *sen* kontrol ediyorsun, ama eğer başka bir ajansa verirsen, *Ben Winthrop*'un kontrolü altına giriyorsun... *kendi* kontrolünü kullandığın için mi? Buraya kadar doğru anlamış mıyım?"

"Kesinlikle. Ama sadece buraya kadar."

"Kızının açıklamaya çalıştığı şu: Ben Winthrop'un parası Ben Winthrop'un reklamına harcanıyor ve Gigi onun kendi parasını nasıl harcayacağını kontrol etmek istemiyor."

"Ama Gigi ona gemilere ve mağazalara yatırım yaptırırken hiç de utanmadı," diye itiraz etti.

"Ama baba, ben ona sadece *fikir veriyordum*, kabul veya reddetmek ona kalmış. O karar verdiğinde benim çalıştığım ajans işi hak ediyor demektir, ama kararını ben kontrol etmedim."

"Hımın." Vito kafasında bu sözleri evirip çevirdi. "Yani bir başka deyişle onunla evlenmeye niyetin yok, haklı mıyım? Müşterinin karısı olmayacaksın. Aksi takdirde bu işleri öyle çabuk FRB'den alırdın ki Victoria hiçbir şey yapamazdı."

Gigi gülerek "Sasha, bu adama nasıl dayanıyorsun?" diye sordu, ama Vito'nun teorisini de inkâr etmemişti.

“Pratik yaptıkça kolaylaşıyor. Oh Gigi, Ben’le evlenmeyeceğine emin misin? Her şeyi satın alabilen bir adamı nasıl elden çıkarırsın?”

“Yahu, henüz her şey bitmiş değil. Beş ya da on yıl sonra kendimi Ben’le evli hayal etmeye çalışıyorum, ama olmuyor, hiçbir şekilde olmuyor. Bir şey beni durduruyor, hayal gücüm işlemez oluyor...”

“Benimki işliyor,” dedi Sasha. “Sen ve Ben’i dünyanın en şaşıaali hayatını yaşarken görebiliyorum. Benim hayal gücümü ödünç alsana.”

“Babama rastladığında kendini onunla evli hayal edebiliyor muydun?”

“Ama bu haksızlık! Bütün bekâr kadınlar yeni bir erkekle karşılaşınca ilk iş bunu düşünürler zaten. Bu ‘o’ mu, değil mi? ‘O’ değilse bile, yine de bu adamla yatar mıyım?”

Gigi “Sasha, sorumu cevapla,” diye üsteledi.

“Zach bizi tanıştırdığı an onunla evlenmeye niyetliydim.”

“Vazgeçiyorum.”

“Gigi’nin demeye çalıştığı şu: Henüz bir karara varamamış,” dedi Vito. “Denemeye devam et hayatım, belki bir gün Winthrop’un jetiyle uçarsın. Neden bu adamdan yana olduğunu itiraf etsene: Endüstrinin zaten bildiği bir şeyi kanıtlıyor sadece; bir kadının kalbine giden yol *nakliyattan* geçer. Eğer bir jetin ve limuzinin varsa, neye benzediğinin ya da ne kadar aşağılık bir insan olduğunun hiç önemi yok, etrafında kadından bol şey olmaz.”

“Bir yata ne dersin?” dedi Gigi. “Ya da helikopterli bir seyahat gemisine?”

“Fark etmez,” dedi Vito. “Ama tekneleri unut. Nakliyatla motor olmalı.”

Yatağa girdiklerinde Vito içini çekerek “Doğrusunu istersen Sasha, bu çocuklara neler oluyor anlayamıyorum,” dedi. “Senin kardeşin ve Gigi, ikisi de çok kibirli ve kılı kırk yaran tipler. Bu yeni nesil gerçek dünyaya uyum sağlayamayacak kadar hayalperest.”

Sasha kıkırdadı.

“Nedir bu kadar komik olan?”

“Zach benim kardeşim değil ağabeyim.”

“Bunu hep unutuyorum. Sende bambaşka bir olgunluk var. Her iddiasına varım, sen olsaydın o işleri asla Victoria Frost’a bırakmazdın.”

“Memnuniyetle onu soyup soğana çevirirdim. Dinle hayatım,

Zach'ın nesi var? Gigi'nin yanında onun hakkında konuşmanı istemedim, ama bilmek istiyorum.”

“Anladıysam ne olayım. Başka bir yönetmen olsaydı, kendini bırakmış, artık hevesini yitirmiş, ya da şöhreti başına vurmuş derdim. Bunların hiçbiri Zach için mümkün olamaz, o çok iyi bir yönetmen, mükemmel olmaya kendini adanmış, ama bu iş sürekli emek ister, ve o da gittikçe boş veriyor. Bütün zamanımı sette onu uyarmakla geçiriyorum ve pek bir sonuç alamıyorum. Sana rastlayana kadar hayatım bunu yapmaktan ibaretti.”

“Orta yaş krizi olabilir mi?”

“Bunun için çok genç değil mi?”

“Belli olmaz. Korkunç bir boşanma yaşayan biri gibi mi davranıyor?” Sasha gittikçe daha da meraklanıyordu.

“Evet, biraz öyle, biraz da dünyanın en yanlış insanına âşık olmuş biri gibi, ama her ikisi de değil çünkü aylardır kimseyle çıkmıyor. . . en son ne zamandı hatırlanıyorum bile.”

Sasha hayretle yatakta doğruldu. “Ulu Tanrım! Sence depresyona mı girdi?”

“Hiç eğlenmediği kesin. Öğle tatillerini benimle geçirmek yerine filmde büyükanneyi oynayan Elsa Worthy'nin anılarını dinliyor, kırk yıl önce büyük bir yıldızdı, hâlâ biraz o eski ateşe sahip, Zach'a her gün hayat hikâyesini anlatıyor, TV dizileri gibi, Zach ona âşık olmamıştır herhalde?”

Sasha “Bu hiç de ona göre değil,” dedi.

“Bir de unutkanlaşmaya başladı. Unutkan! İnanır mısın, dün aynı sahneyi ikinci kez çekmeye kalkıştı. Üstelik bu ilk defa da olmuyor. Setten beş dakika uzaklaşsam endişe etmeye başlıyorum.”

“Neden bunları bana daha önce anlatmadın?”

“Seni endişelendirmek istemedim tatlım. Eve iş getirmekten nefret ediyorum. Şu anda o bir türlü çıkmadığımız balayında olmalıydık. Cuma günü Zach annesini aradığında. . .”

“NE DEDİN?”

“Zach hayırlı bir evlat gibi annenizi aradığında dedim, bunu hafta da iki kez yapı. . .”

“Oh Tanrım Vito! Orada oturmuş annemizi aradığını ve depresyonda olmadığını nasıl söylersin? Canlı bir ceset olmalı! Anneyi aramak son çaredir; annemizi ancak kendimizi öldürmeyi düşünürken ararız!

Oh Tanrım, benden neler gizliyormuşsun; kimseyle çıkmayan bir ağabey; kadınsız bir Zach! Boşanıyormuş gibi davranan; kısa süreli hafıza kaybına uğrayan, maziye ait acıklı hikâyeler dinleyen, ANNEMİ ARAYAN bir Zach! Bana ne zaman haber verecektin, kafasına bir silah dayayıp tetiği çektikten sonra mı?”

Vito sabırla “Sasha, abartıyorsun,” dedi. “Zach konusunda her zaman biraz evhamlı olduğunu kendin söyledin.”

“Öyle olduğumu biliyorsun, ama annemi aramak! Vito, o berbat bir durumda!”

Vito geçmişe dönerek “Düşünecek olursak, Zach bir süredir o eski Zach değil,” dedi. “Kalispell’e gittiğimde, ki bu on ay kadar önceydi, bu...değişiklik...çoktan başlamıştı. İşini etkilemiyordu, ben de fazla önem vermedim, ya da öyle çok hasar tespiti yaptık ki farkına varmadım...ama hayır, haklısın, o berbat bir durumda.”

Sasha “On ay mı?” diye yankıladı. “Josh, boşanma ve seninle öyle meşguldüm ki Zach’ı neredeyse hiç görmedim, ama on aydır depresyonda ve gittikçe kötüleşiyor ha? Pekâlâ, buna hangi utanmaz ahlaksız sürtüğün neden olduğunu biliyoruz değil mi?”

“Biliyor muyuz?” Vito şaşırmıştı.

“Senin kızın, sevgili bebeğin Gigi, ta kendisi!”

“Hey, kime utanmaz ahlaksız sürtüğün dedigine dikkat et!”

“Affedersin sevgilim, ama öyle. Ve şimdi ne yapıyor? O arsız, kinci, zalim karı, Bay Harika’nın duygularıyla oynuyor, açıkça belli ki Ben de onun için duvarına asacağı yeni bir madalyadan başka bir şey değil, daha yeni o zavallı Davy Melville’i yerin dibine geçirdi ve işten çıkmasına neden oldu...”

“Dur! Orada dur işte! Gigi art arda ilişkilere giriyor, bu onun tarzı değil ve Zach da kimseyle kırıştırmıyor, bu da onun tarzı değil, demek ki...”

“Senin kızın söz konusu olunca ‘ilişki kurmak’ diyorsun da benim ağabeyim için niye ‘kırıştırmak’...”

“Biraz saygı Sasha hayatım ve konuyu değiştirme. Dinliyor musun?”

“Nefes bile almadan dinliyorum.”

“Gigi ve Zach hâlâ birbirlerine âşık.”

Kısa bir suskunluktan sonra Sasha başını onaylarcasına sallayarak saygı ve hayranlıkla Vito’ya baktı.

“Bunu senden önce fark etmediğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Sen de habire bana hatırlatırsın artık, değil mi Vito? Hayatımızın kalan kısmı boyunca bana üstünlüğünün bir kanıtı olarak bunu kafama kakacaksın.”

“Sadece gerektiğinde,” dedi Vito. “Peki ne yapacağız?”

Sasha, yeteneklerine duyduğu o sarsılmaz inanç ve gururla “Halledeceğiz,” dedi.

“Ama nasıl? Bu durum neredeyse bir yıldır böyle sürüyor.”

“Daha iyi ya. Birbirlerini bu kadar zamanda unutamadıklarına göre demek ki ciddi bir durum.” Sasha gözlerini yumarak konsantre oldu. “Dalga geçmeyi bırakalım, bunu da bilinen yöntemle halledeceğiz.”

“İkisini bir hafta bir adada baş başa mı bırakacağız?”

“Oh sevgilim, bu tipik bir çocuk fikri. Biz hiçbir şey yapmayacağız, sen Zach’a Gigi’nin onu hâlâ sevdiğini çıtlatacaksın, ben de Gigi’ye Zach’ın onu hâlâ sevdiğini çıtlatacağım. Ama çok kurnazca davranmalıyız! Unutma, onlar da en az bizim kadar akıllı.”

“Çöpçatanlık ha? Bunun hâlâ kullanıldığını bilmiyordum.”

“Bu on binlerce yıldır işe yaradı ve insanlar Mars’a yerleştiğinde de kullanılıyor olacak.”

“Peki ya Gigi’ye ve Zach’a işlemezse?”

“Bunu o zaman düşünürüz. Hiç olmadı ben annemizi ararım, o halleder.”

Spider Elliot, Billy'yle aralarında geçen kavgadan sonraki iki gün boyunca, tekdüze, ezbere bir kendini haklı çıkarma sürecinde yaşadı, Billy'nin son sözlerini tekrar tekrar düşünüyor, çenesi hırsla kenetleniyordu. Gözleri kısılmış, o Viking mavisini renkleri meydan okuyan bir öfkeyle koyulaşmıştı, genelde rahat olan yüz ifadesi, kendisini yiyip bitiren bir öfke duyan ve bunu belli etmemeye çalışan bir insanınki gibi sertleşmişti. Şu masasına eğilmiş çalışan halini gören hiç kimse, bu adamın bir zamanlar Kaliforniyalı gamsız bir sörfçü olduğuna inanmazdı. Asistanı Tommy Tether'a öyle nazik davranıyordu ki normalde kendine güvenen bu adam bile yakında işten atılacağını düşünmeye başlamıştı; tam üç kez Josie Spielberg'e o tatlı yeğenlerinin okulla aralarının nasıl olduğunu sormuştu, ilk kez onlara böyle bir ilgi gösteriyordu ve sarı yanan trafik ışıklarının beş metre berisinde birdenbire duruyordu.

Her dakika, Billy'nin tanıştıklarından beri ona yaptığı korkunç şeyleri aklından geçiriyordu. Birkaç masum öpücük yüzünden onu Gigi'ye kur yapmakla suçlamıştı, 1977'de ilk olarak Scruples'da işe girdiğinde sözleşmesine üç haftalık bir iptal maddesi eklemeye çalışmıştı. Evet ya, ta o zaman bile Billy'yi görür görmez potansiyel bir sürtükle karşı karşıya olduğunu anlamıştı, ta o zaman Valentine'e bu kadınla çalışarak elde edeceği hiçbir başarıyı kabul etmeyeceğini söylemişti ve Tanrı biliyor ya, o zamandan beri ne Billy'de ne de kendisinde değişen hiçbir şey yoktu. Bütün bunları bile bile nasıl onunla evlenme aptallığında bulunmuştu?

Spider üçüncü gecenin ortasında kırk sekiz saatlik öldürücü bir öfkeden sonra uykusundan ansızın uyandı, rüyasında denizdeydi, elinde dümen ve önünde engin okyanus vardı. Rüyasını tamamen hatırlamaya çalışarak öylece yatarken, aklına denizde geçirdiği günlere ait anılar dolmuştu.

Spider 1980'de Valentine'in ölümünden sonra küçük bir tekne ala-

rak iki kişilik tayfasıyla ortadan kaybolmuştu, sürekli batıya giderek Los Angeles ve Yunanistan arasındaki sayısız adada demirlemiş ve bu şekilde acısını unutmaya, kendini doğaya karşı mücadeleyle meşgul etmeye çalışmıştı. Neredeyse iki yıl süren bu yas ve iyileşme yolculuğu boyunca sadece iki mektup yazmıştı, ikisi de Billy'yeydi. Pek çok limandan annesine kartpostallar göndermişti, ama iletişim kurma ihtiyacı hissettiği, kendine yakın bulduğu tek kişi Billy'ydi. Gökyüzü, deniz ve güneşle kendini unutarak geçirdiği o günlerin sonunda, kaybını kabullenmeye ve geleceğe dair planlar yapmaya başlamıştı.

Şu anda, tamamen uyanık ve öfkesi küllenmiş bir halde, Billy'yle konuşmak için müthiş bir arzu duyduğunu hayretle fark etti, aralarındaki sorunları çözmeliydiler. Dünya üzerinde Billy'nin sözlerinin ona verdiği acıyı dindirebilecek tek kişi yine Billy'ydi ve onun Billy'ye söylediklerinin acısını da ancak Billy dindirebilirdi.

Spider, o yolculukta Billy'ye gönderdiği ikinci mektubu hatırladı. Geri döndüğünde tekrar çalışmanın hiçbir anlamı olmayacağını, çünkü asla Billy gibi bir partner bulamayacağını, kavgalarının bu kadar eğlenceli geçtiği başka birinin olamayacağını yazmıştı ona. Bu satırları Ege'de ıssız bir Yunan adasında yazmıştı tabii, herhalde o sırada beyin hücreleri uyuyordu.

Hayatı boyunca yaşadığı "eğlenceli" olmaktan en uzak şey Billy'yle ettikleri kavgaydı. Sözlükte eğlencenin zıt anlamı neyse, o kavgada oydu işte.

Odayı arşınlarken, kendi kendine, Valentine'le kavgalarımızda içine düştüğüm o kalın depresyon balonuna dönebilmeyi isterdim, dedi. Bu, evliliklerinden çok önce, Valentine'in o esrarengiz sevgilisiyle ilgili bir tartışmaydı. Şu anda hissettikleri yanında o duygular bile eğlenceli sayılabilirdi. O zamanlar sadece bir süre bir boşluğa düşmüş, hayatındaki güzel şeylerin üzerine gri bir bulut çökmüş ve kendine ölesiye acımıştı.

Hayatında ilk kez Valentine'le aralarında geçen o tartışmada bir kadına karşı zalimce davranmıştı. Son kez de, Billy'ye karşı.

Bu, kendi rekorunu kırmaktan çok daha büyük şeyleri yıkmıştı. Gerçekten de çok ileri gitmişti, bununla ancak dünyadaki son aslanı öldüren, ya da son bülbülü vurup akşam yemeğinde yiyen bir avcı kadar gurur duyabilirdi. Sonra da kemiklerini sıyıırırdı herhalde.

Lanet olsun, Billy nerelerdeydi? New York'taki Jessica'yı ya da Ma-

ine'deki Dolly'yi aramak için henüz çok erkendi, Spider artık hiçbir şekilde uyuyamayacağını fark ederek giyinmeye başladı. Kahvaltı için yumurta pişirirken, Billy gibi tanınan insanlar böyle ortadan kaybolmazlar, dedi kendi kendine. Canı yumurtalara el sürmek bile istemiyordu. Sabahın beşine kadar saatine bakarak art arda kahve fincanlarını boşalttı, saat beşte telefonun başına geçti. Kâhyası Jessica'nın Floransa'da olduğunu bildirdi, Maine'deki Dolly ise bir haftadır Billy'den haber almamıştı. Saat dokuz buçukta Spider ofisine gelmiş, soru yağmuruna tutmak için Josie Spielberg'i bekliyordu. Artık gururunun ardına saklanıp her nasılsa karısını kaybetmiş de sırf merakından onu arıyormuş numarası yapmanın âlemi yoktu.

"Spider, yemin ediyorum bir şey bilseydim sana söylerdim. Beş-altı gündür onunla konuşmadım."

"Floransa'dan Jessica Strauss'u bana bağlamaya çalışır mısın Josie? Aklına gelen başka birisi var mı?"

Gün sona erdiğinde New York'taki John Prince'den Ritz'in kapısına ve onun Paris, Londra ve New York'taki bütün büyük otellerdeki arkadaşlarına kadar Billy'nin nerede olduğunu bilebilecek herkesi aramışlardı. Billy limuzinle LAX'e gitmiş ve yok olmuştu.

Josie onu rahatlatmaya çalışarak "Geri dönecektir Spider, hatırlasana ikizler burada," dedi.

"Ben de sabahtan beri kendi kendime aynı şeyi söylüyorum."

Josie "Dadı Elizabeth! O mutlaka biliyordur!" diye haykırdı ve Spider telaşla eve gitti.

"Bay Elliott, bilseydim size söylerdim," dedi Elizabeth. "Ama ondan hiç haber almadım. Ben de endişelenmeye başladım. Ama, tecrübelerime dayanarak... bu gibi... yanlış anlamalar... evde ufaklıklar varken fazla uzun sürmez. Büyük olasılıkla dünyadaki herkesten uzak birkaç gün geçirme ihtiyacı duydu. Doğumdan beri neredeyse bir yıl geçti ve bu her kadın için uzun ve yorucu bir dönemdir, etrafında ona destek olan kaç kişi olursa olsun."

"Bir tatile çıkmalıydık," dedi Spider. "Lanet olsun, bunu neden akıl edemedim?"

Elizabeth ifadesiz bir sesle "Bayan Elliott çocuklardan ayrılmak istemezdi," dedi. "İkizleri de yanınıza almadan onu hiçbir tatile ikna edemezsiniz. Onun kadar kendini çocuklarına adanmış pek az anne gördüm."

Spider “Bu kötü bir şey mi?” diye sordu.

“Hiçbir şeyin aşırısı iyi değildir. Ben her zaman ebeveynlere baş başa bir yerlere gitmelerini öneririm, hafta sonlarında bile olsa. Ben burada oldukça çocuklar için bir şey fark etmez ve anneye babanın da baş başa zaman geçirmeye ihtiyaçları vardır. Bayan Elliott’a bunu defalarca söyledim, ama o sözünü bile etmek istemedi.”

“O kendi fikirlerine çok bağlıdır.”

“Ah, evet, gerçekten de öyle ve çok da iradeli. Son derece inatçı bir kadın, orası kesin, ama onu çok seviyorum.”

“Ben de,” dedi Spider. “Oh Tanrım, gerçekten, ben de.”

Billy’den haber almaksızın geçen bir haftanın sonunda Spider öyle cılgına dönmüştü ki polise haber vermeyi düşünmeye başlamıştı, Josh Hillman’sa bunu kesinlikle denememesini öğütlüyordu.

“Los Angeles polisi sana ne söyleyebilir ki? Burada olmadığını biliyoruz. Gittiği yerden dönmüşse bile, şehirdeki bütün otelleri ve motelleri aradık.”

“Belki de... medyaya haber versem?”

“Spider, Tanrı aşkına, özel meselelerinizi bütün dünyaya duyurmak mı istiyorsun? Medyadan uzak dur. Billy böyle bir şeye çok kızar.”

“Haklısın Josh, ama aklıma öyle kötü şeyler geliyor ki...”

“Gereksiz yere abartıyorsun. Seni temin ederim, Billy kendine zarar verecek türde bir kadın değildir. O güçlüdür Spider. Eve git, çocuklarla oyna, düşün ki birkaç gün sonra bütün bunları kötü bir rüya gibi hatırlayacaksın.”

“Bu aptalca tavsiye de neyin nesi Josh? Oh, özür dilerim, elinden geleni yaptığını biliyorum. Ve eve gidiyorum, Elizabeth bana da dadılık etmek zorunda kalacak.”

Spider ikizlerin odasında tıpkı kocaman sevimli bir oyuncak gibi yerde oturuyordu, ikizler onun üzerine tırmanırken çocukların beslenme saati gelene dek oradan kalkamayacağını hissediyordu. Hayır, ikizlere yemeklerini kendisi yedirecekti ve onlara banyolarını da yaptıracaktı. Onların tenine dokunmak onu rahatlatan tek şeydi, hatta saçına onların mamasının bulaştığını hissettiğinde gülümsemeyi bile başardı.

“Bav-gav!” dedi Max, yürek paralayan bir bakışla. “Bav-gav!”

Hal de ümitle haykırdı “Bu-gu! Bu-gu!”

Spider “Siz bir köpek mi istiyorsunuz?” diye sordu. “Bir hav-hav mı?”

İkizler Spider’ın dizlerine tutunarak ayağa kalktılar, ağızları dertlerini anlatmaya kararlı bir şekilde büzülmüştü.

“Bu-gu!”

“Bau-gau!”

“Elizabeth, şunu bir dinle! Bir köpek istiyorlar! İlk kelimelerini söylediler! Hav-hav! Hadi çocuklar, çıkıp bir köpek satın alacağız. Bu inanılmaz bir şey, sadece el sallayıp anne baba diyebiliyorlardı, bugünse bir köpek istiyorlar! Bu çok zekice değil mi, bir gecede soyut bir isteği ifade etmeyi öğrendiler!”

“Son zamanlarda Burgo O’Sullivan’ın ayak altında gezinerek onlarla geçirdiği zamanı düşününce, pek de öyle sayılmaz. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor Bay Elliott, ama söyledikleri ilk şey ‘Burgo’ demeye çalışmak. Bunu onlara Burgo öğretti. Çocuklar konuşma konusunda geç kalırlar. Burgo çok muzırlık yaptı, bunu ona da söyledim ama olan oldu bir kere.” Elizabeth onaylamaz bir tavırla burun kıvrırdı.

“Burgo mu! Elime geçirir geçirmez öldüreceğim o orospu çocuğunu!”

Spider, ardında zavallı Bayan Elliott’ın böylesine kıskanç bir adamdan uzak durmakta haklı olduğunu düşünen bir Elizabeth bırakarak Burgo’yu bulmak üzere hızla odadan çıktı; Burgo eninde sonunda sadece bir isimdi.

“Burgo! Çık şu odadan, seni ödleğ tilki, yoksa kapını kıracağım!”

Burgo, kaçmaya hiç de niyeti olmayan bir adamın sakinliği ve güveniyle dışarı çıktı. “Böyle bağırmana hiç gerek yok.”

“Karım nerede, seni alçak piç kurusu? Bilmediğini söyleme, çocuklar maskeni düşürdü, seni utanmaz herif! Onların etrafında dolanıp duruyormuşsun. Ne zamandır çocuklarla bu kadar ilgileniyorsun, seni hilebaz, rezil. . .”

Burgo kararlılıkla “Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Bana hakaret etmene gerek yok.”

Spider “Bal gibi de biliyorsun!” diye haykırarak onun boğazına sarıldı.

Burgo “O beni arıyor, ben onu değil!” dedi güçlkle. “Bırak beni!”

“Neden bana söylemedin? Meraktan deliye döndüğümü gayet iyi biliyorsun!”

“Kim olursa olsun ve nasıl davranırlarsa davransınlar dostlarıma olan sempatiimi düşünürsek, birkaç gün içinde söyleyecektim zaten, ama öncelikle Bayan Elliott’a sadık kalırım ve bana annemin mezarı üzerine yemin ettirdi. Şükürler olsun ki annem hayatta ve gayet iyi.”

“Ne dedi Burgo, Tanrı aşkına, ne dedi?”

“Her seferinde çocukları soruyor, ben de söylüyorum. Ona nasıl olduğunu soruyorum, o da iyi olduğunu söylüyor sesi gerçekten iyi geliyor, sonra telefonu kapatıyor.”

Spider rahatlayarak “Tanrı’ya şükür!” dedi. “Pekâlâ, artık iyi olduğunu öğrendiğime göre tek yapabileceğim eve dönmesini beklemek. Kim bilir nerededir.”

Burgo “Bir gün onun ‘Mary John’ gibi yabancı isimli birine bir şey söylediğini duydum,” dedi.

“Mary John mu? Yabancı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bayan Elliott bu ismi bir Amerikan ismi gibi telaffuz etmiyordu. Normal konuşmasından daha hızlıydı...”

Burgo henüz cümlesini bitiremeden Spider telefona koşup Josh Hillman’ı aramıştı bile.

“Josh, ‘Mary John’ ismi sana bir şey ifade ediyor mu? *Kimin karısı?* Marie-Jeanne mi? Billy yıllardır onlara maaş mı ödüyor? Ve onlar aklının ucundan bile geçmedi ha? Tanrım, Josh, ev boş ve oturulmaz haldeyse ne değişir ki? Bu Billy’ye engel olmaz! Oh, üzgünsün demek, öyle mi, seni lanet herif. Şimdi bana o adresi ver, seni moron!”

Spider “Avukatlar!” diye mırıldanarak Burgo’nun alnına bir öpücük kondurdu ve Elizabeth’e haber vermek ve pasaportunu almak için üst kata koştu.

Billy, boş bir alışveriş sepetini sallayarak Rue de Barbet de Jouy’da yürüyordu. Marie-Jeanne’dan ödünç aldığı şarabı iade etmek için en iyi yerel şarap tüccarına gitmiş ve 1971 bağbozumu şarabın ne kadar zor bulunduğunu öğrenmişti. Tüccar kendisine bu şaraptan bir kasa bulacağını, o da olmazsa aynı kalitede başka bir şarap sipariş edeceğini söylemişti. Tüccar “Uygun bir şarap mahzeniniz var mı Madam?” diye sormuştu. “Eğer varsa size kasalarcasını bulabilirim.”

“Mükemmel mahzenlerim var Mösyö, ama bir sipariş vermeden önce bir süre düşünmeliyim.”

“Her zaman emrinizdeyim Madam.”

Billy, belki de şarap almalıyım, diye düşündü, kasalar dolusu şarap. En iyi bağbozumları, en nadir olanları, şu büyük hazinelerden. Paris'te, boş bir evde bile hazırda şarap bulundurmamak hiç de akıllıca değildi. Her Fransızın buzdolabında buz içinde hazır bekleyen şişelerce şampanya bulunurdu, bir arkadaşını ziyaret eden herkes hiç düşünmeden bir kadeh şampanya isteyebilirdi, çünkü açılan bir şişe, gazı uçamayacak kadar kısa sürede biterdi. Billy boş sepetine bakarak düş kırıklığıyla içini çekti. Rue de Varenne'i Rue Vaneau'ya bağlayan sokağa girerken, bugün sanki sonbaharın ilk günü, diye düşündü. Bu sabah koyu kırmızı yüksek yakalı bir kazakla siyah bir pantolon giymiş, üzerine de uzun, kırmızı siyah çizgili bir şal almıştı. Luxembourg Bahçeleri'ne gidecek havada olmadığını fark etti, kendini esir alan bir uyuşukluktan yeni kurtulmuş gibiydi.

Şu anda Rue Cambon'u geçerek Chanel koleksiyonundaki bütün yeni takımları alabilirdi mesela. Her mantoyu, her elbiseyi, her kemeri ve her ayakkabıyı, evet ya düzinelerce ayakkabı! Lanet olsun, başı beladaydı! Rue Cambon'da burnunu bile gösteremezdi, tam Ritz'in arka kapısına denk geliyordu. Chanel'deyse, özellikle günün bu saatinde tanıdığı en az beş kadına rastlardı.

Peki ya bir araba ve şoför çağırса? Sadece gri camlı kapılardan içeri süzülürdü, güneş gözlüklerini ve yüzünü bile gizleyen ipek bir eşarp takabilirdi. Önceden mağaza müdürünü arar, gelir gelmez özel bir odaya alınmayı isteyebilirdi. . . bu riski göze alabilir miydi? Bir şeyler satın almak için dayanılmaz bir istek duyuyordu, tıpkı bu evi aldığı anda olduğu gibi ve böyle bir ruh halinin tehlikeli bir huzursuzluğun, yolunda gitmeyen bir şeyleri düzeltmek için duyulan bir arzunun belirtisi olduğunu biliyordu. Sanki kutupların karanlık kışındaydı ya da sanki uzun bir nekahat dönemi boyunca yatağa bağlı, hiçbir şey yapmadan tutulmuş gibiydi.

Keşke Sam o koca sonbahar buketini göndermeseydi. Yanına da üzerinde "Eğer fikrini değiştirirsen ve bir gün doğru zamanlama olursa, işte yeni telefon numaram. Seni hep bekleyeceğim sevgilim. Sam" yazılı bir kart ilıstırmıştı.

Bunu yapmamalıydı, diye düşündü Billy. Oyunun kurallarına uygun değildi bu. Billy kararını vermişti ve hâlâ aynı fikirdeydi, ama bu Marie-Jeanne'in güneş odasında bir vazoya koyduğu, her bakışında Billy'ye Sam'in saçlarını anımsatan kıvı ve altın renkli çiçeklerin orada

olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Eve varır varmaz hepsini, kartı da atacağım, diye düşündü Rue Vaneau'ya girerken. Evinin önünde, uzun boylu, pardesülü bir adam kapıya dayanmış bekliyordu. Billy olduğu yere çakılıp kaldı. Adamın arkası dönüktü. Billy'yi görmemişti. Hâlâ kaçma şansı vardı.

Billy bir anda, Spider'ı bütün varlığıyla kavradı. Bu, içine işleyen, onu olduğu yere mihlayan bir farkına varıştı, onun bir bütün olarak dünyada, zamanda ve uzayda var olduğunu hissetti; bütün geçmişi, güçlü ve zayıflığıyla. Birlikte geçirdikleri zamanların anıları ve Spider Elliott, Billy'nin olağanüstü yoğunlukta duygular beslediği biricik insandı işte. Birdenbire, hiçbir şey düşünmeden, artık özgür olduğunu ve tüm gücüyle Spider'a koştuğunu fark etti. Spider onun ayak seslerini duyarak arkasına döndü ve Billy'ye doğru koşmaya başladı, dünya artık son-suza dek değişmişti.

“Hayır sevgilim, hayır, şimdi değil, sonra konuşuruz. Ah, Madam Marie-Jeanne, işte buradasınız. Bu benim kocam, Mösyö Elliott.” Billy burnunu silerek gözlerini kuruladı, beceriksizce bir eliyle anahtarlarını arıyor, diğer eliyle Spider'ın mendilini ve bir türlü bırakamadığı elini tutuyordu.

“Oh Madam, beni bağışlayın! Kapıyı çaldı, ama evde beklemesine izin vermedim. Mösyö'yü beklediğinizi bilmiyordum. . .” Marie-Jeanne susarak kendisini doğrulaması için Billy'ye baktı.

“Mösyö Elliott her ikimizi de şaşırttı. . .” dedi Billy. “İçeri gir zavalı bebeğim, yığılmak üzere gibi görünüyorsun, seni hiç bu kadar bitkin görmemiştim.”

“LAX'e vardığımda Paris'e direk uçuş yoktu, ben de Atlanta üzerinden New York'a gittim, belki de Chicago'ydu, emin değilim, sonra Concorde'u kaçırdım ve New York'ta beş saat beklemek zorunda kaldım. . . Kürek çeksem daha çabuk yol alırdım herhalde. Bir içkiye ihtiyacım var. Mutluluktan da olsa yığılmak üzereyim. Önümüzdeki iki gün boyunca seni öpmek istiyorum. İki hafta. İki ay.”

“Madam Marie-Jeanne, düşündüm de. . . sizden iki şişe şarap ve iki kadeh ödünç alabilir miyim?”

“Elbette Madam, tepsiyi nereye bırakayım, Madam?”

“Oh, güneş odasına. . . Yo, hayır, en iyisi üst kata, benim odamın

önüne bırakın. Bir de sanırım güneş odasında bazı süprüntüler ve solmuş çiçekler görmüştüm.”

“Ben onları atar, ortalığı da süpürürüm Madam. Özenle.”

“Teşekkürler Madam Marie-Jeanne.”

Marie-Jeanne şarap getirmek ve son olayları Pierre’e anlatmak için evine koştu. Ona göre kocam dediği uzun boylu, sarışın, tenis ayakkabılı adam dünkü yakışıklı kızıldan daha iyiydi. Yarın da uzun boylu, siyah ayakkabılı bir esmer mi gelecekti acaba? Madam Ikehorn için çalışmak sinemaya gitmekten daha eğlenceliydi. Ve görünüşe bakılırsa, daha çok şarap sipariş etmesi gerekecekti.

“Spider, konuşmayı yarına bırakalım, çok bitkin görünüyorsun, düşüp bayılacaksın,” dedi Billy. Spider bir duş almış, tıraş olmuş ve üzerine ancak dizlerine gelen bir bornoz giymişti, bu haliyle ne kadar zayıfladığı ve çukura kaçmış gözleri daha da belli oluyordu. Dikkafalılıkla “Daha sonra da bayılabilirim, önce seninle aramızdaki anlaşmazlığı çözmeliyim,” dedi. “Günlerdir bundan başka şey düşünmüyorum. Uyumaktan çok daha fazla buna ihtiyacım var.”

“Ben o gece birbirimize söylediklerimizi düşünmemeye çalıştım,” dedi Billy. “Tam anlamıyla kendimi kandırıyordum, ama hiç olmazsa senin kadar ölü gibi görünmüyorum. Uyudum, yemek yedim, yürüyüşe çıktım... kaplıcada bir hafta geçirsem ancak bu kadar iyi olabilirdim.”

“Ben uyumadım ve yemedim çünkü ne kadar suçlu olduğumu biliyordum. O kadar aşağılıkça davrandığım için kendimi asla affetmeyeceğim ve bunu asla unutamayacağım, ama kızgınlığım geçince *nedenini* anlamaya başladım. Neden sana o kadar kötü davrandığımı, *neden* o dekorasyon kataloğu fikrine gereken saygıyı göstermediğimi, *neden* paranla ve seninle ve hiçbir şeyden anlamamanla ilgili o berbat şeyleri söylediğimi düşündüm.”

Billy unutmaya çalıştığı bu sözler yine aklına gelince içinde bir öfkenin alevlendiğini hissetti. Soğuk bir sesle “Bulabildin mi bari?” diye sordu.

“Evet, nihayet. Hayatımda daha önce bir tek kez daha bir kadına kasıtlı olarak kötü davrandığımı fark edince. Bu da Valentine’le Josh’ın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimdeydi.”

Billy kızgınlığını unutarak “Biliyor muydun?” diye sordu. “Valentine bana anlatmıştı, ama başka kimse bilmiyor sanıyordum.”

“Bana da anlattı; evlenmemizden sonra.”

Billy düşüncelere dalarak “İkimiz de sır tutma konusunda çok yetenekliyiz,” dedi. “Hiç olmazsa bu konuda iyiyiz. Ama 1977’de iki başka insanın arasındaki ilişkinin 1984’te bizimle ne ilgisi var?”

“Josh’ı kıskanmıştım. O zamanlar kim olduğunu bile bilmiyordum, bana göre Valentine’i meşgul eden ve kendine bağlayan esrarengiz bir sevgiliydi ve kıskandığımın farkında değildim çünkü Valentine’e âşık olduğumun bile farkında değildim. Eskiden olduğu gibi benimle çalışacak zamanı olmadığı için, ilgisini başka birine yöneltti, diye öfkeden köpürüyordum.”

“Eee?” dedi Billy, hiçbir şey anlamamıştı.

“O gece eve geldiğimde sadece bir hafta önce miydi? Seni yine eski Billy olarak buldum, göz kamaştırıcı, büyüleyici. Ve kendini yeni fikrine kaptırmıştın; bu fikrin seni benden uzaklaştırabileceğini düşünerek kıskançlığa kapıldım.”

“Oh, yapma, çılgınlık bu! Sen beni tanıdığında çalışan bir kadındım zaten. . .”

“Çocukların doğumundan sonra sen hep evde onlarlaydın ve ben her gece bütün gün olmasını istediğim yerde, yapmasını istediğim şeyi yapan sevgili karıma dönüyordum. Elektrik yüklü, yükseklerden uçan, sihirli değneğiyle büyük şeyler yaratabilen, son derece güçlü, kendi bildiğini okuyan, bana muhtaç olmayan, ilgi duyduğu herhangi bir şeyin peşinden gitme özgürlüğü olan bir kadınla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş. . .”

Billy kulaklarına inanamıyordu. “Spider Ellitott, yani sen bana son- suza dek evde oturup çocuk bakan, kocasının dönüş saatini iple çeken bir kadın olmamı istediğini mi söylüyorsun, hem de sen, ha?”

“Evet. İğrenç değil mi? Kalbimin derinliklerinde istediğim tam olarak buydu. Annem gibi eski moda bir eş. 1950’lere dönüş, basit, cilalanmamış, uygarlık dışı, inandığımı sandığım her şeyin aksine. Bu fikir aklıma geldiğinde bir alarm zili çalmaya başladı ve hâlâ da çalışıyor. Senin de herkes gibi olmanı istedim. Senin patronun olmak istedim. *Benim küçük karıcığım olmanı istedim.*”

“Kronik bir vakasın,” dedi Billy. “Hayatımda duyduğum en garip, en saçma şey bu.”

Spider acıyla “Ama gerçek bu,” dedi.

Billy alaylı bir sesle “Oh, bunu gayet iyi biliyorum,” dedi. “Sesinden

anlıyorum, o zil benim için de çalıyordu. . . en kötü yanı da bu ya. Üstelik de sen. . . !”

“Ben ya. Yüreğinde hâlâ bir mağara adamı olan ben. Biraz daha şarap alabilir miyim? Hâlâ kendime geledim.”

“Bütün bunları evlenmeden önce bilseydim keşke. . .”

“Ne olurdu?”

“Yine de seninle evlenirdim zavallı budala. Sen Spider Elliott, sen de bu gezegendeki çoğu erkek gibisin, sadece daha iyi gizliyorsun. Artık kendinle ilgili bu korkunç gerçeği öğrendiğine göre mağarandan dışarı çıkma çalışmaları yapabilirsin, ya da en azından bir mağara adamı olduğunu hatırlayıp kendi popona sıkı bir tekme atıp, senden beklediğim gibi, aydın bir insan gibi düşünmeye ve davranmaya devam edebilirsin.”

Spider hafif bir minnettarlıkla “Evet Madam,” diyerek kadehini doldurdu.

“Yoo, hayır! Dalga geçmek yok.”

“Dinle sevgilim, ben daha söyleyeceklerimi bitiremedim.”

“Daha kötüsü de mi var?”

Spider şarabını yudumlayarak “Scruples’ın başlangıcını düşündüm” dedi. “Ve fark ettim ki talebi gören, Rodeo Drive’da farklı bir butik için orjinal fikri üreten, ve bunu kararlılıkla gerçekleştiren sendin. Benim tek yaptığım dekoru ve bakış açısını değiştirmek ve yeni satış elemanları almaktı. . . ayrıntılar yani.”

“Ama bana sürekli hatırlattığın gibi, orayı başarılı kılan da bunlardı.”

“Yine de mağaza kesinlikle senin eserindi. Scruples Two da benim, pekâlâ, haksızlık etmeyelim, orjinal fikir Gigi’nindi, ama olanakları görüp seni ikna eden bendim. Bunun şerefine içelim! Kabul eder etmez kendini işin içine attın, Prince’i avangard koleksiyonlar tasarlamaya ikna eden, teknik kısmını yürütecek doğru kişileri bulan da sendin, ki bizi başarıya ulaştıran da buydu. . . yani tüm bu zaman boyunca el ele çalıştık, bazen birimiz, bazen diğerimiz öne geçtik. Her yönden gerçek ve eşit bir ortalıktı.”

“Hımm. . . gerçek ve eşit ha? Sana bunu ben de söyleyebilirdim, ama dinlemek istemedin. Madem o kadar beceriksiz değilim neden o dekorasyon katalogu fikrini yerden yere vurdun?”

“Aslında öyle düşünmüyordum! Bu müthiş bir başarı olabilir ama

bunun da dünyanın her yanında Scruples mağazaları açmak gibi bir saplantıya dönüşmesini istemiyorum. Bu şekilde çok para kazandın. Günün yirmi dört saati bununla uğraştın. Gerçekten de o parayı alın te-riyle kazandın, bunu göz ardı edemem. Valentine'ın ölümünden sonra bütün o mağazaları kapatmasaydın, Ellis Ikehorn'un bıraktığı serveti ikiye katlayabilirdin... ama bu olsaydı, birlikte hiç zaman geçiremez-dik. Beni korkutan bir kendini kaptırma alışkanlığın var.”

“Bu beni de korkutuyor. Bugün burada olmasaydın, şu anda Cha-nel'i satın almış olurum. Sadece kıyafetleri değil, *bütün şirketi*. Şaka yapmıyorum. Aslına bakarsan, bu iyi bir yatırım olurdu, Lagerfeld on-lar için çalışıyor... sevgilim, bunu ciddi olarak düşünmeliyiz...”

Spider kadehinde kalan şarabı içerek onun sözünü kesti. “Dinle, bahsettiğim sorunlar çözemeyeceğimiz şeyler değil. Mobilyalar günde binlerce kez alıcı ve satıcı arasında taşınmalı... *UPS* kargo nakliyat şir-keti ne güne duruyor? Ya da bir dizi kamyon satın alırız... biraz kumaş ve mobilya elinde kalsa ne olur ki? Fabrika çıkış depoları bu iş için de-ğil mi... yani fabrika çıkışları için... Billy, güzel, muhteşem, çılgın, yu-muşak Billy Winthrop, fabrika çıkışlarının bize sağlayacağı olanakları hiç düşündün mü...”

“Sen ne kadar şarap içtin?”

“Bir şişe mi? Bir buçuk mu yoksa?”

“Sevgilim, aşkım, konuşma krizine girdin. Sarhoşsun. Umarım bü-tün bu söylediklerini yarın da hatırlarsın.”

“Fakat Billy... fabrika çıkışları... bunu... araştırmadık...”

Spider sendeleyerek yatağa ilerledi, battaniyelerin arasına kıvrıldı ve sızdı.

Billy bir süre uyuyan Spider'ı seyrettikten sonra bir liste hazırlaya-rak Marie-Jeanne'i tereyağı, ekmek, jambon, peynir ve pişirilmesi ge-rekmeyen kalın bir dilim pate ve soğuk tavuk gibi yiyecekler almaya gönderdi, böylece uyanır uyanmaz Spider'ı besleyecekti. Belki o zaman Chanel'i satın alma konusunu tekrar düşünecek kadar ayık olurdu... fena fikir değildi hani...

Spider hâlâ uyurken Billy çabucak bir şeyler atıştırdı ve sandığından da yorgun olduğunu fark ederek yatağa girdi, ve öyle çabuk uykuya dal-dı ki Spider'la yeniden aynı yatakta olmanın yoğun mutluluğunu ancak

birkaç saniye yaşayabildi. Sabah erkenden uyandığında Spider hâlâ uyuyordu. Bu kadarı yeter, dedi Billy ve onu güçlüğüyle uyandırdı.

“Neredeyim ben?” diye sordu Spider.

“Paris, Fransa. Kimsin?”

“Spider bilmem ne.”

“Nesin?”

“Bir mağara adamı.”

“Sadece kontrol ediyordum.” Billy güldü.

Spider onu yumuşakça saçlarından tutarak “Mağarama gel,” dedi. “Biz mağara adamları her şeye dayanabiliriz, ama kadınıımızdan ayrılmaya asla.”

Daha sonra, Spider gecikmiş bir kahvaltı için mutfağa inmek üzere giyinirken “Bu ev gerçekten boş mu?” diye sordu.

“Bu oda dışında evet. Mobilyaların çoğu ahırlardaki sandıklarda. Sana her şeyi göstermek isterdim, ama bir an önce eve dönüp oğlanları görmek istiyorum. Ritz’i arayıp ilk uçağa yer ayırtalım.”

“Ben aklıktan ölüyorum!” diye yakındı Spider. “Kahvaltıdan sonra ararız sevgilim.”

“Ama ya uçağı kaçırsak?”

“Bir gün sonra gideriz, ne fark eder?”

“Senin için söylemesi kolay... çocukları daha dün gördün. Ya da dünden önceki gün, ben de günleri karıştırıyorum.”

Spider mutfağa girer girmez “Çaydanlık nerede?” diye sordu.

“Yok. Aslına bakarsan tek bir tencere ya da tava bile yok, sadece işçilerin bıraktığı bir çift bıçak, bir tirbüşon ve benim fincanımı var. Yan sokakta bir café var, Marie-Jeanne’i gönderirim.”

“Sen kahvaltını nasıl yaptın?”

“Sıcak suyu açtım, buharlar çıkarana kadar ısınmasını bekledim, sonra musluğun altına bir poşet çay ve fincanı tuttum.”

“Benim izci kızım. Çok akıllısın. Marie-Jeanne’le nasıl iletişim kuruyorsun, duman işaretleriyle mi?”

“Sanırım şu anda ön kapıdan girdiğini duyuyorum. Siz misiniz Madam Marie-Jeanne?”

“Evet Madam. Kapıda sizi soran bazı ziyaretçileriniz var. İçeri alayım mı?”

“Bir adam mı Madam Marie-Jeanne?”

“Hayır, tam olarak değil Madam.”

“O zaman bir kadın? İsmi söyledi mi?”

Spider asla unutmadığı fotoğrafçı Fransızcasıyla “Bırakın gelsinler Madam Marie-Jeanne,” dedi.

“Peki Mösyö. Sanırım beni takip etmişler.” Madam Marie-Jeanne sözlerini henüz bitirmişti ki Elizabeth’in yanından koşturarak gelen Hal ve Max mutfığa daldılar, Billy’ye ulaşmaya çalışırken neredeyse birbirlerini düşüreceklerdi. Bacaklarından kucağına tırmanarak tombul kollarıyla boynuna sarıldılar.

“Anne! Bav-vav, anne!”

“Anne! Bu-gu, anne!”

Billy gözyaşları ve öpücükler arasından “Spider, konuşuyorlar!” dedi. “Oh, ilk kelimelerini söylerken duymadım.”

“Bir köpek istiyorlar, Bayan Elliott,” dedi Elizabeth gülümseyerek. “Bir hav hav.”

Billy “Ne zamandır buradasınız?” diye sordu. “Yeni mi geldiniz?”

“Oh, hayır. Bay Elliott ayrıldıktan sonra buraya aktarmasız gelen ilk uçağa bindik. Oğlanlar yolculuğa bayıldılar. Ritz’de bir süitte son derece rahattık. Bay Elliott’ın emriyle.”

Spider “Elizabeth’e benden bir haber almazsa bugün çocukları buraya getirmesini söylemişim,” diye açıkladı. “Bütün çabalarım boşa çıksaydı, son kozum onlar olacaktı. Sana çocuklarının babası olarak duygu sömürüsü yapmayı planlıyordum.”

Marie-Jeanne hiç de üzülmeden şu hayali uzun boylu, esmer adam beklentisinden vazgeçti. Mösyö hiç şüphesiz Madam’ın kocasıydı ya da yasal kocası değilse bile çocuklarının babasıydı. Şu küçük sarışın melekler Billy’den çok ona benziyorlardı. Üstelik tam da uygar bir dil öğrenecek yaşıydılar.

Daha sonra, Spider ve Billy çocukları öğle uykusuna yatırdıkları Ritz’de bırakarak, satışa çıkarmadan önce son bir kez eve bakmak ve Madam Marie-Jeanne’e veda etmek için Rue Vaneau’ya döndüler. Billy üzülmek de olsa bu evi elinde tutmanın anlamsız olacağına karar vermişti, üç dört yılda bir hafta uğramakla olmazdı, üstelik mutfakta bir fincan kahve bile yapamazken. Bu sevgili şehirdeki muhteşem kabuk, onun hayatına uymuyordu. Bu evin içinde yaşanmalıydı, bu ev kullanılmalıydı. Böyle boş bekletmek acımasızlık olurdu.

Spider. “Bana etrafı gösterecek misin?” diye sordu. Boş avluda suskunca duruyorlardı, bekçiyle karısı son olayları anlatmaya kızlarını ziyarete gitmişlerdi. Spider, Billy’nin güzel başını omzuna yaslayarak parlak sonbahar ışığının bu koyu kestane rengi dalgalı saçların üzerinde oynaşmasını seyretti.

Billy, yüzünde Spider’a yabancı gelen duygusal, yumuşak bir ifadeyle “Göstermek istiyorum,” dedi.

Teker teker tüm odaları gezerlerken, Billy her odadan çıkışlarında suskunluğa gömülüyordu, bu odalar onun için kalıcı, klasik sanat eserleriydi ve sanki bunlarla arasında görünmez bir bağ varmış gibi arkasına dönüp tekrar tekrar bakıyordu. Her aynaya usulca dokunuyor, şöminelerdeki oymaları, kapılardaki kabartmaları okşuyordu. Pencereilerin önünde durarak manzarayı seyretti, her birine son kez veda ediyordu.

Matignon parkının heybetli ağaçlarına bakan boş yatak odasına girdiklerinde Billy “Zavallı Mösyö Delacroix,” dedi. Tam o sırada St. Clotilde katedralinin çanları çalmaya başladı, az sonra şehrin dört bir yanından çanların korusu duyulacaktı.

“Delacroix mı?”

“Dekoratörüm. Paris’teki en büyük düş kırıklığına uğrayan adam. Her şey, perdeler kadar her şey hazırken, bütün antikalar alınmışken – mutfak dışında her şey hazırken ben New York’a döndüm. Delacroix burayı hiç döşeli göremedi. Sanırım bu onu çok kırdı.”

Spider usulca “Yani buraya taşınmadın mı?” diye sordu. Billy’nin her halinden, hatta döşemenin üzerinde gezinirken çıkan gıcırıtlara kadar bu eve ne kadar derin bir sevgi duyduğu belliydi, bu Spider’ı huzursuz ediyordu. Billy’nin neden burada yaşamadığını biliyordu. Bir dergide Billy ve Sam Jamison’la ilgili okuduğu o makalenin her kelimesini hatırlıyordu. Bu ev, Billy’nin Sam’le oturmayı planladığı yerd, şükürler olsun ki böyle bir kadını elinden kaçırarak kadar aptal olan şu zavallı adamla yani.

Billy sesindeki kederi gizlemeye çalışarak “Hayır, nedense olmadı işte,” dedi.

“Belki o zaman olmadı, ama bana sorarsan, *ben* burayı döşeli görmemeye dayanamıyorum. Burada, Paris’te kalacağız ve Delacroix’nin yardımıyla her şeyi sandıklardan çıkarıp yerlerine koyacağız, bütün odalar çiçeklerle dolu olacak ve şöminelerde odun, şamdanlarda mum-

lar ve mutfakta da bir ton yiyecek ve kahve yapacak biri olacak. İşte o zaman, eğer bu evi şimdikinin yarısı kadar bile seviyor olursan, Kaliforniya'ya gitmek isteyinceye kadar, hatta dilersek sonsuza dek burada yaşayacağız.”

Billy “Spider!” diye haykırdı. “Ya Scruples Two? Öylece bırakamazsın!”

“Elbette bırakırım. O iş kendi kendine yürüyor. Bensiz çalışamayacaklarsa neden onca pahalı yöneticiyi işe aldım? Üstelik acil bir durumda her zaman için telefon veya teleksle bana ulaşabilirler. İkimiz de kendimizi soluk almaksızın çalışmaya kaptırdık. Çocukların doğumundan sonra sanki aynı anda iki işte birden çalışıyordun, artı gece vardiyası.”

Billy “Kendime engel olamadım,” diyerek başını salladı. “Ben her şeyi böyle yapıyorum!”

“Eğer ben bir mağara adamı olmaktan kurtulmayı öğrenebilirsem, sen de pekâlâ biraz daha az...”

“Zorlayıcı olmayı mı öğrenebilirim? Böyle mi diyecektin?”

“Zorlayıcı... ve saplantılı... aynı şeyin iki yarısı. Oh Billy, kendimize biraz zaman ayırmaya ihtiyacımız var. İş dışında da ilgilenecek bir sürü şey bulabiliriz, ama denemeden bilemeyiz... ve düşünecek olursan, bunca yıl onu böyle mükemmel halde koruduğuna göre bu ev sana çok şey borçlu. Bu evi satmayı gerçekten isteseydin, bunu çok uzun zaman önce yapardın. Farkında olmasan da hep bir gün buraya dönmeyi ümit ettin.”

“Bana bir zamanlar tanıdığım birini anımsatıyorsun,” dedi Billy.

“Kimi?”

“Spider Elliott’ı... her zaman beni ikna edebilen kişi.”

“Çünkü sen de istiyorsun,” dedi Spider ve Billy’yi baş döndürücü bir şekilde öptü. “Haydi, gidip ahırlardaki sandıklara bakalım. Marie-Jeanne’in kocasında bir çekiç ve bir manivela var mıdır acaba?”

Elele avluya çıktılar ve ziyaretlerinden dönen Pierre’le Marie-Jeanne’e rastladılar.

Spider “Mösyö Pierre, bir çekiciniz var mı?” diye sordu.

“Elbette Mösyö. Yardımcı olabilir miyim?”

“Aslına bakarsanız, evet. Dört el, iki elden daha iyidir. Ahırlardaki sandıkları açıp içlerinde neler varmış bir bakalım.”

“*Eh bien*, Mösyö,” dedi Pierre, şaşırmıştı. “Bu iş için yirmi adam gerek.”

“Yarın o yirmi adamı da buluruz, ama ben hemen şimdi başlamak istiyorum.”

Marie-Jeanne çekinerek “Madam nihayet yerleşecek mi?” diye sordu.

“Oh evet!” dedi Billy heyecanla, sevinçten uçuyordu. “Buraya taşınıyoruz, çocuklar ve dadıları ve bir de köpek.”

“Bir köpek mi? *Dieu merci!* Hep bir köpek istemiştım! Köpeği olmayan tek bekçi benim kocam. Ah Madam, bunun şerefine içilir, değil mi?”

“Oh evet, kesinlikle! Umarım size borcum olan şarabın hesabını tutuyorsunuzdur.”

“*Restez-tranquille*, tutuyorum Madam. Ama şampanya Pierre ve benim ikramımız. Acaba büyük bir köpek mi olacak yoksa küçük mü?”

“Bakacağız, ama gerçek bir Fransız köpeği olacak Madam Marie-Jeanne, yüreğinizi ferah tutun.”

18

“Sen ve babam için parti vereceğim gece Ben Winthrop da şehirde olacak, onun da gelmesinde bir sakınca var mı? Hâlâ tanışmadınız,” dedi Gigi. Sasha’yla Vito’nun geçici olarak kiraladıkları möbleli Brentwood evinin bahçesinde Nellie’yle oynuyorlardı.

“Tabii ki yok. Sonunda Bay Harika’yı gözümle görmek istiyorum, hem kimbilir, belki şu uçan sarayında bir gezi de koparabilirim. Gecikmiş düğün partisindeki bir gelinin ricasını nasıl geri çevirebilir ki?”

Gigi kendinden emin bir şekilde “Geri çevirmeyecektir,” dedi. “Ne-reye gitmek istiyorsun?”

“Aklımıza neresi eserse! Artık işsiz olduğuna göre şaşıla bir öğle yemeği için San Francisco’ya gidebiliriz, biraz alışveriş yaparız, gerçek San Francisco hanımefendileri gibi beyaz eldivenler ve şapkalar giyeriz, akşam yemeğine kadar da dönmüş oluruz.”

“Şapkayla eldivenleri ödünç vereceksen olur. San Francisco iyi fikir – ben de Eleonora Colonna’nın hediyesini elden veririm. Ve Sasha bana ‘işsiz’ dememeni tercih ederim. Frost Rourke Bernheim’dan istifa ettim ben.”

Her zaman pratiklikten yana olan Sasha bozularak “Ne fark eder?” dedi. “Sonuçta hafta sonunda bir maaş çeki almayacaksın.”

“Ama bu benim tercihim ve kendimi de öyle özgür hissediyorum ki. Üstelik yapacak çok işim var, sizin partiniz, ardından Venedik’teki parti, zaten gerçek bir işte çalışacak zamanım yok.”

Sasha “Venedik’teki parti mi?” diye sordu. “İlk yolculuk mu yani?”

“Hayır, o *ikinci* parti olacak, bir yıl sonra. Bu partiye iki hafta sonra. İş dünyası ve turistik medyaya verilecek bir ziyafet. Ben, bunu Winthrop Gelişim için bir gövde gösterisi fırsatı olarak görüyor, deniz-yolları bahane. Çeşitli firmalarındaki kilit adamları davet etti, aralarında benim New York’ta beraber çalıştıklarım da var.”

“İyi de, gemi daha doktayken bunun ne anlamı var? Bana geminin

şu anda sadece sahibinin hoşlanacağı bir görüntüsü olduğunu söylemiştin.”

Gigi “Bir gemi yapılırken, omurgaya konan ilk levhada sahibine ait uğur parası bulunur,” diye açıkladı. “Ben, diğer şilepteki levhayı içinde gümüş bir Amerikan doları olan bir levhayla değiştirecek, üç şilebin satın alınışını ve *Zümrüt*’ün yapılışını kutlamak için. Bütün olayı büyük bir turizm acentasıyla ben organize ediyoruz. Medyayı önce Venedik’e, sonra da levha değiştirme töreni için Porta Marghera’ya götürmemiz gerek, ardından yine Venedik’e, Cipriani’deki kutlamaya gidilecek. Yaklaşık iki yüz basın mensubu ve Ben’le çalışan düzinelerce adam için ulaşım, yiyecek ve kalacak yer ayarlamamız gerek.”

Sasha şüpheyle “Bu iş için para alacak mısın?” diye sordu.

“Ben ödemek istiyor ama ben kabul etmedim.”

“Gigi!” Sasha şaşırmıştı. “Eski patronun olarak buna göz yumamam!”

“Sasha, tek kelimeyle hayır, yapamam. Ben’in maaş bordrolarında olmak istemiyorum.”

“Neler hissettiğini anlıyorum, çok nazik bir durum. . . ikiniz arasında bir karara bağlanamayan bir mesele. Tamam, bedavaya çalış, beni ilgilendirmez. Ayrıca Ben’in de partiye geleceğine seviniyorum, çünkü ikinizin evliliğin eşiğinde görünmeniz tam da Zach’a gereken şey olabilir, hayatında eksik olan gerçeklik şoku. Çok uzun zamandır duygusal hayallere sarılıyor ve ortalıkta mecnun gibi gezinerek zavallı Vito’yu da çileden çıkarıyor. Zach’a seni unutturmak için elimden geleni yaparım doğrusu. Oh, Nellie, o bir solucan bebeğim, oyuncak değil. Onu anne-ye ver bakayım. Oh Gigi, ağzına götürüyor! Tanrı aşkına, durdur onu!”

Gigi yumuşak bir sesle “Hayır Nellie,” diyerek solucanı çocuğun elinden aldı.

“Al sana güzel bir kürek, haydi git kaz.”

“Dün de bir solucan buldu, portakal suyunda banyo yaptırdıktan sonra bahçeye geri bıraktı,” dedi Sasha. “Hayvana zarar vermedi. Sence Nellie zoolog mu olacak?”

“Çocukluğunu akıllı bir karış havada bir anneyle sağ salim atlatırsa gene iyi.”

“Bence Nellie’nin geleceğini merak etmem akılsızlık falan değil. Artık bir kadın için imkânsız diye bir şey yok, hele o büyüdüğünde. . .”

“Bana oyun oynama Sasha Nevsky. Seni bunu yutmayacak kadar iyi tanıyorum.”

“Sasha Orsini de lütfen. Soyadını benimle paylaşmak konusunda bir sorunun mu var? Ve oyun oynamayı yıllar önce bıraktım.”

“Öyleyse Zach’la ilgili bu zırvalar da neyin nesi?”

“Keşke zırvalık olsa. Vito çılgına dönüyor. Zach *Uzun Hafta Sonu*’nda her zamanki başarılı işi çıkaramıyor ve benim zavallı kocam da her saat başı onu uyarıp yola getirmek zorunda kalıyor. Bir kara komedi dokunaklı bir aşk hikâyesine dönüşüyor, çünkü yönetmen hâlâ prodüktörün kızına âşık. Bu iyi bir film konusu olabilirdi, Vito’ya bir söyleyeyim, senaryoyu baştan yazmak için çok geç değildir belki.”

“Sasha, kasten ortalığı karıştırmak dışında Zach’ın hâlâ bana âşık olduğunu söylemenin ne gibi bir nedeni var bilmiyorum. Aslında ne de rezil bir iddia hani! Ortalığı karıştırmaya bayıldığını bilirim, sadece bu hızla iki adamla evlenmenin seni değiştireceğini sanmıştım.”

“Gerçekten çok fesatsın Gigi, bu kadar mutluyken bana Josh’ı hatırlatıyorsun. Bunu nasıl yaparsın?”

“Bu numaraları yutmam Sasha, boşuna uğraşma. Neden o saçmalıkları söyledin?”

“Eğer Zach hiç değilse birileriyle çıkıyor olsaydı, aktristlere bile razıyım, hâlâ aklında senin olduğunu asla düşünmezdim. Böyle ifade etmem daha mı iyi? Yeterince 1940’ları andırıyor mu? Ama kimseyle çıkmıyor. Ayrıldığınızdan beri Zach Nevsky karşı cinsle olan bütün ilişkisini kesti. Sana soruyorum Gigi, hayatının baharında genç bir adam için bu sağlıklı mı?”

“Bütün bu saçmalıkları nereden duydu?”

“Kocam her akşam eve geldiğinde ilk bir saatimizi bunları kucağıma dökerek harcıyor. İstersen ona sor. Sence baban sırf ortalık karıştırmak için yalan uydurur mu?”

“Eğer bir film yapmaya yarayacaksa, kesinlikle uydurur. Ama bu... tamamen yaramazlık. İkiniz bir işler çeviriyorsunuz.”

“Ulu Tanrım, sence hayatımızda senin öldürücü cazibeni pohpohlamaktan daha iyi yapacak bir şeyimiz yok mu? Nasıl bu kadar benmerkezci olabiliyorsun? E, kes artık şunu! Gigi, bak kürekle solucanı ikiye ayırdı! Oh Tanrım, bunu nasıl yapabildi?”

“Büyüyünce seri cinayetler işleyen bir katil olacak, kadınlar arasındayla pek yaygın değil ama birkaç örnek var. Ya da bir itlaf ekibine girer.

Tanrı aşkına, onu oyun bahçesine oturt. Dev, tombul bir sinekkuşuna benziyor. Sürekli onu gözlemek sınırlarımı bozuyor. Şimdi Billy'nin ikizlerle neler çektiğini anlamaya başlıyorum.”

“Nellie'ye biberonunu vermek ister misin? Vakti geldi.”

Gigi dişlerinin arasından “Hayır, istemem,” diye homurdandı.

“Oh haydi, cesur ol, bir gün bunu yapmak zorunda kalacaksın nasıl olsa. Eninde sonunda her kadın yapar, annem bile bize biberon vermek zorunda kalmıştı, kim bilir belki de fincandan içmeyi öğrenene kadar bizi emzirmiştir. Zach'ın onu bir dahaki arayışında sorarım.”

“ZACH NE YAPIYOR DEDİN?” Gigi'nin gözleri hayretle büyümüştü. Öfkesi burnunda olmasıyla ünlü Nevsky klanının bu aksi, korkutucu, diktatör annesi Tatiana Orloff Nevsky'den, herkes gibi Gigi de çekiniyordu.

Sasha içini çekti. “Hiç olmazsa telefon aracılığıyla anne şefkatini hissetmek için annemi arıyor. Vito son zamanlarda bunu haftada iki kez yaptığını söyledi.”

“Alınma ama anneniz bir terörist. Ona saygım ve hayranlığım sonsuz, yine de onun çocuğu olmadığım için şükrediyorum.”

“Biliyorum, eğer gerçekten ümitsiz bir durumdaysan – ama annemin de yeterli bulacağı kadar ümitsiz, çünkü herkes onun için koca bir fiyaskodur zaten – biraz anlayış göstermeyi başarıyor. Bu aşamaya gelmek için kendini öldürecek hale gelmiş olman gerek, ama yine de böyle bir şansın var. Ben de Josh'la en kötü zamanlarımızda annemi arıyordum ve gerçekten de işe yaradı. En azından ne kadar korkunç da olsa bir annem olduğunu hissettim.”

Gigi sessizce Sasha'nın söylediklerini düşündü. Bu, anneleri hakkında hiç bilmediği bir gerçektir.

Çekinerek “Zach... benim hakkımda... bir şey söylememiş, yani... babama... değil mi?” diye sordu.

“Hayır, tek kelime bile etmemiş. Ne bana ne de Vito'ya.”

“Gördün mü, uyduruyorsun işte.”

“Tam tersine. Sanki irade gücüyle seni silmiş. Vito'yla ne kadar çok zaman geçirdiklerini düşünecek olursan bu biraz garip değil mi? Eğer bir kez olsun senin nasıl olduğunu falan sormuş olsaydı, sadece varlığından haberdar olduğunu belli etseydi, tamam. Ama bir yıldır adını bile ağzına almadı, üstelik her gününü Vito'yla geçiriyor ve benim de en yakın arkadaşımın, sırf Zach'ın hayatının kadını olduğunu söyle-

dim diye bana söylediğin bütün o kötü sözlere rağmen. O zaman ben de bütün bunları hâlâ acılı bir durumun işaretleri olarak görürüm. Sen Zach'ın hakkında rahatça konuşabiliyorsun çünkü artık Ben'e âşıksın, ama benim zavallı karasevda! ağabeyim senin adını ağzına bile alamıyor çünkü ömrünün kalan kısmını sensiz geçireceği gerçeğini asla kabul edemedi."

"Aptallık bu."

"Ben de Vito'ya aynen böyle dedim."

"Peki ya benim ihtiyar babacık ne dedi?"

"Kendisinin de bir ömür boyu beni unutamayacağına dair harika sözler söyledi, ama Vito, Zach'tan farklıdır, o bir yetişkin, Zach'sa hâlâ âşık bir oğlan."

"Oğlan mı? Sasha, kendinden büyük bir adamla evlenmek seni dayanılmaz burnu havada yapmış. Zach en azından otuz bir yaşında olsa gerek."

"Ama yüreği hâlâ bir çocuk yüreği; tutkulu, romantik bir çocuk. Heathcliff gibi. Heathcliff'in soyadı neydi, yoksa bu onun soyadı mıydı? Joe Heathcliff miydi? Heathcliff Jones muydu? Neyse. Üzücü bir durum, ama düşünmemeye çalışıyorum. İşte Nellie, beslemeyeceksen de gazını çıkartabilirsin. Bir bebeğe gaz çıkarttırmak da, sesi duymadığın sürece, gayet hoş bir iş."

"Madem ortalıkta koşturup solucanları biçecek kadar büyüdü, niye kendi kendine gaz çıkartamıyor?"

"Çıkartabilir tabii, ama sayende San Francisco'ya uçacakken neden seni böyle zevkli bir işten mahrum bırakayım?"

Victoria Frost yatağında kıvrılarak, dikkatle içinde bulunduğu durumu gözden geçirdi. Ajansın şu anda yılda yaklaşık doksan milyon dolarlık bir bütçesi vardı, üstelik o arsız, kendini beğenmiş, küstah fahişeden de kurtulmuştu. Şu Gigi Orsini denen insanı çileden çıkaran yaratık artık yoktu, üstelik nihayet Indigo Seas hariç, onun aldığı işleri de kaybetmemişlerdi, onu da elde tutmanın hiç yolu yoktu zaten.

Gigi reklamcılık işinden çekildiğini söylemiş olmasına rağmen, geçen hafta boyunca hepsi gergin bir bekleyiş içine girmişlerdi. Gigi, Spider Elliott'tı Scruples Two işini, Ben Winthrop'u da Sihirli Tavanarası ve Winthrop Denizyolları İşlerini FRB'den alıp başka ajanslara vermeye kolayca ikna edebilirdi. Her nasılsa Victoria, Archie ve Byron, Gi-

gi'nin başka bir ajansa geçmediğini ve bu işleri de almadığını anlamışlardı, halbuki bunu hiç güçlük çekmeden yapabiliirdi. Beach Casuals ve Scruples Two için hazırlıklar hızla ilerliyordu.

Ayrıca FRB, New York'un üç önemli firması tarafından denemeler için davet edilmişti. Her deneme zaman, para ve son derece büyük bir özen gerektiriyordu, ama şimdi hiç olmadığı kadar zamana ve paraya sahiptiler zaten. Artık bütün ülkede iyi bir ajans olarak isim yapmışlardı ve bütün bunlar iki yıldan kısa sürede olmuştu.

Angus'un New York'a gelmemesi için hiçbir neden kalmadı artık, diye düşündü Victoria. Uzun zaman önce Angus'un alışkanlıklarına bağlı, hayatında köklü değişiklikler yapmaya pek de hevesli olmayan bir adam olduğunu anlamıştı. Neredeyse bütün erkeklerde bu zaaf yok muydu zaten? Ama bu düzensiz buluşmalar boyunca Victoria'ya olan tutkusu da artmıştı. Victoria tüm benliğiyle biliyordu ki, hiçbir kadın hiçbir erkek üzerinde Victoria'nın Angus üzerinde hüküm sürdüğü gibi yoğun bir fiziksel etkiye sahip olamazdı.

Victoria sırtüstü uzanarak Kaliforniya'da gönül eğlendirdiği erkekleri düşündü. Her biri Victoria'nın erotik otoritesine ve cinsel yaratıcılığına bir şeyler katmıştı. Ona iyi hizmet etmişlerdi. Ne zaman Angus'la beraber olsalar, Angus ona öyle kontrolsüz bir arzuyla sahip oluyordu ki bu bazen Victoria'yı bile korkutuyordu. Angus *ona aitti*. Artık onu tamamen ele geçirme zamanı gelmişti. Victoria'ya annesiyle paylaştığı hayatın acı veren bir komedi olduğunu söylemişti, hem de defalarca. Victoria artık daha fazla bekleyemeyecekti. Artık ona ait olanı alma zamanı gelmişti.

Angus Caldwell, Caldwell and Caldwell'den ayrılırken beraberinde hiç iş almasa bile, Victoria'nın son başarıları sayesinde bunun da bir önemi yoktu. Her ikisi için de Los Angeles'ta çok kârlı işler vardı. Üstelik, FRB'de üst düzey yöneticisi olarak Angus'a ihtiyaç vardı.

Her ne kadar bunu Archie ve Byron'a belli etmemeyi başardıysa da Victoria'nın omuzlarına binen yük bir kişinin altından kalkamayacağı kadar ağırdı. Archie'yle Byron, yaratıcı ekipte çalışacak elemanları arayıp bulmakla meşguldüler, ama Victoria hâlâ müdür yardımcılarının sayısını mümkün olduğunca az tutuyordu, böylece Angus geldiğinde yeri hazır olacaktı.

Bir cumartesi sabahının erken saatleriydi. Victoria güneş doğmadan uyanmıştı. Komodindeki saate bakarak, Angus'la annem şimdi hafta

sonlarını geçirdikleri Southampton'daki evdelerdir, diye düşündü, ama henüz annesinin kahvaltıya inmesi için çok erkendi. Şimdi! Yıllardır onu tutan nefret ettiği bağlar, bu sabırsızlık ve kendine güvenle bir anda paramparça oldu. Yatağında doğrularak telefonun ahizesini eline aldı ve Southampton'daki evin numarasını çevirdi.

Telefonu açan hizmetçiye "Bay Caldwell lütfen, Joe Devane arıyor," dedi.

Bir dakika sonra Angus telefondaydı.

"Benim. Hangi odadasın?" dedi Victoria.

"Kütüphanedeyim. Ne halt etmeye..."

"Sözümü kesme. Beach Casuals işini aldığımı duymuşsundur herhalde."

"Evet, ama..."

"Angus, neredeyse iki yıl oldu. Daha fazla bekleyemem. Beni oyalamandan bıktım artık, böyle yaşamaya tahammülüm kalmadı. Orada daha fazla kalman için hiçbir neden yok. Burada sana ihtiyacım var."

"Bu çok yanlış bir zamanlama, fazla acele..."

"Bundan uygun zaman olamaz. Gelecek hafta New York'a geliyorum. Salı sabahı Harris Reeves'le bir tanışma toplantımız var, öğleden sonra da Joe Devane'le kısa bir görüşme yapacağım. Sonraki üç gün boyunca New York'ta olacağız. Annemle konuşmak için yeterince vaktin olacak."

"Ben... dinle, ben..."

"Eğer ona sen anlatmazsan ben anlatırım."

"Bunu yapamazsın Victoria..."

"Beni buna zorlama. Hoşçakal."

Angus Caldwell ahizeyi yerine koydu. Kütüphanenin kapısını kapayarak kendini içeri kilitleti, kulaklarında hâlâ Victoria'nın sözleri çınılıyordu. İki yıldır ertelediği, asla gelmeyeceğini umduğu hatta buna inandığı an gelmişti işte. Victoria nasıl olsa orada birilerine rastlayacaktı, Angus'u unutacak, ona olan ilgisi azalacaktı... Daha bunun gibi pek çok şey hayal etmişti, hiçbir şekilde bu anın geleceğine inanmıyordu.

Ansızın bu düşüncelerin onu boğduğunu hissetti ve okyanustan birkaç metre uzaklıktaki büyük evden hızla çıktı. Yeşil çimenlikten ve kumsaldan geçerek okyanusun kıyısına gitti. Dalgalar bu sabah sakindi.

Angus Caldwell etrafına baktı, okyanustan yükselen parlak, şeffaf sisi seyretti, Southampton'da mavi ışıklar arasında yeni bir güz sabahı

doğuyordu. Geniş kumsalı boydan boya gözleriyle taradı, sahildeki bu muhteşem malikânelerin hepsinin sahiplerini tanıyordu. Her birinde sevinçle kabul edilen bir misafirdi, tıpkı Maidstone ve Meadow kulüplerinde olduğu gibi ki bu kulüplere üye olmak insanı yeni zengin Hamptonluların asla tanışamayacağı yüksek tabakadan insanlarla kaynaştırıyordu.

Angus derin nefeslerle Atlantik'in temiz, tuzlu havasını içine çekti ve arkasına dönerek kendi ferah, gösterişli, beyaz taş malikânesine baktı; denize bakan pencereleri, geniş verandaları ve son derece ince bir zevkle döşenmiş, konforlu odaları vardı. Her cuma içinde özlem duyarak helikopterle geldiği bu evden Pazar akşamları ayrılıyor ve içinde aynı özlemi duyarak ertesi sabah onu bekleyen işin heyecanı ile içi titrer halde, Beşinci Caddede'deki geniş, gösterişli dairesine dönüyordu. Asansörün kapıları açıldığında ve Millicent'la birlikte yüzlerce insanı çalıştırdıkları ajansa adım attığında da, kalbinin her vuruşunda buranın kendisi için ne kadar önemli olduğunu hissediyordu. Her sabah koridordan geçerek ofisine giderken, defalarca insanlarla konuşmak için duruyor ve burada gördüğü herkesin çalışma temposunun Millicent'la kendisine bağlı olduğunu bilmesine rağmen, bunu asla istismar etmiyordu. Angus Caldwell okyanusla birleşen ufuk çizgisine bakarak, yakında bir milyar dolarlık bir bütçeye sahip olacak bir ajansın yarısının ona ait olduğunu düşündü. O ve Millicent iyi patronlardı; eline bir dal alarak, her milyonu dürüstçe, alın teriyle kazandık, diye düşündü. Bir adamın yaşayabileceği en muhteşem hayatı sürüyordu, ama üst katta da Millicent uyuyordu, Angus'a bütün özgürlükleri tanıyan, ancak onu kıvrandıran o bir tek ihtiyacı karşılayamayan kadın. Eğer şu anda Victoria burada olsaydı, sadece onunla tadabileceği o rahatlamayı yaşamak için ona bir an önce sahip olabileceği bir yer bulması gerekirdi, sadece telefonda sesini duymak bile Angus'u acı verecek şekilde tahrik etmişti. Yo, hayır, Victoria şu anda burada olsaydı kendine hâkim olamaz, evin önünde apaçık görülecekleri bu kumsalda bile onu yere yatırır ve ona sahip olurdu.

Victoria, sen anlatmazsan ben anlatırım, demişti. Dalgalar çekilirken ayakkabısının ucuyla kumda bir çukur açtı ve gelen dalgaların burayı yeniden dolduruşunu seyretti. Sonra bu kaçınılmaz olaya omuz silerek hızlı, çevik adımlarla geniş kumsalda yürümeye başladı, onu şu

haliyle gören biri, imrenilecek ömrünü uzatmak için yeterli spor yapmaktan başka derdi olmayan bir adam sanardı.

Malibu kolonisi yakınlarındaki bir otelde kiraladıkları geçici redaksiyon odasında, editör çekilen sahneler üzerinde çalışırken Vito'yla Zach da bir kahve molası verdiler.

Zach umutla "İçeride seyrettiklerimiz sandığımızdan çok daha iyi çıktı," dedi. "Son sahneyi çok daha iyi yapabiliriz."

"Biliyorum," dedi Vito. "Aslında, ne kadar çok çekim yaparsak bu film de o kadar iyi olur. Geçen hafta bir ara tek çarenin kundakçılıktan yakalanmadan negatiflerini yakmak olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi film ilginç bir hal aldı, yarı kara mizah, yarı dokunaklı ve erotik bir aşk filmi olup çıktı. Siskel'le Ebert'i duyar gibi oluyorum. 'Hollywood'da Bir Beyaz Atlı Prens. Başparmaklar başarı işaretiyle havada."

"Vito eğer haklıysan bunun nedeni şansımızın yaver gitmesi ve aktörlerin bileşimi olacak. Yeterince sıkı çalışmadım, farkında olmadığımı sanma. Ben Siskel'le Ebert'i hâlâ orta parmakları nah işaretiyle havada görüyorum, üstelik cuma günü toparlanıp gitmemiz gerek."

"Sana hep derim Zach, altı üstü bir film. Bu kadar ciddiye alma evlat. Hepimizin baştan beri kötü giden projelerimiz olmuştur. Bazen de her şey yolunda gidiyor sanarsın, ama sonuç berbattır. WASP'ı seyretmiş miydin? Hayır, bunu sormadım farzet. Seni zor duruma düşürmek istemem."

Vito tekrar gülererek fincanına kahve doldurdu. "*Uzun Hafta Sonu*'nun üzerinde baştan beri bir uğursuzluk var. Herhalde Koloni'de oturan insanlar hafta sonları toplanıp balmumundan kuklalarımızı yapıp iğneler batırıp yağda yakıyorlardır. Bu filmin konusunun burada geçmesini hiç istemiyorlardı, burası onların gizli fuhuş mekânı. Ama bizi dövemezlerdi de, artık vazgeçmişlerdir. Filmin adını *Uzun Hafta Sonu* değil *Malibu'daki Korkunç Keşmekeş* koymalıydık. Aslına bakarsan, yarın bu ismi loncayla görüşmeyi düşünüyorum."

"Neden bu kadar rahatsın Vito? Beni kaygılandırıyorsun. Seninle çalışmaya başladığımdan beri, her an sanki bir ölüm kalım meselesiydi ve ben her şeyin içine ettim, sense bunu gayet sakın karşılıyorsun. ... ee, nispeten sakın yani. Bu benim tanıdığım Vito Orsini değil."

"Birincisi, sen hiçbir şeyin içine etmiş falan değilsin, burada bir film çekiyoruz işte. İkincisi, evet, ben artık o tanıdığın Vito Orsini değilim

ve bunu kız kardeşine borçlusun. Eve, Sasha'ya döndüğümde hayatımda neyin daha önemli olduğunu anlıyorum. Ve Nellie'nin gaz çıkartma vaktine yettiysem, o gün senaryonun kaç sayfasının çekildiğinin pek bir önemi kalmıyor.”

Zach merakla “O bebeğe gerçekten de tapıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Nasıl tapmam? Kendimi bir tek konuda kötü hissediyorum, o da Gigi onun yaşındayken yanında olmamam. Ama şu anda Gigi benim için öyle bir dert ve tasa kaynağı ki, ayrıldığınıza içtenlikle sevinıyorum. Onun tutarsızlığıyla senin tutarsızlığın lanetli bir bileşim olurdu.”

“Teşekkürler.”

“Dinle evlat, Gigi'yi Ben Winthrop'la evli görmek istediğim için beni suçlayamazsın, değil mi? Ben bu konuda çok ısrarlı, ama Gigi sözünü bile duymak istemiyor, adamla tanışmama bile izin vermedi. Sasha paragözün biri gibi davrandığımı söylüyor, ama hangi baba kızının genç, zengin ve bildiğim kadarıyla biraz da oturaklı bir adamla evlenmesini istemez ki? Sasha hiç ihtimal vermiyor, çünkü Gigi aptalca duygusal. Winthrop'la evlense bile bu uzun sürmezmiş çünkü onunla sırf seni unutmak için evlenirmiş.”

Zach acı bir sesle “Sasha delirmiş!” dedi. “Tanrım, nesi var bu kızın? Kadınlar için dayanılmaz olduğuma dair saplantısından bir türlü vazgeçmedi. Bana sorarsan bunun nedeni ona kendisini anımsatıyor olmam. Belki evlenince düzelir diye düşünmüştüm. . . ama görünen o ki hiçbir gelişme yok.”

“Biliyor musun Zach? Sen de, kız kardeşin de toplum için birer tehlikesiniz. Ben Sasha'yı devre dışı bıraktığıma göre, seni de birileri bir yerlere kapatmalı. Hiçbir erkek Sasha'yı tamamen unutamadı. Şu Josh Hillman'ın haline baksana. Ve kızım, dünyanın en mantıklı insanı ama söz konusu sen olunca hâlâ öyle alınganlaşıyor ki onun yanında senin adını bile anamıyorum, yoksa yüzüme o zavallı; incinmiş ifadeyle bakıyor ve kendimi patavatsız herifin biri gibi hissediyorum. Sırf işin içinde sen de varsın diye bir kez olsun çekimlerin nasıl gittiğini sormadı. Seti ziyarete gelmesini söyledim, artık çalışmadığına göre zamanı da var, ama hemen reddetti. Öteki filmlerde ne kadar sıkıcı olduğunu söylesem de gelip seyretmesine izin vermem için başımın etini yerd. Duygusal olarak seninle karşılaşmaya hazır değil.”

“Bu durumda partiye kesinlikle gelmiyorum.” Zach'ın sesi sertti.

“Gelmek zorundasın Zach, bunu biliyorsun. Yoksa Sasha ve ben seni asla affetmeyiz. Gigi zihinsel olarak buna hazır, hatta fiziksel olarak bile, artık odasına kapanmıyor, kendini evin kalan kısmını da kullanmaya alıştırdı. Bence bu iyiye işaret. Öte yandan, bütün sabahını Okuyucu Mektupları, Sorun Söyleyelim köşelerini ve bütün dergilerdeki günlük falını okuyarak geçiriyor. O sütunlarda seninle ilgili sorunlarını çözeceğini mi sanıyor ne? Her an bir oyuncak ayıyla uyumaya başlamasını bekliyorum.”

“Vito, lanet olsun, onu ben bırakmadım, o beni terk etti. Gigi’nin başına gelenler benim suçum değil.”

“Anlıyorum Zach. Benim eski kadın arkadaşlarımdan hiçbiri Gigi gibi sulu gözlü, sevdalı tavırlara girmedir. Billy’yle bile iyi anlaşıyoruz. Bir sonraki filmi Susan Arvey’le yapacağım ve Maggie Mac Gregor’la da gerçek bir dostluğumuz var.”

“Sen ve Susan Arvey mi! Ulu Tanrım!”

“Evet ya. Ne sandın? Artık bambaşka bir adamım... zamanında benim de çapkınlıklarım oldu. Hem de müthiş, olağanüstü bir zamandı. Tanrıya şükür Sasha geçmişimi bilmek istemiyor, yoksa ona anlatmanı gerekirdi ve korkarım gerçekler hiç hoşuna gitmezdi.”

Zach merakla “Ya Maggie?” diye sordu.

“Bu gerçekten çok uzun yıllara dayalı bir ilişkiydi, Billy’den bile önce başlamıştı. Kalispell şovu için onu nasıl ikna ettiğimi sanıyorsun?”

“Hiç aklıma gelmemişti. Gelseydi de, durum gerçekten ilginç olduğu için o şovu hazırladığını düşünürdüm. Daha fesat olmalıyım.”

“Yok canım, bu tür şeyler bilmeyene görünmez. Sana yenilenmiş ve tecrübeli bir adamın tavsiyesi; Gigi’ye baktığımda neden *Bir Zamanlar Biz*’in video kasetini alıp evde yalnız olduğu her gece bunu seyrettiğinin farkında olmayan bir kız görüyorum.”

“*Bir Zamanlar Biz mi?*”

“Tamam, sen Redford değilsin o da Streisand değil. Ama ya tema Zach? Birlikte yaşayamayan ama birbirlerine ölümsüz bir aşkla bağlı iki insan. Her seyrettiğinde insanı yine etkiler, ezberlemiş olmana rağmen. Yirmi kez seyredilecek türden. O filmi hiç görmüş müydün?”

Zach huzursuzca “Evet, bir kez... ama pek bir şey ifade etmedi,” diye yalan söyledi. O filmi her görmek istediğinde tekrar kiralityordu, neredeyse her hafta, bazen hafta sonları bir kez daha. Ama video kasetini satın almamak için kendini tutuyordu. Yoksa bu iş köleliğe dönüşürdü.

* * *

Vito'yla Sasha'nın düğün partisinin verileceği gece, Ekim sonundan umulmayacak kadar sıcak bir günün boğuculuğunu taşıyordu. Güneş henüz batmamışken gökyüzünde ülkenin diğer yerlerinde hasat ayı denen turuncu bir dolunay belirmişti.

Gigi partiyi defalarca prova etmişti, evi karartıp küçük lambalara yumuşak pembe bir ışık yayan ampulleri taktı. Sonra etrafa neşeli ve romantik bir hava yayan o etkiyi yakalayana kadar her yere sayısız şamdanlar ve dilek mumları yerleştirdi. Gölgeleendirme son derece başarılıydı; gizemli, çekici ve ümit vaat edici. Evin her yanı özel bir davet havasını yansıtıyordu. Üç katın pencerelerinden görünen avludaki ağaçların dallarına ve asmalara pembe ışıklar yayan fenerler asmıştı, balkonları da yanıp sönen küçük ışıklarla süslemişti.

Gigi başlangıçta bütün evi renkli çiçek desenli perdeleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturacak şekilde gelinlik gibi beyazlarla kaplamayı düşünmüştü, ama daha sonra Sasha'nın da Vito'nun da ilk evlilikleri olmadığını göz önüne alarak vazgeçmişti. Onun yerine şehirdeki toptan çiçek pazarına giderek, kiraladığı bir karavanı hepsi çiçek açmış yirmi düzine saksı siklamen ve yirmi düzine saksı beyaz ve pembe çuhaçiçekleriyle doldurmuştu. Ayrıca pembe meyveler bulmak için Farmer's Market'e de gitmişti, pembe üzüm hariç, çünkü eğer dünya üzerinde pembe üzümler vardysa da Gigi'den saklanıyorlardı.

Elmalar, diye düşündü, kasalar dolusu elma, kırmızının her tonunda. Kasaları çiçek saksılarıyla kamufle edebilirdi, ama hâlâ bir eksiklik vardı. Her şeyi koklayarak ve elleyerek marketi dolaşıyordu ki bir klapyaya iğnelenecek kadar şirin görünen küçük, yeşil yapraklı pembe ve beyaz turpları gördü. Marketteki bütün demetleri aldı ve yardımcılarının özenli bir tablo gibi dağınık şekilde düzenlediği elma kasalarında uygun gördüğü yerlere birer süs gibi turpları sıkıştırdı.

Peki ya barı nereye koymalıydı? Voyage to Bountiful'da çalıştığı zaman boyunca edindiği tecrübe ona her barın potansiyel bir trafik sıklığı olduğunu öğretmişti. Evinde o kadar çok kullanılmayan oda vardı ki dört kapı girişine de bar kurabilirdi, buralar insanların ayak altında dolaşmayacakları kadar dardı.

Uzunca bir süre ne ikram edeceğini düşündükten sonra akılcı olmayı seçerek geçmişte de güvenilirliğini kanıtlayan klasik İtalyan büfesinde karar kıldı, hem Vito'nun da en sevdiği yiyeceklerdi bunlar. So-

ğuk ve sıcak mezeler, beş çeşit makarna, siyah zeytinli tavuk, acılı sosla, *osso bucco* ve kuzu rostosu arasında da damak zevkine uygun bir şey bulamayacak biri var mıydı? Ve tabii ki bir de düğün pastası. Bunları da beğenmeyen varsa partiden sonra bir yerlere gidip karınlarını doyursunlar, diye düşündü.

Üzerlerinde pembe ve beyaz elma çiçeği desenleri olan koyu pembe masa örtüleri kiralamayı başarmıştı. Peçeteler pembeydi, mumlar beyaz, masanın merkez noktalarına da beyaz çuhaçiçekleri koymuştu. Yardımcısına sekizer kişilik her grup için on beşer metrelik masalar kurdurmuş ve bunları da evin her köşesine yerleştirmişti. Emilly Gatherum'ın dediği gibi, güzel sofralar herkese hayat verirdi.

Hayat vermek. Gigi parti öncesi gerginliğiyle yüksek sesle inledi. Gönülsüz bir profesyonelin bakış açısından konuk ağırlamanın ne kadar korkunç bir işkence olduğunu bile bile neden bu partiyi vermeye gönüllü olmuştu ki? Yüzlerce kişilik, üstelik bir yarısının diğer yarısıyla hiçbir ortak yönü olmayan bir kalabalığa parti vermek ha?

Sasha'nın Scruples Two'dan davet ettiği insanlar, Vito'nun *Le Tout Hollywood* listesindekilerle daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Zaten Sasha ve Vito da daha önce hiç karşılaşmamışlardı, demek ki tek ortak konuk Zach'tı. Ve Josie Spielberg'le Burgo, diye düşünerek rahatladı Gigi. İki grup arasındaki o derin uçurumda köprüler kurmak konusunda geveze Josie'yle Burgo'ya güvenebilirdi ama aynı şeyi Zach'tan kesinlikle beklemiyordu, umarım şöyle bir görünüp gidecek kadar incedir, diye düşündü.

Zach bir keresinde ona, bir parti verirken düşünülecek tek şeyin misafirleri eğlendirmek olduğunu söylemişti, ona göre ev sahiplerinin mutluluğunun bir önemi yoktu çünkü onlar sadece o akşamın prodüktörleriydiler.

Bu o zamanlar Gigi'ye mantıklı bir fikir gibi gelmişti, ama şimdi tek başına aynı zamanda aile arası bir düğün daveti de olan koca bir parti veriyordu, Zach'ın uydurduğu felsefe bu partiye uygun düşmüyordu. Öte yandan, Gigi için fazla büyük olan bu ev, bütün misafirler için de küçük kalıyordu, belki de fiziksel samimiyet partiye gereken sıcak ortamı sağlardı. Savaşlar arası dönemde dünyanın en meşhur partilerini veren Elsa Maxwell, her zaman için iyi bir partinin püf noktasının aşırı kalabalık olduğunu söylerdi. Gigi, geceyi düşünerek kalbi sıkışırken Elsa Maxwell'in ruhundan yardım diledi.

Chuck'ın Park Yeri'nden on iki park görevlisini, en büyük balkonda romantik melodiler çalacak sekiz kemancıyı ve avluda çalacak olan dans orkestrasını da ayarladıktan sonra, antika röprodüksiyonlar için zavallı Bay Jimmy'yle Sasha'nın o kontratı imzaladığı güne şükretti. Bay Jimmy'nin ölümünden sonra kontratı Scruples Two hissedarları devralmıştı, yıllarca muhafaza edilen bu hisseler şimdi Gigi'nin önceleri hayal bile edemeyeceği bir kâr sağlamıştı. Bunu artık köşede birikmiş birkaç kuruş saymak imkânsızdı, bu para ancak bir kralın birikmiş sayılabılırdi. Bu parti Gigi'nin düşündüğü gibi müthiş bir masraf gerektirmişti, yine de hiç endişe etmeden kolaylıkla bunu karşılayabilmişti.

Gigi, titreyen elleriyle parti için giyinirken az daha fermuarını bozuyordu. Neiman Marcus'ta "su perisi yeşili" dediği renkte şifon bir elbise bulmuştu, bu renk Gigi'ye baharda arzulu denizcileri peşinden sürükleyen denizkızlarını çağırıyordu. Elbisenin kapalı bir korsesi, bileklerinde ince manşetli kolları vardı, derin dekoltesi mavi damarlı beyaz göğüslerini açıkta bırakıyor, göğüs uçlarını ancak gizliyordu. Elbisenin korsesi ince beline kadar bedenini sıkıca sarıyordu, belinde sade şifon bir kemeri vardı. Çapraz kesimli üç katlı şifon Gigi hareket ettikçe dalgalanıyor ve biçimli bacaklarını gözler önüne seriyordu. Etekleri diz kapaklarına kadar iniyordu, 1984'te olduklarını belirten bir boydu bu, ne öncesi, ne sonrası.

Gigi kendi kendine, baban senden sadece üç yaş büyük biriyle evleniyorsa, üvey anneni kendi başının çaresine bakamayacak kadar saf bir üvey kızla uğraşmak zorunda kalmayacağına inandırmalısın, diyerek o güne kadar sahip olduğu en tahrik edici ve cüretkâr elbiseyi satın almıştı. Çok ağırbaşlı da olmamalıydı. Bu elbise de, ancak vücudunun en erotik bölgesinin kolları olduğunu düşünen bir kadın için ağırbaşlı sayılabılırdi.

Hem ağırbaşlı bir su perisi yeşili de olacak şey mi, diye düşünerek kirpiklerine her zamankinden daha çok rimel sürdü. Boy aynasında kendini süzerken, keşke gerçekte de görüldüğüm kadar kendimden emin olsaydım, dedi. Belki de yeşil gözlü bir kızın yeşil elbise giymesi çok sıradandı, ama zaten burası da ince düşünülmüş şeylerin harcandığı yer, yani Hollywood'du.

Kumaşı dışında bu elbisenin gelinin nedimesi olarak Sasha'yla Josh'ın düğününde giydiği gösterişli düş elbisesiyle hiçbir benzerliği

yoktu. Gigi bir an için partiyi unutarak üzüntüyle kendisinin de iki buçuk yıl önceki Gigi olmadığını düşündü. Öyle çok şey olmuştu ki: Kendini Scruples Two yuvasından dışarı iterek o zor, akla hayale gelmeyecek kararı, Zach'sız bir gelecek kararını almıştı. Victoria Frost'un şahsında ilk düşmanını tanımıştı ve başarı için yapabileceklerinin sınırını öğrenmişti. İki sevgilisi olmuş ve tehlikeli erkek kıskançlığının girdaplarına kapılmıştı, var olan işlerden istifa etme yolları konusunda bir yetenek geliştirmişti, hatta her zamanki gibi elindeki öte beriden takımlar oluşturmak yerine kendine gerçek bir yetişkin elbisesi satın almıştı. Sonuç olarak artık değişmişti ve her değişim hançerle bir uzvunu kesmek gibi acı vericiydi, bunu engellemek mümkün değildi. Değişimin önüne geçmek imkânsızdı zaten, mecbur olduğunu gördükten sonra başka ne yapabilirsin ki, diye sordu kendi kendine, sanki aynadaki aksi ona bir yanıt verebilirmiş gibi.

Hiçbir sonuca ulaşmayan bu düşünceleri bir kenara iterek, bakışlarını aynadaki soran gözlerden kaçırdı, yan dönerek eleştiren bir bakışla kendisini inceledi. Bu gece kendisi gibi narin bir kızın olabileceği kadar utanmaz, günahkâr ve baştan çıkarıcı görünüyordu, bu onu memnun etti. Kaliforniya'ya geldiğinden beri saçlarının en uzun haliydi bu. Şimdi çenesiyle omuzlarının arasında bir boydaydılar, sonbahar renklerinde pırıltılı bir kuşun tüyleri gibi başını her hareket ettirdiğinde hoş bir kayganlıkla dalgalanıyorlardı. Lame sandaletlerini de giydikten sonra başka bir şey eklememe gerek yok, diye düşündü ve takılarını bir kenara bıraktı. Bu elbisenin öyle bir havası vardı ki bir bilezikle bile bozulacaktı. Neydi bu hava? Elbette, kusursuz ev sahibesi, akli başında, sakın, havai olmayan, güleryüzlü, kendinden emin ve olgun. Özellikle de olgun.

Bir saat sonra parti tüm canlılığıyla sürerken ve akşam yemeği henüz ikram edilmemişken Gigi nihayet rahatlamayı başardı ve ancak başarılı bir ev sahibesinin bileceği o özel tatmin duygusuyla kalabalık odalarda gezinmeye başladı, bu birilerini ağırlamanın yarattığı tüm korkulara ve güvensizliğe, lojistiklerin ve davetli listelerinin karmaşıklığına, bir partinin düşlendiği gibi mi yoksa fiyasko mu olacağına dair sorulara karşı kazanılmış bir zaferdi.

Daha ilk davetlilerin gelmesiyle partinin başarılı olacağı belli olmuştu. Los Angeles'taki herkes gibi Scruples Two'dan gelenler de kendile-

rini iki işte birden çalışıyor kabul ediyorlardı, şov dünyası ve kendi işleri. Kendi önemlerini bir kez daha göstermek için yeni, hevesli bir seyirci kitlesi bulduklarına sevinen Hollywoodlularla tanışmaktan çok hoşnuttular. Herkes en iyi kıyafetlerini giymişti, bu şehirde alışılmadık bir şeydi bu aslında, ama partinin bir düğün daveti oluşu, genelde işle-meyen giyim zevklerini harekete geçirmişti.

Bunun bir düğün olduğu neredeyse fenerler ve dolunay kadar göz-le görülür şekilde havada asılıydı ve Gigi lame sandaletleriyle bir grup-tan diğerine ilerlerken ruhu neşeye vals ediyor, dönüyor, sallanıyordu. Sanki içtiği şampanya onu yerden bir metre yukarı kaldırmıştı. Daha sık parti vermeliydi! Evet ya... bu ilk Geleneksel Hasat Ayı Balosu olur-du... Noel'de bir On İkinci Gece Partisi verebilirdi... Bir Nisan'da da herkesin kırmızılar giyeceği bir maskeli balo... bir gruptan diğerine doğru ilerlerken ön kapının yanında aniden durdu.

Zach geniş omuzlarıyla neredeyse bütün girişi kaplayarak içeri gir-diğinde, Gigi'nin bütün o baş döndürücü hayalleri yerle bir oldu. San-ki derin bir şoka girmişti, sadece anılardan oluşan bir mutlulukla sar-sıldığını hissetti, etrafındaki parti bir anda uçup gitmişti sanki. Bir an boyunca hiç kımıldamadan birbirlerine baktılar. Bu karşılaşmaya ken-dilerini hazırlamışlardı, doğru, ama bu zamanı durduran bakışmaya hazırlıksızdılar. Sanki ayrı oldukları o bir yıl hiç yaşanmamıştı, kendi-lerini hiçbir soruya yer bırakmayacak kadar yoğun bir duygu selinin içinde bulmuşlardı.

Zach şaşkınlıkla "Su perisi yeşili," deyiverdi, her zamanki sarsılmaz soğukkanlılığını yitirmişti. "Bu rengi topluluk içinde asla giyemem'demiştin."

Gigi tek kelime edemedi yutkundu. *Fırtına*'nın çekimlerinde Zach'ın Ariel için boyattırdığı o parçalardan ve şeritlerden oluşan baş döndürücü elbisenin de bu renk olduğunu unutmuştu, öyle açık bir giysiydi ki bir kıyafet balosu için ödünç alıp giymeye utanmıştı, ama başbaşalarken sadece Zach için giymişti.

Hafifçe kekeleyerek "Renginden değil, biçimindendi," diye açıkladı.

Zach dalgın bir beğeniyle "Saçlarını uzatmışsın," dedi.

"Sen de."

"Prodüktörüm bana berbere gidecek vakit bile bırakmıyor."

"Ajansına şikâyet etsene."

Gigi, banyoda Zach'ın öpücüklerini savuşturmaya çalışarak etrafın-

da dönüp manikür makasıyla onun saçlarını kestiği günleri anımsadı, Zach'ın o zamanlar da berbere gitmeye vakti olmuyordu.

Zach “Şey...” dedi ve sustu.

Sahne yönetimi, satırlar, suflör olmadan aklına hiçbir şey gelmiyordu. Gigi dayanılmaz sevimliydi, ama bunu söyleyemeyecekse, ne söylemeliydi? Gigi'nin gözlerinin içine baktığında, bunun bir ömre bedel olduğunu hissetti, çıplak elle elektrik tellerini tutmak gibiydi.

Gigi yavaşça ona yaklaşarak “Şey...” diye yineledi, beraber geçirdikleri zamanı hatırlatmayacak bir söz bulabilmek için içtenlikle zihnini zorluyordu. Otomatik olarak şampanya kadehini ona uzattı.

Zach “Bu kadehle ne yapmam gerekiyor?” diye sordu.

“İç.”

“Ama görünüşe bakılırsa boş.”

“Oh, affedersin, bana geri ver. Neden gelinle damadı kutlayıp içecek bir şeyler almıyorsun?”

“Gelinle damat mı?” Zach şaşkınlıkla ona baktı. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren, Gigi'ye tekrar doyasıya bakabilmenin sonsuz zevkinden, neden burada olduğunu unutmuştu.

Gigi zorlukla hatırlayarak “Sasha ve Vito,” dedi, daha önce Zach'ı hiç böyle görmemişti, her durumda kahkahası, uzun, yapılı vücudu ve ateşli iradesiyle üste çıkmayı başaran Zach, şu anda allak bullak görünüyordu.

“Ah... onlar. Doğru ya! Bir merhaba demeliyim. Bu yüzden gelmedim mi? Neredeler?”

“Oturma odasında, merdivenlerin başında.”

Gigi kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti, öyle ki göğüslerine kadar kızarmıştı. Merdivenlerin başı Zach'a son kez baktığı ve gitmesini söylediği yerdi.

“Ben gidip onları bulayım,” dedi Zach. “Yeni konukların geliyor.”

Ön kapı açıldı ve antrede Ben Winthrop belirdi. Kasıtlı olarak Zach'ı görmezlikten gelerek hızla Gigi'ye yöneldi.

“Merhaba sevgilim,” diyerek dudaklarına küçük bir öpücük kondu. “Geciktiğim için üzgünüm – toplantıyı daha önce bitiremedim. Büyüleyici görünüyorsun, ama zümrütler için haykıran bir elbise varsa, o da budur. Neden bunu giyeceğini söylemedin? Zümrüt küpelerini getirirdim.”

“Ben, bu Zach Nevsky. Zach, Ben Winthrop.”

El sıkışırken Ben kibarca “Nevsky? Gelinin ağabeyi olmalısınız,” dedi. “Gigi bana Sasha’dan öyle çok söz etti ki hâlâ tanışmadığımıza inanmıyorum. Ya da Gigi’nin babasıyla,” diye ekledi, kendinden emin gülümsemesiyle. “Beni ailesinden gizlediğinden şüpheleniyorum. Haydi sevgilim, beni şeref konuklarına götür ki nihayet onları tebrik edebileyim.”

Gigi arkasını dönerek hızla merdivenleri çıktı, iki adam istedikleri şekilde onu takip edebilirlerdi, şu anda tek dileği eriyip buharlaşmak, uçmak, yok olmak, yatağın altına saklanmaktı. Hangi şeytana uyup Ben’i buraya davet etmişti? O zaman için, fazla bir anlam çıkaramayacakları şekilde Ben’i, Vito ve Sasha’yla tanıştırmamanın en doğal yolu gibi gelmişti, ama onu ve Zach’ı bir arada düşünmeyi unutmuştu. İşte şimdi gerçekten olgun bir ev sahibesi olmuştu!

Neredeyse panik içinde bütün ev sahibeliği gururunu bir yana bırakarak, belki birbirlerini umursamazlar, her ikisi de öyle kibirli ki birbirlerinin farkına bile varmazlar, diye düşündü. Neden şöyle yumuşak başlı bir adamla beraber değildi ki? Hoş, uyumlu, kolay bir adam? Davy Melville gibi...

Sasha, Ben’le tanışırken, heyecanla, demek sonunda Bay Harika’yı gördük, diye düşündü. İtiraf etmeliydi ki bu adam korkunç seksiydi ve son derece kendinden emin. Kurnaz zekâsı Ben’e değer biçmekle meşgulken, onunla kolayca sohbet edebiliyordu. Ben, Vito’dan biraz daha uzun boyluydu, ama bunun dışında özel bir havası da vardı, Sasha’ya New York’ta tanıştığı, gerçekten kısa boylu olmalarına rağmen görünmez servet yığınlarının üzerinde durarak uzun boylu görünen pek çok adamı anımsatan bir havaydı bu. Ben’in bu kadar zengin olduğunu bilmeyen biri bile, duruşundan, çekici rahatlığından, cazibesini göstermek için hiç çaba sarfetmeyişinden bunu anlayabilirdi. Bu adam her halükârda çekici olduğunu biliyordu, bu kültürlü, zeki bakışlı adam beğeni topladığından öyle emindi ki. Aslında sevgilisinin ailesiyle ilk karşılaşmasında bu kadar sakin görünmesi biraz uygunsuz değil miydi? Yatakta müthiş olmalıydı. Bundan söz etmemek de tam Gigi’ye uygundu. Gigi yatak odası maceralarını hiç anlatmazdı, Sasha’nın bencilce bulduğu ve hiç hoşlanmadığı bir özellikti bu. Ne olursa olsun, Gigi’ye olan saygısının bir göstergesi olarak Ben’in en azından biraz tedirgin, heyecanlı, çekingen olması gerekirdi.

Zach gelip kendisini sevgiyle kucaklarken Sasha, Tanrım, bu adam ağabeyimin yerine geçmeyi hak etmiyor, diye düşündü. Ben, Gigi'yi hiç bir zaman Zach gibi umutsuzca ve tüm kalbiyle sevmeyecekti, çünkü böyle bir kalbi yoktu. Ve Sasha Nevsky Orsini, yatakta müthiş olan adamlar kadar böyle mangal yürekli adamlardan da iyi anlar, diye düşünerek Ben'le havadan sudan konuşmayı sürdürdü ve Ben'in jetiyle bir gezinti konusunu ustaca açiverdi.

"Elbette, memnuniyetle, size ne zaman uygunsa, ama benim daha iyi bir fikrim var," dedi Ben. "Neden sen ve Vito benim konuğum olarak Venedik'teki partiye gelmiyorsunuz?"

"Oh Vito, sen ne dersin? Gidebilir miyiz?" Sasha çok heyecanlıydı.

Vito bu beklenmedik davete şaşırılmış bir halde "Eee. . . bu şeye bağlı," dedi.

"Neye bağlı?" diye sordu Sasha. Ne olursa olsun söz konusu Venedik'te bir partiydi!

"Filmi yeni bitirdik. . . şu anda editör montajı yapıyor, bu bir hafta kadar sürer, sonra Zach'ın yönetmenlik bölümü için iki ayı var. . ."

"Demek ki on gün içinde serbestsiniz," dedi Ben.

Vito isteksizce "Teorik olarak evet," diye yanıtladı, başını çekmediği bir plana alelacele dahil edilmekten nefret ederdi. Ama Sasha'yı istediği bir şeyden nasıl mahrum edebilirdi?

"Harika! Bunu olumlu cevap olarak kabul ediyorum." Ben, Gigi'ye döndü. "Sevgilim, gerekli ayarlamaları sen yaparsın değil mi? Bence en uygunu Gritti'de bir süit. Böylece Sasha ve Vito kanalın karşı yakasından sana el sallayabilirler."

Vito başarıyla gizlediği derin bir öfkeyle, tabii ya, el sallarız, diye düşündü. Eğer bir otel odasının penceresinden sarkıp bu herifin evinde kalan kızına el sallayacaksa, üç kez düzülmek daha iyiydi yahu! Kızının. . . herhalde. . . hatta kesinlikle. . . pek de bâkire olmadığı gerçeğini kabul eden bir zamane babasıydı. . . ama kızının özel hayatıyla bu kadar içli dışlı olmaktan da hiç hoşlanmıyordu. Bazı şeyler, özellikle de toplum içinde gün ışığına çıkarılmamalıydı. Bu parlak Ben Winthrop'ta. . . ahlaksız, kaba bir taraf vardı. Hele şu kolunu Gigi'nin omzuna atışı yok muydu, o güzelim narin onurlu bedeni umursamazca sarışı. Winthrop'ta bir step dansçısının hızı, cüreti ve israfa kaçan seçkinliği vardı, öyleyse beden diline neden hiç saygı göstermiyordu?

Zach odanın uzak bir köşesinde bir kanepeye yaslanmıştı, kısa

sürede çevresini daha önce çektiği filmlerden tanıdığı dostları sarmıştı. Her dakika kendini Vito ve Sasha'daıı tarafa kaçamak bir bakış atarken yakalıyordu. Gigi ve Ben Winthrop görünürlerde yoktu, Zach şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı, ama artık kendini Othello gibi hissediyordu. Winthrop buradayken gidebilir miydi? Othello, Iago'ya hiç itiraz kabul etmeyeceğini, gidip bir yürüyüşe çıkmasını söyleyebilir miydi? Demek o giysi yeşil zümrütleri çağırıyordu, öyle mi? Eğer dünyada zümrütlerin bozacağı tek bir renk varsa o da narin su perisi yeşiliydi. Ne azametli bir hayvan, ne dayanılmaz, kendini beğenmiş, sırtıkan bir çapkın!

Sonunda, Gigi'yle Ben, Zach'ın delici bakışları altında Sasha ve Vito'ya katıldılar, Zach'a arkaları dönük duruyorlardı.

"Akşam yemeği vakti geldi sayılır," dedi Gigi.

O sırada Ben'in elinin belinden aşağı kayarak kalçasını kavradığını hissetti. Babasının fark etmemiş olduğunu umarak kaşla göz arasında Ben'in elini iterek uzaklaştırdı. Sasha'ya "Bütün konukların geldi mi?" diye sordu.

Sasha umursamazca "Hâlâ gelmeyenler çok geç kaldılar," dedi.

"Benim arkadaşlarımla hepsi geldi," dedi Vito.

Ben Winthrop yine elini Gigi'nin kalçasına koyarak okşamaya başladı.

Gigi hafifçe ona dönerek "Yapma!" diye tısladı.

Ben ise Gigi'nin ince şifon altındaki etini daha da ısrarla kavrayarak "Neyi?" diye sordu. "Bu elbisenin içindeyken sana karşı koyamıyorum." Gigi şu anki sevimli, gururlu kızgınlığıyla gerçekten de karşı konulmazdı, ona sarkıntılık etmenin ne büyük bir zafer olduğunu anlayamıyor muydu?

Zach ne yaptığının farkında bile olmayarak üç adımda onların yanına gelerek Ben'i omzundan tutup kendine çevirdi, ve gözüne sıkı bir yumruk attı. Ben sendeledi, hemen dengesini sağlayarak eski bir kolej boks şampiyonu olarak kararlılıkla Zach'ın üzerine atıldı.

İki adam burunlarından soluyarak vahşice dövüşmeye başladılar, sanki zaman durmuştu. Odadakilerin çoğu filmler dışında gerçek bir kavgaya hiç tanık olmamışlardı ve hepsi de öyle coşkuluydu ki sanki bu ani öfke patlaması da eğlencenin bir parçasıydı. Gigi ve Sasha hayretten donakalmış bir halde birbirlerine sarılmışlardı, Vito'ysa krallara yaraşır bir vakarla durmuş, bir koluyla onları koruyor, bir yandan da profes-

yonel bir hakem gibi dövüşü seyrediyordu. Kavgayı neyin başlattığını bilmiyordu ama onun bahisleri Zach'tan yanaydı, Ben her ne kadar son derece formda da olsa yapı ve motivasyon bakımından Zach'ın galip geleceğinden emindi.

Kalabalığın içinden sıyrılan ve pek çok bar kavgasıyla başa çıkmış olan Burgo O'Sullivan ile Jonesların da yardımıyla dövüşçüleri ayırdılar, her ikisinin de yüzü kan içindeydi ama hâlâ dimdik ayaktaydılar.

Sasha "Oh Gigi, bu kıskanç haydutlar harika partini berbat ettiler," diye inledi.

Gigi "Oh hayır!" diyerek tuhaf bir şekilde güldü. "Tam tersine, bunu unutulmayacak bir geceye dönüştürdüler."

Yerde yuvarlanan bir demet turpu alarak kulağının arkasına ilaştirdi ve yardımcılarına akşam yemeği servisine başlamaları için işaret verdi. Truvalı Helen olmak böyle bir şeymiş demek, diye düşünüyordu.

19

“Bu, anlaşmalı bir evlilikten de kötü,” dedi Byron, Archie ve Victoria ile birlikte Beach Casuals katına çıkmak üzere asansörü beklerlerken. “Sanki annemin zengin diye benimle evlendirdiği bir kadının yüzündeki duvağı kaldırmak üzereyim; ömrümün kalanını birlikte geçireceğim, tanımadığım bir kadın.”

Archie kravatını yirminci kez düzeltirken “Erkek ol By,” dedi. “Victoria’ya baksana, kraliçe Elizabeth kadar sakın. Kıyafetin müthiş Victoria.”

“Teşekkürler Archie. Bu durum için yeni bir şeyler almam gerektiğini düşündüm.”

Victoria Frost ortaklarına hafifçe gülümsedi. Kendisi de en az onlar kadar gergindi, ancak 7. Cadde’deki bu büyük binada beklerlerken Victoria’nın profesyonellik zırhı kusursuzdu. Siyah kaşmir bir takım giymişti, ceketin üzerindeki dikkat çeken tek şey krem rengi mendiliydi, aslında pek de süslü olmayan bu üç düğmeli takıma iki bin dolar ödemmişti. Dünya üzerinde ancak birkaç kadın bu kusursuz takımın kaçamalı olduğunu kestirebilirdi, ama ona bakan herkes, son derece yüksek ve önemli bir mevkide olduğunu anlıyordu.

Başını dimdik tutuyordu, klasik güzellikteki yüz çizgileri son derece sakindi ve gözleri bir noktaya dikiliydi, öyle ki soğukkanlılığını yitirmeme çabasıyla âdeta bir heykele dönüşmüştü. Güzel kulaklarına küçük siyah inci küpelerini takmıştı. Kusursuz tenindeki tek canlılık belirtisi, dudaklarına özenle sürdüğü kırmızı rujdu.

Victoria derin bir nefes almaya çalışarak, bu kadar heyecanlanmam aptallık, diye düşündü. Bu bir deneme değildi, yeni bir müşteriyle ilk karşılaşmaydı sadece.

Yönetim kuruluyla tanışmadan önce resmi olmayan bir ortamda onlarla görüşmek isteyen Harris Reeves, sabah on buçukta onları birer kahve içmeye ofisine çağırmişti. Yarından itibaren Beach Casuals çalış-

şanları ve dev firmanın kültürüyle tanıştırlacaklardı, ancak bugün öğleden sonra boştular, Victoria da bu zamanı Oak Hill Gıda'dan Joe Devane'le görüşmeye ayırmıştı. New York'a her gelişinde mutlaka ona da uğrardı. Victoria hiçbir müşterisini ihmal etme hatasına düşmezdi, ama Archie'yle Byron Oak Hill için öyle iyi işler çıkarmışlardı ki, Joe ile buluşmak ajanstan herhangi biriyle görüşmek gibiydi, onunla yapacakları dostça sohbeti düşünerek Harris Reeves'i aklına getirmemeye çalışıyordu. Joe Devane, Answer Çorbaları, Lean and Mean Ekmekleri ve Thinline tatlıları için yaptıkları reklamlardan son derece memnundu, onların sayesinde bu ürünlerin ciroları yirmi milyondan yirmi beş milyona yükselmişti.

Archie'nin ansızın "Victoria, asansör!" deyişiyle irkildi. Son derece kalabalık olan asansörde güçlükle kendilerine yer açarlarken Archie'ye ters bir bakış fırlattı, Beach Casuals'ın katına, yani binanın kırkinci katına çıkıyorlardı. Kendini tam da 'sıradan bir iş' havasına sokmayı başarmışken Archie neden heyecanını ona da bulaştırmıştı sanki?

Harris Reeves, son derece pahalı ve gösterişli giyinen, kendinden son derece emin bir adamdı. Sabahları kılık kıyafetiyle bir kadından daha çok uğraşan bir adam varsa, o da bu parlak cilalı, kısa boylu, özenle taranmış beyaz saçlı adamdır, diye düşündü Victoria ve kahve fincanının üzerinden gülümsedi. Harris Reeves değer biçen bakışlarıyla onu süzerken, bu takım verdiğim paraya değdi, diye düşündü.

Harris Reeves ev sahibi rolünü oynarken bile açık renkli, zeki gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu, sekreterleri gümüş tepsilerde kahve ve kek ikram ediyorlardı, hepsi bu kekleri kibarca aldılar ama el sürmediler. Ancak Harris Reeves'den çok daha zengin ya da ahmak biri önemli bir toplantıda bu keki yemeye kalkışabilirdi.

Birkaç dakika boyunca sanat üzerine sohbet ettiler. Byron duvarlardaki üç Modigliani'ye ve iki Picasso'ya büyük ilgi göstermişti.

Bu ilgi ve hayranlık Reeves'i memnun etmişti. "Koleksiyonumu görmek için evime gelmelisiniz," dedi. "Burada sadece en sevdiğim birkaç tablo var. Karım ve ben her cumartesi galerileri ve müzayedeleri gezip ilginç bir şey var mı diye bakarız. Avrupa'daki büyük müzayedeleri de hiç kaçırmayız. Ancak, söyler misiniz, diğerleri nerede? Umarım taksileri trafiğe takılmamıştır, burada bir yerden bir yere gitmek imkânsız."

Victoria “Nasıl?” diye sordu.

“Taksiler, dedim. New York’un şu her taksiye üç kişi kuralı ulaşımı daha da güçleştiriyor. Ben şahsen her zaman bir araba ve şoförü tercih ederim, sonunda kendi masrafını çıkarıyor.”

“Hangi diğerleri?”

“Telefonda *hepinizin* gelmesini istediğimi söylemiştim, doğal olarak buna Gigi Orsini ve David Melville de dahil. Şüphesiz bunu anlamışsınızdır.”

Victoria kuruyan dudaklarının arasından “Bay Reeves...” dedi. “David Melville bizden ayrılalı altı aydan uzun bir süre geçti, o ayrıldıktan sonra Indigo Seas’in sanat yönetmenliğini son derece başarılı, genç ve yetenekli Lisa Levy üstlendi. Telefonda konuştuğumuzda onun da bu tanışma devresinde aramızda olmasını istediğinizi anlamamışım. Yaratıcı yönetmenlerim burada. Lisa onların seviyesinde değil. Bu yanlış anlama için inanın çok üzgünüm. Onu arayıp ilk uçakla gelmesini söylerim. Yarın bize katılır. Tekrar özür dilerim, büyük aptallık.”

Harris Reeves içtenlikle “Yo, buna gerek yok,” dedi. “Bu anlaşılabilir bir hata. Aslında tahmin edebileceğiniz gibi yeni ajanslarla bizzat ben görüşmem, ancak eski ajansımızdan öyle usanmışım ki telefona sarılıp sizi arayıverdim. Her şeyi reklam sorumlusu başkan yardımcım sizinle görüşecektir. Bu küçük karışıklık onu memnun edecek, benim her şeyi bilmediğimi kanıtlayacak çünkü. Kahve?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Gigi Orsini’yi getirmişsinizdir herhalde?” Reeves’in sorusu ani ve sertti.

“Doğrusunu isterseniz... ”

“Pekâlâ, bu gerçekten hoşuma gitmedi. Indigo Seas reklamları tamamen onun metinlerine dayalı. Grafikler sadece müthiş satışları destekliyor. Onu da getirmeliydiniz. Eleonora Colonna ve oğulları için her şeyi değiştiren kampanyayı yaratan Gigi Orsini’ydi. Şüphesiz bunu bildiğimin farkındasınızdır. Mayo işinde küçük bir grubuz ve birbirimizi yakından takip ederiz. Cole, Gottex, her birimiz diğerlerinin ne yaptığından sürekli haberdar olmak isteriz. Indigo Seas bizim seviyemizde değil, ama küçümsenemez de, bu aralar harika satış yapıyorlar. Gigi Orsini bugün burada olmalıydı! Buyrun, işte telefonum, onu arayın ve buraya çağırın.”

Victoria sakın olmaya çalışarak “Bay Reeves, biliyorsunuz bize bu işi verdiğinizde Indigo Seas’le çalışıyorduk,” dedi.

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Indigo Seas işini bırakmak zorunda kaldık, apaçık bir çelişki söz-konusuydu.”

“Bu benim için neyi değiştirir?”

“Gigi’ye... bunu söylediğimizde... o, ah, ajanstan ayrıldı.”

“*Ne yaptı?*”

“İstifa etti.” Victoria yerin ayaklarının altından kaydığını hissediyordu, yine de sakın, profesyonel maskesini muhafaza etmeye çabalıyordu. “Eleonora Colonna ve Collins ailesiyle yakın bir dostluğu vardı ve Indigo Seas işini bırakmamıza öyle içerledi ki Frost Rourke Bernheim’dan ayrıldı.”

“Öyleyse onu geri getirin, lanet olsun! Her neredeyse onu bulun ve maaşının iki katını, üç katını, ne gerekiyorsa ödeyin ve onu geri getirin! Onsuz nasıl buraya gelebildiniz anlayamıyorum. İlk günden itibaren işin içinde olmalı. Onu yeniden işe döndürmek için yeterince zamanınız vardı. Bu çok kötü bir başlangıç!”

“Bay Reeves,” dedi Archie, “bizimle çalışmaya başladığından beri Gigi’nin reklam metinlerini denetleyen bendim. Onu keşfeden ve Indigo Seas işini almak için FRB’ye alan da benim, sizi temin ederim ki Beach Casuals için hazırlayacağım reklamlar, en az onunkiler kadar iyi olacaktır.”

“Beni ‘en az onunkiler kadar iyi’ gibi şeyler ilgilendirmiyor. Beni tek ilgilendiren Gigi Orsini’nin benim firmam için çalışması. Sadece bu! Ben bir koleksiyoncuyum ve her şeyin orijinalini alırım, kopyalarını değil, sağ olun! Sizin ajansınızı niye istediğimi sanıyorsunuz? Hakkında hiçbir şey bilmediğim siz üçünüzün hizmetleri için mi? Yo, hayır, teşekkürler! Gigi’yi haftada yedi gün, günde yirmi dört saat denetlemiş olmanız umrumda değil. Onun yazdıklarını yazan siz değildiniz, Bay Rourke. Hiç sanmıyorum. O reklam metinlerini yazan bir kadındı, erkek değil. *Onu geri getirin.* O zamana dek daha fazla konuşmaya gerek görmüyorum.”

Reeves, görüşmenin noktalandığını ve gitmeleri gerektiğini belirten bir edayla kahve fincanını itti. Archie ve Byron, Victoria’ya bakarak ayağa kalktılar. Gigi’nin reklamcılığı sonsuza dek bıraktığını Reeves’e söyleyecek miydi?

Victoria gururla ayağa kalkarak “Tekrar özür diliyorum Bay Reeves,” dedi. “Gigi Orsini FRB’ye dönene dek sizi aramayacağız. Durumunuzu anlıyorum. Sizi bu kadar düş kırıklığına uğrattığımız için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle anlatamam. Sizi temin ederim ki bu kötü başlangıç, yepyeni ve mükemmel bir başlangıca dönüşecek.”

Harris Reeves öfkeyle “İyi günler Bayan Frost, baylar,” dedi. “Sekreterim yolu gösterir. Ben reklam sorumlusu yardımcıma Gigi Orsini’yi bulmasını söyleyeceğim. Size bu hafta sonuna kadar süre tanıyorum. Ondan sonra, onu kendim bulur getiririm.”

Güçlkle bulabildikleri bir taksinin arka koltuğuna sıkışmış giderlerken Byron “Tanrım, şimdi ne halt edeceğiz?” diye inledi. “Keşke bundan daha iyi ofislerden de kovulmuştum diyebilsem, ama hayır.”

“Yapabileceğimiz tek bir şey var By,” dedi Archie. “Ne pahasına olursa olsun Gigi’yi geri getirmeliyiz, bu apaçık ortada değil mi?”

Victoria “Archie haklı,” dedi. “İkiniz hemen havaalanına gidin ve ilk uçağa binin. Otelden ayrılma işleriyle vakit kaybetmeyin, ben hallederim. Gigi’yi bulun ve ikna edin... ona ne gerekirse teklif edin. Benden daha fazla şansınız var. Gigi benden hoşlanmıyor, ben de ondan ama kendi başına da hareket edemez. Ortaklık bile vaat edin.”

Archie karamsarlıkla “Ben asıl Reeves’in bize ihtiyacı olmadığını fark etmesinden korkuyorum,” dedi. “Tabii bunun farkında değilse. Gigi’yi kendisi de bulup işe alabilir, Gigi’nin etrafında kendi özel ajan-sını kurar, ona astronomik bir maaş öder ve yine de ajansa ödeyeceği komisyondan ucuza gelir.”

Byron içine düştüğü umutsuzluğun derinliklerinden “Üstelik tam da böyle bir şey yapacak bir adam,” diye konuştu. “Her sanat koleksiyoncusu aracı yerine ressamın stüdyosundan satın almanın daha akıllıca olduğunu bilir; hem çok daha ucuza gelir hem de ressamla bizzat ilişki kurmaktan hoşlanırlar, böylece kendilerini müşteri gibi değil patron gibi hissederler.”

“Reklam müdürü yardımcısı buna engel olmaya çalışacaktır,” dedi Victoria. “Böyle bir durumda adam kendini işsiz bulur çünkü. Siz Gigi’yle konuşana kadar bu konu için endişelenmeyeceğim. Gigi artık kızgınlığını unutmıştır. Bire on bahse girerim ki mantıklı bir öneriyi dinleyecektir.”

Archie sesindeki paniği gizlemeye çalışarak “Sen neden bizimle Los

Angeles'a dönmüyorsun?" diye sordu. "Gigi'yle konuşmasan da ajans-ta sana ihtiyacımız var."

Victoria soğuk bir sesle "Joe Devane'le görüşeceğim," dedi.

Archie "Bekleyemez mi?" diye homurdandı.

"Hayır. Joe görüşmelerinin ertelenmesinden nefret eder, yarım saatliğine bile olsa. Oak Hills'in yirmi beş milyonluk bir iş olduğunu unutmayalım, ilk işimizi ihmal etmeyelim çocuklar, yöneticilikte böyle tavırlara yer yoktur. Ortada bir yangın tatbikatı var Archie, yangın değil."

Victoria, Angus otele hiç mesaj bırakmadı, diye düşündü. Onunla konuşup annesiyle arasında neler geçtiğini öğrenmeden New York'tan ayrılmayacaktı. Hiçbir şey, ne ellerinde tutmak zorunda oldukları doksan milyon dolarlık bir iş, ne de o garip saç tuvaleti ve ikinci sınıf Picaso tablolarıyla Harris Reeves, buna engel olamayacaktı.

Victoria, Oak Hill Gıda'nın resepsiyonunda bir dakikadan fazla bekletilmedi. Burası da en az Joe'nun kendi ofisi kadar eski moda bir yerdi, ama insana güven veren bir havaydı bu. Her zamanki yeteneğiyle sabahki olayları kafasından atmıştı. Şimdi tek düşündüğü bir an önce Joe Devane'le işini bitirip Angus meselesini çözmekti, Caldwell'deki ofisine gidip karşısına dikilmesi gerekse bile.

Sekreter kız "Bay Devane odasında beklemenizi rica etti," dedi.

"Burada değil mi? Sen nasılsın Gloria?" Victoria, sekreteri yıllardır tanıyordu.

Gloria "İyiyim, teşekkürler Bayan Frost. Bay Devane şu anda burada değil, ama az sonra gelir. İçeride daha rahat edersiniz," diyerek Victoria'yı ofise alarak kapıyı kapadı.

Joe Devane'in masasının ardında Millicent Frost Caldwell oturuyordu.

"Güzel, tam zamanında geldin," dedi mücevherli saatine bakarak. "Otur Victoria." Hoşnutlukla gülümseyerek masanın yanındaki koltuğu işaret etti.

Victoria kapının önünde durdu, hayretten kıpırdıyamıyordu. "Ne... neden... neden buradasın?"

"Joe büyük bir incelikle ofisini kullanmamıza izin verdi Victoria. Aile içi bir uzlaşmada bulunacağımızı anlıyor ve Caldwell and Caldwell'de bu mahremiyeti sağlamamızın güç olacağının da farkında."

“Aile içi uzlaşma mı? Bu da ne demek?”

“Fakat durum tam anlamıyla bu,” dedi Angus, pencerenin önündeki Victoria’nın onu göremediği bölmeden çıkarak.

“Angus! Neden otele mesaj bırakmadın?”

“Sana mesaj bırakamadı çünkü seninle beraber konuşmak istiyoruz Victoria,” dedi annesi. “Lütfen otur.”

Victoria omzunda Angus’un onu koltuğa yöneltten elini hissetti ve bu elin sıcaklığından güç aldı. Her şey yoluna girecekti. Annesinin burada olmasının nedeni, bu olayı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde halletmek istemesiydi. Bu gayet mantıklıydı, her kadın terk edilmek-tense kocasından kendisi ayrılmayı yeğlemez miydi?

Victoria kendini toparlayarak dikkatle annesini incelemeye başladı, soğuk bakışlarını gizlemeye gerek görmüyordu. Tiksinmeye ürpererek, hâlâ rüküş, diye düşündü. Hâlâ o yüksek yakalı süslü uçuk pembe bluzuyla elli iki yaşında olduğu gerçeğini gizleyebileceğini sanıyor. Hâlâ kendinden çok daha genç bir kocanın eleştiren gözlerini koyu eflatun takımının klapasına iğnelediği o kocaman, elmas-yakut kuşla ve şu damarlı ellerine, kemikli bileklerine taktığı ağır yakut, elmas bileziklerle boyayabileceğini sanıyor. Her gün köpekler gibi o ihtiyar kaslarını çalıştırıyor olmalı, bir deri bir kemik kaldığının farkında bile değil, üstelik hâlâ şu garip kız çocuğu görüntüsünü taşıyor. Bu karşılaşma için saçlarını da özenle yaptırmış, diye düşündü küçümsemeyle ve annesinin göz altlarındaki yeni kırışıklıkları inceledi.

Victoria, bir sandalye çekerek onu annesiyle kendisi arasında bırakacak şekilde oturan Angus’a baktı. Gözlerini onun gözlerine dikerek onun için bugünkü gibi siyahlar giyindiği zamanları düşündü. Angus onunla sevişmek için onu giyinirken zorlardı, onu kapının arkasına sıkıştırarak tecavüz fantezileri yaratırdı. Oh, Victoria ona yalandan direnmeyi nasıl da ustaca başarırdı, Angus onun gerçekten isteksiz olduğuna neredeyse inanana kadar rol yapıyordu, böylece onu kendinden geçiren o teslim oluşun zevkini artırıyor. Angus bir kez olsun onun gözlerinin içine baksa, şu anda aklından geçenleri anlardı, ama o inatla Victoria’nın arkasından havada bir noktaya dikmişti gözlerini, sanki taptığı bu güzelliği her şey halledilmeden ve uzlaşmaya varılmadan görmeye dayanamıyormuş gibi.

Angus gırtlakını temizleyerek “Victoria,” dedi. “Annen aramızda beş yıldır bir ilişki olduğunu biliyor.” Bu kaba, sert ve hiçbir itiraz ka-

bul etmeyeceğini vurgulayan ses, Victoria'ya çok yabancıydı. Angus mekanik bir sesle konuşmaya devam etti. "Millicent senin beni nasıl bu ilişkinin içine sürüklediğini biliyor. Nasıl mantığımı yitirip seninle seviştiğimi ve ben seni başımdan atmak için Kaliforniya'ya gönderdiğimde bile bu ilişkinin sürdüğünü biliyor. Benim için nasıl gittikçe cinsel bir saplantı olduğunu ve bu çılgınlığa teslim olduğumu biliyor. Ne kadar aptalca davrandığımı, sana karşı koymadığım için ne kadar hatalı, zayıf ve suçlu olduğumu biliyor. Sen beni Southampton'da aradıktan sonra ona her şeyi anlattım."

Victoria ateşli bir kararlılıkla "Ama biz birbirimizi seviyoruz!" diye atıldı. "Benimle evlenmek istiyorsun! Ona bunu da söyledin mi?"

Angus o ifadesiz, sert sesiyle "İlk zamanlarda seni sevdiğimi sanmıştım..." dedi ve derin bir nefes alarak karısına baktı. "Evet Millicent, ona gerçekten de âşıktım, çılgınca, öyle ki mantıklı düşünemez olmuştum. Ama senden boşanmak için beni zorlamaya başladığı andan itibaren, ondan korktum. Aşk ve korku birlikte yürümüyor."

Victoria annesine dönerek "Beni düzdüğünde bâkire olduğumu da söyledi mi bari?" diye haykırdı.

Millicent Caldwell sakın, çekici sesiyle "Sende bir anormallik olduğuna hep inanmışımdır," dedi. "Hayır, bu küçük dokunaklı ayrıntıyı bilmiyordum, ama bu bile nevrozunun ulaştığı boyutu değiştirmez. Kendini üvey babana saklamak yerine o güzel, uzun bacaklarını önüne çıkan ilk erkeğe açman bile çok daha iyi olurdu, ne dersin?"

Konuşurken Millicent Caldwell'in kıvrıkcık saçlı sarışın başı, kısa boynunun üzerinde yılların tartışılmaz otoritesiyle dimdikti. Kıyafetlerindeki ve takılarındaki kadınsı gösteriş, artık zayıflıktan çok bir güç sembolüne dönüşmüştü.

Victoria soluk soluğa "Üvey baba mı? Bu saçmalığa inanmamı beklem!" diye haykırdı. "Asla Angus'un üvey kızı olmadığımı bal gibi biliyorsun. Ben yirmi yedi yaşına gelene kadar hiçbir şeyim olmadığını da! Angus'un o zamanlar seninle mutsuz bir evliliği olmasının iki yetişkin arasındaki aşk ilişkisiyle ne ilgisi var?"

Millicent Caldwell üzüntülü bir sesle "Oh Angus, bana Victoria'da kavrayış eksikliği olduğunu söylediğinde sana inanamamıştım... ama görüyorsun ki gerçekten de zerre kadar anlayış..."

Victoria "Neyi anlayacakmışım?" diye bağırды, şaşkınlıkla bir annesine bir Angus'a bakarken yüzünde bütün bu olanlara inanamamanın

korkunç gülümsemesi vardı. “Hayal ürünü bir ilişkiyi mi? Hatta bir ilişki bile değil, biliyorsunuz, bilmediğinizi söylemeye kalkmayın, şu ‘üvey babalık’ hikâyesi saçmalıktan başka bir şey değil, hiçbir ahlaki ya da yasal anlamı olmayan, sırf kulağa daha uygun geldiği için uydurduğunuz bir hikâye. Tanrı aşkına, Angus’u gördüğümde on altı yaşındaydım!”

“Zavallı Victoria,” dedi annesi. “On bir yıl boyunca aranızda hiçbir şey olmadığına inanacağımı mı sanıyorsun? Sen olgun bir genç kıydın, o da şehvetli bir adam. . . yıllardır arkamdan kırıştırıp yatmadığınıza kim inanır? Sadece ne zaman ve nerede başlayacağı belli değildi. . . New York’ta mı, Southampton’da mı, Jamaika’da mı yoksa Güney Fransa’da mı? *‘Ne kadar sabrettiler?’* İnsanlar sadece bunu düşünecek. Pek çok fırsatınız oldu. . . ve ben de Angus’tan çok yaşlıydım, değil mi? Aslında,” gülümsedi “hâlâ da öyleyim.”

Millicent Caldwell bileziklerine baktı. “Biliyorsun, insanlar böyle konuşacak, ben ne kadar aksini iddia edersem edeyim. Belki ikinizi korumaya çalıştığımı düşünürlerdi, ama asla bana bir azize rolü vermezlerdi, ben ne kadar öyle davranmaya çalışsam da. Her zaman en kötüsüne inanmayı tercih ederler, artık bunu anla. Rezil bir uluslararası seks skandalı! Enstest skandalı! Victoria, sağ duyuna ne oldu senin? Sorun her şeyi sadece kendi bakış açısından görmeyi. Tanıdığım herkes Angus’la aranızda bir şeyler olduğuna en az bir kez tanık olmuştur. Telefon hatları benim en iyi arkadaşlarımla en iyi arkadaşlarım arasında yapılan dedikodularla kilitlenirdi. Kimse bu zevkten mahrum kalacak kadar iyi veya dürüst değil.”

“Demek herkes böyle konuşurdu! Ne olmuş yani! Angus, tamamen yanılan insanların ne dediği umrunda mı? Tanrı aşkına söyle, umrunda mı?” Victoria’nın bu hararetle meydan okuyuşunda kapıldığı dehşet seziliyordu. Annesinin acımasız, mantıklı, yere basan sözlerini dinlerken, odanın havasındaki değişimin farkına varmıştı, sanki okyanuslar buz tutmuş ve dağlar erimişti.

“Sen çıldırdın mı? Tabii ki umrumda. Beni tanıyan herkeste iyi izlenim bırakmak istememin nesi yanlış?” Angus’un sesinde itaat ve koruma isteği vardı.

Victoria annesini göstererek “Bu onunla yaşamaktan daha mı önemli yani?” diye sordu. “İyi izlenim seni mutlu etmez, iyi izlenim orgazmını sertleştiremez, iyi izlenim seni doyuma ulaştıramaz, seni lanet

olasıca piçkurusu. Sen de onun kadar kurudun mu yoksa? Hayalarını ne zaman kesti?"

Millicent Caldwell tiksintiyle yüzünü buruşturarak "Ağzını bozarak hiçbir yere varamazsın Victoria," dedi. "Sana hiç yakışmıyor, bu senin tarzın değil."

"Ne düşündüğün umrunda mı sanıyorsun? Ya da arkadaşlarının ne düşüneceği?"

"Ah, ama görüyorsun ya Victoria, Angus'un umrunda. Az önce bunu sana söyledi. Elbette her şeyi anlatmadı. Hayatının kalan kısmını Kaliforniya'da güneşli olmasına rağmen utanç verici bir sürgünde geçirmeyi hayal bile edemeyeceğini söylemedi mesela. Burada, New York'ta, senden beklediğim gibi büyük bir başarıyla yürüttüğün o küçük iş uğruna hiçbir şekilde feda edemeyeceği, onun için çok doyurucu, önemli şeyler olduğunu da söylemedi."

"Bu doğru mu?" Victoria gözlerini Angus'a dikti ve onun karşılık vermeye hiç de niyetli olmadığını gördü. Sorusunun yanıtı, o hilekâr okul çocuğu yüzündeki ifadeden de açıkça belli oluyordu. Angus hâlâ çaresiz bir sadakatle annesine bakıyordu.

"Bana duyduğun arzudan şuracıkta düşüp ölebilirsin Angus, bunu biliyorsun değil mi? *Bilmiyor musun, seni budala? Bu erkekliğinin sonu demek, bunu anlamıyor musun?*"

Annesi tiz bir kahkaha atarak "Oh, bundan o kadar da emin olma Victoria," dedi. "Seninle beraber olmaya başladığından beri Angus'la aramızda cinsel bir ilişki olmadı. Angus'un biriyle ilişkisi olduğunun farkındaydım ve bir süre için buna göz yumdum. O kadının sen olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Bana göre ajanstan biri ya da yakın bir arkadaşım olmadığı sürece Angus istediği kadınla cinsel ihtiyaçlarını tatmin edebilir. *Ama seninle, yo hayır, asla.*"

Narin yumruğunu Joe Devane'in masasına indirdi. "Angus dikkatli ve ağzı sıkı olacak ve ben... ben bu konuda kafamı yormayacağım. Seni temin ederim ki birlikte yaşamının çok daha kötü şekilleri de var. Eskiden kıskanırdım, aptalca şeyler yapardım, ama bu zaman kaybından başka bir şey değil. Benim istediğim, elimde tutmaya *kararlı* olduğum şey ömrümün kalanında yanımda olacak bir koca, sadık bir koca ve mükemmel bir iş ortağı."

"Sadık mı? Sana sadık olduğunu mu düşünüyorsun?" Victoria hor gören ve alay dolu bir iç çekişle başını salladı. "Seninle birlikte geçirmek

zorunda kaldığı hayattan nasıl nefret ettiğinden haberin var mı? Ya senden kurtulmak için yaptığı planlardan?”

“Bu sözlerinin doğru olmadığının kanıtı, yanılıyorsam düzelt Angus, kocamın nefret ettiğini söylediğin hayatı sürdürmek istediğidir. Bunun ne kadar anlamlı ve tatmin edici olduğunu bilemezsin, özellikle de yaşılanıyorsan. Evliliğin pek çok çeşidi vardır, ama otuz iki yaşında hâlâ bunu anlamamışsın. Angus’un bir yalancı olduğunu söyledin Victoria ve haklıydın. Her şeye birden sahip olmak için ikimize de yalan söyledi. Sana yataкта, bana da evde. Ama sonunda bir seçim yapması gerekince beni tercih etti Victoria, seni değil. Ve bu tercihi hiç düşünmeden yaptı. Haklı mıyım Angus?”

Angus başıyla onayladı.

Millicent Caldwell, üzerine basarak “Sanırım Victoria bunu senin ağzından duymak isteyecektir,” dedi.

Angus, ifadesiz ve alçak bir sesle, hiçbir duygu yansıtmaksızın “Annen haklı,” dedi. Millicent ona beklediğinden çok daha iyi davranmıştı, ama en azından biraz hakarete uğrayacağını biliyordu. Millicent, Angus’un burnunu daha fazla sürtmeyecek kadar akıllıydı. Birkaç hafta sonra bütün bunlar hiç olmamış gibi davranacaktı.

“Tekrar et,” dedi Victoria. “Gözlerimin içine bak ve bana yalan söylediğini, beni değil onu istediğini söyle.”

Bu kez Angus’un sözleri çekiç darbeleri gibiydi ve Victoria’ya dimdik bakıyordu.

“Sana yalan söyledim. Millicent’a yalan söyledim. Seni istemiyorum. Onu istiyorum. Hayatımın şimdiki halinde kalmasını istiyorum. Seninle bir daha yalnız kalmayacağım.” Victoria oturduğu yerde dikleşti. Angus’un gözlerinde nefret vardı. Kın vardı. Tiksinme vardı. Angus’un gururu kırılmıştı ve bunun için Victoria’yı suçluyordu. Victoria artık onun için bir utanç kaynağıydı ve onu bir an önce unutacaktı. Zayıf bir adamın gururunu kırmak, güçlü bir adamın gururunu kırmaktan çok daha tehlikelidir, çünkü zayıf bir adamın gururundan başka hiçbir şeyi yoktur. Victoria bunu o anda fark etti. Millicent Caldwell “Bu kötü anı geride bıraktığımıza göre artık devam edebilir miyiz canım?” diye sordu.

“Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Joe’ya benim adıma teşekkür edin.”

“Yo, hayır, acele etme Victoria. Görüşmemiz gereken bir iş var, öy-

le değil mi Angus? Düne kadar Caldwell and Caldwell'in Oak Hill işlerini kaybettiğinin farkında bile değildim. İşte *bu*, bir milyon yılda bile affedemeyeceğim bir şey. *Bunu bana yapmana izin vermem.* Sen ya da bir başkası. Şahsi bir şey değil Victoria, profesyonel onur meselesi. Angus ve ben en iyi adamlarımızı kullanarak o işleri üç yıllığına almayı teklif ettik. Söylemeye bile gerek yok, Joe çok sevindi. Yani o işleri elden kaçırdın Victoria."

"Ne kadar aşağılıkça! O işlere ihtiyacınız yok ki, sizin için denizde bir damladan öte bir şey değil, Tanrı aşkına!"

Millicent alçakgönüllülükle gülümsedi. "Pek sayılmaz. Bunu senin iyiliğin için yaptım Victoria."

Victoria "Bu kadarı yeter!" diyerek ayağa kalkmaya davrandı.

"Caldwell and Caldwell'e gelirken, Oak Hill işlerini de yanında getirmiş olacaksın. Reklamcılık dünyası bunu bekler. Bu seni rezil olmandan kurtaracak canım ve şu anki durumunda neyi kurtarsan kârdır."

"Sen delirmişsin! Neden geri gelecekmişim? Bu yapacağım en son şey!"

"Çünkü eğer gelmezsen, Angus ve ben seni mahvedeceğiz. Bunu yapabileceğimizi biliyorsun ve yaparız da. Birkaç kişinin kulağına talihsiz, kendini bilmez, paranoyak, şantajcı kızımızla ilgili bir şeyler fısıldamamız yeter ve sen de ajansın da bitersiniz. Sana gelince, bir daha asla iş bulamazsın."

"Sen bir canavarsın!"

Millicent kemikli parmağını kızına doğru salladı. "Seni burada gözümün önünde istiyorum, evlenmeyi becerene kadar hayatının her gününü nerede olduğunu bilmek istiyorum, hatta evlendiğinde bile seni gözümün önünden ayırmayacağım. Yaşadığım sürece. Benim kadar çok parası olan biri için bu hiç de zor değil."

Victoria acıyla "Ama niye?" diye haykırdı. "Neden? İsteddiğini aldın işte. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Sana karşı bir sorumluluğum var Victoria, sen benim tek çocuğumsun ve yıllardır kontrolsüz bir hayat sürüyorsun. Ama hâlâ senin için umut var. Seni dengede tutacak, sıkı ve zorlu bir şeye ihtiyacın var. Sana yardım etmeye çalışmasaydım ihmalkâr biri olurdu. Belki de çocukken seni ihmal ettiğimi düşünüyorsundur. Tanrı biliyor ya elimden geleni yaptım, ama çocuklarının gözünde ne yapsan lanetlisin.

Herkes bunu bilir. Her halükârda, hayatını soktuğun bu kargaşada benim de payım olduğunu düşünüyorum.”

Angus alçak bir sesle Millicent’ın kararını açıkladı. “Seni yönetici olarak Tokyo şubesine göndereceğiz.” Bir an için Victoria’nın gözlerinin içine baktı. Ve Victoria bu gözlerde hiçbir duygu olmadığını gördü. Bir an önce bu konuşmayı bitirme isteği dışında hiçbir şey.

Victoria o odadan dışarı ölümcül bir yara almış bir hayvan gibi sendeleyerek nasıl çıktığını hatırlamıyordu, ama arkasından kızının lanetlenişiyle ilgili olarak gönül rahatlığıyla yorum yapan annesinin acımasız sesini asla unutamadı: “Sanırım bu küçük aile meselesini de çözdük, değil mi Angus? Joe *gerçekten* de memnun kalacak.”

20

Ben, Sasha'nın sorusuna "Hiç durmadan mı?" diye karşılık verdi. "Washington'dan Anchorage ya da Brezilya'ya, Moskova'dan Pekin'e, Melbourne'dan..."

"Öyleyse neden Los Angeles'tan Venedik'e yakıt ikmali yapmadan gidemiyorsunuz?" diye sordu Sasha.

Gigi, uçağa bineli daha bir saat olmadan şikâyet edecek bir şey buldu işte, diye düşündü.

Ben şaşkınlıkla "O kadar yakıt taşıyamayız," dedi. "Bu uçak, özel bir jet büyüklüğünde ancak. Sekiz yolcu ve bagajla üç bin altı yüz hava mili uçmak için tasarlandı, ancak Venedik-Los Angeles arası beş bin hava milinden fazla."

Sasha "Ama sadece dört kişiyiz," diyerek içini çekti, sesinde hafif bir küçümseme havası vardı. "Bu daha uzun süre uçmamızı sağlamaz mı?"

"Pilottan başka kimse olmasa bile, acil bir durumda ancak iki yüz mil daha uzun uçabilirsin. Bak ne diyeceğim Sasha, Frobisher Bay'de yakıt ikmali için mola verdiğimizde hâlâ uyanık olursan inip biraz uyuyan bacaklarını açarsın."

Ben içinden, eğer Doğu Arktik'teki Iqaluit Havaalanı'nda geçireceğimiz yarım saat boyunca dışarıda kalsa, ölesiye donar, diye geçirdi, bu hiç de fena olmazdı hani, hem de hiç. Hatta küçük bir soğuk ısırması bile iyi olurdu. Şu ukala burnunun ucu gri-beyaz bir gölgeye dönüşebilirdi.

Ben Winthrop, bu jette ilk kez uçan yolcuların on metrelik kabinin büyüklüğü ve lüksüyle dillerini yutmasına alışkındı. Derin yumuşak koltuklarda altı kişi oturabiliyordu. Uçağın arkasındaki perdeli bölümde iki kişinin uyuyabileceği rahat kanepeler vardı, ama şu ana dek Sasha'nın ilgisini çeken tek şey çöp öğütücüsü ve mutfaktaki ocaktı.

Sasha, annesinin gurur duyacağı kraliçevari bir sesle "Herhalde personelin kendi banyoları vardır," dedi.

“Doğrusunu istersen hayır, bizimkini kullanıyorlar.”

“Eh, çok güzel doğrusu,” dedi Sasha, sesinde çok hafif bir şaşkınlık vardı.

Vito, gülümsemesini bastırmaya çalışarak, umarım Sasha’nın kızdığı insan asla ben olmam, diye düşündü. Doğru, ilk saldıran Zach’tı, ama Sasha’nın ağabeyine kendini savunmak için bile olsa yumruk atan biri Sasha tarafından affedilmeyi ummamalıydı.

Her nasılsa on gün önceki o kavga, Sasha’nın bu Venedik yolculuğu planını hiç etkilememişti. Vito’ya, bir şeyin başka bir şeyle hiç alakası yoktur, demişti. Gigi kavganın niye çıktığına dair hiçbir fikri olmadığını söylediği ve Zach da hiçbir açıklama yapmadığı için kimse Sasha’dan bu yolculuktan vazgeçmesini bekleyemezdi. Vito, on dört saatlik bir uçuşla Venedik’e gidip birkaç gün geçirmeden de mutlu hayatını sürdürebilirdi, ama bu yolculuk için bir çocuk gibi heyecanlanan Sasha’yı asla düş kırıklığına uğratabilirdi. *Uzun Hafta Sonu* biter bitmez, Sasha’yı unutamayacağı bir yolculuğa, gerçek bir balayına çıkaracaktı.

Ama yine de bu yolculuk ona Ben Winthrop’u daha yakından inceleme fırsatı vermişti. Açıkça görülüyordu ki bu adam kıızıyla evlenmeye niyetliydi, ama Vito insanlar konusunda son derece tecrübeli olmasına rağmen, Ben’in gerçek kişiliğini çözemiyordu.

Çekici bir görünüşü vardı, ona ne şüphe. Kendine çok güvenmesi, hatta kendini beğenmişliği dışında göze çarpan bir kusuru yoktu, cömertti ve Gigi’ye de deliler gibi âşıktı. Üstelik, ölümünden önce bir Gulfstream III’e sahip olan Cult Arvey’nin aksine, bu uçağın kendine yılda on beş milyona malolduğundan söz etmiyordu.

Yine de Ben Winthrop’un, çevresinde bir duvar ya da kalın bir sis perdesi gibi taşıdığı bir havası vardı, Vito bile bunun ardında neler olduğunu göremiyordu. Ben Winthrop korkunç esrarengiz bir adamdı. Açığa vurmadığı esaslı ve önemli bir şeyler vardı sanki. Vito, asla da açığa vurmayacak, diye düşündü. Onun bu hali Vito’ya vaktiyle Hollywood’da tanıdığı birkaç stüdyo sahibini anımsatıyordu, bu adamların da inanılmaz bir acımasızlıkları vardı ve seni yıkana kadar bunu asla fark etmeyeceğin kadar iyi gizliyorlardı. Ben’de vicdan denen şeyden eser yok, diye düşündü Vito. Bu konuda yapabileceği pek bir şey de yoktu. Gigi kararını kendi verecek ve Vito onun bu karar için gelip de fikir soracağını hiç sanmıyordu.

Sasha “Umarım yanıma uygun kıyafetler almışımdır,” diye mırıldandı.

“Turist mevsimi üç ay önce, Ekim ortasında sona erdi,” dedi Gigi, “ve yerel orta sınıf da en gösterişli ve pahalı Avrupa stilinde giyiniyor, o yüzden ne giyersen giy mutlaka sakil görüneceksin.”

Sasha tehlikeli bir gülümsemeyle “Zaten beni hep rahatlatmışsındır Gigi,” dedi. “Levha değişimi, ya da her neyse, o törende ne giyeceksin?”

“Sana kot pantolon ve süveter getirmeni söylemiştim, değil mi? Porta Margera’ya giderken onları giy. Tersanedeki herkese giymeleri ve hatıra olarak saklamaları için ceketler verilecek, çünkü tören sırasında hava soğuyabilir. Venedik’te Kasım başı hava insana hep sürpriz yapar. Sonra otellere dönüp parti için giyiniriz,” dedi.

Sasha şüpheyle “Ben de o ceketlerden giyecek mi? Ya Vito? Ya *Vogue*’un editörü?” diye sordu.

“Eğer isterlerse,” dedi Gigi. “Bu isteğe bağlı bir şey, askere gitmiyoruz.”

“Herhalde Celtics takımının o iğrenç parlak saten formları gibi yeşildir.”

“Yarı yarıya haklısın. Beyaz üstüne yeşil yazılı,” dedi Gigi dişlerinin arasından. “Ve evet, arkalarında *Winthrop Zümrütü* yazıyor. Üzerinde ‘New Hampshire’den önce Kennedy’ yazan bir tişörtle uyuyan bir kız için bunu anlamak pek güç olmasa gerek.”

“O eskidendi Gigi, eskiden. Artık gururla söyleyebilirim ki ‘Aynalar En İyi Film Oscarı’nı Alır’ tişörtüyle uyuyorum. Ayrıca Kennedy tişörtünün benim olmadığını da belirtmek isterim, biri vermişti. Ben oyunu Liberal Parti adayına vermiştim, her kimdiyse. Annem ısrar etmişti.”

Ben “Verdiğin oyun kendi kararın olması gerekmez mi?” diye sordu.

“Benimki gibi bir annen varsa hayır.”

“Neden ona onun istediği partiye oy verdiğini söyleyip kendi partiye oy vermedin?”

Sasha karamsarca “Annem anlardı,” dedi.

Ben memnuniyetle, demek Gigi’nin bu insanı çileden çıkaran arkadaşının da çekindiği biri varmış, diye düşündü. Gigi’nin arkadaşı olmasından daha da beteri babasının karısı olmasıydı. Sasha’nın etki alanından üç bin mil uzağa götürülmek Gigi için harika bir şey ol-

caktı. Sasha'yla Vito'ya rastladığında ne umacağını bilememişti, daha önce dergilerde ve gazetelerde Vito'nun resimlerini görmüştü ve adam şu ana kadar halinden memnun görünüyordu.

Nedense Sasha'nın Yahudi olmasına rağmen, Gigi'nin biraz daha yaşlı ve çok daha az çekici bir versiyonu olduğunu sanmıştı. Böylesine nefes kesici bir profile sahip, bazen hakarete uğramış bir İngiliz düşesi gibi davranan enfes vücutlu bir Saba Melikesi beklemiyordu. Kaba bir düşes, ilk insanın ilk bıçağı yapmasıyla başlayan evrim süreci boyunca var olan bütün kadınlardan çok daha sakın ve gizliden gizliye kaba bir kadın; Ben bunu kişisel deneyimlerinden biliyordu. Yoksa ilk bıçağı yapan da bir kadın mıydı?

Sasha'nın şu acemi kabadayı ağabeyi ileride pek sorun yaratmayacaktı. O adam tek kelimeyle bir serseriydi ve Ben de ona bir serserinin hak ettiği şekilde davranmıştı. Peki ya Sasha, Gigi'yle New York'a taşındıklarında habire onları ziyaret ederse? Kaliforniyalı bir kadının New York'ta geniş bir evde oturan yakın bir arkadaşı varsa, ilkbaharda ve günde çeşitli bahanelerle o arkadaşını ziyarete gidip, Manhattan'da haftalarca kalarak alışverişe ve gezmeye götürülmeyi beklemesi bilinen bir hikâyeydi. Ben bu işe bir son verene kadar böyle bir sorun olacaktı, ki Ben bu sorunu en kısa sürede etkili bir şekilde halletmeye kararlıydı. Evlendikten sonra Gigi, zamanını Sasha'dan çok daha farklı şeylere ayıracaktı. Ben, New York'ta satın alıp yeniden döşeyecekleri East Sixties evini, çocuklarının sayısını ve cinsiyetlerini – ama 7-8 yıl sonra çocuk yapacaklardı – Gigi'nin müthiş bağışlar toplayacağı, zamanını ve adını vereceği seçkin hayır kurumlarını, evlerinde verecekleri küçük ve görkemli partileri, gidecekleri partileri ve çok daha önemlisi Ben'in gitmemeleri gerektiğine karar vereceği partileri şimdiden gözünde canlandırabiliyordu.

Tabii Edgartown'ın dışında büyük, sağlam, eski bir yazlık evleri olacaktı, fırsat buldukça Venedik'e de gideceklerdi elbette. Ben, esnek olacağım, diye düşündü, Gigi'nin istediği kadar esnek. Mesela Gigi Avrupa'da bir yerde yaşamak isterse, diyelim ki Londra yakınlarında Kraliçe Anne tarzı, bahçeleri, atları olan bir evde oturmak isterse, neden olmasındı? Veya Loire'de bir şatoda ya da Toscana'da bir villada. Veya hepsi birden, Gigi'ye istediği her şeyi verebilirdi. Önceliğin Ben'de olduğunu, bütün bu evlere bir yıl boyunca bakacak kâhyalar tutulacağını ve Ben'in kendine ait olan zamanı bu evlerle uğraşarak geçirmemesi ge-

rektiğini anladığı sürece, Ben dünyadaki herhangi bir erkek kadar esnek olabilirdi.

Gigi, bir kadının kocasını tamamlaması gerektiği gibi Ben'i tamamlayacaktı, yani Ben'in hayatını dolduracak ve mükemmelleştirecekti. Ben artık bir eşin gerekli olduğu, eşsiz, ulaşılamayacak bir bütünlüğe ihtiyaç duyulan yaşa gelmişti. Daha önce asla bir eşe gereksinim duymadığını fark etti. Ülkeyi dolaşıp araziler satın alıp buralara alışveriş merkezleri kurmakla öyle meşguldü ki, New York'taki bekâr evi, Klosterters'daki köşkü ve güzellik anlayışının simgesi olan Venedik'teki küçük evi dışında bir yuvanın eksikliğini hissetmemişti. Ama Martha's Vineyard'da Gigi, kolejden arkadaşları ve onların aileleriyle geçirdiği hafta sonu, ona artık zamanın geldiğini göstermişti.

İstediğiyle gönül eğlendirebiliyordu ve herkesin hayranlığını üzerinde topluyordu, ama yine de 'Zavallı Ben, hiç evlenmemiş olması ne yazık değil mi?' şeklinde konuşmalara da konu oluyordu. Bütün arkadaşlarının onu deliler gibi kışkırttığını biliyordu. Zaten kişisel mal varlığı her yıl *Forbes* dergisinin en zenginler listesinde geçen, sekiz yüz milyon dolarlık servetini bu yıl yüz milyon dolar daha artıran ve yine de onlara karşı tavırları değişmeyen, hâlâ tanıdıklarını sandıkları Ben Winthrop gibi davranan bu adama özenmemeleri mümkün müydü? Onu yeni zenginlerin davranışlarını beğenmemekle bile suçlayamıyorlardı. Sırf bu bile en az serveti kadar onları delirtiyor olmalıydı. Şüphesiz arkadaşları ondan daha mutlu olduklarını gösterecek bir bahaneyi havada kaparlardı, hele ki hayatın aşamalarından birinde biraz fazla oyalanmış olmaya görsün. Bir adamın uzun bir süre, hatta sonsuza dek erteleyebileceği, bir gecede olup biten duygusal yoğunluklara çok şahit olmuştu, ama aynı durumdaki bir kadın ne kadar zengin olursa olsun ayıplanırdı.

Birlikte büyüdüğü o Bostonlu kızlardan biriyle asla evlenemezdi, birbirlerine öyle benziyorlardı ki sanki hepsi kardeşti, neşeli, entelektüel, sert ve iticiydiler. New Yorklu kadınları da pek ciddiye almıyordu, fazla gelişmiş, fazla karmaşık ve çoğunlukla da fazla nevrotiktiler. Hepsi de aileleri tarafından şımartılmış, aşırı gösterişli küçük kadınlar olup çıkmışlardı.

Gigi ise Ben için yaratılmıştı.

Ailesi korkunçtu, bunu söylemeye bile gerek yoktu, İrlandalı müzikal komedi dansçısı bir anne ve İtalyan şovmen bir baba! İyi ki de

Ben'in ikisine de yetecek bir ailesi vardı. Evliliği, bütün ince eleyip sık dokuyan Bostonlular'ın, Ben'in yaşam tarzını hiç beğenmediğini sürekli belirten babasının ve bütün kendini beğenmiş Winthrop ailesinin gözünde bir istisna olacaktı, Gigi'nin üvey annesinin bir zamanlar Billy Winthrop olması ve onun Gigi'nin eski yasal koruyucusu olması da bu gerçeği değiştiremezdi. Bu olsa olsa, hissedecekleri hoşnutsuzluğu ancak bir nebze giderebilecekti. Ben, böyle bir gelin seçmesinin, zaferine hiçbir maddi başarının sağlayamayacağı bir anlam katacağını düşünüyordu.

Gigi öyle ilginç, öyle kendine has ve çekiciydi ki hepsine kendini sevdirecekti. Ben'i tanıyan herkes bir kez daha onun atalarının soluk bir kopyası olmadığını kabul edecekti. Gigi, özel bir insandı, her ne kadar kendisi bunun farkında olmasa da çok farklıydı. Hayal gücünün üstünlüğü, kısa sürede hayır işlerinde New York'un patronu olan yaşlı kadınlarının dikkatini çekecekti ve bir gün Gigi onların seviyesinde önemli bir kişi olacaktı. Evet, Gigi mükemmel bir... hayır, özveri değil, Ben evlilikte asla özveride bulunmazdı ama mükemmel bir şey... seçimdi. Ve elbette, ona âşıktı. "Çılgınca" mı? Hayır. Ben'in kendini böyle mantıksız duygulara kaptırmaya niyeti yoktu, şükürler olsun ki hayır. Ama düşünebileceğinden çok daha fazla âşıktı. *Derinden* âşıktı. Hayattan daha ne isteyebilirdi ki?

Henüz kimse Adriyatik Denizi'ne ya da Venedik'in lagünlerine ve kanallarına turist mevsiminin bittiğini haber vermemişti. Dickens'ın bile tanımlamaya çekindiğini söylediği bu şehirde, gümüş sular neşeli bir güneşin altında çırpınıyordu. Henüz küçük kanalların günbatımı sarısına, Dukalar Sarayı'nın mucizevi pembesine ya da Büyük Kanal'ın iki yanındaki mermer köşklerin altın ve bej grilerine sis çökmemişti. Çan sesleri ve dalgaların sesinden başka tüm sesler, mavi gökyüzünde asılı duruyordu sanki. Gerçi artık pencereden pencereye evleri saran hanımelleri açmıyordu, yüksek duvarların ötesinden, sanki pembe beyaz çiçeklerinden soyunmuş, kederli bir hale bürünen zakkum ağaçlarının bulunduğu küçük bahçeler görünüyordu ama, yine de bu eksiklik her yıl Venedik'e gelen beş milyon turistin çoğunun kentten ayrılmış olmasının yarattığı özgürlük ve ferahlık hissiyle telafi oluyordu.

Vardıkları gün Venedik, hiçbir hasadın yapılamayacağı taştan bir şehrin güz olgunluğundaydı: *Acque alte*, yani Kasım ayının med- cezir-

leri için henüz vakit çok erkendi. Bunlar Piazza San Marco'nun kırmızı beyaz mermerlerini sular altında bırakıyordu. Yine de dalgalanan, çırpınan sular sanki yarın New York'tan gelecek olan basın mensuplarını karşılamaya hazırlanıyordu. Davet edilen iki yüz konuğun hemen hemen hepsi geliyordu. Yarın Amerika'nın en önemli ekonomi medyası mensupları, Kanadalı ve İngiliz muhabirler gelecekti. Ben'in araştırmacıları, ister zengin ister fakir olsun Fransızların tatilde çoğunlukla Fransa'da kalmayı, İtalyanların da İtalyan gemileriyle yolculuk etmeyi seçtiklerini ortaya çıkarmıştı.

Gigi'nin birlikte çalıştığı seyahat acentası, bütün basın mensuplarını Venedik'e birinci sınıf konforda getirmeyi başarmıştı. Dört düzine düzgün hatlı, pırıl pırıl güverteli, yeşil-beyaz bayraklı *motoscafi* kiralanmıştı. Gritti, Danieli ve Cipriani'de onlar için çiçeklerle, meyveyle, buzlu şampanya kovalarıyla ve zengin mini barlarla dolu odalar hazırlanmıştı. Her komodine Ben Winthrop tarafından yazılmış ağırbaşlı ve kibar birer karşılama mektubu, program listesi, rehber kitapları ve Venedik haritaları konmuştu.

Basın mensupları ilk gün sürat motorlarıyla Venedik, Murano, Lido ve Torcello gezileri yapabileceklerdi, davetin sonuna dek gün boyu açık büfeler, acıktıkları anda hizmete hazır olacaktı, üç otelde de özel yemek salonları hazırlanmıştı. İkinci gün öğle yemeğinden sonra özel olarak dekore edilmiş *vaporetti*'yle Büyük Kanal'ın öbür ucundaki tren istasyonuna götürüleceklerdi, buradan otobüslerle anakaraya giden köprüden geçerek Porta Marghera'ya gideceklerdi. Tersanede bekleyen otobüsler onları alıp dokun etrafına kurulan üç sıra tribüne götürecekti, burada Ben'in yapacağı, uğur paralarının değiştirilmesini açıklayan küçük konuşmayı dinleyecekler, ardından da levhanın *Winthrop Zümrütü*'ne yeniden kaynaklanmasını seyredeceklerdi. Dönüş yolculuğunda sıra sıra ışıklarla donatılmış, müzisyenler ve içki tepsileri taşıyan garsonların bulunduğu *vaporetti*, Palazzo Grimini'deki Municipal Casino'da verilecek olan yemeğe hazırlanmaları için konukları otellerine götürecekti, yemekte son kişi de ayrılana dek dans ve kumar olacaktı. Sonraki iki gün basın mensupları dilediklerince gezeceklerdi. Beşinci günün sabahına uçak dönüş biletleri hazır olacaktı.

Ben, Gigi'nin planlarını gördüğünde "Üç buçuk gün Venedik'te gönlünce eğlence, en hızlı ve pahalı ulaşım, yemek, içki ve iş olarak sa-

dece bir tören ve parti, onları bu da memnun etmezse artık ne eder?" diye yakınmıştı.

Gigi endişeyle "Onlar iyi ağırlanmaya alışkındırlar," dedi. "Ben hâlâ yirmi dört saat çalışacak yeşil-beyaz bayraklı elli gondol kiralamanın iyi olacağını düşünüyorum, bayraklar sayesinde hangilerinin seninkiler olduğunu anlayabilirler."

Ben başını olumsuz anlamda sallamıştı. "Bu günlerce gondolcular sendikasıyla pazarlık etmek demek – bir gondolcu olarak iş bulmak için atalarının bile gondolcu olması gerekiyor – bunlar usta ekiplerden yüz kat beterdirler. Eğer basın mensupları gondola binmek isterlerse, var-sın kendileri ödesinler, hayatım. Ne de olsa bunun dışında her şey bedava."

"Biliyorum, ama gondollara gelince niye öyle değil? Venedik'in sembolleri onlar, hem de başka her şeyden daha çok."

Ben inatla "Bildğim kadarıyla gondolcular çekilmez insanlar ve onlarla iş yapmayacağım," demişti. Gigi içini çekerek konuyu kapatmıştı. Ben'in bir kör tarafı vardı, son derece masraflı şeyleri yapmakta ısrıklı ileri gitmesine, ama başka bir konuda hiçbir esneklik göstermemesine neden olan, özveriden uzak bir tavır. Lee Iacocca için dedikleri gibi, bu Ben'in tarzıydı, yoksa bunu Frank Sinatra için mi söylemişlerdi?

Gigi artık bunu zenginlere özgü hoş bir tutumluluk alışkanlığı olarak görmüyordu. Billy olsaydı, Venedik'i bedava gondollar olmadan ziyaret etmeyi... bir kusur olarak görürdü. Bütün daveti berbat edecek kadar büyük bir kusur değil, ama yine de bir kusur. Gondolcuların isteyeceği fiyat ne olursa olsun, bu olay için Winthrop Gelişim'in harcadığı paraların yanında devede kulak kalırdı.

Ben, hayatını Gigi için anlaşılması zor bir sistemle planlıyordu, hiçbir istisna kabul etmeyen, sadece ona ait bir sistem. Mesela ya Gigi Venedik'e ilk geldiğinde Ben'in Bir Tek Şey Kuralı'nı bozmak isteseydi? Ya bütün bir akşam boyunca galerideki resimlere bakmak isteseydi? Bir Giorgione daha görmek için yalvarırken Ben onu saçından tutup sürükleyerek galeriden çıkaracak mıydı?

Zach'la aralarında geçen kavgadan sonra, özenle bu konuyu açmamışlar ve hiç olmamış gibi davranmışlardı. Ben ona şakayla karışık şuh bir kadın gibi giyinip bir namus timsali gibi davrandığını söylemişti; Gigi de yanıt olarak Ben'e o mor gözü hak eden bir gösteriş meraklısı olduğunu söylemiş ve bu olayı unutmuş gibi davranmıştı. Yine de top-

lum içinde taciz edilmekten hoşlanmamakta haklı olduğunu biliyordu ve belli etmese de Ben'in davranışına kızdığı kadar Zach'ın kendisini böylesine savunduğuna da sevinmişti.

Gigi sıkıntıyla Ben'le aralarındaki sorunun, gondollar bir yana, nispeten daha büyük bir şey olduğunu fark etti. Tam olarak söylemek gerekirse, Ben'in Gigi'nin kalçasına yapışması, adadaki o utanç verici gece, istemediği halde o küpeleri alması, hatta ilk öpüşmeleri bile. Ben'in fırsattan istifade edip konumunu yükseltmek, daha fazla şeye sahip olmak gibi bir huyu vardı. *Bütününü ele geçirme* huyu. Buna bencillik denemezdi, hiç kimse yeri geldiğinde Ben kadar cömert olamazdı.

Bu, ilişkilerinin başından beri 'Gigi'nin tanımlayamadığı, çok daha ciddi ve karmaşık bir şeydi.

Evet, çok romantikti ama her kadın Venedik'e kaçırılmaktan bu kadar hoşlanır mıydı? Muhtemelen. Gigi, biraz fazla zor beğenir olmaya başladım, diye düşündü. Bir erkekle kadının romantik zamanlama anlayışı her zaman aynı olmayabilirdi. Pek çok kadın, kendilerine zümrütler dağıtıp onları büyümlü yerlere götüren ve nerede, ne zaman ve kimler seyrediyor olursa olsun tutkulu sahiplenişini gösteren bir adam için neler vermezdi ki?

Ama Ben, Gigi'ye sahip değildi. Hiç olmazsa şimdilik.

"Bir sorunum var," dedi Archie, Byron'la öğleden sonra ikide, bir barda oturuyorlardı. "Bu, boğulmaya mı, yoksa tırnaklarımın içine bambu kamışları saplanması mı, yoksa yakılmaya mı benziyor, karar veremiyorum."

"İhanete uğramayı, hadım edilmeyi, tecavüze uğramayı ve silah zoruyla sahip olduğun her şeyin çalındığını düşünmeyi dene... evet, en uygunu bu," dedi Byron.

"Mantıksız mı düşünüyoruz? Aşırı tepki mi gösteriyoruz By? Ne de olsa hâlâ sağlığımız, saçlarımız, takım elbiselerimiz ve yeteneğimiz var. Sadece yıllar boyu çalışmamızın meyvesini ve iyi ünümüzü kaybettik."

"Bir risk aldığımızı biliyorduk Arch."

"Ne yani? Bunu *hak ettiğimizi* mi söylüyorsun?"

"Hayır, sadece korktuğumuz başımıza geldi diyorum."

"Byron, eğer bana felsefe yapmaya kalkarsan, bir boktan, rezil, büyüklük taslayan laf daha edersen, vücudundaki bütün kemikleri elle-

rimle kırarım.” Oysa Archie, kadehini dudaklarına götürmekte bile zorlanıyor gibiydi.

“Gigi kimbilir ne zamana kadar Venedik’te? Bayan Vicky ise sonsuza dek Tokyo’da... kaç iş yitirdik Archie? Sayısını bile unuttum.”

“Oak Hill işlerinin üçünü de, Indigo Seas, Beach Casuals ve Spider Elliott’un Paris’ten bildirdiğine göre Scruples Two işini de yitirdik.”

Byron aksice “Indigo Seas’i sayma,” dedi. “O işi biz bıraktık. Zaten bütün felaket de ondan sonra başladı.”

Archie iğneleyici bir sesle “Hayır,” dedi. “Asıl felaket o iki yüzlü, fahişe tanrıça Victoria Frost’la Caldwell and Caldwell’den ayrıldığımızda başladı,” dedi.

“Ne yani, anneciği ve babacığı çağırır çağırmaz bize haber bile vermeden yuvaya koşacağını tahmin mi etmeliydik? Bu mu suçumuz?”

“Bilmiyorum, ama Japonya’dan teleks gönderdiğine göre bir hayli rahatsız olmuş. Gitmeden önce bizi arayıp konuşmaya bile cesaret edemedi. Bizse Gigi avına çıkmıştık. Hiç olmazsa profesyonelce olmasa da Gigi’nin ayrılmak için bir nedeni vardı, üstelik beraberinde hiç iş götürmedi. Elliott’ı işi geri aldığı için suçlayamazsın, o Gigi’yi istiyordu... hatta o çakal dedeyi, Harris Reeves’i bile suçlayamazsın...”

Archie parmaklarını siyah kıvrıkcık saçlarının arasından geçirerek oturduğu yerde dikleşti ve “Bu durumda, benim bir fikrim var,” dedi. “Elimizde hâlâ birkaç saygı değer sayılabilecek iş var, hem hiç olmazsa şimdilik Sihirli Tavanarası ve Winthrop Denizyolları işleri de bizde. Neden şu Russolar’a gidip birleşmeyi teklif etmeyelim? Billy Elliott, Scruples Two için onlara bir şans daha verdi, biz de işe taze kan sağlarız, onlarla birlik olursak küçük ama iyi bir ajans olabiliriz. İyi, sağlam adamlar sadece bizim gibi başarılı değiller, yani *bir zamanlar* olduğumuz gibi, ama kim bizim gibi ki zaten? Ya da *öyleydi*?”

Byron huzursuzca “Hımm. Russo, Russo, Rourke, Bernheim... hayır, kulağa pek hoş gelmiyor,” dedi.

“Peki ya Russo, Rourke, Russo ve Bernheim desek?”

“Bence Russo, Bernheim, Russo ve Rourke da olabilir. Bu kadarına razı olabilirim. Hiç olmazsa artık Bayan Vicky’yle çalışmak zorunda değiliz.”

Archie “Telefon edip bu işi konuşmayı sana bırakıyorum,” dedi.

“Arch, ben sadece bir sanat yönetmeniyim, kelimeler senin işin, en azından öyle biliniyor. Telefon görüşmesini sen yap. Ve bitince beni

uyandır,” dedi Byron ve garsona işaret etti. “Bir şişe daha Evian lütfen, geberene kadar içeceğiz.”

Basın mensupları gelip odalara yerleştğinde hava hâlâ çok güzeldi. Ertesi gün hepsi Venedik’e dağıldılar, sadece öğle yemeği saatinde ve öğleden sonra bitkin bir halde Piazza San Marco’ya geliyorlardı.

Gigi, Florian’s’a bir grup hasır masa ve iskemle koydurmuştu. Ben, gün boyu Renzo Montegardini’yle *Zümrüt*’ün yapılışını hızlandırma planlarıyla uğraşırken Gigi de Winthrop Gelişim’in Halkla İlişkiler Bölümü çalışanlarıyla Florian’s’da oturuyordu. Eninde sonunda gazeteci konuklar gelip burada oturacaklar, selam verip çay, kahve, soda ve kek ısmarlayacaklardı ve bazıları öyle memnun kalacaklardı ki bu grup kafenin sınırlarını zorlayacak, iş bir gayri resmi partiye dönüşecekti.

Boston Globe dergisinden emekliliği yakın bir muhabir, Branch T. Branch, Gigi’ye özel bir ilgi gösteriyordu, onu da Halkla İlişkiler bölümünün küçük bir üyesi olarak görüyordu. Bu ufak tefek, zayıf, yüzü derin kırışıklarla kaplı adam, böylesine sıcak bir günde bile yün gömlek, kalın bir süveter ve bir şapka giyiyordu. Alçak, güven verici sesiyle Gigi’ye “Burada ne kadar dikkatli olsan, aşırı sayılmaz,” dedi. “Burayı iyi bilirim, severim de, ama yine de süvetersiz dışarı çıkmam. Temmuzun ortasında bir gün burada öyle bir soğuk algınlığına yakalandım ki; *vaporetto*’yu beklerken sudan gelen esintiyle kanaldan gelen soğğun arasında üç dakika bekledim ve üç hafta hasta yattım. Mikroplu sis, canım, mikroplu sis. Venedik’te ölüm. Şaka etmiyorum, turistlerin başına çok sık geliyor. Bu kanallar düşünmek bile istemeyeceğin şeylerle dolu. Gece karanlık bir köprüden geçerken sakın arkana bakma, benden söylemesi. Buralarda pek suç işlenmez, genelde yankesiciler vardır, ama daha beteri var, bir sürü hayalet. Gerçek bir Venedikli, ki nesilleri tükenmek üzere, topu topu sekiz bin kişi kaldılar, sana eğer burada doğmadıysan iki haftadan fazla kalmanın Azrail’e kur yapmak olduğunu söyleyecektir. Ve benden söylemesi, sakın Venedik’te hastalanma. Burada ki doktorlar sülükler ve asalaklar okulundan mezun. Bir keresinde arı sokması yüzünden alerji oldum, bacağım üç kat şişti, doktorlarsa bana Venedik’te bahçe ve dolayısıyla arı olmadığına göre bunun imkânsız olduğunu söyledi. Oysa bu lanet yerde yüzlerce sera var, hem Rialto’daki çiçek pazarına ne demeli?”

“Nerede kalıyorsunuz Bay Branch?”

“Branchie, bana Branchie de. Gritti’deyim. Sakın şu levha törenine geleceğimi sanma, Winthroplar’la ilgili bir kitap yazıyorken genç Winthrop’un konuşmasını kaçırmak hiç hoşuma gitmiyor, ama gece geri dönme riskini neden göze alayım? Fazla soğuk ve fazla uzun bir yolculuk, bana sorarsan çok daha uygar bir yer seçmeliydiniz. Bula bula Mestre’yi mi buldunuz? Veba yuvası Mestre.”

Gigi, *Boston Globe*’un kapağına çıkma şanslarının ellerinden kayıp gittiğini hissederek “Ama gemi şu anda doktan çıkarılamaz,” dedi. “Oh, bunu kaçırmamı istemem. Eğer otele gelip seni alırsam, benimle *vaporretto*’ya biner misin? Günün o saatinde hava çok ılık olur. Geri dönüşte senin için istasyonda özel bir *motoscafo* ayarlarım. İçeride oturur, kapıları da kapatırsın. Son derece rahat, emin olur ve herkesten önce otele varırsın.”

“Çok iyisin. Pekâlâ, kabul ediyorum. Sağ ol.”

Gigi merakla “Şu Winthroplar’la ilgili kitap neyin nesi?” diye sordu.

“Tarihi bir inceleme, sana göre değil canım. Yıllardır bunun üzerinde çalışıyorum. Bir çeşit hobi. Şimdi genç Winthrop’la ilgileniyorum, bu yüzden buraya geldim, normalde asistanımı gönderirdim, ama genç Winthrop kendi yolunu açıyor, burada harika bir iş hikâyesi var, gerçek bir Venedikli, eski ekolün ticaret prensi olabilirdi.”

Gigi gülümseyerek “Sanırım bu hoşuna giderdi,” dedi. “Kitap bitti mi?”

Branchie küçük elini havada sallayarak “Daha yılları var,” diye cevap verdi. “Emeklilik projesi, ama beni genç tutuyor, basılması şart değil. Bence zaten şimdiye kadar gereğinden çok kitap basıldı, ama yine de kulağım kırıste. Burası kesin. Kitabı kendime saklıyorum, benim kendi malzemem, bununla gurur duyuyorum.”

“Yarın Gritti’de olacağım Branchie,” dedi Gigi. “Ve sana söz veriyorum Mestre’de vebaya yakalanmayacaksın.”

Daha sonra Gigi’yle Ben, Sasha’yla Vito’yu akşam yemeği için turistlerin pek uğramadığı otantik bir balık lokantası olan La Madonna’ya götürdüklerinde Gigi, Branchie içindüşündüğü özel ayarlamalardan bahsetti.

“Branchie’yi ikna ettiğine sevindim,” dedi Ben. “O adam herkesi tanır ve gazetede bir hayli etkilidir, sandığından çok daha fazla. Olduğundan daha garip görünmeye bayılır, ama açtığım ilk mağazadan itibaren yaptığım her şeyle ilgili ayrıntılı hikâyeler yazdı. Bazen benim işimi

benden daha iyi bildiğini düşünüyorum. Branchie Branch, en sevdiğim biyografi yazarı ve hastalık hastası. Şu ölesiye soğuk alınlığına yakalanışını anlattı mı?”

“Evet. Bir de arı sokmasını anlattı.”

“Her ikisini de yıllarca Venedik’e karşı kullandı. İster inan ister inanma. Bütün yazılarında Venedik’ten aralarında kan davası varmış gibi bahseder, ama yine de buraya dönmeden edemedi. Yarın büyük ihtimalle kalın bir palto ve iki atkıyla gelecektir sakın onu görünce gülme. Açıkçası onu senin alman çok iyi olacak, çünkü ben basın gelmeden iki saat önce tribünleri ve ses düzenini kontrol etmek için tersanede olacağım.”

Vito “Bu iş için adamların yok mu?” diye sordu.

“Düzinelercesi var. Ama ben bizzat kontrol etmek isterim. Sürprizlerden nefret ederim.”

“Neler hissettiğini gayet iyi anlıyorum. İyi sürprizler bile, kendileri yaratmadılarsa gerçek yönetmenleri rahatsız eder.”

“Bu, geminin gelecek yılki vaftizi için bir çeşit prova mı?” diye sordu Sasha.

Ben, dalgınca o günü düşünerek gülümsedi. “Evet, sayılır,” dedi. “Tek fark şu, gelecek yıl bunun beş katı insan, bütün yerel yüksek tabaka, diplomatlar, ünlüler, tayfalar, bütün işçilerin aileleri, yani bir bando dışında herkes olacak, ki Mestre Lisesi’nden bir bando bile ayarlayabiliriz. O zamana kadar diğer iki geminin de tamamlanmasına sıra gelmiş olacak.”

Sasha “Onlara ne isim koyacaksın?” diye sordu. “*Elmas* ve *Safir* mi?”

“Mücevher isimleri kullanmayacağım artık. *Winthrop Gigi* ya da *Graziella Giovanna*’ya ne dersin? Ya sen, bundan hoşlanır mıydın sevgilim?”

Gigi başını sallayarak soruyu geçiştirdi. “Branchie senin gerçek bir Venedikli olabileceğini düşünüyor,” dedi.

“Öyle mi? Adamın Venedik hakkındaki duygularını düşününce bu bir hakaret mi iltifat mı karar veremedim. Üstelik Branchie’nin sağı solu hiç belli olmaz. Söylediğinden çok daha fazlasını bilir o.”

Ertesi gün Gigi tenis ayakkabıları, siyah kot pantolon, siyah dik yakalı bir kazak ve siyah kadife bir blazer giydi. Aslında doklara giderken

böyle giyinmek ona pek de uygun gelmiyordu, ama Ben törende uğur getirsin diye zümrüt küpeleri takmasını istemişti ve Gigi de elmaslar ve zümrütlerle abes görünmeyecek başka bir kıyafet bulamamıştı. Küpele-ri ve gümüş doları çantasının küçük gözüne koymuştu, Ben bunları üzerinde taşıyıp düşürmemeye özen göstererek her yeri rahatça kontrol edemeyeceğini söylemişti.

“Akıllı kız, kalın bir kazak ve ceket giymişsin, öğüdümü tutmuşsun,” dedi Branchie onu selamlarken.

Gritti Palace Hotel’in önündeki ahşap korkuluklarla ve pembe sardunyalarla çevrili geniş iskelenin üzerine konan masalarda, burada kalan muhabirler oturuyordu. Venedik’te yiyebileceğiniz en pahalı yemek, Büyük Kanal’ın tam üstündeki bu restoranda son derece becerikli garsonlar tarafından sunulur. Platformun ortasında Gritti’nin ön kapısından iskele olarak kullanılan daha küçücük bir çıkıntıya giden dar bir köprüye varan bir geçit uzanır. İnsan burada otururken hem kanaldaki trafiği, hem de seyahatten dönen yorgun konukları ve onların eşyalarını taşıyan metrdotelleri seyredebilir, konuklar ya bu beklenmedik kalabalığa şaşkınca bakarak ya da umursamazca omuz silkerek restorana girerler.

Özel *vaporetto*, şakadan tezahüratlar arasında Gritti’nin önüne vardı. Neredeyse bütün muhabirler öğleden sonra da Venedik’te kalmaktan yanaydılar, ama bu gibi işlerin kurallarını biliyorlardı ve törene katılmaları gerektiğinin farkındaydılar. *Vaporetto*’nun ön sırasında yer bulabilmek için aceleyle güverteye geçtiler, buradan görülen manzara başka hiçbir yerden izlenemezdi.

Gigi’yle Branchie hızla dolan güverteyi seyreliyorlardı, Branchie içeride oturmak istediğini söylemişti. Gigi, kalabalığın arasından asık suratla ona ulaşmaya çalışan ama feribota sürüklenen Vito’yla Sasha’yı gördü, ama Branchie’nin yanından ayrılıp onlara yetişemezdi.

Nihayet ortalık sakinleşince Branchie ve Gigi, küçük köprüden geçerek iskeleye geldiler. Tam Branchie güvertede vapura binenlere yardım etmek için dikilen adamın elini tutmak üzereydi ki, kanaldan gelen bir dalgayla iskele ve feribot birbirlerinden uzaklaşıverdiler, arada bir metrelik bir mesafe oluşmuştu. Daha uzun bacaklı, daha iyi reflekslere sahip, Büyük Kanal’ın derinliklerinde yatan şeyler konusunda saplantıları olmayan bir adam, kolaylıkla iskeleden feribota atlayabilirdi.

Ama Branchie yapamadı. Adamın elini yakalayamadı ve kanala düştü, o sulara gömülürken atıkları suyun yüzünde dalgalanıyorlardı.

Gritti'nin metrdotelleri birkaç saniye içinde muhabiri Büyük Kanal'dan çekip çıkardılar, bu sırada tayfalar da uzun çengellerle feribotu iskeleden uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Branchie, Gritti'ye çıkar çıkmaz "SARILIK OLDUM!" diye homurdanarak en yakınındaki masa örtüsüyle yüzünü ve saçlarını silmeye başladı. "En azından sarılık, zatülcenp, zatürre, çift zatürre, nefrit. Lanet olasıca yer, çifte lanet, çifte hepatit, A ve B, eve sağ dönersem şanslıyım... Kate Hepburn de bir film sırasında kanala düşmüştü ama o başka... burayı dava edeceğim, Ben Winthrop'u da dava edeceğim, aptalca bir fikir... üstüm kurur kurumaz bu veba yuvasını terk edeceğim..." Gigi telaşla onun etrafında dört dönerek "Branchie, Branchie, biraz içki iç," diye yalvardı, bu sırada *vaporetto* Sasha, Vito ve muhabirleri almış yavaşça uzaklaşıyordu.

"İçki mi? *Sen beni öldürmek mi istiyorsun?* Düşerken ağzımı sımsıkı kapadım ve saçlarımdan hâlâ o pis sular sızıyor, kedi leşleri, fare leşleri, lağım! İyi bir duşa ve dezenfekte olmaya ihtiyacım var, yapılacak ilk şey bu! Haydi, beni odama çıkar. Menajeri ara, antibiyotik bul!" Branchie küçük kollarını savurarak yanında Gigi ve Gritti'nin görevlileriyle odasına gitti.

Yarım saat sonra Branchie üç kez tepeden tırnağa yıkanmış, kurumuş, bir sürü antibiyotikle bir duble skoç viski içmiş bir halde yataktaydı.

Gigi üzüntüyle "Oh Branchie, kendimi asla affetmeyeceğim," dedi. "Hepsi benim suçum."

"Saçmalama, genç Winthrop'un suçu bu. Şu dok töreni. Ben ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim, kibirli bir gösteriştense başka bir şey değil. Kasıntı herif. Gümüş dolarmış, lanet olsun. Haydi bana bir skoç daha doldur. Tanrı aşkına buz koyma, buranın suyundan yapılıyor, adamı öldürür. Dediklerine göre alkol de mikropları öldürüyormuş, onlara yeterince erken ulaşırsa tabii. Pek emin değilim, denemeye değer."

Gigi onun bardağına yarıya kadar viski doldurdu ve tedirgince onun bu içkiyi bir yudumda bitirini seyretti.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Eğer yarın uyanırsam, bunu düşünürüm. Winthrop'un kurbanla-

rından sadece biriyim ben,” dedi Branchie. “Tıpkı Mullerler gibi. Bura-ya asla gelmemeliydim, kendi prensiplerime uymadım.”

Gigi, acaba sürat motoruna binsem törene hâlâ yetişme şansım var mı, hesabını yaparken Branchie kesinlikle mutlu bir sarhoş olmayacak, diye düşündü. Hâlâ vakti vardı, *vaporetto* yavaş gidecekti nasıl olsa, ondan önce doka varabilirdi. Branchie’nin yastıklarını düzeltirken ‘kurbanlar’ demekle neyi kastetti acaba, diye düşündü.

Branchie dili dolanarak “Mullerleri biliyor musun?” diye sözüne devam etti. “Her iddiasına varım ki bilmiyorsundur, belki biliyorsundur ama yo, eminim bilmiyorsun. Mullerler ve benden başka hiç kimse bilmiyor.” Battaniyeyi çenesine kadar çekerek gözlerini Gigi’ye dikti.

Gigi ona ilgiyle bakarak devam etmesini istediğini gösterdi. “Çocuk Cenneti’nin sahipleri mi? Kesinlikle biliyorum. Onların temsilcisi Jack Taylor’la birlikte çalışıyorum.”

Branchie hayretle doğrularak “Yani sana anlattı mı?” diye sordu.

“Kim? Jack mi? Neyi?”

“Mullerleri temsil ettiğini. Sana hâlâ işe devam ettiklerini söylemiştir mutlaka. Ve sen de ona inandın ha? Hah! Winthrop’un kurbanlarından biri daha, sen de bir kurbandsın işte. Herkes gibi sen de kındın, değil mi? Bir Muller’le hiç karşılaşmamışsındır canım. Yanılıyor muyum?”

“Bunda ne var?” dedi Gigi. “Hepsi Sarasota’ya yerleştiler. Ne fark eder ki? Jack Taylor onları temsil ediyor. Sihirli Tavanarası benim fikrim olduğu için biliyorum. O zamandan beri Jack’le çalışıyorum.”

“İyi fikirdi. Başarılı kız, iyi pazarlama. Winthrop en sonuncusuna kadar bütün mağazaları aldı, ipotekle. Mullerler için kötü şanstı. Her şeyi kaybettiler. İflas ettiler. Sarasota’dalar çünkü ellerinde o evden başka hiçbir şey kalmadı, inan bana. Genç Winthrop bir akbabadır, iliklerini bile emdi, galiba hapsıracağım.”

Gigi çabucak ona bir kâğıt mendil kutusu attı. “Ben, onları haciz mi etti? Bu çok saçma! Ben, onların şirketini kurtardı!”

Branchie kötü kötü sırıttı. “Bana inanmıyorsun değil mi? Neden inanasın ki? Jack Taylor Ben Winthrop’un emrinde, maaşını ondan alıyor, yüzde yüz onun adamı. Bu çok doğal, Taylor’ı suçlayamam, iyi iş çıkarıyor. Ama Mullerler işe sıfırdan başladılar, Winthrop’un ilk kiracılarıydılar, on beş yıl ona iyi kira ödediler. Ben, onlara hiç olmazsa küçük bir pay bırakabilirdi, benim düşüncem bu. Herkese yetecek kadar

para vardı, ama paylaşmak Winthrop'un tarzı değildir, onları soyup soğana çevirdi. Sert iş, tipik Ben Winthrop tarzı. Mullerler kurbandı, bunu inkâr edemezsin değil mi?"

Gigi odanın havasının ağırlaştığını hissetti, sanki dışarıysa değil odanın içi kararıyordu, sanki hava bir elektrik kıvılcımıyla tutuşacak bir gazdı. Kendini kötü hissediyordu. "Kurbanlar mı?" diye tekrarladi. "Yazdığın kitap senin başına vurmuş Branchie. Şimdiye kadar kimse-nin Ben'in ahlaki değerlerine karşı bir şey söylediğini duymadım."

"O saman altından su yürütür. İnsanlar göremedikleri şeyler hakkında konuşamazlar. 'Başarıyla işleyen ve talihli suça fazilet deniyor'. Bunu Seneca söylemiş, o zamandan beri değişen bir şey yok. Hatta bugün daha bile kötüleşmekte. Genç Winthrop benim özel ilgi alanımdır, ben o konuda dünyadaki en iyi uzmanım. Üstelik tek uzman da benim. Hah! Kulağımı kırıştan ayırmam, yaptığı her şeyi izlerim, takip ederim, sorular sorarım, malzeme toplarım. O akbaba, ben atmaca. Kimse Winthrop'u benim kadar anlayamaz. Kitabım basılana kadar bekle, göreceksin. Düzinelerce hileli arazi ihalesi, rüşvetle satın aldığı memurlar. . . Cleveland, Des Moines, Fort Worth, hayal bile edemeyeceğin bir yozlaşma. Çabuk, kısırsuz, nereye ve kime bakacağını bilmezsen izini sürmek bile imkânsızdır. Ben, başarılı, iyi iş götürüyor. Ama başlangıçtan beri onu izliyorum. Onun kirli çamaşırlarını biliyorum ve kitabımı yazdığımda herkes öğrenecek bunları. Daha önce de yaptı böyle şeyler, defalarca ve yapmaya da devam edecek. Kitabım onu afişe edince herkes bilecek. O zamana dek onun sırlarını saklıyorum, bunlar benim malzemem, başka kimse bilmiyor, Ben Winthrop benim. Seninle konuşmamalıydım. Severiniler'e gelelim örneğin – bana şu bardağı ver canım, inan viski işe yarıyor."

"*Severiniler'e ne olmuş?*"

"Aynı hikâye. Firmalarını kaybettiler, Ben'in denizyolları yüzünden. Buradaki diğer muhabirler bunu biliyor mu? Elbette hayır. Severiniler küçük bir aile işi yürütüyorlardı, buralılar dışında kimsenin umrunda değil, inan. Bir de benim umrumda. Winthrop tarzına iyi bir örnek. Zaten zor durumdaydılar. Ben o motorları korkunç ucuza aldı. Severiniler'in son ümidiydi o motorlar. Ben için mükemmel bir alışverişti, Venedikli olmalıymış. Onlar da ticaret prensleriydi, kuruş kaybetmezlerdi. Merhametle zaman harcamazlardı."

Gigi güçlkle "Trieste'deki... motorlar mı?" diye sordu.

“Bir Halkla İlişkiler Uzmanı için fazla şey biliyorsun, değil mi?”

Gigi kulaklarının uğulدادığını hissediyordu. “Hayır, fazla bir bilgim yok... Sadece birileri Trieste’deki motorlardan bahsederken duymuştum,” dedi.

“Üçü de özel imalattı, Severiniler onları satamazlardı çünkü başka bir gemiye olmazdı. Bir riske girdiler, kötü zamanlama. Ve Winthrop motorları maliyetinden bile çok daha ucuza satın aldı, İsviçre bile yine de şanslı sayılır. Onlar bile kaybettiler. Yine de bir şeyin yarısını almak, sıfır almaktan iyidir. Severiniler işi bırakmak zorunda kaldılar. Bittiler. Mullerlar gibi iliklerine kadar soyuldular. Üstelikeski bir firmaydı, yüz yıllar önce kurulmuş, pek çok insanın ekmek kapısı. Ben, onlara hiç şans tanımadı. Eğer onlara dürüst bir fiyat ödemiş olsaydı, Severiniler başlarını suyun üzerinde tutabilirlerdi, Venedik’te bu zordur. Hah! Bana bak, yarı yarıya boğulmuş bir hepatit B’liyim. Buraya son gelişimdi bu, yemin ederim. Eğer sağ kalırsam tabii.”

“Ama... ama... Ben, neden Severiniler’e gerçek fiyatı ödemesin ki?” fısıltıyla yalvardı Gigi.

“Söyledim ya. Bu Winthrop’un tarzı değil. O bir akbabadır. Diğerlerinin işi bitmeden içi rahat etmez. Bu onun iş anlayışı. Acıma yok. Akbaba, akbabadır. Bu onun doğası, tarzı, ona göre bu normal. Hiçbir şeyi paylaşmaz, asla. Yoksa borç parayla işe başlayan bir adam on beş-on altı yılda nasıl milyarder olur? Ben, bu yüzden ilginç işte... bugünün iyi, sıkıcı Winthroplarına benzemiyor o. Daha çok eski moda bir Venedikli, hatta bir burjuva. Kitabım için iyi. Perdeleri çek canım, uyuyacağım. Endişelenme, bu tören için iyi bir haber yazıp güzel şeyler anlatacağım, senin bir suçun yok, Venedik’e asla gelmemeliydim. Unutma... ‘başarıyla işlenen suç... fazilet... deniyor...’ bunu bilemeyecek kadar küçüksün daha... işe yarar taktiktir...”

Gigi istasyona vardığında, bütün basın otobüsleri çoktan yola çıkmıştı. Bir taksi durdurarak bütün trafik kurallarını çiğnemesi için şoföre rüşvet verdi ve son gazeteciler de girerken tersaneye yetişti. Doklara giden son otobüse atladı, gemilerin kapılardan geçerek güvenle suya inmesi için tersanenin tabanından otuz metre derine kazılmış üç futbol sahası büyüklüğündeki alanın etrafına konulan tribünlere ulaştı. Üç şilep de oradaydı, biri brandayla örtülüydü.

Gigi, Branchie’nin odasından fırlayarak yola çıktığı andan itibaren

Ben Winthrop'la ilgili gerçeği kabul etmişti. Sonunda o bir türlü çözemediği, ama izlerini gördüğü, küçük ipuçlarını ve gölgelerini yakaladığı o garip özelliği tanımlamıştı işte.

Branchie Mullerlar'dan bahsetmeye başlar başlamaz onu susturabilirdi, Branchie'nin sarhoş olduğunu düşünerek onu duymazlıktan gelebilirdi, onu hayali sarılığı, battaniyeleri ve viskisiyle başbaşa bırakıp çekip gidebiliirdi. Ancak garip bir şekilde bir şey, bunu yapmasına engel olmuştu. Branchie'nin söyleyeceklerini duyması gerektiğini hissetmişti. Ve onu her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatması için cesaretlendirmişti. Ben'in kendisi ima etmemiş de olsa Gigi, Branchie'nin bunları gerçekten bildiğine inanırdı. Anlattıkları Ben konusunda Gigi'nin düşündüklerine öyle iyi uyuyordu ki.

Eğer Ben'e gerçekten âşık olsaydı, Branchie'yi asla konuşturmazdı, o uyuyana kadar orada kalıp bilgi toplamazdı, Branchie'yi unutup sevdiği adam aleyhinde söylenenlere kulaklarını tıkardı, bunu pek çok kadın yapıyordu ve şimdiye kadar Branchie'yi kitabı asla basılmayacak tarih meraklısı bir adam olarak aklından çoktan çıkarmış olurdu. Onun sarhoş, saplantılı, acı çeken bir adam olduğunu, Ben'i çekemediğini ve ciddiye alınmaması gerektiğini düşünürdü.

Etrafına bakınarak Vito'yu aradı, şu anda hiç olmadığı kadar onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Aslında şu anda resmi grubun üyeleri; Ben, yönetim kurulu başkanı Erik Hansen, gemi mimarı Renzo Montegardini, otel menajeri Eustace Jones, baş mühendis Arnsin Olsen, kaptan Per Dahl ve Ben'in Mestre belediye başkanı olacağını söylediği bir adamla birlikte dokun tabanındaki platformda olmalıydı. Etraflarında kalabalık bir fotoğrafçı grubu bekleyordu.

Canları cehenneme, dedi içinden. Eğer bir an önce o levhaya bir Amerikan doları koymaları gerekiyorsa, biri cebinden bir dolar çıkarıp verebilirdi pekâlâ.

Gigi gözleriyle kalabalığı araştırdı. O sırada da kendisine doğru koşan Vito ve Sasha'yı gördü.

"Tanrım, nerede kaldın?" diye haykırdı Sasha.

"Bu çok uzun bir hikâye, Ben'le ilgili, dinleyin..."

Vito onun sözünü keserek sertçe kolundan yakaladı. "Vapuru kçırdığına inanamadım," dedi. "Gigi, Winthrop'la aranızdaki ilişkinin ne boyutta olduğunu bilmiyorum, ama sana söylemem gereken bir şey

var, acelen olduğunun farkındayım ama bunu bilmelisin, tam otelden ayrılırken Zach aradı...”

Gigi “Zach’a ne yapmış?” diye haykırdı.

“Senin evindeki kavgadan sonra Winthrop bankadaki bize kredi veren memurla bir öğle yemeğine çıkmış, ona Zach’ın ciddi bir kokain probleminin olduğunu, hiç neden yokken kendisine saldırdığını, üstelik o sırada aşırı dozda uyuşturucudan ne yaptığının farkında bile olmadığını, *Uzun Hafta Sonu*’nun çekimleri boyunca Zach’ın kokainden kendinden geçmiş olduğunu söylemiş. Doğal olarak banka stüdyoyu aradı ve her şey mahvoldu. Stüdyo Zach’ın ajansını aradı, ajans da Zach’ı. Benden başka en son haberi olan Zach’tı.”

Sasha öfkeyle “Ben’i öldüreceğim,” dedi. “Onu öldüreceğim.”

Gigi “Sen zahmet etme,” diyerek topuklarının üzerinde döndü ve onu platforma indirecek olan asansöre bindi.

Platformda ilerlerken Ben’in yüzündeki öfkeli sabırsızlığı görebiliyordu. Merdivenleri çıkarak onun yanına gitti.

Ben, diğerlerinin duyamayacağı bir sesle “Hangi cehennemdeydin?” diye sordu. “Dayanabileceğim kadar bekledim. Basın artık sabırsızlanıyor. Lanet olsun, töreni senin başlatacağını düşünmüştüm.”

“Devam et, konuşmanı yap.”

“Gümüş dolar yanında mı? Ya küpeler?”

“Evet.”

“Küpeleri tak.”

“Konuşmanı yap.”

“Sen küpeleri takmadan yapmam.”

“O zaman hiç konuşma. Sen bilirsin.”

“Allah kahretsin! Huysuzluk edecek zaman değil bu! Herkesin bizi beklediğini görmüyor musun?”

“Niyetin varsa konuş.”

Ben onun kararlı yüzünden bakışlarını ayırdı ve seyircilere dönerek mikrofonu eline aldı; on kez baştan yazdığı dört dakikalık konuşmasını yaptı; kusursuz, akıcı, uluslararası iltifatlarla dolu, İtalyan parasıyla Amerikan dolarının neden yer değiştirdiğini açıklayan ve bu törenden sonra *Winthrop Zümrütü*’nün montajının resmen başlayacağını bildiren bir konuşmaydı bu.

Kaynakçı maskesini kaldırdı, gövdeden yeni çıkardığı levhayı alarak gösterişli bir hareketle Gigi’ye uzatarak gülümsedi.

Gigi İtalyan parasını levhadaki yerinden çıkararak Ben'e verdi. Ardından çantasının cebinden gümüş doları çıkardı.

Ben'den mikrofonu alarak "İşte gümüş Amerikan doları," dedi. Doları iki parmağının arasında bütün fotoğrafçıların göreceği şekilde havaya kaldırdı. "Bu para bu geminin gövdesinde olduğu sürece, bu gemiyi koruyacaktır," diyerek doları Ben'e uzattı, o da özenle parayı levhaya bağlı madeni kutuya koydu.

Gigi tekrar elini çantasına sokarak zümrüt küpelerden birini çıkardı. Bunu klipsinden tutup yükseğe kaldırarak yavaşça çevirdi, böylece herkes zümrütün berrak, yoğun, parlak ve olağanüstü rengini görebiliyordu.

"İşte bir zümrüt. Bu geminin gövdesinde olduğu sürece gemiyi koruyacaktır. Bu zümrüt Mullerlar için," diyerek seyircilerin ve hayretle olduğu yerde donakalan Ben'in bakışları altında küpeyi madeni kutuya koydu, çabucak cebinden diğer zümrüt küpeyi çıkararak kameralara ve fotoğraf makinelerine doğru tuttu. "İşte bir zümrüt daha. Bu geminin gövdesinde olduğu sürece, gemiyi koruyacaktır. Bu zümrüt Severiniler için." Küpeyi madeni kutuya koyarken yüzlerce flaş patladı ve seyircilerden meraklı uğultular yükseldi, herkes birbirine Mullerlar'ın ve Severiniler'in kim olduğunu soruyordu.

Gigi elindeki mikrofona eğilerek kaynakçıya "Levhayı gövdeye kaynaklayın," diye emretti, etrafındaki adamlar yüzlerce kişinin, muhabirlerin, fotoğrafçıların bakışları altında tek kelime edemeden, kırıdayamadan dikiliyorlardı. Gümüş doları ve zümrütleri muhafaza eden levha gemiye kaynaklanırken, inanmaz gözlerle seyrettiler.

Gigi elini kaldırarak seyircileri susturdu ve mikrofona doğru konuştu. "Bu da, bir yalancının ve hırsızın, iftira etmeye kalktığında, başına gelendir. Bu, Zach Nevsky için." Ben Winthrop'a dönerek bütün gücüyle tokadını yüzüne indirdi.

Bir dakika boyunca bir ölüm sessizliği yaşandı. Gigi, Ben'in gözlerinin içine dimdik bakıyordu. Ancak Ben utançla gözlerini ondan kaçırıp başını eğdiğinde platformu terk ederek doku boydan boya geçti ve asansöre bindi. Asansörden çıkar çıkmaz yanına gelen Vito ve Sasha'ya dönerek "İçimden bir ses buradan gitme vaktinin geldiğini söylüyor," dedi. "Halbuki asıl eğlence şimdi başlıyor."

21

Kasım ayının başında bir öğleden sonra Zach Nevsky projeksiyon odasındaki sıraların en önündeki bir koltuğa oturdu ve kendini dış dünyadan tamamen soyutlayarak *Uzun Hafta Sonu*'nu seyretmeye hazırlandı. Bu, çektiği filmi bir bütün olarak ilk izleyişi olacaktı. Ses efektleri ve müzik olmaksızın, yaptığı çekimlerin en iyilerinin yer aldığı, filmin kaba taslağıydı bu. Montaj ne kadar ham olursa olsun, filmin son halini oluşturacak tüm malzemeyi içeriyordu. Işıklar sönüp film başladıktan iki dakika sonra tiyatronun arka kapısı sessizce açıldı ve Vito Orsini içeriye baktı. Sıraların en arkasında, projeksiyoncuyla konuşabileceği bir yerde oturan editöre başıyla selam verdi. Editör de bir sinema salonuna yaraşır bir şekilde sessizce onu selamladı ve dikkatini yeniden perdeye yöneltti. Birkaç dakika sonra Vito'nun gittiğini, ama onun yerine odanın diğer tarafında en arkada ufak tefek bir kadının oturduğunu fark etti. Eğer onu içeri sokan prodüktörse, burada olmaya hakkı vardır, diye düşündü ve birkaç dakika sonra da onun varlığını tamamen unuttu.

İki saatten fazla bir süre sonra ham montaj bitti ve ışıklar yandı. Zach filmin etkisinden kurtulmaya çalışarak ayağa kalktı ve editöre seslendi. "Sağ ol Ed. Daha yapılacak çok işimiz var. Yarın erkenden buluşuruz." Editör az sonra çıktı. Zach birkaç dakika boyunca neler yapacağını saniye saniye, hatta çoğu zaman kare kare istediği uyumu yakalayana kadar sahnelerin akışını nasıl değiştireceğini düşünerek boş perdenin önünde ileri geri gezindi. Filmin çekimi boyunca amaçladığı son versiyona ulaşmak için yakın ve dikkatli bir redaksiyon şarttı. Sonunda, hâlâ düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir halde tiyatronun çıkışındaki merdivenlere doğru ilerledi. Tam kapıya varmıştı ki boğuk bir hıçkırık sesiyle yerinden sıçradı.

"Bu da neyin nesi?" Etrafına bakındı ve filmin başından beri oturduğu yerde duran, buruşuk bir kâğıt mendilin ardına gizlenmeye çalışan Gigi'yi gördü.

"Sen ha? Selam ufaklık, film bu kadar mı kötüydü?"

Gigi gözyaşlarının arasından güçlkle yanıt verebildi. “Oh, bu... çok... aptalca ama... ben mutlu sonlara... hep... ağlarım.”

“Seni gülümseten bir şey olmadı mı hiç?”

“İşin en zor kısmı da buydu zaten, sen fark etmeyesin diye kahkahalarımı bastırmak. Oh Zach, bütün o çılgınca bencil insanlar, birbirlerini hiç anlamayan, her şeyi yanlış yorumlayan; komik, üzgün, bencil, cömert, sinik ve masumdular. Öylesine huzursuz ve harika, *insanca*. Üstelik yine de romantik, hiç umulmadık bir şekilde romantik... bunu nasıl başardın?”

“Gerçekten başarmış mıyım?”

“Başardığını bil,” dedi Gigi.

“Şey... diyelim ki aylarca bu şeyi şekillendirmek için uğraştıktan sonra, sadece belki umduğumdan biraz daha iyi bir şeyin ortaya çıkacağına dair küçücük bir ümidim var.” Zach konuşurken parmaklarını sıraların tahta arkasına vurdu. Gigi ne olur ne olmaz diye koltuğun kenarına vurarak “Bakıyorum da hâlâ batıl inançların var,” dedi.

“Kaç mendil tükettin?”

Gigi kucagındaki mendilleri yokladı. “Sekiz, hayır... dokuz, sonuncuyu da sayarsak. Ama üç farklı son var,” dedi. “Demek ki her sona üç mendil tüketilmiş. Bu arada ben de tükendim.”

“Oh, üçünü de fark ettin ha? Ben de hiç olmazsa birinin arada kaynayacağını sanıyordum. Dokuz ha? Büyük olasılıkla redaksiyondan sonra bu sayıyı iki katına çıkarırım. Belki... sadece belki... bir buluşma filmi olup çıkar.”

“Yani şu nereye gidileceğine kızın karar verdiği buluşmalar mı?”

“Evet. Tabii hedef kitleye sen dahil değilsin. Belki de sadece biraz fazla kolay ağlıyorsun.”

“Bundan daha fazlasını hatırlamıyor musun?” Gigi’nin soran sesi büyümlü ve gizemliydi. Bu sestten pek çok anlam çıkarılabilirdi: Nostalji, serzeniş, özlem, umursamazlığa aykırı bir şeyler. Zach, Gigi’nin sözlerini yorumlamaktan kaçınarak “Tamam, sen kolay ağlamazsın,” dedi. “Ya da, ağlamazdın. Kapak konusu olan adamları tavlamaaya başladığundan beri değişmiş olabilirsin.”

“Sadece bir adam, abartına.” Gigi, Ben’e vurduğunda hissettiği kendini bile şaşırtan öfkeli gücünü hatırlayarak ürperdi.

“O da sana vurmadığı için şanslısın. Ama bu onu daha da kötü gösterirdi, tabii şimdi olduğundan daha beteri mümkünse. Sen o pazeteci

lere ve fotoğrafçılara dua et. Gigi, adımı sen kurtardın, ünümü temizledin ve ben hâlâ sana doğru dürüst teşekkür etmedim.”

“Mektubunu aldım.”

“Bazı minnettarlıklar vardır ki yazılabilecek en iyi mektupla bile ifade edilemez. Teşekkürler Gigi. Tek kelimeyle... harikaydın.”

“Senin için değer. Her zaman. Söylesene Zach, eğer sana vursaydım ne yapardın?” Gigi kâğıt mendilleri çantasına koydu.

“Seni yere yatırıp kulaklarını gıdıklardım.”

Gigi “Çok fazla şey biliyorsun,” diye mırıldanırken yanakları kızarmıştı. Sadece Zach, Gigi’nin hangi durumda tepki vereceğini biliyordu.

“Bence bu çok hoş. Korkma. Kimseye söylemem. Hey, bir pizzaya ne dersin? Bir buluşma filminden sonra pizza iyi gider.”

“Ben iki tane yiyebilirim. Kötü bir filmden sonra mutlaka bir kola içmem gerekiyor, iyi bir filmden sonra da canım pizza çeker. Neden bilmiyorum ama bu hep böyle olmuştur. Kan yapısıyla ilgili bir şey olsa gerek. Belki de profesyonel sinema eleştirmeni olmalıyım, ne dersin?”

“Şişmanlardın. Haydi buradan çıkalım.”

Zach hiç düşünmeden ekstra biberli, ekstra peynirli, ekstra soslu, üç kat ançüezli, yeşil bibersiz, siyah zeytinli pizza ve iki bira sipariş etti. Gigi bazı şeylerin asla unutulmadığını düşünerek sessizce onu izledi, pizza tercihleri de bunların en önde gelenlerinden.

Pizzalar geldiğinde Zach özenle tam kesilmeyen dilimleri birbirinden ayırdı ve Gigi’ye uzattı. Gigi dilimi ikiye katlayarak iki lokma ısırды ve tekrar Zach’a verdi, o da önce Gigi’ye bir dilim daha vererek kalanını yedi. Öyle acıkmışlardı ki zevkle homurdanmak dışında pizzayı bitirip Zach yenisini isteyene kadar tek kelime konuşmadan yediler. İkinci pizzanın yarısına doğru Gigi durdu.

“Daha fazla yiyebileceğimi sanmıyorum. Ağzım istiyor ama midem kabul etmiyor.”

“Yapma, nasıl bu kadar çabuk pes edersin? Ortalara ne oldu? Pekâlâ, kenarları doyurur, besleyicidir, ama ortalar... onlara itiraz edemezsin.”

Gigi öyle narin ve incedi ki Zach onun biraz kilo alması gerektiğini düşündü. Filme ağlarken bütün göz makyajı silinmişti, bu haliyle öyle küçük görünüyordu ki. Hiçbir erkeğin aklından uygunsuz düşünce-

ler geçirmeden bakamayacağı kadar tapılası bir kadının böyle on altısında bir kız görüntüsüyle ortalıkta dolaşması çok zalimceydi. Gigi'yle bu konuyu ciddi olarak konuşmalıydı, ama buna cesaret edemiyordu. Gigi'nin eleştirilmeye hiç dayanamadığını gayet iyi biliyordu.

“Ortaları en leziz bölümleri, en iyi malzeme orada,” Gigi sabırla açıklıyordu.

Zach onaylamazca başını sallayarak “Sen kenarların kıymetini hiç bilmedin,” dedi.

“Doğru.”

Zach kulaklarına inanamayarak “Doğru mu?” diye sordu. “Ne yani, yanlış olduğunu mı kabul ediyorsun?”

“Hayır etmiyorum, sadece bu konuyu tartışmaya değer bulmuyorum.” Gigi'nin gözleri onu tanıyan hiç kimsenin yüreği çarpmadan bakmadığı bir haylazlıkla parlıyordu. Hâlâ pizzayı yemekle meşgul olan Zach ise bu bakışı kaçırdı.

Zach isteksizce “Bu büyük bir sorun demektir,” derken pizzasını bitirdi ve Gigi'nin yanıt vermediğini fark etti. “Başka neden bahsedecegiz?”

“Ben buna senin karar vereceğini umuyordum.” Gigi arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Dudakları neşeden çok tehlikeyi haber veren garip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yanakları kızarmıştı, göz kapaklarıysa şahane yeşil gözlerini gölgeliyordu.

“Çok zekice,” dedi Zach. “Hile yapıyorsun. Şu sonsuz ‘ortalar kenarlara karşı’ tartışmasından vazgeçtin.”

“Eee?” Gigi'nin sesinde hafif bir acımasızlık seziliyordu.

“Bilmiyorum.” Zach hazırcevap olamadığı, bir an sonra ne olacağına dair hiçbir yorum yapamadığı ender anlardan birini yaşadığını fark etti.

“Sence de konuşmamız gerekmiyor mu?” Gigi'nin sesi hem alaylı hem sevimliydi, bu öyle bir sestki Zach'ta sürekli dinleme ve neden bu kadar tuhaf bir şekilde tatlı olduğunu, neden kalbini kırıp sonra yeniden mutlulukla doldurduğunu anlama isteği uyandırıyordu.

“Elbette konuşmamız gerek. Sahi, filmi seyrederken içeri girmeyi nasıl başardın?”

“Babam sayesinde. Bundan mı bahsedeceğiz?”

“Peki neden geldin?”

“Meraktan desem?”

“Kimse sırf meraktan ham bir film montajını seyretmek için iki saat oturmaz. Akli başında olan hiç kimse.”

Gigi hiç tereddütsüz “Doğru,” diye onayladı.

“Yani?”

“Belki de zaman öldürüyordum. Belki de boğulacak gibi olana dek karanlıkta oturup çıt çıkarmadan gülmek ve ağlamak istemişimdir. Belki de seni yeniden görmek istemişimdir...” Gigi susarak onu o filmi seyretmeye iten nedenlerin sonsuzluğuyla Zach’ı baş başa bıraktı.

Zach, Gigi’nin daha fazla neden saymasını engellemek için “Peki zaman öldürmek için miydi?” diye atıldı.

“Hayır.”

Zach, Gigi’nin gözlerden uzakta ağlamak gibi bir alışkanlık edinmediğini umarak “Karanlıkta oturmak için mi?” diye sordu.

Gigi bir süre cevap vermedi, sanki gerçekten de nedenin bu olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Sonunda “Hayır, o da değil. Pek sanmıyorum, tam olarak değil,” dedi.

“Sonuncusu... son söylediğin mi?”

“Sanırım... belki de... olabilir...”

“Yani beni görmek istedin.” Zach sesinin ifadesiz olmasına özen gösteriyordu.

“Mantık bizi bu sonuca ulaştırıyor. Evet.”

“Nasıl olur?” Zach artık kendini kayıtsız görünmeye zorluyordu.

“Sen beni görmek istemiyor muydun?”

“İstedigimi bal gibi biliyorsun!”

Gigi merakla “Neden?” diye sordu.

Zach daha fazla dayanamayarak “Çünkü sana tapıyorum!” diye patladı. “Çünkü sana hayranım, ayak bastığın yola tapıyorum, çünkü senin için ateşten duvarlardan geçerim, çünkü senin için buzdan dağlara tırmanırım, çünkü senin için okyanusları aşarım. Çünkü seni deliler gibi seviyorum, bunu bilmediğini söyleme sakın! Çok zorlusun ufaklık!”

“Öyle miyim?” dedi Gigi. “Herhalde öyleyimdir, eğer kışkırtılırsam. Ama sen beni son zamanlarda pek kışkırtmadın, değil mi?”

“Yeterince uzun bir zamandır,” dedi Zach, sesi boğuktu.

Gigi her kelimeyi söylediği anda icat ediyormuş gibi ağır ağır “Belki,” dedi, “belki bütün bu olanlardan sonra, bu neredeyse imkânsız görünmesine rağmen belki de biraz... aptalca da olsa... geçen zamanı telafi edebileceğimizi... sanmışımdır...”

“Gigi! Sevgilim!” Zach, kendini oturduğu yerden bir an önce kurtarmaya çalışarak Gigi’nin oturduğu ve oturduğu yerden beynini cımbızla didikleyip bitirdiği sıraya doğru uzanıp onu öpmek için ayağa kalktı.

“Olduğun yerde kal Zach Nevsky! O masa aramızda duracak.” Gigi’nin ses tonundaki kesinlik Zach’ı durdurdu. “Bazı kurallar belirlememiz gerek, yoksa aynı şeyler tekrar olacak ve buna bir kez daha dayanabileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Gigi, ben değiştim! Geçtiğimiz yıl inanılmaz acılar çektim. Bir zamanlarki Zach olmama imkân yok artık. Yaptığım hataları tekrar düşündüm, seni nasıl yönetmeye kalktığımı, söylediğim o korkunç şeyleri. Değişme yeteneğimin olmadığını düşünüyor olamazsın!”

“Öyle düşünmüyorum... hayır, ama temelde her zaman işine âşık olacaksın, hep işinle benim aramda bir ikilem yaşayacaksın. Böyle değil mi?”

Zach iniltiyle iç çekme arası derin ve isteksiz bir ses çıkardı. Sonsuza dek Gigi’yle beraber olmak için bilinen, hatta bilinmeyen her şeyi seve seve yapardı, ama yalan söyleyemezdi.

Acılı bir sesle “Eğer sorun buysa, bundan sonra böyle olmayacağını söyleyemem. Kendimi işimden ayrı düşünemiyorum. *Ben işimden ibaretim*. Hayatımın yarı tadı ve anlamı o. Ama Gigi, diğer yarısı da sensin, *bütünüyle* sensin.”

Gigi tüm benliğiyle, tüm zihni ve yüreğiyle Zach’a, onun yönetmenlik sanatına olan tartışmasız bağlılığına konsantre olmuştu. İşte, diye düşündü, karşındaki yetenekleriyle kendini ifade eden, kâğıttaki kelimeleri alıp bunları kitleleri sarsan bir çeşit gerçekliğe dönüştürebilen, oyun yazarlarının ve senaristlerin bakış açısını görüntüye ve harekete çevirebilme gücüne son derece inanmış, başarısını kanıtlamış ve her zaman yeteneklerini kullanmaya ihtiyacı olan bir adam.

Yavaşça, kelimelerini özenle seçerek “Yaptığı işe önem vermeyen bir adam asla beni ilgilendirmezdi,” dedi. “Ama, Zach, benim için de yaptığım işin en az seninki kadar önemli olduğunu göremeyecek kadar bencil olamazsın.”

“Anlıyorum! Ben. . .”

“Bekle. Acele cevap verme Zach. Biliyorum ki eğer çok para kazanıyor olsaydım, bütün dünyanın gözünde bir dâhi olsaydım işime saygı gösterirdin. Peki ya koleje gitmeye karar verseydim – bunu hiç yapmadım, biliyorsun. Ya da İtalyanca öğrenmeye veya... evde turşu yapma-

ya veya piyano çalmaya veya gül yetiştirmeye? Ya zamanımı böyle geçirmek istiyor olsaydım? O zaman yaptığımı ne kadar değer verirdin?"

"Kendime aynen bu soruları sormak için koca bir yıl vaktim oldu. İşini ciddiye alacağımı söylediğimde bana yalancı ve ikiyüzlü demekte haklıydın. Galiba gerçekten de bu, laftan öteye gitmezdi. Tek görebildiğim reklamcılığın seni benden uzaklaştırdığıydı ve ben de işini aklı başında birinin yapmak istemeyeceği bir şey gibi göstermeye çalıştım. Bu çok *aşağılıkçaydı*."

"Gerçekten de öyleydi."

Zach dürüstçe onun gözlerinin içine baktı. "Hayatını neyle geçirmeye karar verersen ver, benim için bir film yönetmek kadar anlamlı olacak. Tüm kalbimle söz veriyorum."

"Öyleyse sorunlardan biri halloldu. Pek çok sorundan biri." Gigi susarak Zach'ın tepkisini görmek için ona baktı. Bakalım şimdi neden bahsedecekti?

"Gigi, seni benimle sevişmeye zorladığım için kendimi vurabilirim... ve sonra tecavüze davetiye çıkardığımı, tek istediğinin dikkatimi çekmek olduğunu söylediğim için."

"O gerçekten de iğrençti. Ben Winthrop bile beni o kadar aşağılamamıştı."

Zach dürüst olmaya kararlıydı. "Bir vakit ona da kuyruk salladığını düşünmedim desem yalan olur," dedi. "Sadece buna yüzde yüz emin değildim."

Gigi karşısındakini savunmasız bırakan acımasız bir ilgiyle "Tam olarak yüzde kaç olasılık biçmiştin?" diye şordu.

"Çok fazla. Yüzde birin onda biri bile çok fazlaydı. Kendimi nasıl affettirebilirim?" Zach yakarıyordu.

"Unut gitsin, olan oldu. Sadece... kendini vurma yeter."

"Gigi, hep denetleyici olduğumu biliyorum, dalavereciyim, dayanılmaz bir insanım ve sonuca ulaşmak konusunda acımasızım."

"Bütün bunların farkında mısın? Şaka etmiyorsun ya? Yine de... bütünüyle kötü değilsin."

"Değil miyim?"

Gigi ciddi bir sesle "Kendini bir zamankinden çok daha iyi tanıyor-sun," dedi.

"Bir yıl boyunca günde neredeyse yirmi dört saat seni özlemek, bana bir hayli düşünme fırsatı verdi."

“Neden ‘neredeysen?’” Gigi ısrarlıydı.

“Bazen uyuyakalıyordum . . . *Bir Zamanlar Biz*’i seyrettikten sonra.”

Gigi hayretle “*Bir Zamanlar Biz* mi? Ulu Tanrım, o filmi en son yıllar önce seyretmiştim,” dedi. Usulca “Zach, gerçekten de denetleyici olmaktan ve bütün o diğer alışkanlıklarından vazgeçebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Temelde . . . hayır. Ben buyum, bu benim karakterim, bir parçam. Eğer bakış açımdan emin olmasaydım ve bunu geçerli kılma ihtiyacı hissetmeseydim, film yönetmek yerine başka bir iş yapıyor olurudum. Belki ikimiz de turşu yapıyor olurduk, hatta belki de birlikte bir turşu imparatorluğu kurardık.”

“Kesinlikle hayır.”

“Evet, fazla ileri gittim. Ama bir şey için sana söz veriyorum, seninleyken de yönetmenlik yapmaya *kalkmayacağım*.”

“Sette evrenin prensi olup eve döndüğünde bunu bir kenara bırakabileceğine inanıyor musun?”

Zach ciddi bir sesle “Aynen öyle,” dedi. “Bunu yapabileceğimi *biliyorum*. Sen bir aktör değilsin. Bir daha asla seni benim istediğim şekilde yaşamaya zorlamayacağım. *Hayatın sana ait*. Bu senin için en az benim hayatımın benim için olduğu kadar önemli ve anlamlı. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.”

Gigi ağır ağır başını salladı. Zach’ın ne kadar içten ve dürüst olduğunun farkındaydı. Dikkatle “Ama,” dedi, “yılın yarısından fazla bir zaman çekimler için evden uzaktasın, ya bu ne olacak?”

“Buna son verebilirim. Artık istediğim işleri seçebilirim. Yani eve yakın çalışırım.”

“Ya da . . . ben de seninle gelebilirim, orada biz . . . Biz . . . oh, Tanrım . . . uzlaşmaya varabiliriz.” Gigi bu korkunç kelimeyi ağzına almakta nefret ediyordu, içini çekerken bunun gerçekten de adilce olduğunu fark etti.

Zach hayretle “Uzlaşma mı?” diye sordu. “Gerçekten de uzlaşmaya varmak istiyor musun?”

Gigi telaşla “Her zaman değil,” dedi, “kesinlikle sürekli değil, ama birkaç aylık bir yolculuğa gitmen gerekeceği için çekmeye can attığın harika bir senaryoyu geri çevirmeni istemem. Yani, arada sırada demek istiyorum.”

“Sen kendi işini nasıl bırakıp benimle geleceksin?”

Gigi “Serbest çalışmaya karar verdim,” diye açıkladı. “Kulağa çok iddialı geliyor olabilir, ama bu aralar inanılmaz revaçtayım. Bir daha asla düzenli bir işe girmeyeceğim. Bir takım oyuncusu ya da iş kadını olmak için gereken her neyse o bende yok. Kendi işlerim üzerinde çalışacağım. Oh, Zach, belki de asıl istediğim budur!”

Zach, Gigi’nin gözlerinde pırıldayan sayısız olasılığa bakarak “Yani işini her yerde yapabileceğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

Gigi hemen “Abartma,” diye çıkıştı. “Gerçek bir yuva istiyorum, dişi bir ihtiyar korsan ya da uçan Hollandalı olmaya niyetim yok. Ve şimdi beni çok dikkatli dinle Zach Nevsky. Kabul etmen gereken iki şey daha var. Birincisi, haftanın her gecesi sana ihtiyacı olan aktörlerin nöbetçi yönetmeni olmayacaksın. Seni her gün onlarla paylaşmaya hazır değilim. Sorun şu ki aslında sen insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye can atıyorsun. Kendini disipline etmelisin, mesela haftada üç gece onlarla görüş ve saat onda da hepsini kapı dışarı et. Aslında haftada iki gece sınırı koymak isterdim, ama seni iyi tanıyorum ve bu da bir başka özveri, bunun için de kendini minnettar ve borçlu hissetmeni istiyorum. Ve sürekli karşılık isterim... beni çantada keklik sanma. Ve ikincisi, Zach Nevsky, eğer akşam yemeğine birilerini davet edecek sen, onlar gelmeden önce haberim olmasını ve kim olduklarını bilmek istiyorum. Eğer adımı bilmiyorlarsa onları kapının önüne koyarım. Yemekten önce.”

Zach “Her şeyi kabul ediyorum,” diye patladı. “İstediğin sözleşmeyi kanımla imzalarım.”

Gigi bakışlarını onun arzulu, cüretkâr dudaklarından ayırmaya çalışarak ve ellerini onunkilerin üzerine koymamak için birbirine kenetleyerek “Buna gerek yok,” dedi. “Sözüne güveniyorum.”

“Misafirlerin seni... hangi... isimle tanımalarını isterdin?”

Gigi onun gözlerindeki ışığı, kaderinin çiçeğini görmesine izin vererek “Gigi,” dedi.

Zach “Gigi Nevsky mi?” diye yalvardı, sesinde tutku ve yakarış vardı.

Gigi “Görünüşe bakılırsa bu... kaçınılmaz,” diye fısıldayarak çaresizce ona baktı.

Koca bir yıl Zach’sız yaşamayı nasıl başarmıştı? Şu anda hissettiği yalın aşk öyle yoğun ki, bütün savunmaları etkisiz kalmıştı.

“Artık lütfen yanına oturabilir miyim? *Lütfen!*”

“Oh, evet!” Gigi bunu tüm kalbiyle söylemişti, bu adamın yıllar önce yaptığı gibi bir kez daha kalbini çalmasına izin vermeden önce bir kez ve sonsuza dek olmak üzere o zor soruları sorması gerekmişti. Artık kendini özgürce, gönül rahatlığıyla bu zorlu, mucizevi, insanın kanına işleyen adama teslim edebilirdi. Zach onun ilk aşkıydı ve doğrusunu söylemek gerekirse, tek aşkıydı.

Zach artık Gigi’nin umursamayacağını bilerek hemen kontrolü ele alıp buyurgan bir sesle “Sevgilim, seni doğruca eve götürüyorum,” dedi. “Seni öyle çok seviyorum ki, artık... hay aksi, arabayı stüdyoda bıraktın.”

“Hayır, bırakmadım. Beni oraya babam getirmişti.”

“Yani...öylece dışarı çıktın ha, eve nasıl döneceğini bilmeden?” Zach inanamıyordu. Los Angeles’ta yaşayan hiçkimse böylesine çılgınca atılga ve gözüpök bir şeye kalkışmazdı.

“Bunun nesi bu kadar garip?” Gigi asil bir kayıtsızlıkla güldü.

Bu adamın kendisi için yaratılan kadına rastladığını anlaması ne kadar sürecekti acaba, diye düşündü. Zach’a bunu bir kez ve sonsuza dek fark etmesi için birkaç hafta daha süre tanınması gerekecekti. Gigi, erkekler bazı şeyleri kadınlardan daha geç anlıyorlar, diye düşündü, aşkla öyle değişmişti ki inanılmaz hoşgörölü olmaya hazırdu.

Zach onu kollarına alarak kalabalık pizzacıdaki herkesin önünde defalarca öptü, etraflarındaki kalabalık ısıık çalıyor, tezahürat yapıyordu. Sonunda Gigi diğerklerinin farkına vararak yarı gönülsüzce hafifçe Zach’ı tekmeledi. Zach da nihayet kendine gelerek onu arabasına götürdü. Gigi, onun göğsünün güven veren sıcaklığına yaslanmış yatarken kendini öyle mutlu hissediyordu ki sanki bu kadar mutluluğa dayanamayacak gibiydi. Zihnini ayrıntılara yöneltti ve düğün planları yapmaya başladı; küçük bir kutlama olacaktı, sadece Billy ve Spider ve babası ve Sasha ve herkesin çocukları ve Josie ve Burgo ve... yo, hayır! Zach’ın annesi! Gigi kendi kendine, onu ayarlayabilirim, dedi. Ve artık Sasha onun hem üvey annesi hem de görümcesi olacaktı. Sasha Nevsky Orsini ve Gigi Orsini Nevsky mi? Bu nasıl olmuştu? Gigi sevinçle bu karmaşayı aklından uzaklaştırdı. Düşünecek çok daha güzel şeyler vardı artık.

Dazzle ve Tekrar Buluşuncaya Kadar adlı kitapların da yazarı olan Judith Krantz, bu yeni kitabında farklı kadın tiplerine bir yenisini daha ekliyor: Gigi Orsini belki de yazarın yarattığı en ilgi çekici karakterlerden biri.

Romantik, ele avuca sığmaz ve hırslı genç bir kadın olan Gigi Orsini, Kaliforniya'da bir reklam ajansında çalışmaya başlar. Birlikte çalıştığı sanat yönetmeni duygusal ve çekici bir adamdır. Buna karşın üç patronu da hırslı insanlardır. Patronlarından biri olan Victoria Frost, Gigi'ye beslediği akıl almaz nefretle, tehlikeli bir düşman olmaya başlamıştır.

Hayatının bu dönemecinde Gigi, kendini aşılması güç engellerle karşı karşıya bulur. Tutku, ihanet ve aşkın oluşturduğu bir girdap, onu yavaş yavaş içine çekmektedir.

Kaliforniya'dan New York'a, Venedik'ten Paris'e, Montana'dan Malibu'ya kadar uzanan bu heyecanlı romanı elinizden bırakamayacaksınız.

ISBN 975-14-0536-X